DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Jennifer Donnelly

"Acı, mücadele, namus ve zafer üzerine yürek ısıtan, harikulade bir roman."
Frank McCourt,
Angela'nın Külleri'nin yazarı.

SOLMAYAN GÜLLER

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğu Londra, 1888 – şehir içinde ayrı bir şehir. Hırsızların, fahişelerin ve hayalperestlerin birbirine karıştığı, gündüzleri arnavutkaldırımı sokaklarında çocukların oynadığı, geceleriyse bir katilin dolaştığı, parlak umutların en karanlık gerçeklerle karşılaştığı bir gölge ve ışık mekânı. Burada, Thames'in fısıldayarak akan sularının hemen yanı başında bir çay fabrikasında işçi olarak çalışan Fiona Finnegan, bir seyyar satıcının oğlu olan çocukluk aşkı Joe Bristow'la birlikte bir gün kendi dükkânını açmayı ümit etmektedir. Birbirlerine olan inançları dışında kendilerini kamçılayacak hiçbir şeye sahip olmayan Fiona ve Joe, rüyalarına ulaşmak için mücadele etmekte, para biriktirmekte ve özveride bulunmaktadır.

Fakat değer verdiği hemen hemen her şeyi –ve herkesi– ondan koparıp alan acımasız ve karanlık bir adamın eylemleri sonucunda Fiona'nın yaşamı paramparça olur. Kendisinin de öldürüleceğinden korkan Fiona, Londra'dan kaçarak New York'a gitmek zorunda kalır. Orada, inatçı karakteri Batı Yakası'nda mütevazı bir dükkânla başlayarak Manhattan'ın çay ticaretinin tepesine tırmanmasını sağlar. Ancak Fiona'nın eski hayaletleri rahat durmaz ve onları susturmak için Fiona tekrar çocukluğunun Londra'sına geri dönmek zorundadır, orada geçmişiyle girişeceği ölümcül hesaplaşma geleceğinin anahtarını elinde tutmaktadır.

"Melodram, intikam ve çıldırtıcasına talihsiz bir aşk hikâyesiyle yüklü... iyi bir roman." – *People*

"Atmosferi capcanlı tasvir edilmiş bu sıcak ve coşkun romana bayıldım, harika anlatılmış, okuması büyük bir keyif." – Simon Winchester, *The Professor and the Madman*'in yazarı.

"Barbara Taylor Bradford'un geleneğini izleyen... romantizm ve özgün dönem detaylarıyla yüklü bu enfes melodram, epik tarihi roman tutkunlarının çok hoşuna gidecek." – *Booklist*

ISBN 978-9944-82-669-3
9 789944 826693
₺30
955534
AOA
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Çok eğlenceli... kitapta başrolü paylaşan her iki şehrin atmosferi de tatmin edici detaylarla yaratılmış. Tarih dersine sıkı çalıştığı belli olan Jennifer Donnely'nin rehberliğinde bu şehirlerin sokaklarında gezerken, insanların sohbetlerine de kulak kabartabilirsiniz."
Washington Post

"Cüretkâr, hareketli ve ayartıcı bir kitap olan *Solmayan Güller*, iyi demlenmiş bir çaya benziyor."
Samuel H.G. Twining,
Twinings Çayları Direktörü

"*Solmayan Güller*, yağmurlu bir günde rahat bir koltuğa kurulup, dumanı tüten demli bir çay eşliğinde okunacak kitaplardan. Tadı hafızanızdan kolay kolay silinmeyen güçlü ve tatmin edici bir roman."
Paula Cohen,
***Gramercy Park*'ın yazarı**

Solmayan Güller üçlemesinin diğer iki kitabı olan *The Wild Rose* ve *Winter Rose* dışında *A Northern Light, Revolution* ve *Humble Pie* gibi romanları ve çocuk kitapları olan Jennifer Donnely eşi ve kızıyla birlikte New York, Tivoli'de yaşamaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok eğlenceli... kitapta başrolü paylaşan her iki şehrin atmosferi de tatmin edici detaylarla yaratılmış. Tarih dersine sıkı çalıştığı belli olan Jennifer Donnely'nin rehberliğinde bu şehirlerin sokaklarında gezerken, insanların sohbetlerine de kulak kabartabilirsiniz."
Washington Post

"Cüretkâr, hareketli ve ayartıcı bir kitap olan *Solmayan Güller*, iyi demlenmiş bir çaya benziyor."
Samuel H.G. Twining,
Twinings Çayları Direktörü

"*Solmayan Güller*, yağmurlu bir günde rahat bir koltuğa kurulup, dumanı tüten demli bir çay eşliğinde okunacak kitaplardan. Tadı hafızanızdan kolay kolay silinmeyen güçlü ve tatmin edici bir roman."
Paula Cohen,
***Gramercy Park*'ın yazarı**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Solmayan Güller

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Solmayan Güller

Orjinal Adı: The Tea Rose
Yazarı: Jennifer Donnelly
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: İbrahim Enis Köksaldı
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mayıs 2013

ISBN: 978-9944-82-669-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2002 by Jennifer Donnelly

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık San. Tic Ltd. Şti
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No:16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Solmayan Güller

Jennifer Donnelly

Çeviri
Nil Bosna

Epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mavi gözlü yarim
Douglas için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşekkür

Jack'in bildiği bölgelere ve ara sokaklara yaptığımız gece yarısı turu ve 1880'lerin Doğu Londra'sı ile ahalisi hakkındaki ansiklopedik bilgilerini benimle paylaştığı için *The Crimes, Detection, and Death of Jack the Ripper* ve *Murder Guide to London* kitaplarının yazarı Martin Fido'ya minnettarım. Twinings Çayları Direktörü, LVO ve OBE nişanlarına sahip Samuel H. G. Twining ve firmanın eski Kıdemli Satın Almacısı ve Harmanlayıcısı olan Syd Mumford, bana büyük bir nezaketle çay ticaretinin gizemlerini açıkladıkları gibi çay tadımı konusunda da uygulamalı bir ders verdiler. Ayrıca Londra Müzesi'nin, Docklands Projesi Müzesi çalışanlarına kütüphanelerine ve koleksiyonlarına erişme izni verdikleri için teşekkür ederim. Eski bir Thames Irmağı yükleme-boşaltma işçisi olan Londralı Fred Sage ve Okyanus gemileri yük kontrolörü olan Con McCarthy, benimle birlikte pek çok kez dok sokaklarında dolaşıp, nehirdeki iş yaşamlarıyla alakalı anılarını paylaştılar. Onlarla birlikte Town of Ramsgate'te bira içmek hem bir ayrıcalık hem de bir onurdu.

Aynı zamanda hem bir akıl hocası, hem bir avukat, hem de bir suç partneri olan, her yazarın rüyalarındaki editörüm Sally Kim'e, St. Martin's Press/Thomas Dunne Books'taki diğer ekip elemanlarıyla birlikte içtenlikle teşekkür ederim.

Aslan yürekli temsilcim Simon Lipskar olmadan, *Solmayan Güller* asla gerçekleşemezdi. Bana ve takoz ebadındaki taslağıma şans verdi. Bizi daha iyi hale getirdi, duyulmamızı sağladı; çabalarına asla ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Laurie Feldman, Diana Nottingham, Brian O'Meara ve Omar Wohabe ilk günden itibaren tavsiyeleri, destekleri ve şampanyalarıyla birlikte hep benim yanımda oldular. Hiç kimse onlardan daha hakikatli dostlar isteyemez. Teşekkürler çocuklar. Heather, John ve Joasha Dundas romanın ilk taslaklarını okudular ve bana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

minnettar olduğum çok değerli eleştiriler ve tasdiklerde bulundular.

Wilfriede, Matt, Megan ve Mary Donnelly ile Marta Eggerth Kiepura'ya, yani harika aileme, bana inandıkları, cesaret verdikleri ve bana daima hikâyeler anlattıkları için son derece sevgi dolu teşekkürler.

Ve teşekkürlerin en büyüğü de, bana inancın ne demek olduğunu öğrettiği için, Douglas Dundas'a.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Köklerinin derinliklerinde bütün çiçekler ışığı korur.
- Theodore Roethke

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Londra, Ağustos 1888

Whitechapel'lı fahişe Polly Nichols cine tüm kalbiyle minnettardı. Cin ona yardım ediyordu. Onu iyileştiriyordu. Açlığını alıp eklemlerindeki üşümeyi ortadan kaldırıyordu. Çürümüş dişlerindeki ağrıyı dindiriyor ve her işemesinde içini dilim dilim eden acıyı uyuşturuyordu. Hiçbir erkeğin yapamadığı kadar iyi hissettiriyordu. Onu sakinleştiriyordu. Yatıştırıyordu.

Dar bir ara sokağın karanlığında sarhoş sarhoş yalpalayarak şişeyi dudaklarına götürdü ve içkiyi kafasına dikti. Alkol ateş gibi yakmıştı. Öksürdü, şişenin kontrolünü kaybetti ve şişe düşüp paramparça olurken sövdü.

Uzaklarda Christ Kilisesi'nin saati ikiyi vurdu, yankılanan çan sesi kalınlaşan siste boğuldu. Polly elini cebine daldırdı ve oradaki madeni paraları yokladı. İki saat önce, Thrawl Caddesi'nde ucuz bir pansiyonun mutfağında beş parasız oturuyordu. Ev sahibinin adamı onu orada fark edince dört penisini istemiş ve Polly parayı çıkarıp veremeyince de onu kovmuştu. Polly adama küfredip bağırmış, yatağını tutmasını, yatak parasını alacağını söylemişti, aslında parayı kazanmış olduğunu ve o gün üç kez içki içerek parayı bitirdiğini söylemişti.

"Parayı yine kazandım işte, seni piç," diye mırıldandı. "Kazanacağımı söylememiş miydim? Hem senin işe yaramaz dört penini, hem de bir dolu içki parası."

Parasını ve cinini Whitechapel Caddesi'nden yola koyulmuş yalnız bir sarhoşun pantolonunda bulmuştu. Adamı biraz tatlı dille kandırmak zorunda kalmıştı. Kırk ikisinde olan Polly'nin yüzü, artık serveti değildi. İki ön dişi eksikti ve basık burnu da bir dövüşçününkü gibi kemikli kısmı boyunca kalınlaşıp yassılaşmıştı, fakat büyük göğüsleri hâlâ sıkıydı ve göğüslerinin bir anlık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüntüsü adamın karar vermesine yetmişti. Polly önce adamın cininden içmek için ısrar etmişti, bir ağız dolusu içkinin boğazını uyuşturacağını, burnunu açacağını ve adamın ağzındaki bira ve soğan kokusunu engelleyeceğini biliyordu. İçkiyi içerken iç gömleğinin düğmelerini çözmüş ve adam göğüslerini yoklarken, o da şişeyi kendi cebine kaydırmıştı. Adam beceriksiz ve yavaştı, sonunda geri çekilip sendeleye sendeleye uzaklaştığında Polly bundan memnun olmuştu.

Tanrım, cin gibisi var mı, diye düşünüyordu şimdi, iyi talihinin anısıyla gülümseyerek. Ellerinizde bir şişenin ağırlığını hissetmek, dudaklarınızı bir kadehin ağzına bastırmak, sert ve ucuz cinin boğazınızdan aşağı akışını hissetmek. Buna benzer başka bir şey olamazdı. Ve şişe de neredeyse hiç içilmemiş gibiydi. Yabana atılmayacak bir başarı. Üç penilik bir içki. Ama canı daha fazlasını isterken tebessümü soldu. Bütün gün içmişti ve sarhoşluğu geçtiği zaman kendisini bekleyen sefaleti biliyordu. Öğürme, titreme ve hepsinden kötüsü, pansiyonun duvarlarındaki çatlaklardan gördüğü şeyler – anlamsız sesler çıkarıp pis pis bakarken oradan oraya seyirten siyah şeyler.

Polly sağ avucunu yaladı ve saçlarını düzeltti. Ellerini iç gömleğine götürdü; üst tarafından geçen kirli iplere parmaklarıyla bir düğüm attı. Çekeleyerek bluzunu bir araya toparladı ve düğmelerini ilikledi, sonra da cinden çatlaklaşmış, pürüzlü sesiyle kendi kendine şarkı söyleyerek yalpalaya yalpalaya ara sokaktan çıkıp Bucks Row'a doğru yürümeye başladı:

"Ah, kötü şansın geçilmez önüne
Talih, ya gülümser ya da çatar kaşlarını,
En iyisi memnun olmaktır, efendim,
Kaynaştırmak hayatın inişli çıkışlı cilvelerini..."

Bucks Row ve Brady Caddesi'nin köşesinde aniden durdu. Gözleri bulanmıştı. Kafasının içinde, bir böceğin kanatları gibi yakından ve alçak bir vızıltı sesi başlamıştı.

"Üzerime içkinin dehşeti çöktü," diye inledi. Ellerini yukarı kaldırdı. Titriyorlardı. Paltosunu boynuna kadar ilikleyerek ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pattı ve biraz daha cine umutsuzca ihtiyaç duyarak daha hızlı yürümeye başladı. Başını eğmişti, neredeyse üzerine çıkana kadar birkaç metre önünde duran adamı görmedi. "Vay canına!" diye bağırdı. "Sen de nereden çıktın be?"

Adam ona baktı. "Var mısın?" diye sordu.

"Hayır, patron. Yokum. Şu anda rahatsızım. İyi geceler."

Uzaklaşmaya başladı, ama adam onu kolundan yakaladı. Polly adama döndü, serbest kolunu ona vurmak için kaldırdığı sırada adamın baş ve işaret parmakları arasına kıstırılmış şiline gözü ilişti.

"Eh, bu işleri değiştirir, öyle değil mi?" dedi. Adamın şilinine ek olarak kendisinin sahip olduğu dört penisi ona içki ve bu gece, yarın ve öbür gün yatak satın alabilirdi. Kendisini hasta hissettiğine göre, bunu geri çeviremezdi.

Polly ve müşterisi sessizlik içinde, Polly'nin gelmiş olduğu yolu geri yürüyerek, yıkık dökük evlerin ve yüksek tuğla depoların yanından geçtiler. Adamın güçlü ve uzun adımları vardı, Polly ona ayak uydurmak için koştururken buldu kendisini. Adama göz atınca, üzerinde pahalı kıyafetler olduğunu gördü. Muhtemelen güzel bir saat takmıştı. Doğru zamanda kesinlikle ceplerini bir yoklamak lazımdı. Adam Bucks Row'un sonunda, bir ahır avlusunun girişinde birdenbire durdu.

"Burada olmaz," diye itiraz etti Polly, burnunu buruşturarak. "Demir tezgâhlarının or'da... biraz aşağıda..."

"Burası daha iyi," diyen adam, Polly'yi ahır kapısı görevi gören, birbirine zincir ve asma kilitle tutturulmuş oluklu sac metalden iki levhaya doğru itti.

Artan karanlıkta adamın yüzü tuhaf bir şekilde parlıyor, benzinin solukluğu soğuk ve kara gözleriyle kırılıyordu. Polly adamın gözlerine bakınca midesinde dalga dalga bir bulantı hissetti. *Aman Tanrım*, diye yakardı sessizce, *lütfen kusmayayım*. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Tam bir şiline bu kadar yakınken olmaz. Bulantıyı durdurma arzusuyla kendini zorlayarak derin derin nefes aldı. Bunu yaparken de adamın kokusunu teneffüs etti – briyantin, ter ve bir şey daha... ama neydi? Çay. Onca şey dururken, kahrolası çay.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi işimize bakalım o zaman," dedi. Yorgun bir beklentiyle adama dik dik bakarak eteklerini kaldırdı.

Şimdi adamın gözleri gizemli bir şekilde parlıyordu, parlak siyah petrol havuzları gibi. "Seni pis kaltak," dedi.

"Bu gece pis konuşmak yok, şekerim. Biraz acelem var. Yardıma ihtiyacın var, değil mi?" Polly adama uzandı. Ama adam tokatlayarak elini uzaklaştırdı.

"Benden gerçekten saklanabileceğini mi sandın?"

"Bana bak, yapacak mısın..." diye başladı Polly. Ama cümlesini bitiremedi. Adam hiç uyarmadan boğazına sarıldı ve onu hızla kapıya çarptı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Polly, adama vurmaya çalışarak. "Bırak beni!"

Adam bu sefer daha sıkı kavradı. "Bizi terk ettin," dedi, gözleri nefretle parlıyordu. "Bizi sıçanlara terk ettin."

"Lütfen!" dedi Polly, kulak tırmalayan bir sesle. "Lütfen bana zarar verme. Benim sıçanlardan falan haberim yok. Yemin ederim... Ben..."

Polly bıçağın geldiğini hiç görmedi. Bıçak karnına saplanırken, içine gömülürken ve kanırtırken bağıracak vakti olmadı. Adam bıçağı dışarı çekerken, Polly ağzından hafif bir soluk saldı. Bıçağa anlamayarak baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı kocaman, yuvarlak bir O harfi halini almıştı. Yavaşça, dikkatle parmaklarını yarasına dokundurdu. Çektiğinde parmakları kıpkırmızı olmuştu.

Sesi vahşileşip dehşetten keskinleşmiş bir şekilde yükselirken, gözlerini adamınkilere kaldırıp deliliğin yüzüne baktı. Adam bıçağını kaldırdı ve boğazına sapladı. Dizleri bükülen Polly, her tarafını kaplayan zifiri bir karanlıkla sarmalandı ve yoğun, boğucu bir sisin; girdap yaparak ruhuna çöken, Thames Nehri'nden daha derin ve Londra gecelerinden daha siyah bir sisin içine sürüklendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısım Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Bir

Hint çayı yapraklarının kokusu –siyah, körpe ve maltlı– sarhoş ediciydi. Koku Thames'in kuzey kıyısındaki altı katlı Oliver's iskelesinden dışarı süzülüyor ve Wapping'in dönemeçli, parke taşlarla kaplı High Caddesi'nden nehir kıyısına doğru inen Eski Merdivenler'in taş basamaklarından aşağı yayılıyordu. Çayın rayihası doklardaki tüm diğer kokulara –çamurlu kıyının pis ekşi kokusu, nehrin keskin tuzlu kokusu ve baharat depolarından yavaş yavaş yayılan birbirine karışmış sıcak tarçın, biber ve hindistancevizi kokularına– baskın çıkmıştı.

Fiona Finnegan gözlerini kapadı ve derin derin soluk aldı. "Assam çayı," dedi kendi kendine. "Darjeeling olamayacak kadar sert, Dooars olamayacak kadar da ağır."

Burton'da ustabaşı olan Bay Minton onun çay kokusunu iyi aldığını söylerdi. Burnunun altına bir avuç çay yaprağı tutup ona bunun ne çayı olduğunu söyleterek yeteneğini test etmeyi çok severdi. Fiona daima doğru cevabı bilirdi.

Çay kokusunu alan bir burnu olduğu söylenebilirdi belki. *Ama bu iş için ellerimi kullandığım kesin*, diye düşündü, işten kabalaşmış ellerini, eklem yerlerini ve çay tozu ile kararmış tırnaklarını incelemek için gözlerini açarak. Toz her yerdeydi. Saçlarında. Kulaklarında. Yakasının içinde. Göğüs geçirerek eteğinin ucuyla kirleri sildi. Sabah altı buçukta Whitechapel'ın karanlık sokaklarında yol tepmek üzere annesinin lambayla aydınlanan mutfağından ayrıldığından bu yana ilk kez oturma fırsatı bulmuştu.

Çay fabrikasına sabah yediye çeyrek kala gelmişti. Bay Minton onu kapıda karşılamış ve saat başında gelecek olan paketlemecilerin geri kalanı için yarım librelik kutular hazırlasın diye onu işe koşmuştu. Fabrikanın üst katlarında çalışan harmanlayıcılar, önceki gün iki ton Earl Grey harmanlamışlardı ve bunun öğlene kadar paketlenmesi gerekiyordu. Elli beş kızın sekiz bin kutuyu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

paketlemek için beş saatleri olmuştu. Bu da kutu başına iki dakikalık bir işe denk geliyordu. Ancak Bay Minton iki dakikanın çok fazla olduğunu düşünmüş, bu yüzden sırayla tüm kızların arkasında durarak onların zamanlarını hesaplamış, onları ayıplamış, hatta zorlamıştı. Tüm bunlar bir kutu çaydan birkaç saniye kazanmak içindi.

Cumartesiler sadece yarım gündü, ama sonsuz gibi geliyordu. Bay Minton onu ve diğer kızları çok çalıştırıyordu. Adamın kabahati değildi gerçi, Fiona bunu biliyordu, Bay Minton sadece Burton'ın emirlerini dinliyordu. Fiona patronlarının işçilerine yarım gün izin vermekten nefret ettiğinden, bu yüzden de onlara çile çektirdiğinden şüpheleniyordu. Cumartesileri mola yoktu; beş uzun saat ayakta durmaya katlanmak zorundaydı. Eğer şansı yaver giderse, bacakları uyuşuyordu; eğer gitmezse, bileklerinden başlayıp sırtına kadar tırmanan yavaş, şiddetli bir ağrıyla sızlıyordu. Ve ayakta durmaktan daha kötüsü de işin yıpratıcı bir şekilde sıkıcı olmasıydı: Tenekeye etiket yapıştır, çayı tart, tenekeye doldur, tenekeyi mühürle, tenekeyi kasaya koy, sonra her şeye baştan başla. Monotonluk onunki gibi parlak bir akıl için bir azaptı ve bugünkü gibi, bu işten çıldıracağını, asla kurtulamayacağını düşündüğü ve tüm büyük planlarının, fedakârlıklarının işe yarayıp yaramayacağını merak ettiği günler oluyordu.

Başının arkasındaki ağır topuzdan saç tokalarını çekip çıkardı ve sallayarak saçlarını serbest bıraktı. Daha sonra bağcıklarını gevşeterek çizmelerini ayaklarından savurdu, çoraplarını sıyırıp çıkardı ve bacaklarını öne doğru gererek uzattı. Ayakta durmaktan hâlâ ağrıyorlardı ve nehre kadar yürümenin hiç faydası olmamıştı. Zihninin bir köşesinde, annesinin azarlarını duyabilirdi. "Eğer aklın olsaydı, birazcık aklın olsaydı, dosdoğru eve gelir ve nehir kıyısında boş boş dolanmak yerine dinlenirdin."

Nehre gelmemek mi? diye düşündü kendi kendine, ağustos ayının güneş ışığında parıldayan Thames Nehri'nin gümüşi sularına hayran hayran bakarak. Buna kim karşı koyabilirdi ki? Capcanlı dalgalar Eski Merdivenler'in alt basamaklarını sabırsızca döverek üzerine su sıçratıyordu. Yavaş yavaş kendisine doğru hareket eden dalgaları seyretti ve nehrin gelip ayak parmaklarına dokun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mak, döne döne bileklerinden yukarı tırmanmak, onu davetkâr sularına çekmek ve kendisiyle beraber taşımak istediğini hayal etti. Ah, keşke gidebilseydi.

Suyun üzerinden uzaklara bakarken, Fiona yorgunluğunun – parlak mavi gözlerinin altında koyu gölgelere ve genç bedeninde acı veren bir gerginliğe neden olan yorgunluğunun–azaldığını ve bunun yerini keskin bir canlılığın aldığını hissetti. Nehir onu yeniden canlandırmıştı. İnsanlar City'nin, Wapping'in batısındaki ticaret ve yönetim merkezinin, Londra'nın kalbi olduğunu söylüyorlardı. Eğer bu doğruysa, nehir de can damarıydı. Ve güzelliğiyle Fiona'nın yüreğini hoplatıyor, kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Dünyadaki heyecan verici her şey burada, tam karşısındaydı. İmparatorluğun en uzaklara yayılmış bölgelerinden getirdikleri kargolarıyla gemilerin nehirden geçişini izlemek içini merakla dolduruyordu. Bu öğleden sonra, Thames trafikten tıkanmıştı. Sandallar ve salapuryalar –küçük, hızlı tekneler– sularda gidip geliyor, nehrin ortasında demir atmış gemilere ve gemilerden kıyılara adam taşıyordu. Limana girmeye kararlı hantal bir vapur daha küçük bir tekneyi omuzlayarak yolunu açtı. Kuzey Denizi'nin buzlu sularında morina avından geri dönen hurdası çıkmış bir balıkçı teknesi, akıntıya karşı Billingsgate'e doğru yol alıyordu. Mavnalar nehirde bir aşağı bir yukarı geçiş hakkı için itişerek kargolarını boşaltıyorlardı – şuraya bir ton hindistancevizi, buraya kahve çuvalları. Şeker pekmezi varilleri. Yün, şarap ve viski. Tütün demetleri. Ve kasalarla çay.

Ve her yerde, suyun üzerindeki doklarda durup kaptanlarıyla görüşen veya varillerin, sandıkların ve yükselen kaldırma paletlerinin arasında dolaşan tüccarlar –gemileri geldiği saniyede mallarını incelemek üzere City'den buraya akın eden enerjik, buyurgan adamlar– vardı. Arabalarla geliyorlar, baston taşıyorlardı. Ve altın saatlerini açan elleri o kadar kibar ve beyazdı ki, Fiona bu ellerin erkeklere ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Silindir şapka takıyorlar, frak ceket giyiyorlardı. Peşlerinden ayrılmadan hesap defterlerini taşıyan kâtipleri de her şeye burunlarını sokuyor, kaşlarını çatıyor ve kargacık burgacık bir şeyler çiziktiriyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lardı. Bu adamların, simyacı sayılması gerekirdi. Ham maddeyi alıyor ve altına çeviriyorlardı. Ve Fiona onlardan biri olmak için can atıyordu.

Kızların, özellikle de –annesinin hatırlatıp durduğu gibi– doklardan olan kızların iş meselelerine karışmaması gerektiği umurunda bile değildi. Dok kızları yemek yapmayı, dikiş dikmeyi ve evi çekip çevirmeyi öğrenirlerdi, böylece en azından babaları kadar iyi bir şekilde kendilerine bakacak bir koca bulabilirlerdi. Annesi onun fikirlerine "budalalık" diyor, nehirde daha az zaman geçirmesini ve aşçılık becerilerini artırmasını öğütlüyordu. Fakat babası hayallerinin saçma olduğunu düşünmüyordu. "Bir hayalin olması lazım Fee," diyordu. "Hayal kurmaya son verdiğin gün, gidip cenaze levazımatçısının kapısını çalabilirsin, çünkü o zaman ölüden farkın kalmamış demektir."

Nehrin büyüsüyle kendini kaybeden Fiona, Eski Merdivenler'in üst basamaklarına yaklaşan bir çift ayak sesini duymadı. Orada kendisini gülümseyerek seyreden, rahatsız etmek istemeyen, sadece varlığından haberdar etmeden önce bir an ona bakmak, görüntüsünün –yosunlu taşlara ve kara çamurlu rıhtıma karşı ince ve dimdik sırtıyla duruşunun– tadını çıkarmak isteyen genç adamın farkında değildi.

"Hey," diye seslendi genç adam usulca.

Fiona arkasına döndü. Onu görünce yüzü aydınlandı, birkaç saniye için kararlılığı, ifadesinde daima mevcut olan azmi yumuşadı – öylesine belirgin bir kararlılıktı ki bu, komşu kadınlar üzerinde yorum yaparlar, adeta gıdaklayarak ve göğüs geçirerek, güçlü bir çehrenin güçlü bir irade demek olduğunu söylerlerdi. Ve güçlü bir irade de bela demekti. Hiçbir zaman bir koca bulamayacak, derlerdi. Delikanlılar kızlarda böyle şeylerden hoşlanmazlardı.

Ama görünüşe göre bu delikanlı bunu önemsemiyor gibiydi. En azından, Fiona'nın yüzünün etrafında kıvrılan ve sırtından aşağı dökülen parlak siyah saçlarını önemsediği kadar önemsemiyordu. Ya da mavi bir ateşle parlıyor gibi görünen safir gözleri kadar.

"Erkencisin, Joe," dedi Fiona gülümseyerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," dedi Joe onun yanına oturarak. "Ben ve babam Spitalfields'da işleri erken bitirdik. Haldeki adam berbat bir şekilde üşütmüş, o yüzden pazarlık yapamadı. Önümüzde bana ait diyebileceğim iki saatim var. Al," diye ekledi Fiona'ya bir çiçek uzatarak. "Bunu yolumun üzerinde buldum."

"Bir gül!" diye haykırdı Fiona. Güller pahalıydı. Joe'nun ona gül almaya her zaman gücü yetmiyordu. Kıpkırmızı yapraklarını yanağına dokundurduktan sonra gülü kulağının arkasına sıkıştırdı Fiona. "Peki haftalık rapor nasıl? Ne kadar paramız var?" diye sordu.

"On iki pound, bir şilin, altı peni."

"Bunu da ekle," dedi Fiona cebinden madeni bir para çıkararak, "şimdi on iki pound ve iki şilinimiz oluyor."

"Bunu artırabildin mi yani? Para biriktirmek için gene akşam yemeklerini atlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ben ciddiyim, Fee, eğer akşamlarını atlıyorsan çok kıza..."

"Atlamadım dedim!" diye diklenerek konuyu değiştirdi Fiona. "Çok geçmeden on beş poundumuz olacak, sonra yirmi ve sonra da yirmi beş. Bu gerçekten olacak galiba, öyle değil mi?"

"Tabii ki olacak. Bu hızla gidersek, bir yıl sonra yirmi beş sterlinimiz olacak. Üç aylık kiraya ilaveten başlangıç stoku için yeterli."

"Koskoca bir yıl," diye hatırlattı Fiona. "Sonsuza dek beklememiz gerekecekmiş gibi geliyor."

"Çabuk geçecek, canım," dedi Joe, onun elini sıkarak. "Zor olan sadece bu kısmı. İlk dükkânımızı açtıktan altı ay sonra o kadar çok paramız olacak ki, bir tane daha açacağız. Ve sonra bir tane daha, ta ki bir zincire sahip olana dek. Çuvalla para kazanacağız."

"Zengin olacağız!" dedi Fiona, tekrar yüzü aydınlanarak.

Joe güldü. "Hemen değil. Fakat bir gün olacağız, sana bunun için söz veriyorum, Fee."

Fiona sırıtarak göğsüne çektiği dizlerine sarıldı. *Bir yıl pek uzun değil, gerçekten değil*, dedi kendi kendine. Özellikle de dükkânları hakkında ne kadar uzun zamandan beri konuştuklarını düşününce. Yıllardır, çocukluklarından bu yana. Ve iki yıl önce,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Joe'nun yatağının altında sakladığı eski bir kakao tenekesine para koyarak para biriktirmeye başlamışlardı. Her şey; Noel ve doğum günü paraları, getir götür paraları, hatta sokakta buldukları birkaç çeyrek peni bile bu teneke kutuya gidiyordu. Paralar azar azar artmıştı ve şimdi on iki pound iki şilinlik bir servetleri vardı.

Yıllar içinde o ve Joe hayal güçlerini kullanarak dükkânlarının bir resmini çizmişler, ayrıntılar ekleyerek ve düzeltmeler yaparak o kadar gerçek hale getirmişlerdi ki, Fiona gözlerini kapayınca sandığın içindeki çay kokusunu duyabiliyordu. Elinin altında pürüzsüz meşe ağacından tezgâhın yüzeyini hissedebiliyor ve insanlar içeri girerken çalan küçük pirinç kapı zilinin çınlamasını duyabiliyordu. Aydınlık, pırıl pırıl bir yer olacaktı, öyle duvarın içinde eski püskü bir delik değil. Gerçek bir güzellik olacaktı, vitrini o kadar süsleyeceklerdi ki, insanlar önünden yürüyüp geçemeyeceklerdi. "Her şey sunuma bağlı Fee," diyordu Joe her zaman. "Müşterileri içeri çekecek olan bu."

Dükkân başarılı olacaktı, Fiona bunu biliyordu. Bir seyyar satıcının oğlu olan Joe, satışla alakalı ne varsa her şeyi biliyordu. Bir el arabasında büyümüş, hayatının ilk yılını şalgamlar ve patatesler arasında bir sepetin içinde geçirmişti. Daha ismini bile söyleyemeden, "Çok güzel maydanozlarım vaaar," diye bağırabiliyordu. Onun ticaret bilgisi ve birlikte çok çalışmalarıyla, başarısız olma ihtimalleri yoktu.

Bizim dükkânımız, sadece bizim, diye düşündü Fiona, nehre bakan Joe'ya göz atarak. Her ayrıntısından –güçlü çene çizgisi, yanaklarını örten kum rengi kirli sakalları, gözünün üzerindeki ufacık yara izi– keyif alarak gözleriyle Joe'nun yüzünü okşadı. Yüzünün her düzlemini ve açısını biliyordu. Joe Bristow'un hayatının bir parçası olmadığı bir an hiç olmamıştı ve asla olmayacaktı. O ve Joe aynı sefil sokakta, birbirlerinden bir ev uzakta büyümüşlerdi. Çocukluklarından beri birlikte oynamışlar, Whitechapel'da birlikte dolaşmışlar, birbirlerinin acılarını ve gönül yaralarını hafifletmişlerdi.

Çocukken penilerini ve şekerlemelerini paylaşmışlardı, şimdiyse hayallerini paylaşıyorlardı. Yakında hayatı paylaşacaklardı. O ve Joe evleneceklerdi. Hemen değil. Fiona daha on yedisindey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

di ve babası çok küçük olduğunu söyleyecekti. Fakat bir yıl içinde o on sekiz, Joe da yirmi olacaktı ve birikmiş paralarıyla mükemmel bir gelecekleri olacaktı.

Fiona ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağıdaki taşlık düzlüğe atladı. Vücudu heyecandan kıpır kıpırdı. Hızla nehrin kıyısında yürüdü, bir avuç dolusu taş topladı ve bunları suyun üzerinde elinden geldiği kadar sertçe ve hızla sektirdi. Hepsini sektirdiğinde, kendisini seyrederek hâlâ merdivenlerde oturmakta olan Joe'ya döndü.

"Bir gün tam bu kadar büyük olacağız," diye bağırdı kollarını iki yana doğru iyice açarak. "White'lardan veya Sainsbury'lerden daha büyük. Harrod'lardan bile daha büyük." Birkaç saniye kıpırdamadan durarak iki tarafındaki depoları, nehrin karşısındaki iskeleleri inceledi. İlk bakışta çok narin ve kırılgan görünüyordu, eteğini çamurların içinde sürükleyerek nehir kıyısında duran incecik bir kızdan başka bir şey değildi. Fakat gözler, tıpkı Joe'nunkiler gibi onun üzerinde biraz olsun oyalandığı takdirde, çenesini kaldırışından şu anda sanki birisi ona meydan okuyormuş gibi yumruk yaptığı kaba işçi ellerine kadar, her ifadesinde, her hareketinde hırsın gücünü görebiliyordu.

"O kadar büyük olacağız ki," diye devam etti Fiona, "nehirdeki bütün tüccarlar mallarını bize satmak için üzerimize düşecek. Londra'da on dükkânımız olacak... yo, yirmi... ve daha fazlası... ülkenin her yerinde. Leeds'de ve Liverpool'da. Brighton'da, Bristol'da ve Birmingham'da ve..." Durdu, birdenbire Joe'nun bakışlarını fark etmiş, aniden utanmıştı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü sen çok tuhaf bir kızsın."

"Değilim!"

"Öylesin. Sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli kızsın. Çoğu delikanlıdan daha cesursun." Joe dirseklerine dayanarak geriye yaslandı ve ona değer biçen bir bakışla baktı. "Belki de sen kız falan değilsindir, belki de aslında kılık değiştirmiş bir erkeksindir."

Fiona sırıttı. "Belki öyleyimdir. Belki aşağıya gelip bunu öğrensen iyi olur."

Joe ayağa kalktı ve Fiona, yaramazca dönüp kıyıya doğru koş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tu. Arkasındaki çakıl taşlarından gelen takırtılar ona, Joe'nun aşağı atladığını ve kendisini takip ettiğini anlatıyordu. Joe kolunu yakalarken Fiona bir kahkahayla cıyakladı.

"Kesinlikle bir kız gibi koşuyorsun." Joe, Fiona'yı yanma çekti ve abartılı hareketlerle yüzünü inceliyormuş gibi yaptı. "Ve sanırım erkek olamayacak kadar da güzelsin..."

"*Sanırım mı*?"

"Hı-hı, fakat gene de yanılıyor olabilirim. En iyisi emin olayım..."

Fiona onun parmaklarının hafifçe yanağına değdiğini hissetti. Joe nazikçe çenesini yukarı kaldırdı ve diliyle aralayarak dudaklarını öptü. Fiona gözlerini kapayarak kendisini öpüşün hazzına terk etti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, evleninceye kadar olmamalıydı. Peder Deegan günah çıkarırken, ona okuması için bir sürü Hail Mary duası verir ve babası öğrenecek olursa onu çiğ çiğ yerdi. Ama ah, Joe'nun dudakları nasıl da hoştu, dili nasıl da kadife gibiydi, teni nasıl da güzel kokuyordu, öğleden sonra güneşinde sıcacıktı. Fiona daha ne yaptığını bile anlamadan parmak uçlarında yükselip kollarını Joe'nun boynuna dolamış, onun öpücüğüne karşılık veriyordu. Hiçbir şey bu kadar güzel değildi; vücudunu Joe'nunkine bastırması kadar, Joe'nun kuvvetli kollarının vücuduna sarılması kadar güzel değildi.

Kucaklaşmaları ıslıklar ve bağırışlarla kesildi. Yakındaki Londra doklarına giriş yeri olan Wapping Girişi'nden bir mavna çıkmış, onların önünden geçiyordu. Mürettebatı da göz banyosu yapıyordu.

Fiona pancar gibi yüzüyle Joe'yu temel kazıklarından bir labirentin içine doğru çekti ve mavna geçip gidinceye kadar orada beklediler. Bir kilise çanı saat başını vurdu. Geç oluyordu; eve gidip akşam yemeği için annesine yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca Joe da pazara gitmek zorundaydı. Son bir öpücükten sonra, Eski Merdivenler'e geri yürüdüler. Fiona çoraplarını ve çizmelerini yeniden giymek için merdivenleri tırmanırken eteklerine takılarak tökezledi.

Gitmek üzere ayağa kalktığında nehre son bir kez kaçamak bir bakış attı. Geri dönebilmesi için bir hafta beklemesi gerekecekti –

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hava daha karanlıkken uyanarak, yorgun argın Burton'a ve tekrar yorgun argın eve geri yürüyerek geçecek, mümkün olan her türlü angaryanın beklediği bir hafta. Ama önemi yoktu, hiçbirinin önemi yoktu; bir gün bunların hepsini geride bırakacaktı. Kıyının ötesinde beyaz köpükler yükseliyor ve suyun yüzeyinde kıvrılarak dalgalanıyordu. Dalgalar dans ediyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa nehir onun için, onlar için heyecanla köpürüyor muydu?

Hem neden olmasın ki? diye düşündü gülümseyerek. O ve Joe birbirlerine sahiplerdi. On iki pound iki şilinleri ve bir rüyaları vardı. Burton'a veya Whitechapel'ın kasvetli sokaklarına boş vermek en iyisiydi. Bir yıl içinde, dünya onların olacaktı. Her şey mümkündü.

***

"Paddy? Paddy, saat kaç?" diye sordu Kate Finnegan kocasına.

"Hımm?" diye yanıtladı kocası, kafası hâlâ günlük gazetesine gömülmüş olarak.

"Saat, Paddy," dedi Kate Finnegan sabırsızlanarak. Bir eliyle sarı bir karıştırma kâsesini kenarından tutmuş, diğer eliyle içindekileri çırparak karıştırıyordu.

"Kate, hayatım, daha az önce sordun ya," diye içini çekerek cebine uzandı kocası. Üzerinde çizikler olan gümüş bir saat çıkardı. "Saat tam iki."

Kaşlarını çatan Kate, çırpma aletini hızla kâsenin kenarına vurarak tellerinden krem renkli hamur topaklarını temizledi, sonra da lavabonun içine attı. Bir çatal alarak ocağın üzerinde cızırdayan üç koyun pirzolasından birine batırdı. Pirzolanın yanlarından akan et suyu dereciği, tavanın sıcak metaline değince buharın içine yağ sıçradı. Kate çatalı pirzolalara adeta bir mızrak gibi saplayarak hepsini bir tabağın içine doldurdu ve tabağı da ocağın yanındaki sıcak bir bölmeye, bir soğan sosu kabının yanına koydu. Daha sonra ipe dizilmiş olan bir dizi sosis aldı ve aralarındaki bağları keserek sosisleri tavaya koydu. Onlar kızarmaya başlarken, Kate masada kocasının karşısına oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Paddy," dedi, avucunu hafifçe masaya vurarak. "Paddy."

Paddy gazetesinin üzerinden karısının iri yeşil gözlerinin içine baktı. "Evet, Kate. Ne var, Kate?"

"Onları gerçekten paylamalısın. Öyle canları istediği zaman gelip de seni akşam yemeğinde bekletemezler. Ve beni de kızartmaya ne zaman başlayacağımı bilemeden burada ayakta tutamazlar."

"Her an gelebilirler. Sen yemeği hazırlamaya başla. Geldiklerinde soğumuş olursa, sadece kendilerini suçlayabilirler."

"Konu sadece yemek değil," diye itiraf etti Kate. "Tüm bu cinayet meseleleri olup biterken orada burada dolanmaları hoşuma gitmiyor."

"Whitechapel katilinin güpegündüz, elini kolunu sallayarak dolaştığını düşünmüyorsun herhalde? Ve Charlie gibi bir bıçkına sinsice sokulduğunu? Eğer yaparsa Tanrı yardımcısı olsun, o delikanlıyla iki dakika geçirdikten sonra 'Adam öldürüyorlar," diye çığlık çığlığa bağıran kendisi olur. Fiona da cabası. Onu ara sokağa sokmaya çalışırken o zorba Sid Malone'ye neler olduğunu hatırlasana. Fiona yumruğunu burnunun tam ortasına patlatmıştı. Kırmıştı. Ve adam onun iki katıydı."

"Evet, ama..."

"Şuna baksana, Kate, çay depolarındaki adamları organize eden şu sendikacı Ben Tillet'la alakalı bir makale var. Dinle..."

Kate kocasına sitemle baktı. Çatıda yangın çıktığını söyleyebilir ve yine aynı cevabı alabilirdi. Gazetede her ne yazıyorsa, bunu duymak istemiyordu. Sendika konuşmaları onu endişelendiriyor, grev konuşmaları dehşete düşürüyordu. Besleyecek bir koca, dört çocuk ve bir kiracı ile, şu haliyle bile haftayı güçbela çıkarabiliyordu. Eğer bir grev çağrısı olursa, açlıktan ölürlerdi. Ve bu yetmiyormuş gibi, bir de dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşan bir katil vardı. Whitechapel, kavgacı doğu Londralılar, İrlandalılar, Polonyalılar, Ruslar, Çinliler ve az sayıda diğerlerinden oluşan sakinleriyle her zaman zorlu bir mahalle olmuştu. Hiç kimse zengin değildi, çoğu çok çalışkandı. Aynı zamanda çoğu kişi de epey içkiciydi. Bol miktarda suç işleniyordu, ama esas olarak hırsızlık yapılıyordu. Haydutlar bazen birbirlerini öldürüyorlar veya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir arbede sırasında ölen birileri oluyordu, ama hiç kimse bu türde bir şey yapmamış, bir kadını doğramamıştı.

Paddy'nin hâlâ okumaya devam ettiğini görünce Kate ayağa kalktı, ocağa gitti ve kaygan bir et suyu ve yağ tabakasının içinde cızırdayan sosisleri dürttü. Karıştırma kâsesini alıp hamur karışımını kızartma tavasına döktü ve ezerek yaydı. Hamur etten damlayan et suyuna değince tısladı, daha sonra tavanın kenarlarına doğru yayılarak boncuk boncuk kabardı. Kate gülümsedi. Hamur iyice havalanmıştı ve güzel kızarıp esmerleşecekti. Bir fincan bira her zaman işin püf noktasıydı. Saplı tavayı fırının içine itti, sonra dikkatini bir patates tenceresine çevirdi. Onları ezerek püre haline getirirken ön kapının güm diye açıldığını ve kızının hafif ve hızlı adımlarla koridorda yürüdüğünü duydu.

"Merhaba anne. Merhaba baba," dedi Fiona neşeyle. Altı peni eksik olan haftalığını şöminenin üzerindeki eski, teneke çay kutusunun içine koydu.

"Merhaba hayatım," dedi Kate, kızını selamlamak için kafasını patateslerden kaldırarak. Paddy de gazetesinin arkasından selamlama anlamına gelebilecek bir şeyler homurdandı.

Fiona arka kapıya yakın bir çengelden bir önlük kaptı. İplerini arkasından bağlarken şöminenin yanında bir sepette uyumakta olan bebek kız kardeşi Eileen'e göz attı, sonra onun yanında bir kilimin üzerinde oturmuş birkaç çamaşır mandalıyla askercilik oynayan dört yaşındaki erkek kardeşi Seamus'u eğilip öptü.

"Hadi sen de ablana bir öpücük ver bakalım, Seamie."

Tamamen kızıl saçlı ve baştan aşağı haşarılık dolu küçük oğlan, dudaklarını onun yanağına bastırdı ve yüksek sesle, ıslak bir ahududuyu ablasının yanağına püskürttü.

"Of, Seamie!" diye bağırdı Fiona, yanağını silerken. "Bu hiç hoş olmadı! Bunu sana kim öğretti?"

"Charlie!"

"Belli oluyor. Yapacak bir iş var mı, anne?"

"Sen ekmeği kesebilirsin. Sonra masayı kur, çayı demle ve babanın siyah birasını getir."

Fiona işe koyuldu. "Haberler nasıl babacığım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paddy gazetesini indirdi. "Sendika. Sayı her gün artıyor. Wapping'li çocukların da üye olmasına fazla kalmadı. Buraya yazıyorum, bu yıl bitmeden bir grev göreceğiz. Sendika işçi sınıfını kurtaracak."

"Peki bunu nasıl yapacaklar? Hemen bir defada ölmek yerine açlıktan yavaş yavaş ölelim diye bize saat başına fazladan bir peni vererek mi?"

"Başlama, Fiona..." diye uyardı Kate.

"Ne hoş bir davranış bu. Kafana bu sendika karşıtı fikirleri hep o Joe Bristow sokuyor. Seyyar satıcılar işte, hepsi aynı. Fazla bağımsız. Kendi sınıflarının geri kalanı umurlarında değil."

"Joe'nun kafama fikir sokmasına ihtiyacım yok. Kendime ait yeterince fikrim var, teşekkür ederim. Ayrıca ben sendika karşıtı değilim. Sadece kendi yolumu kendim çizmeyi tercih ediyorum. Her kim dok sahipleri ile fabrika sahiplerinin ayaktakımından bir avuç sendikacıya hesap vermesini bekliyorsa, daha çok bekleyecek."

Paddy başını iki yana salladı. "Sen de sendikaya üye olmalı, aidatları ödemeli, maaşının birazını herkesin iyiliği için ayırmalısın. Aksi halde, onlardan biri gibi davranmış olacaksın."

"Eh, ben onlardan biri değilim baba!" dedi Fiona hararetle. "Ben pazar hariç her sabah kalkıp çalışıyorum, tıpkı senin gibi. Çalışan insanların daha iyi bir hayatları olması gerektiğine inanıyorum. Tabii ki inanıyorum. Ben sadece kıçımın üstüne oturup bunu Ben Tillet'ın gerçekleştirmesini beklemeye hazır değilim."

"Fiona, sözlerine dikkat et," diye azarladı Kate, hamuru kontrol ederken.

"William Burton'm, işçilerinin sendikaya girmesine izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun baba?" diye devam etti Fiona, aldırış etmeden. "Sen de onun için çalışıyorsun; onun nasıl biri olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Günahını koklatmaz. Kazançlarını kendine saklamak istiyor, paylaşmak değil."

"Senin görmediğin şu ki, bir yerden başlamak zorundasın, kızım," dedi Paddy hararetle, sandalyesinde doğrularak. "Toplantılara gidersin, haberi yayarsın, tüm Burton işçilerini –doklardaki delikanlıları, fabrikadaki kızları– sendikanın yanına çekersin, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman Burton'ın bunu kabullenmekten başka çaresi kalmaz. Büyük kazanımlarda önce küçüklerini elde etmek gerekir. Bryant ve May'deki kibritçi kızların yaptığı gibi. Korkunç koşulları ve konuştukları veya tuvalete gittikleri için verilen cezaları protesto ettiler. İşi sadece üç hafta durduktan sonra kazandılar. Bir avuç küçücük kız! Çoklukta güç vardır, Fiona, dediklerimi bir kenara yaz. Sendikalar dok işçilerini, tüm işçi sınıfını kurtaracak."

"Kurtarma işini boş ver," dedi Fiona. "Sadece beni kurtar bundan."

Paddy yumruğunu masaya indirince karısı ve kızı yerlerinden sıçradı. "Artık yeter!" diye gürledi Paddy. "Kendi evimde kendi sınıfıma karşı konuşmalar istemiyorum." Öfkeyle bakarak yeniden gazetesini aldı ve hızla çekiştirerek kırışıklarını düzeltti.

Fiona öfkeden kuduruyordu, ama ağzını açmaması gerektiğini biliyordu. "Ne zaman öğreneceksin?" diye sordu Kate.

Fiona omzunu silkti ve hiçbiri önemli değilmiş gibi çatal bıçakları masaya koymaya başladı, fakat Kate kanmamıştı. Fiona kızmıştı, ama fikirlerini kendine saklamayı şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Paddy daima çocuklarını kendi beyinleriyle düşünmeye teşvik ettiğini söylerdi, ama bütün babalar gibi, aslında onların kendisi gibi düşünmelerini tercih ediyordu.

Kate bakışlarını kocasıyla kızının arasında dolaştırdı. Yüce Tanrım, birbirlerine ne kadar çok benziyorlardı. Aynı kuzguni siyah saçlar, aynı mavi gözler, aynı inatçı çene. Her ikisinin de büyük düşünceleri vardı – bu onlardaki İrlanda özelliğiydi. Hayalperesttiler. Kocası hep yarınları, kapitalistlerin şeytani amaçlarından pişman olacağı ve balığın kavağa çıkacağı günleri hayal ederdi. Ve bu kız da, kendi dükkânını tasarlayıp dururdu. Bir işyerini başarılı bir şekilde idare etmek konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona hiçbir şey anlatamazdınız. Fakat o hep böyle bir kız olmuştu. Kendini dev aynasında görürdü.

En büyük kızı Kate'i çok endişelendiriyordu. Fiona'nın kararlı inatçılığı, amacının peşinden koşması öylesine güçlü, öylesine hedefe yönelikti ki, korkutucuydu. Aniden bıçak gibi bir sızı saplandı Kate'in yüreğine, şiddetli bir koruma içgüdüsü. *Doklarda ça-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lışan kızlardan kaçı bir dükkânı işletebilir ki? diye merak etti. Ya Fiona açmayı başarır da işin sonunda başarısız olursa? Bu onun kalbini kırardı. Ve ardından hayatının geri kalanını, daha en başta asla arzu etmemiş olması gereken bir şey için acı çekerek geçirirdi.

Kate bu endişelerini pek çok vesileyle kocasına açmıştı, ama Paddy en büyük kızının içindeki ateşten gurur duyuyor, bir kızın böyle ateşli olmasının iyi bir şey olduğunu söyleyerek daima karşı çıkıyordu. Ateş iyi bir şey miydi? Kate bunu iyi bilirdi. Ateşli olmak, kızların işlerinden atılmasını ve kocaları tarafından gözlerinin morartılmasını getiriyordu beraberinde. Tüm dünya sana gününü göstermeye hazırsa ve bunu bekliyorsa, ateşli olmanın nesi iyiydi? Uzun, gürültülü bir anne iç çekişiyle derin derin göğüs geçirdi. Bu soruların cevaplarının beklemesi gerekecekti. Akşam yemeği hazırdı.

"Fiona, erkek kardeşin nerede?" diye sordu.

"Havagazı fabrikasının orada kok parçalarının peşinde. 'Şöminesi için onları Bayan MacCallum'a satacağım,' dedi. Bayan MacCallum kömüre para vermiyormuş."

"O çocuğun iki şilin kazanmak için İngiltere Merkez Bankası'ndan daha çok yöntemi var. Çeyrek peni için bokunu bile çomaklayabilir," diye yorum yaptı Paddy.

"Yeter! Burası benim mutfağım, lağım çukuru değil!" diye azarladı Kate. "Fiona, sosu masaya koy."

Evin önünden bir tekerlek sesi geldi. Kapı açıldı ve tekerlek sesi içeri girdi. Peşinde tahta arabasıyla Charlie evdeydi.

Küçük Seamie gözleri parlayarak kafasını kaldırdı. "Whitechapel Katili!" diye bağırdı neşeyle.

Kate kaşlarını çattı. Oğullarının bu korkunç yeni oyununu onaylamıyordu.

"Evet, küçük çocuk," diye hayalet gibi bir ses geldi koridordan. "Whitechapel Katili, gecelerin efendisi yaramaz bir çocuğu aramaya geldi."

Ses kötü bir kahkahaya dönüştü ve Seamie aynı anda hem korku hem keyifle viyaklayarak kısa ve kalın bacaklarıyla etrafta saklanacak bir yer aramaya koyuldu.

"Buraya gel canım!" diye fısıldadı Fiona, şöminenin önündeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sallanan koltuğa koşturarak. Oturdu ve eteklerini yaydı. Seamie de sürünerek altına girdi, ama ayağını içeri çekmeyi unutmuştu. Charlie hâlâ canavar ruhlu biri gibi kesik kesik gülerek, rap rap mutfağa doğru yürüdü. Kız kardeşinin eteklerinin altından çıkan küçük ayakkabıları görünce, oyunu mahvetmemek için tek yapabildiği gülmesini tutmak oldu.

"Hiç yaramaz küçük bir oğlan gördünüz mü hanımefendi?" diye sordu, annesine.

"Git başımdan," dedi Kate ona vurarak. "Kardeşini böyle korkutma."

"O buna bayılıyor," diye fısıldadı Charlie, annesini susturarak. "Ah, Shaaymeeeee," diye seslendi, tatlılıkla kandırmaya çalışarak. "Çık dışarı, ortaya çık!" Dolabın kapağını açtı. "Burada değil." Eviyenin altına baktı. "Burada da değil." Kız kardeşine doğru yürüdü. "Peki *siz* hiç küçük bir oğlan gördünüz mü?"

"Sadece şu anda yüzüne baktığım kişiyi gördüm," diye yanıtladı Fiona, eteklerini düzelterek.

"Öyle mi? Peki şuradan dışarı taşan senin ayakların mı? Senin gibi büyük yağlı bir ineğe benzeyen bir kız için çok küçük görünüyorlar. Dur şuna bir yakından bakayım... Aha!"

Charlie, Seamie'nin bileklerini yakaladı ve onu çekip çıkardı. Seamie çığlık attı ve Charlie onu öldüresiye gıdıklamaya başladı.

"Yavaş ol, Charlie," diye uyardı Kate. "Bırak da biraz nefes alsın."

Charlie duraklayınca Seamie tekrar başlaması için onun bacağını tekmeledi. Gerçekten nefessiz kalınca Charlie bu sefer durdu ve sevgiyle kardeşinin başını sıvazladı. Seamie, soluk soluğa yere serildi, ağabeyine sonsuz bir hayranlıkla bakıyordu. Charlie onun evreninin merkeziydi, kahramanıydı. Seamie ona tapar, sürekli peşinde dolanır, hatta onun gibi giyinmek için tuttururdu. Bütün cakalı delikanlıların kullandığı türden parlak kırmızı bir boyunbağı takan Charlie'yi taklit etmek için, annesini zorlayıp kendi boynuna da bir kumaş parçası bağlattırmıştı. İkisi de neredeyse aynıydı, her ikisi de annelerinin kızıl saçlarını, yeşil gözlerini ve çillerini almışlardı.

Charlie ceketini astıktan sonra cebinden bir avuç bozukluk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıkardı ve çay kutusuna attı. "Her zamankinden biraz daha fazla anne. Bu hafta birkaç saat ekstram var."

"Teşekkür ederim canım, buna sevindim. Babanın ceketi için kenara biraz bir şeyler ayırmaya çalışıyordum. Malphlin'de güzel elden düşmeler var. Eskisini o kadar çok onardım ki, iplik ve yamadan başka bir şey görünmüyor."

Charlie masaya oturdu ve kalın bir dilim ekmek alarak aç kurtlar gibi yemeye başladı. Paddy gazetesinin üzerinden baktı, onun yemek yediğini gördü ve başının üzerine bir tokat attı. "Anneni ve kız kardeşini bekle. Ayrıca yemek yerken şapkanı çıkar."

"Fiona, Seamie'yi yerine oturtur musun?" dedi Kate. "Roddy nerede? Hâlâ uyuyor mu? Normalde yemek kokusu onu hareket geçirir. Charlie, git seslen de aşağı insin."

Charlie masadan kalktı ve merdivenlere gitti. "Rodddeee Amcaaa! Akşam yemeği hazır!" Cevap gelmeyince rap rap yukarı çıktı.

Fiona Seamie'nin ellerini yıkadı ve masaya oturttu. Boynuna bir peçete bağladıktan sonra da sessiz durması için eline bir parça ekmek verdi. Sonra dolaba giderek altı tabak indirdi ve tabakları ocağa taşıdı. Üç tabağın her birine bir parça pirzola, patates püresi ve sos kondu. Kate saplı tavayı ocaktan çekti, tavanın içindekileri ve artan patates püresiyle sosu kalan üç tabağa bölüştürdü.

"Sosisli Yorkshire!" diye bir sevinç çığlığı attı Seamie. Çıtır çıtır pişmiş hamur kabartılarına bakıyor, üstlerini kaplayan hamurdan görünüveren sosis parçalarını iştahla sayıyordu.

Erkeklerin tabaklarındaki pirzolaları ve kendi tabaklarındaki hamuru sorgulamak ne Kate'in ne de Fiona'nın aklına gelmişti. Erkekler eve ekmek getiren kişilerdi ve kuvvetlerini idame ettirmek için ete ihtiyaçları vardı. Kadınlar ve çocuklar eğer eve giren haftalık para izin veriyorsa, pastırma veya sosisin tadına hafta sonlarında bakıyorlardı. Kate'in çamaşır kazanıyla uğraştığı, tüm gün bir sürü ıslak çamaşırı kaldırıp indirdiği ve merdaneden geçirip sıktığı veya Fiona'nın durup dinlenmeksizin saatlerce ayakta durarak çay paketlediği gerçeği dikkate alınmıyordu ve alınsa da bir farkı olmazdı. Paddy'nin ve Charlie'nin ücretleri hane gelirinin aslan payını teşkil ediyordu; kirayı onlar ödüyor, giysileri onlar satın alıyor ve yemeğin büyük kısmını onlar karşılıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kate'in ve Fiona'nın kazançları kömüre ve ayakkabı boyası, gazyağı, kahve ve benzeri ev ihtiyaçlarına gidiyordu. Eğer Paddy veya Charlie hastalanır ve işe gidemezlerse, herkes zarara uğrardı. Bu, Doğu Londra'nın her sokağının her evinde aynıydı – erkekler et yerken, kadınlar ne bulurlarsa onu yerlerdi.

Kate yeniden merdivenlerde Charlie'nin ağır adımlarını duydu.

"Burada değil anne," dedi Charlie, masaya geri dönerek. "Yatağında da uyumamış gibi görünüyor."

"Bu çok tuhaf," dedi Paddy.

"Şu işe bak, yemeği soğuyor," diye söylendi Kate. "Fiona, şunu bana uzat da fırına geri koyayım. Nerede acaba? Bu sabah burada değil miydi, Paddy?"

"Hayır, ama genellikle ben çıkana kadar gelmiyor, bu yüzden onu görmemiş olabilirim."

"Umarım iyidir. Umarım başına bir iş gelmemiştir."

"Bir şey olsaydı şimdiye dek duyardık," dedi Paddy. "Belki bir sonraki vardiyada biri hastalanmıştır ve onun yerini alması gerekmiştir. Roddy'yi bilirsin, çıkıp gelecektir."

Finnegan'ların kiracısı Roddy O'Meara'nın aileyle akrabalığı yoktu, ama çocuklar ona yine de amca diyorlardı. Paddy ve Paddy'nin küçük erkek kardeşi Michael'la birlikte Dublin'de büyümüş ve onlarla birlikte önce Liverpool'a, ardından Londra'ya göç etmiş, Michael New York'a giderken, o Paddy'yle birlikte Whitechapel'da kalmıştı. Finnegan çocuklarını tüm yaşamları boyunca tanıyordu – her birini dizlerinde hoplatmış, onları kabadayı çocuklardan ve acımasız köpeklerden kurtarmış, geceleri ateşin yanında onlara hayalet hikâyeleri anlatmıştı. Onlar için hiç görmedikleri gerçek amcalarından daha fazla amcaydı ve çocuklar ona taparlardı.

Kate çayı karıştırdı ve oturdu. Paddy yemek duasını okudu ve aile yemeğe başladı. Kate ailesine baktı ve gülümsedi. Yemek yerlerken sakin oluyorlardı. Hatta şimdi iki dakikalık bir huzur bile yaşayabilirlerdi. Charlie yemeğini hapır hupur yemekle meşguldü. Asla doymak bilmezdi. Uzun boylu bir delikanlı değildi, fakat on altı yaşına göre epey iriydi. Geniş omuzluydu ve mahalledeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bazı erkeklerin beslediği *bull terrier* köpekleri kadar haşin ve kavgacıydı.

"Daha patates var mı anne?" diye sordu.

"Ocağın üstünde."

Charlie ayağa kalktı ve tabağına kepçeyle biraz daha patates koydu. Tam o sırada kapı açıldı.

"Roddy, sen misin?" diye seslendi Kate. "Charlie, amcana tabağını ge..." Roddy kapı aralığında belirdiğinde, bir anda sesi kesildi. Fiona, Paddy, hatta Seamie bile yemeye ara vererek Roddie'ye baktılar.

"Tanrım!" diye haykırdı Paddy. "Ne oldu sana?"

Roddy O'Meara cevap vermedi. Yüzü kül gibi olmuştu. Elinde polis kaskını tutuyordu. Ceketi açık kalmış ve önüne kırmızı bir leke yayılmıştı.

"Roddy, dostum... konuşacak mısın?" dedi Paddy.

"Bir cinayet daha," dedi sonunda Roddy. "Bucks Row'da. Polly Nichols adında bir kadın."

"Aman Tanrım," dedi Paddy. Kate soluğunu tuttu. Fiona ve Charlie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Cesedi hâlâ sıcaktı. Adamın neler yaptığını hayal bile edemezsiniz. Kan... her yerdeydi. Her yerde. Cesedi şafaktan önce bir adam işe giderken bulmuş. Onu yoldan aşağı bağıra çağıra koşarken gördüm. Herkesi uyandırdı. Onunla birlikte geri gittik ve kadının ceseti oradaydı. Boğazı kesilmiş. Geri kalan kısmı da sanki mezbahadaki bir şeymiş gibi deşilmiş. Akşam yemeğine o yüzden geç kaldım. Bu arada hava aydınlanıyordu ve insanlar toplanmaya başlamıştı. Adamı daha fazla yardım getirmesi için karakola yolladım ve yardım geldiği sırada, neredeyse bir ayaklanmayı bastırmakla meşguldüm." Roddy durdu, eliyle yorgun yüzünü ovuşturdu. "Nöbetçi dedektifler ve sorgu yargıcı gelinceye kadar cesedi kıpırdatamadık. Onlar işlerini bitirinceye kadar, halkı olay mahallinden uzak tutmak için tüm kadronun önlerinde durması gerekti. İnsanların gözü dönmüştü. Bir kadın daha öldü. Bu herif dalga geçer gibi etrafımızda döne döne dans ediyor."

"Gazeteler de öyle düşünüyor," dedi Paddy. "Hepsi ahlak kumkuması kesilmiş. Fakirlerin yaşadığı sefalet ve ahlaksızlığın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

canavar ruhlu bir adam yarattığını yazıp duruyorlar. O lanet paçavralar daha önce Doğu Londra'ya hiç önem vermemişlerdi. Üst sınıfın Whitechapel'a aldırış etmesi için bir akıl hastası gerekiyormuş demek ki. Whitechapel'dan bahsetmelerinin tek sebebi de, herifçioğlu batıya geçip soylu beylerin rahatını bozamasın diye etrafımıza bir çit çekip adamı bu çitin içine hapsetmek istemeleri."

"Adamın onların rahatını bozması mümkün değil," dedi Roddy. "Herif belli bir yol izliyor. Daima aynı türden kadınların peşinden gidiyor – sarhoş ve düşkün kadınların. Whitechapel'dan ayrılmıyor, burayı avucunun içi gibi iyi biliyor. Bir hayalet gibi dolaşıyor. Vahşi bir cinayet işleniyor ve hiç kimse bir şey görmüyor, bir şey duymuyor." Birkaç saniye suskun kaldıktan sonra devam etti: "O kadının görüntüsünü hiçbir zaman unutmayacağım."

"Roddy, hayatım," dedi Kate usulca, "bir şeyler ye. Kursağına bir şeyler girsin."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hiç ama hiç iştahım yok."

"Vay canına, bu korkunç bir şey," dedi Fiona, ürpererek. "Bucks Row pek uzak değil. Bunu düşünmek insanın sinirlerini geriyor."

Charlie homurdandı. "Neden endişeleniyorsunuz? Adam sadece fahişelerin peşinde."

"Kes şunu, Charlie," dedi Kate ters ters. Sofrada kan ve bağırsaklar. Şimdi de fahişeler.

"Tanrım, ama çok yorgunum," dedi Roddy. "Bir hafta uyuyabilirmişim gibi geliyor, ama bu akşam soruşturmada görünmek zorundayım."

"Yukarı çık ve dinlen," dedi Paddy.

"Evet, sanırım öyle yapacağım. Bana yemek ayır, olur mu Kate?"

Kate ayıracağını söyledi. Roddy pantolon askılarını ve atletini çıkardı, çabucak elini yüzünü yıkadıktan sonra yukarı çıktı.

"Zavallı Roddy Amca," dedi Fiona. "Bu ona nasıl da şok olmuştur. Muhtemelen atlatması çok uzun sürecek."

"Bana da öyle olurdu. Kana dayanamıyorum. Kadının yanında ben de düşer ölürdüm," dedi Paddy.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umarım her kimse başka birisine bir şey yapmadan yakalarlar, diye düşündü Kate. Koridordan kapıya doğru baktı. Adam tam şu anda dışarıda bir yerlerdeydi. Belki de başka herkes gibi uyuyor, yemek yiyor veya bir pub'da oturuyordu. Belki de doklarda çalışıyordu. Belki iki sokak ötede oturuyordu. Belki de geceleri onların evinin önünden geçiyordu. Yemek pişirirken sıcaklamış olduğu halde, aniden ürperdi Kate. Böyle olduğu zamanlarda annesi, "Birisi az önce senin mezarından geçti," derdi.

"Merak ediyorum acaba katil..." diye konuşmaya başladı Charlie.

"Tanrı aşkına, artık yeter!" diye atıldı Kate. "Şimdi senin için pişirdiğim yemeği bitir."

"Kate, sorun nedir?" diye sordu Paddy. "Bir hayalet kadar beyaz görünüyorsun."

"Bir şey yok. Ben sadece... ben sadece bu canavar çekip gitsin istiyorum. Dilerim onu yakalarlar."

"Endişelenme, hayatım. Hiçbir katil senin veya bu aileden birisinin peşine düşmeyecek." Paddy elini tutarak karısını yatıştırdı. "Ben olduğum sürece, bunu yapamaz."

Kate zorla gülümsedi. *Biz emniyetteyiz*, dedi kendi kendine, *hepimiz öyle. Sağlam kilitleri olan sağlam bir evdeyiz.* Kilitlerin sağlam olduğunu biliyordu, çünkü onları Paddy'ye kontrol ettirmişti. Geceleri yukarıda babaları ve Roddy de varken çocukları mışıl mışıl uyuyorlardı. Hiçbir canavar onlara zarar vermek için içeri dalamazdı. Ama yine de, Fiona haklıydı. Bu konunun üstünde durmak insanın sinirlerini geriyordu. İnsanı iliklerine kadar ürpertiyordu.

***

"Tatlı elmalar! Bal gibi elmalar burdaaa! Dört tanesi bir peniye, Londra'da bundan iyisi yok!"

"İstiridyeler, taze istiridyeler, canlı canlını!"

"Ringalarımı kim alacak? Hâlâ çırpınıyorlar! Hâlâ nefes alıyorlar!"

Her cumartesi akşamı aynıydı; Fiona pazarı daha görmeden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duyabiliyordu. İki sokak ötede olmasına rağmen, seyyar satıcıların sesleri daha şimdiden kulağına ulaşmaya başlamıştı bile. Tezgâhlardan ve el arabalarından dökülen sesler yankılanarak çatılardan sekiyor, köşelerden dönüyor, dar sokaklara yayılıyordu.

"Maydanozların hası burada, bayanlar! Harika maydanozlarımdan alın!"

"Porrrrtakallarrrr, ikisi bir peniye! Sulu sulu bunlar, sulu sulu!"

Ve pazar müziğinin üzerinden, akşam alışverişçilerinin adımlarını hızlandırmalarına ve bir an önce evlerinde, arkalarından kapıları sürgülenmiş olarak ateşin yanında olmayı istemelerine neden olan akortsuz bir ses yükseldi. "Yeni bir korkunç cinayet daha!" diye bağırdı baldırı çıplak bir gazeteci çocuk. "Sadece *Clarion* gazetesinde! Kasabın haberlerini buradan alın! Olay yerinin çizimleri, her yerde kan! *Clarion* alın!"

Brick Lane'e yöneldikleri zaman Fiona'nın heyecanı arttı. Pazar yeri capcanlı uzanıyordu önünde. Kahkahalar atan, haykıran, yaltaklanan bir yaratık. Adım attığında bir parçası haline gelebileceği büyük, şamatalı, durmadan değişen bir yapı. Annesinin kolunu çekiştirdi.

"Kes şunu, Fiona. Elimden geldiği kadar hızlı yürüyorum," dedi Kate alışveriş listesine göz atarak.

Doğu Londra şiveli sesler, kaba saba çığırtkanlıklarına devam ediyordu. Sokak satıcıları ödüllü dövüş horozları gibi çalımla yürüyerek ve böbürlenerek pazar müdavimlerini mallarında hata bulmaları için cesaretlendiriyor ve diğer sokak satıcılarına da fiyatlarını geçmeleri için meydan okuyorlardı – yani Doğu Londra'nın belayı davet ederek savuşturma hilesini uyguluyorlardı. "Alabalıklarım bayat mı?" Fiona bir seyyar satıcının, malını sorguladığı için bir müşteriye bağırdığını duydu. "Bu alabalıklar papatya gibi be. Alabalığın bayatını görmek istiyosan aynaya bak!"

Fiona eğri büğrü deniz salyangozu, mavi kenarlı minik midye, yağlı ringa balığı tepsileri ve istiridye kovalarıyla birlikte balık satıcısını gördü – istiridyelerin birkaç tanesinin kabukları açılmıştı ve yarım kabuklarının içinde parıldıyorlardı. Bunun yanında kasabın tezgâhı vardı – kenarları kırmızı ve beyaz krepon kâğıdın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan çiçeklerle süslenmiş tezgâha düzgün sıralar halinde tombul pirzolalar, kısa ve kalın sosisler ve üzerinden yağ damlayan korkunç domuz başları istiflenmişti.

El arabalarına özenle istiflenmiş meyve piramitleriyle övünen daha hırslı bir sürü meyve satıcısı vardı: parlak tatlı elmalar, güzel kokulu armutlar, muhteşem portakal ve limonlar, mürdümeriği ve üzümler. Ve önde –kaynatmak veya fırına vermek için– karnabahar, brokoli, turşuluk mor lahana, şalgam, soğan ve patates sepetleri duruyordu.

Sahneyi gaz lambalarının titrek ışıkları, neft yağı fenerleri ve hatta şalgamların içine tıkıştırılmış mumlar aydınlatıyordu. Ve bir de kokular vardı! Fiona kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı ve havayı teneffüs etti. Tuzlu bir okyanus kokusu – sirkeyle salamura yapılmış midye. Kızarmış sosis, kumpir, sıcak zencefilli kurabiyeler. Midesi guruldadı.

Gözlerini açtı. Annesi kasabın tezgâhına doğru ilerliyordu. Onun insan kalabalığının arasından geçmesini izlerken, tanıdık ve yabancı yüzlerle tüm Doğu Yakası oradaymış gibi geldi. Ciddi, dindar Yahudiler aceleyle ibadetlerinden dönüyorlardı; denizciler jöleli yılanbalığı veya sıcak bezelye çorbası satın alıyorlardı; temiz gömlekli ve temiz tıraşlı her türden işçi, bazıları kollarının altına sıkıştırdıkları kıpır kıpır kıpırdanan teriyer köpekleriyle, pub kapılarının eşiğinde oyalanıyorlardı.

Ve her yerde, her yaşta ve tipte kadın ürünleri yokluyor, dürtüyor, takas yapıyor ve satın alıyordu. Bazılarına sepetleri taşıyan ve pipolarını tüttüren kocaları da eşlik ediyordu. Diğerleri kucaklarında kıyameti koparan, eteklerini çekiştiren, kek, şekerleme veya sıcak çörek için başlarının etini yiyen çocukları tarafından ablukaya alınmışlardı. Doğu Londralı ve İrlandalı çocuklar kendilerine has ayrı şivelerle *anne* diye ağlıyorlardı. İtalyan, Polonyalı ve Rus çocuklar *mama* diyorlardı, fakat yakarışları hep aynıydı – güzel bir tatlı, renkli bir lolipop, parlak bir zencefilli kurabiye. Ve haftalık yemekler için bile yeterli parası olmayan bezgin anneler, sırf çocukları güzel bir şey tatsınlar diye bir tane tatlı çörek satın alıp üç çocuğuna birden paylaştırıyordu.

Fiona etrafına bakınarak annesini arandı ve onu kasap tezgâ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lında gördü. Annesinin yanına doğru yürürken, 'Yarına rozbif, değil mi Bayan Finnegan?" diye sorduğunu duydu adamın.

"Bu hafta değil, Bay Morrison. Zengin amcam daha ölmedi. Ama bir parça göğüs eti istiyorum. Yaklaşık bir buçuk kilo. Kilosuna on peni verebilirim ancak."

"Mmmmm..." Adam dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını çattı. "Bu gece etleri hep büyük büyük kesiyorum... ama size ne yapabileceğimi söyleyeyim." Abartılı bir şekilde durdu ve parmaklarını açarak öne eğildi. "Çok iyi bir fiyata size iki buçuk kilo et yapabilirim."

"Eminim bu bana çok tuzluya mal olur."

"Saçmalamayın," dedi adam, sesini bir entrika söz konusuymuş alçaltarak. "Anlarsınız, parça ne kadar büyük olursa, kilo başına fiyat azalıyor. Toptan daha ekonomik oluyor. Daha büyük olduğu için tümüne daha fazla ödüyorsun, ama aslında daha az ödüyorsun..."

Annesi ve kasap pazarlıkla meşgulken, Fiona sokakta Joe'yu arandı. Onu beş el arabası aşağıda, seyyar arabasında mallarını satarken gördü. Gece artık sıcak olmadığı halde Joe'nun yakası açıktı, kolları yukarı sıvanmış, yanakları da kızarmıştı. Son bir yıldır, Joe'nun ısrarı üzerine babası Bay Bristow onu tezgâh arkasında tutmak yerine, müşterilerle pazarlık yapmasına izin vermişti. Ve bu akıllıca olmuştu, çünkü Joe doğuştan hünerliydi. Her hafta tek başına yüzlerce kilo mal satıyordu – şık bir Batı Yakası dükkânında bir tezgâhtarın bir ayda yapacağından çok daha fazla. Ve bunu da arkasında kaliteli bir dükkânın ismi veya güzel vitrin süslemeleri, ilan panoları ya da reklamlar olmadan yapıyordu. Hiçbir şey olmadan, sadece doğal yeteneği sayesinde.

Fiona onun çalışmasını, kalabalığın içindeki müşterilerin dikkatini çekip onları tatlı dille ikna edişini gördüğünde içinde bir heyecan hissetti. Bir kadınla göz göze gelmesini. Onun ilgisini çekmesini. Bu esnada ilgiyi yüksek tutmasını, sürekli kullandığı pazarlık nakaratlarını gülerek ve şaka yaparak devam ettirmesini. Bu oyunu hiç kimse Joe gibi oynayamazdı. Arsız olanları nasıl eğlendireceğini ve onlarla nasıl flört edeceğini, kuşkulu olanlarla iş yaparken nasıl ciddi ve içten bir sesle konuşacağını, eğer bir ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dın onun teklifine burun kıvırırsa nasıl incinmiş ve duyduklarına inanamıyormuş numarası yapacağını, ona bütün Londra'da daha iyi bir demet havuç ya da daha güzel bir soğan bulması için nasıl meydan okuyacağını iyi biliyordu. Bir portakalı yarıp suyunu kaldırım taşları üzerine sıkmayı bir şovmen edasıyla yapıyordu. Fiona bu hareketin alışverişe çıkmış insanların dikkatini on metre uzaktan bile çektiğini görüyordu. Sonra Joe gazeteden yapılmış bir kese kâğıdını açıyor, "İki değil, üç değil, tam dört güzel portakal, sadece iki peniye sizin," diyerek portakalları içine koyuyor, kese kâğıdının ağzını katlayıp kapatıyor ve gösterişli bir hareketle müşterilerin ellerine veriyordu.

Tabii güzelim gök mavisi gözlerinin ve tebessümünün de bu işe hiç zararı olmuyor, diye düşündü Fiona. *Kasketinden fışkıran atkuyruğu yapılmış koyu sarı buklelerinin de öyle.* Her tarafını kaplayan bir sıcaklıkla yanakları kızardı Fiona'nın. Rahibelerin uyardığı gibi, düşüncelerini saf tutması gerektiğini biliyordu, fakat bunu yapmak giderek zorlaşıyordu. Takmış olduğu kırmızı boyunbağının altında, açık yakasından Joe'nun çıplak teni görünüyordu. Fiona onun orasına dokunduğunu, dudaklarını orasına bastırdığını hayal etti. Teni çok sıcak ve çok güzel kokuyor olmalıydı. Joe'nun bütün gün satışını yaptığı sebze meyvelerin taze kokusunu seviyordu. Atının kokusunu. Nehir ve kömür dumanı etkisi altındaki Doğu Londra havasının kokusunu.

Joe bir keresinde onun bluzunun içine dokunmuştu. Karanlıkta, Kara Kartal Bira Fabrikası'nın arkasında. Dudaklarını, boğazını, boyun çukurunu, sonra da bluzunu çözüp iç gömleğinin üzerini öpmüş ve elini içeri kaydırmıştı. Fiona onun dokunuşlarının sıcaklığından, kendi arzusunun ateşinden eriyecekmiş gibi hissetmişti. Kendisini geri çekmişti, herhangi bir utanma veya iffet duygusundan değil, ama daha fazlasını istemekten korktuğu ve bu arzunun kendisini nereye götüreceğini bilmediği için. Erkeklerin ve kadınların birlikte yaptıkları bir şeyler, evlenmeden önce izin verilmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu.

Hiç kimse ona bunlardan bahsetmemişti – sahip olduğu azıcık bilgiyi sokaklardan edinmişti. Mahalledeki erkeklerin köpeklerini çiftleştirmekten bahsettiğini duymuştu, delikanlıların kaba şaka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larını işitmişti ve arkadaşlarıyla birlikte, gizlice annelerinin ve kız kardeşlerinin konuşmalarını dinlemişlerdi. Bazıları yatakta bir erkekle çilekeş bir aziz havasında birlikte olduklarını söylüyor, diğerleri kıkırdıyor ve asla doyamadıklarını söylüyorlardı.

Joe birdenbire onu fark etti ve yüzü bir tebessümle aydınlandı. Fiona kızardı, Joe onun neler düşündüğünü anlamıştı muhakkak.

"Çabuk ol, Fee," diye seslendi annesi. "Daha sebze almam lazım..." Kate sokağın karşısındaki Bristow'ların arabasına yöneldi ve Fiona onu izledi.

Fiona, Joe'nun annesinin kendi annesine "Merhaba hayatım!" diye seslendiğini duydu. Rose Bristow ve Kate Finnegan, Whitechapel'daki iç karartıcı Tilley Sokağı'nda birbirlerine yakın büyümüşlerdi ve şimdi de Montague Sokağı'nda birbirlerinden sadece birkaç ev uzakta yaşıyorlardı. Annesinin anlattığı hikâyelerden Fiona onların genç kızken birbirlerinden hiç ayrılmadıklarını, daima birlikte kıkırdayıp fısıldaştıklarını ve şimdi bile, evli kadınlar olarak eski hallerine kolaylıkla geri döndüklerini biliyordu.

"Katil seni de götürdü diye düşünüyordum," dedi Rose, Kate'e. Rose ufak tefek, toplu, tavuğa benzeyen bir kadındı. Oğlu gibi onun da rahat bir tebessümü ve çok güzel mavi gözleri vardı. "Görünüşe göre, bu hafta biraz mesaiye kalayım demiş. Selam, Fiona!"

"Ah, Rose!" dedi Kate. "Şakasını bile yapma! Korkunç! Yakalasınlar diye dua ediyorum. Pazara gelirken bile tedirgin oluyorum. Ama ne yapalım, hâlâ karnımızı doyurmamız gerekiyor, değil mi? Bana şuradan bir buçuk kilo patatesle bir kilo da bezelye verir misin? Elmalarınız ne kadar hayatım?"

Joe elindeki brokoliyi babasına verdi. Fiona'nın yanına gelip kasketini çıkardı ve koluyla alnını sildi. "Bu akşam başımızı kaşıyacak zaman bulamıyoruz, Fee. Müşterilere yetişemiyoruz! Pazar kapanmadan elmalarımız bitecek. Ben babama biraz daha alalım dedim..."

"... ama o seni dinlemedi," diye bitirdi Fiona, Joe'nun elini anlayışla sıkarak. Bu aşina olduğu bir şikâyetti. Joe işlerini büyütmeleri için sürekli babasını zorluyor, Bay Bristow ise sürekli direniyordu. Fiona, babasının onu asla dinlememesinin Joe'yu ne

kadar üzdüğünü biliyordu. "On iki, iki..." dedi, onu neşelendirmek için gizli şifrelerini –şu an kakao kutularındaki paranın miktarını– kullanarak.

"Tamam," dedi Joe, Fiona'ya gülümseyerek. "Bu geceden sonra daha da fazla olacak. Bu kalabalıkla illa ki ekstra mangır olacaktır. Neredeyse soluk aldırmıyorlar." Müşterilerle kuşatılmış babasına ve küçük erkek kardeşi Jimmy'ye göz attı. "Geri dönsem iyi olacak. Seni yarın akşam yemeğinden sonra görürüm. Etrafta olacak mısın?"

"Ya, bilmiyorum," dedi Fiona uçarı bir ifadeyle. "Diğer taliplerimin çağırıp çağırmayacağına bağlı."

Joe gözlerini devirdi. "Ah, evet. Şu kedi maması satıcısı gibi," dedi, evcil hayvan maması olarak sakatat satan, iki tezgâh aşağıdaki eğri büğrü yaşlı adamı kastederek. "Yoksa şu eskici miydi?"

"On para etmez bir seyyar satıcı yerine her zaman eskiciyi tercih ederim," dedi Fiona, kendisininkiyle Joe'nun çizmelerinin ucunu dürterek.

"Ah, ben seyyar satıcıyı tercih ederim," diye cıvıldadı bir genç kız sesi.

Fiona başını çevirdi ve ağzından kaçmak üzere olan iniltisini bastırdı. Millie Peterson'dı bu. Şımarık, kibirli, kendini beğenmiş Millie. Çok sarışın, çok etine dolgun, çok parlak ve güzel. Kahrolası küçük bir kaltak. Millie'nin babası Tommy, hem Doğu Yakası'nda hem de Covent Garden'daki toptancı dükkânlarıyla Londra'daki en büyük zerzevatçılarından biriydi. Kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı; sadece bir el arabasıyla işe başlamış ve kendi yeteneği, sıkı bir çalışma ve biraz da şansla başarısının doruğuna çıkmıştı. İşadamı olarak ondan daha uyanık olan yoktu. Ne kadar meşgul olursa olsun, sokaklarda mümkün olduğunca çok zaman geçirir, müşterilerini ve onların müşterilerini gözlemleyerek bilgisini ilk elden edinirdi.

Tommy Whitechapel'da büyümüştü. Yeni evli bir erkekken Montague'dan sadece bir sokak ötedeki Chicksand Sokağı'nda yaşamıştı. Millie çocukken Fiona ve Joe'yla ve mahalledeki tüm diğer çocuklarla birlikte oynardı. Fakat Tommy belli bir para kazanmaya başlar başlamaz ailesini daha iyi bir mahalleye –faal ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelecek vaat eden Pimlico'ya– taşınmıştı. Taşınmalarından kısa süre sonra Tommy'nin karısı ikinci çocuklarına hamile kalmıştı. Doğum yaparken o ve çocuk ölmüşlerdi. Tommy parampara olmuştu. Ona kalan sadece Millie'ydi ve kızı varlığının odak noktası haline gelmişti. Onu sevgiye ve hediyelere boğarak annesinin kaybını telafi etmeye çalışmıştı. Millie her ne istediyse, elde etmişti. Ve ta küçüklüğünden bu yana, Millie, Joe'yu istiyordu. Joe onun hislerine karşılık vermediği halde, Millie ısrar etmeye devam ediyordu, istediğini elde etmeye kararlıydı. Genellikle elde ederdi.

Fiona Finnegan ve Millie Peterson birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı ve eğer yapabilseydi Fiona ona derhal hangi cehenneme gidebileceğini söyleyebilirdi. Fakat şu anda Bristow'ların tezgâhındaydılar ve Bristow'lar mallarının çoğunu Millie'nin babasından temin ediyorlar, iyi ilişkileri sayesinde de bunları gayet iyi fiyatlara alıyorlardı. Terbiyesini takınmak ve çenesini tutmak zorunda olduğunu biliyordu Fiona. En azından denemesi gerekiyordu.

"Merhaba, Joe," dedi Millie, Joe'ya tatlı tatlı gülümseyerek. Sonra da, "Merhaba, Fiona," dedi kısaca başını eğerek. "Hâlâ Montague Sokağı'nda mısın?"

"Hayır Millie," diye cevap verdi Fiona, ifadesiz bir yüzle. "Batı Yakası'nda ev aldık. Küçük ama güzel bir yer. İsmine Buckingham Sarayı deniyor. Babamın her sabah doklara yürümesi epey zaman alıyor, ama mahallemiz gerçekten çok hoş."

Millie'nin tebessümü buz kesti. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu fikre nereden kapıldığını..."

"Ee, Millie," diye araya girdi Joe, Fiona'ya bir bakış atarak, "hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Sadece babamla küçük bir gezintiye çıktık. Etrafa bir göz atmak, kimin iyi iş yaptığını, kimin yapamadığını görmek istedi. Onu bilirsin, daima fırsat kollar."

Küçük bir gezintiye çıkmış, kıçının kenarı, diye düşündü Fiona tatsız tatsız.

Joe'nunkiler de dahil olmak üzere tüm gözler Millie'nin üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rindeydi. Dolgun göğüslerini ve ince belini gösterecek şekilde dar kesimli yosun yeşili eteği ve buna uygun ceketiyle göz kamaştırıcıydı. Whitechapel'da bu kıyafeti pazara giymek şöyle dursun, hiçbir kadının böyle bir kıyafeti bile yoktu. Altın rengi saçları, kıyafetine uygun bir şapkanın altında toplanmıştı. Boynundaki dantel yakalık inci küpelerle tamamlanıyordu ve narin ellerine fildişi rengi oğlak derisi eldivenler giymişti.

Ona bakınca, Fiona kendi yünlü eteğinin, beyaz pamuklu bluzunun, omuzlarındaki gri örgü şalının rüküşlüğünün farkına vararak keskin bir acı hissetti. Bu duyguyu derhal bastırdı; Millie Peterson gibilerinin kendisini aşağılık hissettirmesine izin vermeyecekti.

"Peki yeni müşteriler buluyor mu?" diye sordu Joe, gözlerini Millie'nin yüzünden göğsüne indirerek.

"Birkaç kişi. Fakat sadece müşteri peşinde değil. Pazara yeni yetenekleri kolaçan etmek için gelmeyi seviyor. Daima gelecek vadeden delikanlılar arıyor. Senden hoşlanacağından eminim," dedi Millie, elini onun koluna koyarak.

Fiona'nın içine dalgalar halinde kıskanç bir öfke yayıldı. İyi ilişkilerin canı cehennemeydi; Millie Peterson fazla ileri gitmişti. "Kendini kötü mü hissediyorsun, Millie?"

"Kötü mü?" diye sordu Millie, ona çöpmüş gibi bakarak. "Hayır, ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Joe'ya öyle yaslanırken düşecekmiş gibi görünüyorsun. Joe, neden Millie'ye oturması için bir sandık getirmiyorsun?"

"Hiç gerek yok, teşekkür ederim," diye terslendi Millie. Elini Joe'nun kolundan çekti.

"Eh, madem öyle diyorsun. Sonuçta senin düşüp bayılmanı istemem. Belki de ceketin fazla dardır."

"Seni küçük inek!" diye bağırdı Millie, yanakları kızararak.

"Bir inek bir sürtükten iyidir."

"Hanımlar, bu hiç güzel bir davranış şekli değil. Şimdi pazaryerinde ağız dalaşı yapmamalıyız, değil mi?" diye şaka yaptı Joe, birbirlerine saldırmaya hazır, sırtları kabarmış kediler gibi bakan iki kızı sakinleştirmeye çalışarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, yapmamalıyız," diyerek burun kıvırdı Millie. "Kenar mahalledekiler öyle davranır. Kenar mahalle dilberleri."

"Kime kenar mahalle dilberi dediğine dikkat et. Sen de aynı mahalleden çıktın Millie," dedi Fiona, alçak ve sert bir sesle. "Belki sen bunu unutmuş olabilirsin, ama başka hiç kimse unutmadı."

Yenilgiyi sezen Millie taktiğini değiştirdi. "Ben gitsem iyi olacak. Burada istenmediğim açık."

"Ah, Millie," dedi Joe beceriksizce. "Fiona öyle demek istemedi."

"Hayır, istedim."

"Önemli değil," dedi Millie üzüntüyle, kocaman ela gözlerini Joe'ya çevirerek. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, Millie," dedi Joe. "Babana saygılarımı ilet."

Millie işitme mesafesinin dışına çıkar çıkmaz Joe, Fiona'ya döndü. "Bunu yapman gerekiyor muydu? Tommy Peterson'ın kızına hakaret etmen gerekli miydi?"

"Bunu hak etti. Seni babasının parasıyla satın alacağını sanıyor. Bir çuval portakal gibi."

"Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun."

Fiona yeri tekmeledi.

"Öfkeni kontrol etmelisin. Dükkânımız olduğu zaman böyle mi davranacaksın? Saçmalığını işimizin önüne mi geçireceksin?"

Joe'nun sözleri Fiona'yı etkilemişti. Joe haklıydı. Aptalca davranmıştı.

"Joe! Bize biraz yardım eder misin?" diye bağırdı Bay Bristow.

"Hemen baba," diye bağırdı Joe. "Gitmem lazım, Fee. Alışverişini daha fazla sorun çıkarmadan bitir, tamam mı? Ve o kadar kıskanç olma."

"Kim kıskanç. Ben kıskanmadım, o... o sadece tahammül edilmez bir kız, hepsi bu."

"Kıskançsın ve bunun için hiçbir nedenin yok," dedi Joe, tezgâhına geri dönerken.

"Değilim!" diye bağırdı Fiona, ayağını yere vurarak. Joe'nun yeniden seyyar arabasının önündeki yerini almasını izledi. "Kıskançmışım," diye ofladı. "Neden kıskanacakmışım ki? Onun sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dece güzel elbiseleri, takıları, büyük göğüsleri, güzel bir yüzü ve dünya kadar parası var."

Millie'yle karşılaştırıldığında kendisinin sunabileceği çok daha az şey varken, Joe neden onu istesindi ki? Millie güçlü babası ve hatırı sayılır parası sayesinde Joe'ya istediği anda bir dükkân açabilirdi. Hatta on dükkân. Joe'nun Millie'yle düşüp kalkmak için, her şeyi –planlarını, dükkânlarını, her şeyi– iptal etmesi an meselesi olmalıydı. Özellikle de Fiona'nın az önce çok kötü bir davranış sergilediği ve onu kızdırdığı düşünülecek olursa. Eh, yaparsa yapsın. Bir çuval çürük patates gibi bir kenara atılmasına izin vermeyecekti Fiona. Joe'dan önce davranacaktı. Ona meyhanecinin oğlu Jimmy Shea'dan daha çok hoşlandığını söyleyecekti. Akıtmadığı gözyaşları gözlerini yakıyordu. Tam taşmak üzereydiler ki, annesi arkasında belirdi.

"Biraz önce gördüğüm Millie miydi?" diye sordu Kate, kızının yüzüne göz atarak.

"Evet," dedi Fiona asık suratla.

"Tanrım, kız bütün malvarlığını ortaya sermiş, değil mi? Küstahın teki."

Fiona biraz canlandı. "Öyle mi düşünüyorsun anne?"

"Evet, öyle. Hadi acele edelim. Eve gitmek istiyorum..." Başka bir tezgâha doğru giderken annesinin sesi hafifleyip duyulmaz oldu ve Fiona pazaryerinin alışıldık gürültüsünün üzerinde satış nakaratlarını tekrar eden Joe'nun sesinin yükseldiğini duydu. Sesi her zamankinden daha canlı çıkıyordu. Ona bakmak için döndü.

Joe ona gülümsedi ve karanlıkta durmasına rağmen, Fiona'ya sanki güneş yeni doğmuş gibi geldi. "Bu müthiş lahana..." diyordu, "... genellikle bu kalitede bir mala üç peni alırım, fakat bu gece bedava! Daha doğrusu, pazardaki en güzel kıza bedava. Ve o da işte orada!" Lahanasını havadan Fiona'ya attı. Fiona sebzeyi yakaladı. "Ah bayanlar," diye göğüs geçirdi Joe, başını sallayarak. "O benim lahanamı ve kalbimi çaldı, fakat beni almazsa, onun yerine ben de seni alırım sevgilim," dedi, neredeyse hiç dişi olmayan, en az yetmiş yaşındaki bir müşteriye göz kırparak.

"Ben de seni alırım delikanlı," diye geri bağırdı yaşlı bayan. "Ama lahanan senin olsun, ben senin salatalığına talibim!" Bris-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tow'ların tezgâhının önündeki kadınlar çığlık çığlığa müşteriden kahkahalar attılar ve Joe'nun annesiyle babası bir kez daha malları ellerinden geldiğince hızlı sarmaya başladılar.

Pazardaki en güzel kız! Fiona ışıldıyordu. Millie'yi o kadar kıskanarak nasıl da aptallık etmişti. Joe sadece ve sadece onundu. Ona el sallayarak veda etti ve annesine yetişmek için koşturarak uzaklaştı. Yeniden mutlu ve kendinden emin hissediyordu. Öfkesi bir anda tepesine çıkmış, sonra deniz sisi gibi etkisi azalmış ve şimdi de unutulup gitmişti.

Ama eğer Bristow'ların tezgâhında birkaç saniye daha kalsaydı, Fiona'nın mutluluğu kesinlikle son bulurdu. Çünkü annesinin peşinden gitmek üzere oradan ayrılır ayrılmaz, peşinde babasıyla Millie yeniden göründü. Babasının kolunu çekiştirdi ve sanki mağaza vitrinindeki bir şeymiş, sahip olmaya kararlı olduğu bir ürünmüş gibi Joe'yu gösterdi. Fakat Joe'yu görmesi için Tommy Peterson'ın dikkatini çekmesi gerekmiyordu. Babasının keskin gözleri zaten çoktan Joe'ya takılmış, delikanlının mallarını büyük bir hızla satmasını beğenerek izliyordu. Tommy o akşam ilk kez gülümsedi. Kızı ne kadar da haklıydı; işte burada gelecek vadeden bir delikanlı vardı.

Bölüm İki

"Köle gibi çalıştırılmanın karşılığında saat başına beş kahrolası peni, beyler," dedi Paddy Finnegan, bardağını bara çarparak. "Fazla mesai ücreti yok. Ve şimdi de piç bizim ilave paramızı zapt ediyor."

"Lanet olası Burton'ın buna hakkı yok," dedi Paddy'yle birlikte çalışan adamlardan biri olan Shane Patterson. "Curran gemiyi bu gece beşe kadar boşaltırsak ilave paralarımızı alacağımızı söylemişti. Dört olmadan işi bitirdik. Şimdiyse ödemeyeceğim diyor!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu yapamaz," dedi diğer bir iş arkadaşı Matt Williams.

"Ama yaptı," dedi Paddy, ustabaşları hızlı yük boşaltma için ödenecek artı paraların alıkonulduğunu söylediği zamanki öfkeyi, bağırışları ve küfürleri hatırlayarak.

Pubın kapısı açıldı. Bütün gözler oraya çevrildi. Lion bu gece orada bulunmak için tehlikeli bir yerdi. Sendikacı Ben Tillet konuşuyordu ve oradaki herkes orada bulunduğu için işini tehlikeye atmış oluyordu. Yeni gelen, Oliver'dan başka bir dok işçisi Davey O'Neill'dı. Paddy onu görünce şaşırdı. Davey sendikayla alakalı hiçbir şey istemediğini açıkça belirtmişti. Genç bir adamdı, daha şimdiden üç küçük çocuğu vardı. Onları doyurmak için tüm yapabildiği buydu ve işini kaybetmekten korkuyordu.

"Hey, Davey, delikanlı!" diye seslendi Paddy, eliyle işaret ederek.

Saman sarısı saçları ve endişeli gözleriyle ince bir adam olan Davey hepsini selamladı.

"Bana bir bira, Maggie, bir tane de arkadaşıma," diye seslendi Paddy barmen kadına. Bunu yaparken sağ tarafındaki adamı itip kakmış ve bardağını devirmişti. Dökülen bira için özür diledi ve adama yeni bir bira ısmarlamayı teklif etti, fakat adam başını sallayarak, "Zararı yok," dedi.

Yoğun ve köpüklü biralar geldi, barmen kadın bardaki bir madeni para yığınından biraların parasını aldı. Davey itiraz etti, ama Paddy eliyle işaret ederek onu durdurdu. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu. "Senin bulaşmayacağını düşünmüştüm."

"Bugüne kadar öyleydi. Curran bizi soyana kadar," dedi Davey. "Buraya gelip Tillet'ın neler diyeceğini duyayım dedim. Sendikaya katılacağım demiyorum, ama sonuna kadar dinleyeceğim. Kime inanacağımı bilmiyorum. Sendika saatte altı peni alacaksınız diyor, ama Burton sendikaya üye olursak bohçamızı kolumuza vereceğini söylüyor. İşimi kaybedersem hapı yutarım. Lizzie, en küçüğüm genç hastalandı. Ciğerleri zayıf. İlacı karşılayamıyorum. Karım elinden geleni yapıyor, yara lapası koyuyor, ama bu yeterli gelmiyor, zavallı küçük şey ağlıyor..." Davey konuşmayı kesti ve dişlerini sıktı.

"Açıklamak zorunda değilsin delikanlı. Hepimiz aynı gemideyiz," dedi Paddy.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," dedi Matt. "Dibi delik bir gemi. Akşam yemeğinde Curran'ı duydunuz."

Paddy ustabaşının kendilerine vermiş olduğu konferansı hatırladı. "Ailelerinizi düşünün beyler. Aldığınız risklere bakın," demişti.

"Bizim de düşündüğümüz onlar zaten," diye atılmıştı Paddy. "Eğer belli bir tavır almazsak hiçbir zaman bir yere varamayacağız. Burton'ın bankalarla konuştuğunu biliyoruz, Curran. Burton Çay'ı kurmak için para arıyor. Ona bizim Burton Çay olduğumuzu ve eğer iyileştirmeler yapmak istiyorsa bizim ücretlerimizden başlayabileceğini söyle."

"Beyler, beyler," demişti Curran. "Burton asla sizin gibilerin bileğini bükmesine izin vermeyecektir. Şu sendika saçmalığından vazgeçin. Asla kazanamazsınız."

"Onu duydum, Davey," dedi şimdi Paddy. "Sadece laf. Burton şirketi büyütmek için büyük bir arayış içerisinde. Çay ihalelerinin oradan bir arkadaş onun Hindistan'da koca bir arazi satın almayı düşündüğünü söyledi. Parasını ödemek için de Burton Çay'ı menkul kıymetler borsasına sokmaktan bahsediyormuş. İnan bana, eğer korkan biri varsa, o da odur. Sendikaya girmemizden ve ondan ekstra bir peni koparmamızdan korkuyor, bu yüzden bizi sepetlemekle tehdit ediyor. Ama hele bir düşün... sendikaya hepimiz birden girersek n'olur? Rıhtımdaki bütün adamlar, Wapping'deki bütün adamlar? İşte o zaman bizi kovamaz. Yerimize nasıl adam koyacak? Bütün adamlar sendikada olacak senin anlayacağın, böylece hiçbir sendikalı işe girmeyecek. Sendikaya bu yüzden katılmamız lazım."

"Bilmiyorum," dedi Dave. "Dinlemek bir şey, katılmak ayrı bir şey."

"Tamam o zaman," dedi Paddy, sırayla her arkadaşına bakarak. "Yapacağımız şey şu. Adamı sonuna kadar dinleyeceğiz. Sonuçta bir dok işçisi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor. Eğer söyledikleri hoşumuza gitmezse, bir ziyanı olmayacaktır. Eğer hoşumuza giderse, o zaman kendisi dört yeni üyeye sahip olur."

Hepsi kabul ettiler. Shane bir masa arayacağını söyledi; Matt ve Davey onu izlediler. Paddy bir bira daha ısmarladı. Barmen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadın bardağını yeniden doldururken cep saatine baktı. Yedi buçuk. Toplantının yarım saat önce başlamış olması gerekiyordu. Tillet nerede kalmıştı? Paddy puba göz gezdirdi, fakat sendika lideri olabilecek birisini göremedi. Kaldı ki, bugüne kadar Tillet'la alakalı gördüğü tek şey adamın gazetelerdeki çizimleriydi ve o çizimlerden insan kendini bile tanıyamazdı.

"Sanırım arkadaşlarını sendikaya üye olmaya ikna ettin," dedi sağ tarafındaki adam. Daha önce itip kaktığı adamdı bu. Paddy ona döndü. Gençten bir adamdı, ufak tefek ve temiz tıraşlıydı, yüzünde içten bir ifade vardı. Üzerindeyse bir dok işçisinin kaba kıyafeti. "Burada sorumlu sen misin?"

Paddy güldü. "Sorumlu mu? Burada kesinlikle hiç kimse sorumlu değil. Problemin bir parçası da bu. Normalde işgücünün örgütlü olması gerekir. Ama burada, Wapping'de işgücü tamamen örgütsüz ve dağınık."

"Bence sen sorumlu olmalısın. İstemeden kulak misafiri oldum. İyi bir konuşmacısın. İkna edicisin. Sendikaya gerçekten inanıyor olmalısın."

"Evet, öyle. Sen neredensin?"

"Kökenim güneyden. Bristol."

"Eh, Wapping'de çalışıyor olsaydın, sendikanın bizim için ne demek olduğunu anlardın. Bu bizim iyi ücret için, adil muamele için tek şansımız. Şuradaki yaşlı adama bak," dedi Paddy, uzak bir köşeyi işaret ederek. "Tüm yaşamını gemileri boşaltarak geçirdi ve sonra üzerine bir sandık düştü. Kafasına darbe aldı. Bu da onu kafadan çatlak yaptı. Ustabaşı onu sanki çöpmüş gibi başından savdı. Şu ateşin yanındakini görüyor musun? Fas rıhtımında sırtını incitti. Çalışamıyor. Beş çocuğu var. Tazminat olarak kahrolası tek bir peni alamadı. Çocuklar o kadar aç kaldılar ki, karısı onlarla birlikte düşkünler evine gitti." Paddy bir an sustu, duygularına yenik düşmüştü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bizi çok çalıştırıyorlar. Her türlü hava koşulunda günde on iki saat. Kullanıyorlar. Bu şekilde bir hayvanı bile çalıştıramazlar, ama insana yapıyorlar. Ve bunun karşılığında elimize ne geçiyor? Hepsinin canı cehenneme."

"Peki ya diğerleri? Onlar da senin gibi mi düşünüyorlar? Mücadele edecek cesaretleri var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paddy dikleşti. "Cesaretleri var dostum, hem de bol bol var. Sadece o kadar uzun zaman baskı altında kaldılar ki, cesaretlerini yeniden bulmaları biraz zamanlarını alabilir. Keşke o adamların nelere maruz kaldıklarını görebilseydin..." Sesi hafifleyerek kesildi. "Kuşkusuz o yüreğe sahipler," diye bitirdi usulca.

"Peki ya sen..?"

"Elbette, ama sen bir sürü berbat soru soruyorsun," diye adamın lafını kesti Paddy, aniden şüphelenmişti. Dok patronları sendika hakkında bilgi edinmek için iyi para ödüyorlardı. "Peki senin adın ne?"

"Tillet. Benjamin Tillet," diye cevap verdi adam, elini uzatarak. "Seninki?"

Paddy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Tanrım!" dedi dili dolaşarak. "Ben Tillet değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Yani benim burada durmuş bunca zaman tereciye tere sattığımı mı söylemek istiyorsun? Üzgünüm dostum."

Tillet kahkahalarla güldü. "Üzgün müsün? Ne için? Sendika benim en sevdiğim konudur. Seni dinlemek hoşuma gitti. Söyleyecek çok şeyin var ve gayet iyi söylüyorsun. İsmini hâlâ alamadım."

"Finnegan. Paddy Finnegan."

"Dinle, Paddy," dedi Tillet. "Bu toplantıyı başlatmam gerekiyor, ama demin söylediğin şey doğruydu; burada dağınık haldeyiz. Yerel düzeyde liderlere ihtiyacımız var. Arkadaşlarına ilham verebilen, işler zorlaştığında morallerini yüksek tutacak adamlara. Sen ne dersin?"

"Kim? Ben mi?"

"Evet."

"Ben... Bilmiyorum. Ben hiçbir zaman birisine liderlik yapmadım. Nasıl yapılacağını bilmem."

"Hayır, bilirsin. Biliyorsun," dedi Tillet. Bardağını kafasına dikip barın üzerine koydu. "Demin arkadaşların kararsız kalınca onlardan bu konuyu düşünmelerini istedin. Şimdi ben de senden istiyorum. Bu kadarını yaparsın, değil mi?"

"Evet," dedi Paddy, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"İyi. Seninle sonra görüşürüz." Tillet, kalabalığın içinden geçerek uzaklaştı.

Vay be, şu işe bak, diye düşündü Paddy. Tillet kendisinden adamlara liderlik etmesini istediği için gururunun okşandığını itiraf etmeliydi. Fakat bu ne kadar hoş olsa da, işi gerçekten üzerine almak farklı bir şeydi. Yapabilir miydi? Hatta bunu yapmayı istiyor muydu?

"Liman işçisi kardeşlerim..." Konuşan, Tillet'tı. Herkese Oliver'da zapt edilen ilave paradan bahsederek ısındıktan sonra Cutler Sokağı Çay Deposu'ndaki ücret kesintisi tehdidine geçti. Hızını aldıktan sonra da dok işçilerinin yaşamlarındaki yoksulluk ve mahrumiyetin tasvirini yapıp, bundan sorumlu olanlara lanet okudu. Tüm konuşmalar durmuştu. Adamlar biralarını ya ellerine alıyor ya da masaya bırakıyorlardı. Sakin sakin konuşan o ağırbaşlı adam bir delifişeğe dönmüştü.

Tillet düşmana atıp tutarken, Paddy zihninde geriye giderek onun yaptığı teklifi düşünmeye başladı. Ne yapacaktı? Etrafındaki doklarda çalışan adamların yüzlerine baktı, hayatın üzerlerine indirdiği sürekli çekiç darbeleri yüzünden örse benzeyen sertleşmiş yüzlerdi. O yüzlerdeki yaşam kaygıları genellikle siyah veya sert birayla silinirdi. Peş peşe içilen biralarla. Bunlar ustabaşınızın böğürtülerini, karınızın hüzünlü gözlerini, yetersiz beslenen çocuklarınızın halini ve ne kadar çok çalışırsanız çalışın bir dok işçisinden başka bir şey olamayacağınızın, asla hiçbir şeye yetemeyeceğinizin –kömürlükte yeterli kömür, masada yeterli et olmayacağının– daimi ve acı veren bilgisini alıp götürürdü. Fakat bu gece o yüzleri başka bir şey aydınlatmıştı – umut. Tillet onlara kazanma ihtimalini göstermişti.

Paddy ailesini düşündü. Şimdi onlar için ön saflarda savaşma şansı vardı. Daha fazla para için, fakat ayrıca çok daha büyük bir şey için. Değişim için, bir fikir için. Dok işçileri buna daha önce hiç sahip olmamışlardı. Eğer Tillet'ın isteğini geri çevirirse, çocukları için elinden gelenin daha azını yaptığını bilerek kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Adamlardan bir tezahürat koptu; alkışlıyorlardı. Paddy dinleyici kitlesine gürler gibi hitap eden, adeta alev almış durumda-

ki Tillet'a baktı ve o ateşin onu izleyen yüzlerdeki çizgilere de yansıdığını gördü. Artık aklında hiçbir kuşku kalmamıştı. Tillet cevabını almak için geldiğinde, ne söyleyeceğini biliyordu.

***

"Artık teslim ol, Jack Duggan, çünkü gördüğün gibi bire üçüz,
Kraliçe'nin yüce ismine teslim ol, çünkü sen yağmacı bir evlatsın..."

Fiona şarkı sesiyle sıçrayarak uyandı. Ses evin arka tarafından geliyordu. Gözlerini açtı. Oda karanlıktı. Charlie ve Seamie uyuyordu; onların nefes alışlarını duyabiliyordu. *Gecenin ortası*, diye düşündü, zihni uykuyla puslanmıştı. *Babam neden tuvalette şarkı söylüyor?*

Oturdu, el yordamıyla lambayı ve yanında duran Vestas kutusunu buldu. Parmakları beceriksizdi, kibriti yakmak için kutunun kenarına birkaç kez sürtmesi gerekti. Lambanın alevi, gün içinde salon olarak, geceleri de kendisi, Charlie ve Seamie için uyuma köşesi olarak hizmet gören küçük odaya sadece zayıf bir ışık verebiliyordu. Kendisini erkek kardeşlerinden ayıran derme çatma geçici perdeyi –bir parça ipin üzerine asılmış eski bir çarşaf– çekti ve mutfağa yöneldi.

"Jack belinden iki tabanca çekti ve gururla havada salladı..."

Fiona evin dışındaki tuvaletin kapısının menteşeleri üzerine hızla çarptığını ve sonra da şarkının büyük finalini duydu.

"Savaşacağım fakat teslim olmayacağım, dedi Vahşi Sömürge Çocuğu!"

"Baba!" diye öfkeyle atıldı Fiona, karanlık avluya çıkarak. "Gürültünle bütün evi uyandıracaksın. İçeri gel!"

"Hemen sevgilim!" diye böğürdü Paddy.

"Baba! Şşşş!" Fiona mutfağa geri döndü, lambayı masaya koydu ve çaydanlığı suyla doldurdu. Sonra şömine ızgarasının altında parıldayan küçük kömür yığınını karıştırdı.

Paddy mutfağa girdi, süklüm püklüm gülümsüyordu. "Görünüşe göre alkol beni ele geçirdi, Fee."

"Bunu görebiliyorum. Gel ve otur. Çaydanlığı ateşe koydum. Biraz kızarmış ekmek de ister miydin? Midene bir şeyler girsin."

"Evet, bu harika olur." Paddy şöminenin yanına oturdu, bacaklarını uzattı ve gözlerini kapattı.

Fiona dolaptan bir somun ekmek aldı, kalın bir dilim kesti ve dilimi kızartma çatalına taktı. "Al baba," dedi uyuklayan babasını dürterek. "Dikkat et de tutuşmasın."

Su kaynadı. Fiona çayı demledi. Sonra masadan bir sandalyeyi şöminenin yanına çekti ve baba kız samimi bir sessizlik içinde birlikte oturdular; Fiona ateşin önündeki demir ızgaraya karşı ayaklarını ısıtıyor, Paddy kömürlerin üzerinde kızarmış ekmeğini çeviriyordu.

Fiona yan yan babasına bakıp gülümsedi. Annesi ve Roddy uyuyor olmasaydı, onu susturmazdı. Onun şarkı söylemesini dinlemeyi severdi. Babasının sesi en eski anılarının sesiydi. Ninnileri söyleyen annesi değil, babası olmuştu. İşten veya pubdan eve dönerken –onu bir sokak öteden duyabilirdiniz– şarkı söylerdi Paddy. Akşamları dışarı çıkmadığında, yani evdekilerin ayakkabılarını tamir etmek veya Seamie'ye bir oyuncak yontmak için evde kaldığı zamanlarda da, mutfakta şarkı söylerdi. Fiona örtülerin içinde kıvrılmış yatarken, onun sesinin yükselip alçalmasını dinleyerek kaç kez uykuya dalmıştı? Sayılamayacak kadar çoktu.

"Ee kızım," dedi Paddy, ağzı kızarmış ekmekle doluydu. "Sana haberleri anlatayım mı?"

"Ne haberleri?"

"Bu gece birlikte çay içtiğin kişi her zamanki yaşlı dok sıçanı değil."

"Ya, değil mi? Peki ben kiminle çay içiyorum?"

"Wapping Çay İşçi ve Emekçileri Birliği'nin yeni lideriyle."

Fiona'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Baba, şaka yapıyorsun!"

"Kesinlikle yapmıyorum."

"Ne zaman?"

Paddy elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu akşam. Pubda. Toplantıdan önce Ben Tillet'la konuşarak biraz zaman geçirdim, kulağına eğilip bir şeyler söyledim, ama söylediklerimi beğenmiş olmalı ki, benden yerel bölümün lideri olmamı istedi."

Fiona'nın gözleri parlıyordu. "Bu muhteşem," dedi. "Özbeöz babam yönetici oldu demek! Ne kadar da gururlanıyorum!" Kı-

kırdamaya başladı. "Anneme söyleyene kadar bekle hele, duyunca düşüp bayılacak! Peder Deegan sendikacıların bir avuç dinsiz sosyalist olduklarını söylüyor. Artık boynuzların ve sivri bir kuyruğun olduğunu bile söyleyebiliriz. Annemin iki misli tespih çekmesi gerekecek."

Paddy kahkaha attı. "Deegan tabii öyle diyecek. William Burton daha geçenlerde ona kilisenin çatısını onarması için yüz papel verdi."

"Peki senin ne yapman gerekiyor?"

"Sendikaya mümkün olduğunca çok adamın üye olmasını sağlamaya çalışmak. Düzenli toplantılar yapmak ve aidat toplamak. Ve hem Tillet hem de diğer liderlerle toplantılara gitmek." Paddy durup bir yudum çay aldıktan sonra devam etti: "Hatta belki kendi kızımın sendikaya katılmasını bile sağlayabilirim."

"Of, baba," diyerek göğüs geçirdi Fiona. "Gene başlama. Dükkânım için ancak bir ya da iki şilin biriktirebildiğimi biliyorsun. Aidat için geriye param kalmıyor."

"Başlangıç olarak sadece toplantılara katılabilirsin. Onlara bir şey vermen gerekmiyor..."

"Baba," diyerek Paddy'nin sözünü kesti Fiona, sendikalaşma konusu büyüyüp başka bir tartışmaya dönüşmeden bu konuşmayı engellemeye kararlıydı. "Ben sonsuza dek bir fabrika kızı olmayacağım. Küçüklüğümüzü hatırla – benim ve Charlie'nin? Bize,'Bir hayaliniz olmalı,' derdin. 'Hayal kurmaya son verdiğiniz gün, gidip cenaze levazımatçısının kapısını çalabilirsiniz, çünkü o zaman ölüden farkınız kalmamış demektir.' Tamam, sendika senin hayalin ve senin için çok şey ifade ediyor. Fakat benim rüyam bir dükkâna sahip olmak ve bu benim için dünya demek. Bu yüzden senin yolun sana, benim yolum bana... tamam mı?"

Paddy kızına uzun uzun baktı, sonra uzanıp elini tuttu. "Tamam inatçı kız. Çaydanlıkta daha çay var mı?"

"Evet," dedi Fiona, babasına bir kupa çay daha doldururken tartışmanın daha ileri gitmeyecek olmasından rahatlamıştı. "Ah! Michael Amca'dan bir mektup aldık!" dedi heyecanla. "Molly yenge bir bebek bekliyormuş! Dükkânın iyi gittiğini söylüyor. Görmek ister misin?"

"Yarın sabah okurum, Fee. Şu anda gözlerim doğru düzgün görmüyor."

"New York harika görünüyor," dedi Fiona, Amerika'daki amcasını, yengesini ve düzenli küçük dükkânlarını düşünerek. Michael Amca geçen yıl dükkânın önünde dururken çektirdikleri bir resimlerini yollamıştı. M. FINNEGAN – BAKKALİYE, yazıyordu. Kendi amcasının bir dükkâna sahip olması fikri ona ilham vermişti. Belki de kanlarında vardı. "Ona yazıp dükkâncılıkla alakalı bir şeyler sorsam olur mu?" diye sordu.

"Tabii sorabilirsin. Zevkten dört köşe olacaktır. Muhtemelen cevap olarak sana yirmi sayfalık bir mektup yazar. Michael konuşup durmayı sever."

"Kâğıt ve pul için birkaç peni biriktireyim o zaman..." dedi Fiona esneyerek. Birkaç dakika evvel, babasını tüm sokağı uyandırmadan önce eve sokmanın telaşıyla kendini tamamen uyanık hissetmişti. Fakat şimdi şöminenin yanında, sıcacık otururken kendini yine yorgun hissediyordu. Eğer kısa sürede yatağa dönmezse, annesi kilisedeki ayine gitmek için kalkıp da diğerlerini iş için uyandırdığında bitkin olacaktı.

Annesi ayine neredeyse haftanın her günü gidiyordu ve Seamie ile Eileen de onunla birlikte gidiyorlardı. Babası hiçbir zaman gitmezdi. Hatta pazar günleri Fiona ve Charlie gittiği zaman bile gitmezdi. Kiliseden hoşlanmadığını saklamıyordu. Hatta onların vaftiz törenlerine bile gitmemişti. Roddy Amca ise gitmek zorunda kalmıştı. Acaba annesi onu kendi nikâhlarına nasıl götürebilmişti?

"Baba?" diye sordu Fiona uykulu uykulu, bir tutam saçını parmağının etrafına dolayarak.

"Mmm?" diye mırıldandı Paddy, kızarmış ekmeğini ağzında gevelerken.

"Neden bizimle hiç kiliseye gelmiyorsun?"

Paddy ağzındakini yuttu. Dikkatle kömürlere baktı. "Zor bir soru bu. Bir grup uzun elbiseli adamın neyi nasıl yapacağını söylemesinden hiçbir zaman hoşlanmadığımı söyleyebilirdim, ama bundan daha fazlası var. Ne sana, ne de erkek kardeşine hiçbir zaman söylemediğim şeyler."

Fiona babasına şaşkınlıkla ve biraz kaygıyla baktı. "Benim ve Michael Amca'nın delikanlıyken Dublin'de yaşadığımızı biliyorsun. Ve annemin kız kardeşi Evie Teyze tarafından büyütüldüğümüzü, değil mi?"

Fiona başıyla onayladı. Babasının anne ve babasını küçük yaşta kaybettiğini biliyordu. Annesi doğum yaparken, babası ise ondan kısa süre sonra ölmüştü. Bir keresinde "Neden?" diye sormuştu babasına. "Kederden," diye yanıtlamıştı babası. Paddy annesiyle babası hakkında hiçbir zaman fazla konuşmazdı. Fiona daima onları hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüştü.

"Evet," diye devam etti Paddy, "ben ve Michael Dublin'e gitmeden önce, annemiz ve babamızla Skiberreen'de küçük bir çiftlikte yaşardık. County Cork kıyısında."

Fiona gözlerini kocaman açarak ve merakla dinledi. Annesinin ebeveynlerini ölmeden önce tanımıştı, ama baba tarafı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Annemle babam '50'de evlenmişler," dedi Paddy çayından bir yudum alarak. "Son patates küfü salgınından bir yıl sonra. Babam daha önce evlenmek istemiş, ama kıtlık nedeniyle yapamamış. O zamanlar durum çok kötüymüş... eh, sen bir sürü hikâye duymuşsundur Fiona, ama bir adam ailesine bakmak şöyle dursun, kendi karnını doyuracak yemeği bile zor bela bulabiliyormuş. Bu yüzden her ikisi de zor zamanlar geçirmişler, ikisi de ailelerini kaybetmiş. Babam kurtulmasını sağlayan şeyin annemle evlenme umudu olduğunu söylerdi sık sık."

Paddy bardağını bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak sandalyesinde öne eğildi. Dudaklarına sönük, kederli bir tebessüm yerleşirken gözlerinin kenarları kırıştı. Senin anlayacağın, anneme deli oluyordu. Ona tapıyordu. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Ona durmadan bir şeyler getirirdi. Saçma şeyler. Baharda yabani menekşeler ve mavi nar bülbüllerinin boş yumurta kabukları. Deniz kıyısından pürüzsüz çakıl taşları ve ufacık kuş yuvaları. Parası yoktu babamın. Bu nesneleri vermek hiçbir şeye mal olmuyordu, ama gene de annem için paha biçilmezlerdi. Babamın verdiği her şeyi saklardı.

"Birlikte çok sıkı çalıştılar, annemle babam. Her ikisi de açlığın ne olduğunu biliyorlardı ve bir daha asla böyle bir şey yaşamamak için ellerinden geleni yapmak istiyorlardı. Ben ilktim. Sonra Michael geldi. O doğduğu zaman ben dört yaşındaydım. Altı yaşıma bastığımda annem gene hamileydi. Hamileliğinin büyük kısmı hastalıklarla geçti. O sırada küçük bir çocuk olduğum halde bunu hatırlıyorum."

Paddy çocukluğundan bahsederken yüzü değişmeye başladı. Geçmişin anıları buruk tebessümünü soldurdu, gözleri kararıp sıkıntılı bir ifadeye büründü, yanaklarında ve alnındaki ince çizgiler de aniden daha derinleşmiş görünmeye başladı.

"Zamanı geldiğinde babam ebeyi bulmaya gitti. Anneme ve kardeşime bakmak için beni evde bıraktı. O gidince annemin durumu kötüleşti. Yatağın kenarlarını sımsıkı kavramış kıvranıyordu. Ve bağırmamak için çok uğraşıyordu. Ona yardım etmeye çalışıyordum, dışarı koşuyor, pompanın altında babamın mendillerini ıslatıyor ve gelip alnına bastırıyordum.

"Ebe geldiği zaman anneme bir kez baktı ve babama gidip rahibi getirmesini söyledi. Babam annemi bırakmak istemedi. Kadın ona, 'Hadi be adam! Tanrı aşkına git! Onun bir rahibe ihtiyacı var!' diye bağırıncaya kadar bir santim bile kıpırdamadı.

"Babamın çok uzağa gitmesi gerekmiyordu ve Peder McMahon'la birlikte geri dönmesi çok uzun sürmemişti. Uzun boylu, sert, değnek gibi bir adamdı Peder McMahon. Ben ve Michael mutfak masasında oturuyorduk; ebe bizi yatak odasından dışarı kovalamıştı. Babam ve rahip içeri girdiler, fakat ebe babamı da dışarı çıkardı. Babam mutfağa geldi ve ateşin karşısına oturdu, hiç kıpırdamıyor, gözlerini alevlere dikmiş öylece oturuyordu."

Tıpkı senin gibi baba, diye düşündü Fiona. Geniş omuzları düşmüş, kocaman kuvvetli elleri önünde kenetlenmiş öylece oturan babası için yüreği sancıyordu.

"Ben yatak odasına yakın oturuyordum ve onları duyabiliyordum. Ebeyi, ismi Bayan Reilly'ydi ve rahibi. Ebe, rahibe annemin çok kanaması olduğunu, zayıf düştüğünü ve bebekle anneden ancak birini kurtarabileceğini söylüyordu.

"'Çocuğu kurtar,' dedi rahip.

"'Ama Peder,' dediğini duydum ebenin, 'bakılması gereken iki çocuğu ve bir kocası var, herhalde siz de böyle...'

"'Beni duydunuz, Bayan Reilly,' dedi Peder. 'Bebek vaftiz edilmedi. Bekleyerek hem onun ölümsüz ruhunu hem de kendinizinkini tehlikeye atıyorsunuz.'

"Böylece, Bayan Reilly bebeği annemden aldı. Tanrı bilir nasıl. Bebeğin pek sesi çıkmadı, zavallı şey. Birkaç dakika sonra yanan mumların kokusunu aldım. Rahip Latince bir şeyler mırıldanıyordu. Babam da duymuştu. Yatak odasına koştu. Ben de onu izledim ve babamın rahibi yana itip annemi kollarına aldığını gördüm, onu bir çocuk gibi sallıyor, annem süzülüp giderken ona mırıldanıyor, fısıldıyordu..." Paddy'nin sesi incelip tükenmişti; zorla yutkundu. "Bebek babamın adıyla Sean Joseph olarak vaftiz edildi. İsmini rahip verdi. Bir saat sonra o da gitmişti.

"Babam uzun süre annemin yanında kaldı. Onu nihayet bıraktığında alacakaranlık çökmüştü. Rahip, çorba getirmek ve Bayan McGuires'tan bize bakmasını istemek için çoktan komşu McGuires'lara gitmişti. Bayan Reilly bebeği defin için hazırlıyordu. Babam iş ceketini giydi ve bana kardeşime bakmamı söyledi. Üzerinde korkunç bir sükûnet vardı. Belki kızsaydı, ağlasa veya mobilyaları kırsaydı, içini buran kederin bir kısmından kurtulabilirdi. Fakat yapamadı. Onun gözlerini gördüm. Ölüydüler. İçlerinde artık hiç ışık yoktu, umut yoktu."

Paddy duraksadıktan sonra konuştu. "Babam Bayan Reilly'ye hayvanlara bakmaya gittiğini söyledi. Bir daha hiç geri dönmedi. Hava kararınca, ebe onun peşinden ahıra gitti. Hayvanların karnı doyurulmuş ve önlerine su konmuştu, fakat babam orada değildi. Bayan Reilly koşarak tarlayı geçti ve Peder McMahon'la Bay McGuires'ı bularak onlardan babamı aramalarını istedi. Onu ertesi sabah buldular. Annemle evlenmeden önce yürüyüş yaptıkları bir uçurumun dibinde. Sırtı kırılmıştı ve kan revan içindeki kafasına dalgalar vuruyordu."

Paddy gözleri donuk, kupasını alarak bir yudum daha içti.

Çay şimdiye kadar soğumuştur, diye düşündü Fiona. *Üstüne çay ilave etmeliyim. Ona biraz daha kızarmış ekmek getirmeliyim.* Ama hiçbirini yapmadı.

"Rahip Dublin'deki teyzeme haber yolladı ve teyzem iki gün sonra gelinceye kadar biz McGuires'larda kaldık. Annemle bebeğin cenazesi teyzemin geldiği gün yapıldı. Bunu çok net hatırlıyorum. Her şeyi yaşadım; açık tabut, ayin, annemi mezara indirmeleri ve bebek erkek kardeşimin küçücük tahta tabutunu onun yanına koymaları. Kilise mezarlığında tek bir damla gözyaşı dökmedim. Düşündüm ki," dedi Paddy aniden gülerek, "ağlarsam beni görebilirler, bu yüzden cesur olmalıyım ki benimle gurur duysunlar.

"Ertesi gün rahip babamın cenaze törenini yaptı, tabii buna cenaze diyebilirsen. Onu atladığı uçurumun orada ısırganlarla kaplı bir toprak parçasına gömmelerini izledim. Ve sonra, aman Tanrım, yaşlar akmaya başladı. Babamı neden ait olduğu yere, annemin yanına koymadıklarını merak ederek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Anlamıyordum. Hiç kimse bana rahibin intihar eden birisinin kilise mezarlığına gömülmesine izin vermeyeceğini söylememişti. Tüm düşünebildiğim babamın yalnız olduğu, ona dalga seslerinden başka bir şeyin eşlik etmediğiydi. Öylesine soğuk... öylesine yalnız... yanında annem olmadan..." Paddy'nin acı dolu gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağıya akmaya başladı. Başını eğdi ve ağladı.

"Ah, babacığım..." diye bağırdı Fiona, kendi gözyaşlarını bastırarak. Babasının yanma diz çöktü ve başını onun omzuna koydu. "Ağlama baba," diye fısıldadı, "ağlama..."

"O lanet olası rahibin bunu yapmaya hakkı yoktu, hiç hakkı yoktu hem de," dedi Paddy boğuk bir sesle. "Onların birlikteliklerı kutsaldı, o sefil piçin sefil kilisesindeki her şeyden daha mukaddesti."

O küçük çocuk için, babası için kederle yüreği burkuldu Fiona'nın. Babasının ağladığını hiç görmemişti, hiç böyle olmamıştı. Annesi, Eileen ve Seamie'nin doğumları sırasında zorlu sancılar çekerken, babasının gözlerinin yaşlı olduğunu görmüştü. Ve annesinin Seamie'den önce yaptığı iki düşük sırasında da. Fiona şimdi bunun nedenini anlıyordu. Babasının, annesi lohusayken diğer babaların yaptığının aksine neden hiç puba gitmediğini de.

Paddy başını kaldırdı. Elinin tersiyle gözlerini silerek, konuştu: "Üzgünüm, Fee. Bira yüzünden çenem düştü galiba."

"Zararı yok babacığım," dedi Fiona. Babası daha fazla ağlamadığı için rahatlamıştı. Tekrar oturdu.

"Senin anlayacağın, Fiona, sana tüm bunları şu nedenle anlatıyorum ki, büyüyüp de olup bitenleri düşündüğüm zaman o papaz olmasaydı annemle babamın hâlâ hayatta olabileceğini düşündüm. Eğer ebeye annem yerine bebeği kurtarmasını söylemeseydi, annem hayatta kalabilir ve babam da yaptığı şeyi yapmayabilirdi. Hâlâ böyle düşünüyorum. Ve kiliseye de bu sebeple gitmiyorum."

Fiona babasının tüm söylediklerini kavrayarak başını salladı.

"Tabii bunların hiçbiri annenin hoşuna gitmiyor," dedi Paddy, en büyük kızının gözlerine dürüstçe bakarak. "Ve bu konuşmayı kendine saklaman iyi bir fikir olabilir. Kilise onun için çok şey ifade ediyor."

"Ah, evet, babacığım." Bunu kesinlikle kendisine saklayacaktı Fiona. Annesi çok dindardı, ayinleri asla kaçırmaz, tespih dualarını her sabah ve akşam aksatmadan okurdu. Rahiplerin kınamadan azade olduğuna, Tanrı'nın kelamını taşıdıklarına ve Tanrı için özel olduklarına inanırdı. Fiona, gökyüzünü veya güneşi ya da bizzat Tanrı'nın varlığını sorgulamadığı gibi bunu da hiçbir zaman sorgulamamıştı

"Baba..." diye başladı tereddütle. Ürkütücü bir düşünceye kapılmıştı.

"Evet, Fee?"

"Rahipleri ve kiliseyi beğenmesen de Tanrı'ya inanıyorsun, değil mi?"

Paddy vereceği cevabı düşündükten sonra yanıtladı: "Ben neye inanıyorum biliyor musun kızım? Bir buçuk kilo etten çok iyi yahni yapıldığına inanıyorum." Fiona'nın şaşkın ifadesini görünce kıkırdadı. "Aynı zamanda senin yatağa gitme zamanının geldiğine de inanıyorum, sevgilim. Yarın işyerinde uyuyakalacaksın. Şimdi git, çay malzemelerini ben toparlarım."

Fiona yatağa gitmek istemiyordu, kalmak ve babasına bir buçuk kilo etle ne demek istediğini anlattırmak istiyordu, ama babası daha şimdiden çaydanlığı toparlamıştı ve daha fazla konuşma yapamayacak kadar yorgun görünüyordu. Fiona ona iyi geceler öpücüğü verdi ve yatağına döndü.

Çok geçmeden uyuyakaldı, ama iyi uyuyamıyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, rüyasında tekrar tekrar St. Patrick Kilisesi'ne koştuğunu, ayine geç kaldığını görerek rahatsız oluyordu. Kiliseye vardığı zaman, kapıların kilitli olduğunu fark ediyordu. Binanın etrafında koşturuyor, yukarı pencerelere doğru bağırıyor, içeri girmeye çalışıyordu. Kapılara geri dönüyor, elleri kanayana kadar yumrukluyordu. Aniden kapı gıcırdayarak açılıyor ve kapıda büyük bir demir tencereyle Peder Deegan duruyordu. Fiona eteğinin cebine uzanıyor, tespihini çıkarıyor ve ona veriyordu. Peder de ona tencereyi veriyor ve geri çekilerek kapıyı arkasından kilitliyordu. Tencere ağırdı; kilise merdivenlerinden aşağı taşımak için Fiona'nın tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Aşağıda tencereyi yere koyuyor ve kapağını açıyordu. Pişmiş kuzu eti, havuç ve patates kokan buram buram buharlar yüzüne yükseliyordu. Tencere yahni doluydu.

Bölüm Üç

Davey O'Neill, Thomas Curran'ın peşinden Oliver İskelesi'ne doğru giderken, bulanık sis Higlı Caddesi'ndeki gaz lambalarının etrafında döne döne yükselip ışıklarını boğuyordu. Böyle bir gecede doklarda dolaşmak tehlikeliydi; tek bir yanlış adımla birisi nehre düşebilir ve hiç kimse de duymazdı, ama bu riski almak zorundaydı. Ustabaşının onun için bir işi vardı, ek iş olarak küçük bir şey. Kuşkusuz çalıntı malları taşıması istenecekti. Bu pek bulaşmak istemediği türden bir işti, fakat başka çaresi yoktu. Lizzie hastaydı ve paraya ihtiyacı vardı.

Curran arkalarından sokak tarafındaki kapıyı kapadı ve el yordamıyla bir fener arandı. Fenerin ışığı tahta çay sandığı yığınları arasından sahil kapılarına giden bir yolu aydınlattı. Tekrar dışarı çıktıklarında, Davey sisin Thames'i tamamen sarmalayarak dokun büyük bir kısmını yuttuğunu gördü. Bu karanlıkta tekneyi

yanaştırıp yükünü boşaltmak bir yana, herhangi birinin Oliver'ı nasıl *bulacağını* merak etti. Curran'ın ne yapacağını söylemesini bekleyerek birkaç saniye sessizce durdu, fakat ustabaşı hiçbir şey söylemedi. Sadece bir sigara yaktı ve kapıya yaslandı. Davey ona bakarken eğer herhangi bir nedenle o kapıdan geri dönmek isterse bunu yapamayacağını fark etti – adam bu şekilde kapıyı bloke ederken yapamazdı. Bu düşünce onu tedirgin etti.

"Başka gelen yok mu Bay Curran?" diye sordu.

Curran başını iki yana salladı.

"Kanca getirmemi ister misiniz? Bir askı?"

"Hayır."

Davey tereddütle gülümsedi. "Peki benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bazı sorulara cevap vermeni, Bay O'Neill," dedi arkasından bir ses.

Davey hızla arkasına döndü ama orada hiç kimse yoktu. Ses sisin kendisinden gelmiş gibiydi. Ayak sesleri duymayı bekledi, ama hiçbir şey duymadı, sadece girdaplar yaparak akan nehrin ve kazıklara hafif hafif çarpan dalgaların sesi vardı.

Tekrar Curran'a döndü, şimdi korkuyla doluydu. "Bay Curran, efendim... neler oluyor... Ben..."

"Davey, senin işvereninle tanışmanı istiyorum," dedi Curran, Davey'in sağ tarafına doğru başını eğerek.

Davey baktı ve sislerin içinden karanlık bir figürün ortaya çıktığını gördü – orta boylu, yapılı bir adam. Geriye doğru taranmış siyah saçları, sert bir alnı ve siyah, yırtıcı gözleri vardı. Davey onun kırklı yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kıyafetleri ona bir centilmen görüntüsü veriyordu –gri yünlü bir takımın üstüne siyah kaşmir bir palto giymişti ve yeleğinden ağır altın bir saat sarkıyordu– fakat adamın kendisinde nazik görünümlü hiçbir şey yoktu. Duruşu ve ifadesi baskı altında tutulan bir gaddarlık yansıtıyordu; belirti göstermeyen gizli bir şiddet.

Davey kasketini çıkardı ve elleri titremesin diye kasketi her iki eliyle sımsıkı kavradı.

"Na... nasılsınız, Bay Burton, şey, efendim?"

"Bay Curran'ın sana söylediklerini duydun mu, Bay O'Neill?"

Davey endişeyle Burton'dan Curran'a, sonra tekrar Burton'a baktı. "Anlamıyorum, efendim..."

Burton dokun kenarına doğru yürüyerek iki adamdan uzaklaştı, ellerini arkasına kenetlemişti. "Yoksa Ben Tillet'ın size söylediklerini mi yapıyorsun?"

Davey'in midesi kasılmıştı. "Bay Bu-Burton, efendim," diye kekeledi, sesi ancak fısıltı halinde çıkıyordu. "Lütfen beni işten atmayın. Ben sadece tek bir toplantıya gittim. Be-ben başka bir toplantıya gitmeyeceğim. Hiçbir zaman. Lütfen efendim, işime ihtiyacım var."

Burton tekrar ona döndü. Davey adamın yüzünden hiçbir şey okuyamıyordu. Kesinlikle ifadesizdi. "Tillet sizlere ne söyledi, Bay O'Neill? Grev yapmanızı mı? Ve onun şu sendikası –sözcüğü tükürür gibi söylemişti– ne istiyormuş? İşyerimi kapatmamı mı? Çayımı mavnalarda çürümeye bırakmamı mı?"

"Hayır, efendim..."

Burton yavaş yavaş onun etrafında dönüp durmaya başladı. "Sanırım öyle. Tillet'ın beni mahvetmek istediğini düşünüyorum. İşimi batırmak istiyor. Haklı mıyım?"

"Hayır, efendim," dedi Davey.

"O zaman sendika ne istiyor?"

Davey terliyordu, önce Burton'a, sonra doklara baktı, ardından bir cevap mırıldandı.

"Seni duymadım," dedi Burton, o kadar yakınına eğilmişti ki Davey onun öfkesini teneffüs edebiliyordu.

"Da-daha fazla para, efendim ve daha kısa saatler."

Gelecek yıllarda –önündeki acı, insanın ruhunu paramparça eden, tekdüze yıllarda– Davey adamın yaptıklarını nasıl yaptığını hatırlamaya çalışacaktı. Cebinden bıçağını o kadar çabuk nasıl çıkardığını ve nasıl o kadar ustaca kullandığını. Fakat şimdi tüm hissettiği, başının yan tarafında yakıcı bir sıcaklık ve boynunda bir ıslaklık olmuştu.

Ve sonra onu gördü... kulağını... dokun üzerinde öylece yatıyordu.

Yaşadığı acı ve hayretle dizlerinin üstüne çöktü. Yarayı kavra-

dı; parmaklarından ve eklemlerinin üzerinden kanlar akıyor, elleri ona aklının inanmayı reddettiği şeyi söylüyordu – eskiden sol kulağının olduğu yerde hiç ama hiçbir şey kalmadığını.

Burton soluk et parçasını aldı ve doklardan nehre doğru fırlattı. Suya çarparken küçük, hafif bir su sesi çıkarmıştı. Davey karısını ve çocuklarını bir daha göremeyeceğinden emin, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bıçağın ince, soğuk ucunu diğer kulağının altında hissedince durdu. Burton'a yalın bir dehşetle baktı. "Hayır..." diye geveledi. "Lütfen..."

"Bana işimi nasıl idare edeceğimi ayaktakımından sendikacılar mı söyleyecek?"

Davey başını hayır anlamında sallamak istedi, ama bıçak onu durdurdu.

"Haraççılardan ve eşkıyalardan mı emir alacağım?"

"Ha-hayır... lütfen beni gene kesmeyin..."

"Bak sana ne diyeceğim genç dostum. Burton Çay'ı bu hale getirmek için çok savaş verdim ve işime karışmaya kalkan her şeyi, herkesi mahvederim. Anladın mı?"

"Evet."

"Toplantıda başka kim vardı? Her ismi istiyorum."

Davey güçlükle yutkundu. Hiçbir şey söylemedi.

Curran araya girdi. "Söyle ona delikanlı!" diye sıkıştırdı. "Aptallık etme. Onlar için ne kaygılanıyorsun ki? Bak, sana yardım etmek için burada değiller."

Davey gözlerini kapadı. Bu olamaz. Lütfen, olmasın. Konuşmak istiyordu, hayatını kurtarmak istiyordu, ama arkadaşlarını satamazdı. Eğer yapacak olursa, Burton onlara da kendisine yaptıklarını yapardı. Dişlerini sıkarak bıçak darbesini, acıyı bekledi, ama gelmedi. Gözlerini açtı. Burton uzaklaşmıştı. Elinde artık bıçak yoktu. Davey'in kendisine baktığını görünce, Curran'a başını salladı. Davey adama işini bitirmesi için işaret ettiğini düşünerek, ondan uzaklaştı, fakat Curran ona sadece bir zarf uzattı.

"Aç onu," dedi Burton.

Davey zarfı açtı. İçinde on sterlin vardı. "Bu Elizabeth'in doktor faturalarına yardımcı olur, değil mi?"

"Ne- nereden... biliyorsunuz...?"

"Benim işim bilmektir. Senin Sarah adında güzel bir kızla evli olduğunu biliyorum. Dört yaşında bir oğlun var, adı Tom. Üç yaşında bir kız, Mary. Elizabeth daha bir yaşında. Hoş bir aile. İnsan böyle bir aileye dikkat etmeli. Onların başına bir şey gelmemesini garantiye almalı."

Davey kasıldı. Şimdi acıdan da fazla, öfke veya korkudan da fazla nefret hissediyordu. Hem yüreğinde hem yüzündeydi nefret. Burton'ın bunu görebildiğini biliyordu ve umurunda değildi. Burton onun elini kolunu bağlamıştı. Eğer adamın istediğini vermeyecek olursa, bunun bedelini ailesi ödeyecekti. Kendisini feda edebilirdi, ama onları feda edemezdi. Ve adam bunu biliyordu. "Shane Patterson," diye başladı, "... Matt Williams... Robbie Lawrence... John Poole."

İsimleri saymayı bitirince, Burton, "Başlarındaki kim?" diye sordu.

Davey tereddüt etti. "Hiç kimse. Henüz hiç kimse atanmadı... onlar daha..."

"Başlarındaki kim, Bay O'Neill?"

"Patrick Finnegan."

"Çok iyi. Toplantılara katılmaya ve Bay Curran'ı haberdar etmeye devam et. Eğer bunu yaparsan, takdirimi maaş zarfında göreceksin. Yapmazsan veya bu gece burada olanları birisine anlatma aptallığına düşersen, karın anlatmamış olmanı dileyecektir. İyi geceler, Bay O'Neill. Şimdi eve gitme zamanı. Çok kan kaybettin. Eğer birisi kulağını soracak olursa, üzerine bir hırsız saldırdı. Ona verecek bir şeyin olmadığını anlayınca, kulağını kesti. Siste hangi yöne gittiğini görmedin."

Davey ayağa kalktı, sersemlemişti. Cebinden mendilini çıkardı ve başına bastırdı. Dokta sendeleye sendeleye yürürken, Burton'ın konuşmasını hâlâ duyabiliyordu.

"Lider... Finnegan. O kim?"

"Mağrur bir piç. Daima söyleyecek bir şeyi vardır. Gene de iyi bir işçidir. Yiğidi öldür hakkını ver. En iyi adamlarımdan biri..."

"İbret olsun diye cezalandırılmasını istiyorum."

"Nasıl olacak, efendim?"

"Hakkından gelinsin istiyorum. Bunu Sheehan'a halletti[illegible] ğim. Ondan haber alacaksın."

Paddy... Tanrım... ben ne yaptım? Davey sessizce ağlıyordu, utançtan hasta gibi hissediyordu. Rıhtım boyunca sendeleyerek ilerledi ve sis bürümüş sokağa çıktı. Başı dönüyor, kendini güçsüz hissediyordu. Ayağını bir kaldırım taşına çarpınca tökezledi, fakat bir sokak lambasının direğine tutunarak doğrulmayı başardı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Kanlı elini kalbinin üzerine koydu ve ıstırapla bir çığlık attı. O artık bir haindi, bir Yehuda'ydı. Ve derisinin altında, göğüs kafesinin altında artık bir kalp yoktu – sadece çürümüş, seğiren, kara, çatlamış ve kokuşmuş bir şey vardı.

Bölüm Dört

Daha az önce tarttığı çay yapraklarını bir tenekeye doldururken Fiona'nın elleri titriyordu. Başını kaldırmaması gerektiğini biliyordu. Bunu yaptığı görülürse, işten atılırdı. Kuşkusuz William Burton bu nedenle buradaydı – birisini işten atmak için. Yoksa neden sürpriz bir ziyaret yapsındı ki? Hepsine birden zam vermek için mi? Yanından geçerken onun yavaş, ölçülü ayak seslerini duydu Fiona. Tenekeyi mühürleyip damgalarken adamın gözlerini kendi ellerinin üzerinde hissetti. Burton masanın ucuna ulaştı, döndü ve öbür taraftan yürümeye başladı. Sıranın yarısına geldiğinde durdu. Fiona'nın yüreği hopladı. Patronunun Amy Caldwell'in arkasında olduğunu anlamak için başını kaldırıp bakması gerekmiyordu. *Yürümeye devam et,* diye sessizce teşvik etti Burton'ı. *Onu rahat bırak.*

Amy on beş yaşında ve acemiydi. Parmakları beceriksizdi ve bazen terazi kefesine çarparak içindekileri döküyor veya bir etiketi çarpık çurpuk yapıştırıyordu Bütün kızlar onun açığını kapatıyorlar, her biri kendi paylarından biraz daha fazlasını yaparak onun yavaşlığını telafi ediyorlardı. Birbirlerini bu şekilde kolluyorlardı.

Fiona biraz daha çay tartarken Amy'nin bir hata yapmaması için dua ediyordu. Sonra duydu – terazi kefesinin yanlış anlaşılamayacak madeni tıngırtısını. Gözlerini kaldırdı; Amy masanın her tarafına çay dökmüştü. Ve ortalığı temizlemek yerine, çaresiz bir şekilde orada duruyor, çenesi titriyordu.

"Toparla şunları, hayatım," diye fısıldadı Fiona. "Hadi hayatım! Hemen..."

Amy başıyla onayladı, sonra çayları temizledi ve Burton başka birisini dehşete düşürmek için uzaklaştı. Fiona öfkeden burnundan soluyarak onun arkasından baktı. Amy'nin kazası tamamen onun kabahatiydi. Eğer orada o kadar uzun süre durup onu heyecanlandırmasaydı, zavallı kız böyle bir şey yapmazdı.

William Burton İngiltere'nin en zengin, en başarılı çay tüccarlarından biriydi. Sıfırdan başlayarak yükselmiş ve iş hayatındaki en ünlü isimlere rakip olmuştu – Twining, Brooke, Fortnum & Mason, Tetley. Fiona onun hikâyesini biliyordu, herkes biliyordu. Camden Town'da doğup büyümüştü; artık hayatta olmayan yoksul bir kadın terzinin tek çocuğuydu, babası bir denizciydi ve denizde yok olmuştu. Sekiz yaşındayken bir çay dükkânında çalışmak üzere okulu bırakmış, on sekizine geldiğinde çalışkanlığı ve tutumluluğu sayesinde bir dükkân satın alıp Burton Çay'ın temelini atması mümkün olmuştu. Hiçbir zaman evlenmemişti ve bir ailesi yoktu.

Fiona adamın onu başarıya götüren kararlılığına ve azmine hayrandı, ama kendisini hiç sevmiyordu. Yoksulluk çukuruna göğüs gerip o çukurdan kurtulmayı başarmış birinin geride bıraktığı kişilere hiç merhamet duymamasını anlayamıyordu.

Burton turunu bitirdikten sonra Bay Minton'ı çağırdı. Fiona onların bir konuyu müzakere ettiklerini duydu. Yanlarında bir adam daha vardı. Onun sesini duyabiliyordu. Riske girip şöyle bir göz attı ve Burton'ın farklı kızları işaret ettiğini, bunu yaparken Minton'ın başını salladığını gördü. Pahalı kıyafetler içindeki enerjik ve cüsseli üçüncü adam ise saatine bakıyordu. Sonra, Minton beceriksiz ve kendini önemli gören bir tavırla konuşmaya başladı: "Bilgilerinize sunarım kızlar. Bay Burton bana, kısa süre önce girişilen çeşitli projelerin ve büyüme faaliyetlerinin köklü ekonomik önlemleri zorunlu kıldığını bildirdi..."

Fiona da dahil olmak üzere elli beş endişeli yüz ustabaşına bakıyordu. Onun bu laga lugalarının ne anlama geldiğini anlamamışlardı, fakat iyi bir şey olamayacağını biliyorlardı.

"... bu da bazılarınızı işten çıkarmak zorunda kalacağım anlamına geliyor," diyerek kızların aynı anda nefeslerini tutmasına neden oldu Minton. "Eğer sizin isminiz söylenirse, lütfen yazıhaneme gelip ücretlerinizi alın. Violet Simms, Gemma Smith, Patsy Gordon, Amy Caldwell..." Liste on beş kişinin ismi söyleninceye kadar devam etti. Fiona'nın en azından mahcup görünme edebine sahip olduğunu gördüğü Minton durdu ve sonra, "Fiona Finnegan..." dedi.

Tanrım hayır. Annesine ne söyleyecekti? Ailesinin onun maaşına ihtiyacı vardı.

"... konuştuğu için altı peni cezaya çarptırılacaktır. Eğer daha fazla konuşma, herhangi bir gürültü olursa, bu kabahati işleyenlerin hepsi altı peni cezaya çarptırılacaktır. Şimdi işinize geri dönün."

Fiona gözlerini kırpıştırarak Minton'a baktı, sepetlenmediği için rahatlamıştı, ama sadece Amy'ye yardım etmeye çalıştığı için cezaya çarptırılmaktan dolayı öfkeliydi. On beş kız eşyalarını toplarken etrafında boğuk hıçkırıklar ve ayak sürüme sesleri duydu. Gözlerini kapadı. Göz kapaklarının ardında küçük, parlak ışık noktaları dalgalanıyordu. İçinde saf ve güçlü bir öfke kaynıyordu. Bunu bastırmaya çalıştı.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve çay kepçesini aldı. Fakat bembeyaz yüzleriyle ve titreyerek tek sıra halinde Minton'ın yazıhanesine doğru giden arkadaşlarına bakmaktan kendini alıkoyamadı. Vi Simms'in maaşıyla hem kendisine hem de hasta annesine baktığını ve bundan başka gelirleri olmadığını biliyordu. Gem'in sekiz küçük kardeşi ve maaşını içkiye yatıran bir babası olduğunu biliyordu. Ve Amy... kız kardeşiyle ufacık bir odada yaşayan bir yetimdi. Şimdi nasıl başka bir iş bulacaktı? Gelecek hafta nasıl yemek yiyecekti? Fiona'yı çileden çıkartan da, eski püskü başlığı ve havı dökülmüş şalıyla afallamış halde öylece duran Amy'nin bu görüntüsü oldu. Çay kepçesini masaya çarparak bıraktı. Eğer Burton ona konuştuğu için ceza kestiyse, adama nasıl konuşulurmuş gösterecekti.

Ücretlerini bekleyen kızların yanından geçerek Minton'ın yazıhanesine yürüdü. *Akıllı olduğu düşünülen bir adam için, William Burton son derece dar görüşlü bir herif*, diye düşündü. Hepsinin toparlanmasını seyrederken tüm bu sürecin iş için ne kadar randımansız olacağını görmüyor muydu? İşin bu kısmından hiç anlamadığı belliydi. Para tasarruf etmek için bu kızları işten çıkarması gerektiğini düşünüyordu, fakat onların emeklerini daha iyi bir şekilde kullansa, daha fazla para *kazanabilirdi*. Bunu Bay Minton'a daha önce pek çok kereler anlatmaya çalışmış, ama ustabaşı kesinlikle dinlememişti. Belki şimdi dinlerdi.

"Özür dilerim," dedi kapının eşiğindeki kızın yanından içeri girerken.

Bay Minton masasındaydı, önündeki şilin ve penileri azar azar dağıtmakla meşguldü. "Ne var?" diye sordu kaba bir tavırla, başını kaldırma zahmetine bile girmemişti. Bir muhasebe defterine gömülmüş olan Burton ve arkadaşı ise gözlerini kaldırdılar.

Fiona onların dikkatli bakışları karşısında büzülerek yutkundu. Onu buraya getiren öfkesiydi, şimdiyse korkusu bunu bir kenara itmişti. Muhtemelen bu hareketiyle kendisini kovduracaktı. "Affınızı rica ederim Bay Minton," diye başladı, sesini sabit tutmak için mücadele ederek. "Ama o kızları işten çıkarmak yanlış bir tasarruf."

Şimdi Minton'ın dikkatini çekmişti. Minton sesine kavuşmadan önce Fiona'ya sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ağzı açık bakakaldı. "Bunun için son derece üzgünüm, Bay Burton, efendim..." diye kekeledi, Fiona'yı dışarı çıkarmak için ayağa kalkarken.

"Bir dakika bekle," dedi Burton muhasebe defterini kapatarak. "Çay paketlemecilerimden birinin benim işimi benden daha iyi bildiğini neden düşündüğünü duymak istiyorum."

"Kendime ait kısmını biliyorum, efendim. Bu işi her gün yapıyorum," dedi Fiona önce Burton'ın soğuk kara gözlerine, sonra da diğer adamın sert ve haris yüzüyle tamamen çelişen şaşırtıcı derecede güzel bir turkuaz tonundaki gözlerine bakmak için kendini zorlayarak. "Eğer bu kızları tutarsanız ve iş rutininde birkaç

değişiklik yaparsanız, daha fazla paketi daha hızlı paketletebilirsiniz. Bunu yapabileceğinizi biliyorum."

"Devam et."

Fiona derin bir nefes aldı. "Şey... her kız kendi ambalajını toparlıyor, değil mi? Eğer bu bir kutuysa, kartonu tutkalla yapıştırıp kutu haline getirmesi gerekiyor, eğer tenekeyse, üzerine bir etiket yapıştırmak zorunda. Sonra paketi çayla dolduruyor, mühürlüyor ve fiyatını damgalıyor. Sorun şu ki, sürekli daha fazla malzeme almak için görev yerlerimizden ayrılmak zorunda kalıyoruz. Bu çok zaman alıyor. Ve bazen tutkal fırçasına çay bulaşıyor. Bu da malzeme israfi oluyor. Yapabileceğiniz şey, kızlardan bazılarını alıp –elli beşten yirmisini diyelim– onlara ambalajları toparlatmak. Sonra diğer on beşi çayı tartıp paketlere doldurabilir. Diğer on kişi onları mühürleyip damgalayabilir ve son on kişi de olması gerektiği şekilde masalara malzemeleri nakledebilir. Sizin anlayacağınız, her kız daha fazla iş çıkartabilir. Bu da çıktıyı hızlandırır ve ambalaj maliyetini düşürür. Bundan eminim. En azından bunu deneyemez miyiz, efendim?"

Burton sessizce oturuyordu. Önce Fiona'ya baktı, sonra bakışlarını boşluğa çevirdi, belli ki söylenenleri düşünüyordu.

Fiona bunu umut verici bir işaret olarak gördü. Burton, "Hayır," dememişti ve kendisini işten de atmayacaktı. En azından, henüz atmayacaktı. Kızların kendisini duymuş olduklarını biliyordu Fiona. Onların gözlerini sırtında, çaresiz umutlarının ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Fikri akla uygundu, bunu biliyordu. *Ah, lütfen, lütfen o da böyle düşünsün*, diye dua ediyordu.

"Bu iyi bir fikir," dedi Burton sonunda ve Fiona kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. "Bay Minton," diye devam etti Burton, "burada işiniz bittiği zaman, kalan kızlarla bunu uygulamanızı istiyorum."

"Ama Bay Burton," dedi Fiona, sesi gücünü kaybetmişti. "Beben onların kalabileceğini düşünmüştüm..."

"Neden? Sen az önce bana kırk kızın yüz kişilik işi nasıl yapacağını gösterdin. Neden elli beş kişiye ödeme yapayım ki?" Burton arkadaşına gülümsedi. "Daha düşük maliyetle daha fazla verim. Bu bankayı çok memnun edecektir, Randolph."

Şişman adam kıkır kıkır güldü. "Tamamen," dedi başka bir muhasebe defterine uzanarak.

Fiona sanki tokat yemiş gibi hissediyordu. Döndü ve Minton'ın yazıhanesinden çıktı, küçük düşmüştü. O bir aptaldı. Kahrolası büyük bir aptal. Arkadaşlarının işlerine iade edilmelerini sağlamak yerine, onlara ihtiyaç duyulmadığını doğrulamıştı. Doğruca William Burton'a gitmiş ve ona daha fazla işi daha az kişiyle yapmanın yolunu göstermişti. Ve adam burada işini bitirdiği zaman, muhtemelen Bethnal Green ve Limehouse'taki fabrikalarına gidecek, Fiona'nın fikirlerini uygulayarak başka kızları da işten atacaktı. Fiona acaba öfkesini kontrol etmeyi, çenesini tutmayı bir gün, *bir gün* öğrenebilecek miydi?

Kendinden utanarak, yanakları yana yana kızların yanından geçerken, birisinin elini tuttuğunu hissetti. İnce, kırılgan parmaklar kendisininkileri kavradı. Amy'ydi bu. "Teşekkür ederim, Fee," diye fısıldadı kız. "Denediğin için, yani. Çok cesursun. Keşke senin gibi cesur olsaydım."

"Of, Amy, ben cesur değil, aptalım," dedi Fiona gözleri dolarak.

Amy onu yanağından öptü ve Violet de aynı şeyi yaptı. Sonra Gem işine geri dönmesini, kendisini diğerleriyle birlikte bu sırada bulmamak için elini çabuk tutmasını söyledi.

***

Joe'nun sırtını ısıtan akşam güneşi Fiona'yla birlikte yürüdüğü Whitechapel'ın sefil yollarına ve dar sokaklarına pek uymuyordu. İnsafsız huzmeler yıkık dökük evlerin ve dükkânların üzerine düşüyor, siste ve yağmurda gizli kalan çökmüş çatıları, yıpranmış tuğla duvarları ve pis kokulu olukları ortaya çıkarıyordu. Joe babasının, "Burayı hiçbir şey güneşten daha fazla kasvetli gösteremez. Yaşlı bir fahişenin sürdüğü ruja benziyor, her şeyi daha kötü gösteriyor," diyen sesini duyabiliyordu.

Keşke Fiona için daha iyisini yapabilseydi. Keşke onu tarz sahibi bir yere götürebilseydi: şu şık kırmızı kadife duvarları ve desenli camları olan publardan birine mesela. Fakat çok az parası

vardı ve eğlence için toparlayabildiği miktar, ancak Commercial Caddesi'nde vitrinlere bakarak yürüyüş yapmaya ve belki bir penilik cips ve zencefilli kurabiye almaya yetiyordu.

Bir kuyumcu vitrinine bakan Fiona'yı izledi, çenesinin sert ifadesini gördü ve Burton konusunda, işten atılan o kızlar konusunda kendisine hâlâ işkence ettiğini anladı. Onu akşam yemeğinden hemen sonra uğrayıp evinden almış ve Fiona yürürken bu olayı anlatmıştı.

"Gerçekten kazanacağını beklemiyordun herhalde, değil mi?" diye sordu Joe.

Fiona ona döndü, çok kederliydi. "Maalesef, Joe, bekliyordum."

Joe gülümsedi ve başını salladı. "Mangal gibi yüreği olan bir kız arkadaşım var."

Fiona kahkaha attı ve Joe onun kahkahasından memnun oldu. Fiona daha önce iş arkadaşları için ağlamış, üzüntü ve öfkeyle gözyaşı dökmüştü. Onun ağlamasını görmeye dayanamıyordu Joe. Bu kendisini işe yaramaz ve çaresiz hissettiriyordu. Kolunu Fiona'ya doladı, onu yanına çekti ve başının üstünden öptü. "On iki pound ve altı şilin," diye kulağına fısıldadı, yürüyüşlerine devam ederlerken. "William Burton'ın canı cehenneme."

"On iki ve *altı* mı?" dedi Fiona heyecanla.

"Evet. Biraz ekledim. Geçen hafta işler iyi gitti."

"Babanla durumlar nasıl?"

Joe omzunu silkti. Bu konuya girmeye pek istekli değildi, ama Fiona bastırınca sonunda bugün büyük bir kavga ettiklerini söyledi.

"Gene mi? Bu sefer ne için?"

"İkinci bir el arabası almak için. Ben istiyorum, o istemiyor."

"Neden istemiyor?"

"Eh, öyle işte, Fee," diye başladı Joe, gergin bir şekilde. "Tek el arabasıyla işler iyi gidiyor, ama çok daha iyisini yapabiliriz. İş var. Geçen cumartesi –sen de gördün– müşterilere yetişemedik bile. Hatta malımız bitti –*bitti*, Fee– satın almak isteyen onca insan varken! Boş arabayla kaldık! Bir sandık daha elma olsa, ilaveten biraz daha incir, patates ve brokoli olsa onları da satabilirdik, ama

boş bir arabayla satış yapamazsın. İki aydır babama başka bir araba daha almayı ve malları ikisine bölüştürmeyi söylüyorum – birisine meyve, diğerine sebze. Fakat bana kulak asmıyor."

"Neden? Bu gayet mantıklı."

"Bu şekilde iyi iş yapıyoruz diyor. Geçimimizi sağlıyoruz, riskli bir şey yapmaya gerek yok diyor. Ötesini kurcalama diyor. Tanrım, sürekli işi ağırdan alıyor! Büyük resmi göremiyor. Ben sadece geçinmek istemiyorum, kâr etmek ve işi büyütmek istiyorum."

"Babanı boş ver, Joe," dedi Fiona. "Bir yıl daha sabret, ondan sonra senin üzerine gelemeyecek. Kendi yolumuzu çizeceğiz, dükkânımızla görülmemiş bir başarı kazanacağız. Şimdilik, bunu sineye çekmen gerekiyor sadece. Yapabileceğin başka bir şey yok."

"Bu konuda haklısın," dedi Joe kasvetle. Fakat buna katlanıp katlanamayacağını merak ediyordu. Gerginlik giderek artıyordu. Fiona'ya daha fazlasını anlatmak istemiyordu –Fiona bir gün için yeterince üzülmüştü– ama babasıyla neredeyse yumruk yumruğa gelmişlerdi.

Ayrıca ona kavgalarının hemen ardından, babasının bira içmek için öfkeyle çıkıp giderek onu tek başına bırakmasının ardından, Tommy Peterson'ın çıkageldiğinden de bahsetmedi. Adam onların arabasına iltifat etmiş, Joe'nun çalışma tarzına dikkat çekmiş ve ertesi gün Spitalfields'taki ofisine uğraması için onu davet etmişti. Joe, Tommy'nin ikinci bir araba almalarını önereceğinden ve belki de bunları doldurmak için daha büyük siparişlere daha iyi koşullar teklif edeceğinden emindi. Adama ne söyleyecekti? Babasının izin vermediğini mi? Tam bir aptalmış gibi görünecekti.

Akşam vakti hava serinlemeye başlarken Joe ve Fiona sessizlik içinde yürüyüşlerine devam ediyordu. Yaz mevsimi bitmek üzereydi. Yakında sonbahar gelecek, hava soğuyacak ve yağmurlu gökyüzü akşam yürüyüşlerini kısa kesmelerine neden olacaktı. Joe nasıl olur da daha fazla para kazanabilir, böylece dükkânlarını açıp daha önce evlenebilirler diye merak ederken, Fiona aniden, "Hadi, kestirmeden gidelim," dedi.

"Ne?"

Fiona ona muzip muzip gülümsüyordu. "Kestirmeden. Oradan." Bir publa bir kömür satış yazıhanesinin arasından geçen dar bir ara sokağı işaret etti. "Eminim bu sokak Montague Sokağı'na geri dönüyordur."

Joe kaşlarından birini kaldırdı.

"Ne? Ben sadece biraz daha süratlenmeye çalışıyorum," dedi Fiona masum masum, Joe'yu peşinden çekerek.

Ara sokağa girdiklerinde, sokağa istiflenmiş bira varillerinin arasından minicik ayakları yeri tırmalayan bir şey fırladı. Fiona cıyakladı ve kendi ayağına bastı.

"Sadece bir kedi," dedi Joe. "Şeylerden... ee... cüce olanlarından."

Fiona kıkırdayarak onu duvara itti ve öptü. Bu kadar cesur olması tuhaftı. Genellikle onu önce Joe öperdi, fakat Joe buna hiç aldırmadığını fark etti. Aslında oldukça hoşuna gitmişti. "Amacın bu mu yani?" diye sordu. "Beni kötü emellerine alet etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hoşuna gitmediyse, gitmekte serbestsin," dedi Fiona onu tekrar öperek. "İstediğin zaman gidebilirsin." Bir öpücük daha. "Sadece söylemen yeterli."

Joe onun teklifini düşündü. "Belki de o kadar kötü değildir," dedi kolunu beline dolayarak. Onu uzun uzun ve derin bir şekilde öperek karşılık verdi. Fiona'nın elleri göğsündeydi, Joe gömleğinin üzerinden onun ellerinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yavaşça elini Fiona'nın göğsüne götürdü, kendisini durdurmasını bekliyordu, ama Fiona bunu yapmadı. Joe onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Avucunun altında kalbini çok kuvvetli ama gene de savunmasız, tamamen kendi himayesinde hissetmek onu altüst etti. Fiona onun etten kemikten kendine ait bir parçası olduğu kadar, ayrıca ruhi eşiydi de. Onunlaydı, onun içindeydi, yaptığı her şeydeydi. Fiona hayattan istediği her şeydi, rüyalarının ölçüsüydü.

Onun vücudu için açlık duyarak, bluzuyla iç gömleğini eteğinin içinden çekip çıkardı ve elini altına kaydırdı. Fiona'nın göğüsleri elinde bir tulumun içindeki şarap gibi yumuşak ve hafifti.

Yumuşaklığı hafifçe yoğurdu. Fiona'nın ağzından soluksuz küçük bir inilti kaçtı. Bu alçak ve tutku dolu ses Joe'yu acı verecek şekilde sertleştirmişti. Fiona'yı istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Burada. Hemen şimdi. Eteğini kaldırmak ve duvara dayayarak, hemen oracıkta içine girmek istiyordu. Ona duyduğu arzuyu kontrol etmek çok zordu. Yumuşaklığı, kokusu ve tadı onu deliye çevirmişti. Ama yapmayacaktı. İlk seferlerinin bu şekilde –böyle pis bir sokakta hızlı ve sert– olmasını istemiyordu. Fakat kasıklarındaki ağrı, felç edici korkunç bir ıstıraba dönüşmeden önce hızla bir şeyler olması gerekiyordu.

Fiona'nın elini aldı ve ona rehberlik etti. Fiona ona önce pantolonunun üzerinden, sonra içeriden dokundu. Joe ona elini nasıl kullanacağını gösterdi ve Fiona da yaptı, Joe'nun nefesi sıcaklaşıp boğuklaşıncaya kadar orasını ovuşturup okşadı ve Joe tüm vücudu tatlı bir rahatlamayla sarsılırken ağzını onun boynuna dayayıp inledi. Sonra tekrar duvara yaslandı, gözleri kapalıydı, göğsü inip kalkıyordu.

"Joe," diye endişeyle fısıldadığını duydu Fiona'nın. "İyi misin?"

Joe güldü. "Ah, evet, Fee. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Emin misin? Ga-galiba kanıyorsun."

"Vay canına! Koparmışsın!"

"Lanet olsun!" diye haykırdı Fiona.

Joe kendini tutamayıp güldü. "Şşşş, sadece seninle dalga geçiyorum." Mendiliyle kendisini temizledi, sonra buruşan bezi attı. "Bunu yıkaması için anneme götüremem."

"Götüremez misin?"

"Ah Fiona, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Sen de pek bir şey bilmiyorsun," dedi Fiona kızarak.

"Senden fazla biliyorum," dedi Joe, onun boynundan öpmek için eğilirken. "Bana yaptığın gibi sana da kendini nasıl iyi hissettireceğimi biliyorum."

"İyi mi hissediliyor yani?"

"Hı-hı."

"Nasıl bir şeydi?"

Joe, Fiona'nın eteklerini kaldırdı ve elini içeri sokmadan önce birkaç saniye el yordamıyla külotunu arandı. Teninin bu kadar ipek gibi olmasına şaşırarak uyluklarının iç kısmını okşadıktan sonra parmakları aradaki yumuşak, tüylü bölümü buldu. Sertleştiğini hissetti. Fiona kocaman açılmış sorgulayan gözlerle ona baktı. Joe onun nefesinin sıklaştığını duydu, kendisinin karanlıkta ona fısıldadığını duydu... iki sokak ötede saat başını vuran kilise çanını duydu.

"Ah, hayır... lanet olsun!" diye bağırdı Fiona, ondan uzaklaşarak. "Saati unuttum! Dokuz olmuş! Annem derimi yüzecek. Cinayete kurban gittiğimi zannedecek. Hadisene Joe!"

Karanlıkta el yordamıyla bluzlarını düğmeleyerek, gömleklerini içlerine sokarak tekrar kendilerine çekidüzen verdiler. *Neden hep böyle oluyor?* diye merakla düşündü Joe. *Neden daima ya bir ara sokakta ya da nehrin orada çamurların içinde birbirlerine kaçamak öpücükler veriyorlardı?*

Fiona geç kalışını nasıl açıklayacağını telaşla düşünürken, kendini yiyerek söyleniyordu. Montague Sokağı'na kadar bütün yolu koşarak kat ettiler. "İşte, Fee, geç kalmadan yetiştin," dedi Joe, basamakta ona hızlı bir öpücük vererek.

"Umarım. En azından babam evde değil. Yarın görüşürüz." Fiona gitmek için döndü, ama bunu yapmadan önce başını çevirip son bir kez Joe'ya baktı. Joe hâlâ ona bakıyor, gitmeden önce içeri girip kapıyı arkasından kapadığını görmek için bekliyordu.

"On iki ve altı," dedi Fiona.

Joe gülümsedi. "Evet sevgilim. On iki ve altı."

Bölüm Beş

Kate Finnegan önünde duran devasa çamaşır yığınına baktı ve inledi. Yatak çarşafları, masa örtüleri, kumaş peçeteler, bluzlar, gecelikler, iç gömlekleri, jüponlar – hepsini sepetine sığdır-

mak için bunları bir dok işçisi becerisiyle toplaması gerekecekti. Ve bütün çamaşırları omzunda dengeleyerek eve kadar yapacağı uzun yürüyüş de ne tatlı bir spor olacaktı.

"Lillie, hanımına söyle, bu ebatta bir yük ona iki misline mal olacak," diye bağırdı, Bayan Branston'ın kilerinden.

Bayan Branston'ın ince uzun, kızıl saçlı İrlandalı hizmetçisi Lillie kafasını içeri uzattı. "Tabii ki söylerim, Bayan Finnegan, ama o parayı almaı için sana iyi şanslar diliyorum. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Eli ördek kıçından bile daha sıkıdır. Gitmeden önce bir fincan çay içer miydin?"

"Kulağa harika geliyor, ama başını belaya sokmak istemem."

"Ah, ondan yana bir korkun olmasın," dedi Lillie neşeyle. "Hanımım alışveriş yapmak için Oxford Caddesi'ne gitti. Uzun süre dönmeyecektir."

"O zaman koy kız çaydanlığı."

Kate çamaşırları toplamayı bitirdiğinde mutfak masasında bir sandalyeye yerleşti. Lillie çayı demledi ve bir tabak kurabiyeyle birlikte çaydanlığı masaya getirdi. Havadan sudan konuştular – Kate çocuklarından, Lillie ise Ticari Doklar'da çalışan genç erkeği Matt'den bahsetti.

"Onu sık görüyor musun?" diye sordu Kate. "Sen bütün gün burada, o nehrin öbür kıyısında?"

"Ah, evet Bayan Finnegan. Bugünlerde cinayetler sürüp giderken benim gölgem gibi. Sabahları doklara giderken benimle buraya kadar yürüyor, geceleri de almaya geliyor. Ve açık söylemek gerekirse, bundan müthiş derecede memnunum. Artık hava kararıktan sonra dışarıda olmak hoşuma gitmiyor."

"Seni suçlayamam. O kadınların gece dışarıda yürümekten korkacaklarını düşünürsün, değil mi? Ama Paddy hâlâ onları gece dışarıda gördüğünü söyledi."

"Pek seçenekleri yok. Mesleklerini bırakırlarsa aç kalırlar."

"Peder Deegan pazar günü cinayetlerden konuştu," dedi Kate. "Günahın bedelinin ölüm olması falan, buna benzer şeyler. Ona karşı çıkamam, sonuçta kendisi bir rahip, ama o kadınlar için üzülüyorum. Öyle. Bazen onları görüyorum, haykırıyorlar, küfrediyorlar, tamamen sarhoşlar ve mahvolmuşlar. Hiçbirinin bu hayatı

seçtiğini düşünmüyorum. Bence içki ya da zor koşullar nedeniyle o yola düşüyorlar."

"Bayan Branston'ın onlar için neler söylediğini duymalısın," dedi Lillie öfkeyle. "Öldürülen o zavallı kadınlar için *Şeytanın Hizmetçileri* diyor. Fahişe oldukları için başlarına gelenleri hak ettiklerini düşünüyor. Onun için kolay tabii... Güzel sıcacık bir evi var, paçalarından da para akıyor." Bir yudum çay alıp sakinleşmek için bir an durdu. "Aman işte, hanımefendi yüzünden galeyana gelmenin bir faydası yok. Eskiden ninemin dediği gibi, 'Ahlak parası yetenler içindir.' Hem zaten, Bayan Finnegan, aslında beni endişelendiren cinayetler değil, doklarda olup bitenler."

"Bilmez miyim!"

"Doğru olanı yapıyorlar. Öyle yaptıklarını biliyorum, fakat eğer grev yaparlarsa, Matt'le benim ne zaman evlenebileceğimizi Tanrı bilir artık," dedi Lillie endişeyle. "Muhtemelen bir yıl daha bekleriz."

Kate hafifçe onun eline vurdu. "O kadar uzun sürmeyecektir, hayatım, üzülme. Ve düşündüğünden biraz uzun sürse bile, senin Matt iyi bir delikanlı. Beklemeye değer."

Lillie'ye söylediği rahatlatıcı sözler, Kate'in grev tehdidi konusunda hissettiklerine göre çok daha sakin konuşmasını sağlamıştı. Paddy bir grevin kesin olduğuna inanıyordu, tek soru ne zaman olacağıydı. Daha geçen hafta kalem kâğıt alarak oturmuş ve Paddy doklardan ayrılırsa ne kadar süre dayanabileceklerini hesaplamaya çalışmıştı. Birkaç gün. En fazla bir hafta dayanabilirlerdi.

Paddy genel olarak altmış küsur saatlik kargo işi için haftada yirmi altı şilin kazanıyordu. Rıhtım yoğunsa bu biraz daha fazla, değilse daha az oluyordu. Buna ek olarak, sık sık gece bekçiliği yaparak veya çay kasalarını boşaltıp greyderler için çay yapraklarını tırmıkla istifleyerek fazladan üç şilin toparlıyordu ki bu da toplam haftalığını yaklaşık yirmi dokuz şiline çıkarıyordu. İkisini bira, tütün ve gazete için, bir şilini sendika için ayırıyor, gerisini de işi onları idare etmek olan Kate'e veriyordu.

Kate kocasının maaşını eve çamaşır işi alarak –sabun ve kolayı ödedikten sonra haftada dört şilin kâr kalıyordu– ve Roddy'ye oda kiralayıp yemeklerini pişirerek –bunlar için Roddy haftada beş şi-

lin ödüyordu– takviye ediyordu. Ayrıca Charlie haftada yaklaşık on bir şilin, Fiona da yedi şilin kazanıyor, kendilerine ayırdıkları para düşüldüğünde de –Charlie birası ve harçlığı için, Fiona dükkânı için– çocuklardan on beş şilin daha geliyordu ki bu da bir peni eksik ya da fazla, toplamda iki pound on şilin ediyordu.

Haftalık giderlere on sekiz şilinlik kira da dahildi. Ev çok pahalıydı –pek çok aile sekiz-on şiline sadece bir kat kiralıyorlardı– fakat sıcak, kuru, böceksiz bir evdi ve Kate sıkışık yaşamanın yanlış bir ekonomik karar olduğuna inanıyordu, çünkü kiradan ne artırılırsa, bu para doktorda ve işe gidemeyerek kaybediliyordu. Sonra bir de kömür vardı, şimdilik haftada bir şilindi, ama kışın ikiye çıkacaktı ve lamba yağları için de altı peni daha gerekiyordu.

Geriye bir pound dokuz şilin kalıyordu, bunların hepsini yemeğe harcayabiliyordu, ama genç de istediği türden gıdalar sağlayamıyordu. Bebek sayılmayacak olursa altı kişiye günde üç öğün yemek yapmak üzere et, balık, patates, meyve ve sebze, un, ekmek, yulaf lapası, içyağı, süt, yumurta, şeker, tereyağı, reçel ve şeker pekmezi alışverişi için kendisini haftada yirmi şilinle sınırlamıştı. Ölüm sigortası için bir şilin, günün birinde herhangi birisinin paltosu veya ayakkabılarının parçalanması ihtimaline karşı giysi güvencesi olarak her hafta sadakatle tenekeye attığı diğer bir şilin ve grev fonu olarak da iki şilin daha vardı. Buna iki ay önce başlamıştı ve parayı ayırmak için yemeklerden kısmak zorunda kalsa bile şimdilik her hafta bu parayı biriktirebiliyordu. Tüm bunlardan geriye kalan dört şilin her şeyi kapsıyordu: doktor faturaları, ayakkabı boyası, peksimetler, boğaz pastilleri, kibritler, iğne, pamuk iplik, yakalar, sabun, tonik, pullar ve el sabunları. Genellikle cumartesi geldiğinde geriye birkaç peni kalmış oluyordu.

O ve Paddy şimdiki yaşam standartlarına ulaşmak için birlikte çok çetin bir mücadele vermişlerdi. Paddy artık doklarda tercih edilen bir işçiydi, sürekli istihdam edilen bir adamdı. Artık ilk evlendikleri zamanki gibi, her sabah isminin çağrılması için rıhtıma yürüyen, ustabaşının bir günlük iş için en kuvvetliyi seçtiği ve saat başı üç peni ödediği geçici işçilerden değildi. Artık Fiona ve Charlie de çalışıyorlardı ve ücretleri son derece yardımcı oluyordu. Yoksuldular, fakat saygın yoksul emekçiler arasında yer alı-

yorlardı ve bu da hayatta büyük bir fark yaratıyordu. Kate yemek yiyebilmek için eşyalarını rehine vermek zorunda kalmıyordu. Çocukları temizdi, giysileri düzgün, ayakkabıları daima sağlamdı.

Faturaların bir adım önünde olmak için verdiği daimi mücadele ara sıra gücünü tüketiyordu, ama bunun alternatifi inanılmazdı. Gerçek yoksulluk. Kira ödenemediğinde mobilyaların sokağa atıldığı ve pis kiralık pansiyonlarda uyumaktan vücudunuzu bitlerin sardığı ezici, kaçınılmaz türden bir yoksulluk. Çocuklarınızın pejmürde olduğu ve kocanızın zayıf, aç çocuklarının görüntüsüne dayanamayarak eve pek uğramadığı türden bir yoksulluk. Kate kendi sokağında evin erkeği işini kaybettiği ya da hastalandığı zaman başına böyle şeyler gelen aileleri görmüştü. Bir teneke kutunun içinde birkaç peniden başka bahse değer herhangi bir tasarrufları olmayan, kendisininki gibi aileleri. Yoksulluk öyle bir uçurumdu ki, içine kayıp düşmek sürüne sürüne yukarı çıkmaktan çok daha kolaydı ve bu uçurumla ailesi arasına mümkün olduğu kadar fazla mesafe koymak istiyordu. Grevin kendilerini bunun eşiğine getirmesinden korkuyordu.

"Ne yapacağımızı biliyorum, Bayan Finnegan," dedi Lillie kıkırdayarak. "Gazetelerde Whitechapel Katili'ni yakalayana ödül verileceğini okudum. Çok para – yüz sterlin. Sen ve ben onu yakalayabiliriz."

Kate de kahkaha attı. "Ah evet, Lillie, ne güzel bir çift oluruz ama! Benim elimde bir süpürge, sen elinde bir süt şişesi, ikimiz birbirimizden daha fazla korkarak, birlikte gece vakti dar bir sokaktan aşağı yürürüz."

İki kadın birkaç dakika daha konuştular, sonra Kate fincanını boşalttı, arkadaşına teşekkür etti ve ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Lillie onun için mutfak kapısını açtı. Kate'in evin etrafından dolaşarak dış kapıya gitmesi, sonra evin yanında uzanan dar bir yoldan geçerek sokağa çıkması gerekiyordu. Eklem yerlerini tuğla duvara sürtmekte hiçbir zaman başarısız olmamıştı. Keşke evin içinden geçebilse ve öndeki girişi kullanabilseydi, fakat komşulardan biri görebilir ve Bayan Branston'a söyleyebilirdi. Bu iyi bir sokaktaki bir orta sınıf eviydi ve hizmetçiler ön kapıdan girip çıkmazlardı.

"Hoşça kal, Bayan Finnegan."

"Hoşça kal, Lillie. Kapıyı kilitlemeyi unutma," diye seslendi Kate, omzunun üzerindeki büyük çamaşır sepeti yüzünden başı gizlenmiş, sesi boğuklaşmıştı.

Bölüm Altı

Sonbahar yolda, diye düşündü Fiona, şalını omuzlarına dolayarak. Güzün bütün işaretleri ortadaydı – düşen yapraklar, kısalan günler, arabasından böğüren kömürcü. Eylül ayında gri bir pazar günüydü ve rutubetli, ürpertici hava soğumaya başlamıştı. "ÖLÜM MEVSİMİ" diye bağırıyordu gazete manşeti, "WHITECHAPEL KATİLİ HÂLÂ SERBEST."

Seamie yanında oynarken, eşikte oturmuş, babasının gazetesini okuyan Fiona bir katil başıboş dolaşırken insan bir yabancıyla dar bir sokaktan nasıl geçebilir, diye düşündü. "Şeytan herif çekici bir adam olmalı," demişti annesi. Karanlıkta, sislerin içinde bir kadını tek başına kendisiyle birlikte ara sokağa kadar yürümeye ikna edebildiğine göre öyle olmalı, diye düşündü Fiona.

Kendi sokaklarında ve bütün Whitechapel'da insanlar birisinin böyle eylemler yapıp sonra da öylece ortadan kaybolabileceğine inanmayı imkânsız buluyorlardı. Polisler maskara olmuşlardı. Parlamento ve basın tarafından eleştiriliyorlardı. Bu durumun Roddy Amca'ya zarar verdiğini biliyordu Fiona. Nichols adındaki kadının cesedini bulmanın etkisini üzerinden atamamıştı. Hâlâ kâbus görüyordu.

Katil bir canavardı. Basın onu toplumdaki tüm yanlışların sembolü haline getirmişti – işçi sınıfındaki şiddet ve kanunsuzluğun, üst tabakalardaki ahlaksızlığın. Zenginler için katil yozlaşmış alt tabakanın bir üyesiydi, azgın bir canavardı. Yoksullar ise onu soylu sınıfın bir üyesi olarak, sokak kadınlarını bir av gibi avlamaktan müstehcen bir zevk alan bir centilmen olarak görüyordu.

Katoliklere göre bir Protestan'dı, Protestanlara göre ise bir Katolik. Doğu Londra'da yaşayan göçmenler için sarhoş ve tehlikeli, çılgın bir İngiliz'di. John Bull'a* göreyse kirli, tanrıtanımaz bir yabancı.

Fiona katille alakalı bir izlenime sahip değildi. Neye benzediğini bilmek istemiyordu. Umurunda da değildi. Tek istediği adamın yakalanması, böylece beş dakika geç kalınca annesi hemen öldürüldüğü korkusuna kapılmadan geceleri dışarıda Joe'yla birlikte yürüyebilmekti.

Fiona yan tarafındaki oyun taşlarının gürültüyle yere düşmesi üzerine irkildi.

"Kahretsin!" diye bağırdı Seamie.

"Bunu sana Charlie mi öğretti?" diye sordu Fiona.

Seamie gururla başını salladı.

"Sakın babam bunu söylediğini duymasın, delikanlı."

"Charlie nerede?" diye sordu Seamie, başını kaldırıp bakışlarını ona çevirerek.

"Bira fabrikasında."

"Keşke eve gelse. Meyan kökü getireceğini söylemişti."

"Birazdan evde olur canım." Fiona palavra uydurduğu için küçük bir vicdan azabı hissetti. Charlie bira fabrikasında değildi. Nehir kıyısındaki bir pub olan Swan'daydı, delikanlının tekine temiz bir dayak atmakla meşguldü; fakat Fiona bunu Seamie'ye söyleyemezdi. Seamie sır saklamak için çok küçüktü ve annelerine yumurtlayabilirdi. Charlie para için dövüşüyordu, Fiona bunu Joe'dan duymuştu, Joe da Charlie için bahse girip kazanan bir arkadaşından. Bu da Charlie'nin aniden eve morarmış gözlerle gelmeye başlamasını açıklıyordu. Sürekli "erkeklere özgü küçük çizikler işte" diyerek küçümsediği morarmış gözlerle.

Fiona'nın kardeşinin dövüştüğünü bilmemesi gerekiyordu, bu yüzden ona kazandıklarıyla ne yapmayı planladığını soramıyordu, ama bir fikri vardı: Michael Amca ve Amerika. Geçen gün annesi Amerika'dan gelen mektubu açıp amcalarının dükkânını ve New York'u tarifini yüksek sesle okuduğu zaman Charlie'nin gözlerinin nasıl parladığını görmüştü. Onu daha sonra, mutfak

* İngilizlerin kişileştirilmiş haline verilen genel bir isim –ed.n

masasında mektubu tekrar okurken de görmüştü. Yanından geçtiğinde Charlie kafasını kaldırıp bakmamıştı bile. Sadece, "Ben gidiyorum, Fee," demişti.

"Yapamazsın. Annem ağlar," diye yanıtlamıştı Fiona. "Hem zaten bilet paran da yok."

Charlie onu duymazdan gelmişti. "Bahse girerim, işlerinin gidişatına bakılacak olursa Michael Amca'nın bir adama ihtiyacı olabilir. Hem Molly Yenge'nin de bebeği olacak. Neden kendi yeğeni gelip çalışmasın? Burada kalıp bütün hayatım boyunca boktan bir paraya bira fabrikasında çalışmayacağım."

"Bizim dükkânımızda benimle ve Joe'yla birlikte çalışabilirsin," demişti Fiona.

Charlie gözlerini devirmişti.

"Alay edip yüzünü gözünü tuhaf şekillere sokma! Bizim dükkânımız olacak, bekle ve gör."

"Ben kendi yolumu kendim çizmek istiyorum. New York'a gideceğim."

Fiona onun dövüştüğünü öğreninceye kadar tüm bu konuşmaları unutmuştu. Küçük düzenbaz ciddiydi demek. *Taşı toprağı altın olan Amerika*, diye düşündü Fiona. Eğer Charlie oraya giderse, kısa sürede bir kodaman olacaktı. Fiona günü gelince onun için mutlu olmaya çalışırdı, fakat kardeşinin o kadar uzaklara gideceğini düşünmekten nefret ediyordu. Zaman zaman sorun çıkarsa da, Charlie'yi yürekten seviyordu ve Amerika'ya gidenler neredeyse hiçbir zaman geri gelmiyorlardı. Gittiği zaman onunla alakalı sadece anılara ve tuhaf mektuplara sahip olacaklardı.

Eğer giderse onu özleyecekti, ama gitmek istemesini anlıyordu. Kendisi gibi Charlie de ağır çalışma koşullarından başka hiçbir şey vaat etmeyen bir geleceği kabul edemiyordu. Kaderi neden bu olsundu ki? Ve Charlie'ninki? Yoksul oldukları için mi? Yoksul olmak suç değildi – babasının ona hep hatırlattığı gibi, Tanrı'nın kendisi de yoksuldu ve işçi sınıfındandı. Peder Deegan da yoksulluğun günah olmadığını söylemişti, fakat aynı zamanda bu konuda alçak gönüllü olunmasını bekliyordu. Eğer yoksulsanız, Tanrı'nın sizin için tasarladığı buydu ve O'nun iradesini kabul etmeliydiniz. Haddinizi bilecektiniz, hepsi bu kadardı.

Sıkışık odaları, ince duvarları ve cereyan alan pencereleriyle Montague Sokağı'ndaki eski püskü, isten kararmış evleri baştan başa inceledi. Neredeyse bütün mahalle sakinlerinin hayatlarını biliyordu. 5 numara – McDonough'lar; dokuz çocuk, daima aç. 7 Numara – Smith'ler; adam bir kumarbazdı, kadın daima rehincideydi ve çocuklar hep yaramazlık yaparlardı. 9 numara – Phillips'ler; mücadele eden, ama saygın bir aile. Hiçbir zaman gülümsemeyen Bayan Phillips, durmadan kapı önündeki küçük verandayı yıkardı.

Fiona'nın yeri burası mıydı yani? Kesinlikle bunu istememişti. Başkası istiyorsa yerini seve seve vermeye razıydı. O daha iyisini bulacaktı, o ve Joe birlikte.

Joe. Geçen gece ara sokakta yaptıklarının anısıyla dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Bunu ne zaman düşünse içinde yakıcı bir sıcaklık ve sızı hissediyordu ve bunu sürekli düşünüyordu. Günah çıkarıp yaptıklarını Peder Deegan'a itiraf etmeye niyetlenerek kiliseye gitmişti, fakat yolda bunun onu ilgilendirmediğine karar vermişti, çünkü günah değildi. Peder yanlış yaptıklarını söyleyecekti, ama Fiona öyle olmadığını biliyordu. Joe'yla yaptıysa yanlış olamazdı.

Bana neler oluyor böyle? diye merakla düşündü. Bir an böyle bir şey yapmaması, hatta düşünmemesi bile gerektiğine ikna oluyor; ama hemen sonra tekrar Joe'yla yalnız olduğunu hayal ediyordu – onunla öpüşmelerini, kendi üzerindeki ellerini, dokunmaması gereken yerlerine dokunmasını. Son noktadan önceki her şeyi yapmışlar mıydı acaba? Ve o nasıl bir şeydi? Neler olup bittiğine dair belli belirsiz bir fikri vardı. Erkeğin kendini çok sert ittiğini duymuştu, ama neden? Sığmadığı için mi? Ve eğer sığmıyorsa, bu acıtıyor mu demekti? *Keşke anlatacak birisi olsa*, diye düşündü. Arkadaşları ondan fazla bir şey bilmiyorlardı ve Charlie'ye sormaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Seamie'nin kendisine sokulduğunu hissetti. Kardeşinin gözleri kapanıyor ve esniyordu. Uyku zamanı gelmişti. Oyun taşlarını topladıktan sonra onu içeri taşıdı ve salondaki yatağa yatırdı. Daha ayakkabılarını bile çıkaramadan uyuyakalmıştı Seamie. Fiona yavaşça odadan dışarı süzüldü ve çekerek kapıyı kapadı. Charlie

dışarıdaydı. Roddy Amca pubdaydı. Eileen, yukarıda anne babasının yatak odasında uyuyordu. Annesi ve babası bile, her pazar yaptıkları gibi, biraz kestirmek için yukarı çıkmışlardı – Fiona'nın ve Charlie'nin rahatsız etmemeleri gerektiğini iyi bildikleri türden bir kestirmeydi bu.

En azından önündeki bir saat boyunca serbestti. Kendisine bir fincan kahve yapabilir ve bir şeyler okuyabilirdi. Commercial Caddesi'nde bir yürüyüş yapabilir ve vitrinlere bakabilirdi veya arkadaşlarını ziyaret edebilirdi. Karar vermeye çalışarak koridorda duruyordu kapının çaldığını duydu. Gidip kapıyı açtı.

"Merhaba bayan," dedi basamaklardaki delikanlı. "Bugün meyve sebze ister miydiniz? Şalgam? Soğan? Biraz Brüksel lahanası?"

"Sessiz ol, seni aptal, kardeşimi ve evin geri kalanını uyandıracaksın," dedi Fiona, Joe'yu gördüğüne sevinmişti. "Bugün işten erken ayrılmışsın. Bu sabah işler kötü müydü?"

"İş mi? Hımm, hayır, tam olarak öyle değil, sadece, şey... erken bitti, hepsi bu. Erken bitti ve bir yürüyüş yapabileceğimi düşündüm. Nehre..." dedi Joe pırıl pırıl gülümseyerek.

Fazla pırıl pırıl, diye düşündü Fiona. Hem Joe hiçbir zaman mesaiyi erken bitirmezdi. Ayrıca bütün hafta satış yaptıktan sonra ayakta duracak mecali kalmamışken pazar günü nehre kadar yürüyüş yapmazdı. Bir şey olmuştu.

"Hadi gel," dedi Joe, onu kolundan çekiştirerek.

Adımları canlıydı. Ama kendisi suskundu. Aklında bir şeyler olduğundan Fiona'nın hiç kuşkusu yoktu. Gene mi babasıyla kavga etmişti? Öğrenmek için sabırsızlanıyordu, ama Joe kendini iyi ve hazır hissedinceye kadar konuşan birisi değildi.

Eski Merdivenler'e vardıklarında doklar sessizdi. Nehir de öyleydi. Gelgit yoktu. Sularda sadece birkaç mavna ve kayık sefer yapıyordu. Rıhtım boyunca mazgal kapıları çekilip kapanmıştı; vinçler sessizdi. Nehir de Londra'nın geri kalanı gibi, Tanrı'nın gününü kutlamak için elinden geleni yapıyordu.

Merdivenlerin yarısına kadar inip basamaklara yerleştiler. Joe dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi, sessizdi. Fiona onun yüzünün yan tarafına baktı, sonra gözlerini nehre çevirdi,

ilk önce Joe'nun konuşmasını bekliyordu. Derin bir nefes alarak çay kokusunu içine çekti. Her yerde çay vardı. Oliver'da sandıkları içinde veya yerde küçük yığınlar halinde. Kahverengi tozun döşeme tahtalarının arasından elenerek süzülüp mazgal kapılarındaki çatlaklardan dışarı sızdığını hayal etti. Gözlerini kapadı ve tekrar soludu. Tatlı ve parlak. Darjeeling çayı.

Bir dakika kadar sonra Joe konuştu: "Charlie'nin Swan'ın orada oldukça itibar kazandığını duydum."

Fiona onun nehre Charlie'den bahsetmek için gelmediğini biliyordu. Bu sadece içini yiyip bitiren konunun etrafında dolaşma yöntemiydi. "Umalım da annem öğrenmesin," dedi Fiona. "Onu kulağından tuttuğu gibi dışarı sürükler."

"Kazandıklarıyla ne yapıyor?"

"Sanırım Amerika'ya bir gemi yolculuğu için para biriktiriyor. New York'ta babamın kardeşinin yanında çalışmak istiyor..."

"Fiona..." diye araya girdi Joe, onun elini tutarak.

"Evet?"

"Benimle birlikte yürüyüşe gelmeni istedim, çünkü sana bir şey söylemek istiyorum..." Joe tereddüt etti. "Bir ihtimal ben... yani, senin anlayacağın, bir iş çıktı..." Gene durdu, ayakkabısının topuğunu aşağıdaki basamağa sürtüyordu. Hafif hafif çarpan dalgalara baktı, derin bir nefes aldı, sonra çektiği nefesi dışarı üfledi. "Bu iyi değil. Söyleyeceğim şeyler ne şekilde ele alırsam alayım hoşuna gitmeyecek, bu yüzden dosdoğru söylüyorum: Tommy Peterson bana iş teklif etti ve ben de kabul ettim."

"Sen ne yaptın?" diye sordu Fiona, afallamıştı.

"İşi kabul ettim." Joe hızla konuşmaya başladı. "Ücret iyi, Fee, pazarda babamla kazandığımdan çok daha iyi."

"Tommy Peterson'ın işini kabul mü ettin? Millie'nin babasının?"

"Evet, ama..."

"Yani bizim dükkân işi bozuldu, öyle mi?" dedi Fiona öfkeyle, elini çekerek. "Bana söylediğin bu mu?"

"Yo, hayır, sana söylediğim bu değil! Kahretsin! Bunu olması gerekenden on kat zorlaştıracağını biliyordum. Çeneni kapa ve dinle, tamam mı?"

Fiona ona bakmayı reddederek gözlerini önündeki nehre dikti. Bu işte Millie Peterson'ın parmağı vardı; bunu kesin olarak biliyordu. Joe onun çenesini kavradı ve yüzünü kendisine çevirdi. Fiona da onun eline vurarak yüzünden uzaklaştırdı.

"Aşağı yukarı şu anda yaptığım şeyi yapacağım – mal satacağım yani," diye açıkladı Joe. "Tommy beni babamın tezgâhında çalışırken görmüş ve tarzımı beğenmiş. Sadece diğer seyyar satıcılara satış yapacağım, halka değil..."

Fiona ona hiçbir şey söylemeden, taş kesilmiş gibi bakıyordu.

"... böylece toptan satış işini öğrenmiş olacağım... işin nasıl yapılacağını kaynağından öğreneceğim. Jersey ve Kent'teki çiftçilerle. Fransızlarla. Londra'daki en büyük pazarda alım satım işlemlerinin nasıl dolduğunu görebileceğim ve..."

"Nerede? Spitalfields'te mi?" diye araya girdi Fiona, yakındaki pazarı kastederek.

"Şey, bu da sana söylemem gereken başka bir şey. Peterson'ın Spitalfields'teki yerinde çalışmayacağım. Benim Covent Garden'da çalışmamı istiyor."

"Demek Montague Sokağı'ndan ayrılıyorsun," dedi Fiona boğuk bir sesle.

"Başka çarem yok, Fee. İşe sabah dörtte başlayacağız. Oraya zamanında varmak için Whitechapel'dan sabahın ikisinde ayrılmak zorunda kalırdım. Ve artık her saat başı hasat arabalarının gelmesiyle, yavaş yavaş geceleri de çalışacağız. Ancak fırsat yakaladıkça uyuyabileceğim."

"Nerede?"

"Peterson'ın pazar binasında tuttuğu bir odada. Yazıhanelerin üstünde."

"Yatak, lavabo ve kızı da cabası."

"Odayı onun *yeğeniyle* paylaşacağım, benim yaşımda bir delikanlı. Bana bir peni bile maliyeti olmayacak."

Fiona hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını nehre çevirdi.

"Bu iş iyi bir şey olabilir, Fee. Neden bu konuda böyle aşırı bir tepki veriyorsun?"

Neden? diye sordu kendi kendine Fiona, gözlerini bir mavnaya dikmişti. *Çünkü tüm hayatım boyunca senin Montague Sokağı'nda*

bulunmadığın hiç olmadı, çünkü seni her gördüğümde kalbim çarpıyor, çünkü senin yüzün, tebessümün, sesin buranın kasvetini alıp götürüyor, çünkü hayallerimiz bana umut veriyor ve her şeyi katlanılabilir kılıyor. İşte sebebi bu.

Öfkesinin hemen altında olan gözyaşlarını tutmaya çalışarak güçlükle yutkundu. "Sadece kabul etmesi biraz zor bir şey, öyle değil mi? Çok ani oldu. Aniden yepyeni bir işi kabul ediyor ve çekip gidiyorsun. Artık sokakta veya pazar yerinde olmayacaksın. Cumartesileri işten sonra burada kim benimle oturacak ve... ve..." Sesi çıkmıyordu.

"Fiona, bana bak," dedi Joe, onun yanağındaki bir damla gözyaşını silerek. Fiona yüzünü ona çevirdi, fakat gözlerini kaçırdı. "Bu işi düşünmeden kabul etmiş değilim. Peterson bana iki gün önce teklif etti. O zamandan bu yana yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışarak kafamın içinde evirip çevirdim. Benim için değil, *bizim* için. Ve bu iş çok büyük bir iş. Burada kalamam, Fee. Babamla sürekli kavga ediyorum. Ve kendi işimi kuramıyorum. Bu rekabet olur, kendi ailemin boğazından geçecek yemeğe göz koymak olur. Peterson'la çalışırken babamın yanında kazandığımın iki mislini kazanacağım Dükkânımız için her zamankinden daha hızlı para ayırabileceğim. Ve iş hayatına atıldığımızda kullanabileceğimiz bir sürü şey öğreneceğim." Fiona'nın elini sımsıkı tuttu. "Bunun bize ne kadar yardımcı olacağını görmüyor musun?"

Fiona başını salladı; görüyordu. Başlangıçtaki öfkesine rağmen, onun haklı olduğunu görüyordu – bu zor olsa bile iyi bir adımdı. Dükkânlarını daha çabuk açmalarına yardımcı olacak her şey iyiydi. Fakat gene de üzgün hissediyordu kendini. Fikir aklına uygun geliyor olabilirdi, fakat kalbi kırılmış hissediyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın."

"Vay canına, Joe."

"O kadar üzgün, perişan bakma," dedi Joe, onu neşelendirmeye çalışarak. "Sonsuza dek sürmeyecek ve eve de mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Ayrıca sana bir şey getireceğim, tamam mı?"

"Sadece kendin. Bütün istediğim bu. Ve beni Millie'yle aldatmayacağına da söz ver. Covent Garden'da kuyruk sallayıp flört ederek boy göstermek için sık sık sebep bulacağından eminim," dedi Fiona.

"Aptal olma."

Fiona taş basamaklardan aşağı atladı ve nehrin kıyısından Orient Rıhtımı'na doğru yürüdü. Eğilerek, sektirmek için bir avuç taş topladı ve konuyu kapatmaya karar verdi. Sadece kendi duygularını düşünerek bencillik ediyordu. Joe'nun arkasında durmalıydı; onun için hiç kolay olmayacaktı. Covent Garden işi yeni ve heyecan vericiydi, fakat aynı zamanda zorluydu da. Tommy Peterson hakkında duyduklarına bakılırsa, adam sabah akşam demeden çalışıyordu.

Joe ona katıldı ve o da Fiona gibi suda taş sektirmeye başladı. Elindeki tüm taşları fırlattıktan sonra biraz daha taş toplamak için yere eğildi. Nehir çamuruna iyice gömülmüş bir taş dışarı çıkarken yüksek sesle, ıslak bir emme gürültüsü çıkardı. Küçük dalgalar taşın bıraktığı çukuru kaşla göz arasında doldurmadan önce, Joe orada mavi bir pırıltı gördü. Taşı bıraktı ve alüvyonlu çamuru yokladı. Parmakları küçük ve sert bir nesneye değdi. Birkaç saniye içinde bu nesneyi çamurdan kurtardı.

"Bak, Fee," dedi nesneyi yıkayıp temizleyerek. Fiona onun yanında öne eğildi. Joe'nun elinde alt tarafı düz, üstü kambur, pürüzsüz, oval bir taş vardı. Tepesinden ortasına kadar uzun bir yarık uzanıyor, burada iki yarığa ayrılarak yan taraflarına doğru kavis yapıyordu. Taş çivit mavisiydi ve sadece iki-üç santim uzunluğundaydı. Kururken yüzeyi donuk, buzlu bir görünüm aldı, kum ve suyun uzun ve sürekli aşındırmasının bir kanıtıydı bu.

"Ne güzel bir mavi," dedi Fiona.

"Neden oluştuğunu bilmiyorum. Belki de eski bir ilaç şişesinin dibidir," dedi Joe; taşı baş ve işaret parmakları arasında çevirirken kaşlarını çatmıştı. Fiona'nın elini aldı, taşı onun avucuna yerleştirdi ve parmaklarını bunun etrafında kapattı. "İşte. Nehirden sana bir mücevher. Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu, ama bir gün daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

Fiona elini açtı ve pürdikkat hazinesine baktı, avucundaki ayı lık hoşuna gitmişti. Joe gittiği zaman, bunu her yere beraberinde götürecekti. Yalnızlık hissettiği zaman, elini cebine kaydırabilirdi. Taş orada olur, ona Joe'yu hatırlatırdı.

"Fiona..."

"Hımm?" dedi Fiona, kendini taşa kaptırmış bir şekilde.

"Seni seviyorum."

Fiona hayretle Joe'ya baktı. Joe bunu daha önce hiç söylememişti. Birbirlerine karşı hisleri, dile getirmeden bildikleri bir şeydi, hiçbir zaman yüksek sesle söylenmemişti. En derin duygularından bahsetmek, açıksözlü olmak Doğu Londralıların yapacağı bir iş değildi. Joe onu seviyordu. Fiona bunu öteden beri biliyordu ve bundan hiçbir zaman kuşku duymamıştı, ama yine de bu sözleri onun ağzından duymak...

"Seni seviyorum," dedi Joe tekrar, bu sefer güçlü bir yoğunlukla. "O halde, kendine dikkat et, olur mu? Çünkü bunu yapmak için ben etrafta olmayacağım. Burton'dan eve kestirmeden gelmek yok. Ara sokaklar yok. Cannon Caddesi üzerinde kal ve anayoldan hızla geç. Artık nehre gelmek de yok, belki bir tek babanı karşılamak için. Ve o piç herif elini kolunu sallaya sallaya dışarıda dolaşırken karanlık bastırmadan eve girmeyi de unutma."

Aniden, Fiona'nın üzüntüsü dayanılmaz bir hal aldı. Yaşlar gene gözlerine batmaya başlamıştı. Joe sadece Londra'nın öteki ucuna, Batı Yakası'na gidiyordu, ama yine de Çin'e gidiyormuş gibi geliyordu. Fiona oraya gidemezdi; otobüs bileti için parası yoktu. Gelecek günleri düşünmeye dayanamıyordu. Joe'nun olmadığı, birbiri ardına sürüklenecek olan günleri... Sabahları seyyar arabasını pazaryerine iterek götürüşünü veya akşamları basamaklardaki halini göremeyeceği sıkıcı ve cansız günleri...

"Joe," dedi usulca.

"Ne oldu?"

Fiona onun yüzünü ellerinin arasına alarak öptü. "Ben de seni seviyorum."

"Tabii ki öyle," diye homurdandı Joe, heyecanlanmıştı. "Benim gibi yakışıklı bir delikanlıya nasıl karşı koyabilirsin ki?"

Joe'ya bakınca, Fiona aniden onu kaybettiğine dair şiddetli ve

umutsuz bir korkuya kapıldı. Sanki Joe kendisinden alınıyormuş gibi hissediyordu. Gömleğinin önünü kavrayarak her zamankinden çok daha büyük bir tutkuyla onu tekrar öptü. Ona karşı duyduğu kör ve güçlü bir arzuya kapılmıştı. Joe'yu kendisine çekmek ve sonsuza kadar orada tutmak istiyordu. Onun kendisine ait olduğunu teyit etmek, ona sahip olmak istiyordu. Bunlar tehlikeli duygulardı, kendisini nereye sürükleyebileceklerini biliyordu, fakat aldırmıyordu. Joe gidecekti, gitmek zorundaydı. Fakat Joe'nun beraberinde kendisinden bir parça götürdüğünden ve kendisinin de ondan bir parçayı burada tuttuğundan emin olacaktı.

Durdukları yerden Orient Rıhtımı'nın gölgelerine ve barınağına sadece kısa bir mesafe vardı. Fiona, Joe'nun elini tuttu ve onu dokları destekleyen kazıkların arasına çekti. Alt taraf karanlık ve sessizdi, sadece hafif hafif çarpan dalgaların sesi vardı. Onları orada görebilecek hiç kimse, ıslık çalacak veya yuhalayacak hiçbir denizci veya mavnacı yoktu.

Joe'yu tekrar kendisine çekti, dudaklarından, boynundan, boğazından öptü. Joe elini belinden göğüslerine götürdüğünde, kendi eliyle onunkini örterek sımsıkı göğsüne bastırdı. Genç kızlık korkuları yok olmuştu. Joe'nun dudakları için, dokunuşu için daima hevesli olmuş, ama aynı zamanda da korkmuştu. Şimdiyse bedeninin kendine mahsus şiddetli ve acil bir amacı vardı sanki; küt küt atan kalbi ve karın çukurunda başlayıp artık her damarında kendini hissettiren acı verici hararet, kafasındaki uyaran sesleri bastırıyordu. Joe'ya yeterince yakın olamıyordu; onu öpmek, ona dokunmak, ellerini kendi üzerinde hissetmek bu yeni ve güçlü özlemi doyurmuyor, sadece daha da kuvvetlendiriyordu. Kendini dayanılmaz derecede sıcak ve soluksuz hissediyor, eğer içindeki bu sancıyan boşluğu doldurmazsa ölecekmiş gibi geliyordu.

Elleriyle Joe'nun ceketini omuzlarından sıyırdı. Joe omuzlarını silkerek ceketi çıkardı ve yere attı. Fiona parmaklarıyla onun gömleğinin düğmelerini arandı ve birer birer, hızla çözdü. Ellerini içeriye kaydırarak avuçlarını göğsünde ve sırtında dolaştırdı. Dudaklarını onun çıplak tenine değdirip kokusunu içine çekti. Sanki duyuları Joe'nun her santimini tanımak, onun kokusunu,

tadını ve teninin sıcaklığını hafızasına kazımak istiyordu. Ama yine bu da yeterli gelmiyordu.

Kendi bluzunun düğmelerini çözdü, sonra el yordamıyla iç gömleğinin bağlarını açtı. Beyaz pamuklu kumaş ikiye ayrıldı ve bedeninden yere kayarak onu beline kadar çıplak bıraktı. Başını kaldırıp Joe'nun gözlerine baktı ve onlardaki arzuyu gördü, fakat büyük ihtimalle bu arzunun ne kadar derin, ne kadar güçlü olduğunu anlayamıyordu. Joe onu ömrünün neredeyse her gününde görmüştü, tüm ruh hallerini, ifadelerini ve jestlerini bilirdi, fakat onu hiç böyle görmemişti – fildişi rengindeki tenine tezat oluşturan simsiyah saçları omuzlarından aşağı dökülürken. Çıplak göğüsleri yuvarlak, dolgun ve güzeldi. Gözleri ise okyanuslar kadar derin ve koyu maviydi.

"Tanrım, sen çok güzelsin," diye fısıldadı.

Yavaşça, sonsuz bir hassasiyetle göğüslerini avuçladı, onları ve aralarını, en sonunda da kalbinin üzerindeki yeri öptü. Sonra eğildi, Fiona'nın kıyafetlerini toparladı ve ona geri verdi.

"Neden?" diye sordu Fiona, yaralanmıştı. "Beni istemiyor musun?"

Joe kahkaha attı. "İstemiyor muyum?" Kabaca Fiona'nın elini aldı ve bacaklarının arasına bastırdı. "Bu seni istemiyormuşum gibi mi geliyor?"

Fiona elini geri çekti, öfkeden yüzü kızarmıştı.

"Seni şimdiye kadar hayatımda istediğim her şeyden fazla istiyorum, Fiona. Bir saniye önce, seni neredeyse yere yatıracaktım. Kendimi durduracak kuvveti nereden bulduğumu ancak Tanrı bilebilir."

"Neden durdun? Ben durmanı istemiyordum."

"Çünkü ya yaparsak ve bir şey olursa? O zaman ben Covent Garden'da, sense kocaman karnınla burada olacaksın ve bir baba bunun için her ikimizi de öldürür."

Fiona dudağını ısırdı. Onu ne kadar arzuladığını, bu riske girmeye hazır olduğunu ona söylemenin bir faydası yoktu.

"Böyle bir şey olursa seninle derhal evlenirim, Fee. Biliyorsun yaparım, fakat tam şu arada bir bebeğin sorumluluğunu nasıl alacağız? Buna paramız yetmez. Planımıza sadık kalmalıyız –tasarruflar, sonra dükkân, sonra da evlilik. Ve bu şekilde, bebek geldi-

ği zaman, onun ihtiyaçlarını karşılayacak paramız olacak. Haksız mıyım?"

"Haklısın," dedi Fiona usulca. Önce iç gömleğini, sonra bluzunu üzerine geçirdi. Ardından saçlarını düzgün bir örgüyle geriye topladı ve sakin, toparlanmış bir tavır takınmaya çalıştı. Aklı Joe'nun söylediklerini kabul ediyordu, ama bedeni etmiyordu. Vücudu sıcaktı, rahatsızdı ve doyumsuz kalmıştı. Mantığı ne derse desin, istediği şey için hâlâ sancıyordu bedeni.

"Hadi o zaman," dedi Joe, elini uzatarak. Fiona'yı kendine çekti ve onu kazıkların arasından dışarı çıkarmadan önce uzun süre öylece kaldılar. Derken Eski Merdivenler'e geri yürüdüler, merdiveni tırmandılar ve kısa bir süre merdivenin tepesinde durdular. Joe mavnalara, çay iskelelerine ve nehre son bir kez baktı. Onları bir süre için tekrar görmeyecekti.

Eve doğru yürürlerken, Joe her zamanki gibi ona takılmadan edememişti. Ona bakıp bakıp sırıtıyordu. Ve Fiona sonunda ona dönüp neye baktığını öğrenmek isteyince, Joe güldü ve başını salladı. "Hiç bilmiyordum," dedi.

"Neyi hiç bilmiyordun?"

"Benim utangaç menekşemin, bir zamanlar bira fabrikasının duvarının arkasında ben fazla ileri gideceğim diye endişelenen kızın, gerçekte bir keçi kadar azgın olduğunu."

"Aa, Joe!" diye bağırdı Fiona, kızararak. "Benimle dalga geçmeye sakın kalkışma!"

"Bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünüyorum. Gerçekten. Ayrıca seninle evlendiğim gün de en azından bu kadar azgın olursan iyi edersin, yoksa sana sahip olmam. Seni dosdoğru babanın evine geri götürürüm. Bir sandık çürük elma gibi geri dönersin."

"Sessiz ol, tamam mı? Şimdi birisi duyacak!"

Kaldırımda yanlarından bir çift, yaşlı bir adam ve bir de kadın geçti. Joe onların duyması için, işle ilgili bir şeyden konuşuyormuş gibi ciddi bir ses takındı. "Eh, işi bugün bitiremeniş olsam bile, en azından malı iyice görebildim. Ve mallar gayet iyi."

Joe, Wapping'den Fiona'nın evine kadar olan yol boyunca onu o kadar güldürdü ki, Fiona onun gideceğini neredeyse unuttu. Fakat Montague Sokağı'nın köşesini döndükleri zaman tekrar ak-

lına geldi. Joe yarın gidiyordu. Kendisi Burton'dan döndüğünde o burada olmayacaktı.

Joe sanki onun duygularını hissetmiş gibi elini tuttu ve "Sana söylediklerimi unutma. Sonsuza kadar sürmeyecek. Sen daha farkına bile varmadan seni görmeye geleceğim," dedi.

Fiona başını salladı.

"Kendine dikkat et," dedi Joe, ona bir veda öpücüğü vererek.

"Sen de," diye mırıldandı Fiona, onun yoldan aşağı yürümesini, kendisinden uzaklaşmasını izlerken.

***

Roddy O'Meara iki büklüm oldu ve inledi. Midesi büyük, şiddetli bir öğürmeyle, akşam yemeğinde yediği soğanlı sığır etli böreği çıkardı. Roddy, 29 Hanbury Caddesi'nin arkasındaki avlunun oyuklu tuğla duvarına yaslandı ve midesini hâlâ rahatsız eden bulantıyı dindirme arzusuyla kendini zorlayarak derin derin nefes aldı. Eliyle ıslanmış alnını silerken kaskının düşmüş olduğunu fark etti.

"Tanrım, umarım üstüne kusmamışımdır."

Öksürerek balgam çıkardı, kaskını buldu ve hızlı bir incelemeden sonra başına yerleştirerek çenesinin altından kayışlarını sıktı. Sonra kendini zorlayarak cesedin yanına geri döndü. Zayıf midesinin, işini yapmasına engel olmasına izin verecek değildi.

"Daha iyi misin bari?" diye sordu polis doktoru George Phillips.

Roddy başını sallayarak, cesedin yanında bırakmış olduğu boğa gözü feneri aldı.

"Dostum," dedi Dr. Phillips, cesedin yanına çökerek. "Işığı şuraya tut."

Roddy ışığı kadının kafasına yöneltti. Doktor, nöbetçi memur olan Müfettiş Joseph Chandler'la ve çeşitli dedektiflerle soru ve yorum alışverişinde bulunarak defterine bir şeyler karalamaya başlarken, Roddy gözlerini cesede çevirdi. Henüz saatler önce hayatta olan, nefes alan bir kadın olan şey, şimdi iç organsız bir kadavraya dönüşmüştü. Önlerinde sırtüstü yatıyordu, bacakları müstehcen bir şekilde açılmış, karın kısmı yarılmıştı. Katil onun

karnını deşmiş ve parlayan bağırsaklarını yanına bırakmıştı. Uyluklarını dilim dilim kesmiş ve arasındaki et kısmını kesip yarmıştı. Boğazında lal taşından bir gerdanlık gibi uzun bir bıçak yarası uzanıyor, pıhtılaşmış kan fenerin ışığında koyu koyu parlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi dedektiflerden biri. "Gazetelerin bu olayı haber almasına kadar bekleyin hele, böyle bağırsakları her yere dağılmış bir kadın."

"Basın buraya girmeyecek. Hiçbiri," diye bağırdı Chandler, cesetten başını kaldırıp bakarak. "Davidson," dedi dedektife. "Bir düzine adam al ve onları binanın önüne yerleştir. Polisle alakalı olmadıkça buraya hiç kimse alınmayacak."

Bu şimdiye kadarki en kötü cinayetti. Polly Nichols dokuz gün önce Bucks Row'da doğranmış halde bulunduğundan bu yana devriye gezen tüm ilave polislere rağmen, katil başka bir hayat kadınını daha doğrayarak öldürmüştü.

Roddy daha önce ölüm görmüştü. Kocaları tarafından ölene kadar dövülen kadınlar. Açlıktan ölen ve bakımsız kalan çocuklar. Yangın ve kaza kurbanları. Ama hiçbiri buna yaklaşamazdı. Bu nefretti – karanlık, çılgın ve inanılmazdı. Bu kadını ve diğerlerini her kim öldürdüyse, onlardan anlaşılmaz bir öfkeyle nefret ediyordu.

Şimdi beyninde depolamak için katilin işinin başka bir görüntüsü daha vardı. Fakat bu sefer, bunun kendisini geceleri ayakta tutmasına izin vermeyecekti; bu sefer korku ve öfkesini işine kanalize edecekti. Adamı yakalayacaklardı; bu sadece zaman meselesiydi. Ve yakaladıkları zaman, adam yaptıkları için asılacaktı. Şimdi bile, Dr. Phillips cesedi incelerken çok sayıda polis memuru ve dedektif alana yayılmış, ipuçlarını arıyorlar, kapılara vuruyorlar, bir şey görüp görmediklerini veya duyup duymadıklarını öğrenmek için oranın sakinlerini uyandırıyorlardı.

"Buraya," dedi Dr. Phillips, kadının boynundan karnına geçerken.

Roddy izledi, ama bir kan birikintisine basmıştı. Feneri tutarak boşluğu aydınlattı. Midesi gene buruldu, kasılmaktan bir ceviz kadar küçülmüştü. Etrafa kadının kanının tatlı, bakırsı kokusu, insan organlarının ve içindekilerin pis kokusu hâkim olmuştu.

"Boğazı soldan sağa doğru kesilmiş. Daha yarım saat önce öl-

müş, henüz ölüm katılaşması yok," dedi Phillips müfettişe, konuşurken hâlâ bir şeyler karalıyordu. "Karındaki kesikler geçen seferkinden daha kötü. Öyle görünüyor ki, sanki..."

Başlarının üzerinde sıkışmış bir pencere zorlanarak açıldı. Dr. Phillips yukarı baktı; Roddy ve diğerleri onun bakışlarını izlediler. Küçücük avluyu çevreleyen evlerin üst katlarındaki neredeyse bütün pencerelerden kafalar uzatılmış ve parmaklar üzerlerine doğrultulmuştu.

"Lütfen içeri girin!" diye bağırdı doktor. "Bu düzgün insanlar için iyi bir manzara değil!"

Kafalardan bazıları geri çekildi, ama çoğu olduğu gibi kaldı.

"Adamı duymadınız mı? İçeri girin, yoksa polisin araştırmasını engelleme suçundan sizi gözaltına aldırırım!" diye haykırdı Chandler.

"Bunu yapamazsın amirim!" diye öfkeli bir yanıt geldi. "Burada yaşayan moruğa aşağıya göz atmak için iki peni ödedim."

"Aman Tanrım," diye inledi Phillips. Yüzünü karartan sert bakışlarla tekrar cesede döndü. "Hadi gelin de bitirelim, sonra da üzerini kaparız. Onlara aval aval bakacakları daha az şey verelim, kahrolası mezar soyguncuları."

Muayenesini bitirince Roddy'nin gitmesine izin verdi. Roddy de bunun üzerine binanın önündeki diğer polislere katıldı. Müfettiş ve dedektifleri delil için cesedin çevresindeki bölgede araştırma yaparken, Roddy ve diğer polis arkadaşları çirkin bir kalabalıkla karşı karşıya kaldılar.

Geceliğinin üzerine erkek paltosu giymiş bir kadın gözlerinde korku ve öfke karışımı bir ifadeyle ona baktı. "Memur bey!" diye bağırdı, ona doğru birkaç adım yaklaşarak. "Bu o, değil mi? Whitechapel Katili. Yine saldırdı, değil mi? Neden siz polisler onu yakalamıyorsunuz?"

Roddy resmi usullere uygun olarak, cevap vermedi. Bakışlarını sokağın karşısındaki eve doğrulttu.

"Hiçbir şey yapmıyorsunuz!" diye bağırdı kadın, karga gibi cırtlak bir sesle. "Ve bunun sebebi sadece fakir bir kadın olması, değil mi? Bizi hiç kimse umursamıyor. Hele bir batıya gidip zarif leydileri tehdit etsin, gör bak ne oluyor! O zaman onu yakalarsınız."

"Hey bayan," diye bağırdı bir adam, "onlar aynasız, bir genelevden bel soğukluğu kapamazlar."

Kalabalıktan daha fazla alay ve yuhalama yükseldi, giderek sayıları artıyor ve asabileşiyorlardı. Müfettiş Chandler tüm bu gürültünün kaynağını kontrol etmek için polislerin arasından kendine yol açtı. Kalabalığa baktı, sonra adamlarına döndü ve ambulansın hemen getirilmesi gerektiğini söyledi. "Ceset gider gitmez, ayaktakımı dağılacaktır," dedi.

"Kaçımız daha ölüp gidecek?" diye acı acı feryat etti bir kadın. "Kaçımız?" Chandler kalabalığa ters ters bakarak tekrar dedektiflerinin yanına dönmek üzere döndü. Ancak daha oradan ayrılamadan, yeni bir ses duyuldu.

"Evet müfettiş, kaçımız daha gidecek?"

Roddy Chandler'ın yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Kaçımız daha, efendim? Halkın bilmeye hakkı var!"

Roddy'nin gözleri hemen konuşan kişiye yöneldi. Bu sesi tanıyordu. Canlı, heyecanlı, neredeyse neşeli olan ses, aceleyle Chandler'a doğru ilerleyen ince uzun, pejmürde bir figüre aitti.

"Sana göre bir şeyim yok, Devlin," diye homurdandı müfettiş.

"Boğazı kesilmiş mi?"

"Yorum yok."

"Vücudu doğranmış mı?"

"Yorum yok dedim!" diye terslendi Chandler. Bağırarak adamlarına sağlam durmaları için emir verdi ve Phillips'in yanına döndü.

Yılmayan muhabir önünde saf tutmuş polisleri ölçüp biçti. "Peki ya sizler beyler? Anlaşılan bizim oğlan bir tanesini daha halletmiş ha? Ve her zamanki gibi hiçbir yerde polis yokmuş. Ancak öldükten sonra duymuş. Daha hızlı olsaydınız kadın yaşıyor olabilirdi. Müdahale etmekte çok ağır davranılmış..."

Devlin'in attığı olta işe yaradı. Genç bir polis muhabirin sözlerine alınarak oltayı yuttu. "Çok ağır davranmadık! Boğazından aldığı yarayla hemencecik ölmüş. O..."

Devlin konuşmanın peşini bırakmayarak hedefe kilitlendi. "Ne zaman? Onu kim bulmuş?"

Kaburgalarına hızla dirsek atılınca delikanlı çenesini tutması

gerektiğini hatırladı ve bunun üzerine Devlin elinde not defteriyle şansını başka yerde aramak zorunda kaldı.

Roddy içini çekti. Sinirli ve huzursuz hissediyordu kendini. Burada durmak istemiyordu. Dışarıda olmak, kapıları çalmak istiyordu. Hareket etmeye, aktif olmaya ihtiyacı vardı; aklına musallat olan görüntünün anısını (kadının parçalanmış vücudu, iki yana ayrılarak açılmış bacakları, ceketine tutturulmuş küçük kırmızı çiçek) silmenin tek yolu buydu. Bu gece sona erdiğinde uyuyabilecek miydi? Gözlerini kapadı ve kapanan göz kapaklarının ardında görüntülerin devam ettiğini, kafasının içinde de Devlin'in işkence eden, acımasız sesinin yankılandığını fark etti: "Daha kaç kişi ölecek? Daha kaç kişi?"

Bölüm Yedi

Doğrudan musluktan akan sıcak su. Asla tıkanmayan tuvaletler. Hayret vericiydi! Harikaydı! Joe tıraş bıçağını ılık sabunlu su dolu bir leğene daldırdı ve modern kolaylıkların mucizesine tekrar hayran kaldı. Bir lavabo. Bir küvet. Sifonlu bir tuvalet. Hepsi de içeride! Banyo aynasında kendisini süzerek avurtlarını şişirdi ve üzerini kaplayan sarı sakallarını tıraş etti.

Peterson şirket ofislerinin üzerinde bir odada yaşayacağını söylediğinde, arka avluda rutubetli, küf kokan bir tuvaleti olan, karanlık, esintili bir fare deliği beklemişti. Daha fazla yamlamazdı. Üç katlı tuğla binanın en üst katındaki oda, önceleri depolama, ardından köyden gelen çiftçiler için uyku alanı olarak kullanılmıştı. Yeğeni Harry, Brighton'dan yanında çalışmak üzere geldiğinde, Peterson burayı kullanışlı bir bekâr evi olarak yeniletmişti. Az mobilya vardı, ama parlak ve temizdi. Duvarlar sıcak bir krem rengine boyanmıştı. Odayı sıcak tutmak ve akşam yemeği pişirmek ya da çay suyu ısıtmak için demir döküm bir soba vardı. Önüne eski bir örgü halı serilmiş ve iki yanma da yıpranmış

deriden –Peterson'ın evindeki tavan arasından çıkarılmış– bir çift berjer koltuk konulmuştu. Her iki delikanlının kendine ait birer yatağı, dar bir gardırobu, meyve sandığından bir komodini ve gaz lambası vardı.

Tommy şimdiye kadar bana hakkımı verdi, diye düşündü Joe. Ücret iyiydi ve kaldığı yer birinci sınıftı. Fakat Peterson ona odadan ve ücretten daha fazla bir şey, Joe'nun büyük değer verdiği bir şey vermişti. Onu dinlemişti. Adam akıllara durgunluk verecek şekilde meşguldü –bütün bir işçi ordusuna nezaret ediyordu: satın almacılar, satıcılar, hamallar, sürücüler– ama yine de en düşük hamaldan en baştaki satın almacıya kadar çalışanlarının fikirlerini dinlemek için vakit ayırıyordu.

Joe bezelye ayıklayıcılarının taburelerinden kalkıp bezelyeleri kendileri almak yerine, mal yığan birisi olsa daha fazla iş çıkaracaklarını önerdiği zaman bir çocuk işe alınmıştı. Böylece verim artmış ve tüm bu deneyim ona "Akıllı delikanlı!" övgüsü ile sıvazlanan bir sırt kazandırmıştı. Büyük otel ve restoran şeflerinin –seçici ve sabırsız bir grup– şuradan elma, buradan brokoli almak için bir satıcıdan diğerine dolaşma eğiliminde olduklarını fark ettiği zaman, onlara çay ikram etmenin uygun olup olmadığını sormuştu. Tommy bunu kabul etmiş ve şefler sabahın dördünde kendilerine ikram edilen sıcak bir içecek için minnettar olarak daha fazla oyalanmışlar, daha fazla alım yapmışlardı.

Kazandığı para da uyuduğu oda da son derece tatmin ediciydi, fakat Joe'yu her şeyden fazla mutlu eden Tommy'den teşvik görmesiydi. Babası fikirleriyle hiçbir zaman ilgilenmezdi; her birine karşı direnirdi. Şimdiyse Joe iyi fikirlerinin teyit edildiğini, hatta takdir edildiğini görüyordu.

İlk serbest kaldığı anda Fiona'ya yazdı ve ona yeni hayatını anlattı: "İstediğim zaman sıcak banyo, tamamen kendime ait bir yatak ve kovalarca kömürün hazır tutulduğu sıcacık bir oda. Biz de bir gün bunlara ve çok daha fazlasına sahip olacağız." Ona işini, oda arkadaşını, Devon ve Cornwall'lu çiftçileri ve Covent Garden'ın inanılmaz kargaşasını anlattı. Bunları anlatmak dört sayfa tutmuştu ve beşincisinde iki hafta sonra bütün bir hafta sonu izinli olduğu zaman –Tommy sadece ayda bir kez bütün hafta

sonu izin veriyordu– onu Regent ve Bond Caddelerindeki dükkânları görmeye götüreceğini belirtti. Ve bu sadece başlangıçtı. Tıpkı önceden söylediği gibi, kenara daha fazla para koyabiliyordu. Dükkânlarına düşündüklerinden de daha kısa zamanda sahip olacaklar ve zengin oldukları zaman modern banyolu güzel bir evleri olacaktı. Mektubu Fiona'nın kendisini özlediğini umduğunu, çünkü kendisinin onu özlediğini söyleyerek bitirdi.

Ve özlüyordu. Hem de korkunç derecede. Evini ve ailesini özlüyordu elbette, ama esas olarak Fiona'yı özlüyordu. Her gün ona anlatacak yeni bir şeyle dolup patlayacak hale geliyordu. Bir sürü yeni insan, bir sürü yeni deneyim. Geceleri onunla konuşmak, tüm bunları onunla paylaşmak ve bunları nasıl yorumladığını görmek istiyordu Onun sesini ve heyecanlı gözlerini özlemişti. Her gece uyumadan önce onu düşünüyor, güzel yüzünü, tebessümünü gözünde canlandırıyordu. Her şeyden çok, nehirde, kazıkların arasında Fiona'nın ona kendisini vermek istediği zamanki halini düşünüyordu. Bir parçası doğru olanı yaptığını biliyordu, fakat diğer parçası aptallık ettiğini söylüyordu. Hangi aklı başında delikanlı, güzel, yarı çıplak bir kızı geri çevirirdi? Kesin olan bir şey vardı: Bir dahaki sefere yalnız kaldıkları ve Fiona bluzunu çıkardığı zaman, bunu alıp ona iade etmeyecekti. Covent Garden'a geldiğinden bu yana yeni oda arkadaşı sayesinde zerzevatla alakası olmayan bir-iki yeni şey öğrenmişti.

Joe'nun Fiona'yla alakalı düşünceleri aniden bastıran yağmurun banyo penceresine çarparken çıkardığı tıkırtı sesiyle kesildi. Kötü bir gündü. Sobanın karşısında şekerleme yapan Harry'yle yürüyüşe çıkmayı planlamıştı, fakat bu durumda hiçbir yere gidemiyorlardı. Yazık olmuştu. Bugün –pazar günü– onların hafta boyunca tek izin günleriydi ve bacaklarını uzatıp belki de bir bardak bira içmek iyi olurdu. Fakat evde kalıp gazeteleri okumak da iyiydi. Ne de olsa, her ikisi de yorgunluktan bitkinlerdi. Peterson talepkâr bir işverendi ve onları özellikle cumartesileri, kalan malları elden çıkarmalarını istediği zaman çok çalıştırıyordu. Gün sonunda Joe'nun sesi daima hamlaşıyor, vücudu bitkin düşüyor ve her yeri sızlıyordu. Ne o ne de Harry ertesi gün öğlene kadar kalkamıyorlardı; kilise çanları çalarken, gazeteci çocuklar ve çörek satıcısı pencerenin altında şakırlarken, onlar horulduyorlardı.

Joe havluyla yüzünü kuruladı. Midesi gurulduyordu. Harry'nin akşam yemeği için kötü havaya rağmen dışarı çıkıp çıkmayacağını merak etti. Tam ona bunu sormak üzereyken aşağı kattaki kapının gürültüyle çalındığını duydu. Gömleğini giydi, pantolon askılarını taktı ve banyodan dışarı çıktı. Harry gözlerini kırpıştırarak koltuğunda oturuyordu.

"Kim olabilir?" diye sordu Joe.

"En ufak bir bilgim yok," dedi Harry esneyerek. "Git bak, sen daha yakınsın."

Joe merdiven kapısını açtı ve basamakları hızla indi. "Harry! Beni içeri al, yarı yarıya boğulmuş vaziyetteyim!" diye bağırdı bir kadın. Joe kapıyı birdenbire hızla çekti ve kendisini sırılsıklam bir Millie Peterson'la karşı karşıya buldu. "Joe, hayatım!" diye bağırdı Millie, ona bir hasır sepet uzatarak. "Şunu alır mısın? Bir tane daha var. Harris getirmene yardım eder." Ağzı kulaklarına vararak aceleyle Joe'nun yanından geçti ve yukarı koşturdu. Joe ve sürücü arabadan ikinci sepeti çıkardılar. Joe adama teşekkür ettikten sonra iki sepetle sendeleye sendeleye yukarı çıktı.

"Şapşal Millie!" diye bağırdığını duydu Harry'nin. "Bizi ziyarete gelmişsin!"

"Doğru. Size sürpriz yapmak istedim, Harry. Bir piknik sepeti getirdim, parka gidebileceğimizi umuyordum, fakat içeride yemek zorunda kalacağız."

Joe nefes nefese sahanlık kapısını kapadı, Millie'nin sepetlerini yere bıraktı, sonra Harry Millie'ye sımsıkı sarılıp onu kucaklayarak ayaklarını yerden keserken güldü.

"Harry, indir beni! Düşüreceksin!"

Bunun yerine, Harry, Millie'yi çığlıklar atıp durması için yalvarana kadar havada döndürdü. Sonunda yere indirdiğinde, ikisi de tamamen sersemlemiş bir şekilde sendeliyorlardı, sonra birbirlerine bakarak kahkahalara boğuldular.

"Ahh, Harry Eaton, bunu ödeyeceksin. Hele bir başımın dönmesi geçsin, canına okuyacağım."

"Neden? Eskiden seni havada döndürdüğüm zaman hoşuna giderdi."

"O ben beş yaşındaykendi, seni aptal!"

"Seni gördüğüme sevindim, Mills," dedi Harry, ona gerçek bir sevgiyle bakarak. "Sadece ikimiz varken burası o kadar donuk ki. Sen bu sıkıcı yerde güneş ışığı gibisin."

"Donuk mu? Sıkıcı mı? Çok teşekkür ederim dostum," dedi Joe.

"Üzgünüm dostum, sen bir oda arkadaşı olarak fişek gibisin, ama kuzinim çok daha güzel."

Millie odayı gerçekten de aydınlatmıştı. Islak pelerinini çıkarmıştı; üzerinde yakası ve manşetleri fildişi renginde, dantelli, karamel rengi ekose bir etek ceket vardı. Renkler canlıydı ve onun ela gözleriyle bal rengi saçlarını çok güzel vurguluyordu. Kulaklarından küçük topaz küpeler sarkıyor, bileğini buna uygun, küçük ve zevkli bir bilezik çevreliyordu. Saçları geriye taranarak süslü bir topuzla toplanmış, bağa taraklarla tutturulmuştu. Bir tablo gibiydi, bu inkâr edilemezdi. Joe, Millie ve Harry'nin akşam yemeklerini birlikte yemek isteyebileceklerini düşünerek, sıvışmaya karar verdi. Ceketini almak için dolabına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Millie sepetten başını kaldırarak.

"Bir yürüyüş yapayım diyorum."

"Böyle bir günde mi? Yağmurda? Öyle bir şey yapmayacaksın. Üşütürsün. Kal ve bizimle akşam yemeği ye. Senin burada olabileceğini umarak... şey, yani düşünerek tonlarla yiyecek getirdim. Bunca yolu geldikten sonra beni hayal kırıklığına uğratmazsın, değil mi?" Millie kuzenine döndü. "Harry, söyle gitmesin."

"Korkarım kalman gerekecek, bayım. Millie isteklerini açıkça belirtti ve eğer kalmazsan ikimiz için de huzur yok."

Joe gitmek için ısrar etmenin kabalık olacağını görüyordu. Millie getirdiği her şeyi açmaya başlamıştı ve kendisi de korkunç derecede açtı. "Eh, eğer rahatsız olmayacağınızdan eminseniz..."

"Kesinlikle olmayız," dedi Millie. "İşte, şu örtüyü al ve sobanın önüne ser. Harry, ateşi biraz canlandırabilir misin?"

Millie'nin kendilerini yönlendirmesiyle, Joe ve Harry kısa sürede piknik sofrasını kurdular. Harry sobaya kürekle kömür attı ve hepsi iyice tutuşuncaya kadar karıştırdı. Odayı daha iyi ısıtsın

diye de soba kapağını açık bıraktı. Joe halının üzerine beyaz masa örtüsünü yaydı ve zencefilli bira şişelerini açtı. Millie de açtığı bütün yiyecekleri masa örtüsünün üzerine yerleştirdi, arkadaşlarını oturmaya davet etti, onlara peçete ve çatal bıçak verdikten sonra akşam yemeği servisini yaptı.

"Vay canına, Millie, bir orduya yetecek kadar yemek getirmişsin," diye haykırdı Joe.

"Harry adında bir ordu," dedi Millie, domuz etli bir böreği keserken. "Bu Martha Teyze'min – Harry'nin annesinin– hatası. Bana yazarak sevgili oğlunun yeterince gıda almasını sağlamamı istedi. Bana onun en sevdiği yemeklerin bir listesini verdi."

"Eh, hepsini bir seferde yememi kastetmemiştir herhalde! Ben bile böyle bir sofranın üstesinden gelemem," dedi Harry.

Kocaman domuzlu böreğe ilaveten, İskoç yumurtaları, sosisli rulo börekler, tombul, etli börekler, kızarmış tavuk, soğuk kuzu eti, tütsülenmiş ringa balıkları, esmer ekmek, Stilton küflü peynir ve çedar peyniri, zencefilli çörekler ve limonlu kurabiyeler vardı. Joe ve Harry acıkmışlardı ve Millie onlara tabaklarını verir vermez seve seve yemeklerine yumuldular.

"Bu harika, Millie, teşekkür ederim," dedi Joe.

"Evet," diye homurdandı Harry ağzı tıka basa yemekle dolu. "Lokantadaki bulamaçlar nerede, bunlar nerede!"

Joe ve Harry yemeklerini yerken, Millie konuşuyordu. Onlara işlerinin nasıl gittiğini sordu ve Harry'yle ikisinin çocukluklarıyla alakalı hepsini güldüren komik hikâyeler anlattı. Joe, Harry'nin annesinin Millie'nin merhum annesinin tek kız kardeşi olduğunu, Harry'nin Millie'den sadece altı ay büyük olduğunu ve iki kuzenin çocukluklarından beri oyun arkadaşı olduklarını, fakat Harry'nin ailesi Brighton'a taşındığı için son yıllarda birbirlerini giderek daha seyrek gördüklerini öğrendi.

Joe bakışlarını Millie'den Harry'ye çevirdi – iki sarışın kafa, iki gülen yüz.

Aralarında güçlü bir benzerlik vardı. Tıpkı Millie gibi Harry de sarışındı, ama o iriyarı ve kaslıydı. Sporu, atları ve güzel kızları seviyordu. Zerzevat işinden pek hoşlanmıyordu ve eniştesine bir

şey söylemeyeceğine yemin ettirerek Joe'ya sık sık bundan bahsediyordu. Harry bir gezgin olmak istiyordu. Hindistan'a, Afrika'ya gitmek istiyordu. Joe'ya bunu yapacağını da söylemişti; aralık ayında, yirmi yaşına geldiğinde.

Joe tabağındakileri bitirir bitirmez Millie tekrar doldurdu. Joe zencefilli birasından bir yudum aldıktan sonra berjer koltuklardan birine yaslandı, ikinci porsiyonunu ilkinden biraz daha yavaş yemeye kararlıydı. Zaman ilerlerken üzerine hoş bir yorgunluk çöktü. Yemek, harlı ateş ve Millie'nin canlı varlığı günün kasvetini dağıtmış, yalnızlığını uzaklaştırmıştı. Kendini sıcak, iyice doymuş ve memnun hissediyordu. Hiç böyle bir gün geçirmemişti, iş ve endişe yoktu, iki arkadaşıyla ateşin önünde oturmaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Burada Harry ve Millie'yle birlikteyken, dünya umurunda değilmiş gibi hissediyordu.

Gevezelik eden Millie'ye baktı ve hayatında dert namına bir şey olup olmadığını merak etti. Millie Harry'ye baktığı halde Joe'ya o kadar yakın oturuyordu ki Joe onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Leylaktı. Ten rengi canlıydı; sarı saçları ateşin ışığında parlıyordu. Joe gözlerini kapadı ve Fiona'yı, Fiona'nın tüm bu lükslerden nasıl da keyif alacağını düşündü – zencefilli bira, Stilton peyniri, limonlu kurabiyeler. Keşke o da burada olsaydı. Ona yazacak ve bütün bunları anlatacaktı. *Fakat hayır*, diye düşündü, belki de yazmazdı. Tüm öğleden sonrasını Millie'yle geçirmiş olması, pek iyi karşılanmazdı. Hatta Millie'nin sadece kuzenini ziyarete geldiğini söylese bile, ki bu kesinlikle doğruydu, Fiona kıskanırdı. Millie'nin sadece güzel, tatlı bir kız olduğunu anlayamazdı. Bunu kendisine saklayacaktı.

Joe bacağında hafif bir çimdik hissetti ve Millie'yle Harry'nin güldüklerini duydu. Kendisine gülüyorlardı.

"Diyordum ki, Bristow, acaba seni uykundan mı ediyoruz?" diye sordu Harry.

Joe gözlerini açarak gülümsedi. "Hiç de değil," dedi gerinerek. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"Saat kaç, Harry?" diye sordu Millie.

"Biraz önce beş oldu."

"Ben gitsem iyi olur," dedi Millie, kalanları toparlamaya başlayarak. "Harris'e gelip beni beşte almasını söylemiştim. Muhtemelen şu anda dışarıdadır."

Harry uzanıp onun elini tuttu. "Hayır, üzgünüm ama gidemezsin. Sonsuza kadar burada bizimle kalmak zorundasın."

"Bu pek de uygun olmaz herhalde, öyle değil mi? Keser misin şunu, Harry? Bırak da toplanayım..." diye kıkırdadı Fiona, kıvranarak Harry'nin elinden kurtulmaya çalışırken.

"Ancak bizi yine ziyaret edeceğine söz verirsen. Yakında. Söz ver Mills."

"Tamam, ama ancak Joe bunu yapmamı isterse."

"Tabii ki isterim Millie," dedi Joe kızararak. "Burada olman çok hoş." Gerçekten öyleydi. Millie'nin varlığıyla saatler uçup gitmişti.

Millie ona gülümsedi, sonra toplanmaya devam etti. Harry ve Joe yardım ettiler. "Bunu beraberimde geri götürmüyorum," dedi Millie. "Sadece merdiven sahanlığına koyun, orası soğuk oluyor, bozulmaz."

"Yaşasın! Bununla günlerce karnımızı doyurabiliriz," dedi Harry.

"Öteki sepeti de bırakıyorum. İçinde yün battaniyeler var. Hava soğuyor ve babam eğer buz tutan kendi elma veya portakalları değilse kimsenin üşüdüğünü düşünmez."

Piknik malzemelerini toparlayıp masa örtüsünü katladıktan sonra, Harry pelerinini giymesi için Millie'ye yardım etti, kapüşonunu yukarı çekerek çenesinin altından bağladı.

"Eve giderken dikkat et," diye uyardı. "Aşağı kadar seninle birlikte geleceğiz."

Harry merdivenlerden inerken önden yürüdü; Millie ve Joe onu takip ettiler. Dışarıda yağmur durmuştu, fakat akşam karanlıktı ve yağmur çiseliyordu. Gaz lambaları titreşiyor, alevleri kaldırım taşlarının kaygan yüzeylerine yansıyor, Millie'nin arabasının iki yanındaki fenerler parıldıyordu.

"İyi akşamlar, Harris," dedi Harry sürücüye. "İyi akşamlar, efendim," diye yanıtladı sürücü, şapkasına dokunarak.

Harry arabanın kapısını açtı. "Güle güle, Şapşal Millie. Keşke gitmen gerekmeseydi."

"Gene geleceğim. Daha iyi bir günde. Ve çay için dışarı çıkacağız ya da parkta bir yürüyüş yapacağız." Parmak uçlarında yükselerek Harry'ye bir öpücük verdi, sonra Joe'ya dönerek ona da hızlı bir öpücük kondurdu. Tenine dokunduğunda Joe yine onun parfüm kokusunu aldı; dudaklarının yanağına sürtündüğünü ve eliyle kolunu sıktığını hissetti. Daha sonra Harry onu alelacele arabaya yerleştirdi, arabanın yan tarafına vurdu ve Millie gitti.

Harry ve Joe araba gözden kaybolmıncaya kadar birkaç dakika arkasından baktıktan sonra tekrar yukarıya yöneldiler. Şimdi odaları kasvetli ve boş görünüyordu.

"Hoş biri, değil mi?"

"Ah, evet," dedi Joe. "Gerçekten öyle. Onsuz burası boş görünüyor."

"Çekici bir kız," dedi Harry ateşin önüne yerleşerek. "Bak sana ne diyeceğim, ona her kim sahip olursa, işi iş demektir. Güzel bir yüz, varlıklı bir baba... eh, göğüsleri de cabası."

"Dikkat etmedim," dedi Joe. Kömür kovasını aldı ve birkaç topak atarak sobayı besledi.

Harry pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. "Elbette dikkat etmemişsindir." Bacaklarını gererek öne uzattı, hafifçe midesine vurdu ve memnun memnun içini çekti. " Eğer kuzinim olmasaydı, onunla kendim evlenirdim."

Aniden Joe kendisini huzursuz hissetti; Harry'nin ses tonu fazla ciddileşmişti. "Belki de evlenmelisin, eski toprak. Başka hiçbir kadın seni koca diye almaz."

Harry yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki yanılıyorsun. Korkunç Caroline Thornton var."

"Kim?" Joe sobanın kapısını kapadı ve sobanın diğer tarafına oturdu.

"Sevgili annemin benim için seçtiği kız. Brighton'da. Patlak gözlü, tahta göğüslü, eski bir kazık gibi dişleri ama küp küp parası olan bir kız. Ve bana sırılsıklam âşık."

Joe güldü. "Melek gibiymiş."

Harry homurdandı. "Daha ziyade bir şeytan. Ama bana kanca-

yı takamayacak. Hayır, bayım. Bak sana söylüyorum, Joe, dışişlerine gireceğim. Enişteme söylemeyeceğine yemin et..."

"Zaten yemin etmiştim."

"Gene de et sen."

"Yemin ediyorum," dedi Joe, gözlerini devirerek.

"Yıl sona ermeden gitmiş olacağım. Londra'dan, Brighton'dan ve Bayan Caroline Thornton'dan uzaklara. Ve elmalarla portakallardan da. Bu işe katlanamam. Bu iş umurumda değil ve hiçbir zaman da olmayacak."

"Belki de eniştene söylemelisin," diye önerdi Joe. "Belki anlayış gösterir."

"Asla. Tommy Enişte öğrenirse beni öldürür, ama o zamana kadar çok geç kalmış olacak. Ben gemiyle doğuya yelken açmış olacağım." Harry bir an sustu, ateşe bakıyordu. "O benim hiçbir zaman sahip olamadığı oğlu olmamı istiyor... kaybettiği oğlu... ama değilim."

"Senden bunu bekleyemez, Harry, senin kendi hayatını yaşaman gerekiyor. Bunun üstesinden gelecektir. Sadece başka birini bulması gerekiyor, değil mi?"

Harry yavaş yavaş başını salladı, sonra Joe'ya döndü ve gülümsedi. "Belki de şimdiden bulmuştur."

Bölüm Sekiz

Bir cumartesi sabahı Londra'daki hiçbir şey, baş döndürücü çeşitliliği, şamatası ve keşmekeşiyle, Harrod's'ın gıda reyonunun manzarasıyla rekabet edemezdi. Güzel hanımefendilerin pasta ve kurabiye seçtikleri, otoriter kâhyaların peşlerinden kendilerini izleyen bahtsız uşakların kucaklarına birbiri ardına paketler yığdığı, tezgâhtar kızların satılan malları yıldırım hızıyla paketlediği ve önlüklü delikanlıların bir aşağı bir yukarı koşturarak rafları yeni mallarla takviye ettikleri gerçek bir yiyecek katedraliydi burası.

Fiona için, bu manzara sihirden başka bir şey değildi. Bir koridordan yürüyüp diğerinden geri dönerken tökezlememek için Joe'nun koluna tutunmak zorunda kaldı. Dikkatini toparlayıp da önüne bakamıyordu. "Bak!" dedi ezilmiş bir buz dağının üzerindeki sanatkârane balık mozaiğini işaret ederek. Biraz ötede çelik kancalardan tavşanlar, sülünler, kazlar, ördekler ve keklikler sarkıyordu. Sol tarafta et reyonu vardı – burada gerdanlar ve hayvanın sırt kısımları yoktu. Bunlar zengin etleriydi – yumuşak filetolar, domuz jambonları, el kadar kalın pirzolalar. Dolaşarak baharat reyonunun, en leziz Porto şarabı şişelerinin ve Madeira'ların yanından geçerek Joe'nun, Covent Garden'daki Peterson'dan gelen kızarmış Bramley elmaları ile altın sarısı Bosc armutlarını gururla işaret ettiği zerzevat bölümüne geçtiler.

Son durakları Fiona'nın güzel bir düğün pastasına bayıldığı pasta reyonu olmuştu. Söz konusu pasta fildişi rengi şekerlemelerden yapılmış, yan tarafları kademeli olarak kırmızı şekerden güllerle süslenmişti. Tabanındaki bir kart merak edenlere bunun New York'lu Lilian Price Hammersley ile Sekizinci Marlborough Dükü George Charles Spencer Churchill'in düğünü için yapılan pastanın tek kopyası olduğunu bildiriyordu. Şekerden güllerin Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen yeni bir gül türü –Amerikan Güzeli– örnek alınarak yapıldığı belirtiliyordu.

"Bizim de bunun gibi bir pastamız olacak," dedi Joe. "Sadece üzerinde Whitechapel Güzelleri olacak."

"Whitechapel Güzelleri mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Papatya olarak da biliniyor."

"Harrod's Whitechapel'a teslimat yapar mı?" diye sordu Fiona kıkırdayarak.

"Görülecek şey olur, değil mi?" dedi Joe, kendi kendine gülerek. "Harrod's kamyoneti Whitechapel'a ulaşmaya çalışıyor? Muhtemelen oranın Londra'da olduğundan bile haberleri yoktur."

Dükkândan çıkarken, yeşil Harrod's kamyonetinin dimdik sırtlı, beyaz eldivenli sürücüsüyle, etrafı sokak çocukları ve başıboş köpekler tarafından kuşatılmış bir şekilde dok alanındaki çukurlu sokaklarda hoplaya zıplaya ilerlediğini düşünerek kahkahadan kırılıyorlardı.

"Bundan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu Fiona, mavi gözleri parıldayarak.

"Hyde Park'tan Bond Caddesi ile Regent Caddesi'ne geçeceğiz. Ama sonrası sürpriz. Hadi gel."

Joe'nun bu sabah erken vakitte Montague Sokağı'na gelip kapıyı çalmasından bu yana her şey sürpriz olmuştu. Fiona gelenin Joe olduğunu anlamış, kapıyı açmaya uçarak gitmişti, çünkü Joe iki hafta önce ona yazarak kendisini bir geziye götürmek istediğini haber vermişti.

Fiona annesine sorduğunda, annesi "Babana sor," demiş, babası da biraz oflayıp pofladıktan sonra gidebileceğini söylemişti. Ardından Fiona Bay Minton'dan yarım gün izin koparmak için adeta yalvarmıştı. Bay Minton onu yerlerde süründürmüş, ama sonunda kabul etmişti – tabii ki ücretinden keserek.

Başlangıçta o kadar heyecanlanmıştı ki, o günün gelmesini zor beklemişti. Fakat çok geçmeden giyecek güzel bir şeyi olmadığını ve gezmeye iki eteğinin daha güzel olanı ve düz pamuklu bir bluzla gitmek zorunda kalacağını fark etmişti. Annesi onun ani suratsızlığını fark edince sorunun ne olduğunu tahmin etmişti. Yoktan bir şeyler yaratmak konusunda usta olduğu için de, kısa sürede sorunu çözmüştü. Fiona'yı kendi yatak odasına götürmüş ve aradığı şeyi bulana kadar bir sandığı didik didik aramıştı – evlendiği gün giymiş olduğu lacivert-krem rengi çizgili, belden aşağısı fırfırlı bir ceket. Şimdi ona çok küçük geliyordu –dört çocuk göğsünü ve belini iyice genişletmişti– fakat ceket Fiona'nın üzerine mükemmel bir şekilde oturarak, ince bedenini gözler önüne sermişti. Ayrıca Fiona arkadaşı Bridget'tan pirinç-mine hercai-menekşe bir broş ödünç almış ve Roddy Amca'nın kız arkadaşı Grace de ona işlemeli güzel bir çanta ödünç vermişti.

Son rötuşu ise babası ve Roddy Amca yapmışlardı – geniş kenarlı lacivert kadife bir şapka ve iki kırmızı şapkacı gülü. Fiona cuma akşamı işten geç dönmüş ve onları masanın üzerinde bulmuştu. Babasının yüzü her zamanki gibi bir gazetenin arkasındaydı ve Roddy Amca da kendisine bira dolduruyordu. Charlie ve Seamie masadaydılar. Kate ocağın başındaydı. Fiona gözleri kocaman açılarak önce şapkaya, sonra annesine bakmıştı.

"Babandan," diye mırıldanmıştı annesi. "Ve Roddy Amca'ndan."

Şapkayı eline almıştı Fiona. Elden düşmeydi ve bir tarafındaki kadifede, bir süsün koptuğu yerde ufak bir aşınma vardı, ama bu güllerin gizleyemeyeceği bir şey değildi. Bunları annesinin seçtiğini ve ödemesini babasıyla Roddy'nin yaptığını biliyordu. Teşekkür etmeye çalıştı, ama boğazı sıkışıyor, gözleri yanıyordu.

"Onları beğenmedin mi, kızım?" diye sordu Roddy endişeyle.

"Ah, evet, Roddy Amca!" dedi Fiona sesine kavuşarak. "Onlara bayıldım! Çok çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim baba!"

Roddy gülümsedi. "Çiçekleri ben kendim seçtim," dedi.

Paddy homurdandı.

Fiona Roddy'yi kucakladı, sonra babasıyla gazetesinin arasına girdi ve onu da kucakladı. "Yapman gerekmezdi, baba. Teşekkür ederim."

"Bu sadece küçük bir şey," dedi babası ters ters. "Yarının keyfini çıkar. Ve Bristow'a sana göz kulak olmasını, yoksa karşısında beni bulacağını söyle."

Şapkayı hâlâ elinde tutan Fiona elini kadife kenara sürdü. Tam gözyaşlarının artık kesinlikle akacağını düşünürken, Charlie bir çift lacivert oğlak derisi eldiven çıkardı ve yaşlar akmaya başladı.

"Hey, o kadar aptal olma," dedi Charlie utanarak. "Pek büyük bir şey değiller. İkinci elden aldım. Sadece senin fukara gibi görünmeni istemedim."

O gece daha sonra, Fiona yıkandı ve saçlarını Kate yıkadı. Sonra annesi gülleri şapkaya dikerken o da eteğini, bluzunu ve ceketini ütüledi. Hiç uyuyamayacağını düşünüyordu, ama uyudu ve sabah erkenden kalktı. Yüzünü yıkadı, saçlarını taradı, annesinin yardımıyla saçlarını firketelerle tutturdu. Ardından giyindi, şapkasını başına yerleştirdi, sonra çıkardı, sonra tekrar yerleştirdi, bu esnada annesi eğer buna son vermezse saçlarını mahvedeceğini söyleyerek karşı çıktı. Nihayet hazır olmuştu.

"Ah, hele şuna bir bak, Paddy," dedi Kate özlemle, ödünç broşu ceketin klapasına iliştirirken. "İlk çocuğumuz tamamen büyüdü. Ve bir haziran gülü kadar güzel."

Charlie, masada kurt gibi kahvaltı ederken komik bir öğür-

me sesi çıkardı. Paddy de işe gitmek için gömleğini düğmelerken kızına baktı ve gülümsedi. "Evet, o güzel bir kız. Annesine benziyor."

Fiona mutfak şöminesinin üzerindeki küçük aynaya utangaç bir bakış attı ve memnun kaldı. Annesi saçlarıyla güzel bir iş çıkarmıştı ve ceketi gıcır gıcır ve şık görünüyordu.

Ama kendisine hayran olacak fazla zamanı olmadı, çünkü o sırada kapı çalınınca koridorda koşarak Joe'yu karşılamaya gitti. Onu görünce Joe'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve onu öpmekten kendini alamadı. "Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı. "Hatırladığımdan da güzelsin." Fiona onu gördüğüne çok mutluydu; gideli sadece iki hafta olmuştu, ama üzerinden aylar geçmiş gibi geliyordu. Joe farklı görünüyordu – saçları daha uzundu, kilo vermişti. Fiona onun tamamen kendisine ait olması için sabırsızlanıyordu, ama Joe'nun önce annesi ve babasıyla sohbet etmesi gerekiyordu. Joe mutfağa girdi, bir fincan çay içti ve onlara yeni işinden bahsetti.

Babası sendika hakkında söylev vermeye başlayınca, Fiona gitme zamanının geldiğine karar verdi. Şehir otobüsüne binecekleri Commercial Caddesi'ne yöneldiler. Fakat önce, Joe dolambaçlı bir yoldan dolaştı. Montague Sokağı'nın sonunda onu bir ara sokağa çekerek uzun uzun ve tutkuyla öptü. Fiona'nın yüzüne bakmak için birkaç saniyeliğine geri çekilerek, "Vay canına, seni amma da özlemişim," dedi. Sonra, Fiona kendisinin de onu çok özlediğini söylemeye fırsat bulamadan, Joe onu kendisine doğru çekti ve tekrar öptü. En sonunda elini tuttu ve "Hadi, beni hırpalamaya son ver. Otobüsü yakalamamız lazım," dedi.

Otobüs durağına yürürlerken Covent Garden'a, Claridge's ve Cafe Royal'deki şeflere, her şeye burun kıvıran St. James'teki centilmen kulüplerine, sepetlerini başlarının tepesinde taşıyan pazar hamallarına, hayatlarını bezelye ve ceviz soyarak kazanan gürültücü ve terbiyesiz kadınlara dair daha bir sürü şey anlattı. Bir çift at tarafından çekilen otobüs geldi. Joe, Fiona'nın araca binmesine yardım etti ve bilet paralarını ödedi, sonra üst kata çıktılar. Açık bir eylül günüydü, hava pek serin değildi ve oradan bütün Londra'yı görebilirlerdi.

Daha önce hiç otobüse binmemiş olan Fiona kendinden geç-

mişti. "Çok pahalı olmadığından emin misin?" diye fısıldadı endişeyle. "Bunu ödeyebileceğinden emin misin?" Joe onu susturdu. Otobüs onları City'ye, Londra'nın ticaret merkezine doğru götürüyor ve Joe çeşitli tüccarların ofislerini işaret ediyordu. Fiona ise onun elini sımsıkı tutuyordu, gördüğü yepyeni şeylerden heyecanlanmıştı. Diğerlerinden yüksek ve büyük olan bir bina Fiona'nın dikkatini çekti. "Orası Burton's," dedi Joe. "Tadilatlar bir servete mal olmuş, bana öyle dediler. Bence baban sendikasının o herifçioğlundan yakın zamanda bir maaş zammı elde edeceğine bel bağlamasa iyi eder."

Şimdiyse Harrod's'tan çıkmış, Brompton Sokağı'ndan aşağı yürürlerken, Fiona gözlerini Joe'dan ayıramıyordu. Gene Peterson'dan bahsediyordu Joe, fakat Fiona'nın gülümseyerek ve söylediklerinin tek kelimesini dinlemeden kendisine baktığını fark edince aniden durdu.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Söyle."

"Sadece sana bakmaktan hoşlanıyorum, hepsi bu. Uzaktaydın. Aynısın, ama farklısın. Yeni şeyler ve yeni insanlar seni iyice heyecanlandırmış."

"Tamam, kes şunu. Beni utandırıyorsun. Eğer heyecanlıysam, bizim için heyecanlıyım. Dükkânımız için. Çok şey öğreniyorum, Fee, babamla kalsaydım öğrenebileceğimden çok daha fazla, hem de iyi ücret alıyorum. Kakao tenekemizi hatırlıyor musun?"

"Evet. Onun için sana para vereceğim."

"Orada ne kadar para olduğunu görünceye kadar bekle."

"Ne kadar?"

"Göreceksin."

"Söyle!"

"Hayır!"

"Neden?"

"Çünkü seni benimle odama gelmeye özendirecek bir şey olması gerekiyor, öyle değil mi?" dedi Joe muzip muzip gülümseyerek. "Seni benim inime götürecek bir şey."

"Yani oda arkadaşınla tanışabilecek miyim? Harry miydi?" diye sordu Fiona, kasten onu yanlış anlayarak.

"O bugünlük dışarıda."

"Gerçekten mi? Ne tesadüf?"

"Değil mi?"

"O zaman beni neden odanda istiyorsun?" diye sordu Fiona, kıkırdamamaya çalışarak.

"Çünkü temizlenmesi gerekiyor ve bir temizlikçi kadının masrafını karşılayamam."

"Seni pislik!"

Fiona ve Joe Hyde Park'ta at sırtındaki zarif leydileri ve centilmenleri seyretmek için durdular. Knightsbridge Caddesi'nin sonuna geldikleri zaman kısaca Buckingham Sarayı'na bir göz attıktan sonra –Fiona, Kraliçe'nin nerede yaşadığını görmek istemişti– Piccadilly'den yukarı Bond'a doğru devam ettiler.

Orada kraliyet ailesinin mücevhercisi Garrard'ın; gümüş ve altın sarrafı Mappin & Webb'in ve bütün sosyetiklerin alışveriş yaptığı Liberty's'in vitrinlerine baktılar. İpek, damasko ve kadife kumaş toplarıyla dolu olan kumaş dükkânlarını; en yumuşak oğlak derisinden ayakkabıların satıldığı ayakkabıcı dükkânlarını geçtiler. Fiona renklerden şaşkına dönmüştü – kırmızı, pembe, uçuk mavi. O şimdiye kadar sadece siyah veya kahverengi ayakkabılar görmüştü. Dantellerle ve süslerle, şapkalar için ipek çiçekler, güzel mendiller, dantel eldivenler, boncuklu çantalarla dolu vitrinler vardı. Sabun ve parfüm mağazaları, kitapçılar, sera çiçekleriyle dolu çiçek mağazaları ve şık kutularda muhteşem kekler, bisküvi ve şekerlemeler satan dükkânlar vardı.

Fiona ailesi için eve götürmek üzere bir şeyler almak istiyor ve ne olabileceğine karar vermek için kıvranıyordu. Sadece bir şilini vardı. Annesi için dantel bir mendil istiyordu, ama bu babasına, erkek kardeşlerine ve Roddy Amca'ya bir şeyler almak için geriye pek bir şey bırakmıyordu. Ve eğer babası için gördüğü şık sigaralardan alırsa, annesi için ne yapacaktı? Joe'nun yardımıyla, şık bir karamela kutusunda karar kıldı. Bebek hariç bu herkesin hoşuna gidecekti, ama Eileen buna aldırmayacak kadar küçüktü, yani sorun olmazdı.

Gelecekte kullanmak üzere her bilgi kırıntısını depolamak için her şeye göz gezdiriyorlardı. Birinci sınıf bakkallarda elma-

ların nasıl dizildiğine, her birinin nasıl kare biçimli mavi kâğıtlara sarıldığına dikkat ettiler. Binaların ve otobüslerin üzerindeki reklamları okudular. Şeker ambalajı için hangi yöntemin daha iyi olduğu üzerinde tartıştılar – pembe saten kurdeleli beyaz bir kutu mu, yoksa krem rengi kurdeleyle lacivert bir kutu mu olacaktı.

Ve Fiona tam bütün şehirdeki güzel olanı her şeyi gördüğünü, günün artık başka sürpriz getirmeyeceğini düşünürken, kendilerini Fortnum & Mason'ın dışında buldular. Üniformalı bir kapı görevlisi kapıyı açık tutuyordu. Joe içeri girmesi Fiona'ya için işaret etti.

"Ne? Buraya mı gireceğiz?" diye fısıldadı Fiona, Joe'ya kuşkuyla.

"Evet, girecek misin?"

"Ama Joe, burası korkunç lüks..."

Kapı görevlisi boğazını temizledi.

"Devam eder misin, Fee? Girişi kapatıyorsun." Joe hafifçe iteleyerek onu içeri soktu.

"Vay canına, nasıl lüks bir yer?" diye fısıldadı Fiona, yüksek kemerli tavana, cam dolaplara, detaylı yer döşemelerine bakarak. "Burada ne yapacağız?"

"Çay içeceğiz. İkram. Benim sürprizim. Hadi gel."

Joe onu Fortnum'un önünden, sonra çeşit çeşit pahalı ve enfes yiyeceklerin önünden geçirerek çay salonuna doğru götürdü. Karşılama görevlisi onları alçak bir masada karşı karşıya iki kolsuz rahat koltuğa oturttu ve Fiona, odanın güzelliğine ve içerideki insanlara o kadar kapıldı ki, fiyatlar yüzünden tedirgin olmayı unuttu. Çay salonu onun için tam bir keşif olmuştu. Böyle şeylerin –insanların çay yudumlamaktan ve kek yemekten başka yapacakları bir şeylerinin olmadığı böyle güzel, mükemmel bir dünyanın– var olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Etrafına bakındı; gözleri parlıyor, tıpkı bir kasaya mücevher yerleştiriyormuş gibi her görüntüyü hafızasına yerleştiriyordu: masaların üzerine serilmiş bembeyaz keten masa örtüleri ve gerçek güllerle, uçuk pembe ve yeşil tonlarıyla donatılmış bir salon; etrafta da yakışıklı erkekler ve zarif kadınlar. Piyanodan gelen yumuşak müzik, kesik kesik konuşmalar, ipeksi kahkahalar. Ve her şeyden güzeli,

Joe'nun masada tam karşısında olması. Bugün güzel bir rüyaydı ve bu güzel dünyada kalabilmek, Whitechapel'a geri dönüp de yine Joe'suz kalmamak istiyordu. Fakat bunu şimdi düşünmeyecekti, bu her şeyi berbat etmeye yarardı sadece. Daha pazartesi olmamıştı. Hâlâ günün geri kalanı boyunca ve ertesi gün onunla birlikte olacaktı, çünkü Joe geceyi ailesiyle birlikte geçirmek için Whitechapel'a geri dönecekti.

Parmak sandviçler, pasta ve keklerle tıka basa doymuş olarak Fortnum'dan ayrıldıklarında saat hemen hemen dört buçuk olmuştu. Akşam karanlığı çöküyordu ve hava serinlemişti. Biraz yürüdükten sonra otobüse yetiştiler. Fiona başını Joe'nun omzuna dayayarak gözlerini kapadı. Çok geçmeden Covent Garden'a varmışlardı; Joe'nun dairesi duraktan sadece iki sokak uzaktaydı. Anahtarla kapıyı açması birkaç saniyesini aldı. İçeri girer girmez gaz lambalarını yaktı ve sobayı tutuşturdu. Oda ısınırken, Fiona daireyi inceledi.

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordu etrafta dolanırken.

"Evet, benim ve Harry'nin. İkimizin de ayrı yatağı var. Başlangıçta buna alışamadım. Fazla rahat, çok fazla alan. Bütün gece seni tekmeleyecek bir erkek kardeş yok."

"Bir de tuvaletin mi var? Tam içerde?"

Joe güldü. "Evet. Git bir göz at. Bu bir mucize."

Fiona geri döndüğünde, Joe onu sobanın önüne oturttu – sobanın kapağı ardına kadar açıktı ve içindeki ateş alev alev yanıyordu. Fiona gözlerini şömine rafına çevirdi. Üzerinde erkeklere özgü ıvır zıvırlar vardı: tıraş bıçakları, bir sustalı çakı, üzerine "H. E." harfleri kazınmış bir viski matarası ve güzel bir ipek çanta.

"Bu senin çantan mı, yoksa Harry'nin mi?" diye sordu şakayla.

"Ne?" diye sordu Joe, onun bakışlarını izleyerek. "Ha. O şey... ee... muhtemelen Millie'nindir."

"Millie! Millie Peterson mı?"

"Evet," dedi Joe, bir ateş maşasıyla kömürleri karıştırarak.

"Millie'nin çantası burada ne arıyor?" diye sordu Fiona öfkeyle.

"Şey... o Harry'yi ziyarete geliyor..."

"Ne sıklıkta?"

"Bilmiyorum! Geçen pazar. Haftada birkaç kez. Görünüşe bakılırsa bugün de gelmiş."

"Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" diye sordu Joe, hâlâ kömürleri karıştırıyordu.

"O Harry'yi ziyarete gelmiyor, seni ziyarete geliyor."

"Of, Fiona," diye inledi Joe. "Gene başlama."

Fiona öfkeden köpürüyordu. Millie Peterson buraya her hafta sonu geliyordu. Joe'yu hafta içinde de görebiliyordu – sinsi küçük kaltak! Halbuki kendisi onu iki haftadır görmemişti.

"O ziyarete geldiği zaman sen ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Aslında hiçbir şey."

Fiona kaşını kaldırdı.

"Eh, konuşuyoruz, hepimiz veya yürüyüşe çıkıyoruz. Fiona, bana öyle bakma. Millie iyi, konuşkan bir kız. Tek başıma olmak sıkıcı oluyor. Ayrıca Millie ve Harry'yle birkaç saat geçirmek bunu aklımdan çıkarıyor. Tamam mı? Harry iyi bir çocuk ve Millie de onun kuzini. Millie *onu* görmeye geliyor. Bu yüzden artık bunu bırak ve güzelim günümüzü berbat etme."

"Neden bana onun buralarda dolandığını söylemedin?" diye sordu Fiona sitem ederek.

"Çünkü şimdi yaptığın gibi ortada hiçbir şey yokken kıyamet koparacağını biliyordum. Ben şehirde gezmeye Millie'yi götürmedim, değil mi? Ve şimdi birlikte oturduğum kişi de Millie değil, öyle değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Fiona. Gene aptalca davrandığını, kıskançlığına yenik düştüğünü fark etti. Millie daireye ziyarete geldi diye suçlanacak kişi Joe değildi, ama Joe bir şeyi anlamıyordu: Millie onu elde etmek için ruhunu satardı. Eh, bu konuyu tartışmayacaktı. En azından bugün; çünkü bugün çok özeldi. Fakat böyle davranmaya karar verdi diye Mille'nin entrikalarına gözlerini kapayacak da değildi. O çanta bir kartvizitti. Joe'yu her zamanki gibi şevkle takip ediyordu Millie.

Birkaç dakika ateşe bakarak sessizce oturdular – Fiona sandalyede, Joe yerde onun yanında. Fiona gönlünü alırmış gibi elini Joe'nun saçlarında gezdiriyordu. Joe onun bacaklarına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Bugünkü gezintiyi beğendin mi?" diye sordu Fiona'ya.

Joe'nun masada tam karşısında olması. Bugün güzel bir rüyaydı ve bu güzel dünyada kalabilmek, Whitechapel'a geri dönüp de yine Joe'suz kalmamak istiyordu. Fakat bunu şimdi düşünmeyecekti, bu her şeyi berbat etmeye yarardı sadece. Daha pazartesi olmamıştı. Hâlâ günün geri kalanı boyunca ve ertesi gün onunla birlikte olacaktı, çünkü Joe geceyi ailesiyle birlikte geçirmek için Whitechapel'a geri dönecekti.

Parmak sandviçler, pasta ve keklerle tıka basa doymuş olarak Fortnum'dan ayrıldıklarında saat hemen hemen dört buçuk olmuştu. Akşam karanlığı çöküyordu ve hava serinlemişti. Biraz yürüdükten sonra otobüse yetiştiler. Fiona başını Joe'nun omzuna dayayarak gözlerini kapadı. Çok geçmeden Covent Garden'a varmışlardı; Joe'nun dairesi duraktan sadece iki sokak uzaktaydı. Anahtarla kapıyı açması birkaç saniyesini aldı. İçeri girer girmez gaz lambalarını yaktı ve sobayı tutuşturdu. Oda ısınırken, Fiona daireyi inceledi.

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordu etrafta dolanırken.

"Evet, benim ve Harry'nin. İkimizin de ayrı yatağı var. Başlangıçta buna alışamadım. Fazla rahat, çok fazla alan. Bütün gece seni tekmeleyecek bir erkek kardeş yok."

"Bir de tuvaletin mi var? Tam içerde?"

Joe güldü. "Evet. Git bir göz at. Bu bir mucize."

Fiona geri döndüğünde, Joe onu sobanın önüne oturttu – sobanın kapağı ardına kadar açıktı ve içindeki ateş alev alev yanıyordu. Fiona gözlerini şömine rafına çevirdi. Üzerinde erkeklere özgü ıvır zıvırlar vardı: tıraş bıçakları, bir sustalı çakı, üzerine "H. E." harfleri kazınmış bir viski matarası ve güzel bir ipek çanta.

"Bu senin çantan mı, yoksa Harry'nin mi?" diye sordu şakayla.

"Ne?" diye sordu Joe, onun bakışlarını izleyerek. "Ha. O şey... ee... muhtemelen Millie'nindir."

"Millie! Millie Peterson mı?"

"Evet," dedi Joe, bir ateş maşasıyla kömürleri karıştırarak.

"Millie'nin çantası burada ne arıyor?" diye sordu Fiona öfkeyle.

"Şey... o Harry'yi ziyarete geliyor..."

"Ne sıklıkta?"

"Bilmiyorum! Geçen pazar. Haftada birkaç kez. Görünüşe bakılırsa bugün de gelmiş."

"Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" diye sordu Joe, hâlâ kömürleri karıştırıyordu.

"O Harry'yi ziyarete gelmiyor, seni ziyarete geliyor."

"Of, Fiona," diye inledi Joe. "Gene başlama."

Fiona öfkeden köpürüyordu. Millie Peterson buraya her hafta sonu geliyordu. Joe'yu hafta içinde de görebiliyordu – sinsi küçük kaltak! Halbuki kendisi onu iki haftadır görmemişti.

"O ziyarete geldiği zaman sen ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Aslında hiçbir şey."

Fiona kaşını kaldırdı.

"Eh, konuşuyoruz, hepimiz veya yürüyüşe çıkıyoruz. Fiona, bana öyle bakma. Millie iyi, konuşkan bir kız. Tek başıma olmak sıkıcı oluyor. Ayrıca Millie ve Harry'yle birkaç saat geçirmek bunu aklımdan çıkarıyor. Tamam mı? Harry iyi bir çocuk ve Millie de onun kuzini. Millie *onu* görmeye geliyor. Bu yüzden artık bunu bırak ve güzelim günümüzü berbat etme."

"Neden bana onun buralarda dolandığını söylemedin?" diye sordu Fiona sitem ederek.

"Çünkü şimdi yaptığın gibi ortada hiçbir şey yokken kıyamet koparacağını biliyordum. Ben şehirde gezmeye Millie'yi götürmedim, değil mi? Ve şimdi birlikte oturduğum kişi de Millie değil, öyle değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Fiona. Gene aptalca davrandığını, kıskançlığına yenik düştüğünü fark etti. Millie daireye ziyarete geldi diye suçlanacak kişi Joe değildi, ama Joe bir şeyi anlamıyordu: Millie onu elde etmek için ruhunu satardı. Eh, bu konuyu tartışmayacaktı. En azından bugün; çünkü bugün çok özeldi. Fakat böyle davranmaya karar verdi diye Mille'nin entrikalarına gözlerini kapayacak da değildi. O çanta bir kartvizitti. Joe'yu her zamanki gibi şevkle takip ediyordu Millie.

Birkaç dakika ateşe bakarak sessizce oturdular – Fiona sandalyede, Joe yerde onun yanında. Fiona gönlünü alırmış gibi elini Joe'nun saçlarında gezdiriyordu. Joe onun bacaklarına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Bugünkü gezintiyi beğendin mi?" diye sordu Fiona'ya.

"Beğenmek mi? Şimdiye kadar geçirdiğim en güzel gündü... tıpkı bir rüya gibi! Hatta henüz hepsini idrak edebildiğimi bile sanmıyorum. Her şeyi anneme anlatmak için sabırsızlanıyorum. Burası da Londra, yani bizzat yaşadığım şehir, ama tamamen farklı bir dünya. Harrod's ve bütün o dükkânlar, sonra Fortnum'daki çay. Daha bir şeyi geride bırakıp soluklanmaya fırsat olmadan başka bir şey oluyor. Bir sürü sürpriz!"

"Eh, bir tane daha var," dedi Joe ayağa kalkarken.

Fiona onun odayı geçip yatağına gitmesini, şilteyi yukarı kaldırıp eski bir kakao tenekesi çıkarmasını seyretti. "Bizim tenekemiz!" diye bağırdı sandalyesinde doğrularak. "Hadi bakalım! Şimdi ne kadar oldu acaba? İşte, al, ben de bir şilin getirmiştim."

Joe tekrar onun ayağının dibine oturdu, dizlerinin üzerinde eteğinin kumaşını düzeltti ve kutunun içindekileri kucağına boşalttı. Fiona parayı heyecanla sayarken Joe gülümsüyordu. "Yer fıstığı yığınının karşısındaki açgözlü bir sincap gibisin..."

"Sus Joe! On iki pound, on iki şilin, dört peni... on iki on beş... on iki on sekiz... on dokuz..." diye saydı. Hayretler içinde Joe'ya baktı. "On üç pound mu?"

"Devam et, daha fazlası var..."

"On üç altı... on dört on... on beş... vay canına! Burada neredeyse on beş sterlinimiz var!" diye bağırdı Fiona. "Bütün bunlar nereden geldi? Gittiğinde sadece on iki pound altı şilinimiz vardı!"

"Peterson bana haftada on altı şilin ödüyor, Fiona. Kendi yeğenine ödediğiyle aynı," dedi Joe. "Ve eğer bir otele veya bir restorana teslimat yapmam gerekirse bahşiş alıyorum. Odam ücretsiz. Biraz yemeğe, tek tük de gazete veya bir bira için para harcıyorum, hepsi bu. Gerisi tenekeye gidiyor."

"Joe, bu şimdiye kadar sahip olacağımızı düşündüğümüzden çok daha fazla... çok fazla biriktirmişsin... belki de dükkânımızı daha çabuk açabiliriz," dedi Fiona nefes almadan. "Sen bir yıl demiştin, ama bu hızla..." O kadar hızlı konuşuyordu ve dükkânlarının hayaline kendini o kadar kaptırmıştı ki, Joe'nun yelek cebinden küçük bir kumaş parçası çıkardığını görmedi. Joe'nun sol elini alarak yüzük parmağına ince altın bir halka geçirdiğini de zar zor fark etti.

"Sadece son bir küçük sürpriz," dedi Joe usulca.

Fiona yüzüğe baktı ve yutkundu. "Bu benim için mi?" diye fısıldadı.

"Eh, annen için olacak değil."

"Ah, Joe!" Fiona kollarını Joe'nun boynuna dolayarak onu öptü. "Çok güzel! Şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey. Taşı ne?"

"Safir. Gözlerin gibi. Nehirde bulduğumuz mavi taşı hatırlıyor musun? Sana daha iyisini yapacağımı söylemiştim ve yaptım. Bu sadece ikinci el, hele bir bekle bakalım, bir gün sana şık bir mücevherciden bir şilin büyüklüğünde koca bir taşı olan yepyeni bir yüzük alacağım."

"Onu bundan daha fazla beğenemem." İnanılmaz derecede ince bir altın halkaydı, safiri ufacıktı, sadece bir kırıntı bile sayılabilirdi. Fakat Fiona için nefes kesiciydi.

Joe hiçbir şey söylemeden onun elini aldı ve parmağında ileri geri çevirerek yüzüğü inceledi. Bir dakika kadar sonra boğazını temizledi. "Birikimlerimiz konusunda haklısın. Şimdi daha fazla para kazandığıma göre daha hızlı artacak ve dükkânımızı düşündüğümüzden daha erken açacağız gibi görünüyor. O yüzden..." dedi başını kaldırıp Fiona'ya bakarak, "... şimdi seninle sözlenmek istiyorum – tamamen resmi bir şekilde."

Fiona'nın ağzı kulaklarına varmıştı. "Sözlenmek mi? Yani babama söyleyeyim mi demek istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi Joe, onun tepkisine gülümseyerek. "Tabii eğer beni gerçekten istiyorsan, aptal kız."

"Ve diğer taliplerime de artık şansları kalmadığını söylemem gerekecek, değil mi?"

"Ah, evet," dedi Joe gözlerini devirerek. "Eminim hepsinin kalbi kırılacaktır."

"Bunu başından beri planlıyordun, değil mi?" diye sordu Fiona, gözlerini hâlâ yüzüğünden ayıramadan. "Bunu yapacağını bütün gün biliyordun ve bana en ufak bir ipucu vermedin."

Joe kendinden memnun, başını salladı.

"Eh, daha kararımı vermedim," diye takıldı Fiona, Joe'nun üs-

tünlüğü tamamen ele geçirdiğini düşünmesine izin vermemeye kararlıydı. "Neden benimle sözlenmek istiyorsun?"

"Ne demek *neden*?"

"Sadece... neden?"

"Senin için üzülüyorum. Senin gibi sıradan bir kız asla başka birisini bulamaz da ondan."

"Bu değil, Joe."

"Değil mi?"

"Değil. Çünkü..."

"... baban bana bunun için para ödedi."

Fiona kıkırdamaya başladı. "Çünkü beni seviyorsun, söyle şunu."

Joe homurdandı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sen söyledin, unuttun mu? Nehrin orada? Söyledin, seni duydum – beni seviyorsun."

"Ben asla öyle bir şey demedim."

"Dedin. Beni seviyorsun, biliyorum bunu. Hadi bana bir kere daha söyle de ben de evet diyebileyim..."

Oturur pozisyonda olan Joe dizlerinin üzerinde doğruldu, onu kendine doğru çekti ve öptü.

Fiona geri çekildi. "Söyle Joe," diye ısrar etti.

Joe onu tekrar öptü.

"Söyle..."

Joe onu başka bir öpücükle susturdu, sonra bir tane, bir tane daha, ta ki Fiona tamamen vazgeçip onun dudaklarına teslim oluncaya kadar. Joe'yla bu şekilde, sıcacık bir odada, tamamen kendi başlarına birlikte olmak harika geliyordu. Bütün gün Joe'ya dokunmak, ona sarılmak istiyordu. Ve şimdi onları görecek hiç kimse yoktu – anne babaları, müdahale edecek hiç kimse. Her türlü kısıtlamadan uzakta, Joe'yu dudaklarıyla, diliyle, tutkuyla öptü. Ellerini talepkâr bir şekilde onun üzerinde, omuzlarında, göğsünde dolaştırdı. Joe'nun ellerini kendi göğüslerinde hissetti. Joe'nun elleri boynuna çıktı, birer birer ceketinin düğmelerini çözdü. Joe ceketini kollarından çekip çıkardığı zaman Fiona ona uzun uzun baktıktan sonra, "Eğer iç gömleğimi çıkaracak olursam, yine bana geri mi vereceksin? Nehirde yaptığın gibi?" dedi.

"Bu sefer imkânı yok."

Fiona giysiyi bir arada tutan ipleri çözdü ve aşağı kaydırarak beline kadar inmesine izin verdi. "Şimdi sen," dedi, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak.

Joe yıldırım hızıyla yeleğini ve gömleğini çıkardı. Ona bakınca Fiona içinde tanıdık bir arzunun harekete geçtiğini hissetti. *Bir erkeğe güzel denebilir mi?* diye düşündü. Çünkü Joe öyleydi, yakışıklıdan öteydi, güzeldi. Çenesinin çizgisinden güçlü omuzlarının kıvrımına, karın kaslarına kadar öyleydi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Joe, biraz mahcup bir ifadeyle.

"Sana." Fiona avucunu onun göğsüne bastırdı, oradaki birazcık tüyün kafasındakilerden daha koyu renk olduğunu fark edince büyülenmişti. Ve kollarının altındakilerin de. Ve daha aşağıda, göbek deliğinin altındakilerin de. Joe'nun çıplak görüntüsü onu heyecanlandırdı ve karın boşluğundaki hararetin arttığını hissetti. Önce boğazının altındaki çukuru, ardından da göğsünün ortasındaki sığ girintiyi öptü. Daha sonra kulağını göğsüne bastırdı ve kalbinin sesini dinledi. Orasını öptüğünde Joe'nun usulca inlediğini duydu, belindeki parmaklarının gerildiğini hissetti.

Ve sonra Joe'nun dudakları, sertçe ve ısrarla, tekrar kendi dudaklarının üzerindeydi. Dudaklarını, boğazını öptü. Uzun siyah saçlarını bir yana itti ve göğüslerine sokuldu. Fiona, gözleri yarı kapalı, bu anın hiç bitmemesi için çabucak bir dua okudu. Sonra kıkırdamasını bastırdı. Tanrı böyle bir zamanda yardım istenecek biri değildi pek. Ne istediğini biliyordu – Joe'nun dokunuşlarını, onun öpücüklerini. Onun kendisiyle sevişmesini istiyordu. Joe başını kaldırdı ve Fiona onun dudaklarının yoksunluğuyla içini çekti.

"Fee, seni istiyorum... seninle sevişmek istiyorum..."

Joe'nun onu tekrar öpmesi için sabırsız, zevkten sarhoş bir şekilde başını salladı Fiona.

"Bir yolunu biliyorum... hiçbir şey olmayacak..."

Joe onu sandalyeden kucaklayarak aldı ve yatağa taşıdı. Joe'nun sırtı kendisine dönük şekilde kemerini çözmesini, önce pantolonunu, ardından külotunu indirmesini seyretti Fiona. Ve sonra Joe ona dönünce Fiona ani bir korkuyla midesinin ağzına geldiğini hissetti. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Şunun büyüklüğüne de bak!*

Joe onu soymaya başladı. Hızlı ve amacında kararlıydı, hiç vakit kaybetmeden eteğini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ve tüm bunlar olurken, Fiona tedirgin edici ilgi nesnesinden gözlerini ayıramıyordu. Hiç böyle bir şey görmemişti, hiç bu kadar büyük ve... yani, şey... böyle çıkıntılı olacağını hayal etmemişti. Joe onun paçalı külotunu çekiştirirken, sanki cinin etkisi hafiflediği zamanki gibi hafif bir sarhoşluk hissediyordu Fiona. Sadece birkaç dakika önce hissettiği yakıcı arzu yok olmuştu. Şimdi sadece tedirgin hissediyordu kendini. Sevişeceklerdi, sadece dokunuşlar ve öpüşmeler olmayacaktı ve bunun nasıl bir şey olduğuna dair sadece muğlak bir fikri vardı, nasıl yapılacağını hiç bilmiyordu.

Çıplak kalınca, Joe onu hafifçe yatağa doğru itti, yanına uzandı ve kendisine doğru çekti. Onu bacağında hissedebiliyordu Fiona. Joe çok sessizdi; bir aceleciliği vardı ve Fiona bir şeyler söylemesini istiyordu. Acaba gergin miydi? Öyle görünmüyordu. Biraz önce her şey çok iyiydi, belki de Fiona gevşeyebilirse gene öyle olurdu.

Boynunda Joe'nun öpüşlerini, sırtını, kalçasını ve sonra da uyluklarını okşadığını hissetti. Eli bacaklarının arasındaydı, parmaklarıyla nazikçe *onu* açıyordu... ve sonra orada başka bir *şey* daha belirdi, kendisini *ona* doğru itiyordu, Fiona'nın bütün vücudu gerilmişti.

"Fee, neyin var?"

Fiona cevap vermeden yüzünü öte tarafa çevirdi.

"Ne oldu? İstemiyor musun? Önemli değil, yapmak zorunda değiliz..."

"Hayır, ben... ben düşünmek istiyorum... sadece şey..."

"Ne canım?"

"Şey... o, Joe!" diye söyleyiverdi Fiona, Joe'nun bacak arasını işaret ederek. "Çok kocaman! O nereye nasıl sığacak ki?"

Joe gözlerini aşağı çevirip kendisine baktı, sonra kahkahayı patlattı. Dönerek sırtüstü devrildi ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Fiona doğrularak.

Joe biraz soluklanınca cevap verdi: "Nereye sığacağını bilmiyorum, Fee. Senin bildiğini umuyordum."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fiona, artık o da kıkırdıyordu, ra-

hatlamıştı. Gülmeleri yatışınca Joe onu tekrar kollarına aldı ve tekrar istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söyledi; derhal durabilirler ve giyinebilirlerdi, hiç sorun olmazdı, ama Fiona istediğini söyledi ve Joe onu dudaklarından öpüp, "Şükürler olsun," dedi, çünkü onu fena halde istiyordu ve *bunun* kendi kendine aşağı inebileceğini sanmıyordu.

Birkaç yanlış başlangıçtan sonra, doğru şekilde yaptılar. Fiona sadece bir an için keskin bir acı hissetti, fakat Joe onu öpüp her şeyin yolunda olduğunu söyleyince gevşedi ve artık canı acımadı, Joe da içine girdi. Ona bu kadar yakın olmak, Joe'ya bu şekilde sahip olmak güzeldi. Joe'nun içinde hareket ettiğini hissetti, ismini fısıldadığını duydu ve ona duyduğu arzu yeniden ateşlendi. Ama daha sonra, ona sadece birkaç saniye gibi gelen bir süre içinde, her şey sona erdi. Joe inledi ve kendisini dışarı çekti. Ardından sırtüstü uzandı; gözleri kapalıydı, göğsü inip kalkıyordu. Joe için bir şeyler olmuştu – Fiona bunu karnında hissediyordu, karnı sıcak ve ıslaktı. Kendisine de bir şey olması gerekiyor muydu? Hepsi bu muydu?

"İyi miydi?" diye sordu fısıldayarak.

Joe gözlerini açtı ve başını ona çevirdi. Gülümsüyordu. "İyiden de öte. Neredeyse zamanında çekilemeyecektim. Doğru dürüst göremiyorum bile."

Fiona gülümsedi, onun tatmin olmasına memnun olmuştu. Biraz soluklanınca Joe'nun kendisini tekrar öpebileceğini umdu. Çok sıcak ve huzursuz hissediyordu kendini, çok rahatsız. Bir dakika kadar sonra, Joe yataktan kalktı, pantolonunun cebini yokladı ve bir mendil çıkardı. Fiona'nın karnındaki ıslak birikintiyi sildi, kumaşı katladıktan sonra onun bacaklarının arasına bastırdı.

"Sadece birazcık," dedi kumaşı inceleyerek.

"Biraz ne?"

"Kan."

"*Kan mı?* Aman Tanrım, Joe!"

"Bir şey değil, Fee. Kızlara ilk seferde böyle oluyor," dedi Joe bilgili bir şekilde.

"Ah, öyle mi? Ne zamandan beri bu kadar uzman oldun?"

"Erkekler konuşuyor. Buradaki herifler çok terbiyesiz." Joe,

Fiona'ya göz kırptı ve tekrar yatağa döndü. "Burada çalışmaya başladığımdan beri birkaç şey öğrendim, öğrendiklerim de sadece lahanalarla alakalı değil."

Fiona'yı gene kollarına aldı, dudaklarından, kulaklarından, boynundan, gül goncası göğüs uçlarından öptü. Fiona'nın nefesinin şiddetlendiğini ve sıklaştığını hissedince de daha aşağılara indi.

Fiona doğrulup oturdu; kendini örtmek için de ellerini aşağı kaydırdı. "Joe! Yapma," diye fısıldadı.

Joe avuçlarını öperek yavaşça ellerini çekti. "Bırak beni, Fee. Çok güzel olacak."

Fiona itiraz etti ve ellerini onun sıkı tutuşundan kurtarmaya çalıştı, ama Joe ellerini sıkıca tutmaya devam etti. Fiona'yı öpmesini istemediği yerden öptü, onun tadına baktı. Ve diliyle onu araştırırken, baştan çıkarırken, ona orasının ne için olduğunu öğretirken, Fiona'nın itirazları yavaş yavaş hafif inlemelere dönüştü. Fiona tamamen içinin derinliklerinden geliyor gibi hissedilen, tüm vücudunda dalgalanan ateşli, akıcı duygular, titreşen tatlı sarsıntılar karşısında çaresiz, yatağa geri yığıldı. Ve sonra Joe'nun elini sımsıkı tutan, içindeki ateş çözülüp de şimdiye dek tanıdığı en tatlı zevk dalgalarının arasında kaybolarak zirveye ulaşırken, Joe'nun ismini haykıran, kıvranan, kendisini ona bastıran bu sefer Fiona oldu.

Fiona soluk soluğa, gözleri hâlâ kapalı, Joe'nun dudaklarının karnından, göğsünden, boğazından yukarı, ağzına doğru yol aldığını hissetti. Joe dirseğinin üzerinde doğrularak onu tekrar tekrar öptü, ta ki Fiona gözlerini açıp ona gülümseyene kadar.

"Seni seviyorum, Fee," dedi, gözleri şefkatle dolu. "Hep sevdim ve daima seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Fiona. "Daima..."

Gözlerini kapadı. Demek ki böyleydi; artık biliyordu. Herkesin bu kadar yaygara koparması boşuna değildi. Kendisini çok iyi, çok sıcak, uykulu ve mutlu hissediyordu.

Joe'nun, yüzündeki saç tutamlarını düzelttiğini hissetti. "Beş dakika uyu, hayatım. Sonra gitmek zorundayız. Babana seni sekize kadar geri götüreceğimi söyledim ve zamanı geliyor."

"Hı-hı," diye mırıldandı Fiona yastığa gömülürken. Joe'nun etrafta aranıp tarandığını, kendi giysilerini onunkilerden ayırdığını duydu ve çoraplarını giymek için yatağa oturduğunu hissetti. Sessizce bir ileri bir geri dolaşarak ortalığı toparladığını duyuyordu. Ve sonra birdenbire durduğunu işitti. Joe birkaç saniye kıpırdamadan durdu, sonra sokak tarafındaki pencerelerden birine fırladı.

"Tanrım!" diye haykırdı pencereden aşağıya bakarak. "Fee, kalk! Çabuk! Harry aşağıda, oda arkadaşını!"

Fiona sersem gibi oturarak gözlerini kırpıştırdı. Sokaktan gülüşmeler geldiğini duydu, bir erkek ve bir kadın sesi vardı. "Harry'nin bugün için dışarıda olduğunu sanıyordum," dedi.

"Eh, şimdi burada," dedi Joe, onu yataktan kaldırmak için acele ederek. "İşte, eşyalarını al ve tuvalete git," diye emretti, giysilerini Fiona'nın kollarına yığarak. "Orada giyinebilirsin. Asla anlamaz. Tuvalete girmişsin gibi görünecek."

Fiona, sendeleyerek çırılçıplak banyoya gitti. Tam kapıya varmıştı ki, durdu. "Joe! İç gömleğim... burada değil..."

Joe topladığı yatağın altını üstüne getirdi, fakat iç gömleği yoktu. Şilteyi ters yüz etti; gömlek gene yoktu. Sonra koltuğun yanına koşturdu; yerde duruyordu. Tam alt kattaki kapının açıldığını duyduğu sırada iç gömleğini dertop etti ve ona fırlattı. Fiona iç gömleğini yakalarken, Joe yatağı bir kez daha toparlamak için fırladı. Harry ve Millie içeri girdiklerinde tuvaletin kapısı kapalıydı ve Joe ateşin önünde oturmuş gazete okuyordu.

"Moruk!" diye bağırdı Harry.

"Merhaba, Joe," diye şakıdı Millie sıcak bir gülümsemeyle.

"Seni burada bulacağımızı beklemiyordum," diye devam etti Harry. "Bir hanım arkadaşınla şehirde gezdiğini düşünmüştüm..."

"Bir ne?" diye kaba bir tavırla araya girdi Millie.

"Bir hanım arkadaş," dedi Harry. Millie hiçbir şey söylemeden kuzenine baktı. Anlaşılan Harry onun duymadığını veya anlamadığını düşünmüştü ki, ilave etti: "Bir senyorita. Bir matmazel. Bir kız."

"Seni duydum," dedi Millie kuzenine kötü kötü bakarak. Tatlı

tebessümü ve neşeli sohbetleri uçup gitmişti. "Sen bana bir arkadaş dedin, Harry. Joe'nun bir arkadaşıyla çıktığını söyledin."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Harry ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Joe gazetesine dalmış numarası yaptı.

"Şey." Harry omzunu silkti. "Öyleydi."

"Ama bana dedin ki..."

"Ne önemi var ki, Mills?" Harry gülümsüyordu, fakat ses tonu ve ifadesi Millie'ye kendisi için zorluk çıkardığını anlatıyordu.

Bunun üzerine Millie kendini toparladı. Öfkeli ses tonu ve karanlık bakışları geldiği kadar hızla kayboldu ve tebessümü geri geldi. "Pekâlâ," dedi canlı bir şekilde ellerini ovuşturarak. "Akşam havası epey serinledi. Ve ben, kendi hesabıma, bir fincan çaya ihtiyaç duyuyorum. Başka isteyen var mı?"

"Ben içerim," dedi Harry. Joe bir gemiyi batırmaya yetecek kadar içmiş olduğunu söyleyerek reddetti.

"Öyle mi?" diye sordu Millie, sahiplenme taslayarak çaydanlıkla koşuştururken. "Neden? O kadar çok çay içmeni gerektirecek ne yaptın ki?"

Joe, Millie'ye ve Harry'ye gününden, neler gördüğünden, nerelere gittiğinden bahsetti. Ne Millie, ne Joe, ne de Harry banyo kapısının açıldığını duymadılar; hiçbiri Fiona'nın eşikte durduğunun farkında değildi. Fiona giyinmesini bitirmişti ve Millie'nin Joe'nun etrafında çırpınmasını seyrediyordu. Manzarayı seyrederken, çenesini sıktı. Millie Peterson'ın ne zaman vazgeçeceğini asla bilmeyen, yasak avlanan bir sürtük olduğuna karar verdi. Eh, o zaman öğrenecekti. Joe'ye kötü yansıyacak hiçbir olay, hiçbir kavga, hiçbir şey çıkarmayacaktı. Bunun başka yolları vardı. Yakasındaki broşu açtı ve eteğinin cebine kaydırdı.

Joe maceralarını anlatmayı bitirdiğinde, Millie sordu: "Peki sana eşlik etme şerefine nail olan şanslı kız kimdi?"

"Bendim," dedi Fiona.

Harry ayağa fırladı. "Eyvah!" diye bağırdı. "Rezil davranışım için affedin beni, burada olduğunuzu bilmiyordum. Joe bize söylemedi, gerçi biz de ona hiç fırsat vermedik, öyle değil mi? Ben Harry Eaton, tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen benim koltuğuma oturun. Bu, kuzinim Millie Peterson."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Harry Eaton. Ben Fiona Finnegan ve Millie'yi zaten tanıyorum."

"Öyle mi? Ne harika değil mi?" diye bağırdı Harry. Millie'ye döndü ve beti benzi attı. Millie'nin ağzı gülümsüyordu fakat gözleri... oradaki öfke birisini delip geçecek kadar keskindi.

"Pek hoş," dedi Millie.

"Lütfen oturun. Bizimle birlikte bir fincan çay için."

"Teşekkür ederim, ama yapamam," diyerek teklifi reddetti. "Geç oluyor ve bizim –Joe'nun ve benim– Whitechapel'a geri dönmemiz gerekiyor. Bekleniyoruz."

Fiona ve Harry havadan sudan konuşmaya devam ederken, Joe ceketini ve kasketini toparladı. Millie gözlerini Fiona'ya dikmiş, hiçbir şey söylemiyordu. Joe hazırlanınca, veda ettiler ve kapıya yöneldiler. Joe kapıyı açarken, Fiona döndü ve bağırdı: "Ah, hayır! Broşum! Gitmiş, kaybettim onu!"

"Buraya geldiğimizde üzerinde miydi?" diye sordu Joe.

"Olduğundan eminim. İçeride bir yerlerde düşürmüş olmalıyım."

"Nerede oturuyordun?" diye sordu Harry. "Belki oradadır."

Millie kıpırdamadı. "Ne türde bir şeydi?" diye sordu küçümser bir edayla. "Yakut mu? Zümrüt mü?"

"Pirinç," diye cevap verdi Fiona.

"Ne kadar da uygun."

Harry ellerinin ve dizlerinin üzerinde yerde, Joe da tuvalette aranırken, Fiona, Millie'nin kendisini izlediğinin farkında, Joe'nun yatağına gitti, yastığı çevirdi ve "Bulundu!" dedi.

Odada yürürken broşunu yakasına tutturdu, gülümsüyordu. Sobanın yanından geçerken, Millie asit gibi gözlerle, "Oraya nasıl gitti, merak ediyorum doğrusu?" dedi.

Fiona ona göz kırptı. "Bilmem," dedi.

Harry, üzerindeki tozları silkelerken ve Joe da banyodan çıkarken, bu karşılıklı konuşmayı kaçırmışlardı.

"Neredeydi?" diye sordu Joe.

"Ah! Tam şeyin üstündeydi... vay canına! Zamanı geldi mi?" diye bağırdı Fiona, masa saatine bakarak. "Acele etsek iyi olur, Joe. Babam bizi öldürecek."

Dışarı çıktıklarında Joe hafifçe Fiona'nın sırtına vurdu. "Se-

ninle gerçekten gurur duyuyorum, Fee. Millie'ye nazik davrandın ve onunla ağız dalaşına girmedin. Tam bir leydi gibi davrandın."

Daha çok bir dok fahişesi gibi, diye düşündü Fiona. Tatlı tatlı gülümsedi.

"Umarım ne kadar aptallık ettiğini anlamışsındır. Millie neyin ne olduğunu biliyor."

Şimdi öğrendi, diye düşündü Fiona.

Anacaddeye yaklaşırlarken, at nallarının gürültüsünü duydular. Joe elini yakaladı. "Hadi, otobüs orada. Eğer otobüsü yakalarsak Whitechapel'a hâlâ sekizde varabiliriz ve baban beni çiğ çiğ yemez."

"Evet, ama değersiz bir seyyar satıcıyla kırıştırdığımı öğrenince beni çiğ çiğ yiyecek."

"Hayır, yemeyecek, seninle gurur duyacak. Fee. İyi bir anlaşma yaptın," dedi Joe daha hızlı koşarak, çünkü otobüs duraktan birkaç metre ötede yavaşlıyordu.

"Ben ne yaptım, ne yaptım?" diye sordu Fiona nefes nefese.

Joe ona sırıttı. "İyi bir anlaşma yaptın... bir kirazı ömür boyu elma ve portakalla takas ettin."

Fiona kıpkırmızı oldu. Sürücü tam dizginleri şaklatırken otobüse arkasından yetiştiler. Joe onu yukarı kaldırdıktan sonra kendisi de otobüse atladı. Gülerek ve nefes nefese, saygın bir hanımefendinin onaylamaz bakışları altında koridordan yürüdüler ve sonra da atlar doğuya, nehre ve Whitechapel'a doğru yavaş yavaş yol alırken bir koltuğa yerleştiler.

***

Millie Peterson ön girişin döner merdivenlerinden yukarı koştu, hizmetçisi Olive peşinden onu takip ediyordu. Fırtına gibi yatak odasına daldı, tuvalet masasından kristal bir parfüm şişesi alarak duvara fırlattı. Şişe her yere leylak suyu püskürterek gürültüyle parçalandı.

"Ah, hanımefendi," diye bağırdı Olive, yalın yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

"Boş ver şimdi şunu!" diye atıldı Millie. "Çizmelerimi çıkarmama yardım et." Yatağının üzerine oturdu. Olive de bir düğme

kalçasıyla onun yanına diz çöktü. "Bunu biliyordum, Olive. Daireye girip de ne kadar temiz olduğunu görünce, o kızın ziyarete geleceğini anlamıştım. Ve haklıydım! Harry beni öğlen yemeğine davet etti – ta Richmond'a. 'Trene bineceğiz,' dedi. 'Şehir dışına güzel bir gezi yapacağız,' dedi. Pis işbirlikçi."

"Ama bu güzel bir davete benziyor, hanımefendi," dedi Olive, Millie'nin çizmelerinden birini çekerek.

"Ama değildi işte. O sadece Joe o küçük sürtükle yalnız kalabilsin diye beni bugün daireden çıkarmak istedi."

"Fakat eğer Richmond'a gittiyseniz, hanımefendi, onun dairede olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Evden ayrılmadan önce, Harry'nin sırtı dönükken, şöminenin üstüne çantamı bırakmıştım. Öğle yemeğinden sonra onu kaybettiğimi söyledim ve üzülmüş numarası yaptım. Restorana geri döndük, orada da bulamayınca trende veya dairede bırakmış olacağımı söyledi. İstasyonu kontrol ettik, tabii ki hiç kimse teslim etmemişti, böylece beni daireye geri getirmek zorunda kaldı. Ve oraya gittiğimizde..." –Millie'nin gözleri kısıldı– "... *o da oradaydı. Sevişmişler*, Olive."

"Yapmamışlardır!" diye fısıldadı Olive, gözlerini fal taşı gibi açarak.

"Yapmışlar. Bundan eminim," dedi Millie. Havayı kokladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Tanrım, çok sert kokuyor. Şunu temizle, olur mu? Ve pencereyi de aç. Yoksa biraz sonra boğulacağım."

Olive ona biraz sonranın pek yakın olma ihtimali olmadığını anlatan bir bakışla baktı.

Millie yatağının üzerine çöktü ve hayal kırıklığı içinde inledi. Joe ve Fiona gittikten sonra, gözlerini Joe'nun yatağına dikerek sessizlik içinde oturmuş, onları birbirlerinin kollarında hayal etmişti. Şimdi, kendi odasında, içinde büyük bir öfke kaynıyordu. "Onu neden tercih ettiğini anlamıyorum, Olive," dedi. "Gerçekten anlamıyorum."

"Belki de ona doğru işaretleri vermemişsinizdir, hanımefendi."

"Ona akla gelebilecek her türlü işareti verdim. Görmemesi için kör olması gerekir."

"Bana soracak olursanız," dedi Olive, yerdeki cam parçalarını toplarken, "kör olan o delikanlı değil."

Millie doğruldu. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Şey... o babanız için çalışıyor, değil mi?"

"Yani?"

"Bu doğru olmaz, değil mi hanımefendi? Patronun kızının peşinden koşmak uygun bir şey olamaz. Onun açısından bakmaya çalışın. Muhtemelen babanızın kızacağını düşünüyor. Muhtemelen babanızın sizin için kendinden daha iyi birini seçtiğini düşünüyordur."

Millie Olive'e hayretler içinde bakıyordu. Kız haklıydı. Joe kendisiyle ilgilenmiyor değildi, elbette öyle değildi. Millie için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu sadece! Millie bir vâristi; istediği kişiye sahip olabilirdi, öyleyse neden meteliksiz bir seyyar satıcıyı seçsindi ki? Şimdi her şey çok açıktı. Joe onun babasına hayrandı, ona büyük bir saygı duyuyordu ve ilgisini asla Millie'nin üzerine çevirmemesinin nedeni bu saygıydı. Millie nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Olive, seni akıllı kız! İşte tam da bu!" Kendisini pat diye tuvalet masasına bırakıverdi. Joe'yla zamana ve doğru fırsata ihtiyacı vardı. Joe onu dokunulmaz biri mi sanıyordu? Pekâlâ, Millie nasıl dokunulabilir biri olduğunu gösterecekti ona. Ah, hem de nasıl yapacaktı bunu! Erkeklerin güçlü, kontrol edilmez dürtüleri vardı. Kendilerini tutamıyorlardı. Âdet kanamaları başladığı zaman konuştuklarında teyzesi ona böyle söylemişti. "Daha cesur olmalıyım, Olive," dedi aynada kendisine bakarak. "İsterse onun olacağımı göstermeliyim." Dudağını ısırdı. "Keşke etrafta Harry veya babam olmadan onu yalnız yakalayabilsem."

"Guy Fawkes gecesine ne dersiniz, hanımefendi?"

Millie'nin babası her sonbaharda çalışanları ve müşterileri için muazzam bir Guy Fawkes partisi düzenlerdi. Sadece bir buçuk ay kalmıştı. Her zamanki gibi çok büyük bir şenlik ateşi, yığınlarla yiyecek ve içki ırmakları olacaktı. Partiye Joe da gelecekti; gelmek zorundaydı. Ve karanlıkta, tüm eğlencenin ve havai fişeklerinin ortasında onu yalnız ele geçirecekti Millie. Evi veya buna benzer bir şeyi görmek isteyip istemediğini soracaktı. Joe da o zamana

kadar bol miktarda içmiş ve daha az çekingen olacaktı. Bazı erkeklerin dürtülmeleri gerekiyordu; Millie de onu dürtecekti.

Guy Fawkes, Tommy Peterson için çalışan herkes tarafından heyecanla beklenirdi. Bu ikramiyelerin dağıtıldığı geceydi. Çoğu şirket bunu Noel'de yapıyordu, fakat Tommy o zaman buna vakit ayıramayacak kadar tatil işleriyle meşgul oluyordu. Ayrıca bu, terfileri de duyurduğu geceydi. Yeni işe girmiş olmasına rağmen Joe da sıradaydı. Millie bunu babasıyla akşam yemeklerinde yaptığı sohbetlerden biliyordu. Babası sürekli Joe'nun yeteneklerinden ve hırsından bahsediyordu. Covent Garden işinin onun becerileri sayesinde daha şimdiden kazanç sağladığını söylemişti. Millie babasının Joe'da kendisini gördüğünü tahmin ediyordu. Aynı şeyi Harry için söyleyemezdi; Harry üç aydır oradaydı ve hâlâ pek gelişme göstermemişti, zavallı çocuk. Millie onun işe yüreğini koymadığını biliyordu ve yavaş yavaş bunu babası da fark ediyordu. Tommy Peterson, Harry için büyük umutlar beslemişti, ama şimdi bu umutlar Joe'ya aktarılıyordu. Babasıyla bu konuyu tartışmamışlardı ama, bir gün Joe evlenme teklifiyle gelecek olursa, babasının memnun olacağını biliyordu. Joe hızla babasının öteden beri istediği o erkek evlat oluyordu.

"Olive, parti elbisem geldi mi?"

"Evet, hanımefendi, dolabınızda. Her zamankinden daha güzel."

Millie hizmetçisinden elbiseyi getirmesini istedi. Getirince de elbiseyi kaşlarını çatarak inceledi. Koyu mavi taftadandı, kısa kolluydu ve büzgülü, bol bir eteği vardı. Güzeldi, ama güzel yeterli değildi. Millie'nin çarpıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Terzisine gitmeyecekti, gerçekten muhteşem bir şey için Knightsbridge'e gidecekti. Maliyetli olacaktı, ama şansı yaver giderse fatura geldiğinde babası nişan haberi sayesinde, onu azarlamayacak kadar sevinmiş olacaktı.

"Hâlâ şu parfümü mü temizliyorsun? Aşağı in ve Harris'e yarın ilk iş arabaya ihtiyacım olacağını söyle. Alışverişe çıkıyorum."

"Alışveriş mi? Ne için, hanımefendi?"

"Eh, mesela yeni bir şişe parfüm alabilirim," dedi Millie. "Ve bir elbise. Çok özel bir elbise."

"Başka bir elbise mi? Hangi vesile için, hanımefendi?"
"Şansım yaver giderse, nişanım için, Olive."

Bölüm Dokuz

Fiona salondaki pencerenin yanında durduğu yerden, sokakta güçlü bir rüzgârla savrulan ölü yaprakların hışırtısını duyabiliyordu. Karanlığı kendisine ait kılmış olan yalnız katilin düşüncesiyle ürpererek, etrafa yayılan karanlığa karşı perdeyi çekti.

Whitechapel Katili'nin şimdi yeni bir adı vardı. Polise, yaptığı katliamla övünen bir mektup yazmıştı. Mektup bütün gazetelerde yayınlanmıştı. Yazmak için kurbanlarından birinden kan aldığını, ama kan şişede pıhtılaşınca kırmızı mürekkep kullanmak zorunda kaldığını belirtmişti. Mektubu, "Saygılarımla, Karındeşen Jack," diye imzalamıştı.

İğrenç hortlak, diye düşündü Fiona. Artık arkadaşlarıyla geçmişteki gibi karanlıkta merdivenlerde oturmasına veya tek başına nehre gitmesine izin verilmiyordu. Şimdi akşamlarını içerde geçiriyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Kanepenin yanında diz çökerek altına uzandı ve bir sigara kutusu çıkardı. İçinde Joe'ya ve Michael Amca'sına yazmak için satın aldığı birkaç sayfa kâğıt ve iki zarf vardı. Mutfağa geri döndü. Ocağın içinde bir ateş yanıyordu; işe gitmiş olan babası hariç tüm aile oradaydı.

Oliver'daki ustabaşı Curran babasından grip olan gece bekçisinin yerini almasını istemişti. Fiona onun evde, ateşin yanındaki her zamanki yerinde olmasını özlemişti, ama onu ancak yarın sabah görebilecekti. Babasının içeri girdiğini duyacaktı. Onun eve geliş sesini, kaldırım taşlarında yaklaşan ayak seslerini, ıslığını duymayı seviyordu. Bu ona kendini emniyette hissettiriyordu.

Dolaptan bir kalem ve bir mürekkep şişesi alıp masaya oturdu. Annesi sallanan koltukta bir giysiyi tamir ediyordu. Charlie babasının koltuğuna oturmuş, kapı komşusu Bay Dolan'dan ödünç

aldığı Amerika hakkında bir kitap okuyordu. Normalde arkadaşlarıyla dışarıda olurdu, fakat hem babası, hem de Roddy gidince, annesine eşlik etmek ve Jack'in bacadan içeri süzülüp hepsini birden öldürmemesini güvence altına almak için evde kalmıştı. Seamie askerleriyle oynuyordu. Eileen sepetinin içindeydi.

Fiona bir an Joe'ya ne yazacağını düşündü. Bildirecek fazla bir şey yoktu. Onu son gördüğünden bu yana geçen birkaç gün içinde Montague Sokağı'nda pek bir şey olmamıştı. En büyük haber sözlenmeleriydi. O geceyi hatırlayınca gülümsedi. Annesinin gözleri tamamen buğulanmıştı, Fiona'nın kocasının böyle iyi, çalışkan bir delikanlı olacağından memnun, kızının yüreğinin arzusuna, çocukluk aşkına kavuşacak olmasından mutlu olmuştu. *Hiçbir anne daha fazlasını isteyemez*, demişti. Eğer bütün çocukları böyle iyi bir evlilik yaparlarsa, kendisine şanslı sayacaktı.

Babası ise farklı bir tepki göstermişti. Yüzüğünü göstermek ve haberleri anlatmak için fırtına gibi içeri girdiğinde, babası ters bir ifadeyle koltuğunda oturarak hiçbir şey söylememişti. Joe gittikten sonra da kızlarından herhangi birinin evlenmesi için on yedi yaşın çok erken olduğunu bildirmişti. Ve kızının uzun bir süre nişanlı kalmayı planladığını umduğunu belirtmişti, çünkü onun düşüncesine göre bir kızın evlenebileceği en erken yaş on dokuzdu. Annesi parmağım dudaklarına götürerek, karşı çıkmaması için Fiona'yı uyarmıştı. Daha sonra babası puba gittiğinde, annesi onun henüz kızını kaybetmeye hazır olmadığını, sonunda yelkenleri suya indireceğini söylemişti. "Bu fikre alışması için ona biraz zaman ver," demişti. Ve bir defalığına, Fiona annesinin nasihatini dinlemişti. Karşı çıkmamıştı, çünkü eğer karşı çıkacak olursa, babasının aniden evlenmek için doğru yaşın otuz olduğuna karar vereceğini biliyordu. Ertesi gün babası bir bira için Joe'yu davet etmişti. Fiona ne olduğunu bilmiyordu, ama babası geri geldiğinde neşeli bir ruh hali içindeydi. Bir sonraki gün de yaş sınırını on dokuzdan on sekize indirmişti.

Erkeklerle başa çıkmanın yolu bu mu yani? diye düşündü Fiona. *Kafa salla, kabul et, onlara duymak istedikleri şeyi söyle, sonra da bildiğini oku?* Annesi babasıyla bu şekilde başa çıkıyordu. Kaleminin ucunu kâğıdın üzerine yerleştirdi ve Joe'ya babasının fikir değişikliğiyle alakalı her şeyi anlatmaya başladı.

"Kime yazıyorsun, Fee?" diye sordu Charlie.

"Joe'ya ve sonra da Michael Amca'ya."

"Sen bitirince Michael Amca'ya ben de bir şeyler yazayım, olur mu?"

"Hı-hı," dedi Fiona. Kâğıdın üzerine eğilmiş, kalemden mürekkep damlamasın diye dikkatle yazıyordu.

"Keşke burada yaşasalardı, amcan ve yengen," diye göğüs geçirdi Kate. "Özellikle de şimdi bebek beklerlerken. Kuzeniniz olacak. Veya kuzininiz. O çok hoş bir adamdır, babanızın erkek kardeşi yani. Hatırladığım kadarıyla biraz şeytan gibi bir tiptir. Ama belki de şimdiye kadar uslanmıştır..."

Sözleri çılgın gibi kapıya vurulmasıyla kesildi. "Vay canına!" diye bağırdı Charlie ayağa fırlayarak. "Hanımlar! Hanımlar!" diye bağırıyordu bir erkek sesi. "Açın kapıyı!"

"Olduğun yerde kal anne," dedi Charlie, koridordan aşağı giderken. Birkaç saniye içinde peşinde bir polisle mutfağa döndü.

"Bayan Finnegan?" diye sordu polis memuru nefes nefese. "Ben polis memuru Collins..."

"Evet?" dedi Kate, ayağa kalkarak.

"Hemen gelebilir misiniz hanımefendi... kocanız..."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Doklarda bir kaza geçirdi. Onu hastaneye götürdüler. Hemen gelebilir misiniz?"

"Ne oldu?" diye bağırdı Fiona. Kalemi tıkırtıyla masaya düşerek mektuba mürekkep sıçrattı. Sayfanın üzerine çirkin bir mürekkep lekesi yayıldı.

"Düşmüş, bayan. Bir mazgal deliğinden..." dedi polis.

Fiona adama gözlerini dikmiş, sözlerini bitirmesini bekliyordu. Oliver's altı katlı, yüksek bir binaydı. Babası birinci kattan düşmüş olabilirdi. *Ah, lütfen Tanrım*, diye dua etti, *lütfen birinci kattan olsun.*

Polis bakışlarını kaçırdı. "Beşinci kattan."

"Hayıır..." diye feryat etti Kate, elleriyle yüzünü örterek. Fiona annesine doğru koştu, tam yere yığılırken onu yakaladı.

Polis memuru Charlie'ye baktı. "Lütfen evlat... fazla zaman yok..."

Charlie derhal harekete geçti. "Anne... Anne!" diye haykırdı.

"Üzerine şalını al. Fee, Eileen'i sarıp sarmala. Buraya gel, Seamie..." O Seamie'nin ayakkabılarını giydirirken, Fiona annesinin omuzlarına şalını doladı. Eileen'i kucağına aldı, etrafına bir battaniye sardı, lambaları üfleyerek söndürdü ve ateşi de bir tarafa kümeledi. Memur Collins, Kate'i dışarı çıkardı. Charlie, Bristow'lara koştu. Birkaç dakika içinde Bay Bristow yolun dibindeki ahırında atına koşum takımlarını takıyordu.

Çıkan gürültü ve yaşanan telaş birkaç komşunun dışarı çıkmasına neden olmuştu. Anne Dolan koşarak geldi. "Fiona, ne var? Neler oluyor?" diye sordu.

"Babam bir kaza geçirmiş. Bizim... bizim hastaneye gitmemiz gerekiyor..."

"İşte," dedi Bayan Dolan, etek cebine uzanarak, "burada kiralık araba için para var."

"Teşekkür ederim, Bayan Dolan, fakat Bay Bristow arabasını getiriyor." Yolun sonundan gelen nal tıkırtılarını duydular ve ardından Peter Bristow kapılarının önündeydi. Rose Bristow dışarı çıkmış Kate'i teselli etmeye çalışıyordu. "Peter'ın yanına tırman canım, çabuk," dedi. "Ben de hemen ardından geleceğim. Çocukları halleder etmez. Her şey yoluna girecek. Senin Paddy kaçın kurasıdır, sakın merak etme."

Polis memuru Collins, Kate'in arabaya çıkmasına yardım etti, sonra Fiona, Charlie ve küçüklerle birlikte arabanın arka tarafına sıkıştı.

"Deh deh!" diye haykırdı Bay Bristow, dizginleri sımsıkı kavrayarak. Araba ileri doğru yalpaladı. Karanlık sokaklardan geçerlerken, Fiona sızlanan Eileen'i kollarının arasında sallayarak, korku içindeki Seamie'yi kucağında tutan Charlie'ye baktı. Annelerini daha fazla üzme korkusuyla düşüncelerini yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi, ama gözleri erkek kardeşine korktuğunu anlatıyordu. Bay Bristow'un atlarını iyice zorladığını, Kate'le konuştuğunu duydu ve sonra trafiğin sesini işitti, daha fazla sokak lambası gördü ve Whitechapel Caddesi'ne yaklaştıklarını anladı. Düşünceleri de dörtnala koşuyordu. Babası nasıl düşmüş olabilirdi? Oliver's'ı avucunun içi gibi bilirdi. Sadece aptallar veya sarhoşlar düşerdi. Belki de düştüğünü hafifletecek bir şeyin, bir çuval yığınının veya halat rulosunun üzerine düşmüştü. Belki de

polis memurunun söylediği kadar kötü değildi. Gene hararetle dua etmeye başladı; İsa'ya, Meryem Ana'ya, Aziz Joseph'e, Aziz Francis'e, düşünebildiği her azize dua ediyordu: *Lütfen, lütfen babama yardım edin.*

Araba sonunda hastanenin önünde durdu. Charlie daha araba durmadan aşağı atlamıştı. Polis memuru Collins, Seamie'yi aşağı sallandırdı. Fiona kollarında Eileen'le yere atladı. Kate derhal merdivenleri tırmandı. Bay Bristow da seslenerek arabayı içeri sokar sokmaz geleceğini söyledi. İçeride, ön büroda duran iki rahibeden biri onları durdurarak hangi hastayı görmeye geldiklerini sordu.

"Paddy Finnegan. Benim kocamdır. Kaza geçirmiş..." Kate'in sesi incelerek duyulmaz olmuştu.

"Finnegan..." diye tekrarladı rahibe, listesinde parmağını dolaştırarak. Kate'e baktı. "Doklardan gelen mi?"

"Evet," diye cevap verdi Charlie.

"Birinci kat. Merdivenleri çıkın ve sola dönün. Orada zaten birisi var. Bir polis memuru. Sizin kiracınız olduğunu söyledi."

Kate başını sallayarak merdivenlere doğru yöneldi.

"Bir dakika," dedi ikinci rahibe işgüzar bir tavırla. "Oraya böyle çoluk çocuk gidemez. Orası bir hastane koğuşu..."

"Rahibe Agatha!" diye sert bir kınama geldi. "Aldırmayın, Bayan Finnegan. Git canım. Çabuk olun!"

Kate merdivenlere koştu. Fiona peşinden giderken bebek onu yavaşlatıyordu. Hâlâ rahibelerin görev yerine yakın sayılırdı ve merdivenlere yaklaştığında bile onları duyabiliyordu. "... bazen merhamet ederek kuralları esnetmemiz gerekir, Rahibe Agatha... bu o çocukların babalarını görmek için sahip oldukları son şans..."

Fiona, "Ah, hayır... hayır!" diye hıçkırırken sesi, mağaraya benzeyen lobinin duvarlarında yankılandı. Eileen'i, memur Collins'e verdi ve annesinin arkasından koşmaya başladı. Koğuşun kapılarını birlikte iterek açtılar. Sarsıcı bir manzara onları selamladı.

Paddy erkekler koğuşu olarak kullanılan uzun, açık odanın ön tarafına yakın bir yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Sayıklıyor,

başını bir yandan öbürüne çevirip duruyordu. Nefesi zayıftı; rengi çekilmiş, terden sırılsıklam olmuş yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Yanına yaklaşırlarken, bir acı dalgasına yakalandı. Bu acıyla çırpınıp kıvranırken, durması için yakarıyordu. Fiona babasının kollarının sıyrıklar içinde olduğunu gördü, eskiden sağ bacağının olduğu yerde de bir şey yoktu, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Yatağının yanında mavi üniformasının içinde Roddy oturuyordu. Yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu. "Ah, Kate..." dedi.

Kate yatağa doğru sendeledi. "Paddy?" diye fısıldadı. "Paddy, beni duyabiliyor musun?"

Paddy gözlerini açarak ona baktı, ama tanımamıştı. Başka bir acı dalgasının bastırmasıyla haykırdı ve kıvranarak sırtını geriye doğru büktü.

Fiona buna dayanamayarak kulaklarını kapadı. "Babama yardım edin," diye inledi. "Lütfen birisi babama yardım etsin." Eileen korkarak polisin kollarının arasında ağlamaya başladı. Seamie başını Charlie'nin bacaklarına gömdü. Birkaç saniye sonra babasının yatağının yanına iki rahibe ve bir doktor geldi. Rahibeler onu tutarken, doktor koluna bir şırıngayla morfin enjekte etti. Sonsuz gibi gelen, gerçekte sadece birkaç saniyelik bir süreden sonra ıstırabı yatıştı.

"Bayan Finnegan?" diye sordu uzun boylu, kır saçlı bir doktor.

"Evet..."

"Korkarım size söylemem gerekiyor... kocanızın fazla zamanı yok. Düşme sonucunda bacakları ezilmiş. Sağ bacağı derhal kesmek zorunda kaldık, aksi halde kan kaybından ölecekti." Durdu. "Başka yaraları ve iç kanaması var. Onun acısını azaltmaya çalışıyoruz, fakat fazla dayanamaz... Üzgünüm..."

Kate iki eliyle yüzünü örttü ve hıçkırdı. Fiona babasının yatağının yanına giderek elini tuttu. Şoktan başı dönüyordu. Aklı bunu idrak edemiyordu. İşe giderken daha yeni ona hoşça kal dememiş miydi? Şimdiyse hastane yatağındaydı babası, vücudu acı içerisindeydi. Olamaz, diye düşündü, babasının kendisininkinin yanında kocaman kalan eline bakarak. *Bu mümkün değil...*

"Fee..."

"Baba! Ne var?"

Babası yutkundu. "Su."

Fiona başka bir hastanın komodininden bir su sürahisi kaptı. "Anne!" diye bağırdı, bir bardağa biraz su doldururken. Bir eliyle babasının başını desteklerken diğeriyle bardağı dudaklarına götürdü.

Kate bir anda yanına gelmişti. "Paddy?" dedi gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışarak. "Ah, Tanrım... Paddy..."

"Kate," dedi Paddy boğuk bir sesle, konuşma çabasıyla göğsü inip kalkıyordu. "Oturt beni." Gözlerindeki vahşi, cam gibi donuk bakış yok olmuştu; ailesini tanımıştı.

Kate ve Fiona onu yavaş yavaş, yumuşak bir şekilde, bağırdıkça durarak ve sırtını yastıklarla destekleyerek doğrulttular. Paddy'nin solukları korkutacak kadar hırıltılı bir hal almıştı; göğsündeki sıkıntı yatışıncaya kadar birkaç saniye gözlerini kapadı. Sonra kalan son kuvvetini de kullanarak ailesini çevresine topladı.

Eileen'i işaret etti. Memur Collins onu Kate'e verdi, Kate de küçük kızı yavaşça yatağın kenarına yatırdı. Paddy yaralı kollarıyla onu kucakladı, elini ve alnını öptükten sonra Kate'e geri verdi. Babasının sesini duyunca rahatlayan Seamie ona doğru eğildi. Fiona yavaşlatmak için kardeşinin kolunu tuttu ve titrek bir sesle ona dikkatli olmasını söyledi.

"Neden?" diye sordu Seamie, sitemkâr bir şekilde geri çekilerek.

"Çünkü babamız çok kötü yaralanmış."

"Neresinden?"

"Bacağından, Seamie."

Seamie babasının vücudunun alt kısmına baktı. Alt dudağını emerek gözlerini Fiona'ya çevirdi ve "Ama babanın bacağı gitmiş," dedi.

Fiona, şok içinde, beceriksizce fakat küçük kardeşine şefkat duyarak, "Bir bacak gitmiş, Seamie, ama öteki bacağı acıyor," dedi.

Seamie başını salladı. Sonra bir fare kadar usulca babasının yanına gitti. Onun dizini öptü ve minicik parmaklarıyla hafifçe ve nazik bir şekilde okşadı. "Daha iyi misin baba?" diye sordu.

"Evet, Seamie," diye fısıldadı Paddy, oğluna elini uzatarak. Onu sıkıca tuttu, yanağını öptü ve bıraktı.

Sonra Charlie'yi çağırdı ve ona artık evin erkeğinin o olduğunu, annesiyle erkek ve kız kardeşlerinin artık ona emanet olduğunu söyledi.

"Hayır baba, sen iyileşeceksin..."

Paddy onu susturdu, sonra yatağın ayakucundaki sandalyede asılı duran yeleğine gidip saatini getirmesini istedi. Charlie söyleneni yaptı. Paddy ona bunun bir zamanlar kendi babasına ait olduğunu, şimdiyse onun olduğunu söyledi. "Sen iyi bir delikanlısın, Charlie. Onlara iyi bak. İyi bak."

Charlie başını salladı ve yataktan uzaklaştı. Omuzları sarsılıyordu.

Paddy hâlâ yatağının yanında duran Fiona'ya döndü ve elini tuttu. Fiona ellerine baktı, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Fee..."

Fiona başını kaldırıp babasının yüzüne baktı. Babasının mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Bana söz ver kızım," dedi Paddy şiddetli duygular içinde, "ne olursa olsun rüyandan vazgeçmeyeceksin. Bunu yapabilirsin. Joe'yla birlikte dükkânını aç ve yapamayacağını söyleyen hiç kimseye kulak asma... söz ver bana..."

"Söz veriyorum baba," dedi Fiona, gözyaşlarını bastırmaya çalışarak.

"Aferin kızıma. Gözlerim üzerinde olacak. Seni seviyorum, Fiona."

"Ben de seni seviyorum baba."

Paddy, Roddy'ye döndü; onun elini tuttu. İki erkek birbirlerine bakıyorlardı. Aralarında hiçbir konuşma geçmedi; hiçbir söze ihtiyaç yoktu. Paddy onu serbest bıraktı ve Roddy sessizce uzaklaştı. Paddy yine zorlukla nefes almaya başlamıştı. Sessizce yatıyordu, bir an hiç konuşmadan Kate'e baktı. Kate ağlıyor, ona bakmak için başını kaldıramıyordu.

Paddy yeniden konuşabildiği zaman, parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. "Ağlama canım, ağlama," dedi usulca. "Yıllar önce, kilisedeki o günü hatırlıyor musun? Seni ilk kez gördüğüm günü? Genç bir kızdan başka bir şey değildin. Çok güzeldin. Kar-

da koşuyordun, ayine geç kalmıştın. Ve ben de elimle bir sandviçle pastaneden geri dönüyordum. Sandviçi cebime tıkıştırıp seni izlemiştim, içindeki pastırma tüm kiliseyi kokutmuştu. hayatımda gördüğüm en güzel şeydin."

Kate gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ve o zamandan bu yana da hep, 'Keşke görmez olsaydım,' deyip durdun. Seni seyahat etmekten alıkoydum. Amerika'ya gitmekten... Londra'da çakılıp kalmana sebep oldum."

"Sen kalbimi çaldın. Ve ben de hiçbir zaman, bir kez olsun geri istemedim. Sadece mutluluğu tattım, senin sayende. Seni St. Pat's'teki o günden beri sevdim ve daima seveceğim."

Kate başını eğerek ağladı.

Paddy'nin göğsündeki hırıltı yeniden başlamıştı. Dudağının köşesinde bir kan damlası belirdi ve çenesine doğru süzüldü. Fiona yatak çarşafının kenarıyla kanı sildi.

"Kate" dedi Paddy, artık sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Dinle beni... eski bavulumun astarında iki sterlin var. Oliver'daki arkadaşlar para toplayacaklardır; mağrurluk edip de o parayı almamazlık etme. Buna ihtiyacın olacak." Kate, gözyaşlarıyla mücadele ederek başını salladı. "Michael'a yaz ve ona de ki..." diye devam etmek istedi, fakat ıstırabı sözünü kesti. İnledi ve Kate'in elini yakaladı. "... ona neler olduğunu anlat. Para yollayacaktır. Ve dikkat et beni alyansımla gömmesinler. Şöminenin üzerindeki küçük çanakta duruyor. Onu al ve rehine ver."

"Hayır."

"Yap bunu, o sadece bir yüzük..." dedi Paddy şiddetle.

Kate yapacağını söyledi ve Paddy tekrar yastığa yığıldı. Kate cebinde mendilini arayıp bularak gözlerini sildi, sonra tekrar kocasına döndü. Paddy'nin göğsü hareketsiz, yüzü huzur içindeydi. Gitmişti.

"Ah, Paddy, hayır!" Kendini onun vücudunun üzerine atarak feryat etti. "Bizi bırakma! Lütfen, lütfen bizi bırakma!"

Fiona babasının yüzünü gördü, annesinin feryatlarını duydu ve dünyasının çöktüğünü hissetti.

Bölüm On

"Fiona, hayatım... birazcık bir şeyler ye," diye yalvardı Rose Bristow. "Bir parça yahni, bir sandviç?"

Mutfak masasında oturan Fiona boş boş gülümsedi. "Yapamıyorum, Bayan Bristow."

"Yemen lazım çocuk. Elbiselerin üzerinden sarkıyor. Sadece bir parça ye? Hadi kızım. Joe seni böyle bir deri bir kemik görünce bana çok kızacak."

Fiona pes etti ve sırf onu memnun etmek için Rose'un eline bir kâse sığır yahnisi tutuşturmasına izin verdi. Aç değildi ve bir daha acıkabileceğini hayal bile edemiyordu. Mutfakları yiyecek doluydu, Komşular ailesi için etli börekler, sosis ruloları, yahniler, soğuk etler, patates, haşlanmış lahana ve mayalı ekmekler getirmişlerdi, böylece cenaze ve definin arkasından kendileri ve taziyeye gelenler için üç gün boyunca yetecek kadar yiyecekleri vardı. Rose'un dikkatli gözetiminde ağzına bir çatal dolusu yahni koydu, çiğnedi ve yuttu.

"Bu iyi oldu kızım. Sen bunu bitir, ben de annenle ilgileneyim. Yakında Joe burada olacak. İki gün önce ona mektup yolladım. Merak etme canım, gelecek."

Bayan Bristow mutfaktan ayrılarak, Fiona ve ailesiyle birlikte kilise mezarlığından geri dönen yaslı kişilerle ilgilenmek için salona gitti. Fiona çatalını bıraktı ve elleriyle yüzünü örttü. Zihninde babasının defin sahneleri yeniden canlandı. Kilise mezarlığı yolundaki uzun geçit töreni, toprağa inen tabut, rahip tabuta bir avuç dolusu toprak atarken annesinin bükülen dizleri. Babası önceki geceyi kendi çatıları altında geçirmiş ve şimdi de gitmişti, soğuk toprağın altına girmişti.

Bu manzaralar gözünün önünden geçerken ağlamadı; çok yorgundu. Hastanede ağlamıştı, gözleri şişip kapanana kadar ağlamıştı ve sonra ölünün başında beklerken de ağlamıştı. Kaza gecesi

hissettiği vahşi, paramparça eden ıstırap tüm varlığına –bedenine ve ruhuna– nüfuz eden, babasının gitmiş olduğu ve asla geri gelmeyeceği gerçeği dışında onu her şeye karşı bihaber bırakan donuk ve kurşun gibi ağır bir acıya dönüşmüştü. Bu acının tesellisi yoktu. Seamie veya Eileen'le uğraşırken bir-iki dakika düzeliyor, sonra hatırlıyor ve nefesi kesiliyordu. Açılan ve yeniden kanamaya başlayan derin bir yara gibiydi. Baktığı her yerde onu hatırlatan bir şeyler vardı – şöminenin yanındaki koltuğu, tütün kesesi, borda kancası. Eşyaları burada olur da o nasıl burada olmazdı? Şömineye gitti ve kancayı indirip kullanılmaktan aşınıp düzleşmiş olan ahşap sapına parmaklarını doladı.

Onlara ne olacaktı? Annesi... iki gündür neredeyse onları tanımıyordu. Eileen'in karnını doyurmayı reddediyordu. Sokağın karşısındaki Bayan Farrell da yeni doğum yapmıştı ve bebeği o emziriyordu. Kate acıdan aklını kaybetmiş bir şekilde ağlayarak ve kocasını sayıklayarak yatağında yatıyordu. İkinci günün akşamında, bembeyaz yüzü, karmakarışık ve keçeleşmiş uzun kestane rengi saçları ve kara birer oyuğa benzeyen gözleriyle aşağı inmiş ve kocasının tabutunun yanında yerini almıştı. Orada İrlandalıların ölüleri için attığı doğaüstü çığlıklara ve yaktığı ağıtlara katılmıştı, böylece ölen kişi onları duyacak ve kederlerini bilecekti. Yasla acı çeken bir insan ruhunun, ıstırabını adeta uluyarak semalara haykırmasına tanıklık etmek korkunç bir şeydi.

Daha sonra Rose'un kendisini yıkamasına, sütten şişmiş göğüslerine sıcak kompres yapmasına ve saçlarını taramasına izin vermişti. Hâlâ sersemlemiş bir şekilde, çocuklarını sormuş, Eileen'in kendisine getirilmesi için ısrar etmişti. Roddy'yle cenaze işlemlerini konuşmuş, sonra yatağına dönerek günlerdir ilk kez uyumuştu.

Charlie kuvvetli durmak ve ailesini desteklemek için çok gayret ediyordu. Cenazeye ve define yardım etmişti. Tabutu taşıyanlardan biri olmuştu. Fiona onun ağladığını görmemiş, ama mutfakta tek başına oturduğunu görmüştü: Gözlerini ateşe dikmiş babasının saatini tutuyordu.

Seamie dört yaşındaki herhangi bir çocuk gibi tepki vermişti. Bazen korkuyor, kafası karışıyor ve babası için ağlıyor, bazen her

şeyi unutup şöminenin karşısında oturarak oyuncaklarıyla oynuyordu. Fiona'nın Seamie ve Eileen için kalbi sancıyordu, çünkü babalarıyla alakalı bir sürü şeyi bilemeyeceklerdi – İrlanda hikâyelerini, Cadılar Bayramı'yla alakalı hayalet hikâyelerini, nehre yapılan yürüyüşleri. Daha bir sürü şeyi. Onlara anlatmaya çalışacağı, ama buna girişemeyeceği şeyleri.

Omzunda yumuşak bir el hissedince düşüncelerinden uyandı. "Fiona, çay koyabilir misin?" diye sordu Bayan Bristow. "Ben Tillet, arkadaşlarıyla birlikte burada. Birer fincan çay içmeleri iyi olabilir."

"Evet," dedi Fiona, kancayı şöminenin üzerindeki yerine geri koyarak.

Rose yine gözden kayboldu ve Fiona uğraşacak bir işi olmasından memnun olarak çayı hazırladı. Çaydanlığı salona götürürken, evde hâlâ yas tutanların olduğunu gördü; onların şimdi ve üç gündür orada bulunmaları babasına bir övgü, ona olan saygılarının bir kanıtıydı. Komşularıyla ve arkadaşlarıyla konuşmak için kendini zorladı. Yaşlı bayanlar kolunu sıktılar, diğerleri başsağlığı dileklerini fısıldadılar ve babasına ne kadar benzediğini söylediler. Zaman zaman etrafına bakınarak Joe'yu araştırıyordu. Burada olmasını ne kadar da istiyordu. Bayan Bristow, Covent Garden'a bir mektup yollayarak burada olup bitenleri haber vermişti. Yapabilse, onu getirmek için oraya gidebilirdi, ama otobüs bileti için parası yoktu ve Kate için onu bırakamayacak kadar endişeleniyordu. Bay Bristow da oğluna haber vermeye gidememişti. Cenaze işlerine yardım etmek için zaten bir günlük işini kaçırmıştı. Pazardan daha fazla uzak kalırsa başka bir seyyar satıcı onun yerine talip olabilirdi. Bayan MacCallum Paddy'nin ona yaptığı iyiliklerden bahsederken Fiona yorgunluğunu gizlemeye çalışarak kibarca dinledi.

Yaşlı kadın konuşmayı sürdürürken kulağına başka bir konuşma çalındı. İki adam, hem komşuları hem de babası gibi dok işçisi olan Bay Dolan ve Bay Farrell, bir köşede durmuş babasından bahsediyorlardı.

"On beş yıldır doklardaydı ve en ufak bir hata yapmadı," dedi Bay Dolan. "Ne parmağı koptu ne bir yeri kırıldı. Ve sonra bir mazgal deliğinden düştü. Hiç mantıklı gelmiyor, Alf."

"Polislerin platformda yağ bulduklarını duydum," dedi Alfred Farrell. "Bunun bir vinçten damladığını ve kaymasına neden olduğunu düşünüyorlar."

"Saçma! Sen şimdiye kadar doklara gres yağı dökecek birisini tanıdın mı? Böyle bir şey yapılmış olamaz. Tıpkı nikâh yüzüğüne benziyor – kimse takmaz, çünkü tehlikelidir. Bir yere takılırsa parmağına girer. Aynı şey gres yağı için de geçerli. Biraz dökülse hemen bezle silinip o noktalara kum serpilir. Oliver'daki herkes bunu iyi bilir."

Fiona adamların konuşmalarını duyunca çarpılmış gibi oldu. *Haklılar,* diye düşündü; bu hiç mantıklı değildi. Babasının işi hakkında, hiçbir dok işçisinin gres yağı konusunda dikkatsizlik etmeyeceğini bilecek kadar fikri vardı. Bu sırf çay yapraklarına kokusu siner korkusuyla, bir çay sandığının üzerine koca bir hindistancevizi sandığı koymaya benziyordu. Roddy'nin tahkikattan bahsettiğini, polisin mazgal kapağını cıvataları çıkmış ve yakınına gres yağı bulaşmış halde bulduğunu duymuştu. Ustabaşı Thomas Curran adamlarından birinin kapağı uygun şekilde tutturmadığını düşündüğünü söylemişti. Rüzgârlı bir geceydi ve babası kapağın binanın yan tarafına çarpıp durduğunu duymuş olmalıydı. Mandallamak için yukarı çıkmış ve hava karanlık olduğu, elinde de sadece bir fener olduğundan gres yağını görmemiş olmalıydı. Curran adamlarından birine –Davey O'Neill'a– gün içinde vinçleri yağlamasını söylediğini anlatmıştı. Davey etrafa biraz yağ sıçratmış olabilirdi. Curran bunun bir trajedi olduğunu söylemişti. İşçiler aralarında para toplayacaklardı ve bizzat Bay Burton'ın aileye yardım etmek için bir yol bulacağından emindi. Bu açıklamayla tatmin olan sorgu yargıcı kaza sonucu ölüm kararı vermişti.

Fiona tüm bunları duymuştu, ama babasının ölümünün şokuyla öylesine perişandı ki, pek idrak edememişti. Babası mazgal deliğinden düşmüştü. Ayrıntıların önemi yoktu; tek önemi olan babasının ölmüş olmasıydı. Fakat şimdi aklı daha netleştikçe...

"Affedersiniz, Bayan MacCallum," dedi kaba bir tavırla. Dırdırlanan kadını bırakarak mutfağa geri döndü. Düşünmek için biraz kendi kendine kalması gerekiyordu.

Babasının koltuğuna oturdu. Gün gibi meydandaydı: Babası-

nın kayması için birisi yere gres yağı bulaştırmıştı. Neden bunu hiç kimse görmemişti? Düşünmek acı veriyordu, zihni son derece pıslı ve bulanıktı, fakat düşüncelerini yazacak, hepsini bir düzene sokacaktı. Ardından her şeyi Roddy Amca'ya anlatacak ve o da yetkililerin başka bir soruşturma yapmasını sağlayacaktı. Neler olduğu belliydi, gün gibi aşikârdı... bu çok... saçmaydı.

Babama birisi neden zarar vermek istesin ki? diye sordu kendi kendine. Hepsi onun iş arkadaşıydı. Delirmiş miydi acaba? Evet, öyleydi. Aklını kaybediyordu. Babasının ölümü için bir sebep arıyor, havanda su dövüyordu.

Dirseklerini dizlerine koyarak öne eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Olanları hâlâ kabul edemiyordu; bir parçasıyla hâlâ babasının doklardan eve gelmesini, ön kapıdan içeri girmesini bekliyordu. Gelip oturacak, gazetesini okuyacak ve tüm bu kâbus unutulacaktı. Çocukluğunda, babası evreninin merkeziydi ve babasının hep orada olacağını zannetmişti – onlara bakacağını, masaya yemek koyacağını, onları dünyadan ve onun tehlikelerinden koruyacağını. Şimdi babaları yoktu. Annelerinin kocası yoktu. O gitmişti. Onlara kim bakacaktı? Buradan nereye gideceklerdi?

Şu anda, son üç gündür tekrar tekrar olduğu gibi, babasının ölümünden duyduğu ıstırap gürültüyle gelen bir çığ gibi üzerine çöktü. Engel olmaya çalıştı, ama duygu çok güçlüydü. Acı acı ağlarken Joe'nun mutfağa girdiğini fark etmedi.

"Fee?" dedi Joe usulca, yanında diz çökerek.

Fiona başını kaldırdı. "Ah, Joe," diye fısıldadı. Gözleri o kadar acıyla doluydu ki, onun için Joe'nun gözleri de yaşlarla doldu. Kollarını ona dolayan Joe, Fiona ağlarken onu tuttu. Acısı yürek burkan hıçkırıklarla kendisini gösterirken, Joe saçlarını okşayarak onu hafif hafif salladı.

Fiona daha fazla ağlayamayacak hale geldiği zaman, Joe onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve baş parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Benim zavallı sevgilim," dedi.

"Neden Joe? Neden benim babam?" diye sordu Fiona, gözyaşlarının arasından masmavi gözleriyle.

"Bilmiyorum, Fiona. Keşke senin için bir cevabım olsaydı."

"Tanrım, onu özlüyorum," diye fısıldadı Fiona.

"Biliyorum, hayatım. Onu ben de özlüyorum. Baban adam gibi adamdı."

Joe, Fiona'nın elini tuttu, birkaç dakika sessizce birlikte oturdular. Fiona burnunu çekiyordu. Aralarında süslü sözcükler, basmakalıp kelimeler geçmedi. Joe onun acısını dindirmek için her şeyi yapabilirdi, ama ne yapabileceği veya söyleyebileceği konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Fiona'nın ıstırabı tıpkı humma gibi normal seyrini takip edecek ve sona erdiğinde onu serbest bırakacaktı. Joe onu susturmayacak veya bunun takdir-i ilahi olduğunu, babası için böylesinin daha hayırlı olduğunu söylemeyecekti. Bunlar saçmalıktı ve her ikisi de bunu biliyordu. Bir şey bu kadar acı verdiği zaman, acı vermesine izin vermek gerekiyordu. Bunun kestirme yolu yoktu. Joe ağır bir şekilde kendini Kate'in sallanan koltuğuna bıraktı.

Fiona ona baktığında yorgun ve yıkanmamış olduğunu gördü. "Peterson seni çok mu çalıştırıyor?"

"Evet. Bu ara hasat vagonları geliyor. Gece gündüz onları boşaltıyoruz. Yoksa buraya daha önce gelirdim. Annemin mektubunu dün sabah aldım, ama oradan ayrılamadım. Eğer ayrılsaydım, işten atılırdım. Kendisinin cenazesi olmadığı sürece, hiç kimsenin cenazesi Tommy P.'nin umurunda değil. Olup bitenleri okuduğumdan beri uyumadım. Üzgünüm Fee, keşke daha önce gelebilseydim."

Fiona başını salladı; anlıyordu. Joe artık buradaydı.

"Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Bu gece. Hemen şimdi değil, daha sonra. Bitirmesi için işi Harry'ye bıraktım, ama yarın sabah erkenden başka bir yük daha geliyor."

Fiona hayal kırıklığına uğramıştı. Joe'nun kalabileceğini ummuştu. Tanrım, Joe'nun Londra'nın ta öbür ucunda olacağına hâlâ annesinin babasının evinde yaşıyor olmasını ne kadar isterdi. Şu anda ona çok ihtiyacı vardı – kendisiyle konuşmasına, kendisini teselli etmesine. Önündeki günlerde de ona ihtiyacı olacaktı. Fakat o burada olmayacaktı.

Joe adeta düşüncelerini okumuş gibi bir şilin çıkardı ve Fiona'nın eline sıkıştırdı. "İşte. Kâğıt ve pullar için. Bana yazabilirsin.

Her gece. Daha fazla dayanamadığın zaman, bana bir mektup yaz yeter, o zaman birbirimizle konuşmuş gibi oluruz, tamam mı?"

"Tamam."

"Yürüyüş yapacak zamanım var," dedi Joe ayağa kalkarak. "Hadi çıkalım buradan Tüm bu fısıldaşmalar ve ağıtlar senin için hiç iyi değil. Hadi nehre gidip gemileri seyredelim. Hava kararıncaya kadar hâlâ bir saatimiz falan var."

Fiona ayağa kalktı ve arka kapının yanındaki çengelden şalını aldı. Joe haklıydı, evden dışarı çıkmak iyi olacaktı. Fiona hazırlanırken, babasının kıyıda, sevdiği şeylerin yanında olacağına dair tuhaf bir duyguya kapıldı – yuvarlanan gri dalgalarla rüzgârla sürüklenen bulutların, dönerek ve yükselerek uçan martıların, burnunu denize doğru çevirmiş yavaş yavaş ilerleyen bir geminin hevesli pruvasının. O bu acı dolu evde değildi, orada, nehrin kenarındaydı – Fiona bundan emindi. Ve Joe elinden tutup onu evden çıkarırken, bu kesinlik onu yatıştırdı ve içine bir nebze de olsa huzur verdi.

Bölüm On Bir

Kate elindeki kâğıt parçasında yazılı numarayı kontrol etti: 65 Steward Caddesi. Kapının üzerindeki numara buydu. Acaba neden hiç kimse cevap vermiyordu? Kapıyı tekrar çaldı.

"Bekle, tamam mı?" diye bağırdı içerden bir ses. "Seni ilk seferde duydum zaten."

Kapı zorlanarak açıldı ve Kate görünüşüne bakılırsa az önceye kadar uyuyan ve uyandırılmaktan hiç memnun kalmamış şişman, darmadağınık bir kadınla yüz yüze geldi.

"Bayan Colman siz misiniz?"

"Benim."

"Ben Bayan Finnegan. Oda için gelmiştim."

"İçeri gel o zaman," dedi kadın, onu karanlık ve lahana kokan bir koridora sokarak. "Oda yukarıda. En üst katta. Kapı açık. Gü-

zel bir odadır, Bayan Flanagan," diye ekledi kadın. Dişleri siyahtı. Viski kokuyordu.

"Finnegan."

"Flanagan, Finnegan, benim için hepsi bir. Yukarı çık."

"Teşekkür ederim Bayan Colman," dedi Kate merdivenleri tırmanırken. İlk kat sahanlığına tırmanırken elinin altındaki tırabzan sallanıyordu. Basamaklar titreşiyor ve gıcırdıyordu. Açık bir kapıdan genç bir kadın gözüne ilişti, bebeğini emzirirken ekmek kabuğu kemiriyordu. Bir diğerinde, bir adam karyolasına uzanmış, horluyordu.

Devam ederek ikinci kattaki merdiven sahanlığına çıktı. Üç odadan birinin kapısı ardına kadar açıktı. İçeri girdi. Ayaklarının altında bir şey ezildi. *Muhtemelen bir sıva parçası*, diye düşündü. Oda karanlıktı; tek penceresindeki panjurlar kapalıydı. Çekerek açtı ve çığlık attı.

Oda siyah böcek kaynıyordu. Işıktan ürkmüş, kaçmak için yerde ve tavanda çılgın gibi koşuşuyorlardı. Şeritler halinde aşağı sarkan leş gibi duvar kâğıdının üzerinden kaçışıyorlardı. Şöminenin içinde cirit atıyorlar ve lekeli şiltenin üzerinde kaynaşıyorlardı. Hemen aşağıya inerek ön kapıya asıldı.

"Odayı beğendin mi?" diye bağırdı Bayan Colman, paytak paytak peşinden yürüyerek.

"Böcek kaynıyor!"

"Ah, böcekler size zarar vermez. Bak ne diyeceğim, sana ucuza bırakırım. Mutfak kullanımı da dahil." Kadın Kate'e doğru sokuldu. "Ve o odayı tutmanın başka bir avantajı daha var. Eğer elin dara düşerse, oradan ayrılmana gerek kalmadan birkaç şilin kazanabilirsin." Yaltakçı bir tebessümle gülümsedi. "Bay Daniels, ikinci kat. İyi para ödermiş, öyle diyorlar."

Kate asılarak kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Böcekler, pislik, kötü koku, hepsi midesini bulandırmıştı. *O pis kaltak da kalkmış bana pis tekliflerde bulunuyor*, diye düşündü burnundan soluyarak. Paddy onu duyacak olsaydı, bir yumrukta dişlerini dökerdi.

Paddy. Onu düşününce, gözleri yaşlarla doldu. Cebinden mendilini çıkararak gözlerini sildi. Şu anda ağlamayı göze alamazdı. Bir oda bulmak zorundaydı, çünkü parası neredeyse bit-

mek üzereydi ve artık Montague Sokağı'ndaki evin kirasını karşılayamazdı.

Paddy'nin maaşının artık söz konusu olmaması sıkıntı yaşamaları için zaten yeterliydi, ama kocasının ölümünün hemen ardından hastane faturaları, tabut ve cenaze arabasının, mezarlıkta bir arsanın ve mezar taşının maliyetleri de buna ilave olmuştu. Paddy'nin söylediği iki sterlini bulmuş ve onun da söylediği gibi Oliver'daki adamlar aralarında para toplayarak ona üç sterlin daha vermişlerdi, buna ilaveten sendikadan ve ölüm sigortasından da bir sterlin gelmişti. Fiona ve Charlie kazandıklarını olduğu gibi ona veriyorlardı ve Kate de tekrar çamaşır yıkamaya başlamıştı, ancak bunlar yetmiyordu.

Burton Çayları'nın kocasının ölüm tazminatı olarak on ila yirmi sterlin ödeyeceğini ummuştu. Yaklaşık iki hafta geçip de hiçbir haber alamayınca, tüm cesaretini toplayarak şirket ofislerine gitmişti. Kıdemsiz bir memur tarafından kabul edilinceye kadar üç saat beklemek zorunda kalmış, memur da ertesi gün tekrar gelmesini ve kıdemli kâtiple konuşmasını söylemişti. Tekrar gittiğinde, yine bekletilmişti. Başka bir memur ona doldurmak için bazı belgeler vermişti. Onları eve götürüp Roddy'ye okutmak istemiş, ama memur bunu yapamayacağını söyleyince belgeleri doldurup teslim etmiş ve ona bir ay sonra geri gelip talebini kontrol etmesi söylenmişti.

"Bir ay! Beyefendi, paraya şimdi ihtiyacım var," diye itiraz etmişti.

Koyun pirzolası gibi favorileri ciddi görünümlü memur, kâğıtları imzalayarak tazminat paralarının verilmesi için Burton'ın prosedürünü izlemeyi kabul etmiş olduğunu söylemişti. Eğer o prosedürleri izlemeyecek olursa, talep hakkını kaybetmiş olacaktı. Beklemekten başka çaresi kalmamıştı.

Burton'da geçirdiği zaman onu tüketmişti. Bugünlerde yapabildiği tek şey, kontrolünü kaybetmemeye çalışmaktı. Her sabah gözlerini açtığında ıstırabı yeniden bütün benliğine siniyor ve ağlamaya başlıyordu. Sonra, üzüntüyle sersemlemiş, ama mecburiyetlerinin zorlamasıyla kendine gelmiş olarak kalkıyor, çocuklarını karnını doyuruyor, sonra çamaşır yıkamaya başlıyor ve

elinden geldiği kadar hayata tutunmaya çalışıyordu. Matem elbiseleri giymiyordu, kara boncukları veya broşu yoktu. Merhumun anılarıyla karartılmış salonlarda üzülmek, baygınlıklar geçirmek yoktu. Bunlar üst sınıflara mensup hemcinsleri içindi. Kendisi gibi kadınlar üzüntüden çılgına dönebilirlerdi, fakat kalkarlar ve hayatlarına devam ederlerdi, aksi halde çocukları aç kalırdı.

Ne zaman çocuklarını düşünse, onların geleceği için korkuya kapılıyordu. Onların bakımını nasıl sağlayacaktı? Taşındıkları zaman bazı mobilyalarını satabilirdi – bu birkaç şilin getirebilirdi. Eğer yapması gerekirse, Paddy'nin alyansını rehine de verebilirdi, fakat ancak mecbur kalırsa. Çamaşır kazanını ve mengenesini satabilirdi. Bütün aile tek bir odada yaşamaya başladıklarında bunlara yer olmayacaktı. Onlar olmadan, eve çamaşır alamayacaktı ki bu da gelirlerinde başka bir kayıp demekti, fakat belki parça başı iş yapabilir veya müşterilerinin evlerinde çamaşır yıkayabilirdi. Ama o zaman Seamie ve Eileen'e kim bakacaktı?

Tüm bunlarla başa çıkamam, diye düşündü, *çıkamam. Burton Çayları'nda iki gün geçirdim ve elimde resmi bir belge bile yok. Dünü ve bugünü oda arayarak geçirdim ve tek bir şey bulamadım. Ya çok pahalıydılar ya çok küçük ya da korkunç.* Gözyaşları tekrar belirmişti. Üstelik bu sefer çaresizlik gözyaşlarıydı ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

***

"Hadi Bristow, benimle ve arkadaşlarla gezmeye gel. Eğlenceli olacak," dedi Harry Eaton, aynada kravatını düzeltirken.

"Hayır teşekkürler, dostum. Pestil gibiyim," dedi Joe, gözleri kapalı, esnemesini bastırarak.

"Of, ne saçma! Yorgun falan değilsin. Gerçek nedenin ne olduğunu biliyorum."

Joe tek gözünü açtı. "Neymiş?"

"Şu senin küçük güzel kız. Fiona. Bundan hoşlanmaz. Ona çükünün bir kalıp sabun olmadığını söyle. Arada bir ıslanınca eriyip tükenmez."

Joe güldü. Bu Harry'nin cumartesi gecesi ritüeliydi. Ne kadar

yorgun olursa olsun, gene de zamparalık için zaman ve enerji bulurdu... ve gelmediği için onunla dalga geçerdi.

"Hele bir düşün, ortak," diyerek kıs kıs güldü. "Koca göğüslü ve sıkı kalçalı güzel bir fahişe, üç şiline hepsi senin. Sarışın veya esmer, hangisini istersen. Tüm numaraları yapan kızıl saçlı bir kız biliyorum. Bir sokak lambası direğinin boyasını bile emip çıkarabilir..."

"Kendine hâkim ol, tamam mı?"

Fakat Harry Eaton kendine hâkim olma konusunda asla endişe duymazdı. Seks için para ödemeye dünden razıydı ve Londra'da onun ihtiyaçlarını karşılamak için kadın sıkıntısı yoktu. Harry'nin kitabında iki çeşit kadın vardı: Eğlenmek için olanlar ve evlenmek için olanlar. Ve o birincisini tercih ediyordu.

Joe'nun Harry'ye katılmamak için nedenleri vardı – yani Fiona vardı, ama aynı zamanda bir Haymarket genelevinden hastalık kapmak da istemiyordu. Harry'nin bazı sabahlar penisi acıdığı için çiş yapmakta zorluk çekerek inlediğini duyduğu oluyordu. Tedavinin uzvu kadar cüzdanına da –hatta cüzdanına daha da fazla– zarar verdiğini söylüyordu Harry. Yine de bu onu durdurmuyordu. Hâlâ pazardan adamlarla birlikte, "kılıcıma bir kılıf" dediği arayışın peşinden gidiyor ve gitmeden önce her seferinde utanmaz bir şakaya katlanmak gerekiyordu. Joe'nun *meseleyi kendi ellerine almasına* izin vereceğine veya sevgili Rosie Palm'la* harika bir akşam geçirmesini umduğuna ilişkin küçük nükteler.

"Pekâlâ, ben kaçtım."

"Kaçırdın mı? Ben de bu kötü koku nereden geliyor diye düşünüyordum."

"Çok komik. Beni beklemeden yat. Ve Joe..."

"Ne var, Harry?"

"Son zamanlarda gözlerini kontrol ettirdin mi?"

"Hayır."

"Ettirmelisin dostum. Bunun fazlası..." –Harry, sırıtarak eliyle müstehcen bir hareket yaptı– "... körlüğe neden oluyormuş."

"Teşekkürler. Şimdi git de bana biraz huzur ver."

---

* Güllü Avuç. Mastürbasyon için kullanılan, kadın ismi süsü verilmiş bir deyim –ed.n.

Harry çıktı, merdivenlerden aşağı koştururken ıslık çalıyordu. *Bu gece onunla olacak kıza acıyorum*, diye düşündü Joe, *kıza boğa gibi saldıracak*. Yine esnedi. Yatağa gitmeliydi, ama yerinden kalkamayacak kadar yorgundu. Sobanın kapağı açıktı, ateş hoş bir şekilde ayaklarını ısıtıyordu. Kendini tok, sıcak... ve suçlu hissediyordu.

O ve Harry çalışmaya sabahın dördünde başlamışlardı. Hasat mevsimi sona eriyordu, fakat yük arabaları hâlâ aralıksız olarak geliyordu. Çiftçiler son ürünlerini de satıp bitirmek için hevesliydiler. Uzun zamandır tam bir izin günü kullanmamıştı. Bunun için ısrar edebilirdi, ama akıllıca olmazdı. Şimdi değil. Peterson üstü kapalı olarak bir terfiden bahsediyordu. Martin Wilson, ürünler için ödedikleri son fiyatın pazarlığını yapan adam, işten ayrılıyordu. Martin'in yerini almak aklına bile gelmemişti; terfi beklemek için çok yeni olduğunu düşünüyordu, ama işaretler yanlış anlaşılacak gibi değildi. Peterson çalışmasını övmek için her fırsatı kullanıyordu. Ve bugün, kendisine Martin'in işini yaptırmıştı, çünkü Martin'e içeride ihtiyaç vardı. Tommy ve Martin'in kendisini gözlemlediklerini görmüştü. Paydos sırasında, Tommy ürün kontrol föyünü gözden geçirmiş, Joe'nun fazladan ödeme yaptığı iki işlemi işaret etmiş, az ödeme yaptığı dört işleme ise neşeyle dikkat çekmiş ve çıkardığı işin "bütün olarak değerlendirildiğinde birinci sınıf" olduğunu belirtmişti. Neredeyse gururdan patlayacaktı Joe. Peterson'ın takdiri onun için çok önemli bir hale gelmişti.

Harry'yle ikisi geç vakitte paydos etmişlerdi, yediden hemen sonra. İşleri bittiğinde Tommy hâlâ oralardaydı ve Millie de onunla birlikteydi. Tommy her iki delikanlıyı da akşam yemeğine davet etmişti. Bunu duyunca Joe'nun yüreği ezilmişti. Whitechapel'a gidip Fiona'yı görmeyi planlamıştı. Onu tekrar görmeyeli iki hafta olmuştu ve sözlüsünü merak ediyordu, ama Peterson'ın davetini geri çevirememişti. Tommy üstlerini başlarını toparlamalarını söyleyip iki sokak ötedeki İtalyan restoranı Sardini'de buluşmayı önermişti. Joe paniğe kapılmıştı; hayatında hiç restorana gitmemişti. *Belki de gitmemeliyim*, demişti Harry'ye, çünkü iş kıyafetlerinden başka giyecek bir şeyi yoktu. Harry ona

içine sığmadığı bir ceket vermiş, ayrıca bir gömlekle kravat ödünç vermişti. Joe da iki pantolonundan en iyisini giymişti.

Sardini karanlıktı, sadece şarap şişelerinin içine sokulmuş mumlarla aydınlatılmıştı, bu yüzden pantolonunun ceketine uymadığını hiç kimse fark etmemişti. Tommy herkes için sipariş vermişti. Joe çorbanın ve başlangıç yemeklerinin üstesinden gelmiş, ama makarna geldiği zaman şaşkına dönmüştü. Onun makarnalarla mücadelesine Millie, Tommy ve Harry hep bir ağızdan gülmüşler, sonra Millie ona makarnaları bir çatala nasıl dolayacağını göstermişti. Joe'nun spagettisine parmesan peyniri serpmiş ve çenesindeki domates sosunu silmişti. Konuşkanlığı üzerindeydi, onlara babasının Guy Fawkes partisiyle ilgili planlarının nasıl ilerlediğini anlatmıştı. Yemekleri bittiği zaman, hep birlikte Covent Garden'a geri yürümüşler, sonra Tommy ve Millie ayrılmışlardı.

Joe çok keyif almıştı, ama şu anda kendisini berbat hissediyordu. Bu gece Fiona'yla birlikte Whitechapel'da olmalıydı. Solgun, zayıf ve babası için acı çeken Fiona'yla. Kendisi birinci sınıf bir pislikti. Fiona'nın ona ihtiyacı vardı ve o nerelerdeydi? Sardini'de gününü gün etmişti. Babasının gömüldüğü günün gecesi nehirden eve yürüyüşlerini, Fiona'nın ayrılırken kendisine nasıl sımsıkı sarıldığını hatırladı. Kalbi burkuldu. Kendisine bu kadar ihtiyacı varken onu bu şekilde bırakmaya dayanamazdı. Ama ne yapabilirdi ki? Bir-iki gün işi bırakmayı düşünmüştü, böylece Montague Sokağı'na geri dönebilir ve Fiona'yla birlikte olabilirdi. Ama bu onları nereye götürebilirdi ki? Tekrar babasıyla birlikte çalışmaya başlayacak, kutularına dişinden tırnağından artırdığı penileri koyacaktı, halbuki şimdi sterlinler koyabiliyordu. Martin Wilson'ın *işinde –tabii eğer işi alabilirse–* çok daha fazla para kazanacaktı. Plana sadık kalıp yolunda ilerlemek daha önemli değil miydi? Fiona o yanında olsa da olmasa da acısını çekecekti; Joe'nun varlığı bir teselli olacaktı, ama Fiona'nın acısını almayacaktı.

Koltuğundan kalktı, kömürleri karıştırdı ve elini yüzünü yıkamak için tuvalete yürüdü. Biraz uyumak zorundaydı. Yüzünü kurularken, banyo penceresinden dışarı baktı. Londra semaları son derece açıktı. Siyah gecede yıldızlar parıldıyordu. Pırıl pırıl

göz kırpan bir yıldıza baktı. *Aynı yıldız Fiona'nın üzerinde de parlıyor mudur acaba?* diye düşündü. Kim bilir, belki o da penceresinden bakıyor ve kendisini düşünüyordu. Yıldıza Fiona'yı sevdiğini söyledi, ona göz kulak olmasını söyledi.

Soyundu ve yatağa girdi. Uykuya dalarken zihni Fiona'nın görüntüleriyle dolup taşıyordu. Yakınlarda bir gün dükkânları için gerekli paraya sahip olacaklardı, Peterson'da işi bitecek ve sonra daima birlikte olacaklardı. Evlenecekler ve bu zorlu ayrılık ve mücadele süreci arkalarında kalacaktı. Bir gün. Yakınlarda bir gün.

Bölüm On İki

Fiona balık satıcısının seyyar arabasında dizili olan tütsülenmiş ringa balıklarını süzdü. Cuma akşam pazarında tek başınaydı. Annesi korkunç bir şekilde öksürüyordu, bunu bir türlü atlatamıyordu ve Fiona rutubetli ekim akşamında onun dışarı çıkmasını istememişti. Seyyar satıcıların şarkılarından en ufak bir keyif almıyor, güzel sergilerine hiç ilgi duymuyordu. Altı peniye dört kişilik çayı nasıl alacağının çaresini aramakla çok meşguldü.

"Tütsülenmiş ringaların kaça?" diye sordu balık satıcısına.

"Büyükleri iki peni," dedi satıcı. Sonra daha küçüklerini işaret etti. "Bunların da ikisi üç peni."

"Onlardan iki tane alayım." Fiona balığı alışveriş çantasına, Bristow'lardan aldığı patateslerin ve Bayan Bristow'un onların yanına sıkıştırdığı armutların üzerine koydu.

Armutlardan memnun olmuştu, ancak Bayan Bristow'un nazik jesti kendisini dilenci gibi hissetmesine neden olmuştu. Gene de onları kabul etmeyecek kadar gururlu değildi. Seamie armut severdi ve onun armut yemesini istiyordu. Bir süre Bayan Bristow'la Joe ve o çok heveslendiği terfi hakkında sohbet etmişti. Her ikisi de her hafta ondan mektup alıyorlardı, ikisi de onu yaklaşık bir aydır görmemişlerdi. Fiona onu fena halde özlemişti.

Joe'ya yazmak istiyordu; bu yalnızlığının hafiflemesine yardımcı oluyordu. Fakat ne zaman kâğıt ve pul için birkaç peni biriktirse, Seamie'ye çorap ya da annesine boğaz pastili veya ekmek almak için o paraya ihtiyaç oluyordu.

Fiona annesinin öksürüğüne Adams Court'taki yeni odalarının nemli duvarlarının sebep olduğundan emindi. Oda gece gündüz su sızdıran, kaldırımları kayganlaştıran ve evin duvarlarını soğuk ve nemli hale getiren meydandaki tek su pompasının yanındaydı.

Adams Court, Varden Caddesi'nden dar tuğla bir geçitle ulaşılan kısa, kasvetli bir çıkmaz sokaktı. Evler parke taşlı sokakta karşılıklı olarak birbirine bakan, aşağıda ve yukarıda ikişer odası olan, yaklaşık iki metre genişliğindeki iki katlı evlerdendi. Onların odası on iki numarada aşağı kattaki ön odaydı. Annesi taşınmadan önce onu evi görmeye götürmüştü. Burayı arkadaşı Lillie'den duymuştu. Lillie'nin nişanlısı orada yaşamış, fakat evlenmelerinin ardından nehrin öbür yakasında daha büyük bir eve taşınmak için oradan ayrılmıştı. İçeride lavabo yoktu. Dolap da yoktu. Giysilerini çivilere asmak zorunda kalıyorlardı. Oda dört metreye beş metre ebadındaydı. Mobilyalarının çoğunu satmak zorunda kalmışlardı. Fiona buradan nefret ediyordu, fakat anneleri yüzünde umut dolu ve aynı anda endişeli bir ifadeyle ona ne düşündüğünü sorduğu zaman, ebadına alıştıkları takdirde gayet yeterli olacağını söylemişti. Tabii ki öyle olacaktı.

Eski arkadaşları ve komşuları onları Montague Sokağı'nda tutmak için ellerinden geleni yapmışlar, zaten dolu olan evlerinde yer teklif etmişlerdi. Fakat teklifleri iyi kalpliliklerinden geliyordu, uygulanabilir değildi ve annesi onların iyi niyetlerinden yararlanmak istememişti. Roddy de yardım etmeye çalışmıştı. Fiona'nın bunu bilmemesi gerekiyordu, fakat öğrenmişti. Bir gece, hâlâ eski evlerindeyken Roddy nöbetten eve geç dönmüş ve Kate ona çay hazırlamıştı. Salonun kapısı açıktı ve Fiona annesinin Burton Çayları'yla olan durumunu tartıştıklarını duymuştu. Ve sonra Roddy, damdan düşer gibi, annesine evlenme teklif etmişti.

"Beni sevmediğini biliyorum, Kate," demişti. "Ve senden bunu beklemiyorum. Paddy'den sonra olmaz. İkinizin arasında-

kilerin nasıl olduğunu biliyorum. Bununla alakalı değil. Bu sadece, şey... Sana ve çocuklarına bakabilirim. Ben kendi odamda kalırım, sen de kendi odanda, böylece hayata her zaman olduğu gibi devam edebiliriz. Gitmek zorunda değilsiniz."

Ve sonra Fiona annesinin ağladığını ve Roddy'nin endişeli sesini duymuştu: "Ah, Tanrım, üzgünüm. Seni ağlatmak istememiştim. Sadece yardım etmek istiyordum. Tanrım, ben bir aptalım..."

"Hayır, Roddy, aptal değilsin," demişti annesi. "Sen iyi bir insansın ve sana sahip olacak her kadın mutlu olacaktır. Sadece bu bana dokunduğu için ağlıyorum. Dünyada kendi mutluluğunu başkasının mutluluğu için ikinci plana atacak pek fazla insan yok. Fakat başka bir adamın ailesinin yükümlülüğünü kendi omuzlarına alamazsın. Grace'le kendi aileni kurman gerekiyor senin. Sen onu seviyorsun ve bunu herkes biliyor, bu yüzden hayatına devam et ve o kızla evlen. Biz başımızın çaresine bakarız."

Ama bakabilecekler miydi? Fiona bundan pek emin değildi. Bu günlerde, içinin derinliklerinde bir ses devamlı onunla konuşuyor ve tekrar tekrar çok az paraları kaldığını hatırlatıyordu. Onun ve Charlie'nin ücretleri kiraya gidiyor, yiyecek için çok az bir şey kalıyordu. Geri kalan nereden gelecekti? Bebeğe yeni giysiler gerekince veya birinden birinin ayakkabıları eskiyince ne yapacaklardı? Bu ses onu felç ediyordu. Haykırıyor, feryat ediyor ve Fiona'nın hiçbir zaman buna verecek cevabı olmuyordu. Tanrı'ya dua etmiş, O'ndan yardım istemişti. Kaybettiği her şeye katlanacak kuvvet ve gelecekte onu bekleyen her şeyle yüzleşecek cesaret istemişti. Fakat hiçbir cevap alamamıştı. Görünüşe göre Tanrı dinlemiyordu.

Ne zaman morali dibe vursa, elini cebine sokuyor ve Joe'nun vermiş olduğu mavi taşı yokluyordu. Taşı sımsıkı tutuyor, Joe'nun yüzünü gözünde canlandırıyor ve kendisine dükkânlarını, hayallerini, birlikte geçirecekleri hayatı hatırlatıyordu. Bir gün. Yakında bir gün. Kutularındaki para artmaya devam ediyordu. Joe her yazdığında, meblağ artmış oluyordu. Son mektubunda, her şeyin iyi gittiğini, çok daha önce evlenebileceklerini yazmıştı. Bunu okuduğu zaman Fiona çok mutlu olmuş, fakat

çok yakın bir zamanda evlenemeyeceklerini fark edince mutluluğu sönmüştü. Ailesinin onun maaşına ihtiyacı vardı. Annesi hâlâ Burton Çayları'ndan babasının ölüm tazminatını bekliyordu. Yirmi sterlin kadar bir şey olabilirdi ve bu onun yaşayacak daha iyi bir yer bulmasını, kendisi ve küçükler için daha sağlam bir temel atmasını sağlayabilirdi. Fiona o para gelene kadar ailesinin yanından ayrılmayı düşünemeyeceğini biliyordu.

Kasabın tezgâhının önünden geçerken annesinin patates ve sosla pişirmesi için güzel bir parça sığır eti kestirmek istedi, ama bütçeleri artık böyle pahalı şeylere el vermiyordu, verse bile, onları pişirmenin bir yolu yoktu. Odada soba yoktu, sadece şöminede bir seferde tek tencerenin sığdığı dar bir ocak ızgarası vardı. Annesinin eskiden yaptığı besleyici yemekleri özlemişti. Bazen sıcak bir yemek yerine sıcak olan tek şey bir fincan çay oluyordu.

Bu akşamki yemek yetersiz olacaktı. Kendisi ve Seamie haşlanmış patates ve margarinle ekmek yiyeceklerdi. Tereyağı yoktu – çok pahalıydı. Charlie ve annesi aynısına ilave olarak tütsülenmiş ringa balığı yiyeceklerdi – Charlie bira fabrikası için kuvvetini korusun ve annesi toparlansın diye. Yakalandığı öksürük Kate'i tüketiyordu. Bazen o kadar kuvvetli öksürüyordu ki, yüzü kıpkırmızı oluyor ve zorlukla nefes alıyordu. Belki yarın Charlie'de fazladan birkaç peni olabilirdi. Eğer olursa, bir yahni yapmak için birkaç parça ucuz koyun eti alabilirdi. Bunlar bir tencerede havuç ve patatesle kaynatılabilirlerdi. Bu annesini kendine getirmeye yarayabilirdi.

Alışverişini bir somun ekmek ve iki yüz elli gram margarinle tamamladıktan sonra eve doğru yola koyuldu. Süzülen sis dalgaları gaz lambalarının sıcak turuncu alevlerinin etrafını çevirmişti, sokağa ürkütücü titrek bir ışık yayılıyordu. Sis sanki canlı bir şeymiş gibi pazardaki tezgâhların üzerine inerek ve etraflarında dönerek hareket ediyor, sesleri boğuyor, görüşü engelliyordu.

Sis onu ürpertiyordu. Sisin içinden yürümek soğuk, ıslak bir battaniyeye sarınmak gibiydi. Alışveriş torbaları ağırdı, acıkmıştı ve bütün gün ayakta durmaktan bacakları ağrıyordu. Bay Burton'a yanlışlıkla daha az kızla nasıl daha çok verim elde edilebileceğini söylediğinden bu yana –aptal yerine konulduğunu düşünen– Bay

Minton onu daha çok çalıştırıyor, geceleri çay kepçelerini yıkamasını, masaları silmesini, yerleri süpürmesini istiyordu. Fiona bitkindi ve evde olmak istiyordu. Anlık bir dürtüyle, kestirmeden gitmeye karar verdi.

High Caddesi'nden saparak, sislerin içinden, parçalanmış kapıları, boş pencereleriyle virane pansiyonların bulunduğu çürümeye terk edilmiş dar bir sokak olan Barrow Sokağı'ndan aşağı yürümeye başladı. Hiç gaz lambası yoktu, hepsi kırılmıştı. Sokak karanlık ve sessizdi ve yirmi metre kadar sonra Fiona kestirmeden gitmenin belki de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. O korkunç Sid Mallone kendisini yakaladığı zaman ne kadar korkmuş olduğunu hatırladı. Ya adam onu pazarda görmüş ve takip etmişse? Sonra bir de Jack vardı. Üç hafta önce eylül sonunda, iki kadın daha öldürmüştü ve her ikisi de aynı gece öldürülmüştü: Berner Sokağı'nda Elizabeth Stride ve Mitre Meydanı'nda Catherine Eddowes. Herkes sadece bundan bahsediyordu. Fiona haberlere pek dikkat etmemişti –babası için acı çekiyordu– ama şimdi bunu düşünüyordu. Ne Berner Sokağı ne de Mitre Meydanı, Barrow Sokağı'ndan pek uzak sayılmazdı. Jack henüz yakalanmamıştı. Her yerde olabilirdi. Çığlık atsa duyacak hiç kimse yoktu ve... *Ah, kes şunu*, diye kendini azarladı. *Saçmalıyorsun. Bu yolla yirmi dakika yerine on dakikada evde olacaksın.*

Dikkatini başka şeylere yoğunlaştırdı. Yeni komşularını düşünmeye başladı. Bir yanda Charlie'nin fuhuş yaptığını söylediği Frances Sawyer vardı. Diğer yanda ise Bay Hanson oturuyordu. Fiona ona Bay İş-başında diyordu. Daima etrafa yılışık bakışlar atıp elini kasıklarından çekmeyen, tuvaletin çatlaklarından kendisine ve tüm diğer kadınlara bakmaya çalışan berbat bir adamdı. Ama en azından kendi evlerini paylaşan kişiler iyi insanlardı. Üst kattaki arka odada oturan duvarcı Bay Jensen içine kapalı biriydi. Yukarı kattaki ön odada oturan dul Bayan Cox iki oğluna çok bağırıyordu. Alt kattaki arka odada oturan Jim ve Lucy Brady ise hepsinden daha hoş insanlardı. Jim daima Seamie'yle oynayacak zaman buluyor, ilk çocuğunu bekleyen Lucy de her gün Kate'le birlikte çay içiyor, doğum ve bebekler hakkında sorular soruyordu.

Yabancılarla dip dibe yaşamak zordu. Daha iyi bir yer bulmaları gerekiyordu, ama bunu yapmak için daha fazla para lazımdı. Öylece oturup Burton Çayları'ndan çek gelmesini beklemek istemeyen Fiona, hafta sonları yerel dükkânlarda çalışmak için iş aramaya çıkmıştı. Henüz şansı yaver gitmemişti, fakat birkaç dükkân sahibi ismini almıştı. Annesi parça başı iş yapmaya başlamıştı, Noel süslemeleri için ipek Noel yıldızları yapıyordu. Charlie de yardım ediyordu. Bazen Fiona sadece ekmek ve margarine yetecek kadar parası olduğunu düşünürken, Charlie –dövüşten kazandığı– birkaç şilinle ortaya çıkıyordu ve böylece etli börek veya balık ve patates kızartması yiyebiliyorlardı.

Fiona arkasında ayak sesleri duyduğunda düşüncelerinin içinde kaybolmuş ve Barrow Sokağı'nın ancak yarısına kadar gelmişti. *Bir şey değil*, dedi kendi kendine alelacele, *sadece pazardan evine dönen başka bir kız*. Fakat içinden bir ses, ayak seslerinin bir kıza ait olamayacak kadar güçlü olduğunu söylüyordu. *Eh*, diye karşı çıktı, *çıkan seslere bakılırsa pek yakında olamazlar*. Fakat sonra içindeki ses tekrar fısıldadı: *Bu sis yüzünden olabilir. Sis gürültüyü boğar, seslerin gerçekte olduklarından daha uzaktan geliyormuş gibi algılanmasına neden olur*. Fiona alışveriş torbalarına sımsıkı yapıştı ve adımlarını hızlandırdı. Ayak sesleri de hızını artırmıştı. Arkasındaki her kimse onu takip ediyordu. Birdenbire koşmaya başladı.

Siste sokağın sonunu göremiyordu, ama uzak olmadığını biliyordu. *Orada birileri vardır, bana yardım ederler*, dedi kendi kendine. Şimdi sokaktan aşağı hızla koşuyor, ama arkasındaki kişi de gitgide yaklaşıyordu. Ayak seslerinin gürültüsü artmıştı ve Fiona aniden daha fazla kaçamayacağını anladı. Dehşete kapılmış bir şekilde, geriye döndü. "Kim var orada?" diye bağırdı.

"Şşşş, korkma," diye cevap verdi bir erkek sesi. "Sana zarar vermeyeceğim. Benim adım O'Neill. Davey O'Neill. Seninle konuşmam lazım."

"Ben... ben seni tanımıyorum. U-uzak dur benden," diye kekeledi Fiona. Tekrar kaçmaya çalıştı, ama adam onu yakaladı. Fiona torbalarını düşürdü ve haykırmaya çalıştı, ama bir el ağzını kapadı.

"Yapma!" diye atıldı adam. "Seninle konuşmam lazım dedim."

Fiona adamın gözlerinin içine baktı. Umutsuzdu. Deliydi. O Jack'ti; öyle olması lazımdı. Tam oracıkta onu öldürecekti. Ağzından dehşet dolu bir inilti sesi çıktı. Gözlerini sımsıkı kapadı, o korkunç bıçağı görmek istemiyordu.

"Seni bırakacağım, ama kaçma," dedi adam. Fiona başını salladı. Adam onu bıraktı ve Fiona gözlerini açtı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm," dedi Davey. "Seninle pazarda konuşmak istedim, ama korktum. Kimin izlediğini asla bilemezsin."

Fiona sakin kalmaya çalışarak tekrar başını salladı. Adamı sakin tutmaya çalışıyordu. Ne söylediğini güç bela duyuyordu; söyledikleri de mantıksızdı zaten. Kesinlikle deliydi, fakat deliler tehlikeli olabilirlerdi. Onu kızdırmamalıydı.

Adam onun korkmuş, şaşkın yüzüne baktı. "Beni tanımıyorsun, değil mi? Ben Davey O'Neill. O'Neill... hatırlamıyor musun?"

Fiona aniden onu veya ismini bildiğini fark etti. O'Neill, soruşturmadan. Babasının kaydığı gres yağını döken kişi.

"E-evet, hatırlıyorum. Ama..."

"Paddy'nin kazası için beni suçladılar, ama ben yapmadım. Ben Curran'ın bana söylediği gibi vinçleri yağladım, fakat hiçbir şey dökmedim. Garanti olsun diye her yeri sildim, her zaman öyle yaparım zaten. İşim bittiği zaman, hiçbir yerde yağ yoktu. Yemin ederim!"

"Ama sen yapmadıysan... peki nasıl..."

"Benim suçum olmadığını birilerine söylemem lazımdı. Bazıları benimle konuşmuyor bile. Sen Paddy'nin kızısın, söylenecek doğru kişi sensin." Davey etrafına bakındı. "Şimdi gitmek zorundayım."

"Bekle!" Fiona adamı gömleğinin kolundan yakaladı. "Sen ne söylüyorsun? Eğer yağı sen sıçratmadıysan, o zaman oraya nasıl bulaştı? Anlamıyorum..."

O'Neill çekip kolunu kurtardı. "Daha fazlasını söyleyemem. Gitmem lazım."

"Hayır, bekle! Lütfen!"

"Yapamam!" Avlanmak için takip edilen bir yaratık gibi görünüyordu Davey O'Neill. Gidecekmiş gibi yaptı, sonra geri döndü ve dedi ki: "Sen çay fabrikasında çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet..."

"Sendikadan uzak dur, beni duyuyor musun?" Fısıltı halinde çıkan sesi haşindi. "Wapping şubesi artık baban olmadan paramparça vaziyette, fakat Tillet düzeltmeye çalışıyor. Çaycı kızları da organize etmekle alakalı konuşmalar var. Uzak dur! Söz ver bana..."

"Sendikanın konuyla ne alakası var?"

"Söz ver bana!"

"Tamam, söz veriyorum! Fakat en azından sebebini söyle!"

O'Neill başka bir söz etmeden sislerin içinde kayboldu. Fiona peşinden koşmak istedi, ama titreyen bacaklarını hareket ettiremedi. Nasıl da korkmuştu! Toparlanmak zorundaydı, yoksa annesi allak bullak olduğunu görecek ve neler olduğunu soracaktı. Fiona'nın ona anlatacak cesareti yoktu. Korkunç bir şekilde kafası karışmıştı. O'Neill ve söylediği delice şeyler hakkında ne yapacağını bilemiyordu. Adam aklını kaçırmıştı, öyle olmalıydı. Onu sokakta bu şekilde takip etmesi, kahrolası bir hayalet gibi sislerin içinden çıkması. Suçluluktan vicdan azabı çekiyor olmalıydı.

Veya belki de gerçeği söylüyordu. Eğer öyleyse, o zaman babası nasıl kaymıştı? Bu soru onu huzursuz etti. Bunu daha önce, cenazeden sonra Bay Farrell ve Bay Dolan doklarda hiç kaza geçirmemiş olan babasının bu şekilde düşerek ölmesinin ne kadar tuhaf olduğunu söyledikleri zaman da merak etmişti. Onların konuşmalarını –ve kendi şiddetli şüphelerini– dayanılmaz acılar çeken bir aklın ürünü kabul ederek saçma diye kafasından çıkarıp atmıştı. Ama öyle miydi?

Davey O'Neill yağı kendisinin damlatmadığını mı söylemişti, yoksa orada hiç yağ olmadığını mı? İkincisi olamazdı; kazayı araştıran polisler bir miktar yağ bulmuşlardı. Roddy Amca raporu kendisi incelemiş ve sağlam olduğunu söylemişti. O'Neill başka ne demişti? "Bazıları benimle konuşmuyor bile..." Fiona korkusunun yerini öfkenin aldığını hissetti. Şimdi neler olup bittiği açıktı – O'Neill'e kızan bazı dok işçileri vardı; babasının ölümü için onu suçluyorlardı. Ona sırt çeviriyorlardı; hatta O'Neill iş bulmakta bile zorluk çekiyor olabilirdi. Ve Fiona'nın bunu düzeltmesini istiyordu. İnsanlara onun suçlu olmadığını söyleme-

sini istiyordu. Bencil piç. Babası ölmüştü, ailesi mücadele veriyordu ve adamın tek ilgilendiği, iş arkadaşlarının saygısını geri kazanmaktı. Eh, canı cehenneme. Sanki Davey O'Neill'in kötü talihinden başka hiç derdi yokmuş gibi. Üşütük aptal! Sinsice kendisine yaklaşıyor ve sendikalar hakkında dırdır ediyordu. Ona sendikaya üye olmamasını söylüyordu. Sanki Fiona'nın aidatlara ödeyecek parası varmış gibi!

Titreyen elini alnından geçirerek saç tutamlarını geriye itti. Barrow Sokağı'ndan çıkması gerektiğini biliyordu. Bir kaçıkla karşılaşması bugünlük yeterdi – buralarda oyalanıp bir sonrakini bekleyecek hali yoktu. Hâlâ kızgındı ve olanları birisine anlatabilmeyi istiyordu. Charlie, O'Neill'la ne yapılacağını bilirdi, ama kestirmeden geldiği için Fiona'yı haşlardı ve şu anda Fiona azar işitecek halde değildi. Hiç kimseye anlatmayacaktı, her şeyi bütünüyle unutacaktı. Alışveriş torbalarını toparladı, hiçbir şey yuvarlanmamıştı, fakat armutlar muhtemelen zedelenmişti. Ringaları yoklayarak yürüyüşüne devam etti. Neyse ki ezilmemişlerdi. Yolun sonuna yaklaşırken, hâlâ O'Neill'a lanet ediyor, eğer tekrar karşılaşma talihsizliğine uğrarsa, ona kalayı basacağına yemin ediyordu.

Bölüm On Üç

Bir grup pejmürde kılıklı oğlan, Eski Merdivenler'in aşağısındaki yumuşak alüvyonlu çamuru kuş misali eşeleyerek bakır parçaları, eski şişeler ve kömür topakları çıkarıyorlardı. Fiona da onların çekilen suları takip etmelerini, ceplerini doldurmalarını ve hazinelerini eskiciye satma hevesiyle hızla uzaklaşmalarını seyrediyordu.

Joe'yla özel yerlerinde oturuyordu. Nehrin bu kısmını avucunun içi gibi bilirdi. Buradaki her şey onun için çok tanıdıktı: köpüklenen dalgalar, suyun karşısındaki Butler's Rıhtımı, yoğun çay kokusu. Her şey tanıdıktı ama yine de aynı değildi.

O sabah Joe beklenmedik bir şekilde kapısının eşiğinde belirdiğinden beri, Joe'nun bir şekilde değişmiş olduğu duygusunu üzerinden atamıyordu. Neyin değiştiğini parmağıyla gösteremezdi; ama Joe farklı görünüyordu işte. Yeni bir ceketi vardı – Harry'nin ona verdiği güzel bir yosun yeşili tüvit ceket. Ayrıca Tommy Peterson'la Cornwall'a yaptığı bir gezi için satın aldığı bembeyaz gömleğini ve yeni yün pantolonunu giymişti. Onların içinde, artık kaba saba bir pazarcı gibi değil, yükselmekte olan kendine güvenli genç bir adam gibi görünüyordu.

Fiona lacivert eteğini, beyaz bluzunu ve gri şalını giymişti. Rüzgârlı bir sonbahar günüydü ve Fiona şalını giymek için bir bahane olmasından memnundu; zira şal kollarındaki beceriksizce onarılmış yırtığı örtbas ediyordu. Kendi eski püskü kıyafetleri ile Joe'nun yepyeni giysilerinin farkındalığı içerisinde rahatsızdı. Daha önce Joe'nun yanında hiç hissetmediği şekilde, kendini mahcup hissediyordu.

Joe heyecanlıydı, işinden, Peterson'dan ve kendinden memnun görünüyordu. *Olması gerektiği gibi*, diye düşündü Fiona. Joe oraya gideli daha iki ay bile olmamıştı ve terfi almak üzereydi. Peterson'la alakalı konuşup duruyor; Tommy-şöyle Tommy-böyle diye çan çan ediyordu. Satın almacının yerine geçme ihtimalinden bahsederken yüzü parlıyordu. Cornwall gezisini ve nasıl güzel bir otelde kaldığını anlatmıştı. Fiona'mn hiç anlamadığı alım-satım terimleri kullanıyordu. Fiona onun adına mutlu olmaya, heyecanını paylaşmaya çalışıyordu, ama görünüşe göre bunların hepsi Joe'ya aitti, Fiona'ya değil.

"... ve kutumuzda şu anda on sekiz sterlin altı peni olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım," diyerek Fiona'nın düşüncelerini kesti.

Fiona özür diler gibi baktı. "Benim kutumuz için hiç param yok. Belki önümüzdeki hafta..."

"Üzülme. Ben ikimize de yetecek kadar koyuyorum."

Fiona kaşlarını çattı. Öyle olmazdı; yani Joe'nun ikisine yetecek kadar koyması. Bu *onların* rüyasıydı, öyle değil mi? *Onların* dükkânıydı. Kendisi de katkıda bulunmak istiyordu. Rüyalarını gerçekleştirdiklerinde, bunun Joe'nun çabaları ve fedakarlıkları

kadar kendi çabaları ve fedakârlıkları sayesinde de olmasını istiyordu. Joe bunu anlamıyor muydu?

Fiona'nın elini alıp kendi ellerinin arasında ovuşturdu. "Üf be, ellerin sertleşmiş, hayatım," dedi inceleyerek. "Sana merhem almamız gerekecek."

"Benim var, teşekkürler," dedi Fiona sertçe ellerini çekerek.

Her iki elini de etek ceplerine soktu. Söylediği doğru değildi, hiç merhemi yoktu. Fakat Joe'dan hiçbir şey istemiyordu. Kendini incinmiş hissediyordu, sanki Joe onu eleştirmiş gibi gelmişti. Elleri her zaman kaba sabaydı. Herkesinki öyle değil miydi zaten? En azından çalışan herkesin. Güzel leydilerin yumuşak elleri olurdu, kendisi gibi çay paketleyenlerin değil. *Millie'nin elleri yumuşak olmalı*, diye düşündü içinden.

"Fee, neyin var?" diye sordu Joe, onun somurtkan ifadesini fark ederek.

Tanrım, Fiona berbat davranıyordu. Joe sadece kibar olmaya çalışıyor, sadece onunla ilgilenmeye uğraşıyordu. Ailesine devasa bir sepet meyve ve sebzeyle sürpriz yapmıştı. Bir zaruret olduğunu bildiği halde, bir hediyeymiş gibi davranmıştı. Annesi için şekerlemeler ve Seamie için boyalı ahşap askerler almış, bunu görünce oğlanın yüzü lamba gibi aydınlanmıştı. Fiona için de altı kırmızı gül getirmişti. Joe ona karşı çok iyiydi, peki Fiona neden bu kadar üzgün, bu kadar alıngan hissediyordu kendini?

"Bir şey yok," diye yalan söyledi zorla gülümseyerek, kendini berbat düşüncelerine kaptırmamaya ve uzun zamandır birlikte geçirdikleri ilk hafta sonunu mahvetmemeye kararlıydı.

"İşimden çok fazla bahsettim. Muhtemelen seni sıktım. Özür dilerim Fee." Joe kolunu omuzlarına doladı, onu kendine çekti ve öptü.

Joe'nun kollarının arasında korkuları dağılıp gitmişti. Kendisi ve Joe yine kendileri olmuşlar gibi hissediyordu. Sadece ikisi... birbirlerini seven, birbirlerine sahip olan, Peterson'la alakalı hiçbir düşüncenin olmadığı. Annesi, sıkışık odaları ve para için hiçbir endişenin olmadığı.

"Keşke daha fazla beraber olabilseydik, Fee. Seni görememekten nefret ediyorum."

"Eh, en azından şimdi buradasın," dedi Fiona canlı bir şekilde. "Ve Guy Fawkes için de geri geleceksin. Pek uzak sayılmaz – yaklaşık iki hafta var sadece." Tatil için sabırsızlanıyordu, ondan bahsederken bile canlanıyordu. "Şenlik ateşi için hepimiz Montague Sokağı'na geri gideceğiz. Guy Fawkes için orada olmamayı hayal bile edemiyorum." Joe'nun elini sıktı. "Bütün gün için mi geleceksin, yoksa sadece gece için mi?"

Joe uzaklara baktı.

"Joe?"

"Ben gelemeyeceğim."

"Gelmemek mi?" diye bağırdı Fiona, yıkılmıştı. "Ama neden? Peterson seni Guy Fawkes gecesinde bile çalıştırıyor deme bana!"

"Hayır, tam olarak öyle değil. Tommy büyük bir parti veriyor ve ben de gitmek zorundayım."

"Neden? Sadece hayır teşekkürler deyip eve gelemez misin?"

"Hayır, yapamam. Bu bütün çalışanlar için büyük bir parti. Tommy'nin ikramiyeleri ve terfileri dağıttığı gece. Eğer gitmezsem suratına tokat atmış gibi olurum, Fiona. Lütfen kızma, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Fakat Fiona kızmıştı, elinde değildi. Ve üzgündü. Ve hayal kırıklığına uğramıştı. Guy Fawkes, Montague Sokağı'nda büyük bir olaydı; daima öyle olmuştu. Bütün çocuklar kendi Guy maskelerini yaparlardı; bütün komşular şenlik ateşini seyretmek için dışarı çıkarlar ve kestanefişeği patlatırlardı. Flört eden çiftler şenlik ateşinde el ele tutuşurlardı ve Fiona da Joe'yla böyle yapmayı umuyordu. Guy Fawkes gecesi sabırsızlıkla beklenen bir şeydi, insanın tutunabileceği küçük bir eğlence vaadiydi ve şimdi hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Millie orada olacak mı?"

"Öyle olmalı. Sonuçta parti onların evinde."

Fiona birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ne?"

"Hoşlanıyor musun?"

"Hayır! Lanet olsun, Fiona! Gene mi başlıyorsun?"

"Üzgünüm, yanlış anladım," dedi Fiona ters bir ifadeyle. "Se-

nin gerçekten sevdiğin Tommy, Millie değil, değil mi? Öyle olmalı. Tüm zamanını onunla geçiriyorsun."

Joe patladı. "Fiona, ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı. "İşten ayrılmamı mı istiyorsun?" Fiona'ya cevap vermesi için fırsat tanımadı. "Bunu düşündüm, çünkü burada seninle olmak istiyorum. Ama yapmadım, çünkü bizim için doğru olanı yapmak istiyorum. Tommy'nin söylediği terfiyi almaya çalışıyorum, böylece daha fazla para kazanabilirim. Böylece dükkânımızı açabiliriz. Böylece sana ben bakabilirim."

"Senden bana bakmanı istemiyorum," diye bağırarak karşılık verdi Fiona. "Sadece arada sırada etrafta olmanı istiyorum..." Dudaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Ağlamayacaktı, kahretsin, çok kızgındı. "Babamdan ve onca şeyden sonra hiç kolay olmadı. Eğer arada sırada burada olsaydın... sadece konuşmak için."

"Fee, biliyorsun ki eğer yapabilseydim seninle birlikte olurdum. Bunu biliyorsun. Her zaman böyle olmayacak. Sadece biraz daha sabırlı ol. Korkunç hissediyorum, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bir anda iki yerde birden olamam. Lütfen kendimi bana şimdikinden daha fazla suçlu hissettirme."

Fiona cevap vermek üzereydi, ama Joe'nun sözleri onu durdurdu. *Suçlu*. Ona kendisini suçlu hissettirmişti. Midesi kasıldı. Hasta ve utanmış hissediyordu kendini. Gözlerini kapadı ve hayalinde Joe'yu Harry ve Millie'yle birlikte gördü. Geziniyor ve gülüyorlardı, özgür ve rahatlardı, Tommy'den konuşuyorlar, şakalar yapıyorlar, dükkânların önünden geçerken pırıl pırıl aydınlatılmış vitrinlere bakıyorlar, çay içmek için duruyorlardı. Joe onlarla olabilecekken neden buraya, Whitechapel'ın pis sokaklarına gelmek istesindi ki? Millie'nin kahkahalarını dinlemek yerine neden Fiona'yla birlikte olmak, onun endişelerini ve korkularını dinlemek istesindi ki? Millie gibilerle rekabet edemezdi Fiona; eski püskü kıyafetleri içinde paçavracılara benziyordu. Eski şalı, kaba elleri... *Joe muhtemelen yüzlerce olumsuz mukayese yapmıştır*, diye düşündü. Ona kakao tenekeleri için altı peni bile verememişti. Şimdi anlıyordu; Joe ilginç insanlarla ve yeni deneyimlerle dolu yeni, heyecanlı bir hayat sürüyordu. Yolunda ilerliyor, Fiona'dan uzaklaşıyor ve yük taşımak istemiyordu. Fiona bir yüküm-

lülüktü. Joe bunu söylememişti, fakat söylemesi gerekmiyordu. Eh, Fiona da hiç kimseye lanet olası bir yük olamayacak kadar gururluydu. Birkaç kez sertçe gözlerini kırpıştırdıktan sonra ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Bana hâlâ kızgınsın."

"Hayır, sorun yok," dedi Fiona usulca, ona kızmak ve tekrar sesini yükseltmek istemiyordu. Millie muhtemelen hiçbir zaman bağırmıyordu. "Haklısın, Peterson'a gitmen gerekiyor. Sadece... nehir bugünlük bana yetti ve geri dönmek istiyorum."

Joe onunla gitmek için ayağa kalktı.

"Ben kendim gideceğim, teşekkürler."

"Aptallık etme. Yol uzun. Eğer eve gitmekte ısrar ediyorsan, seninle birlikte yürüyeceğim."

Fiona ona döndü. "Hayır dedim! Beni yalnız bırak! Kahrolası Covent Garden'ına geri dön! Ellerimin kaba olduğunu veya sabırlı olmam gerektiğini veya Guy Fawkes'u Millie Peterson'la geçireceğini duymak istemiyorum!"

"Millie'yle geçirmeyeceğim! Sadece partiye gidiyorum! Neyin var senin? Ne yaparsam yapayım seni memnun edemiyorum!" dedi Joe bıkkınlıkla. "Beni burada daha fazla istediğini söylüyorsun, ama şimdi buradayım ve sen eve gitmek istiyorsun. Neden bu kadar alıngansın?"

"Sebep yok, Joe. Hem de hiç! Babamı kaybettim, evimi kaybettim ve şimdi de sevgilimi kaybediyorum. Her şey harika işte!"

"Fiona, olanlar için üzgünüm. Fakat beni kaybetmiyorsun. Ben her şeyi daha iyi yapmaya çalışıyorum. Lanet olsun, benden ne istiyorsun?"

"Ben Joe'mu geri istiyorum," dedi Fiona. Sonra merdivenlerin tepesine koştu ve gözden kayboldu. İskeleleri ve depoları geçerek High Caddesi'nden Gravel Lane'e ve Whitechapel'a doğru koştu. Artık hiçbir şeyi anlamıyordu. Hiçbir şeye anlam veremiyordu. Joe onlar için, dükkânları için çok çalıştığını söylüyordu. Bu onu teselli etmeliydi, ama etmiyordu.

Eğer gerçekten dükkânları için çok çalışıyorsa, neden terfinin

peşinde bu kadar koşuyordu? Kendisine on sekiz sterlin altı penileri olduğunu söylememiş miydi? Gerekli olan yirmi beş sterlinden sadece yedi sterlin eksikleri vardı. Satın almacının işine ihtiyacı yoktu Joe'nun, tüm gereken birkaç aylık daha maaşıydı. O zaman işten ayrılabilir ve dükkânlarını açabilirlerdi. Joe ne yapıyordu? Neden o işin peşindeydi?

Gravel Lane'de yarım mil kadar ilerledikten sonra daha hızlı koşmaya başladı. Nefes nefeseydi ve bacaklarının gücü kesilmişti, ama hâlâ koşuyor, kafasının içindeki sesten, sorularının cevabı olan sesten kaçmaya çalışıyordu: "Çünkü artık dükkânı istemiyor. Seni istemiyor."

***

Charlie Finnegan sert bakışlarla değer biçen çok sayıda gözün önünde gömleğini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine fırlattı. Dirseklerini geriye çekti, göğsünü açarak omuzlarını gevşetti. Gözler onun kıpırdayan kasları üzerinde dolaştı. Kalın kollarını, güçlü ellerini fark ettiler. Kalabalıkta bir onay mırıltısı dolaştı. Oranlar arttı, bahisler değişti, paralar elden ele dolaştı.

Charlie'nin gözleri kayıtsız bir şekilde odada dolaştı. Gördükleri hoşuna gitmişti. Bu, Taj Mahal'deki ilk dövüşüydü – sonradan spor salonuna dönüştürülen eski bir müzik salonuydu burası. Sahibi Denny Quinn binayı temizletmiş, sahneyi ve koltukları söktürüp çıkarttırmış, fakat süslü gaz avizeleri, aplikleri ve süslü duvar kâğıtlarını bırakmıştı. Sonuç köpek dövüşleri, horoz dövüşleri, eldivensiz boks maçları için uygun, büyük, iyi aydınlatılmış bir alan olmuştu.

Kalabalığı da beğenmişti Charlie – çoğu işçiydi, ama birkaç kibar da vardı. Kalabalıkta Thomas "Melon" Sheehan'ı fark etti. Melon daima giydiği siyah şapka nedeniyle bu ismi taşıyordu, Doğu Londra'daki en azılı suçluydu. Onun ortak olmadığı bir genelev, kumarhane, zar salonu veya eskrim ringi yoktu. İskele sahipleri mallarını "koruması" için ona para öderlerdi. Birahane sahipleri camları ve çerçeveleri aşağı inmesin diye ona para öder-

lerdi. Ve ona pastadan pay vermeyi reddedecek kadar aptal olanlar, genellikle Thames'te yüzükoyun olarak bulunurlardı.

Sheehan'ın varlığı salondaki para miktarının bir kanıtıydı. Sheehan akşamlarını küçük çapta dövüşlerle heba etmezdi. Charlie kendisine gösterilen alakanın yüksek olmasından memnundu. Quinn'in beğendiği, devamlı olarak dövüşe çıkan boksörlerin ödül parasına ilave olarak gecelik para aldığını biliyordu. Bu gece para almadan dövüşüyordu. Quinn yeni delikanlıları işe kabul etmeden önce bir deneme yaptırırdı. Charlie iyi bir izlenim bırakmaya kararlıydı.

Bir zil çaldı. Tezahürat ve yuhalamalar arasında Charlie ve rakibi odanın ortasına geldiler. Ellerini hakeme uzattılar, hakem bir şey saklamadıklarından emin olmak için avuçlarını ters çevirerek inceledikten sonra, onları seyircilerin oluşturduğu çemberin zıt taraflarındaki köşelerine geri yolladı.

Charlie rakibini ölçüp biçti. Onu tanıyordu. İsmi Sid Malone'du. Bira fabrikasında onunla birlikte çalışıyordu. Sid nehrin karşı kıyısında, Lambeth'te yaşıyordu. Londra'nın yerlisi değildi. Ustabaşları Billy Hewson'a göre, annesi öldükten sonra taşradan gelmişti. Ailesi yoktu. Arkadaşı da yoktu. Daima kavga çıkaran bir zorba olduğu halde, Charlie onunla hiç sorun yaşamamıştı. En azından, birkaç ay önce Sid'in Fiona'dan hoşlanmaya başladığı güne kadar sorun yaşamamışlardı. Sid, Fiona'yı puba götürmek istemiş ve Fiona reddettiği zaman, onu bir ara sokağa sürüklemeye çalışmıştı. Fiona kuvveti değil de, sadece şansı sayesinde, iyi yerleştirilmiş tek bir yumrukla onun burnunu kırmış, fakat Malone bunu hiç unutmamıştı. Gururunu kurtarmak istiyordu ve bunun için Fiona'nın kardeşini döverek pelteye çevirmekten başka bir yol bilmiyordu. Aşağı yukarı Charlie'nin yaşında ve onunla aynı boydaydı. Saçları da kızıldı, ama o kadar sağlam yapılı değildi. Charlie onun stilini biliyor ve onu yenebileceğini düşünüyordu, ama Sid de dahil olmak üzere her dövüşçü kızdığı zaman daha iyi oluyordu.

Bazı boksörlerin öfkelerini artırmaları gerekiyordu. Bir nedene ihtiyaç duyuyorlardı – görülecek bir hesap, kalabalıktan gelecek birkaç yuhalama. Charlie'nin tek yapması gereken ise, öf-

kesinin yaşadığı kutuyu açmaktı. Daima iyi bir dövüşçü olmuş, babasının ölümünden bu yana daha da iyi hale gelmişti.

Dövüşmek onu temizliyordu. Öfkesinden, suçluluk hissinden, umutsuzluğundan. Dövüştüğü zaman, endişeli kız kardeşini ve solgun benizli, yorgun annesini unutuyordu. Küçük erkek kardeşinin, hiçbir zaman civarda bulunmadığı için hüzünlü gözleriyle ona sessizce serzenişte bulunmasını unutuyordu. New York'u ve orada kurmayı umduğu hayatı unutuyordu. Başka birisinin çevresinde dolaşarak, numaralar yaparak, rakibinin çenesine yumruk patlatarak, dumanın, terin ve parlak, canlı bir acının içinde kendisini tamamen kaybediyordu.

Hakem ringin ortasına geldi ve kolunu kaldırdı. Hava gerginlikten çatırdıyordu. Charlie bunu tüyleri diken diken olarak hissetti. Kalabalık daha da yaklaştı, sesler onu teşvik etti. Bir zil çaldı ve dövüş başladı. Sid bir kukla gibiydi. Zedelenmiş gururu ve öfkesi iplerini çekmiş, aniden çekilen ipler onu sert bir şekilde Charlie'nin üzerine doğru fırlatmıştı, ama yumrukları titrekti. Charlie savunmaya geçerek Sid'in darbelerini kolaylıkla bertaraf etmeye başladı. Bu pozisyonda onu izleyebiliyor, kendi enerjisini koruyabiliyor ve piç kurusunu tam olarak ne zaman mıhlayacağına karar verebiliyordu.

"Hadi, seni korkak," diye tıslad Sid. "Dövüş benimle."

Kalabalık bundan hoşlanmamıştı; daha fazla saldırganlık istiyorlardı. Dövüşü yuhalayıp başlarını sallıyorlardı. Charlie hiç aldırmadı. Bir sürü ucuz yumruk atabilir, rakibinin dudağını yarabilir, gözünü şişirebilirdi, ama o seyircilere unutulmaz bir şey vermek istiyordu; bu yüzden geri çekildi, tıpkı erteleyerek zevki artıran usta bir âşık gibi, kalabalıkla dalga geçerek, tüm dövüşü yayarak uzattı.

Fakat sonra, hiç beklenmedik bir anda Sid, Charlie'nin sol gözünün altına bir yumruk patlattı. Parmak eklemleri Charlie'nin göz çukuruna gömüldü ve deriyi yardı. Charlie'nin kafası arkaya gitti. Yarıktan kan fışkırdı; kalabalık kükredi. Charlie başını sallayarak gözündeki kırmızı kanı etrafa saçtı. Yarığın gözünün altında olmasından memnundu, böylece kan onu kör edip görüşünü engellemeyecekti. Sid şimdi kendinden emin, çalım satıyordu.

Charlie ise onun yumruklarının pozisyonunu gözlemliyordu. Aralarında daha fazla boşluk vardı. Korunması gevşiyordu.

Sid birkaç yumruk daha attı, zararsız yumruklardı bunlar, Charlie tüm bu süre boyunca bir atmaca gibi onu izliyordu. Sid her sağ yumruğunda sol yumruğunu aşağı indiriyordu. Nefes nefeseydi, nefesini korumak için yumruklarını belli bir düzende atıyordu. Charlie ise kendi yumruklarını yüzüne yakın tutuyordu. Şu an Sid'in gözüne yumruk atma zamanı değildi. Sid'i izlemeye devam ederken sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Sağ, sağ, sağ. Sid yumruk atarken sol yumruğunu aşağı indiriyor, sonra yukarı kaldırıyor, sonra dinleniyordu. Başka bir şablon daha. Sağ, sol, sağ. Bir kez daha. Sonra bir kez daha hep sağ. Yumruğunu indir ve dinlen. Charlie bekledi. Sid ona tekrar sağ yumruk vurdu, sol yumruğu indirmişti, Charlie nişan alarak doğrudan şakağına yük treni gibi bir yumruk attı.

Sid bir çuval kaya gibi yere yığıldı. Bir kez inledi, gözleri kırpıştı, bayılmıştı. Hakem ona kadar sayarken şaşkın bir sessizlik oldu, sonra hakem Charlie'ye koşturarak kolunu kaldırdı ve onu galip ilan etti. Kalabalıktan kuvvetli bir tezahürat yükseldi, çoğu kişi bunun bir benzerini daha görmediklerini haykırıyordu. Birkaç dakika önce Charlie'yi yuhalayanlar, şimdi onun kontrollü dövüşünü ve zamanlamasını övüyorlardı.

Sid bir masaya taşınmış, arkadaşları tarafından ayıltılmaya çalışılıyordu. Charlie ağzından sızan kanı tükürdü. Hayran bahisçiler ona hiç vakit kaybetmeden bir sandalye, bir bardak bira, temiz havlular ve su getirdiler. Yüzünü sildi. Üzerinde yeleği ve uzun kollu gömleğiyle, yıpranmış siyah bir çanta taşıyan şişman bir adam, kendisini Denny Quinn'in berber-cerrahı Dr. Wallace olarak tanıttı ve gözünü muayene etti. Sabun ve suyla temizledikten sonra gözüne viskiyle pansuman yaparken Charlie irkildi. Adam bir iğne iplik çıkardığında Charlie ona ne yaptığını sordu.

"Bu derin bir yara," dedi Wallace. "Eğer şimdi dikmezsek, iyileşmesi çok uzun sürer. Bir dahaki sefere dövüştüğünde hemen açılır."

Charlie başını salladı, Wallace iğneyi derisine sokarken sakin kalmaya çalıştı.

"Kıpırdamadan otur, delikanlı. Hanımefendiler için yüzünün

güzelliğini korumak istiyoruz." Wallace birkaç dikiş daha attı, toplam beş dikiş olunca ipliği düğümledi. "Delikanlıya iyi dayak attın, evlat. Böylesi pek görülmüyor, gerçi ben çok gördüm. Dikişler müesseseden. Ve bir tabak da pirzola geliyor, Bay Quinn'in ikramı." Wallace masaya iki seksen uzanmış Sid'i işaret etti. "Gidip Uyuyan Güzel'i uyandırıp uyandıramayacağıma baksam iyi olur. Yarayı temiz tut."

Charlie ona teşekkür ettikten sonra, birasını mideye indirdi. Bardak boşalır boşalmaz, bir tane daha belirdi. Ve ardından tepeleme domuz pirzolası dolu bir tabak. Yemeğe yumuldu; günlerdir ekmek ve margarinden başka bir şey yememişti. Bir adamın getirdiği gömleğini giydi, ama düğmelemedi; hava çok sıcak geliyordu. Para kazanmış olan adamlar teşekkürlerini ifade etmek için geldiler.

"Maç sırasında bahisler iki kere değişti," dedi birisi ona, neşeyle saçlarını karıştırarak. "Ama ben sana sadık kaldım ve iyi para kazandım! Sende büyük potansiyel var delikanlı."

Adam çok mutluydu, Charlie'ye kazancından iki şilin verdi. Charlie parayı cebine atıp gülümsedi. Dövüş tam istediği gibi gitmişti – bırakmak istediği etkiyi bırakmıştı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Maçın çılgın heyecanı zaman içinde yok olmuştu ve yorgundu. Derin bir nefes alarak boğucu havayı teneffüs etti. Kendi türündeki tüm diğer mekânlar gibi, Taj-Mahal'e de erkeklerin ve onların aktivitelerinin kokusu sinmişti – döşeme tahtalarında ekşiyen bira, ter, sigara dumanı, yağlı pirzola ve... parfüm. Parfüm mü? Charlie bu kokunun nereden geldiğini görmek için gözlerini açtı.

Karşısında kızıl-sarı saçlı bir güzel duruyordu. Kız bağcıkları sımsıkı bağlanmış pembe bir korse, volanlı beyaz bir iç eteklik giymişti ve üzerinde pek başka bir şey yoktu. Uzun bukleleri gevşek bir topuzla tepesinde toplanmış, birkaç tutam saç serbest bırakılmıştı. Sıcak kahverengi gözleri, çilli bir cildi ve tatlı bir tebessümü vardı. Charlie kızın çıplak kollarından, çilli göğüslerinden gözlerini ayıramıyordu. Çok fazla kadın görmemişti.

"Bay Quinn, bir arkadaşın hoşuna gidebileceğini söyledi," dedi kız gülümseyerek. "Adım Lucy."

Charlie konuşamıyordu. *Tanrım, nasıl da güzeldi.* Korsesinin içini görebiliyordu.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu kız kaşlarını çatarak. "Başka birini mi istersin?"

Charlie sesine kavuşmuştu. "Hayır! Hayır, kesinlikle. Oturur musun? Davranışım için özür dilerim. Biraz yorgunum. Dövüş insanın bütün gücünü tüketiyor." Fakat Charlie en ufak bir yorgunluğunun bile kalmadığını fark etti.

"Dövüşü görmedim. Den bizim dövüş bitinceye kadar aşağıya inmemizi istemiyor. Herkesin dikkatini dağıttığımızı ve bahsi karmakarışık ettiğimizi söylüyor. Fakat senin muhteşem olduğunu duydum!"

Demek ki Lucy Denny'nin kızlarından biriydi. Dili tutulmuştu Charlie'nin; ne söyleyeceğini bilmiyordu, fakat bir şeyler söylemesi lazımdı. Umutsuzca onu orada tutmak istiyordu, ona bakabilmek ve konuşmak istiyordu. Tüm diğer erkeklerin kendisini onunla görmesini istiyordu. Böylece dövüşten ve Sid Malone'dan, kız kardeşinin onun burnunu nasıl kırdığından bahsetmeye başladı. Lucy'yi güldürdü, o da gitmek yerine eğilerek daha da yaklaştı ve Charlie kızın göğüs aralığını daha fazla görebildi.

Charlie sırtında bir el hissedince başını kaldırarak yukarı baktı. El, parlak bir ceket giymiş sırık gibi bir adama aitti. Quinn'di bu. Sandalyesini geriye iterek kalkmaya davrandı ama Quinn kıpırdamamasını söyledi.

"İyi iş çıkardın, delikanlı," dedi. "Beklenmedik bir şeydi. Bahsi yüksek tuttu. Bu hoşuma gitti. Seni işe almak istiyorum. İyileşmesi için gözüne biraz zaman ver, sonra kararlaştırırız, tamam mı?"

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, Bay Quinn."

"Koşullarım cömerttir," diye devam etti Quinn, konuşurken keskin bakışlarını odada dolaştırıyordu. "Tespit edilen bir paraya ilaveten gecelik kazançtan da pay alacaksın. Şimdi dinle, Charlie. İyisin ve seni başkaları da isteyecektir, fakat ben seni özellikle istiyorum ve hakkını vereceğim." Cebinden bir tomar para çıkardı, beşlik bir banknot ayırdı ve Charlie'ye verdi. Charlie teşekkür etmeye davrandı, ama Quinn ellerini kaldırdı. "Eğer çok yorgun

değilsen, Lucy'nin hizmetleri şirkettendir. Sana iyi bir sıcak banyo yaptıracak, değil mi hayatım? Ve eğer ona nazik davranırsan, başka bir-iki şey daha yapacağını tahmin ediyorum."

Yüzü kızaran Charlie tek bir kelime edemeden, Quinn uzaklaşmış, kalabalığın arasından ilerlemeye başlamıştı. Kızlarından birinin yalnız olduğunu fark etmişti. "Bir adam bul ve yukarı götür," diye bağırdığını duydu Charlie, Quinn'in. "Burayı ne sanıyorsun sen? Kilise lokali mi?"

Lucy kolunu Charlie'ye dolayarak yakınına çekti. Charlie'nin kalbi küt küt atıyordu. "Seni gerçekten istiyor olmalı, Charlie. Denny Quinn'in isteye isteye beşlik verdiğini pek görmedim."

Charlie talihine inanamıyordu. Tek istediği Quinn'in kendisini işe almasıydı. Ve şimdi beş sterlini, iki şilini vardı ve daha fazlasının geleceği vaat edilmişti. Ve bir de Lucy. Lucy vardı. Yukarı gidecekler ve korsesini çıkararak ona bakacaktı. Onu öpebilirdi. Etekliğini çıkarabilir, yanına uzanabilirdi ve... daha fazlası.

Heyecanlıydı. Çünkü Montague Sokağı'ndaki delikanlılara anlattığı dört penilik fahişelerle alakalı tüm palavralarına rağmen, kız kardeşinin arkadaşı Bridget'ı öpmekten ve onun küçük göğüslerini yoklamaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Birasını bitirdi. Üç olmuştu. Dört tane daha içerse bunun için gerçekten hazır olacaktı.

"Hadi," diye fısıldadı Lucy elini tutarak. Onu yukarıda iki tarafında kapılar bulunan dar bir koridora götürdü. Bir odanın yanında durdu, Charlie'yi kendisine çekti ve öptü, ellerini saçlarında dolaştırıp, sırtına ve ardından kaba etlerine indirdi, onu kendine bastırarak kaba etlerini hamurmuş gibi yoğurdu.

"Banyonu şimdi mi, sonra mı istersin?" diye fısıldadı, ellerini Charlie'nin ön tarafına geçirerek.

"Ne banyosu?" dedi Charlie boğuk bir sesle, Denny Quinn'i ve cebindeki beş sterlinlik banknotu düşünerek, Lucy'nin elleriyle kendisine yaptığı şeyi aklından çıkarmak için aklına gelen her şeyi düşünerek. Çünkü bunu yapmazsa, onunla yatamayacaktı. Ama Lucy kıkırdayarak odasının anahtarını aramak için elini korsesinin içine sokup da durunca Charlie rahatladı, derken Lucy kapıyı açarak onu içeri çekti. Ve Charlie Finnegan, Lucy'nin ka-

barık kuştüyü yatağında, onun yumuşak çilli kollarında kendini kaybetmenin tamamen yeni bir yolunu buldu.

Bölüm On Dört

Fiona kızarmış ekmek ve çayla yaptığı kahvaltının üzerine, yüzü mutluluktan pırıl pırıl parlayarak Joe'dan gelen mektubu beşinci kez okudu.

Sevgili Fiona,

Burada iki şilin var. Pazar sabahı Covent Garden'a gel. Seni buraya getirdiğim gün Commercial Caddesi'nden bindiğimiz dört numaralı otobüse bin. Russell Caddesi'nde in, ben orada bekliyor olacağım. Sadece yarım günüm olacak – Tommy'yle Jersey'e gitmek üzere birde ayrılmam gerekecek, fakat eğer sen buraya dokuzda varmış olursan, sabah birlikte olabiliriz. Geçen gün ve Guy Fawkes için özür dilerim. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Seni özledim ve her şeyin yolunda olduğunu umarım.

Sevgiler
Joe

Mektup dün öğleden sonra gelmişti. Aslında daha çok bir paket sayılırdı – kahverengi kâğıt ve iple ambalaj yapılmış bir kutuydu, iki şilinin her biri şıngırdayıp da postacının aklını çelmesin diye ince pelür kâğıdına sarılmıştı.

Fiona havalara uçmuştu. Altı gün boyunca, o berbat tartışmadan bu yana Joe'yu ne görmüş ne de ondan haber almıştı ve en kötüyü düşünüyordu. Joe artık onu sevmiyordu. Dükkânlarını istemiyordu. Millie'ye abayı yakmıştı. Bu düşünceler Fiona'ya gün boyu işkence ediyor ve geceleri uyutmuyordu; yapayalnız, mutsuz ve üzgün, tavana gözlerini dikerek yatıyordu. Belki de Joe'yu hiç geri dönmemek üzere uzaklaştırmıştı kendinden. O kadar az zamanları varken onunla neden kavga etmişti ki? Hepsi

kendi hatasıydı; Joe'nun tek yaptığı, işinden bahsetmek olmuştu. Bir kez daha kıskançlığına yenik düşmüştü. Her şeyi düzeltmek için çok hevesliydi, ama Joe'nun yanına gidemezdi. Hatta yazamazdı bile, kâğıt almak için hiçbir zaman yeterli parası olmuyordu. Fakat şimdi Joe yazmıştı ve Fiona umutlu ve heyecanlıydı. Onu görecekti. Konuşacaklar ve her şey düzelecekti. Joe'ya ihtiyacı vardı, onun sevgisinin güvenliğine ihtiyacı vardı.

Joe haklıydı; zor bir zamandı, en zor zamanlarıydı. Hatta korkunçtu. Her gün başa çıkması gereken yeni bir kriz ortaya çıkıyordu: Seamie'nin eldivenlere, bir kazağa ihtiyacı vardı. Charlie'ye bir ceket gerekiyordu. Soğuk havalar başlamıştı ve bu durumda daha fazla kömür gerekiyordu. Annesine parça başı iş veren küçük fabrika iflas etmişti. Fiona ikinci bir iş için her yere, publara, mağazalara, yemek dükkânlarına bakmış, fakat iş bulamamıştı.

Ve her şeyden kötüsü, Eileen'e annesinin öksürüğü bulaşmıştı. Geçen gece çok kötü bir öksürük nöbeti geçirmiş, kuru kuru öksürmekten neredeyse nefessiz kalmış, kanlı bir balgam çıkarmıştı. Onu aceleyle doktora koşturmuşlardı. Doktor bunun ne olduğunu bilmediğini, verdiği ilaçların ona iyi gelip gelmediğini yakından izlemeleri gerektiğini söylemişti. Fiona bunu duyunca umuda kapılmış, fakat annesi tuhaf bir şekilde sessiz kalmıştı. Eve geldikleri zaman, ateşin yanma oturmuş ve ağlamıştı. Fiona, annesinin gözyaşlarından bebeğin öksürüklerine kıyasla daha fazla korkmuş, sorunun ne olduğunu sormuştu.

"Benim hatam. Eileen'e öksürük benden bulaştı ve vereme dönüşüyor," demişti annesi. "Doktor söylemedi, ama ben biliyorum."

"Hayır, öyle değil anne," demişti Fiona şiddetle, sanki sözleri korkunç hastalığın ihtimalini bastırabilirmiş gibi. "Doktor sadece boğazının hassas olduğunu ve enfeksiyon kaptığını söyledi. İlaçların nasıl etki gösterdiğini gözlemleyin ve bir hafta sonra tekrar gelin dedi. Böyle söyledi ve bu işi senden iyi biliyor."

Annesi gözlerini silmiş ve başını sallamıştı, fakat ikna olmuş görünmüyordu. O zamandan bu yana Eileen'i endişeyle izliyor, çok az uyuyor, giderek daha dalgın ve sıkıntılı görünüyordu. Kilo da kaybetmişti. Hepsi kaybetmişti. Yiyecek için çok az paraları

vardı. Geçen gece Charlie eve beş sterlinle ve gözünün altındaki yarıkla gelene kadar günlerdir ekmek ve çayla beslenmişlerdi. "Birkaç hamallık işi yaptım," demişti Charlie. Doktor faturaları, Eileen'in ilaçları, geçmiş üç haftanın kirası ve pazara yapılan bir gezi bu beklenmedik paranın büyük kısmını tüketmişti, ama şimdi, nihayet iyi bir şey olmuştu. Joe yazmıştı ve Fiona sadece birkaç saat sonra onu görebilecekti. Onun sevgisi ve tutunacak hayalleri olduğu sürece yoluna çıkan her türlü zorluğa katlanabilirdi.

Dört numaralı otobüsün Covent Garden'a ne kadar zamanda vardığını hatırlamaya çalışarak şalını omuzlarına sarmaya uğraşırken, pencerede bir oğlanın yüzü göründü.

Cama vurdu. "Burası Finnegan'ların evi mi?" diye bağırdı.

"Evet. Sen kimsin?"

"Beni Bull'dan Bay Jackson yolladı. Fiona Finnegan'a iş için onu görmek istediğimi söyle dedi. Hâlâ istiyorsa hemen gelmesini söyle dedi."

"Ne... şu anda mı?"

"Bana öyle dedi." Oğlanın gözleri masadaki ekmek somununa takılmıştı.

Fiona bir dilim ekmek kesti, üzerine biraz margarin sürdü ve çocuğa verdi. Çocuk bunu oburca yedi ve bir penilik başka bir getir götür işi bulmak için oradan ayrıldı.

"Hoşça kal anne," diyerek yatağa eğilip annesine bir veda öpücüğü verdi Fiona. Kate uyumuyordu, sadece gözlerini kapamış, yan tarafı üzerinde uzanıyordu.

"Hoşça kal hayatım."

Fiona içini çekti. Eskiden olsa annesi onu daha kapıdan dışarı bırakmadan önce, yeni işle alakalı –hele de bu iş bir pubda çalışmayı gerektiriyorsa– ardı arkası kesilmeyen sorular sorardı. Şimdiyse ilgilenemeyecek kadar yorgundu. Hatta Charlie'nin gözünü bile sormamış, Seamie'nin lügatine artık "kahrolası" ve "piç" sözcüklerinin ilave olduğunu fark etmemişti bile. *Buradan kurtulmamız lazım*, diye düşündü Fiona. Adams Court'ta yaşam sert ve eziciydi. Onları değiştiriyor, öldürüyordu.

Kapıyı arkasından kapadı ve işlerin iyi gitmesi için dua ederek Bull'a doğru yola koyuldu. Eğer acele ederse belki puba gidebi-

lir, Bay Jackson'la konuşabilir ve yine de dokuzdan önce Covent Garden'a yetişebilirdi. Birkaç gün önce adamla konuştuğunda, adam ona verecek müsait bir işi olmadığını söylemişti. Birisi ayrılmış olmalıydı. *Ama zamanlaması daha iyi olabilirdi*, diye düşündü Fiona. *Bunca gün dururken bugün!* Fakat elden bir şey gelmezdi ve biraz geç kalacak olursa, Joe anlayış gösterirdi. İşi alacak olursa cebinde birkaç şilini daha olacaktı ve belki de hafta boyunca çaylarının yanına biraz et veya annesi için bir şişe kuvvet şurubu alabilirdi. Bu işe belki, sadece belki kabul edilecekti. Belki de peş peşe iki iyi şey birden olacaktı. Birazcık şanslı olmasının zamanı geldi de geçiyordu.

Puba vardığı zaman, kapıyı çaldı ve çok geçmeden iriyarı, kırmızı yüzlü, kocaman posbıyıklı bir adam onu içeri aldı.

"Çabuk geldin," dedi Ralph Jackson. "O oğlanı sana daha yeni yolladım."

"Evet efendim," dedi Fiona, iyi bir izlenim bırakmayı umarak gülümsedi. "Sizi bekletmek istemedim." Aslında Joe'yu bekletmek istemiyordu, ama bilmediği bir şey Bay Jackson'ı incitmezdi.

"İyi, Çalışanlarımda bu hoşuma gider. Peki işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Jackson. "Kolay bir iş değil. Ve hoş da değil. Bir pubı temizlemek çok emek ister."

"Ah, evet Bay Jackson. Üstesinden gelebilirim. Sizin için birinci sınıf iş yapacağım. *Pencereleri parlayana kadar sileceğim, yerleri ışıldayana kadar fırçalayacağım*, diye düşündü Fiona. *Bardakları yıkayıp barı parlatacağım ve büyük kıllı kızınızı da öpeceğim. Yeter ki bana bu kahrolası işi verin!*

"Haftada üç geceye ilaveten cumartesi öğleden sonra ve pazar sabahı. Ücret saatte iki buçuk peni, artı yemek ve işin bittiği zaman da hangisinden istersen bir içki."

"Evet, efendim."

Bay Jackson dudağını ısırdı, sanki bir saban atıymış gibi ölçüp biçerek gözlerini Fiona'nın üzerinde gezdirdi, sonra başını salladı. "Peki o zaman. Ovma fırçası ve kova kapının arkasında. Barın da parlatılması gerekiyor, fakat önce kirli bardakları kaldırman lazım."

Fiona gözlerini kırpıştırdı. "Hemen mi demek istiyorsunuz?"

"Evet, tabii ki hemen. Bu konuda bir sorun mu var? Saatlere pazar sabahlarının da dahil olduğunu söylemiştim ve bugün pazar."

Joe'yu görmeye gidemeyecekti. Joe onu bekliyordu oysa. Bilet parasını yollamıştı. Konuşacaklar, Joe ona sarılacak ve her şeyi yoluna koyacaklardı. Joe'nun otobüs durağında durduğunu, otobüs durup yolcularını indirirken onun yüzünü görmeye çalıştığını canlandırdı gözünde. Ama Joe onu bulamayacaktı. Vazgeçecek ve eve gidecekti.

"Şey, ben... bir yere gidiyordum... İşin hemen başlayacağını düşünmemiştim..." dedi Fiona.

"Bak kızım, temizlikçi kadınımı yeni kaybettim," dedi Bay Jackson sabırsızlıkla. "Kadın bebek bekliyordu ve erken doğum yaptı. Pubımın temizlenmesi gerekiyor. Kimin temizlediği benim için fark etmez. Eğer işi istemiyorsan, bunu yapacak sonraki kişiye veririm."

"Ah, hayır, işi istiyorum," dedi Fiona alelacele, gülümsemek için kendini zorlayarak. "Beni hatırladığınız için size minnettarım ve hemen işe koyulacağım."

Adamın yanından uzaklaşır uzaklaşmaz sahte tebessümünü bıraktı. Gözlerine acı yaşlar doluyor ve yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu; onları tutamamıştı. Joe'yu görmeyi, arasını düzeltmeyi çok istemişti. Şimdiyse gene her şey umutsuz görünüyordu. Neden iş şimdi ortaya çıkmıştı? Tam da bugün? Joe'ya olup biteni anlatma imkânı yoktu. Joe orada durup onu bekleyecekti ve Fiona gelmeyecekti.

Fakat başka çaresi yoktu. İşi almak haftalar sürmüştü. Eğer geri çevirecek olursa, başka bir işin çıkması çok uzun zaman alacaktı ve Fiona'nın çok fazla zamanı yoktu. Joe'ya ihtiyaç duyuyordu, ama ailesinin de paraya ihtiyacı vardı. Joe'ya yazması ve olanı biteni anlatması gerekecekti. Kendisine yolladığı parayı kullanabilirdi. Geçen gün için de üzgün olduğunu söyleyecekti. Ve onu sevdiğini, mümkün olan en kısa sürede onu görmek istediğini de. Joe'nun anlayacağını umuyordu.

Tahta kovayı sabun ve suyla doldurdu; pubda yalnız olduğu için, Bay Jackson'ın yazıhanesinde yapacak işleri olduğu için minnettardı. Kollarını yukarı sıyırdı, eteğini düğümledi ve elle-

riyle dizlerinin üzerine çöktü. Fırçayı suya batırdı ve döşemeleri ovmaya başladı. Gözyaşları pis, biradan ıslanmış zeminde sabunlu suyla karışıyordu.

Bölüm On Altı

"Bir bardak panç ister misiniz, efendim?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim," dedi Joe çabucak. Başı daha şimdiden bir ipin üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu. "Bir limonata rica edeceğim."

"Peki, efendim," dedi garson, limonatayı gidip getirmek için hemen dönüp uzaklaştı.

Joe daha fazla panç içmeyecekti artık. Sert içkilere alışık değildi ve iki bardak onu daha şimdiden çakırkeyif yapmıştı. Aklının başında olmasını istiyordu. Tommy tüm gece boyunca ona eşlik etmiş, peş peşe birileriyle tanıştırmıştı. Onu Fortnum ve Harrods'ın baş satın alıcılarıyla, büyük otellerin şefleri ve baş garsonlarıyla, restorancılar ve hepsinin sayısız karıları, oğulları ve kızlarıyla tanıştırmış ve isimlerini doğru bir şekilde aklında tutmak için Joe'nun tüm konsantrasyonunu kullanması gerekmişti.

Parti eğlenceli ve gürültülüydü, hiç de beklediği gibi bunaltıcı bir etkinlik değildi. Moraller yüksekti. Bütün konuklar gerçekten eğleniyor gibi görünüyorlardı. Fakat nasıl eğlenmesinlerdi ki? Her şey sıradışıydı – şaşırtıcı miktarda yiyecek, içecek, müzik, çiçeklerle süslenmiş bir ev, meşaleler ve mumlarla ışıldayan bir avlu. Göz alıcı bir manzaraydı ve bütün bunları onunla paylaşması için Fiona'nın da burada olmasını diliyordu. Onu düşününce kalbi sancıyordu.

Aralarındaki her şey neden bu kadar kahrolası bir şekilde zorlaşmıştı? Dükkânlarına planladıklarından daha kısa sürede sahip olmak için kendisine daha iyi bir iş ayarlamıştı. Böylece birlikte olabileceklerdi. Ama şimdi ayrı düşüyorlardı.

Bir hafta kadar önce Covent Garden'a gelmesi için Fiona'ya

para yollamış ve Fiona gelmediği gibi hiçbir açıklama da yapmamıştı. En azından sebebini söylemek için Joe'ya yazabilirdi. Hâlâ kızgın olmalıydı. Belki de Joe'dan nefret ediyordu ve onu asla tekrar görmek istemiyordu. Belki de başkasını bulmuştu.

Kavga ettikleri gün onu son gördüğünde, Fiona'nın dikkati o kadar dağınıktı ki, onunla konuşmamıştı bile. Ve sonra, Joe tam bir budala gibi davranarak ona kendisini suçlu hissettirdiğini söylemişti. Bunu söylememeliydi, Fiona çok gururluydu ve bu sözler onu kırmıştı – ama gerçek öyleydi, kendisini suçlu hissediyordu.

Eski Merdivenler'de onun duygularını incittiği için suçluluk hissini kısmen hak ettiğini biliyordu. Fakat daha derin, daha büyük bir suçluluk vardı – mücadele ettiği bir suçluluk hissi. Bu babasının ölümünden sonra Fiona'nın yanında bulunamamasından ileri geliyordu. Onunla ilgilenememesinden geliyordu. Onu kurtarmak istiyordu, ama nasıl? Fiona ailesini terk edemezdi, ona böyle söylemişti. Ve Joe da onların hepsinin sorumluluğunu üzerine alamazdı. Eğer bunu yapacak olursa, asla dükkânları olamazdı.

Bu yükleri istememesi bencillik miydi? Henüz bir aile erkeğinin endişelerini omuzlamaya hazır değildi, fakat tam da bunu yapıyordu. Her an Fiona için endişeleniyordu: Geceleri eve çok mu geç dönüyordu? Yeterince yiyeceği var mıydı? Ailesinin yeterli parası var mıydı! Ziyarete gittiği zaman onlara yiyecek götürmüştü. Ve hiç kimsenin bakmadığı bir esnada para kutularına dört şilin atıvermişti. Bunun yeterli olmadığını biliyordu, fakat başka ne yapacağını bilmiyordu.

Gençti; bir yerlere geliyordu. Patronu onu seviyor, hatta ona saygı duyuyordu. Tüm bu kaygıları istemiyordu. Sadece genç bir erkeğin işinde çalışma, işini öğrenip sivrilme özgürlüğünü istiyordu. Tommy gibi birinden akıllı ve yetenekli olduğunu duymak ve bu övgünün parıltısının keyfini çıkarmak istiyordu. Sadece birazcık. Fakat bunu istemekten bile suçluluk hissediyordu. *Tanrım*, bu kadarı çok fazlaydı. Büyük, ezici bir yüktü. Ne kadar düşünürse düşünsün çözemediği bir yük.

Garson tekrar gözüktü. Joe limonatasını aldı ve biraz hava almak için oturma odasından balkona çıktı. Kasım havası soğuk ve açıktı. Durduğu yerden Tommy'nin muazzam arka bahçesinde

alev alev yanan şenlik ateşini görebiliyordu. Bir genç kız kahkahası dikkatini çekti. O kahkahayı tanıyordu; Millie'nindi. Orada hiç ağır yükleri olmayan ve hiçbir zaman olmayacak bir kız vardı. Daima gülüyordu, daima neşeliydi. Joe'nun gözleri ateşin etrafında kümelenmiş insan gruplarını arandı ve onu buldu. Onu gözden kaçırmak pek kolay değildi, olağanüstü bir elbise giymişti. Joe elbiseler konusunda hiçbir şey bilmezdi, fakat gördüğü anda pahalı olduğunu anladı. Gece mavisi ipekten derin dekolteli bir elbiseydi bu ve vücudunun her kıvrımını ortaya çıkarıyordu Fakat en göz kamaştıran şey, üzerine işlenmiş olan havai fişek motifleriydi. Eteğine dikilen binlerce minik cam boncuk rengârenk büyük bir patlama etrafında bir sürü küçük patlama oluşturuyordu. Karanlık gökyüzünde gerçekleşen gerçek bir havai fişek patlaması gibi görünüyordu. Elbise partinin konusu olmuştu ve Millie bu elbisenin içinde ilgi odağıydı.

Millie babası ve Spitalfields sahasında babası için çalışan bir delikanlıyla birlikteydi. Belli ki delikanlı eğlenceli bir şeyler söylemişti; Millie ve babası kahkahalarla gülüyorlardı. Onları seyrederken Joe aniden bıçak gibi bir kıskançlık sızısı, bir sahiplenme duygusu hissetti. Ama kim içindi? Tommy için mi? Millie için mi? Tommy elini delikanlının sırtına koyunca Joe buna bozuldu. *O da benim kadar iyi mi?* diye merakla düşündü. Babasının yanında duran Millie'ye bakarken, ona sahip olan kişinin aile şirketine de sahip olacağını anladı. Resmi olarak, firmayı Harry'nin devralacağı söyleniyordu, ama Joe daha fazlasını biliyordu. Harry, Hindistan biletini almıştı ve gelecek ay gidiyordu. Eğer bu delikanlı Millie'nin kalbini kazanacak olur ve onunla evlenirse, Peterson'ın oğlu haline gelecekti. *Peki bundan ne çıkar?* diye sordu Joe kendi kendine, Peterson'ın gruptan ayrılıp eve yönelmesini izlerken. Neden aniden bu konuyla ilgilenmeye başlamıştı? Bu işe sadece kendi yolunu çizebilmek için girmişti. Döndü ve servis yaparak geçmekte olan bir garsonun tepsisinden, üzerinde tütsülenmiş istiridye bulunan ekmeklerden aldı.

"İşte buradasın, Bristow! Her yerde seni arıyordum!"

Tommy'ydi. Patronu balkona çıktı ve gülümsedi. "Bana sorarsan, muhteşem bir parti," dedi konuklarına bakarak. Bir garson

hızla fırlayarak ona ne getirebileceğini sordu. "Viski. Duble. Ve genç dostuma da aynısından."

Hımm, diye düşündü Joe. Zaten yarı yarıya sarhoş olmuştu. Tommy bakmadığı sırada içkinin bir kısmını dökmesi gerekecekti, yoksa zil zurna sarhoş olacaktı. Garson hemen geri gelerek ona bir bardak uzattı. Joe bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Sert bir içkiydi.

"Sana haberlerim var," dedi Peterson dudaklarındaki viskiyi yalayarak. "Bu akşam tam ofisten ayrılmadan önce Buckingham Sarayı'ndan bir teklif talebi aldım. İnanabiliyor musun Joe? Bunu ummaya bile cesaret edemezdim," dedi önemli değilmiş gibi elini sallayarak, fakat gözlerindeki ışıltıyı saklayamamıştı. "Eğer mallarımızı beğenecek olurlarsa, eğer biz seçilirsek, bu Peterson imzası üzerinde bir Kraliyet Ruhsatı'na kadar gidebilir. Bunu en çılgın hayallerimde bile düşünmemiştim. Bu harika olmaz mı?"

"Hiç olmaz mı," diye yanıtladı Joe, bir ruhsat –kraliyet armasını sergileme ve tüm dünyaya "Kraliçe buradan alışveriş yapıyor" diye ilan etme hakkı– için can atan patronu kadar heyecanlanarak. Şimdiden sarayı kendilerinden alışveriş yapmaya ikna edecek yollar düşünmeye başlamıştı. "Onlara iyi bir yük arabasıyla, hani şu yeni boyanan arabayla sepetler içinde düzenlenmiş en iyi ürünlerimizden yollayabiliriz. Billy Nevins'e üniforma giydirir, onunla yollarız. O iyi görünümlü bir delikanlı, temiz ve düzenli. Onlar istemeden demek istiyorum. Malları onların ayağına götürmüş oluruz, böylece onların bize gelmesi gerekmez."

"İyi fikir..." dedi Peterson garsona işaret ederek. İçkisini bitirmişti ve bir başkası için hazırdı. İçkisini daha sadece yarısına kadar içmiş olan Joe'ya baktı. "Hazır mısın?"

Joe içkisini yuvarladı ve hazır olduğunu söyledi. "Onlara komik bir fiyat vermeliyiz, iyice indirim yapmalıyız..." diye devam etti, garson ona yeni bir içki verirken. "... başa baş gelse de önemli değil. Hatta para kaybetsek bile. Ruhsattan elde edeceğimiz yeni işler saraydan elde edeceğimiz kâr kaybını fazlasıyla telafi edecektir..." Peterson'ın kaşlarını çattığını görünce fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. Ne de olsa indirim yapmayı teklif ettiği kâr, Peterson'ın kârıydı. "Yani eğer kabul ederseniz, efendim."

"Elbette kabul ediyorum," dedi Tommy. "Ben sadece kıdemli

adamlarımdan hiçbirinin neden bu fikirleri ortaya atmadıklarını merak ediyorum. Sanırım para kazanmak için para kaybetmeyi ancak genç bir adam önerebilir. Yarın sabah fikirlerini tekrar gözden geçirelim. İlk etapta buraya gelme nedenim sana bunu vermekti" –ceketine uzandı, bir zarf çıkararak Joe'ya verdi– "ve baş satın almacımı kutlayacak ilk kişi olmak."

Joe şaşırdı. Terfi alacağını ümit etmişti, bunda bir şansı olacağını da düşünmüştü, ama işin onun olacağı hiç aklına gelmemişti. Şimdi olmuştu işte. Peterson'ın baş satın almacısıydı. Yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Teşekkür ederim, Bay Peterson, efendim. Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemen gerekmiyor, evlat. Bunu sen kazandın." Tommy bardağını kaldırdı. "Bu senin Peterson'daki geleceğin için. Sen parlak bir genç adamsın. Daima iş düşünüyorsun ve ben bunu çok beğeniyorum."

Joe bardağını Tommy'ninkiyle tokuşturduktan sonra bir yudum daha aldı. Tommy, şimdi içkiden dolayı biraz duygusallaşmış olarak kolunu onun omzuna attı ve bu işe nasıl başladığının hikâyesini anlatmaya koyuldu. Joe gülümseyerek ve başını sallayarak, aslında güçbela dinlediği halde öyküyle mest olmuş gibi görünerek dinliyordu.

Sadece iyi talihine inanamıyordu. Bir zamanlar kendi babasını yeni bir seyyar araba kiralayıp birine sebze diğerine meyve koymaya bile ikna edememişti. Şimdiyse Londra'nın en büyük meyve-sebzecisinin baş satın almacısı olmuştu. Yeteneği ve bunu gerçekleştirecek kuvveti vardı. Bunu kanıtlamıştı. O bir patrondu. *Eh, patron değil elbette*, diye düşündü, *hemen aşka gelmeyelim*... ama gene de bir yöneticiydi. Ve daha sadece on dokuzundaydı. Ücretinde bir artış olacaktı ve arka cebinde de hoş bir sürpriz duruyordu. Viskisinden bir yudum daha aldı. Şimdi midesine çok daha kolay iniyordu. Kendini muhteşem hissediyordu. Her şey muhteşemdi. Bu parti, yiyecekler, viski. Korkunç derecede muhteşem!

"Ah, baba, şu eski hikâyelerle zavallı Joe'yu sıkmıyorsun, değil mi?" diyerek onlara katıldı Millie.

Peterson diğer kolunu kızına doladı. "Elbette hayır," dedi hafifçe sallanarak. "Joe iş konularını dinlemekten hoşlanıyor." Sözcüğü *İşşş* diye uzatarak telaffuz etmişti. "Öyle değil mi evlat?"

"Gerçekten de öyle, efendim," dedi Joe hak vererek. O da sözcüğü *Eefffendim* diye telaffuz etmişti.

Millie gözlerini babasından Joe'ya çevirerek kıkırdadı. Joe sarhoş görünüp görünmediklerini merak etti. Sarhoş olduğunu hissediyordu.

"Eh, ben hoşlanmıyorum," dedi Millie başını geriye atarak. "Çok fazla iş konuşuluyor. Hadi şenlik ateşinden bahsedelim. Ve Guy kuklalarından.* Mesela şu anda sadık çalışanlarının bahçede dolaştırdıkları kukladan. Aynı sana benziyor."

Gene gülüyordu. *Şapşal Millie,* diye düşündü Joe. Daima gülüyordu. Gözleri parlıyordu. Büyük yuvarlak göğüsleri elbisesinden fırlamak üzereydi. Güzel, kıkırdayan bir kız.

"Eh, şu işi bir hale yola sokalım o zaman," dedi Tommy gücenmiş gibi yaparak. Viskisini bıraktı ve kravatını düzeltti. "Şu durumu açıklığa kavuşturalım. Ve sen, genç adam..." diye ekledi Joe'yu işaret ederek. "... bu gece artık sebze-meyve konuşmak yok. Millie haklı. Gençlerin partide eğlenmesi gerekir, işten bahsetmek olmaz." Elini onlara doğru salladı, balkondan kışkışlayarak içeriye yolladı. "Millie, Joe'ya etrafı göster. Ona yiyecek bir şeyler getir. Bir içki getir."

"Peki baba," dedi Millie. Babası merdivenlerden bahçeye inerek gözden kaybolur olmaz Joe'ya döndü ve, "Umarım ayağı takılıp boynunu kırmaz. İyice sarhoş olmuş," dedi. Joe'nun koluna girerek onu odadan çıkardı. "Hadi gel, sana evi göstereyim."

Joe kendisini ona bırakarak izledi. Bu en kolay davranış şekliydi. İyice sarhoş olmuş olan bir tek Tommy değildi. Kendisini toparlaması gerekiyordu. Millie'nin onun ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemiş olmasını umuyordu. Gidip de babasına "Joe kendisini körkütük sarhoş etmiş," demesini istemiyordu.

Odadan odaya dolaşırlarken insanlar onlara bakıyor ve gülümsüyordu. Joe da onlara gülümseyerek karşılık verdi; ilgi hoşuna

---

* 5 Kasım 1605'teki barut komplosunda İngiliz Parlamentosu'nu havaya uçurmaya çalışan Guy Fawkes yakalanıp büyük işkencelerin ardından idam edilmiş, o tarihten bugüne de her 5 Kasım günü İngiltere'de demokrasiyi ve parlamenter sistemi kutlamak adına Guy Fawkes Gecesi olarak şenliklerle kutlanır olmuştur. Bu şenliklerde Guy Fawkes'un çalı çırpıdan yapılma kuklaları insanlarca tekmelenip paramparça edilir -ed.n.

gitmişti. *Benim yeni satın almacı olduğumu biliyor olmalılar*, diye düşündü sersemlemiş bir halde. Kadınlar fısıldadılar ve onaylayarak başlarını salladılar. Harry bir köşeden el salladı. Herkes çok güzeldi. Bu ev güzeldi, Millie güzeldi. Ayağını halıya çarparak neredeyse tökezleyince Mille yine kıkırdadı. Neden ayaklarını doğru düzgün kullanamıyordu? Bir bardak daha viski belirdi ve Millie bardağı eline tutuşturdu. Sırf nezaket icabı bir yudum aldı.

Millie ona, artık her ne demekse, *à la Japonise* dekore ettirmeyi planladığını söylediği salonu gösterdi. Babasının kocaman maun masasıyla, pahalı halılar ve ağır perdelerle döşenmiş çalışma odasını, aşçı ve garson ordusunun kaynaştığı büyük mutfağı gösterdi. Ve sonra onu merdivenlere götürdü. Yukarı çıkarken daha yarı yola gelmeden Joe başının dertte olduğunu anladı. Başı dönmeye başlamıştı.

Millie onun rahatsızlığını fark etti. Ama kızmaması Joe'yu rahatlattı. "Zavallı çocuk," dedi Millie. "Endişe etme. Geçene kadar dinlenecek bir yer buluruz şimdi."

Peş peşe kapıların önünden geçtiler, ama Millie artık odaları göstermiyor, onu koridorun sonundaki bir odaya doğru götürüyordu. Joe kendini çok kötü hissediyordu. Karaya ayak basıp da hâlâ kendine gelememiş bir denizci gibi ileri geri sallanıyordu. Millie son odanın kapısını açarak onu içeri soktu. İçeride yumuşak ve davetkâr bir yatak vardı. Joe, Millie'nin kendisini yalnız bırakmasını bekleyerek yatağa oturdu. Ama Millie de gelip yanına oturdu ve ceketini çıkarmaya başladı. Joe itiraz etti, iyi olduğunu, sadece bir dakika oturmaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ama Millie bu şekilde çok daha rahat edeceğini söyleyerek onu susturdu. Ceketini çıkararak aldı, kravatını gevşettikten sonra da onu yatağa itti. O tatlı, yumuşak sesiyle kıpırdamadan yatmasını ve gözlerini kapamasını söyledi.

Joe kendisine söyleneni yaptı. Derin derin nefes alarak beynini bu şekilde parende atmaması için zorladı. Yavaş yavaş baş dönmesi hafifledi. Hâlâ çok sarhoştu, ruhu bedeninden çıkıp gitmiş gibiydi, fakat en azından artık o kadar başı dönmüyordu. Hayal meyal Millie'nin odada dolaştığını fark etti, eteklerinin hışırdadığını duydu. Gözlerini açtı. Karanlıktı. Millie lambayı söndürmüş

olmalıydı. Sol tarafında duran bir yastık yığınına odaklandı. Dantelli ve işlemeliydi yastıklar. Leylak kokuyorlardı. Millie daima leylak kokardı. Joe tekrar gözlerini kapadı. *Burası Millie'nin yatak odası olmalı*, diye düşündü huzursuzluk içinde. Burada olmaması gerekirdi. Ama burada uzanmak çok kolay, kalkmak ise çok zor geliyordu.

"Millie?"

"Ne oldu?"

"Ben aşağı insem iyi olur. Bu babanın hoşuna gitmeyecektir."

"Nereden öğrenecek ki?" diye sordu Millie, sesi artık daha yakından geliyordu. "Ben ona söylemem." Yatakta onun yanına oturdu. Leylak kokusu daha da kuvvetlenmişti. Joe bir şeyin dudaklarına değdiğini hissetti. Birdenbire gözlerini açtı. Millie'ydi, onu öpmüştü. Millie başını kaldırarak ona gülümsedi ve Joe artık üzerinde elbisesinin olmadığını fark etti. Üzerinde sadece bir iç gömleği ve jüpon vardı. Joe ona bakarken, Millie kendisini daha da fazla teşhir edecek şekilde üst düğmelerini çözmeye başladı. Joe gözlerini ondan ayıramıyordu. Göğüsleri büyük ve çok güzeldi, odanın serin havasında pembe göğüs uçları sertleşmişti. Joe kasıklarındaki ani, derin sızıyla bir inilti kopardı. Millie omuzlarını silkeleyerek iç gömleğinden kurtuldu ve Joe'nun elini alarak kendisine bastırdı. Ona doğru eğildi ve dilini dudaklarında dolaştırarak onu tekrar öptü.

Bunu yapma, dedi Joe kendi kendine. *Yapma*. Millie'yi iterek kendinden uzaklaştırdı ve sallanarak bacaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Millie ona gülümsedi, gözleri bir fareyi kısa süreliğine serbest bırakıp son bir darbeyle öldürmek için bekleyen bir kedininki gibi parıldıyordu. "Ben seninim, Joe," diye fısıldadı. "Seni istiyorum. Ve senin de beni istediğini biliyorum. Bunu görebiliyorum. Bunu baştan beri gözlerinde görüyordum. Bana sahip olabilirsin. İstediğin her şeyi alabilirsin..."

Joe'nun gitmesi gerekiyordu. Hemen. Şu anda. Fakat Millie'yi istiyordu. Onunla sevişmeyi o kadar istiyordu ki, zorlukla nefes alıyordu. Teslim olmak daha kolaydı, öyle değil mi? Burada bir eli yağda bir eli baldayken çok daha kolaydı. Başka her şey zordu. Burada, Peterson'ın evinde, hizmetçilerin ve garsonların size çeşit çeşit yiyecekler ve bol bol viski getirdiği bu evde her şey kolay-

dı. Millie'nin kocaman yatağında, onun tatlı dudakları ve büyük, güzelim göğüsleriyle çok kolaydı. Sorun yoktu. Ona sahip olabilirdi. Her şeye sahip olabilirdi. Millie öyle dememiş miydi?

Millie ayağa kalktı, jüponunun düğmelerini açtı ve yere düşmesine izin verdi. Şimdi tamamen çırılçıplaktı. Karanlıkta ince belinin kıvrımını, uyluklarını ve uyluklarının arasındaki sarı tüyleri görebiliyordu Joe. Millie kendisini ona bastırdı ve tekrar öptü, sinsice elini bacaklarının arasına kaydırarak pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Joe'nun elleri de onun göğüslerini araştırdı. Ona sahip olmalıydı. Şimdi. Millie'yi yatağın üzerine itti, bacaklarını ayırdı ve sertçe içine girdi. Derin, kadife yumuşaklığına tekrar tekrar girip çıkıyordu. Millie onundu. Satın almacının işi onundu. Peterson's onundu. Her şey onundu. Hızla ve sertçe boşalırken Millie'nin omuzunu ısırıyordu.

Bittiğinde kıpırdamadan, ağır ağır nefes alarak öylece yattı. Viski yine oyunlar oynuyordu. Neredeydi? Pek emin değildi. Ah, evet, tabii ki Fiona'yla birlikteydi. Büyük evlerinde. Büyük yataklarında. Dükkânları vardı, aslında bir sürü dükkânları vardı. Zengin olmuşlardı ve her şey çok güzeldi. Yüzü Fiona'nın yumuşacık boynuna gömülmüş vaziyette, kendini sakin ve memnun hissediyordu.

Fakat yanlış bir şeyler vardı. Başı çok dönüyor, çok kötü hissediyordu. Yine o koku vardı – iç bayıltıcı bir şey. Leylaklar. Başını kaldırdı ve bulanık bakışlarla altındaki kadına baktı. *Bu Fiona değil*, diye çığlık attı zihni. *Tanrım, ben ne yaptım?* Millie'nin üzerinden yuvarlanarak yataktan kalktı. Şiddetle kusacağını anlamıştı. Tek eliyle pantolonunu yukarı çekerek diğeriyle kapının kilidini açtı ve odadan dışarı kaçtı.

Yatağın üzerinde, Millie omzundaki ısırık izine masaj yapıyordu. Yaptıkları şey yüzünden bacaklarının arasında bir ıslaklık vardı, bunu hissedebiliyordu. İyi ki yatak örtüsünün üzerine önceden eski bir çarşaf örtmüştü. Dizlerini kaldırdı, ayakları yatağın üzerinde düz duruyordu, sonra tıpkı evli arkadaşı Sarah'dan aldığı kitapta okuduğu gibi kalçalarını yukarı kaldırdı. Gözlerini kapadı, dilinin üzerinde Joe'nun lezzetini tadarak gülümsedi.

Bölüm On Altı

"Biraz istemez miydin, Fee? Tatları çok güzel ve tuzlu," dedi Charlie, kız kardeşine kâğıttan bir külahla kızarmış patates uzatarak. "Hadi, bir tane al..."

"Hayır, teşekkürler."

Yanlış giden bir şeyler vardı. Fiona ona söylememişti, ama Charlie ablasının yüzünden bunu anlayabiliyordu. Onu üzen bir şeyler vardı. Pazar öğleden sonra nehre yapacakları bir yürüyüşün onun moralini düzelteceğini ummuştu, ama normalde ablasını gülümseten şeylerin –rüzgârla gelen bir gemici şarkısı, kızarmış patateslere musallat olan martılar– hiçbir etkisi olmuyormuş gibi görünüyordu. Aksine, Adams Court'tan ayrıldıklarından bu yana morali daha da bozuk görünüyordu.

Fiona'nın bakışlarını izleyerek gözlerini rüzgârdan köpüklenen sulara çevirdi. Nehrin orta yerinden bir çift mavna geçiyordu. *Pislikten geçen iki gemi*, diye düşündü Charlie. Tanrı aşkına, Fiona'nın bu işe yaramaz nehirde ne gördüğünü anlayamıyordu. Patateslerini bitirdikten sonra, Seamie'nin nerede olduğuna baktı. Oliver'ın oralarda martıları kovalıyordu. "Hey! Sen! Suya fazla yaklaşma," diye bağırdı. Seamie ona aldırmadı. Bir kuşu dalgalara doğru kovaladı, botlarını ıslattı ve güldü. Charlie küfretti. Dört yaşındaki bir çocuğa bile laf geçiremiyordu.

Evin erkeği olmak hiç kolay değildi. Bütün gün bira fabrikasında çalışıyor, Taj'da bir kaplan gibi dövüşüyor, yine de tüm faturaları ödemeye yetecek kadar para kazanamıyordu. Ve kazanabildiği her peniye ihtiyacı olmasına rağmen, iş onu çok fazla evden uzak tutuyordu. Bugün akşam yemeğinde günlerden sonra annesiyle ilk kez konuşmuştu. Annesi kendisine çay doldururken Joe onun yüzüne bakmış, gerçekten bakmış ve ne kadar solgun olduğunu görünce şoke olmuştu. Ve sonra sürekli gözyaşlarıyla mücadele ediyor gibi görünen kız kardeşine bakmıştı. Çok uzun

süre evde kapalı kalan erkek kardeşi ise somurtkan ve ağlamaklıydı. Hatta bebek bile hasta görünüyordu.

Babam bunu nasıl yapıyordu? diye merakla düşündü. *Nasıl hepsini doyurup giydirmişti? Onlara nasıl kendilerini güvende hissettirmişti? Ve tüm bunların hepsi dok işçisi ücretiyle nasıl olmuştu?* Onlara bakmak için babasına söz vermişti ve elinden geleni yapmaya çalışıyordu, ama ne kadar çok çalışırsa çalışsın, başaramıyordu. Keşke bir kenara birkaç sterlin ayırabilseydi. O zaman ailesini Adams Court'tan alıp daha iyi bir odaya, hatta daha iyi bir evde bütün bir kata bile çıkarabilirdi. Geçen gün Denny Quinn ona fazladan birkaç sterlin kazanma şansı teklif etmişti. Ona hatırı sayılır miktarda borcu olan bir adam olduğunu söylemişti. Charlie'nin ve Sid Malone'un ondan bu parayı almalarını istiyordu. Charlie onu reddetmişti. Gecenin yarısında bir yabancının kapısını çalmak ve ödenmemiş saçma bir kumar borcu için adam dövmek istemiyordu. Fakat bu, annesi bu kadar solgunlaşmadan önceydi. Bebek hastalanmadan önceydi. Şimdi, hayır diyerek aptallık edip etmediğini merak ediyordu.

Fiona içini çekince düşünceleri Quinn'den uzaklaştı. Charlie ablasına bakınca, başka bir yol denemeye karar verdi. Belki de onu konuşturabilirse –herhangi bir konuda konuşturabilirse– sonunda onu üzen şeyin ne olduğunu anlatmasını sağlayabilirdi.

"Bull'da işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi."

"Zor iş, değil mi?"

"Evet."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Charlie tekrar denedi. "Dün Roddy Amca'yı gördüm."

"Öyle mi?"

"Cinayetlerden bahsettik. En sonuncusunun –Dorset Caddesi'nden Kelly denen kadının cinayetinin– en kötüsü olduğunu söyledi. Cesetten geriye kalan, bir kadına bile benzemiyormuş."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve herifi yakalamaya yaklaşamamışlar bile."

"Hımm."

Bu fikir de işe yaramamıştı. Eh, artık elden başka bir şey gel-

mezdi. Doğrudan bir yol tutturması gerekecekti. Gevezelik edip duygusallaşacaktı, tıpkı bir kız gibi. Bundan nefret ediyordu.

"Pekâlâ Fiona... neler oluyor?"

Fiona ona bakmadı. "Hiçbir şey," dedi.

"Bak, bir şeyler var. Kendinde değilsin. Babam burada olsaydı ona söylerdin, bu yüzden bana söylesen iyi olur. Evin erkeği benim, unuttun mu? Babam sorumluluğu bana bıraktı."

Bunun üzerine Fiona güldü ve bu Charlie'nin hiç hoşuna gitmedi. Sonra, daha da kötüsü, Fiona ağlamaya başladı. Charlie telaşlanarak ona mendilini verdikten sonra, etrafta bunu görecek arkadaşının olmadığını umarak beceriksiz bir şekilde kolunu onun omzuna doladı.

"Aramızdaki her şey bitti... benim ve Joe'nun," diye hıçkırdı Fiona.

"Joe senden ayrıldı mı yani?"

"Hayır, fakat yapacak. Bundan eminim."

Fiona, Charlie'ye Joe'nun mektubuyla alakalı her şeyi anlattı. "Joe mektubu yollayalı çok oldu," dedi. "Onu görmek istiyorum, ama ne zaman iki peniyi bir araya getirsem, bir şey oluyor, birisi aç kalıyor ve peniler gidiyor. Artık onun umurunda olmadığımı biliyorum... olsaydım gelirdi..." Taze gözyaşları yanaklarından süzülürken mendili yüzüne bastırdı.

"Aman Fiona, hepsi bu mu?" dedi Charlie, rahatlamıştı. Kız kardeşinin aklını kaçırmış olmasından endişelenmişti. "Joe sana önem veriyor. Hep verdi. Sadece gidip onu gör ve aranızı düzelt, tamam mı?"

"Charlie, param yok. Söylediklerimi hiç dinlemedin mi?"

"Sana parayı ben vereceğim. İkinci bir işim var... ekstradan birkaç kuruş para kazanmak için. Sana ne olduğunu söyleyemem, ama..."

"Ah, ne olduğunu biliyorum."

Charlie ona baktı, şaşırmıştı. "Neyi biliyorsun?"

Fiona onun gözünün altındaki yaraya dokundu. "Bunun nasıl olduğunu biliyorum."

"Kaldırdığım bira fıçısının kenarına vurdum. Fıçı kayıp yüzüme çarptı."

Fiona gülümsedi. Charlie'nin yakasını çekerek açtı ve boynundaki ısırığa baktı. "Bunu da mı bira fıçısı yaptı?"

Charlie kız kardeşinin eline vurarak uzaklaştırdı, kaşlarını çatmıştı. "Peki peki, dövüşüyorum. Sakın anneme söyleme. Gelecek cumartesi bir maçım var. Eğer kazanırsam, Covent Garden otobüsü için paran olacak."

"Ah, Charlie... gerçekten mi?"

"Evet."

Fiona ona sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim... gerçekten teşekkür ederim!"

"Yeter, Fee," dedi Charlie, kendini ondan kurtararak.

Fiona burnunu sildikten sonra mendili geri verdi. "Şey... tamam. Sende kalsın," dedi Charlie.

"Seamie nerede?" diye sordu Fiona, aniden telaşlanmıştı.

Charlie nehir kıyısını işaret etti. "Limehouse'un yarı yolunda, küçük haylaz. Hadi gidip onu alalım. Sonra da Black Dog'da birer bira içelim."

"Hangi parayla?"

Charlie ablasına patronluk taslarcasına gülümsedi. "Senin aksine, Fiona, benim kadar yakışıklı bir erkeğin paraya ihtiyacı yoktur. Barmen kadın benden hoşlanıyor. Bize bedavadan iki bira verecektir."

"Boynundaki şu izleri bırakan o mu? Doğru söyle, kız mı yoksa çılgın bir vampir mi?"

"Hayır, bu başka türlü bir bayan arkadaş."

"Kendine dikkat etsen iyi olur, Charlie."

Charlie gözlerini devirdi. Bu konuda ablasından bir nutuk dinlemeye hiç ihtiyacı yoktu.

"Ben ciddiyim! Şu anda en son ihtiyacımız olan şey, kucağında çirkin kızıl saçlı bir bebekle kapımızda bir kızın belirmesi."

Charlie başını iki yana salladı. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"Çünkü sen..." Fiona sözleri söylerken hafifçe kızardı. "... dikkat ediyorsun, değil mi?"

Charlie homurdandı. "Evet, ona nerede yaşadığımı söylememeye dikkat ediyorum!"

★★★

"Dön," diye emretti Millie'nin terzisi Ada Parker, ağzı iğnelerle doluydu.

Millie söyleneni yaptı ve Ada onun üzerine göre ayarladığı leylak rengi saten eteğin kalan son birkaç santimini de ustalıkla kıvırdı. İşi bittiği zaman, çıkardığı işi değerlendirmek için geriye çekilip kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye sordu Millie.

"Bilmiyorum. Etek beline bol geliyor. Anlayamadım. Son provada her şey düzgün görünüyordu. Doğru biçtiğimi *biliyorum*. Senin ölçülerini ezbere bilirim."

Eteğin kancasını açtı ve Millie'yi içinden çıkardı. Sonra cebinden bir mezura çıkararak Millie'nin beline sardı. "İşte cevabı burada," dedi Millie'nin kalçasına hafifçe vurarak. "Kilo vermişsin! Sorun nedir? Neden yemek yemiyorsun?"

"Hiçbir sorun yok, Ada. Benim... iştahım biraz kapalı, hepsi bu."

"Bir doktora görünmelisin. Fazla zayıflama, yoksa güzelim vücudunu berbat edeceksin. O zaman nasıl koca bulursun?"

Millie gülümsedi. "Buldum bile. Her an bir evlenme teklifi bekliyorum."

"Bu harika! Tebrikler hayatım," dedi Ada onu kucaklayarak. Sonra parmağını salladı. "Ama daha fazla kilo verirsen onu elinde tutamazsın!"

Millie ellerini karnının üzerinde gezdirdi. "Ah, sanırım tutarım," dedi. "Aslına bakarsan, Ada, gitmeden önce taftalarını da bir görsem iyi olacak. Fildişi renginde olanları. Veya krem rengi de olabilir. Beyaz bana yakışmıyor. Hem de hiç."

Bölüm On Yedi

Fiona tabağında kalan sosun sonunu bir parça ekmek kabu-

ğuyla sıyırdı ve hafif birasından bir yudum alarak ekmeği midesine indirdi.

"Beğendin mi?" diye sordu Ralph Jackson.

"Çok lezzetliydi. Bayan Jackson etli böreği muhteşem yapıyor."

"Bilmez miyim!" diye bağırdı Jackson etkileyici göbeğine vurarak. "Beğendiğine sevindim kızım. Biraz kuvvetlensen iyi olur."

Fiona gülümsedi. Bay Jackson'ın gözünde doksan kilonun altındaki her kızın kuvvetlenmeye ihtiyacı vardı. Fiona bulaşıkları yıkadı, şalını kaptı ve ona hoşça kal dedi. Dışarısı soğuktu, ama akşam yemeği onu doyurmuştu ve tüm vücudunda sadece iyi bir yemekten gelebilecek bir sıcaklık hissediyordu. Günlerden cumartesiydi, saat altıyı henüz geçmişti, kaldırımda canlı adımlarla evine doğru yürümeye başladı. Morali düzelmişti, umutla doluydu. Eğer Charlie bu gece kazanırsa –ki kazanması için çok dua etmişti– yarın öğleden sonra pubda işi biter bitmez Joe'yu görmek için Covent Garden'a gitmek üzere yola çıkacaktı. Bilet parasının Charlie'nin yaraları ve çürükleriyle kazanılmasından nefret ediyordu, ama çaresizdi. Bunu bir şekilde telafi edecekti. Joe'yla birlikte dükkânlarına sahip olur olmaz, Charlie'nin New York'a gitmesi için bir kenara para ayırmaya başlayacaktı.

Kaldırımda sadece birkaç metre ilerlemişti ki, birisinin ismini seslendiğini duydu. Geriye döndü. Joe'ydu. On metre kadar arkasında duruyordu. Joe ona baktı, sonra tekrar bakışlarını çevirdi. Fiona ona seslendi. Onu görünce kalbi aşk ve mutlulukla dolmuştu. Joe, onun Joe'su! *O buradaydı, ah, şükürler olsun Tanrım*, Joe buradaydı! Ondan nefret etmiyordu; Fiona'yı görmeye gelmişti. Fiona'yı hâlâ seviyordu. Öyleydi! Fiona ona doğru koştu, yüzü sevinçten parlıyordu. Fakat yaklaştıkça, adımları yavaşlamaya başladı. Tebessümü soldu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Joe zayıf ve bezgin görünüyordu. Tıraş olmamıştı.

"Joe?" Joe başını kaldırıp Fiona'ya baktı. Fiona gördüğü bakışla dehşete düştü. "Ne var? Ne oldu?"

"Hadi gel, Fee. Nehre gel," dedi Joe umutsuz bir sesle; sesi o kadar ölü gibi çıkıyordu ki, Fiona zorlukla anladı. Joe, Thames

tarafına doğru döndü ve yürümeye başladı. Fiona onun kolunu yakaladı. "Neler oluyor? Neden buradasın, neden işte değilsin?"

Joe ne ona bakıyor, ne de sorularına cevap veriyordu. "Sadece gel, biraz yürüyelim," deyince Fiona'nın onu izlemekten başka çaresi kalmadı.

Eski Merdivenler'e geldikleri zaman basamakların ortasındaki her zamanki yerlerine oturdular. Joe onun elini aldı ve o kadar sıktı ki canını acıttı. Konuşmaya çalıştı, fakat sözcükleri ağzından çıkaramıyordu. Başını eğdi ve ağlamaya başladı. Fiona öylesine korkmuştu ki, kendi sesini zorlukla bulabildi. Joe'yu sadece bir kez, büyükannesi öldüğü zaman ağlarken görmüştü. Yine öyle bir şey mi olmuştu? Birisi mi ölmüştü?

"Hayatım, ne oldu?" dedi Fiona, sesi titriyordu. Kolunu ona doladı. "Sorun nedir? Annen mi? Baban iyi mi?"

Joe gözyaşları içinde ona baktı. "Fiona... ben korkunç bir şey yaptım..."

"Ne? Ne yaptın? Ne kadar kötü olabilir ki? Her ne olduysa, ben sana yardım ederim. Düzeltiriz." Fiona gülümsemeye çalıştı. "Birini öldürmedin, değil mi?"

"Millie Peterson'ı hamile bıraktım ve şimdi onunla evlenmek zorundayım."

Fiona sonradan Joe'nun sözlerini izleyen saniyeler boyunca hiç ses olmadığını hatırlayacaktı. Onun sesine dair hiçbir şey duymuyordu, nehir trafiğini veya yakındaki pubdan gelen gürültüyü hiç duymuyordu. Sanki kulakları o sözlerle mühürlenmiş, daha fazlasını duymaya izin vermiyordu. Dimdik oturup kollarını dizlerine sarmıştı, hafif hafif sallanıyordu. Hiçbir şey duymuyordu. Hiçbir şey. Bir parçası Joe'nun hâlâ bir şeyler, kötü bir şeyler söylediğini biliyordu, fakat eğer bunu düşünmezse, her şey iyi olacaktı. Joe'nun hâlâ konuştuğunu biliyordu, ama dinlemeyecekti, çünkü dinleyecek olursa Joe ona... Joe ona...Millie'nin... Millie'nin şey olduğunu... söyleyecekti.

Boğazından alçak sesle bir çığlık koptu, derin, ezici bir acıdan gelen hayvani bir sesti bu. Sanki karnına yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. Şimdi Joe'yu duyuyordu, Joe ismini haykırıyor, kollarını dolamış onu kendisine çekiyordu. Millie Peterson'la se-

vişmişti. Onların birbirlerini sevdikleri için yaptıkları şeyi gidip o kızla yapmıştı. Birkaç saniye önce, aklı bunu kabul etmiyordu, şimdiyse birlikte görüntüleri kalbine işkence ediyordu – Joe'nun dudakları Millie'ninkilerin üzerinde, elleri onun üstünde. Joe'yu kendinden iterek uzaklaştırdı, sendeleyerek suyun kenarına gitti ve kustu.

Midesinin bulanması geçince eteğinin ucunu suya batırdı ve yüzünü sildi. Doğrulmaya, merdivenlere geri gitmeye çalışıyordu, ama aklı Joe'nun söylediği diğer şeye takılmıştı. Millie hamileydi. Joe onunla evlenecekti. Onun kocası olacaktı. Onunla yatacak, onunla kalkacaktı. Hayatının geri kalan kısmını onunla geçirecekti. Kalbi tıpkı sert bir taş zemine düşen cam bir vazo gibi paramparça olmuş, milyonlarca sivri parçaya ayrılmıştı. Ellerini yüzüne örttü ve yere çöktü.

Joe merdivenlerden aşağı atladı, onu yerden kaldırarak sarıldı. "Üzgünüm, Fiona, çok üzgünüm. Affet beni. Lütfen, lütfen affet beni..." dedi kesik kesik. Fiona onunla boğuştu, tekmeledi, yumrukladı. Geriye doğru sendeleyerek ondan kurtuldu. İçi canice bir öfkeyle dolmuştu. "Seni piç!" diye haykırdı. "Tüm o kıskandığımı söylediğin zamanlarda, buna gerek olmadığını söylüyordun! Demek haklı bir nedenim varmış, değil mi! Bu ne zamandır devam ediyor Joe? Onu kaç defa becerdin?"

"Bir kere. Sarhoştum."

"Ah, sadece bir kere mi? Hem sarhoşmuşsun da... eh, o zaman zararı yok, öyle mi? Bu her şeyi mazur kılıyor..." Fiona'nın sesi çatladı, devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Peki onu da beni öptüğün gibi mi öptün? Dudaklarından? Kalbinden? Bacaklarının arasından?"

"Fiona, yapma. Lütfen. Öyle bir şey değildi."

Fiona, Joe'ya doğru yaklaştı, öfkeden tüm vücudu seğiriyordu. Joe'nun yüzünü tokatlamak, kasıklarını tekmelemek istiyordu, ona kendi hissettiği ıstırabı, alçalmayı bir nebze olsun hissettirecek bir şeyler yapmak istiyordu. Bunun yerine gözyaşlarına boğuldu. "Bunu neden yaptın? Neden Joe, neden?" diye yürek paralayan bir şekilde ağlıyordu, güzel mavi gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Bilmiyorum, Fiona," diye bağırdı Joe. "Kafamda tekrar tekrar evirip çevirdim, ama yine de bilmiyorum." Joe ona her şeyi bir çırpıda anlatıverdi. Partiye gitmesini, onu özlemesini, onun kendisinden nefret etmesinden korktuğunu. Terfiyi ne kadar çok istediğini ve elde ettiği zaman kendisini nasıl kral gibi hissettiğini. Çok fazla içtiğini ve Millie'nin kendisine etrafı gösterdiğini, başının döndüğünü, sonunda kendisini onun odasında bulduğunu. Ve ne yaptığını sonradan fark ettiğini, şiddetle kustuğunu, hatta kan kustuğunu anlattı. "Çok sarhoştum... ve istediğim her şey tam önümdeymiş gibi geliyordu... tüm ilgi, para, her şeyin kolay olması, fakat öyle değildi. İstediğim her şey burada, tam karşımda. Seni kaybettiğimi sanıyordum, Fiona. Otobüsün gelmesini bekledim bekledim, ama gelmedin. Bittiğini düşündüm, benden nefret ettiğini düşündüm. Neden gelmedin?"

"Gelmeye çalıştım," dedi Fiona boğuk bir sesle. "Bar sahibi Bay Jackson bana haber yolladığında yola çıkmak üzereydim. Ondan iş istemiştim ve bana işe girebileceğimi söyledi, fakat hemen başlamam gerekiyordu. Sana yazacaktım, ama senin yolladığın parayı Eileen'e ilaç almak için kullanmak zorunda kaldım. Üzgünüm." Taze gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Keşke gelebilseydim." Tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Konuşamıyordu. Sonunda sözleri ağzından çıkarabildiği zaman, "Onu... onu seviyor musun?" diye sordu.

"Hayır! Tanrım, hayır!" diye bağırdı Joe. "Ben seni seviyorum, Fiona. Bir hata yaptım, lanet olası korkunç bir hata yaptım ve geri dönmek, bunu yapmamış olmak için her şeyimi verirdim. Her şeyi! Seni seviyorum, Fee. Seninle olmak istiyorum, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Yapamıyorum... tüm bunlara katlanamıyorum... Ah Tanrım..." Yüzünü başka yöne çevirdi ve sözleri hıçkırıklarının arasında kayboldu.

Fakat katlanacaksın, diye düşündü Fiona. *Yapmak zorundasın. Bir bebek geliyor. Senin bebeğin.* Bir çocuk gibi ağlayan Joe'yu seyretti ve tüm benliğini içine çeken duygu girdabına –üzüntü, öfke ve korkudan oluşan girdaba– yeni bir duygu, acıma eklendi. Böyle hissetmek istemiyordu. Ondan nefret etmek istiyordu, çünkü sadece nefret ederse ondan uzaklaşabilirdi. Ama bu imkânsızdı.

İçgüdüsel olarak, elini uzatıp Joe'nun sırtını okşadı. Joe bunu hissetti, ona döndü ve kendisine çekti. Kollarını ona dolayarak yüzünü boynuna gömdü. Fiona ta ruhunun derinliklerine kadar sarsılmış hissediyordu. "Ne yaptığını biliyor musun?" diye fısıldadı. "Neyi fırlatıp attığının farkında mısın? Rüyalarımızı. Hayatlarımızı, geçmişimizi ve geleceğimizi. Tüm olduğumuz şeyleri, tüm umut ettiğimiz şeyleri. Birbirimize olan aşkımızı..."

"Hayır, Fee," dedi Joe, Fiona'nın yüzünü ellerinin arasına alarak. "Böyle söyleme. Lütfen beni artık sevmediğini söyleme. Buna hakkım yok, biliyorum, ama lütfen, lütfen beni sevmeye devam et."

Fiona tüm yaşamı boyunca sevdiği adama, herkesten ve her şeyden fazla ihtiyaç duyduğu adama baktı. "Evet, seni seviyorum Joe," dedi. "Ben seni seviyorum ve sen Millie Peterson'la evleneceksin."

Güneş gökyüzünü karartıp havayı soğutarak Londra'nın üzerinde batarken, Joe ve Fiona birbirlerini asla bırakamayacaklarmış gibi sarılarak nehir kıyısında kaldılar. Fiona bunun son sarılmaları olduğunu biliyordu. Nehirden ayrıldıkları zaman her şey sona ermiş olacaktı. Onun tenini bir daha asla hissetmeyecek, onun kokusunu alamayacaktı. Bir daha onunla birlikte Eski Merdivenler'de oturmayacak, kendi ismini seslenen sesini duymayacak, hayat dolu mavi gözlerinin kahkahayla kırıştığını görmeyecekti. Dükkânlarına, bir eve, çocuklara, bir yaşama asla sahip olamayacaklardı. Başlamadan biten hayalleri sonsuza dek sona ermişti. En iyi dostu birdenbire gidiyordu; umudu, aşkı, hayatının özü onu terk ediyordu.

Buna dayanamazdı. Çok acı çekiyordu. Joe olmadan, hayatı artık yaşamaya değer gelmiyordu. Kendisi için hiçbir anlamı kalmamıştı. Ani bir berraklıkla, ne yapacağını anladı. Joe'ya gitmesini söyleyecek ve gittiği zaman Thames'e atlayıp nehrin kendisini yutmasına izin verecekti. Çabuk olacaktı. Aralık ayı neredeyse gelmişti ve su soğuktu. Bu kör eden, içini parçalayan ıstırabın sona ermesini istiyordu.

"Ne zaman... düğününüz ne zaman?" diye sordu, bu sözlerin kendi ağzından çıktığına inanamayarak.

"Bir hafta sonra."

Çok yakın. Tanrım, çok yakın, diye düşündü Fiona. "Senden bir şeye ihtiyacım var," dedi.

"Ne istersen."

"Paraya ihtiyacım var. Tasarrufumuzdan bana düşen kısmına."

"Hepsini alabilirsin. Getiririm."

"Anneme ver, eğer ben... ben olmazsam." Fiona, Joe'ya son kez baktı, sonra gözlerini nehre çevirdi. "Şimdi git. Lütfen."

"Beni yollama Fiona. Hâlâ sarılabiliyorken sana sarılmama izin ver," diye yalvardı Joe.

"Git. Lütfen, Joe. Sana yalvarıyorum."

Bunun üzerine Joe durdu, ona bakıyor ve ağlıyordu. Ardından gitti, Fiona yalnız kalmıştı. *İntihar etmek günah*, dedi içinden küçük bir ses, fakat aldırmadı. Karısı öldüğü zaman bir uçurumdan atlayan büyükbabasını, babasının babasını düşündü. İnsanlar zamanın her şeyi iyileştirdiği söylüyorlardı. Belki de onlar hiçbir zaman birisini sevmemişlerdi. Zaman büyükbabasını iyileştirmezdi, bundan emindi. Ve kendisini de iyileştirmeyecekti.

Nehrin kıyısına yürüdü ve çok sevdiği sulara, iskelelere, mavnalara, Londra semalarında ortaya çıkan yıldızlara son bir kez baktı. Merdivenlerin tepesinden gelen sesi duyduğunda bileklerine kadar suya girmişti.

"Demek buradaydın seni üzüntü kumkuması!"

Fiona dönüp baktı. Charlie'ydi. Merdivenlerin tepesinde duruyordu ve öfke içerisindeydi. "Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı, aşağı inerken. "Saat yediden beri seni arıyorum ve saat dokuz oldu. Kafayı mı yedin? Annem endişeden deliye döndü. Öldürüldüğünü düşündük. Karındeşen seni ele geçirdi sandık. Senin yüzünden Taj'daki maçımı kaçırdım. Quinn beni öldürecek..." Durdu ve Fiona'nın solgun yüzüne baktı, ağlamaktan şişmiş gözlerini, karmakarışık saçlarını gördü. "Ne oldu sana?" Yüzündeki ifade öfkeden çılgınca bir kaygıya dönüşmüştü. "Sana birisi tecavüz etmedi değil mi Fee!" Ablasının omuzlarını tuttu. "Sana hiç kimse dokunmadı, değil mi? Sid Malone mu bir şey yaptı yoksa..."

Fiona başını iki yana salladı.

"Peki o zaman neler oluyor?"

"Ah, Charlie," diye ağlayarak kardeşinin kollarına yığıldı Fiona. "Joe'mu kaybettim."

Bölüm On Sekiz

Joe sunakta duruyordu, koyu gri takımının içinde çok yakışıklıydı. Yüzü kilisenin girişine dönük, gelinini bekliyordu. Yanında Harry Eaton duruyordu.

"İyi misin, babalık," diye fısıldadı Harry, onun yemyeşil yüzüne bakarak.

Joe başını salladı, ama iyi olmaktan çok uzaktı. Uyuşmuş gibi hissediyordu kendini, sanki çığlık atamadığı veya kaçamadığı bir kâbusta gibiydi. Tamamen ve kesinlikle tuzağa düşürülmüştü. Babası onu sorumluluktan kaytarmak için yetiştirmemişti. O bir yetişkindi ve bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Ölümcül derecede aptalca bir hata yapmıştı ve şimdi hayatının geri kalan kısmını bunun ceremesini çekerek geçirecekti. Tek bir düzüşme için hayatının geri kalan kısmı. Ne kadar tiksindirici bir bedeldi. Bir de Harry kendi fahişelerinin pahalı olduğunu düşünürdü. İçinde histerik kahkahalar çağıldıyor, buna engel olmak için yanağının iç tarafını ısırmak zorunda kalıyordu.

"Bayılmıyorsun, değil mi?" diye sordu Harry kaygıyla.

Joe başını iki yana salladı.

"Endişelenme. Bu ölüm fermanın değil. Daima çapkınlık yapabilirsin."

Joe hüzünle gülümsedi. Harry onun kendi tekeşlilik korkusunu paylaştığını zannediyordu. *Ah Harry*, diye düşündü, *keşke bu kadar basit olsa*. Peterson'daki yeni pozisyonu ve Tommy'nin onlara verdiği parayla istediği kadar kadına sahip olabileceğini biliyordu. Önemli olan bu değildi. İstediği tek kadına sahip olamayacaktı.

Karşısındaki yüzleri inceledi. Kendi anne babasını, erkek kardeşi Jimmy'yi, kız kardeşleri Ellen ve Cathy'yi gördü; hepsi onun kendileri için aldığı yeni elbiseleri giymişlerdi. Babası ketumdu; annesi tıpkı ona haber verdiğinden bu yana yaptığı gibi arada sırada ağlayıp sonra susuyordu. İşyerinden tanıdığı insanları, Tommy'nin önemli müşterilerini, Millie'nin arkadaşlarını ve akrabalarını gördü. Tommy'nin standartlarına göre bu ufak bir kalabalıktı, sadece yüz kişi kadardı. Fakat bu acele bir işti ve daha büyük bir şeyler organize edecek zaman olmamıştı.

Tommy ilk öğrendiğinde kızmış, fakat Joe'nun kızıyla evlenmeye niyetli olduğunu öğrenince yatışmıştı. Millie sonradan bunların hepsinin kuru gürültü olduğunu söylemişti. Tommy, Joe'nun damadı olacak olmasından büyük bir heyecan duymuş, ama görünüşü kurtarmak için öfkelenmiş babayı oynamak istemişti.

Millie'nin hamileliği artık herkesçe bilinen bir sır haline gelmişti. Erkekler birbirlerine dirsek atıyorlar, Bristow şeytanının dayanamadığına dair şakalar yapıyorlardı. Kadınlar kendi aralarında gülümsüyorlar, pişkin pişkin erken bir varıştan bahsediyorlardı. Hiç kimse aşırı bir şaşkınlığa kapılmamıştı, güzel çift için mutluydular, Tommy'nin kızının ve hamisi olduğu kişinin evlenmesinden memnun olmuşlardı. Çok yakında kanında ticaret olan üçüncü nesil bir oğul gelecekti. Parlak bir evlilik diyorlardı.

Joe org müziğini fark etti. Konuklar ayağa kalkıp girişe doğru baktılar. Joe onların bakışlarını izledi. Nikâh çiçeğini taşıyan bir kız ortaya çıktı, onu Millie'nin baş nedimesi izliyor, onun arkasından da babasının eşlik ettiği Millie'nin kendisi geliyordu. Ona bakarken Joe'nun gözlerinde hiç sevinç yoktu, sadece korku vardı. Kendisine doğru yürüyen celladını izliyor gibiydi. Millie fildişi tafta kumaştan, kabarık kollu, uzun kuyruklu bir gelinlik giymiş, uzun bir duvak takmıştı ve elinde muazzam bir beyaz zambak buketi taşıyordu. Joe onun tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş bir hayalete benzediğini düşündü. Charles Dickens'ın şu Noel hikâyesindeki hayalet gibiydi, önünde uzanan tüm hayatının hayaleti gibi.

Tören sırasında kendinin pek farkında değildi. Yeminlerini

etti, alyansları değiştirdi, yeni karısını yanağından öptü, sonra da konuklarını Bay ve Bayan Joseph Bristow olarak selamlamak üzere Millie'yi koridorun sonuna götürdü. Zaman zaman boş bir tebessümle gülümsemeyi başardı. Her şey gerçekdışıydı, hâlâ bir kâbusun içinde hareket ediyordu. Kuşkusuz bir ara uyanacak, ter içinde çarşafları kaldıracak, bittiği için son derece rahatlayacaktı.

Fakat öyle olmadı. Bir arabaya binerek Millie'yle birlikte Claridge'deki davetlerine gitti. Onunla art arda dans ederken, kadeh kaldırırken, akşam yemeğini yerken, onu üstünkörü öperken, tanımadığı insanlara gülümserken acı çekiyordu. Bir seferinde Harry'yle bir içki içmek için birkaç dakikalığına terasa kaçtı. Harry bir hafta içinde yola çıkacağını söyledi. Joe arkadaşı için mutlu olmaya çalıştı, fakat onun gittiğini görmek istemiyordu, onu özleyecekti. Ve ona imreniyordu.

Nihayet ayrılma zamanı gelmişti. Müstehcen şakalar ve kısık kısık gülüşmeler arasında, Joe ve Millie, Tommy'nin kendileri için kiralamış olduğu muhteşem süite yollandılar. Ertesi sabah iki aylık bir balayı için Paris yoluna koyulmadan önce geceyi orada geçireceklerdi. Millie üç aylığına gitmek istemişti, ama Tommy işyerinde Joe'ya ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Joe çabucak kabul etmişti. İki ayın üstesinden nasıl geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Millie'yle iki saat bile katlanılmaz geliyordu.

Süitlerine girer girmez Millie üstünü değiştirmek için ortadan kayboldu. Joe ceketini çıkardı, kravatını gevşeterek kendine bir bardak viski doldurdu. Bir dizi Fransız kapısından terasa çıktı ve Londra'nın siluetine baktı. Doğuya doğru. *Onun* olduğu yere.

Millie dantelli bir gecelik giymiş olarak yeniden Joe'ya katıldı. "Yatağa gel," diye fısıldadı, kolunu ona dolayarak.

Joe kasıldı. "Ben olduğum yerde iyiyim."

Millie, "Bir sorun mu var?" diye sordu gözleriyle Joe'nun gözlerini araştırarak.

"Hayır. Yok bir şey. Yorgunum. Uzun bir gün oldu."

"Ben seni uyandırabilirim," dedi Millie ona sokularak.

Joe içindeki nefreti görmesin diye gözlerini kapadı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var, Millie. Neden içeri girip uzanmıyorsun? Birazdan gelirim."

"Söz mü?"

"Evet."

Bir ömürlük yalanın ilk gecesi. *Tanrım, bunu nasıl sürdürecekti?* Biraz hava alma bahanesi bayatlamaya başladığı zaman ne diyecekti? Onu görmeye tahammül edemediğini mi? Sesinin, gülümsemesinin, onunla alakalı her şeyin kendisini hasta ettiğini mi? Onu sevmediğini ve asla sevmeyeceğini mi? Viski bardağına baktı, ama bardağın ona verebileceği hiçbir yanıt yoktu. Millie'nin hamileliğinin kendi hatası olduğunu kendine hatırlattı. Millie yakında onun çocuğunun annesi olacaktı; ona karşı zalim davranmamalıydı. Keşke her şeyi geri alabilseydi; keşke o geceye geri dönebilse ve bir şeyler olmadan önce onun yatak odasından çıkıp gidebilseydi.

Bunun Fiona'yla düğün gecesi olması gerekiyordu. Ruhu onun için feryat ediyordu. Düğün ya da Millie'nin şu anda karısı olması, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yüreğinde, Fiona hâlâ ona aitti ve sevdiği yüze bir daha asla bakamayacak olsa bile, o da Fiona'ya aitti. Ya da parıldayan gözlerini göremeyecek, heyecanlı sesini duyamayacak, ona dokunamayacak, onu sevemeyecek olsa bile. Peki Fiona'ya ne olacaktı? Cevabı biliyordu. Fiona zaman içinde bu olayın üstesinden gelecek ve başka bir erkek bulacaktı. Ve o zaman, o adam her kimse, Fiona'nın gülümsemesini görecek, onunla hayatı paylaşacak, karanlıkta ona uzanacak kişi o olacaktı. Bu düşünce Joe'yu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Buradan, bu odadan çıkması, Millie'den uzaklaşması gerekiyordu. Otelin bir barı vardı. Bu gece ve lanet olası balayının her gecesi doyasıya içip kendini sarhoş edecekti. Zaten yakında onu isteyemeyecek kadar karnı büyüyecekti Millie'nin. Ve bebek geldikten sonra da, Joe yeni bahaneler bulacaktı. Tommy için seyahat edecek, günde yirmi dört saat çalışacaktı. Ona tekrar dokunmaya asla tahammül edemeyeceğini biliyordu. Oturma odasına girdi ve teras kapılarını kapattı. Etrafta dolaşarak ceketini arandı, kravatını düzeltti ve oda anahtarlarını cebine koydu.

"Joe?" diye uykulu uykulu yatak odasından seslendiğini duydu Millie'nin. Ama Millie'nin aldığı tek cevap çarpan kapının sesi oldu.

***

Eileen'in nefesi ağır ve ıslak gibi geliyordu. Kate bir öksürük nöbetini işaret eden ani tıkanmayı yakalamak için dikkatle dinliyordu, ama herhangi bir tıkanma olmadı. *Belki de zavallı küçük şey aslında bütün gece uyuyacaktır*, diye umuda kapıldı. Artık saat on olmuştu; eğer Eileen yarım saat daha böyle kalırsa, yatmaya gidecekti. Sallanan koltuğunda otururken fincandaki çayı yudumluyor, gözünü bebekten ayırmıyordu. Son birkaç ay ona iyi gelmemişti. Gözlerinin altında eskiden hiç olmayan mor halkalar ve çizgiler vardı. Bebeğinin sağlığı için endişelenerek haftalardır acılar içinde kıvranmıştı ve artık Eileen endişelendiği tek çocuğu değildi. Gözlerini yatağa çevirdi. Fiona ağlaya ağlaya tekrar uyuyakalmıştı. Charlie'nin onu nehirden eve getirmesinden bu yana bir hafta geçmişti ve hâlâ durumunda bir düzelme yoktu. Ateşini düşürmek için yaptıkları onca şeye rağmen hâlâ ateşi vardı. Rengi solgundu. Yemek yemeyi reddediyordu. Kate'in tek yapabildiği, ona biraz çorba içirmekti.

Ateş Kate'i endişelendiriyordu, ama asıl endişelendiren Fiona'nın duygusal durumuydu. Hastalığıyla savaşmıyordu; hiç çaba sarf etmiyordu. Capcanlı, neşeli kızı gitmiş, yerini ölgün bakışlı bir yabancı almıştı. Onu böyle görmek kalbini burkuyordu. Fiona daima yüksek moralli, dükkânını açmaya her daim kararlı bir kız olmuştu. Şimdi kızının dükkândan veya herhangi bir şeyden bahsetmesi, eski coşkusunun birazına sahip olması için can atıyordu.

Kate çocuklarının pek çok hastalığı sırasında onlara bakmıştı, ama Fiona'nın hastalığı gibisini hiç görmemişti. Ateşinin hiçbir sebebi yoktu; öksürüğü, göğsünde herhangi bir sorunu yoktu. Mide sancısı, kusması yoktu. Charlie onu eve getirdiğinde ayakkabıları ve çorapları ıslaktı, ama Kate ateşinin soğuk algınlığından ileri geldiğini düşünmüyordu. Hiçbir doktor onunla aynı fikri paylaşmıyordu, ama o bunun kızının kırılan kalbinden kaynaklandığını biliyordu.

Olup bitenleri öğrendiği zaman Joe Bristow'un boğazına sa-

rılmak istemişti. Sonunda öfkesi üzüntüye dönüşmüştü. İlk başta kızı için, ama aynı zamanda da Joe için. Rose Bristow onları görmeye gelmişti. Oğlundan yaklaşık yirmi sterlin getirmişti. Fiona'nın hayallerini gerçekleştirecek olan parayı. Şimdi bu para doktor faturalarına, ilaca, yemeğe, yaşayacak yeni bir yere gidecekti. Fiona parayı kullanmaları için ısrar etmişti. Kate onunla tartışmış, bu paraya sımsıkı tutunmasını söylemişti, ama Fiona kararlıydı.

Rose, Fiona'yı görünce gözyaşlarına boğulmuştu. Oğlunun Millie'yle evlenmesini istememişti, Fiona'yı ne kadar sevdiğini bilirken bunu isteyemezdi. "Aptal, aptal herif," demişti acı acı. "Kendi hayatını mahvetti. Sen ondan daha şanslısın, Fiona. Sevecek birini bulmak için hâlâ özgürsün ve günün birinde bu olacak. O bunu asla yapamayacak."

Kate sallanan koltuğun yüksek arkalığına başını yaslayarak gözlerini kapadı. Çocuğunun ıstırabını yok etmek için her şeyi verebilirdi. Kızının çocukluklarından beri Joe'ya taptığını biliyordu. Bütün yaşamı Joe ve paylaştıkları hayallerden ibaretti. Belki de böyle bir kaybın etkisini atlatamayacaktı. Belki yara iyileşirdi, fakat izi ebediyen acıyacaktı. Kendisi Paddy'nin ölümünü atlatamamıştı ve bunu da beklemiyordu. Tüm bedeniniz ve ruhunuzla sevdiğiniz tek erkeği kaybetmenin üstesinden nasıl gelebilirdiniz ki? Kasvetli bir dünyada, uyuşuk bir şekilde ilerleyerek hayata devam ederdiniz. Tüm yapabileceğiniz buydu.

Duvardan hafif bir şarkı sesi duydu. *Frances evde olmalı*, diye düşündü. Evlerin arasındaki duvarlar o kadar inceydi ki, sık sık onun şarkı söylediğini veya tencere patırtılarını, daha da kötüsü paralı bir centilmeni eğlendirdiğini duyuyordu. Yine de Frances'in evde olduğunu bilmekten memnun olmuştu. Bu günlerde Charlie hiç etrafta olmuyordu ve Lucy Brady de bebeğini doğurmak için hastanede kalıyordu. Gidip Eileen'in doktorunu getirmesi gerekirse yakınlarda Seamie ve Fiona'yla oturması için çağırabileceği birisinin olduğunu bilmekten memnundu.

Esnedi. *Tanrım, yorgunum, kendimi yatağa atacağım*, diye düşündü. Ama bunun yerine, yorgunluktan oracıkta uyuyakaldı. Birkaç

saat sonra birisinin çığlığını duyduğunu düşünerek uyandı, sonra hayal gördüğüne ikna olarak tekrar içi geçti. Birkaç dakika sonra, birdenbire uyandı. Bebek hırıldıyordu; yüzü kızarmıştı. Kate onu kucağına aldı; bebeği rahatlatmaya, paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Hırıldama tıkanmaya dönüşmeden önce hemen doktora gitmeye karar verdi. Hızla hareket ederek, Eileen'i tekrar sepetine yatırdı ve şalını kaptı.

"Ne oldu anne? Sorun nedir?" diye sordu Fiona sersem gibi.

"Eileen. Ben doktora gidiyorum."

"Ben gidip doktoru buraya getiririm," dedi Fiona. Düz durmak için tek elle yatağa tutunarak ayağa kalktı.

"Sen yatağa dön. Hemen şimdi. Seninle oturması için Frances'i çağırmaya gidiyorum." Kate bebeğin sepetini kaptı ve Frances'lere koşturdu. Kapıya şiddetle vurdu. Cevap yoktu. Elbisesinin koluyla camın bir bölümünü çılgın gibi silerek kapının yanındaki küçük, kirli pencereden içeri baktı. Küçük bir ateşin kızıllığında, yatağın üzerindeki Frances'i ve onun üzerine eğilmiş ceketsiz bir adam gördü. Kızın bir müşterisi vardı; görünüşe göre adam da işini bitirmek üzereydi. Kate utanamayacak kadar çaresizdi. Sepeti yere bıraktı ve pencereye vurarak arkadaşına seslendi. Frances kıpırdamadı, fakat adam doğruldu. *Adam beni duydu, şükürler olsun Tanrım!* diye düşündü Kate.

Adam sanki transtaymış gibi yavaş yavaş kapıya doğru hareket etti ve elinde bir bıçak olduğunu görünce Kate'in rahatlaması dehşete dönüştü. Bıçak koyu renkli ve kaygandı. Bıçağın üzerindeki maddenin aynısı adamın ellerini ve gömleğinin ön tarafını da kaplamıştı. Ayrıca bir dere halinde yanağından aşağı da süzülüyordu.

"Bu kan," diye fısıldadı Kate. "Ah, Tanrım, şu hale bak!"

Acı çığlıklar atarak pencereden uzaklaşırken tökezledi, eteğinin kenarı botunun topuğuna takılınca yere düştü. Kapı zorlanarak açıldı ve adam üzerine saldırdı. Kate kendini korumaya çalışarak ellerini kaldırdı, ama işe yaramadı. Adam bıçağını kaburgalarının arasına sokmadan hemen önce Kate onun deli, insanlık dışı bakışlarıyla karşılaştı ve onu tanıdı. Jack'ti.

Bölüm On Dokuz

Fiona yerdeki karların arasından kendilerini gösteren çıplak, tahtadan mezar işaretlerine uzun uzun baktı. Sol tarafta, babasınınki şimdiden kötü hava koşullarına maruz kalarak yıpranmıştı. Onun yanında, annesininki ve bebeğinki yeni yeni kararmaya başlamıştı. Ve onların yanında, yepyeni bir işaret vardı, haç şeklindeki ahşap hâlâ açık renkliydi ve hava koşullarından dolayı yıpranmamıştı. Kardeşi Charlie'ninkiydi bu.

Roddy üç gün önce işyerinden haberlerle gelmişti. Nehir polisi Thames'ten bir ceset çıkarmıştı – on altı yaşlarında, genç bir erkek cesedi. Roddy bedeni teşhis etmek için morga gitmişti – söylediğine göre, cesedin nehirde geçirdiği süre düşünülecek olursa imkânsız bir görevdi bu. Cesedin yüz kısmı gitmişti. Kızıl saçlar kalmıştı geriye sadece. Ama cesedin üzerindeki kıyafetler incelendiğinde, kimliği doğrulayabilmişlerdi. Ceplerden birinde, üzerinde "Sean Joseph Finnegan, Cork, 1850" yazan yıpranmış gümüş bir saat vardı. Fiona'nın büyükbabasının ismi. Erkek kardeşinin saati. Roddy saati eline tutuşturur tutuşturmaz bunun ne anlama geldiğini anlamıştı Fiona.

Gözlerini kapadı, üzerine ümitsizlik çökmüştü. *Keşke ben de onlarla birlikte toprağın altında olsam*, diye düşündü. Simsiyah, boğucu ıstırabı günden güne onu girdabına çekiyor, ailesine ve Joe'ya –daima Joe– duyduğu özlem dayanılmaz hale geliyordu. Sabahları oturup boşluğa bakıyor ve gün boyunca bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Joe'nun Millie'yle evleneceğini söylediği gece hayatına son vermek istemişti. Ve yine, annesinin ölümünden hemen sonra, annesinin kaybıyla ve korkunç bir şekilde öldürülmüş olmasıyla yüzleşmeye dayanamayarak kendisinin de ölmüş olmasını dilemişti. Seamie'nin hatırı için kendisini toplamaya çalışsa da, acısının bir teselli si olmadığı için hâlâ canına kıymak istediği anlar oluyordu.

Kendisini teselli etmek için, annesinin yüzünü hatırlamak istediği şekilde, yani tebessüm ederken ve gülerken canlandırmaya çalıştı. Ama yapamadı. O görüntüler gitmişti. Sadece annesinin sokakta yatan, yan tarafından kan akarken yaşamaya çalışan görüntüsü geliyordu aklına. Fiona onun çığlıklarını duymuş ve sendeleyerek odalarından çıkıp peşinden gitmişti. Onun yanına diz çökmüş, ellerini yarasına bastırmış ve birisinin yardım etmesi için feryat etmişti. İnsanlar gelmişler, ellerinden geleni yapmışlardı, fakat Jack annesini kalbinden bıçaklamıştı. En azından son çok çabuk gelmişti. Annesi, titreyen parmaklarıyla yanağına kan bulaştırarak yüzüne dokunmuş ve ardından vücudu gevşemiş, gözleri donuklaşarak bomboş bakmıştı.

Fiona o geceyi hatırlamak istemiyordu, fakat kafasının içinde hiç durmadan, tekrar tekrar dönüp duruyordu. Hiç durmadan annesinin sokaktaki bedenini görüyor, ağlayan bebeğin ve bir polisin kollarında çığlıklar atan Seamie'nin sesini duyuyordu.

Ve Charlie... durmadan onun bağıra çağıra, insanları ite kaka Adams Court'a doğru koşuşunu görüyordu. Onun hiçbir şey anlamadan annesine bakan yüzünü görüyordu. Fiona seslenince Charlie ona doğru dönmüştü, ama gözleri vahşiydi ve onu tanımıyormuş gibi bakmıştı. Annesinin vücudunu yerden kaldırmış ve inleyerek, ağlayarak sımsıkı sarılmıştı. Polislerin annesini kendisinden almalarına izin vermemiş ve sonunda üç polis onu etkisiz hale getirene kadar onlarla dövüşmüştü. Onu serbest bıraktıklarında, annesinin bedenini savcının arabasından çekip çıkarmaya çalışmıştı. "Kes şunu, Charlie!" diye haykırmıştı Fiona. "Lütfen kes şunu!" Fakat Charlie durmamıştı. Araba harekete geçince kendisini önüne atmış ve sonra koşmaya başlamıştı. Adams Court'tan dışarı ve gecenin içine doğru. Nereye gittiğini hiç kimse anlamamıştı. Roddy onu günlerce, sonra haftalarca aramıştı. Ve sonra bedeni bulunmuştu. Üzerinde hiç para yoktu ve kafatası çatlamıştı. Roddy şöyle tahmin etmişti: Charlie şok ve keder içerisinde tehlikeli bir sokakta dolaşmış ve hırsızlara yem olmuş, sopayla dövülüp soyulmuş ve nehre atılmıştı. Fiona onun saatini almadıkları için şükrediyordu, geriye kardeşini hatırlatacak bir şey kaldığı için minnettardı.

Charlie'nin bedeninin bulunduğu güne kadar, Fiona onun hâlâ yaşadığı umuduna sımsıkı tutunmuştu. Kardeşi için büyük bir acı çekiyordu. Onun kendini beğenmiş hallerini, sırıtışını, tüm o aptal şakalarını özlüyordu. Onun kuvvetini özlüyor ve Tanrı'dan, tökezlediğinde sırtını yaslayabileceği kardeşini geri vermesini istiyordu. Şimdi sadece kendisi ve Seamie kalmıştı. Zavallı küçük Eileen göğsündeki enfeksiyon onu öldürmeden önce, annesinin ardından sadece beş gün yaşamıştı.

Fiona, Roddy Amca olmasaydı kendisinin veya Seamie'nin hayatta kalabileceğinden kuşkuluydu. Roddy cinayetten hemen sonra onları yanına almıştı. Bölge yetkililerine onlarla kan bağı olduğunu, annelerinin kuzeni olduğunu söyleyerek yalan söylemiş ve hepsinin kendi bakımına verilmesini talep etmişti. Fiona, Seamie'ye ve Eileen'e bakacak durumda değildi ve Roddy yetkililerin hepsini yoksullar evine yerleştirmesinden korkuyordu.

Roddy onlara bir yuva vermiş, yedirmiş, bakmış, acılarını hafifletmek için elinden geleni yapmıştı. Fiona'ya yataktan çıkmanın bile zor geldiği günlerde, elini tutup "Zorla da olsa adım atacaksın kızım, tek yolu bu," diyordu. Fiona da bu şekilde hayatta kalabilmişti, uyuşuk bir şekilde ayaklarını sürüyerek, yaşamak mı yoksa ölmek mi istediğini bilemeden yaşıyordu.

On yedi yıllık hayatının büyük bir kısmında yaşamı kucaklamıştı. Tüm mücadelelere rağmen, daima heyecanla bekleyeceği bir şeyler olmuştu – ateşin yanında ailesiyle geçirdiği akşamlar, Joe'yla çıktığı yürüyüşler, birlikte planladıkları hayat. Fakat şimdi yaşam sevinci ve gelecek umudu gitmişti. Artık tekdüze bir ölüler diyarında yaşıyor, bir belirsizliğe kapılmış gidiyordu. Küçük kardeşinin kendisine olan bağlılığından dolayı hayattan kopamıyor, fakat yaşadığı kayıpların büyük ağırlığı nedeniyle kendini hayata da kaptıramıyor, sadece katlanıyordu.

Artık hayatta herhangi bir amaç bulamıyor, yüreğinde artık hiçbir hayal taşımıyordu. Babasının sözleri, onun pek çok zorluğa göğüs germesini sağlayan sözleri artık hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bir hayalin olsun kızım. Hayal kurmaya son verdiğin gün, gidip cenaze levazımatçısının kapısını çalabilirsin, çünkü o zaman ölüden farkın kalmamış demektir." Fiona etrafındaki tüm mezarlara

baktı, başlamadan biten rüyalarını düşündü ve ölüden bir farkı olmadığını anladı.

Mezarlıkta esen soğuk rüzgâr çıplak ağaç dallarını salladı. Sonbahar kışa dönüşmüştü. Noel ve yılbaşı gelip geçmiş, Fiona hiç ilgilenmemişti. 1889 yılının Ocak ayının ortasına gelinmişti. Tüm gazetelerde şimdi yeni bir haber vardı – *Karındeşen Jack öldü*, diyorlardı. İntihar etmişti. Aralık sonunda nehirden bir ceset çıkarılmıştı. İsmi Montague Druitt'ti, Londralı genç bir avukattı. Druitt'in akli dengesizliğe sahip olan bir aile tarihçesi vardı ve ona yakın olan kişiler dengesiz davranış belirtileri gördüklerini söylemişlerdi. Ölmesinin daha iyi olacağını söyleyen bir not bırakmıştı Druitt. Ev sahibesi polise Druitt'in eve tuhaf saatlerde döndüğünü, geceleri sık sık dışarıda kaldığını, eve ancak gün ağardıktan sonra geldiğini söylemişti. Basın, Adams Court cinayetlerinin ardından korku ve vicdan azabına kapılan Druitt'in kendini boğduğunu ileri sürüyordu. Adamın ölümü Fiona'yı sevindirmemişti. Sadece canına annesini öldürmeden önce kıymış olmasını diliyordu.

Kış rüzgârı beraberinde kar tanelerini de getirmişti. Fiona ayağa kalktı. Soğuk hava keskinleşmeye başlamıştı. Mezar görevlilerinin kardeşini gömmesi için buzların erimesi gerekmişti. Onu düşündü, o muzipliklerle dolu kardeşi şimdi sert toprağın altında gömülüydü. Gözyaşlarının yeniden bastırdığını hissetti. Her gün, günde yüz kere yaptığı gibi, küçük bir teselli için, ailesini, Joe'yu, sahip olduğu her şeyi neden kaybettiğiyle alakalı herhangi bir neden bulmak için zihnini araştırdı. Her zamanki gibi, hiçbir şey bulamadı. Mezarlıktan çıktı ve kasvetli kış havasının altında solgun görünüşüyle Roddy'nin dairesine doğru yola çıktı.

Bölüm Yirmi

1889'un ilk aylarında Seamie Finnegan bir yabani ot gibi boy

attı. Bacakları uzun ve çöp gibiydi, vücudu da çocuksu şişmanlığını kısmen kaybetmişti. Aralık ayında beş yaşında olmuştu ve bebeklik dönemini hızla geride bırakıyordu. Çok küçüklere has şaşırtıcı bir dayanıklılığı vardı ve bu, Fiona'nın sevgi dolu varlığıyla birlikte, Seamie'nin annesinin, çok sevdiği ağabeyinin ve minik kız kardeşinin kaybını atlatmasına yardımcı oluyordu. Akıllı, duyarlı bir çocuktu, neredeyse her zaman neşeliydi ve ablasına çok bağlıydı, onun ruh halini çabucak sezebiliyordu. Ablasının kendisinden uzaklaşarak zaman zaman o karanlık, sessiz yere kaydığını hissettiği zaman, ona, onu güldürünceye kadar maskaralık yapıyor veya Fiona gülümseyecek halde değilse, ablasının kucağına tırmanıp ona kendini daha iyi hissettirinceye kadar kollarının arasına girip oturuyordu.

Ve Fiona da her zerresiyle ona çok bağlıydı. Seamie hayatta sahip olduğu yegâne insandı, ona aşırı derecede korumacı yaklaşıyor, minik kardeşini gözünün önünden ayırmak istemiyor, onu sadece Roddy'ye veya Roddy'nin nişanlısı Grace Emmett'e teslim ediyordu. Kardeşinin çilli yüzü, tatlı, çocuksu sesi Fiona'nın tek tesellisiydi.

Şimdi çay hazırlarken dönüp ona baktı. Seamie yumruk yaptığı elinde bir çatalla, yemek için sabırsızlanarak masada oturuyordu. Fiona tabağı önüne koyunca Seamie yemeğe iştahla yumuldu. Ekmek, haşlanmış patates ve küçük bir tütsülenmiş ringa balığı. *Bunlar büyüyen bir çocuk için yeterli değil*, diye düşündü Fiona; Seamie'nin süt, et ve yeşil sebzeye ihtiyacı vardı. Fakat Roddy'nin tüm yapabildiği bu kadardı. Her ikisine de bakıyor ve maaşı daha fazlasına yetmiyordu. Soğuk mart havasından korunması için Seamie'ye daha geçen gün kalın bir kazak almış ve hatta Fiona'ya geçen hafta on sekizinci yaş günü için yeni bir şal bile hediye etmişti.

Fiona, tüm yaptıkları için ona minnettardı. Ama aynı zamanda da suçluluk hissediyordu. Roddy'yle Grace'in birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü. Kendisi ve Seamie olmasa onların şimdiye kadar evlenmiş ve aynı çatı altında yaşıyor olacaklarını biliyordu. Kasım ayından bu yana onunla birlikte yaşıyorlardı. Son haftalarda, Fiona biraz kilo almış ve boş bakışlı çukur gözleri değişmişti.

Artık alışveriş, temizlik ve çamaşır işlerini halledebiliyordu. İşe geri dönme ve Seamie'yle kendisi için bir oda bulma zamanı gelmişti. Roddy onlara sonsuza dek bakamazdı.

Ama kendilerine kalacak bir yer bulma fikri onu mahvediyordu. Hiç parası yoktu. Joe'dan gelen yirmi sterlinden kalan paralar tabut ve cenazelere gitmişti. Ev sahibi dairelerinde kalan eşyaları – birkaç parça mobilyalarını, tabak çanaklarını, annesinin giysilerini, hatta Charlie'nin kendisine aldığı lacivert eldivenleri bile satmış ve hasılatı kira borçlarına saymıştı. Roddy satıştan bir şeyler kurtarmayı başarmıştı: içinde anne babasının alyanslarının, fotoğrafların ve belgelerin olduğu bir sigara kutusunu. Fiona'nın işi de yoktu. Sokakta bir arkadaşını görmüş ve kız ona Burton Çayları'ndaki yerinin doldurulduğunu söylemişti. Ralph Jackson da yeni birini bulmuştu. İş aramaya başlayabilirdi, ama bir şeyler bulması haftalar sürerdi ve bulsa bile bir oda tutmaya yetecek kadar parası olması için bir ay daha geçmesi gerekecekti.

Michael Amca'dan yardım ummuştu. Babasının cenazesinden sonra annesi ona yazmış, ama hiç cevap gelmemişti. Belki de Michael Amca mektubu almamıştı. Bir mektubun Londra'dan New York'a ulaşması şöyle dursun, postalar genellikle Londra'nın bir tarafından diğerine giderken bile kayboluyordu. Fiona tekrar yazacaktı.

Aşağı kattan gelen bir bağırış sesi onu endişelerinden çekip çıkardı. Ev sahibeleri Bayan Norman'dı bu. Sahanlığa gitti. Bayan Norman elinde bir mektupla merdivenlerin dibinde duruyordu. "Senin için hayatım. Yeni geldi," dedi zarfı sabırsızca sallayarak.

Fiona mektup için aşağıya indi, teşekkür ettikten sonra kadını hayal kırıklığına uğratarak mektubu tek başına okumak için Roddy'nin dairesine döndü. Mektup, Burton Çayları'ndan geliyordu. Annesine hitaben yazılmıştı. Zarfın üzerindeki üstü çizilmiş yazılardan mektubun önce Montague Sokağı'na, sonra Adams Court'a ve şimdi de buraya yollandığını görebiliyordu. Mektubu açtı. Özenli bir elyazısı Bayan Patrick Finnegan'ın Burton Çayları Şirketi'ne tazminat parasıyla alakalı olarak yaptığı başvurusunun reddedildiğini üzülerek bildiriyordu. Kocasının ölümüne bir iş arkadaşının, David O'Neill'in ihmalkârlığı yol açtığı

ve Burton Çayları Şirketi'nin hatası olmadığı için hiçbir tazminat verilmeyecekti. Daha fazla bilgi için İşçi Müdürü Bay J. Dawson adında biriyle temasa geçmesi tavsiye ediliyordu.

Fiona mektubu katlayarak tekrar zarfa koydu. Annesinin Burton'a gittiğini tamamen unutmuştu. Ne kadar para istediğini hatırlamaya çalıştı. On sterlin miydi? Yirmi miydi? Burton Çayları gibi bir şirket için bu hiçbir şey değildi. William Burton'ın kendi tesislerinde ölen bir adamın ailesine birkaç sterlin vermemesi çok adaletsiz görünüyordu. İçinde kısa bir an bir şeyler alevlendi, ama aynı hızla söndü. *Adaletsiz veya değil*, dedi kendi kendine, *bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.* Kaderine boyun eğerek mektubu sigara kutusuna yerleştirdi ve çayını içmek için oturdu.

Tabağını ekmek kabuğuyla sıyırarak balığının son kırıntılarını da silip süpüren kardeşine baktı. *Ben ve Seamie*, diye düşündü, *William Burton ve onun o lanet olası deposu olmasaydı, şu anda bulunduğumuz yerde olmayacaktık. Babam hâlâ hayatta olacaktı, hepimiz gene Montague Sokağı'nda olacaktık. Acaba herifçioğlu bugün yemekte ne yemiştir? Belki rozbif, belki de güzel bir pirzola? Bahse girerim ki bir penilik kahrolası bir ringa değildir.*

Tıpkı esintinin körüklediği közler gibi, için için yanan öfkesi kıvılcımlandı ve aleve dönüştü. Yavaşça, hatta öyle yavaşça ki bunun olduğunun, infialinin parlayarak öfkeye dönüştüğünün güçlükle farkına vardı. O paranın Adams Court'a taşındıklarında, yeterli yiyecekleri ve sıcak tutacak giysileri olmadığı sırada çok yardımı olabilirdi. Hatta Joe'ya yazmak için kâğıt alacak birkaç penisi olmadığı zamanlarda da. Ve şimdi bu para Seamie'ye ve kendisine yardımcı olabilirdi. Roddy'nin dairesinden taşınmaları için gerekli desteği sağlayabilirdi. Yeni bir başlangıç yapmak için. *Piç*, dedi burnundan soluyarak. Uzun zamandır ilk kez çok kızmıştı ve bu hoşuna gidiyordu. Keder yerine başka bir duygu geçmişti. Onu güçlendirmiş ve eski kararlılığını kısmen geri getirmişti.

"Yemeğini bitir, Seamie," dedi aniden masadan kalkarak.

Seamie şaşkın şaşkın ona baktı.

"Hadi, bitir şunu. Bir süre için Grace Teyze'yi görmeye gideceksin."

Seamie ablasının sözünü dinleyerek ekmeğinin geri kalanı-

nı ağzına tıkıştırdı. Fiona onu sarıp sarmalayarak kendi ceketini giydirdi ve Grace'e götürdü. Grace'e biraz işi olduğunu, bir-iki saatliğine bir yere gideceğini söyleyerek Seamie'ye bakmasında bir sakınca olup olmadığını sordu. Grace, onun ani canlılığına şaşırarak elbette olmadığını söyledi. Ve sonra Fiona çıktı; batıya, City'ye doğru yola koyuldu. Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi, fakat Mincing Lane'i buluncaya kadar soracaktı. Saat geç olmuştu, neredeyse beş buçuktu. Kendisi oraya varana kadar belki de Burton gitmiş olurdu, ama belki de olmazdı.

O para bizim, diye düşündü bacaklarının etrafında etekleri hışırdayarak, karanlık sokaklarda hızla ilerlerken. *Benim ve Seamie'nin. Eğer William Burton babamın hayatının on sterlin bile etmediğini düşünüyorsa, layığını bulacak.*

★★★

Kırk dakikalık bir yürüyüşün ve birkaç kez yanlış yola sapmasının ardından, Fiona, Mincing Lane 20 numarayı, yani Burton Çayları'nın merkezini buldu. Ofisler demir bir çitle çevrili olan muhteşem bir kireçtaşı binada bulunuyordu. Hemen içeride bekçinin bir kupa çay eşliğinde domuzlu böreğinin keyfini çıkardığı küçük, camlı bir ofis vardı.

"Kapalıyız bayan," dedi bekçi. "Tabelayı görmediniz mi? Ziyaretçi saati dokuzdan altıya kadar."

"Bay Burton'ı görmem gerekiyor, efendim," dedi Fiona çenesini kaldırarak. "Çok acil."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır, yok, ama..."

"İsminiz nedir?"

"Fiona Finnegan."

"Patronu ne için görmek istiyorsunuz?"

"Annemin yaptığı bir taleple ilgili," diye yanıtladı Fiona eteğinin cebinden zarfı çekip çıkartarak. "Burada talebin geçersiz olduğunu ve... iptal edildiğini söyleyen bir mektup var. İşte... gördünüz mü? Fakat bu haksızlık, efendim. Babam, Bay Burton'ın iskelesinde öldü. Bunda bir yanlışlık olmalı."

Bekçi içini çekti, sanki böyle şeylere alışıkmış gibiydi. "Bay

Dawson'ı görmeniz gerekecek. Yarın gelin de sekreteri size bir randevu versin."

"Ama bu benim işime yaramaz. Eğer Bay Burton'ı görebilirsem..."

"Dinle tatlım, patronun kendi annesi bile onu görmek için içeri giremez. O çok meşgul bir adam. Şimdi iyi bir kız ol ve sana söylediğimi yap. Yarın gene gel." Bekçi domuz etli böreğine geri döndü.

Fiona konuşmak için ağzını açtı, sonra geri kapattı. Bu adamla tartışmak zaman kaybıydı. Bekçi onu içeri bırakmayacaktı belli ki. Merdivenlerden aşağı indi. Kapının dışında adama son kez sitemli bir bakış atmak için döndü ve bekçinin sandalyesinden kalktığını gördü. Adam ofisinden çıktı ve koridordan aşağı yürüdü.

Tuvalete gidiyor, diye düşündü Fiona. Dudaklarını kemirerek kapıda durdu. Müdürü görmek istemiyordu. Burton'ın kendisini görmesi gerekiyordu. O paraya ihtiyacı vardı. Anlık bir kararla koşarak basamaklardan geri çıktı, hızla bekçinin masasını geçti, önündeki merdivenlere doğru yöneldi. Koşarak birinci kata çıktı. Antre karanlıktı. İterek cam kapılardan geçti ve kendisini daha da karanlık bir koridorda buldu. Cilalı ahşap zeminde ayak sesleri yankılanıyordu. Koridorun iki yanında buzlu cam kapılar sıralanmıştı. Hepsi birbirine benziyordu. Bir kapı kolunu denedi; kilitliydi. *Bay Burton'ın çalıştığı yer burası olamaz*, diye mantık yürüttü. *Yeterince büyük ve ihtişamlı değil.*

İkinci kata yöneldi. Burası daha umut verici görünüyordu. Koridorun sol tarafında yekpare ahşaptan dört kapı vardı, üzerinde pirinç isim levhaları olan kapıların hepsi kapalıydı. Sağ tarafta iki kanatlı masif bir kapı vardı. Ve açıktı. Parmak ucunda yükselerek içeri baktı. Ortasında devasa bir masa duran büyük bir oda gördü. Masanın arkasında, yerden tavana kadar ahşap dosya dolapları sıralanmıştı. Dosyalardan üçü, çekmece gibi dışarı çekilmek yerine, kapı gibi, bir menteşenin üzerinde açılıyordu. Sahte dosya kapısının arkasında bir duvar kasası vardı. Masanın üzerindeki pirinç lambanın üst kısmı yeşil camdı. Işığı zayıftı, ama masanın üzerindeki bantlı banknot yığınlarını yeterince aydınlatıyordu. Fiona'nın nefesi kesilmişti; hiç bu kadar para görmemişti. Kuşkusuz Burton onun on sterlinini reddetmeyecekti.

Masanın sağ tarafında başka bir kapı vardı. Yarı açık duruyordu. İçeride birisi vardı; ışık yanıyordu. Tereddütle ileri bir adım attı, aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu. Başkasına ait bir yere izinsiz giriyordu. Eğer tam şu anda içerideki kişi dışarı çıkıp onu görecek olursa, parasını çalmaya çalıştığını düşünür ve onu tutuklatırdı. Balyalara tekrar göz attığında, bir an cesaretini kaybedecek gibi oldu.

Tam masanın yanından geçerken, içerideki ofisten gelen sesleri duydu. Burton yalnız değildi. Yine de kapıya vurmalı mıydı? İki erkeğin güldüğünü, sohbetlerine devam ettiklerini duydu, sonra birisinin tanıdığı bir isimden bahsettiği kulağına çalındı: Davey O'Neill. Merakla bir adım daha yaklaştı.

"O'Neill? Epey uslu bir çocuk oldu. Bana isimleri veriyor. Dediğiniz gibi."

"Güzel, Melon; bunu duyduğuma sevindim. O adam paha biçilmez. Buyur, onun için beş sterlin daha. Sana Tillet hakkında neler söyledi?"

Melon. Melon Sheehan. Fiona'nın kanı donmuştu. On sterlin için yalvarma arzusuyla birlikte Davey O'Neill'le alakalı merakını da unutmuştu. Buradan çıkmak zorundaydı. Hemen. Sheehan kötü bir adamdı. Çok kötü bir adamdı. Burada her ne yapıyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Fiona, Burton'ın ofisine gizlice girmekle çok büyük bir hata yapmıştı ve yakalanacak olursa, bunun bedelini öderdi. Hem de çok pahalıya. Geri geri bir adım, sonra bir adım daha attı. *Sessiz, çok sessiz ol*, diyordu kendi kendine. *Nazikçe ve yavaşça. Acele etme*. Gözlerini iç ofisin kapısından ayırmıyordu. Onların hâlâ konuştuğunu duyabiliyordu.

"Tillet onları tekrar bir araya toplamaya çalışıyormuş, ama sadece birkaç kişiyi toparlayabilmiş. Olsa olsa ayaktakımından birkaç başıbozuk işte."

"Evet, ama Tillet'ı tanıyorum, tekrar faal bir sendika oluşturuncaya kadar vazgeçmeyecektir. Keşke onu da şu piç Finnegan'a yaptığımız gibi haklayabilsek."

Fiona dondu.

"Evet, iyi iş oldu, değil mi?" dedi Sheehan kıkır kıkır gülerek. "Sıfır hata! Oraya gizlice sokuldum ve yağı kendim sürüverdim.

Kapağın kancasını açtım, birkaç kere vurdum, sonra da bir çay sandığının arkasına saklanarak Bay Sendika Organizatörü'nün kayıp düşmesini seyrettim. Ve suçlanan O'Neill oldu!" Yüksek sesle güldü.

Fiona çığlığını tutmak için dudağını ısırdı. Görüntüler ve kesik kesik konuşmalar kör edici bir hızla aklında dönüp duruyordu. Babasının cenazesi. Bu kadar dikkatliyken Paddy'nin düşmesinin ne kadar tuhaf olduğunu söyleyen Bay Farrell ve Bay Dolan. Kazanın babasının bölge sorumluluğunu almasının hemen ardından gerçekleşmesi. Davey O'Neill'ın onu Barrow Sokağı'nda takip etmesi.

Kesik kesik nefes alabiliyordu. Kafasını toparlayamıyordu. Babası öldürülmüştü. Çünkü Burton, işçilerinin sendikaya girmesini istemiyordu. Babası sadece birkaç metre ötede oturup bu konuda kahkahalar savuran Melon Sheehan tarafından öldürülmüştü. Fiona ne yapacağını bilemez haldeydi, artık odanın neresinde olduğunun farkında değildi, geriye doğru sarsak bir adım attı ve topuğu büyük bir gümbürtüyle masaya çarptı. Dengesini kaybetti, tökezledi ve kendisini toparladı. Eli bir banknot balyasının üzerine geldi.

Ofisteki konuşmalar durdu.

"Fred? Sen misin?" Kapı hızla açıldı ve William Burton ortaya çıktı. Fiona'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışlarını Fiona'nın elinin paraların üzerinde durduğu çalışma masasına çevirdi.

"Burada ne yapıyorsun? Seni kim içeri bıraktı?"

Fiona cevap vermedi; paraların üzerindeki parmakları kasılmıştı. Bir anda korkusu geçti ve her tarafını akkor gibi bir öfke kapladı. Para destesini Burton'a fırlattı; deste Burton'ın omzunun üzerinden uçtu. Burton üzerine yürüyünce Fiona büyük bir hızla masa lambasını alıp ileri fırlattı. Lamba Burton'ın önünde yere düştü ve etrafa yağmur gibi cam parçaları ve yağ saçarak parçalandı. "Seni katil piç!" diye haykırdı Fiona. "Onu sen öldürdün! Babamı sen öldürdün!" Bir evrak rafı fırlattı; raf Burton'ın göğsüne çarptı. Sonra bir mürekkep hokkası ve bir para destesi daha attı.

"Sheehan!" diye kükredi Burton. "Buraya gel!"

O ismi duyunca Fiona fırladı. Korkusu tüm gücüyle geri gelmişti. Kapıyı arkasından çarparak kendini ofisten dışarı attı. Bir eliyle eteğini, diğeriyle atılmamış bir para destesini sımsıkı tutarak çifte kapının arasından, koridordan ve merdivenlerden uçarak geçti. Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda birinci katın yarı yolundaydı.

"Durdur onu, Fred!" diye bağırdı Burton merdivenlerden aşağı. "Kızı durdur!" Ayak sesleri yaklaşmaya başladığında son merdivenlerin tepesindeydi Fiona. Gelen Sheehan'dı; bunu arkasına bakmasa da biliyordu. Tehlikeli denecek bir süratle merdivenlere atıldı, canını kurtarmak için koşuyordu. Bekçinin ofisi göründü. Burton'ın haykırmasını duyduysa, adam onu engellemek için dışarıda bekliyor olacaktı ve Fiona'nın bekçiyi atlatmak için sadece tek bir şansı vardı. Kendini bir kavgaya hazırlayarak kalan merdivenleri indi, fakat bekçi ofisinde değildi. Giriş kapılarından geçerek basamaklardan inip dışarıdaki ana kapıya yöneldi, Sheehan sadece birkaç metre gerisindeydi. O sırada Fiona bekçiyi gördü. Adam kapının yanında duruyor, kilidi kurcalıyordu. Sırtı ona dönüktü. Sheehan arkasından adama bağırdı. Bekçi döndü; elinde bir yağ tenekesi vardı. "Kahretsin, neler oluyor..." diye söylenmeye başladı. Fiona son kez bütün gücüyle hızlanarak süratle adamın yanından geçti ve bekçi daha olan biteni anlamadan, o kapıdan dışarı fırladı. Kapıyı sıyırıp geçtikten sonra geriye uzanıp demir parmaklıklardan birini yakaladı ve hızla kendisine doğru çekti. Kapı kilitlenerek kapandı. Ve onu kurtaran da bu oldu.

Mincing Lane'den aşağı hızla koşmaya başladı. Arkasında Sheehan'ın bekçiye kahrolası kapıyı açması için haykırdığını duydu. Arkasına bakmayı göze aldı. Bekçi anahtarı aranırken yere düşürdü. Melon çileden çıkarak önce onu, sonra kapıyı tekmeledi. Yanlarında duran William-Burton, Fiona'nın kaçmasını izliyordu. Bir an göz göze geldiler ve Burton'ın gözlerine bakarken Fiona eğer şu anda iki adam kendisini yakalayacak olsa, canını alacak olan kişinin Sheehan değil, o olacağını anladı.

Tower Caddesi'ne doğru koştu. Orada doğuya giden bir otobüsün duraktan ayrıldığını gördü ve otobüse yetişerek arkaya at-

ladı. Soluk soluğa bir koltuğa çökerek pencereden dışarı baktı. Tam arkasında olabilirlerdi; kendisinin Mincing Lane'den saptığını gördüklerinden emindi. Otobüse bindiğini görmüş olabilirlerdi. Ya bir arabaya atlayıp kendisini takip ediyorlarsa? İçinden korkuyla çığlıklar atıyordu. Çok göz önündeydi. Otobüs Tower Hill'e doğru döndü. Yolcu almak için durduğu zaman Fiona hemen aşağı atladı.

Yolun kuzey tarafına doğru koşturdu ve bir pubın giriş kısmına daldı. Oradan trafiği izledi. Saat nedeniyle –yaklaşık yediydi– ortalık tenhaydı ve her vasıtayı görebiliyordu. Batıya giden bir otobüsün, iki kiralık arabanın, bir atla yük arabasının, üç faytonun geçtiğini gördü. Ve sonra, daha puba girmesinin üzerinden üç dakika geçmemişti ki, özel, şık ve siyah bir arabanın hızla doğuya doğru ilerlediğini gördü. Araba geçerken Fiona geriye, gölgelerin içine çekildi, yolculardan birinin arabacıya bağırdığını gördü. Sheehan'dı bu. Araba hızlandı ve Fiona'nın bindiği otobüsün güzergâhını izleyerek East Smithfield Caddesi ve Highway'e saptı. Fiona gözlerini kapadı, duvara yaslanarak titremeye başladı.

"İyi misiniz, bayan?"

Birdenbire gözlerini açtı. Pubdan dışarı çıkmak üzere olan gözleri çapaklı yaşlı centilmenin yüzüne baktı.

"Eğer içki içmek istiyorsanız, ki söylememin bir sakıncası yoksa bence içki içmek şu an sizin için yararlı olabilir, şu karşıdaki bayanlar salonunu kullanabilirsiniz, şu kapıdan."

Bir içki. Evet, bu iyi bir fikirdi. Tüm yaşamı boyunca bir barda kendisine bir içki ısmarlamamıştı, ama şimdi başlamak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Birkaç dakikalığına oturabilir ve titreyen bacaklarını sakinleştirmeye çalışabilir, bundan sonra ne yapacağını tasarlayabilirdi.

İçeri girdi, kalabalık, dumanlı bar bölümünde ilerledi ve üzerinde BAYANLAR yazan bir kapıyı iterek açtı. Kendisini gazla aydınlatılan, karanlık, birkaç ahşap masanın, kadife kaplı taburelerin bulunduğu, parlak havlı duvar kâğıdıyla kaplanmış bir odada yalnız buldu. Meyhaneci arkasından koşturdu, siparişini aldı ve yeniden gözden kayboldu. Oturup saçlarını geriye doğru düzeltene kadar, adam yarım litrelik bira bardağıyla geri dönmüştü. Fiona sahip olduğunu bildiği bozukluklar için cebine uzandı ve

bunun yerine buruşan kâğıdı hissetti. *Bu da ne?* diye merak etti cebine göz atarak. Banknotları gördü ve yüreği hopladı. Çabucak cebinden bir yarım şilin çıkardı ve meyhaneciye verdi, adam da paranın üstünü vererek oradan ayrıldı.

Fiona cebine tekrar baktı. Lanet olası banknotlar oraya nasıl girmişti? Burton'ın ofisindeki sahneleri yeniden düşündü. Eşyaları, bulabildiği her şeyi fırlatmıştı. Burton, Sheehan'a seslendiğinde para elinde kalmış ve kaçarken cebine tıkıştırmış olmalıydı. Desteyi çıkardı. Yirmi sterlinlik banknotlardan oluşan bir desteydi. Parayı saydı. Bitirdiği zaman, desteyi tekrar sarmaladı ve cebine geri koydu. William Burton'ın parasından beş yüz sterlini vardı.

Bardağı dudaklarına götürdü, tek dikişte bitirdi ve dudaklarındaki köpükleri yaladı. O sırada aynadaki aksine gözü ilişti, kendisine göz kırptı ve, "Sen öldün," dedi.

***

"Tanrım, nerede kaldın? Meraktan öldüm," dedi Grace.

Fiona, Grace'in kapısına ancak sekizden sonra, kızarmış ve soluk soluğa bir halde gelmişti. "Çok üzgünüm, Grace. Burton Çayları'ndaydım. Babamın ölüm tazminatını almaya gittim. Beni çok beklettiler! Buraya kadar tüm yolu geri koştum. Seni geç vakte kadar ayakta tutmak istememiştim," dedi kendisini gülümsemeye zorlayarak.

"Peki orada bu kadar geç vakte kadar birileri var mıydı? Burton'da çok geç saatlere kadar çalışıyor olmalılar."

"Evet, öyle. Adam herkesi köle gibi çalıştırıyor." Fiona kardeşinin masada oturmuş, bir çocuk şiirleri kitabına baktığını gördü. "Seamie, gel canım," dedi. "Gitmemiz gerekiyor." Seamie'nin ceketini ilikledikten sonra Grace'e dönerek teşekkür etti. Onu bir daha hiç göremeyebileceğini biliyordu. Boğazı sıkıştı. Grace ve Roddy dünyada sahip olduğu yegâne insanlardı ve bu geceden sonra onlar da hayatından çıkacaktı. "Teşekkür ederim, Grace," dedi.

Grace güldü. "Saçmalama. Önemli değil. Seamie bir melek."

"Ben sadece bu geceyi kastetmiyorum. Yaptığınız her şeyi kastediyorum."

"Ah, hadi," dedi Grace, bu sefer utanarak. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın ve ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım," dedi Fiona, onu sımsıkı kucaklayarak.

Roddy'nin yaşadığı White Lion Caddesi'ne geldiği zaman, yolda oyalanan birisinin olmadığından emin olmak için bakındı. Sonra aceleyle binaya girdi ve yukarı kata çıktı. Önden Seamie'yi iteleyerek içeri girdi, kapıyı kilitledi ve kapının önüne bir sandalye sıkıştırdı. Toplanmaya başladı. Fazla zaman yoktu. Tam şu anda Sheehan kendisini arıyordu. Şu ana kadar Sheehan ve Burton, Fiona'nın ismini verdiği bekçinin yardımıyla kuşkusuz tüm parçaları bir araya getirmişlerdi. *Onun kim* olduğunu, neden geldiğini ve nelere kulak misafiri olduğunu biliyorlardı. Onu bulmaları bir-iki günlerini alabilirdi, fakat Fiona hiçbir riske giremezdi. Bu gece Whitechapel'dan ayrılmak zorundaydılar.

Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat trene binmeye karar verdi, herhangi bir trene. Londra'dan uzak olduğu sürece nereye gittiklerinin hiçbir önemi yoktu. Birkaç hafta ortalıkta görünmeyince, Burton'ın saklandığını düşüneceğini ve kendisini unutacağını umuyordu.

Valizi yoktu, bu yüzden lavabonun altından eski bir un çuvalı çıkardı ve Seamie'yle kendi eşyalarını buna doldurdu. Başka ne almalıydı? Şöminenin üzerinden babasının sigara kutusunu aldı ve içindekileri masanın üzerine döktü. Doğum sertifikaları – onları alacaktı. Kızıl bir saç buklesi –Charlie'nin bebeklik saçı– bunu da saklayacaktı. Annesiyle babasının düğün fotoğrafları... resimdeki genç kadına baktı, çok güzel, çok hayat dolu, çok umutlu görünüyordu. Tanrıya şükürler olsun ki yanında duran yakışıklı adamın öldürülmüş olduğunu hiçbir zaman bilmeyecekti. En azından bundan kurtulmuştu.

Fiona bir titreme nöbetine girerek gözlerini kapadı ve masaya yaslandı. Düşünmesine ve hareket etmesine rağmen, hâlâ şoktaydı. Kendi kulaklarıyla duymuştu, ama yine de anlayamıyordu. Babası... öldürülmüştü. Çünkü William Burton dok işçilerine

saatte beş peni yerine altı peni ödemek istemiyordu. İçindeki öfke gene kaynamaya başlamıştı. *Kaçmayacağım*, diye düşündü çılgın gibi. *Burada kalacağım ve polise gideceğim. Onlar bana yardım ederler. Ederler. Beni dinlerler... Onlara Burton'ın ne yaptığını anlatırım ve onlar da...*

Yüzüme karşı gülerler. Kim bilir ne kadar taşkınca görünecekti. William Burton'ı babasını öldürmekle suçlaması. Polis onun yaptığı suçlamalara kulak asıp da Burton gibileri rahatsız etmezdi asla, edecek olsalar bile, Burton asla itiraf etmeyecekti. Fiona'nın gelip gizlice ofisine girdiğini, eşyalarını tahrip ettiğini ve parasını çaldığını söyleyecekti. Onu suçüstü yakaladığını söyleyecekti ve tanıkları vardı. Ve sonra da Fiona hapse atılıverecekti. Seamie yalnız kalacaktı; onu Roddy ve Grace büyütmek zorunda kalacaklardı. Durum umutsuzdu! Burton babasını öldürmüştü ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece babasının ölümü konusunda adaletin yerini bulmasını sağlayamamakla kalmayacak, ama Londra'dan uzaklaşmazsa, yakında kendisi de bir kazaya kurban gidecekti. Yakıcı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve annesiyle babasının fotoğrafına damlıyordu.

"İyi misin, Fee?" diye sordu Seamie.

Kardeşinin kendisine baktığını fark etmemişti Fiona. "İyiyim, Seamie, hayatım," dedi gözlerini silerek.

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu Seamie çuvala bakarak.

"Evet, bir yolculuğa çıkıyoruz, sen ve ben."

Seamie'nin gözleri kocaman açıldı. "Yolculuk mu? Nereye?"

Fiona bilmiyordu. "Nereye mi? Şey, bu... eee... bu bir sürpriz. Trene bineceğiz ve çok eğlenceli olacak."

Seamie tren sesleri çıkararak kendi kendine eğlenirken Fiona sigara kutusunun içindekileri ayıklamaya devam etti. Annesiyle babasının alyansları..., bunları alacaktı. Babasının sustalı çakısı... onu da alacaktı. Kira makbuzları... bunlar ateşe gidebilirdi. Kutunun en dibinde Michael Amca'sından gelmiş bir deste mektup buldu.

Bir tanesini aldı. Üzerinde gönderenin adresi vardı: "Bay Finnegan, 164 Sekizinci Cadde, New York City, New York, ABD."

Fiona yanılıyordu. Tamamen yanılıyordu. Sahip olduğu insanlar Roddy ve Grace'den ibaret değildi. New York'ta bir amcası vardı. Michael Finnegan onları yanına alırdı. Kendi ayakları üzerinde durana kadar onlara bakar ve Fiona da dükkânda çalışarak bunun bedelini öderdi. "New York," diye fısıldadı, sanki oranın ismini söylemek hepsini gerçekleştirmeye yetecekmiş gibi. Orası çok uzaktı. Atlantik Okyanusu'nun ta öbür tarafında. Ama orada emniyette olurlardı.

Bir anda kararını verdi. Southampton'a kadar trenle gidecekler ve oradan gemiyle Amerika'ya geçeceklerdi. Biletleri Burton'ın parasıyla alacaklardı. Hızla hareket ederek başka bir un çuvalı aldı ve bundan kare bir parça kesti. Bluzunun düğmelerini çözdü, iç gömleğinin bağlarını açtı ve bir iğne iplikle kare kumaşın üç tarafını giysisinin iç tarafına dikerek bir cep yaptı. Banknotları eteğinin cebinden çıkardı ve biri hariç hepsini bunun içine koydu. Commercial Caddesi'ne kadar yürüyüp istasyona gitmek için bir araba kiralamayı planladı, ama önce bir seyahat çantası bulup bulamayacağını görmek için rehincinin dükkânına uğramak istiyordu. New York'a bir un çuvalıyla gidemezdi.

"Daha gitmiyor muyuz, Fee?" diye sordu Seamie, şimdi iyice heyecanlanmıştı.

"Bir dakika içinde. Sadece Roddy Amca'ya bir not yazmam lazım."

"Neden?"

"Ona yolculuğumuzdan bahsetmek için," dedi Fiona. *Ona veda etmek için*, diye düşündü içinden. "İyi bir çocuk ol ve ceketini giy."

Fiona bir kâğıt arandı ve ne yazacağını tasarlamaya çalıştı. Roddy'ye gerçeği söylemek istiyordu, ama onu endişelendirmek ve her şeyden önemlisi onu herhangi bir tehlikeye atmak istemiyordu. Fiona'nın burada yaşadığını öğrenince Sheehan kesinlikle onun dairesine gelecekti. Fiona, Sheehan'ın bir polis memuruna bulaşacak kadar aptal olduğunu pek sanmıyordu, ama Sheehan onun nerede olduğunu öğrenebileceği bir şeyler bulmak umuduyla gizlice içeri girebilirdi. Bir kalem buldu ve yazmaya başladı.

Sevgili Roddy Amca,

Burton Çayları'ndan beklediğim para geldi. Alacağımı düşündüğümden çok daha fazla. Bu parayı Seamie ve kendime yeni bir hayat kurmak için kullanacağım. Lütfen bizim için endişelenme, biz iyi olacağız. Böyle birdenbire gittiğim için üzgünüm, fakat böylesi benim için daha kolay. Son zamanlarda çok zor vedalaşmalar yaşadığım için bu gece cesaretimi kaybetmeden önce gitmek istiyorum. Bize baktığın için teşekkür ederim. Eğer sen olmasaydın hayatta kalmayı asla başaramazdık. Bizim için bir baba gibiydin. Seni anlatamayacağım kadar çok özleyeceğiz. İlk fırsatta sana yazacağım.

Sevgiler,
Fiona ve Seamie

İşte... isim yoktu, adres yoktu. Notu masanın üzerine koydu. Bu şekilde kaçtığı için kendini berbat hissediyordu, fakat yapabileceği bir şey yoktu. Sheehan kendisini bulduğunda Roddy onu koruyamazdı. Dairede etrafına son bir kez baktıktan sonra, kardeşini ve çuvalını aldı, kapıyı açtı, arkalarından kilitledi ve anahtarı kapının altından içeri itti.

Tam merdivenlerden inmeye başlayacağı sırada ön kapının açıldığını duydu. Girişte ağır adımlar ve erkek sesleri vardı. Üç kişi. Eteğinin çekiştirildiğini hissetti. "Fee..." diye konuşmaya başladı Seamie. Fiona elini onun ağzına kapadı ve sessiz olmasını söyledi. Sesler alçaktı; sözcükler belirsizdi, fakat adamlardan biri merdivenlere yaklaşınca Fiona onu çok net olarak duydu: "İşte polisin yaşadığı yer burası. Kızın da burada olması gerekir."

Sheehan'dı bu.

Fiona çılgın gibi cebinde Roddy'nin evinin anahtarını aramaya başladı. İçeri girmek zorundaydı; Seamie'yi saklamak zorundaydı. Şu lanet olası anahtar neredeydi? Cebini ters çevirdi, sonra anahtarı kapının altından içeri ittiğini hatırladı. Hem de kimse ulaşamasın diye iyice içeri. Paniğe kapılarak, mümkün olduğunca yavaş bir şekilde komşunun kapısını çaldı. "Bayan Ferris?" diye fısıldadı. "Bayan Ferris... orada mısınız? Lütfen Bayan Ferris..." Cevap yoktu. Diğer kapıyı denedi. "Bayan Dean? Danny? Orada mısınız?" Hiç kimse cevap vermedi. Ya evde değillerdi ya da onu duymuyorlardı.

Merdivenin tırabzanından tekrar aşağıyı dinledi. Kesik kesik konuşmalar geliyordu. "... ikinci katta... şunun icabına bakmak lazım... orası değil... çok fazla gürültü yapmayın..." Aniden merdivenlerden ayak sesleri gelmeye başladı. Birkaç saniye içinde ilk merdiven sahanlığına ulaşmış olacaklardı ve sonra ikinci sahanlığa sadece kısa bir merdiven vardı. Fiona'nın korkusu dehşete dönüşmüştü. Seamie'yi kaldırdı, un çuvalını yakaladı ve merdivenlerden yukarı, üçüncü kat sahanlığına koştu; adamların ağır ayak seslerinin kendisininkini bastıracağını umuyordu. Üçlünün Roddy'nin kapısında durduklarını, sonra kapıyı kurcaladıklarını duydu.

"Hadi, acele et," dedi Sheehan. "Anneannem bile kapının kilidini daha hızlı açardı."

Fiona kapının açıldığını ve adamların içeri girdiğini duyunca, son merdivenleri de çıkmaya başladı. Eğer çatıdan dışarı çıkabilirse, komşu binaya geçebilirler, Sheehan gidinceye kadar bacaların arkasında saklanabilirlerdi. Sahanlığa ulaştı; ortalık üst üste yığılmış olan öteberilerle tıklım tıklım doluydu – sandıklar, kovalar, çuval bezinden torbalar. Duvara, küflenmiş, delik deşik eski bir şilte yaslanmıştı. Kapıyı denedi; kilitliydi. "Hadi, hadi," diye yalvardı topuzu çevirip çekiştirirken, ama kapıyı yerinden oynatamadı. Kapana kısılmışlardı. Eğer Sheehan'ın aklına buraya bakmak gelirse işleri bitmişti.

Un çuvalını eşeleyerek babasının sustalı çakısını buldu ve titreyen parmaklarıyla açtı. Şiltenin yanında korkmuş ve gözlerini kocaman açmış öylece duran kardeşine baktı. Parmağını dudaklarına götürdü ve Seamie de ona aynısını yaptı, sonra dinlemek için tırabzandan aşağı eğildi. Hiçbir şey duyamadı; adamlar hâlâ dairenin içinde olmalıydılar. Ne yaptıklarını anlayacağı bir ses, bir işaret için kendini zorlayarak daha da aşağı eğildiği sırada, birdenbire Seamie'nin bir çığlık attığını duydu.

Kardeşinin bacağının sadece birkaç santim ötesinde kocaman kahverengi bir sıçan şiltedeki delikten dışarı çıkmaya çalışıyordu. Hayvan Seamie'yi koklayarak dişlerini gösterdi. Fiona hemen o tarafa koştu ve hayvanı bıçağıyla dürttü. Sıçan Fiona'yı ısırmaya çalıştı. Ama Fiona şilteyi tekmeleyince geri çekildi. Fiona aceleyle

deliğe bir bez tıkıştırdıktan sonra tırabzanlara geri döndü. Tam o sırada adamlar daireden dışarı çıkıyorlardı.

"Belki de O'Meara kızın notta yazdıklarından fazlasını bilmiyordur, Melon, fakat öğrenmek için onu hırpalaman gerekecek," dediğini duydu aralarından birinin. "Gönüllü olarak bilgi vermeyecektir, değil mi?"

"Ben polislere dokunmam," diye yanıtladı Sheehan. "Arı gibiler. Birine vurunca, bütün kovan peşine düşüyor."

Birkaç mırıldanma oldu –Fiona ne dediklerini çıkaramadı– ve sonra Sheehan'ın adamlarına çatıyı aramalarını söylediğini duydu.

"Ah, Tanrım," dedi, soluğu kesilmişti, "ah, hayır." Sheehan onları görecekti. Saklanmak zorundaydılar. Çok çabuk! Ama nereye? Sadece şilte vardı. Sahanlığın öbür tarafına koştu, un çuvalını şiltenin arkasındaki boşluğa tıkıştırdıktan sonra kardeşine uzandı. "Gel, Seamie," diye fısıldadı. Fakat kardeşi gelmedi. Şilteden uzak durarak başını iki yana salladı. Fiona yukarı çıkan ayak seslerini duyabiliyordu. "Bir şey yok hayatım, bir şey yok... sıçan gitti. *Lütfen* Seamie... Gel buraya!" Seamie dehşet içinde ayak seslerine doğru döndü, sonra ablasına doğru atıldı. Fiona onu içeri itti, sonra sırtı duvara dayalı, dizleri şiltenin içinde kasılmış bir şekilde onun yanına sıkıştı. Karanlıkta kardeşine dokundu. "Şşş..." diye fısıldadı. Sıçanların pis kokusu boğucuydu. *Birden fazla var*, diye düşündü, *düzinelerle olmalı*. Tam o sırada, bacağının üzerindeki şilte kumaşı kabardı. Çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

"Birini gördün mü?" diye bağırdığını duydu Sheehan'ın.

"Hayır!" Şimdi adam merdiven sahanlığındaydı. Kapı tokmağını kurcalıyordu. "Kapı kilitli," diye bağırdı. "Burada çer çöpten başka bir şey yok."

"Etrafa bak, Reg. Emin ol."

Reg denen adam eşyaları tekmeliyor ve küfrediyordu. Yaklaşıyordu. Dehşetten göğsü sıkışan Fiona ise zorlukla nefes alıyordu. Sırtından terler akıyordu. Seamie'yi korumak için umutsuzca bıçağını daha sıkı kavradı. *Lütfen, lütfen daha fazla yaklaşma*, diye sessizce yalvardı. *Git buradan, bir an önce git...*

Ayağına bir şey değdi. Tırnaklarını avucuna batırdı. Sonra şiş-

man, yağlı bir şeyin ayak bileğine süründüğünü hissetti ve kontrolünü kaybetti. Bıçağını o şeye sapladı. Korkunç, çok tiz bir ciyaklama sesi çıktı. Sıçanı tekrar tekrar bıçakladı. Sıçanın çığlıkları diğerlerini de uyarmıştı. Şilte sıcak, kımıl kımıl vücutlarla kaynamaya başladı.

Önce bir bağırış, ardından da tepinmeler duydu Fiona. "Lanet olsun! Çekil üstümden! Kahrolası piçler, Tanrım!"

"Reg ne oluyor?" Merdivenlerden başka ayak sesleri geliyordu şimdi.

"Kahrolası sıçanlar! Buraya yuva yapmışlar!"

Fiona diğerlerinin güldüğünü, Reg'in merdivenlerden aşağı koştuğunu duydu. Bir itiş kakışın ardından boğuk bir ses geldi, sanki birisi birini hızla duvara çarpıyordu.

"Bu hiç de komik değil, Stan! Bir tanesi pantolonumdan yukarı tırmandı. Kedi kadardı, lanet olası!"

"Kesin sesinizi. İkiniz de. Yukarıda kızla alakalı bir belirti gördün mü?"

"Yukarıda hiç kimse yok. Bana inanmıyorsan git de kendin bak."

Melon birkaç küfür savurdu. "Uzağa gitmiş olamaz," dedi. "Reg, sen Whitechapel Caddesi'ne git. Stan, sen de Commercial Caddesi'ne. Ben Stepney'e gideceğim. Kör Dilenci'de buluşuruz. Hırsız kaltak! Onu bulduğum zaman, kafatasını paramparça edeceğim."

Fiona adamların gittiklerini duydu. Alt kattaki kapının çarptığını duyana kadar bekledi, sonra şiltenin arkasından sürünerek çıkıp ayaklarını yere vurdu. Seamie ağlamaklıydı ve titriyordu. Onu yanına çekerek çok, çok cesur olduğunu söyledi.

"Kimdi onlar, Fee?" diye sordu Seamie.

"Çok kötü adamlar."

"Neden peşimizden geldiler?"

Ona gerçeği söyleyemezdi Fiona. "Bizim paramızı çalmak istediler."

"Hâlâ trene binebilecek miyiz?"

"Tabii ki. Hemen şimdi gidiyoruz zaten."

"Gene bizim peşimizden gelecekler mi?"

"Hayır. Bir daha asla. Onlara izin vermeyeceğim." Fiona un çuvalını aldı, kardeşinin elini tuttu ve merdivenlerden inmeye başladı.

***

William Burton'ın klinik vaka olduğu fikri, Melon Sheehan'ın aklından daha önce de geçmişti. Adam öfkeden deliye dönmüş bir şekilde çalışma odasını bir ileri bir geri arşınlarken, aklından bunu gene geçirdi. Fiona Finnegan'ın Whitechapel'dan kaçmış olduğunu haber vermek için yarım saat önce Burton'ın evine gelmişti. Burton'ın rahatlayacağını düşünmüş, ama öyle olmamıştı. Burton küplere binmiş, öfkesi mantık sınırlarını aşmıştı. Kızı parmaklarının arasından kaçırdığı için Sheehan'a küfrü basarak bağırmış, buz gibi siyah gözleri cam gibi olup boynundaki damarlar şişinceye kadar, ağzından tükürükler saçarak haykırmıştı.

Şimdi artık bağırmıyor, fakat hâlâ odayı arşınlıyordu. "O kız tehlikeli," dedi. "Bunu göze alamam. Burton Çayları'nı halka açmak için daha yeni Albion Bank'la müzakerelere başladım. Dok greviyle alakalı tüm o dedikodular nedeniyle tedbirli davranıyorlar. Bir de bana yöneltilen bir cinayet suçlaması olursa, hiç ilgilenmeyeceklerdir. O kız bana zarar verebilir, Melon. Babasına yaptıklarımı biliyor."

"Kızın ne bildiğinin önemi yok," dedi Sheehan, tırnaklarını bir bıçağın kenarıyla temizleyerek. "Sana dokunamaz. Polise söylese bile, ona asla inanmazlar, elinde hiçbir kanıtı yok. Şu anda gideceği son yer polis olacaktır. Onun sana göre çok daha fazla endişeleneceği şey var. Büyük miktarda para çaldı ve bunun tanıkları var."

Fakat bunun Burton'a hiç faydası olmamıştı. Durmadan onun nasıl sinsi bir kaltak olduğunu, bunun şirketin halka arzını nasıl mahvedeceğini ve büyümesini finanse etmek için hisse senetlerinin getireceği paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Sheehan bıçağını kapadı, Burton gibi heriflerin para kazanmayı tüm o hisse senetleri ve tahvillerle nasıl lanet bir şekilde komp-

like hale getirdiğini düşünüyordu. Sadece *almak* çok daha kolaydı. Bir gece için bu kadarı yeterliydi. Geç olmuştu. İyi bir yemeğe ve bir bardak viskiye ihtiyacı vardı. Burada oturup bu kafadan çatlak konuşmaları dinlemesi gerekmiyordu.

"Benim tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Londra'daki her kahrolası kapıyı çalmamı mı?"

Burton odayı arşınlamaya son verdi. Dipsiz gözlerini ona çevirdi. Ve, icabında çıplak elleriyle bir adamı öldürecek kadar acımasız olan Melon bile iliklerine kadar donduğunu hissetti.

"Benim istediğim," dedi Burton, "senin o kızı mümkün olduğu kadar çabuk bulman ve sonra da sana daha önce söylediğim gibi onu ortadan kaldırman."

"Sana söyledim. Çalıştım..."

Burton yumruğunu hızla masaya indirdi. "Daha çok çalış!"

Sheehan ayağa kalktı ve çıktı. Dışarıda, tiksintiyle tükürdü, sonra Reg ve Stan'e Quinn'e tek başına gideceğini söyleyip onlara geceyi White Lion Caddesi'nde geçirerek Roddy O'Meara'nın dairesini izlemeleri talimatını verdi. Adamlar hemen şikâyet etmeye başladılar. *Bira istiyorlardı... acıkmışlardı...* kendilerini bekleyen kızlar vardı. Melon onlara çenelerini kapamalarını söyledi. Önce Burton'ı dinlemesi gerekmişti, şimdi de bu ikisini. Eğer Burton bu kadar iyi para ödemeseydi, çoktan onunla olan bağlarını koparırdı. Herif değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Kâbus hep aynıydı. Karanlık adam ona yaklaşıyordu. Tuğla bir duvarla son bulan bir ara sokakta onu kovalamıştı. Hiçbir çıkış yoktu. Kendisini duvara attı, tırmanmaya çalıştı. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu, bir el omzunu kavradı ve...

"Southampton'a yarım saat kaldı, bayan."

Fiona sıçrayarak uyandı, çıldırmış gibiydi gözleri. Kondüktör onu sarsıyordu.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm, ama birazdan istasyona giriyoruz."

"Te-teşekkür ederim," diye kekeledi Fiona. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Şu berbat rüya her zaman çok gerçekti, lanet olası derecede gerçek. Seamie'ye baktı. Uyuyordu. Sabah yedide trene bindiklerinden beri uyukluyordu. Kondüktör biletlerini alır almaz, çektiği çilelerden yorgun düşen Fiona da uyuyakalmıştı. Yaklaşık on saat önce Roddy'den ayrıldıklarından beri hareket halindeydiler. İlk durakları, halı kumaşından bir çanta buldukları rehincinin dükkânı olmuştu. Fiona çantanın parasını ödemek için cebinden bir yirmi sterlinlik çıkarırken Joe'nun verdiği mavi taş tezgâhın üzerine düşmüştü. Rehinci taşa bakmış ve satılık olup olmadığını sormuştu. Fiona onu neden elinde tuttuğunu merak ediyordu. Joe gitmişti; onu hatırlatan acı dolu bir eşyada neden ısrar ediyordu ki?

"Ne kadar?" diye sordu.

"Bir sterlin altı şilin."

Miktara şaşırmıştı. Cevap vermedi, elden çıkarıp çıkarmamak için karar vermeye çalışıyordu. Rehinci onun kararsızlığını fiyatı beğenmediği şeklinde yorumlamıştı.

"Pekâlâ, iki sterlin, ilaveten halı çantayı da veriyorum ve bu son teklifim."

Fiona adama göz attı. Bir taş için tam iki sterlin ve bedava bir çanta mı? Rehinci aklını kaçırmış olmalıydı. Fikrini değiştirmeden çabucak adamın teklifini kabul etti.

"Sende bunlardan başka var mı?" diye sordu rehinci, taşı cebine koyarak.

"Hayır, fakat bu var." Fiona parmağından Joe'nun yüzüğünü çıkardı ve adama verdi.

"Bu pek değerli değil. Bunun için üç şilin veririm."

"Anlaştık," dedi Fiona, iki sterlin, üç şilin ve bir halı çanta kadar daha zenginleşmekten memnundu.

Eşyalarını yeniden toparladı ve Commercial Caddesi'ne doğru yola koyuldu. Sinirleri çok gergindi. Yolda her adımda Sheehan'ın sesini duymayı, omzuna konan kaba bir eli hissetmeyi bekliyordu. Nihayet bir arabaya bindiklerinde daha güvenli his-

setmeye başlamıştı. Sürücü onları Waterloo İstasyonu'na bıraktıktan sonra bilet bankosuna ilerlediler. Tam da korktuğu gibi, son treni yirmi dakika önce kaçırmışlardı. Sabah trenine iki bilet aldıktan sonra kendisi ve Seamie için sıcak çay ve kalın sandviçler aldı. Gece için kadınlara özel bekleme odasına çekildiler. Pencerelerden uzağa bir yere. Her ihtimale karşı.

Şimdiyse, tren koltuğunda gerinirken bundan sonra neler olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Tren istasyonundan yolcu gemilerinin demirlediği yere nasıl gideceklerini öğrenmeleri gerekiyordu. En iyisi, bir araba tutmaktı. Epey paraya mal olacaktı, ama onları kaybolmaktan kurtarırdı. Seamie, Southampton'ın birkaç dakika dışındayken uyandı ve Fiona, tren istasyona girmeden önce ona ayakkabılarıyla ceketini giydirecek yeterli zamanı bulabildi. Trenden indikleri anda Seamie'nin tuvalete gitmesi gerekti.

"Kendini biraz tutman lazım," dedi ona Fiona. "Tuvaletin nerede olduğunu bilmiyorum."

Peronda yürürlerken Fiona, Burton Çayları'nın bir reklam panosunu gördü. Titredi. William Burton'ın nerelere kadar ulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve Seamie gemiye ne kadar çabuk binerlerse, o kadar iyi olacaktı.

Sonunda bayanlar tuvaletini gördü ve kardeşini tuvalete soktu. Seamie işini bitirdiği zaman, onu lavaboya götürerek ellerini ve kirli yüzünü yıkadı. Sonra kendi ihtiyaçlarını giderdi, iç gömleğinden yirmi sterlin daha çıkardı ve cebine koydu. İstasyona geri döndüklerinde kendilerini arabaya götürecek işaretleri takip ettiler. Peronu geçtiler ve Fiona içgüdüsel olarak ileriye doğru göz attı, Sheehan'ın diğer uçta durmadığından emin olmak istiyordu. Yüklü bagajları yüzünden zorlukla yürüyen bir adamdan başka hiç kimse yoktu. Adam bavullarının ağırlığı altında sendeliyordu ve yolunun üzerinde duran bir gazete yığınını görmedi.

"Dikkat et!" diye haykırdı ona Fiona.

Çok geçti. Ayağı takılan adam tökezledi. Güm diye yere düştü ve bavulları her yere saçıldı. Fiona ona doğru koştu. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı, ellerini adamın kollarının altına sokup kalkmasına yardım ederken. "İyi misiniz? Fena düştünüz."

"Ben... sanırım iyiyim," diye cevap verdi adam ayağa kalkarak. Kendisini kontrol etti. "Görünüşe göre kırık yok. İşe yaramaz hamallar, istediğiniz zaman asla etrafta olmazlar." Fiona'ya gülümseyerek saçlarını gözlerinden geriye itti. "Nicholas Soames," dedi elini uzatarak. "Çok çok teşekkürler."

Fiona da elini uzatmıştı ki adamın elinin kanadığını fark etti. "Yaralanmışsınız!" dedi.

"Ah, Tanrım. Kan görmekten nefret ederim. Özellikle de kendiminkini. Bana şey hissettiriyor... başımı döndürüyor..."

"Ah, hayır! Yapmayın! Bayılırsanız sizi kaldıramam!"

Fiona onu bir banka götürdü. Adam oturdu ve başını dizlerinin arasına yerleştirdi. "Çok ama çok üzgünüm."

"Şşş. Sadece daha iyi hissedinceye kadar kıpırdamadan oturun. Ben çantalarınızın çaresine bakarım."

"Çok naziksiniz," diye mırıldandı adam.

Fiona hasarı incelemek için perona geri döndü. Bir şapka kutusu uzağa yuvarlanmıştı. Onun için Seamie'yi yolladı. Bir bavul bozulmadan yere inmişti. Diğer ikisi kırılarak açılmış, tüm eşyalar etrafa saçılmıştı. Büyük bir resim çantası yerde açık duruyor, içinden iki tablo görünüyordu. Parlak ve tuhaf, neredeyse çocuksu resimlerdi. Her şeyi tekrar bavullara yerleştirmek biraz uğraştıracaktı. Sabırsızca içini çekti; başka birinin eşyalarıyla oyalanmak istemiyordu. Gemiye gitmek için yola çıkmak istiyordu. Fakat adamı o halde bırakamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. Fiona onun eşyalarını toplamaya başladı.

"Tablolar iyi durumda mı?" diye sordu adam başını yukarı kaldırarak. "Zarar görmemişler, değil mi?"

"İyiler," dedi Fiona. "Anladığım kadarıyla zarar görmemişler."

"Çok şükür. Onlar benim sermayem. Onları satacağım."

"Ne?" diye sordu Fiona asabi bir şekilde, tüm eşyaları bavula geri doldurmak için boğuşurken.

"Onları New York'ta satacağım."

"Ah, öyle mi?" diye sordu Fiona bavulu kaparken. Bay Nicholas Soames'un ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. *Gevezelik ediyor*, diye düşündü. *Başı dönüyor olmalı. O tabloları hiç kimse satamaz: Adeta Seamie yapmış gibi görünüyorlar.* Bavulu kapatır kapat-

maz, diğeriyle uğraşmaya başladı ve Nicholas'ın giysilerini düzgün bir şekilde yerleştirdi. Seamie de peşinden şapka kutusunu sürükleyerek yeniden ortaya çıktı.

"Teşekkür ederim, delikanlı," dedi Nicholas, oturduğu bankın üzerinde Seamie'ye yer açarak.

Fiona önce bavullardan birini, sonra diğerini onun yanına taşıdı. "Şimdi daha iyi misiniz bari?" diye sordu gitmek için sabırsızlanarak.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Çok nazik davrandınız. Sizi tutmayayım, ben iyiyim."

"Ama tüm bu bavulları nasıl taşıyacaksınız?" diye sordu Fiona kaygıyla.

"Oh, birazdan bir hamalın geleceğini umuyorum. Muhtemelen New York gemisi için gelenlerle uğraşıyorlardır."

"Gemiye nasıl gidileceğini bilmiyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Tam olarak bilmiyorum, ama ben de rıhtıma gideceğim. White Star Terminali'ne. Siz de oraya mı? Ortak araba tutmak ister misiniz?"

"Evet," dedi Fiona hevesle, yolu yalnız bulmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı.

"İyi öyleyse. Hadi gidelim mi?" diye önerdi Nicholas. Fiona başını salladı ve birlikte perondan ayrıldılar, bu sefer Nicholas'ta üç bavul vardı. Fiona resim çantası ile kendi halı çantasını taşıyor, Seamie ise şapka kutusuyla arkadan geliyordu.

***

Kira arabasında, Fiona, Nicholas ve Seamie'nin daha düzgün bir şekilde tanışma fırsatları oldu ve Fiona da tuhaf yeni arkadaşını daha iyi inceleyebildi.

Uzun boylu ve kemikli, ince bir vücudu olan Nicholas Soames çok çocuksu görünüyordu. Fiona onun kendisinden çok da büyük olmadığını tahmin etti – en fazla yirmili yaşların başında olmalıydı. Düz sarı saçları önde uzun kesimliydi, Soames alnına düşen saçlarını sürekli olarak geriye itmek zorunda kalıyordu. Yüz hatları inceydi, burnu mükemmel bir şekilde düzdü. Güzel bir tebessümü vardı, fakat en dikkat çeken özelliği gözleriydi.

Turkuaz mavisiydi ve her kadının kıskanacağı uzun kıvrık kirpiklerle çevrelenmişti. Fiona konuşma şeklinden ve şık kıyafetleriyle deri bavullarından onun bir centilmen olduğunu tahmin etti. Soames onlara New York'a gittiğini söylerken, Fiona kendilerinin de oraya gittiğini belirtti.

"Birinci sınıfla gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Soames. Fiona hayır anlamında başını sallarken, Nicholas Soames'un çok nazik olduğunu düşündü. Yoksul kıyafetleri ve yıpranmış halı çantasıyla güvertede gidecekleri acı bir şekilde belliydi.

"Ben öyle yapacağım. Korkunç pahalı bir oda üstüme yapıştı kaldı. Rezervasyon yaptırdığımda müsait olan tek kişilik kamaraları yoktu, ben de çift kişilik almak zorunda kaldım."

Fiona aniden endişeye kapıldı. *"Rezervasyon" da ne demek*, diye meraklandı. Bir gemiye binmeden önce birtakım ayarlamalar mı yapmak gerekiyordu? Bunu hesaba katmamıştı. Gemiye binmenin trene binmek gibi olduğunu düşünmüştü. Biletinizi alıyor ve biniyordunuz. Peki ya öyle değilse? "Gemiye binmek için... rezervasyon mu... yaptırmak gerekiyor?" diye sordu, alacağı cevaptan korkarak.

"Ah, tabii ki. Buradan Amerika'ya giden bir gemiye binmek büyük ve karmaşık bir iştir. Çok fazla insanın yerleştirilmesi gerekiyor. Fakat bunu biliyor olmalısınız. Aksi halde bugünkü gemiye biniyor olmazdınız, değil mi?" Fiona'nın yüzündeki endişeli ifade hiçbir şey bilmediğini anlatıyordu. "Hımm... şey, bakın," dedi Soames, "belki de gemi dolmamıştır. Hiç belli olmaz. Belki birisi iptal etmek zorunda kalmıştır. Oraya varır varmaz bilet gişesine gidin ve yer kalıp kalmadığını öğrenin. Siz soruştururken ben de Seamie'ye göz kulak olurum."

"Sahi yapar mısınız?"

"Keşke daha fazlasını yapabilsem."

Arabayla yolculuk fazla uzun sürmemişti. Nicholas istasyondan ayrılmadan önce miktarını öğrendiği parayı arabacıya ödedi ve Fiona ona yarı ücreti geri verdi. White Star Terminali'nin bilet gişesine birlikte gittiler. Ortalık tımarhane gibiydi. Çantalarını taşıyan, sandıklarını, bagajlarını ve aşırı dolu bavullarını iten yüzlerce insan etrafta dolanıyordu.

"Birinci sınıf!" diye bağırdı üniformalı bir adam. "Birinci mevki binsin. Bu taraftan lütfen."

Nicholas, Fiona'yı kuyruğa soktu, sonra beklemek için Seamie'yle birlikte oturdu.

"Evet?" diye haykırdı memur.

"Şey... New York'a iki bilet lütfen."

"Seni duyamıyorum, tatlım!"

Fiona boğazını temizledi. "İki güverte bileti alabilir miyim lütfen? Bugünkü gemi için?"

"Bugünkü geminin biletleri iki hafta önce tükendi. Ve gelecek haftanınki de tamamen dolu. İki hafta sonra giden gemi için bilet satıyoruz, *Republic* için."

"İki hafta mı?" Fiona'nın yüreği hopladı. İki hafta bekleyemezlerdi. Bu, iki hafta boyunca Southampton'da bir otelde kalmak demekti. Dünya kadar paraya mal olurdu. Şimdi gitmek istiyordu, bugün. Tekrar William Burton'ı ve gözlerindeki bakışı düşündü. Kendisini aramaktan vazgeçmiş miydi acaba? Ya Sheehan nereye gittiğini öğrenirse? Burton izini takip ettirecek kadar kızmış olabilir miydi? Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

"Evet, iki hafta. Güvertede değil mi?"

"O kadar uzun bekleyemem. Bugünkü gemide hiç yer kalmadığından emin misiniz?"

"Öyle dedim, değil mi? Eğer müsait olan bir sonraki yolculuğu istemiyorsanız, yana çekilin. Kuyruğu bekletiyorsunuz."

İşte bu kadardı. O ve Seamie gemiye binemiyorlardı. Southampton'da kısılıp kalmışlardı. Şehri tanımıyordu; nerede uygun, temiz bir pansiyon bulacağını bilmiyordu. Çok parası vardı, ama aynı zamanda bu konuda dikkatli olmak zorunda olduğunu da biliyordu; kaçmalarını sağlayacak tek şey buydu. Onlara New York bileti alacak ve yeni bir başlangıç sağlayacaktı, bu parayı idareli kullanmak zorundaydı.

Seamie'yi ve eşyalarını almak için Nicholas'ın yanına gitti. Yorgun ve kafası karışıktı. Nereye gideceği veya bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de ucuz bir pastane bulabilir, bir fincan çay içerek oturup bir sonraki adımı planlayabilirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Nicholas umutla.

Fiona başını salladı. "Hiç yer kalmamış. On beş gün sonrakiyle gideceğiz."

"Şanssızlığa bak! Bunu duyduğuma üzüldüm. Southampton'da ne yapacaksınız? Kalacak yeriniz var mı?"

"Var," dedi Fiona daha fazla sorun olmak istemeyerek. "Seamie'ye göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim, Bay Soames. Ve New York'ta iyi şanslar."

"Size de Bayan Finnegan."

***

Nicholas Soames yeni dostlarının uzaklaşmasını izledi, kızın yüzündeki ifadeden tedirgin olmuştu. Sadece hayal kırıklığı veya hüsran değildi, korku da vardı. Kız çılgına dönmüş gibi görünüyordu. Ona bir şekilde yardım etmeliydi. Küçük oğlan yorgundu. Belki de şey yapabilirdi... yo, hayır, o iş olmazdı, bu uzun bir yolculuktu ve onlar yabancıydı. Nasıl davranacaklarını kim bilebilirdi?

Of, lanet olsun. Sahipsiz insanlara karşı bir zaafı vardı. Belki yaptığı şeyden pişman olacaktı, ama belki de olmazdı. Onlara yardım etmezse kendisini kesinlikle çok berbat hissedeceğini biliyordu. Hiç kimseleri yokmuş gibi görünüyorlardı ve dünyada tamamen yalnız olmak çok zordu. Bunu gayet iyi biliyordu.

"Bayan Finnegan!" diye bağırdı. "Bayan Finnegan!" Genç kadın onu duyamıyordu; çok uzaklaşmıştı. "Kahrolası bavullar," diye inleyerek bavulları aldı ve sendeleyerek Fiona'nın peşinden gitti. "Bayan Finnegan!" diye seslendi tekrar, bu sefer daha yakından.

Fiona arkasına döndü. "Bay Soames, ne oldu? Gene mi başınız dönüyor?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Nicholas, eşyalarını yere bırakarak. "Bakın, lütfen ileri gittiğimi veya ahlaksız biri olduğumu düşünmeyin; uygunsuz bir şey teklif etmeye çalışmıyorum..."

Fiona aklı karışmış bir şekilde bakıyordu.

"... ama size söylediğim gibi, benim gemideki odam çift kişilik ve tüm alana ihtiyacım yok. Eğer benim karım gibi davranırsanız... yani eğer bir aileymişiz gibi yaparsak, gemiye birlikte

binmemize izin verirler. Benim odamı paylaşabilirsiniz. İki tek kişilik yatağım olacak, muhtemelen bir yerlerde bir de çocuk karyolası vardır. Benim yanımda mükemmel bir şekilde emniyette olacağınıza söz veriyorum."

Fiona'nın yüzünü bir rahatlama kapladı. Hiç tereddüt etmedi. "Ah, Bay Soames, teşekkür ederim! Çok çok teşekkür ederim! İki hafta daha bekleyemezdik. Bir fare kadar sessiz olacağız, orada olduğumuzu bile anlamayacaksınız. Kendi payımıza düşeni ödeyeceğiz. Ne kadardı?"

Nicholas onun iç gömleğine uzanmasını ve yirmi sterlinlik banknotlardan oluşan bir tomar para çıkarmasını izledi. Çok fakir biri gibi görünüyordu, ama çok parası vardı. *Aman Tanrım,* diye düşündü dehşetle, *kız bir hırsız!*

Fiona tomarın arasından bir banknot ayırdı. "Yarısından fazlasını ödemek istiyorum," dedi, "çünkü Seamie ve ben iki kişiyiz." Yüzü o kadar minnet ve rahatlamayla doluydu, o kadar dürüst ve açıktı ki, Nicholas anlık şüphelerinden dolayı utanç duydu. Kız bir hırsız değildi. O bir Doğu Londra kızıydı. Kaba saba, fakat iyi. Belki de parayı biriktirmişti.

"Koyun onu yerine," dedi. "Daha sonra hesaplaşırız. Dinleyin şimdi, yapacağımız şey şu... ben gidip biniş kartlarımızı alacağım. Bana sadece bir tane kart verdikleri zaman, bir hata yaptıklarını, bir ailem olduğunu, bu yüzden çift kişilik rezervasyon yaptırdığımı söyleyeceğim. Bunu kabul edeceklerdir; edeceklerinden eminim." Kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Fiona endişeyle.

"Alyanslarımızın olmamasını bir şekilde izah edebilmeliyiz. Eğer paradan tasarruf etmek için hepimizin aynı kamarada gittiğimizi düşünürlerse, bizi sorgulayabilir veya gerçekten evli olmadığımıza dair belirtiler arayabilirler. Şimdilik sadece eldivenlerinizi giyin."

"Benim eldivenim yok ki," dedi Fiona. "Ama yanımda bunlar var." Bir süre seyahat çantasını eşeledi ve iki incecik alyans çıkardı. "Bunlar annemle babamın."

"Harika!" diye bağırdı Nicholas büyük olanı parmağına takarak. "Şimdi onları kandırabileceğimizden eminim. Sakın unutma, sen Bayan Soames'sun ve ben de Seamie'nin babasıyım." Bi-

niş kartlarını almaya gitti. Birkaç dakika sonra muzaffer bir edayla geri geldi. "Aldım," dedi. "Bende dursalar daha iyi olur. Ne de olsa bu aile reisinin işi, sence de öyle değil mi?"

Fiona başını salladı.

"Ne harika değil mi!" diye bağırdı Nicholas, biraz önce yaramazlık yapmış bir çocuk gibi sırıtarak. "Onları gerçekten kandırdık. Bu hattaki birinci mevkinin olağanüstü olduğunu duymuştum. Odalar oldukça rahatmış, yemeklerin de çok güzel olduğunu söyleniyor."

"Çok pahalı mı, Bay Soames, akşam yemeği falan gibi şeyler?" diye sordu Fiona.

"Nicholas de. Ve hayır, pahalı değil, hepsi bilete dahil. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum. Hepsi dahil mi yani? Bu harika!" dedi Fiona gülümseyerek.

"Çok eğleneceğiz," diye devam etti Nicholas coşkuyla. "Müzik ve dans var. Çeşitli oyunlar oynayabilirsin, buna kart oyunları da dahil. Konuşacak bol bol insan olacak. Görecek ve görüleceğiz."

Fiona'nın tebessümü soldu. "Bay Soames... Nicholas... bize çok nazik davrandın, ama tüm bunların peşinden gidebileceğimi pek sanmıyorum. Korkarım sen de bizimle olmak veya görülmek istemezsin."

"Ne? Ne diye olmasın?"

Fiona giysilerini işaret etti. "Birinci mevki görkemlidir, öyle değil mi? Ve bizim güzel elbiselerimiz yok. Sebep bu."

"Gerçekten mi?" diye hayretle sordu Nicholas. Dürüstçe, sahip olduğu tek elbisenin üzerindeki olduğunu söyleyebilen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Kaşlarını çatarak onları tepeden tırnağa süzdü. Kız haklıydı. Bu bir sorun olacaktı. Yeni elbiseler almaları gerekiyordu. "Biliyor musun, bir mağazaya gidip zamanında dönebileceğimizden eminim," dedi.

"Öyle mi dersin?"

"Eğer acele edersek. Birinci mevkiye binmek daha bir saat sürer, ardından ikinci mevki için de bir saat vereceklerdir, sonra da güverte yolcuları için. Hadi bir deneyelim."

Çantalarını gemiye vermek için aceleyle ilerlerken, Nicholas,

"Ceket olarak sadece bu mu var? Nasıl ısınıyorsun? Doğru dürüst bir cekete ihtiyacın var, Seamie'nin de öyle, ayrıca eldiven ve atkı da gerekiyor. Daha mart ayındayız biliyorsun. Gemide hava sert olacak," dedi. Hamalları eşyalarıyla mücadele eder halde bırakırken, Nicholas yapılacakları parmaklarıyla saymaya başlamıştı. "İki ya da üç eteğin ve birkaç tane şömizye bluzun olmalı. Bir palto, bir veya iki gece elbisesi, iki şapka edinmelisin, tamam mı?"

Fiona'ya baktı. Fiona başını salladı. "Öyle diyorsan öyledir," dedi.

Fiona'nın ifadesi –umut ve kararsızlık karışımı bir güven– Nicholas'a dokunmuştu. Girmesi için Fiona'ya kolunu uzattı. "Tamam o zaman. Hadi gidelim, Bayan Soames. Bütün bir günümüz yok!"

***

Fiona, *Britannic*'in birinci mevkisinin kıç güvertesinde, iskele tarafındaki küpeşteye sımsıkı tutunmuş duruyordu. Rüzgâr acı bir soğukluk taşıyordu, fakat Fiona saçlarını karıştıran, eteklerini kırbaçlayan rüzgârı neredeyse hiç hissetmiyordu. İnanamayarak, deri eldivenler içinde korunan ellerine, yeni eteğine ve çizmelerine baktı.

İki saatlik bir zaman diliminde, kalabalık bir mağazada, Nicholas onu, en azından görüntüsünü, Londralı bir dok sıçanından düzgün bir leydiye dönüştürmüştü. Şimdi yepyeni, yünlü bir paltosu, kaliteli deriden çizmeleri, üç tane yünlü eteği, dört şömizye bluzu, iki elbisesi, iki şapkası ve deri bir kemeri vardı. Yeni gecelikleri, iç çamaşırları ve hepsini alacak ikinci bir seyahat çantası da cabasıydı.

Tüm giysileri Nicholas seçmiş, kıyafetleri bir araya getirmiş, hangi paltonun hangi şapkayla gideceğine o karar vermişti. Fiona her şeye razı olmuştu; ne de olsa, seyahat için ne giyileceğini o biliyor, kendisi bilmiyordu. Nicholas işi bitirdiğinde, Fiona'nın gemiye giderken giymesi için bir kıyafet seçmiş ve eski eşyalarını bagajına yerleştirmesini önermişti. Fiona giyinme odasına girmiş, yeni kahverengi eteğini, bej-krem çizgili şömizye bluzunu, tü-

tün rengi yeni çizmelerini giymiş ve açık kahverengi kemerini takmıştı. Üzerine yere kadar uzanan lacivert bir palto almış, kıyafetini geniş kenarlı bir şapkayla tamamlamıştı. Aynaya baktığı zaman kendisine geri bakan bir yabancı görmüştü. Şık giyimli, uzun boylu, ince bir kadın. Aynaya dokunmuş, parmakları yabancınınkilerle buluşmuştu. *Bu gerçekten ben miyim?* diye sormuştu.

İki gün önce Whitechapel'da tek odalık bir daire kiralamaya yetecek kadar parası yoktu. Şimdiyse New York'a birinci mevkide yolculuk yapıyor, içinde yumuşak bir yatak ve kendine ait modern bir tuvaleti olan, hayal ettiği her şeyden daha lüks bir odayı paylaşıyordu. Kamarada bir saat önce kurabiye yiyip çay içmişlerdi. Saat sekizdeki akşam yemeğini bir konser izleyecekti. Dün, Seamie'nin yemesi için sadece tütsülenmiş bir ringa balığı alabilmişti; şu anda karyolasında uyuyan küçük kardeşi bu akşam yeni bir flanel ceket ve buna uygun pantolon giyecek, sonra da leziz yemekler yiyecekti. Hepsi tamamen gerçek dışıymış gibi geliyordu, sanki bir rüyadaymışlar gibi.

Her şey değişmişti. Eski yaşamı gitmiş, bir gecede tam anlamıyla yok olmuştu ve şimdi yeni bir yaşamın eşiğindeydi. Farklı görünüyordu; kendini farklı hissediyordu. Nicholas dışını değiştirirken, kesinlikle içindeki acı, kayıp ve ıstırap da harekete geçmiş, içten içe sezdiği ama pek anlayamadığı değişikliklere yol açmıştı.

Nehir kenarında oturup, sevdiği çocukla gelecek hayalleri kuran acemi çaylak kız gitmişti. Onun yerine üzüntü ve hayal kırıklığının sertleştirdiği aklı başında genç bir kadın vardı. Artık flört etmeyi, öpücükleri ve Whitechapel'da küçük bir dükkânı düşünmeyen bir kadın. Yüreğinde artık hayaller taşımayan, sadece kâbuslar bulunan bir kadın.

Güvertede dururken William Burton'ın sözleri gene aklına geldi. "... keşke onu da şu piç Finnegan'a yaptığımız gibi haklayabilsek." Ve Melon Sheehan'ın cevabı, tiksindirici kahkahası.

"... İyi iş oldu, değil mi... yağı kendim sürüverdim... Bay Sendika Organizatörü'nün kayıp düşmesini seyrettim."

Fiona artık bu sesleri duymamak için haykırmak istedi. Fakat yaşadığı sürece bunları asla unutamayacağını biliyordu. Gerçek

yüreğine kazınmıştı. Başına gelen şeyler, sevdiklerine olan her şey William Burton yüzünden olmuştu. Adalet yerini bulmayacaktı, ne şimdi ne de sonra, çünkü hiçbir zaman yaptıklarını ispatlayamayacaktı. Fakat intikam olacaktı. New York'ta başarı kazanacaktı. Fakir insanlar Amerika'da zengin olabiliyorlardı. Oranın taşı toprağı altın değil miydi? İnsanların nasıl para kazandıklarını görecek ve kendisinin de nasıl kazanabileceğini tasarlayacaktı.

"Daha bitmedi Burton," diye fısıldadı okyanusun kış alacakaranlığındaki siyah sularına. "Daha başlamadı bile."

Ufukta, İngiltere süzülerek görüş alanından kayıp gitti. Anavatanı. Ailesinin gömülü olduğu topraklar. Joe'yle birlikte yürüdüğü sokaklar. Hepsi gitmişti. Şimdi sulardan başka bir şey görmüyordu. Okyanus sinirini bozuyordu; Thames'in karşı kıyısını görebildiği gibi diğer tarafı göremiyordu. Dayanılmaz derecede yalnız ve geleceğe karşı tedirgin hissediyordu kendini. Tutunacağı bir şeyin, birisinin olmasını dileyerek gözlerini kapadı.

"Sıkıntılı görünüyorsun, çocuğum," dedi bir ses yanı başında. Şaşırarak sese doğru döndü. Yanında siyah cüppe içinde, nazik görünümlü bir rahip duruyordu. "Dua ediyordun, değil mi? Bu iyi. Ruhu yatıştırır. Yüce Yaradan'a sorunlarını anlatabilirsin, O her şeyi işitecektir. Tanrı cevap verecektir."

Gerçekten mi? diye düşündü Fiona, acı bir kahkahayı bastırarak. Tanrı şimdiye kadar berbat bir iş çıkarmıştı.

"Hadi şimdi birlikte dua edelim ve O'ndan yüklerini hafifletmesini isteyelim," dedi rahip ona bir tespih vererek.

Fiona başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim Peder."

Rahip ona baktı, şaşırıp kalmıştı. "Ama herhalde Tanrı'nın ihtiyaç anında yardım gücüne inanıyorsun, değil mi? Kuşkusuz inanıyorsundur..."

Neye inanmak? diye merak etti Fiona. Bir zamanlar sevginin gücüne, ev ve ailenin sürekliliğine tüm kalbiyle inanmıştı; rüyalarının gerçekleşeceğine ve dualarına cevap verileceğine inanmıştı.

Şimdi sadece tek bir şeye inanıyordu – iç gömleğine diktiği paraya. O sterlinler hayatını kurtarmıştı – Joe değil, Tanrı değil, zavallı ölmüş anne babası da değil, sendika, mırıldanan dualar veya tespihler ya da yakılan mumlar da değil.

Fiona babasını, bir keresinde ateşin önünde yaptıkları sohbeti düşündü. Üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Babasının sözleri o zaman kafasını karıştırmıştı; ölümünden sonraki aylarda bu sözler üzerinde düşünmüş, onları hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı, ama şimdi anlamları mükemmel bir şekilde açıktı.

"Benim inandığım şey, Peder," dedi tespihi ona iade ederek, "üç kilo etten iyi bir yahni olacağıdır."

Kısım İki

Bölüm Yirmi İki

New York, Mart 1889

"Kıpırda hadi, olur mu? Şu kahrolası kıçını kıpırdat biraz, lanet olası!" diye bağırdı arabacı. Önünde giden tuğla yüklü bir yük arabası ona göre çok yavaş ilerliyordu. Atının dizginlerine sertçe asılarak hayvanı keskin bir şekilde yana geçmeye zorladı. Yük arabasının yanından geçerken tekerleği kaldırıma takılarak, Fiona ve Seamie'nin tıpkı bir fincandaki zarlar gibi koltukta zıplayıp sarsılmalarına neden oldu.

Terminalden sadece iki blok uzaklaşmışlardı ve daha şimdiden şehre ve insanlarına dair gördükleri *Britannic*'te, gemide duyduklarını teyit ediyordu – New York aşırı gürültülü ve aşırı hızlı bir şehirdi. Her taraflarında insanlar trafik kadar hızla ve pervasızca hareket ediyordu. Erkekler kavşaklardan fırlıyorlar, karşıdan gelen arabalardan hızla yana kaçıyorlardı. Şapkalı birisi yürürken sayfalarını çevire çevire gazete okuyor ve hiç duraksamıyordu. Bir başkası tramvaya asılmış sandviç yiyordu. Düz bir etek ve beline oturan bir ceket giymiş, omuzlarını geriye atmış, çenesini kaldırmış bir kadın şapkasındaki tüyü her adımda titreterek çevik adımlarla hedefine doğru yürüyordu.

Kira arabası, burnunu Onuncu Cadde'ye doğru çevirince Fiona ve Seamie geniş yük depolarını, bunların etrafına sıralanmış fabrikaları ve buralardaki hummalı faaliyeti gördüler. Atlar matbaa dükkânlarına devasa kâğıt ruloları veya tekstil fabrikalarına pamuk ya da yün balyaları çekiyorlardı. Adamlar fabrikaların mazgal deliklerinden yeni dokunmuş halılar, sicim sandıkları, vitrinli dolaplar ve piyanolar çıkararak teslimat arabalarına yüklüyorlardı. Birbirlerine küstah Amerikan sözcükleriyle bağırarak emirler yağdırdıklarını duydular. Çamaşırhanelerin soğuk havada dalgalanan buharlarını, açık kapılarının iç tarafında çarşafları sı-

kan kırmızı yüzlü kadınları gördüler. Kavrulan kahve, pişen kurabiye kokularını ve mezbahalarla sabun fabrikalarından gelen daha az iştah açıcı kokuları duydular.

New York hiç de Londra gibi değil, diye düşündü Fiona. Şehir gençti, sonradan görmeydi. Her binası ve her sokağı sürat ve modernlik yansıtan yeni bir şehirdi. Gemi demirlediği zaman Nick'in nasıl tepki verdiğini, şehri görünce mest olarak sürme iskelenin üzerinde durup tüm birinci mevkiyi nasıl beklettiğini hatırladı.

"New York!" diye bağırmıştı. "Şuraya bak, Fee! Ticaret şehri, endüstri şehri. Geleceğin şehri. Binalara bak! Atılgan bir mimari, uçan çizgiler. Gerçekleştirilen artistik idealler. Hırs tapınakları. Güç ve ilerlemenin zafer nidaları!"

Fiona faytonda otururken bunları düşündü kendi kendine. Bu tam Nick'lik bir şeydi. Fiona –ve binlerce başkası– o kahrolası gemiden inmek için beklerken artistik ideallerle alakalı gevezelik etmek.

Koltuğun ucunda oturan Seamie ona döndü ve, "Bizden hoşlanacaklar mı, Fee? Molly Yenge ve Michael Amca?" diye sordu.

"Elbette hayatım," diye yanıtladı Fiona, bundan söylediği kadar emin olmayı dileyerek. İçinden ufacık bir ses amcasıyla yengesinin Seamie'yle ikisinin kapılarında boy göstereceklerinden haberleri olmadığını hatırlattı. *Ya sizi istemezlerse?* diye sordu ses.

Fiona sesi susturdu. Elbette isteyeceklerdi. Michael babalarının kardeşiydi. Onun yakın akrabalarıydılar ve Michael onlar için doğru olanı yapacaktı. Eh, başta biraz şaşırabilirdi – kim şaşırmazdı ki? Fakat memnuniyetle karşılanacaklar ve el üstünde tutulacaklardı. Kendisi Southampton'da aldığı lacivert eteğiyle beyaz şömizye bluzunu giymiş, Seamie'ye de tüvit ceket ve pantolon giydirmişti, böylece iyi bir izlenim bırakacaklardı. Kendi kendine, hiç ailesi olmayan Nick'in aksine, gidecek bir aileleri olduğu için ne kadar şanslı olduklarını söyledi.

Yolculuk sırasında Nick'in babasıyla arasının açık olduğunu, Londra'dan bu sebeple ayrıldığını öğrenmişti. Nick'in babası bir banka sahibiydi ve bir gün işlerin başına oğlunun geçmesini istiyordu, fakat Nick'in başka düşünceleri vardı. Paris'te yaşayan bir

grup ressamın yeni sanat dediği çalışmalarına büyük bir tutku duyuyordu. O şehirde bir süre sanat simsarı olarak çalışmıştı ve şimdi New York'ta kendi galerisini açmaya gidiyordu. Özellikle de bu yeni ressamları temsil edecekti, onlara empresyonist diyordu. Fiona'ya beraberinde getirdiği yarım düzine kadar tabloyu göstermişti. Başlangıçta Fiona onların çok tuhaf olduğunu düşünmüştü. Dükkân veya pub vitrinlerinde gördüğü resimlerden –çocuklar ve köpekler veya flört eden çiftler, av sahneleri– başka bir şeye benzemiyorlardı. Fakat Nick tabloların arkasındaki fikirleri ve bizzat ressamları anlattıkça, Fiona'nın beğenisi giderek artmıştı.

Nick tuvallerden birini –beyaz güllerin, elma ve ekmeklerin resmedildiği bir natürmort– her zaman göreceği şekilde iki yatağı ayıran masanın üzerine koymuştu. Resim, "H. Besson" imzalıydı ve Fiona kendisini tuhaf bir şekilde bu tabloya çekilirken bulmuştu. Aklına Joe'yu getirmişti. Onu hâlâ ne kadar özlediğini, ne kadar hasretini çektiğini. Bu basit ve küçük tablonun nasıl böyle hisler uyandırabildiğini merak etmişti. Nick sebebinin ressamın resmi yüreğiyle yapması olduğunu söylemişti.

Birbirlerinden ayrılalı en fazla yarım saat olmasına rağmen, Fiona şimdiden Nick'i özlemişti. Korkunç bir şekilde. Bugün perşembeydi. Ertesi perşembe onun otelinde buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Sadece bir hafta vardı, ama sonsuz gibi geliyordu. Onun coşkusunu ve iyimserliğini, önlenemez macera duygusunu, komik, pratik çözümlerini özlemişti. Birlikte ilk akşam yemeklerini hatırladı. Yemek salonuna yürürlerken, Fiona paniğe kapılmıştı. Nasıl davranacağı veya ne konuşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl onun karısı gibi davranacak, üst tabakadan biri gibi hareket edecekti?

"Gayet basit," demişti Nick. "Garsonlara daima kaba davran. Dünyadaki her fikirle alay et. Ve asla köpeklerinden bahsetmekten vazgeçme."

Fiona biraz daha *işe yarar* tavsiyeleri tercih ederdi – mesela hangisinin su, hangisinin viski bardağı olduğu gibi. O ilk akşam yemeği bir felaket olmuştu. Çatal bıçak takımı, kristal ve porselen bolluğundan kafası iyice karışmıştı. Kendisi hangisinin çorba kaşığı olduğunu anlayıncaya kadar, Seamie çorbasını kâseden içme-

ye başlamıştı. Kâseyi indirmiş ve suratını buruşturarak, "Bu çay berbat!" demişti. Fiona ona kâseyi bıraktırmış, kaşığını kullandırmış ve bütün ekmeğe yağ sürmek yerine, tıpkı Nick'in yaptığı gibi, ekmeğinden parçalar koparttırıp her parçaya ayrı ayrı tereyağı sürdürmüştü. Ama ona bundan başka bir şey yaptıramamıştı. Seamie inatçı ve huysuzdu, neden birdenbire ablasına anne ve yabancı bir adama baba demesi gerektiğini anlayamıyordu. Istakoz salatasını sevmemiş ve kafası hâlâ üzerinde duruyor diye bıldırcın yemeyi reddetmişti.

Nick sohbet etmek için Fiona'ya ailesini sormuştu. Fiona bu zor soruya bir cevap bulmaya çalışırken, Seamie onun yerine cevap vermişti. "Annemiz öldü," demişti yalın bir şekilde. "Jack adında bir adam tarafından bıçaklandı. Babamız da öldü. Doklardan düştü. Onun bacağını kestiler. Charlie ve Eileen de öldüler. Kötü adamlar bizi kovaladılar. Paramızı istiyorlardı. Biz de şiltenin arkasına saklandık. İçinde sıçanlar vardı. Ben korktum. Sıçanları sevmiyorum."

Seamie bitirdiğinde Nick ağzı açık kalakalmıştı. Birkaç saniyelik dayanılmaz bir sessizlikten sonra bunların doğru olup olmadığını sormuştu. Fiona doğru olduğunu söylemişti. Tabağına bakarak ailesinin başına gelenleri anlatmış, William Burton kısmını atlamıştı. Seamie bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu ve Fiona bunu bu şekilde tutmak istiyordu. Bu kapkara, korkunç bir şeydi – sadece kendisine ait bir şey. Lafını bitirdiği zaman Nick'e bakmak için gözlerini kaldırmıştı, Nick'in ince, soylu yüzünde memnuniyetsiz bir ifade görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, gözlerinin yaşardığını görmüştü.

Üç hafta boyunca aynı odayı, yemeklerini ve yaşamlarını paylaşırlarken bu çekici, imkânsız, iyi kalpli adama giderek inanılmaz derecede yakınlaşmıştı. Bunun nasıl olduğundan hâlâ pek emin değildi. Belki de her ikisi de dünyada yapayalnız oldukları içindi. Fiona ailesini kaybetmiş ve Nick evini terk etmek zorunda kalmıştı. Fiona hiçbir zaman iyi arkadaş olacaklarını beklememişti; geçmişlerinin çok farklı olduğunu, aralarındaki büyük sınıf farkının buna izin vermeyeceğini düşünmüştü. Fakat bu, fırtınalı havalarda gemi yalpalayıp sallanırken kamaralarına toplaşıp, Seamie

karyolasına kıvrılmış vaziyetteyken, çaylarını yudumlayıp birbirlerine umut ve hayallerinden bahsederek birçok gece geçirmeden önceydi. Bu, Nick'in hem Seamie'ye hem de ona, kelimeleri "H" harflerini düşürmeden telaffuz etmeyi öğretinceye kadar, "Merhaba Harold, Havana'da havanın hamam gibi olduğunu duydu" cümlesini tekrar tekrar söyletmeden önceydi. Bu, Nick'in tuhaf yorgunluk nöbetleri sırasında Fiona ona zencefilli çay getirip Byron'ın ve Browning'lerin kitaplarından pasajlar okumadan önceydi. Kendisi başka bir kâbusla haykırarak uyandığı zaman, Nick yatağının kenarına oturup onu yatıştırmadan önceydi.

Fiona o fotoğrafı keşfetmeden önceydi. Görmemesi gerektiğinden emin olduğu fotoğrafı.

Bir sabah Nick güvertedeki olağan yürüyüşü için kamaradan ayrıldıktan sonra, Fiona, Nick'in saatini açık olarak masanın üzerinde bıraktığını fark etmişti. Altın bir saattı, harika bir işçiliği vardı ve kuşkusuz çok değerliydi. Fiona başına bir iş gelmesin diye saati ortalıktan kaldırmak için eline almıştı. Bunu yaptığı sırada saatin arasında küçük bir fotoğraf dışarı fırlamıştı. Fiona resme baktığında koyu renk saçlı, yakışıklı bir erkek ona gülümsüyordu. Yüzü resmi çeken kişi için sevgiyle doluydu. O zaman fotoğrafçının Nick olduğunu ve adamın onun sevgilisi olduğunu anlamıştı.

Başka kim olabilirdi ki? İnsanlar arkadaşlarının resimlerini saatlerinde saklamazlardı. Kendisi Joe'dan bahsettiği halde Nick'in bir sevgiliden neden hiç bahsetmediğini bu resim kesin bir şekilde açıklıyordu. Ya da kendisine neden hiç ilgi göstermediğini. Veya gemideki başka herhangi bir kadına. Odaya ilk yerleştiklerinde Fiona bundan korkmuştu. Gemiye binmeye o kadar hevesliydi ki, Nick'in onlara yardım etmesinin sebebinin iyi kalbinden başka bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti. O ilk gece örtülerin altına kıvrılmış, biraz ötede yabancı bir adam varken uyumaya korkarak, adam bir hamle yapacak olursa ne yapacağını sormuştu kendine. Kaptana şikâyet etmesi olmazdı – evli oldukları zannediliyordu. Fakat Nick endişelenmesi için tek bir sebep bile vermemişti. Fiona resimdeki yakışıklı adama birkaç saniye daha bakmış, nasıl biri olduğunu, Amerika'ya gelip gelmeyeceğini, iki erkeğin birlikte ne yaptıklarını merak etmişti. Başka erkeklerden hoşlanan

bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Sonra meraklı olduğu için kendini azarlamış ve saati kaldırmıştı.

Çok geçmeden kira arabası Fiona'yı sert ahşap kapıya doğru savurup ona Nick ve yolculukla alakalı her şeyi unutturarak aniden durdu. Sürücü, yayları fena halde fırlamış tekerlekleriyle, Sekizinci Cadde ile On Dördüncü Sokak'ın kesiştiği kavşaktan tümseklerin ve çukurların üzerinde zıplayarak itiş kakış ilerlerken yine küfür ve haykırma sesleri duyuluyordu. Fiona fabrikaların yerini temiz, bakımlı evlerin ve dükkânların aldığını görebiliyordu. Araba yeniden hız kazandıktan sonra dört blok ötede, On Sekizinci ve On Dokuzuncu Sokakların arasındaki caddenin doğu tarafında güdük, üç katlı tuğla bir evin önünde durdu.

Fiona, beklentiyle elleri titreyerek arabadan indikten sonra Seamie'yi ve eşyaları aşağı indirdi. Arabanın ücretini ödedi ve araba yalpalayarak uzaklaştı: Tekerlekleri toz kaldırıyor ve etrafa çakıl taşları sıçratıyordu. Fiona bir elinde yolcu çantası, diğerinde Saemie'yle başını kaldırıp 164 numaraya baktı.

Beklediği gibi değildi.

Dükkânın üzerindeki tabelayı okudu: BAY FİNNEGAN – BAKKALİYE ve dükkânın açık olduğu saatler. Fakat dükkân kapalıydı. Kapıya bir asma kilit vurulmuştu: dükkânın geniş vitrini tozdan yol yol olmuştu. İçeride böcek ölüleri ve fare pislikleriyle sergilenen mallar birbirine karışmış, ambalajları güneşten solup buruşmuştu.

Vitrinin sağ alt köşesinde bir yazı vardı:

First Merchants Bank tarafından açık artırmaya sunulmuştur:
Sekizinci Cadde 164 numara, geniş arazi üzerinde 7,5 metre genişliğinde üç katlı bina.
Perakende dükkân ve ikametgâh olarak kullanıma uygun.
Açık artırma tarihi: 14 Nisan 1889, Cumartesi
Daha fazla bilgi için, lütfen Emlak Danışmanı
Bay Joseph Brennan'la temasa geçin.
21 Water Caddesi, New York

***

Fiona gözlerini kırpıştırdı. Çantalarını yere koydu, ellerini siper yaparak camdan içeri baktı. Tezgâhın üzerinde tortop edilmiş beyaz bir önlük görebiliyordu, arkasında saati yanlış gösteren büyük bir duvar saati asılıydı, ayrıca pirinç bir yazar kasa, gaz lambaları ve üzerinde hâlâ malların durduğu raflar da vardı. *Ne olmuş?* diye düşündü endişeyle. *Herkes nerede?*

"Hadi, Fee. Gidip Michael Amca'yı görelim."

"Bir dakika, Seamie."

Bir adım geri çekilerek ikinci kata baktı. Hiçbir hayat emaresi yoktu. Yukarı katın kapısını denedi; kilitliydi. Kardeşine olduğu yerde kalmasını söyleyerek 166 numaranın kapısını çaldı, fakat orası da boştu. İçerideki prova mankenlerinden, etrafa saçılmış kumaş topları ve iplik makaralarından buranın bir terzi dükkânı olduğunu tahmin etti. Sonra, dışına yığılmış boş boya kovalarının ve eski fırçaların arasından kendine yol açarak 162 numarayı denedi, gene cevap yoktu. Alt dudağını kemiriyordu ve paniğe kapılmaya başlamıştı, tam o sırada kaldırımdan ergenlik çağında bir oğlan geçti.

"Affedersiniz..." dedi Fiona. "Michael Finnegan'ı tanıyor musunuz? Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Çocuk elleri cebinde, "Büyük ihtimalle Whelan's Meyhanesi'ndedir," dedi.

"Pardon?"

"Whelan's. Bir blok kuzeyde." Çocuk bunu söyledikten sonra uzaklaşmaya başladı.

"Bekle lütfen! Artık burada yaşamıyor mu?"

"Burada uyuyor bayan, ama Whelan's'da yaşıyor." Oğlan sırıtarak, şişeyi kafasına diken bir sarhoş taklidi yaptı. Fiona'nın şaşkın ifadesi oğlana hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu. Oğlan gözlerini devirdi. "Hecelemem mi lazım? İçiyor işte. Günlerini meyhanede geçiriyor, sonra sallanarak buraya geliyor. Babam da aynı şeyi yapar ama sadece cumartesileri. Bay Finnegan ise hep orada."

"Olamaz," dedi Fiona. Amcası ayyaş değildi. O çok çalışkan

bir dükkân sahibiydi. Bunu kanıtlayacak resimleri, mektupları vardı. "Dükkânının neden kapalı olduğunu biliyor musun?"

Bloğun sonundan keskin bir ıslık sesi geldi. "Geliyorum!" diye bağırdı oğlan. Tekrar Fiona'ya döndü, arkadaşlarına katılmak için sabırsızlanıyordu. "Faturalarını ödemedi. Karısı ölünce çılgına döndü."

"Ölünce mi!" diye tekrarladı Fiona, afallamıştı. "Molly Finnegan öldü mü?"

"Evet. Koleradan. Geçen sonbaharda. Çok insanı götürdü. Benim gitmem gerekiyor," dedi çocuk koşar adım yola koyulurken. "Whelan's Meyhanesi. On İkinci Sokak'ta," diye bağırdı omzunun üzerinden.

Fiona'yı kaldırımda ellerini yanaklarına bastırmış, son felaketi kavramaya çalışır halde bırakarak uzaklaştı. *Böyle bir şey olamaz*, dedi Fiona kendi kendine. *Çocuk yanılıyor olmalı.* Michael'ı bulması gerekiyordu. Amcası her şeyi açıklayacak ve bu aptal yanlışlığa birlikte güleceklerdi. "Hadi Seamie," dedi çantalarını alarak.

"Şimdi nereye gidiyoruz, Fee?" diye sızlandı Seamie. "Bir şey içmek istiyorum."

Fiona, kardeşi sesinden endişesini anlamasın diye neşeli ve kendinden emin konuşmaya çalıştı. "Michael Amca'yı bulmaya gidiyoruz, Seamie. Şu anda evde değil. Onu olduğu yerde görmemiz lazım. Bizi görünce mutlu olacağından eminim. O zaman güzel bir şeyler içeriz ve bir şeyler yeriz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Seamie, Fiona'nın elini tutarak.

***

Whelan's Meyhanesi saygın işçilerin hak ettikleri bir birayı içmek için gittikleri türden bir yere benzemiyordu. Pis ve köhneydi. Pespaye ayyaşların bir kadeh cin veya viski için dört senti bir araya getirdikten sonra sürünerek gittikleri türden bir yerdi. Fiona derin bir nefes aldı, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. En azından sessizdi. Üç adam bilardo oynuyorlardı; barda yığılmış oturan iki kişi daha vardı.

"Bayanlar arka tarafta içiyorlar," dedi kirli bir bezle bir bardağı silen barmen.

"Ben içki istemiyorum," dedi ona Fiona. "Amcamı arıyorum, Michael Finnegan."

"Hey, Michael!" diye bağırdı barmen. "Burada seni görmek isteyen biri var!"

"Onlara defolup gitmelerini söyle," dedi barın sonundan bir adam, dönüp bakma zahmetine bile girmemişti.

"Burada dur," diye talimat verdi Fiona Seamie'ye, kardeşini kapının yanında bırakarak. Kavgacı sarhoşları daha önce de görmüştü ve işler çirkinleşirse kardeşini kolaylıkla kapıp çıkabilmek istiyordu. Konuşan adama yaklaştı, üzerinde dirseklerinde delikler olan eski püskü tüvit bir ceket vardı. Siyah saçları uzun ve dağınıktı.

"Affedersiniz, siz Michael Finnegan mısınız?"

Adam ona doğru döndü. Fiona nefesini tuttu. Babasının tam bir kopyasıydı. Aynı çene, aynı elmacık kemikleri, aynı şaşırtıcı mavi gözler. Babasından birkaç yaş küçüktü ve onun kadar geniş omuzlu değildi. Tıraşı temizdi. Yüzü daha yumuşaktı, yıllarca doklarda yıpranmamıştı, fakat yine de bu yüzü kendi babasının yüzünü bildiği kadar iyi tanıyordu.

"Sanırım demiştim ki..." diye homurdandı Michael Finnegan, sonra bir kadına hitap ettiğini fark ederek özür diledi. "Üzgünüm bayan, para için peşimden koşan o akbabalardan birisin sandım. Bunu yapmak istememiştim..." Sesi incelerek kesildi. Gözlerini kıstı, Fiona'nın yaptığı gibi o da onun gözlerinin içine bakmaya başladı. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Ben yeğenin Fiona'yım."

Michael birkaç saniye sessiz kaldı. "Yeğenim mi?" dedi sonunda. "Paddy'nin kızı mı?"

Fiona başını salladı. Seamie'yi işaret etti. "O da kardeşim, Seamus."

"Yeğenim!" diye tekrarladı Michael şaşkınlıkla, yüzü yumuşayarak gülümsemeye başladı. "Dur sana bir bakayım! Tanrım! Nasıl da ağabeyime benziyorsun! Tıpkı onun gibisin! Benim yeğenim!" Hantal hantal taburesinden indi ve üzerine sinen viski kokularıyla onu neredeyse boğarak Fiona'ya kaba bir kucaklamayla sarıldı.

"Bir şey içer miydiniz, bayan?" diye sordu barmen, Michael onu serbest bıraktığı zaman.

"Hayır, teşekkür ederim, istemiyorum..." diye konuşmaya başladı Fiona.

"Tim!" diye böğürdü Michael. "Yeğenim Finona'ya bir içki getir!"

"Fiona..."

"Hadi otur," diye ısrar etti Michael Amca kendi taburesini ona verip başka bir tabure çekerek. Fiona yanaşmadı. "Yo, otur," dedi Michael, onu tabureye doğru iterek. "Otur ve bana buraya nasıl geldiğini anlat. Tim! Yeğenime bir içki! En iyi viskinden bir bardak!"

"Bir soda yeterli," dedi Fiona çabucak.

"Ve oğlan için de bir şey ver," dedi Michael Amca, Seamie'yi de yanlarına çağırarak. "Gel delikanlı, gel de Michael Amca'nın yanına otur." Başka bir tabure çekti ve Seamie kocaman açılmış gözleriyle tereddüt ederek tabureye tırmandı. "Delikanlıya da bir viski ver, Tim." Kendisi de oturmak için bir tabureye gitti, ama hizalayamayarak yere yuvarlandı. Fiona yardım etmek için yerinden fırladı.

"Burada ne yapıyorsunuz? Ziyarete mi geldiniz?" diye sordu Michael Amca üstünü silkeleyerek.

"Bir ziyaretten daha fazlası," dedi Fiona, onu tekrar taburesine yerleştirerek. "New York'a temelli geldik. Göç ettik."

"Sadece siz mi? Paddy nerede? O sizinle değil mi? Ya Kate?"

Fiona ona anlatmaktan korkuyordu. Adam karısını kaybetmişti ve duruma bakılırsa, pek de üstesinden gelememişti. "Michael Amca..." diye başladı, sonra barmenin getirdiği iki sodadan birini Seamie'ye vermek için duraksadı. "... babam öldü. Doklarda bir mazgal deliğinden düştü." Amcası hiçbir şey söylemedi, sadece sert bir şekilde yutkundu. "Annem de öldü, öldürüldü."

"Öldürüldü mü!" diye bağırdı amcası. "Ne zaman? Nasıl?"

Fiona ona Jack'i anlattı. Charlie'yi, bebeği ve kendisiyle Seamie'nin nasıl sadece Roddy O'Meara'nın iyiliği sayesinde hayatta kaldıklarını anlattı.

"İnanamıyorum. Hepsi gitmiş," dedi Michael sersemlemiş bir

halde. "Ağabeyim... bunca yıl geçti, fakat daima onu tekrar göreceğimi düşünüyordum." Acı dolu gözlerle Fiona'ya baktı. "O... o acı çekti mi?"

Fiona babasının son anlarını düşündü. Hastanedeki kırık dökük halini hatırladı. Burton ve Sheehan'ın onun ölümüyle alakalı konuşmalarını, bu konuda gülmelerini hatırladı. Michael'ın ağabeyinin saat başına bir peni zam için öldürüldüğünü bilmesi gerekmiyordu. En azından bunu ondan saklayabilirdi. "Kötü bir kazaydı. Çok uzun yaşamadı," dedi.

Michael başını salladı, sonra bir içki daha ısmarladı. Barmen içkiyi önüne koydu. Michael viskiyi sanki suymuş gibi başına dikti.

"Michael Amca," dedi Fiona. "Seamie ve ben biraz önce senin evindeydik. Ne oldu? Molly ve bebeğe? Dükkâna?"

"Bir tane daha, Timothy. Duble olsun."

Sonra az önce mideye indirdiğinin üstüne bir tane daha içti. Şimdiden dut gibi olmuştu. Fiona onun gergin bir şekilde parmaklarıyla bar tezgâhında tempo tutarak yeni içkiyi beklemesini izledi. İçki için sabırsızlanıyordu. Fiona'nın karşılaştığı çocuk haklıydı; o bir ayyaştı. İçki geldi. Amcasının onu da tek dikişte içmesini seyretti. Michael Amca'nın bakışları kopuk ve odaksızdı.

"Molly Yenge..." diye üsteledi.

"O öldü. Koleradan."

"Üzgünüm."

"Bebekten sonra zayıf düşmüştü. Daha kuvvetli olsaydı atlatabilirdi."

"Bebek doğdu mu?"

"Evet, salgından iki hafta sonra."

"Ne oldu? O... şey..."

"Yaşadı."

"Yaşadı mı! Nerede o?" diye sordu Fiona telaşla. "Evde değil herhalde!" Küçük bir bebeğin karanlık, boş bir dairede tek başına olduğunu düşünmeye tahammül edemiyordu.

"Hayır, o Mary'yle birlikte... bir arkadaş..." Michael Amca göğüs geçirdi. Konuşmak giderek zor gelmeye başlamıştı. "... Molly'nin bir arkadaşı... cenazeden sonra onu aldı." Barmene bir parmağını kaldırdı.

Vay canına, bir tane daha, diye düşündü Fiona. Oysa amcası şu halde bile zorlukla konuşabiliyordu. "Mary nerede yaşıyor?" diye sordu. "Bebek nerede?"

"Benimle... evde... Mary'yle..."

Michael'ın sözleri anlaşılmaz hale gelmişti. Fiona'nın, tamamen konuşamaz hale gelmeden önce amcasından cevapları çabucak alması gerekiyordu. "Michael Amca, dükkân açık artırmaya çıkarılıyor değil mi? Açık artırma durdurulabilir mi? Ne kadar borcun var?"

"O kahrolası dükkândan nefret ediyorum!" diye bağırdı Michael yumruğunu bara vurarak. Korkan Seamie taburesinden aşağı kayarak ablasının arkasına saklandı. "Adımımı bile atmam! Kahrolası banka orayı alabilir! Orası bizim dükkânımızdı, Molly'yle benimdi. Orayı güzelleştirmişti. Geliştirmişti." Durarak barmenin biraz önce önüne koyduğu bardaktan ağız dolusu bir yudum daha viski aldı. Dökülmemiş yaşlarla gözleri parlıyordu. "Benim Molly'm!" diye bağırdı boğuk bir şekilde. "Keşke onun arkasından benim de canımı alsaydı Tanrı. Onsuz yaşayamıyorum... yapamıyorum..." Tekrar bardağını kaldırdı. Elleri titriyordu.

"Dükkân, Michael," diye ısrar etti Fiona. "Ne kadar borcun var?"

"Üç yüz küsur dolar. Bu bankaya. Bir yüz dolar da satıcı firmalara var... bende para yok... sadece birkaç dolarım var, bak, gördün mü?" Amcası ellerini cebine soktu ve iki banknot çıkardı, bunu yaparken etrafa birkaç madeni para saçıldı. "Lanet olası şeyler..." diye mırıldandı, bozuk paralar yuvarlanıp kirli tahta döşemelerde fırıl fırıl dönerken.

Fiona bar tezgâhında dirseklerine dayandı ve başını ellerinin arasına aldı; dayanılmaz ağrıyordu. Hiçbir şey beklediği gibi değildi. Hiç değildi. Sıcak bir karşılama beklemişti. Yengesinden kucaklamalar. Sandviçler ve çay, kucaklanacak tombul, neşeli bir bebek. Böylesini hayal etmemişti. Biraz sonra ayağa kalktı. Whelan's'dan çıkmak zorundaydı. New York'a gelmek bir hataydı. Burada ona yardım edecek bir aile yoktu. Tek başınaydı.

Michael dehşete kapılarak ona baktı. "Hayır," dedi elini sımsıkı tutarak. "Gitmiyorsun, değil mi? Gitme!"

"Yorgunuz," dedi Fiona elini çekerek. "Seamie acıktı. Kalacak bir yere ihtiyacımız var."

"Benim dairem... orada kalabilirsiniz... lütfen, hiç kimsem yok," dedi Michael, şimdi ağlamaklıydı. İçki onu bir an kabalaştırıyor, bir sonraki an cıvıklaştırıyordu. "Biraz dağınık, ama temizlerim."

Fiona neşesiz bir şekilde güldü. Bir daireyi temizlemek mi? Daha bozuk paralarını bile yerden toplayamamıştı.

Amcası tekrar elini tuttu. "Lütfen?" diye sordu.

Fiona istemeye istemeye amcasının gözlerine baktı. Orada gördüğü ıstırap öylesine umutsuz, öylesine derindi ki söylemeyi planladığı şeyler boğazına takılıp kaldı. Gün uzundu. Bir saat sonra alacakaranlık çökmeye başlayacaktı. Kalacak yeri nerede arayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Pekâlâ, kalacağız," dedi. "Bu gecelik."

Michael cebini eşeledi, bir anahtar bularak ona verdi. "Siz gidin. Ben hemen arkanızdan gelirim," dedi. "Ben temizlerim..." Geğirdi. "... tertemiz olacak. Tim, bir tane daha ver..."

***

Sekizinci Cadde 164 numaraya geri dönünce Fiona kapının kilidini açtı ve Seamie'yi önüne katarak ikinci kata çıktı. Amcasının dairesinden içeri adım atar atmaz, pis bir ekşimiş süt ve bozuk yemek kokusu onları selamladı. Antre karanlıktı; önlerini zor görüyorlardı. Fiona Seamie'ye orada kalmasını söyleyerek, mutfağa varıncaya kadar yolunu bulmak için dar koridorda duvar kenarından ilerledi. Pencerede yırtık pırtık dantel bir perde asılıydı. Bunun altındaki panjur çekilince şaşırtıcı bir gürültüyle açıldı. Fiona hızla kaçışan kemirgenlerin ayak seslerini duydu ve hayvanları kaçırmak için kendi ayağını gürültüyle yere vurarak tepindi. Mutfağa gün ışığı doldu. Işık huzmeleri, kendisi hareket ettikçe kalkan tozları delip geçiyor ve şimdiye dek gördüğü, en nefes kesici karmaşayı aydınlatıyordu.

Lavaboya kirli bulaşıklar doldurulmuştu. Hatta masayı kaplamış ve yerlere atılmıştı. Orada burada farelerden artan yemek

kırıntılarını böcekler yiyordu. Bardaklarda eski bira veya bayat kahve kalıntıları vardı. Ayaklarının altında yerler kâh çıtır çıtır ediyor, kâh kayganlaşıyordu. Berbat koku midesini bulandırdı. Temiz hava için sabırsızlanarak, pencereyi açtı.

"Fee?" diye seslendi Seamie koridordan.

"Orada kal, Seamie," dedi Fiona mutfaktan salona geçerken.

Oradaki pencereleri de açınca ışık benzer bir kaosu aydınlattı. Her tarafa boş viski şişeleri ve kirli giysiler atılmıştı. Postalar yere yığılmıştı. Fiona mühürlü bir zarf aldı. First Merchants Bank'ten Michael Finnegan'a yollanmıştı ve üzerine ACİL yazısı damgalanmıştı. Katlanmış bir kâğıt parçası aldı. Bir kasaptandı ve borçlu olduğu parayı derhal ödemesini istiyordu. Gözüne açılmamış – üstü damgalı– bir zarf ilişti. Babasının ölümünden sonra annesinin yazdığı mektuptu bu.

Salon sessizdi. Tek ses şöminenin üzerindeki saatin ritmik tıklamasıydı. Fiona, karşısında bulduğu manzara yüzünden sesi duymuyordu. Tüm duyduğu milyonlarca problemin çığlık atan sesiydi. Yengesi ölmüştü. Amcası ayyaşın tekiydi. Kuzini bu kahrolası şehirde bir yerlerdeydi, ama neredeydi? Dükkân kapalıydı; bel bağladığı iş yoktu. Bina açık artırmaya giriyordu. O zaman nereye gideceklerdi? Ne yapacaklardı? Yaşayacak bir yeri nasıl bulacaktı. Ya da bir iş?

Dairede dolaştı; gittiği her yerde başka bir karmaşa vardı. Banyo mide bulandırıcıydı. Michael'ın yatak odasında da tıpkı salonda olduğu gibi yerlere boş şişeler atılmıştı. Karmakarışık çarşaflar yataktan aşağı sarkıyordu. Yastıkların üzerinde çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Fiona fotoğrafı eline aldı. Güzel bir kadın neşeli gözlerle gülümseyerek ona bakıyordu.

"Feeeee!" diye feryat etti Seamie. "Hadi gel! Korkuyorum!"

"Geliyorum, Seamie!" diye bağırarak kardeşine koştu Fiona.

"Burayı sevmedim. Eve gitmek istiyorum," diye huysuzlandı Seamie.

Fiona onun yüzündeki endişeyi ve bitkinliği görebiliyordu. Kardeşinin kendisinin ne kadar üzgün olduğunu görmesine izin veremezdi; kuvvetli olmak zorundaydı. "Şşş, canım. Her şey iyi

olacak, göreceksin. Bir şeyler atıştıralım, sonra ben biraz etrafı toparlayınca her şey daha iyi görünecek."

"Bu Molly Yenge mi?" diye sordu Seamie, hâlâ Fiona'nın elinde duran fotoğrafı işaret ederek.

"Evet hayatım."

"O ölmüş, değil mi Fee? Michael Amca öyle söyledi."

"Evet, korkarım öyle," dedi Fiona. Konuyu değiştirmek istiyordu. "Gel Seamie, hadi gidip bir dükkân bulalım ve sandviç yapmak için ekmekle domuz jambonu alalım. Jambonlu sandviç istersin değil mi?" Kardeşinin eline uzandı, ama Seamie elini hızla geri çekti.

"Ölü! Ölü! Ölü!" diye bağırdı öfkeyle. "Tıpkı annem, babam ve Charlie'yle Eileen gibi! Herkes öldü! Ölümden nefret ediyorum! Gemideki baba da öldü değil mi? Öyle, değil mi Fee?"

"Hayır, Seamie," dedi Fiona tatlılıkla, kardeşinin yanına diz çökerek. "Nick ölmedi. Bir otelde kalıyor. Bunu biliyorsun. Haftaya onu görmeye gideceğiz."

"Hayır, gitmeyeceğiz. O öldü," diye ısrar etti Seamie, çantalardan birine sert bir tekme sallayarak.

"Hayır, ölmedi! Kes şimdi şunu!"

"Öldü! Ve sen de öleceksin! O zaman ben tamamen yalnız kalacağım!"

Seamie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Yüzü buruşmuştu. Görünüşü Fiona'nın kalbini paramparça ediyordu. *Yavru sokak köpeği gibi*, diye düşündü. *Benim dışımda bütün ailesini kaybetti. Evini, arkadaşlarını, her şeyini kaybetti.* Onu kendine çekti. "Nick ölmedi, canım. Ve ben de ölmeyeceğim. Uzun, çok uzun bir süre ölmeyeceğim. Hiçbir yere ayrılmayacağım ve sana bakıp güvende olmanı sağlayacağım, tamam mı?"

Ablasının omzunda gürültüyle burnunu çekti Seamie. "Söz mü, Fee?"

"Söz veriyorum," dedi Fiona. Onu bıraktı ve göğsünde bir haç çıkardı. "Yemin ediyorum ve umarım ölmek..."

"Hayır!" diye uludu Seamie.

"Özür dilerim! Sadece yemin ederim... bu oldu mu?"

Seamie elinin tersiyle gözlerini sildi. "Büyükbaba O'Rourke

ve Büyükanne O'Rourke öldü. Kedi Moggs da. Bridget Byrne'ın yemek yemeyen köpek yavrusu ile Bayan Flynn'in bebeği ve..."

Fiona inledi. Cebinden bir mendil çıkardı ve kardeşinin burnunu sildi. Annesini istiyordu. Annesi Seamie'nin korkularını yatıştırmak için ne söyleneceğini bilirdi. Kendisi korktuğu zaman da hep ne söyleneceğini bilirdi. Fiona nasıl anne olunacağını bilmiyordu. Hatta akşam yemeklerini nereden alacağını veya bu karmaşada nerede uyuyacaklarını bile bilmiyordu. Yarının ne getireceğini, nerede oda arayacağını veya para kazanmak için ne yapacaklarını bilmiyordu. Her şeyden önemlisi, hangi akla uyup da bu kahrolası şehre geldiğini bilmiyordu. Şimdi riske girip İngiltere'de kalmayı denemiş olmayı istiyordu. Leeds'e, Liverpool'a veya kuzeye, İskoçya'ya gidebilirlerdi. Batıda Devon veya Cornwall'a gidebilirlerdi. Sıkıcı bir değirmen veya madencilik kasabasında, gübre yığınlarıyla dolu küçük sakin bir kasabada daha iyi olurlardı. Burası dışında, İngiltere'nin herhangi bir yerinde.

Bölüm Yirmi Üç

Doktor çıplak göğsüne bir stetoskop koyunca Nicholas Soames irkildi. "Hey! Nerede saklıyorsun şunu? Buzdolabında mı?"

Sert, iyi besili Alman doktor hiç eğlenmedi. "Nefes al, lütfen," diye talimat verdi. "Al ver, al ver..."

"Evet. Tamam. Nasıl yapılacağını biliyorum. Yirmi iki yıldır bununla uğraşıyorum," diye homurdandı Nick. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Burada olmak, Doktor Werner Eckhardt'ın berbat fenol kokulu muayene odasında, uğursuz metal aletlerle itilip dürtülmek istemiyordu, ama başka çaresi yoktu. Gemide yorgunluktan dolayı hastalığı daha kötü bir hal almıştı. Fiona birkaç kere gemi doktoruna haber yollamak istemiş, fakat Nick izin vermemişti. Ona izin *veremezdi*, yoksa kendini Londra'ya geri dönerken bulabilirdi.

Dün oteline varır varmaz, kendi alanında en iyi hekimlerden biri olduğunu bildiği Eckhardt'a yazarak bir randevu istemişti. Doktorsa bir randevusunun iptal olduğunu ve onu bugüne sığdırabileceğini söyleyen bir cevap yazmıştı.

Nick derin nefesler almaya devam ederken, Dr. Eckhardt stetoskobu göğsünden sırtına kaydırmış, dikkatle dinliyordu. Sonra aleti kulaklarından çekerek doğruldu ve, "Sorun kalbinde," dedi. "Lezyonlar var. Onları duyabiliyorum. Kanında tıslamalar oluyor."

Tam bir Alman gibi, değil mi? diye düşündü Nick. Darbeyi hafifletmek için hiç basmakalıp laflar yoktu. Omzuna konan bir el yoktu. Sadece kafasına güzel, sert bir darbe. Ve ardından, Nick'in dünyaya ve çirkinliklerine karşı bir kalkan olarak kullandığı pervasız ve neşeli tavrı onu yüzüstü bıraktı. *Ah Tanrım, kalbimdeymiş*, diye düşündü. *Kalbimde.*

"Hastalığınız ilerliyor, Bay Soames," diye devam etti doktor. "Fırsat kollayan bir rahatsızlıktır. Eğer yavaş ilerlemesini istiyorsanız, kendinize daha iyi bakmalısınız. Dinlenmeye ihtiyacınız var. İyi bir diyete de. Ayrıca kendinizi kati suretle zorlamayacaksınız."

Nick başını salladı, sersemlemişti. Önce kalbi. Sırada hangisi vardı? Ciğerleri mi? Beyni mi? Barbar bir ordu gibi kafatasını istila ettiğini, kendisine karabindiba toplatıp çocuk şarkıları söyletene kadar tüm akli melekelerini azar azar kemirip tükettiğini tasavvur edebiliyordu. Buna izin vermeyecekti. Gerekirse önce davranıp kendini asacaktı.

Doktor homurdanmaya devam ederken, *Keşke Fiona burada olsaydı*, diye düşündü. Fiona çok sevgi dolu bir kızdı, çok asil, çok iyiydi. Onun elini tutar ve tıpkı gemide yaptığı gibi her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. *Yoksa yapmaz mıydı?* diye merak etti endişeyle. Fiona'nınki gibi iyi bir kalbin bile sınırları vardı. Fiona onun gerçekte nesi olduğunu öğrenirse, Nick sevgili Fee'sini, tek arkadaşını kesinlikle kaybederdi. Tıpkı başka herkesi kaybettiği gibi.

"Beni dinliyor musunuz, Bay Soames?" diye sordu Eckhardt ona yakından bakarak. "Bu bir şaka değil. Bol bol uyumanız ge-

rekiyor. Geceleri on saat. Ve gün boyunca da şekerlemeler yapmalısınız."

"Bakın, Dr. Eck, daha fazla dinleneceğim," dedi Nick, "ama çürüğe çıkamam. Bir galeri açmak zorundayım ve bunu yatar pozisyonda yapamam. Cıva tedavisine ne dersiniz?"

Eckhardt baştan savarcasına elini salladı. "İşe yaramaz. Dişleri karartıyor. Ağzı sulandırıyor, salya yapıyor."

"Harika! Başka ne önerebilirsiniz peki?"

"Benim kendi eserim olan bir tonik. Bünyeyi daha sağlam, daha dirençli hale getiriyor."

"O zaman onu deneyelim," dedi Nick. Giyinmeye başladığında, Eckhardt bir şişeye koyu renk, ağdalı bir solüsyon doldurdu, tıpasını kaparken ona dozla alakalı talimatlarını verdi. Bir ay içinde tekrar gelmesini söyledikten sonra da başka bir hastaya bakmak için izin istedi. Nick ipek kravatına yumuşak bir Windsor düğümü atarken, aynada yüzünü inceledi. *En azından hâlâ sağlıklı görünüyor*, diye düşündü. Belki biraz solgundu, fakat hepsi bu kadardı. Eckhardt abartıyordu. Bütün doktorlar öyle yapardı. Hastalarını bu şekilde ellerinde tutuyorlardı. Ceketini giydi ve şişeyi cebine kaydırdı. Dışarı çıkarken resepsiyoniste faturayı oteline yollamasını söyledi.

Dışarıda, insanı zindeleştiren güneşli bir mart sabahı vardı. Nick üç parçalı gri takımı ve oldukça cüretli bir seçim olan siyah yerine kahverengi kravatı, kalın ve sağlam ayakkabıları ve paltosuyla çok modern görünüyordu. Kiralık bir araba bulma umuduyla Park Avenue'ye doğru yürüdü, ellerini cebine sokmuştu. Uzun adımlarla yürüyüşü tuhaf bir şekilde zarifti. Sert hava, şaşırtıcı turkuaz mavisi gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle solgun yüzüne renk getirmişti. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş olmasına ve hiç kimsenin farkında olmamasına rağmen, birçok hayran bakışı üzerine çekiyordu.

Sonunda bir araba durdurdu ve sürücüye kendisini Gramercy Park'a götürmesini söyledi. Yol üzerinde, araba Kırkıncı Cadde'de bir sanat galerisinin önünden geçti. Kenarları yaldızlı beyaz tentesi, parlak pirinç kapıları ve bunların her iki yanındaki ayaklı büyük bronz vazolarıyla son derece görkemli görünüyordu. Ga-

leriye bakarken, yüzünde kararlı bir ifade belirdi. Kendi galerisini açacak ve orası da görkemli olacaktı. Hastalığının kendisini alt etmesine izin vermeyecekti. O daha sağlam malzemelerden yapılmıştı ve bunu kanıtlayacaktı. Eckhardt'a. Kendisine. Ve her şeyden önemlisi de ona iğrenç olduğunu ve aileyi daha fazla rezaletten esirgemek için bir an önce ölmesini söyleyen babasına. Gözünün önüne babasının görüntüsü geldi. Heybetli, sert, yüzü gülmeyen. İnanılmayacak kadar zengin. Güçlü. Canavar gibi.

Tüyleri ürperdi, gözlerinin önündeki görüntüyü uzaklaştırmak istedi, ama görüntü ısrarcıydı. Derken babasının onun illetini öğrendiği geceki görüntüsünü hatırladı, öfkeden çarpılmış yüzüyle Nick'i duvara çarpmıştı. Daha sonra Nick zorlukla nefes almaya çalışarak yerde yatarken, odayı arşınlayan babasının Oxford tipi ayakkabılarının siyah burunlarını görmüştü. Lobb's'dan alınan ayakkabılar pırıl pırıl parlayacak şekilde cilalanmışlardı. Ütü çizgisi keskin pantolonu Pool's'dandı. Adam için görüntü her şeydi. Bir centilmen gibi giyinip konuşunca sen de bir centilmen oluyordun; atlarını, uşaklarını, oğlunu dövmenin bir önemi yoktu.

Nick bu anıyı aklından çıkararak saatine uzandı. Galerisine yer bakmak için saat on birde bir emlakçıyla buluşması gerekiyordu. Yanlışlıkla kapağın arka tarafını açtı. Düzgün bir şekilde kesilmiş küçük bir fotoğraf süzülerek kucağına düştü. Resmi aldı. Kendisine gülümseyen genç adama bakarken yüreği sıkışır gibi oldu. Genç adamın yanındaki duvarda "Chat Noir" yazısı vardı. Nick orayı çok iyi hatırlıyordu. Neredeyse apsentin tadını alabiliyor, gece havasının kokusunu duyabiliyordu – yoğun bir sigara dumanı, parfüm, sarımsak ve yağlıboya kokusu karışımı. Arkadaşlarını görebiliyordu – yüzlerini, pejmürde kıyafetlerini ve boya lekeli ellerini. Elini kalbine bastırdı ve attığını duydu. Lezyonlar mı? Eğer geçen sonbaharda yaşadığı yıkıcı kayıp kalbini durdurup onu öldürmediyse, birkaç ufak leke ne yapabilirdi ki? Fotoğrafa bakmaya devam etti ve aniden artık New York'ta değil, yine Paris'te olduğunu hayal etmeye başladı. Henri üzerinde en sevdiği şarap kırmızısı ceketiyle kafede karşısında oturuyordu. Mart değil, mayıs ayıydı, tanıştıkları geceydi. Yine oradaydı, Montmartre'da...

***

"... şunun için iki yüz elli frank mı istiyorsunuz... şu poster için?" diye kalın bir sesle bağırdı Paul Gauguin, şaraptan dili dolanarak. "Sokak fenerlerinin direklerindeki, reklam panolarındaki şeylere benziyor be!"

"Bir poster... senin Bretonların gibi bir çocuk karikatüründen daha iyidir!" diye atıldı Henri Toulouse-Lautrec, oradakilerin kahkaha atmalarına neden olarak.

O gün daha erken saatlerde Nick, Toulouse-Lautrec'in bir tablosunu satmıştı; La Goulue diye tanınan vodvil sanatçısı Louise Weber'in renkli bir portresiydi bu. Nick'in patronu ünlü sanat simsarı Paul Durand Ruel, Toulouse-Lautrec'in temsilciliğini yapma konusunda pek emin değildi, ama Nick ona baskı yapınca birkaç tabloyu göstermesine izin vermişti. Nick satıştan sadece ufak bir komisyon almış, ama başka bir şey kazanmıştı – yeni sanat için bir zafer.

Yeni nesilden sanatçıların eserlerini satmak büyük bir başarıydı. Bir Manet, Renoir veya Morisot'yu –tüm bunları başlatan kişiler– elden çıkarmak yeterince zordu. Ama Nick'in inancı vardı. 1874'te, öncüler ilk sergilendiğinde de hiçbir şey satamamışlardı. Bir eleştirmen, Monet'nin *İzlenim, Gündoğumu* tablosundan esinlenerek hepsini izlenimciler diye adlandırmış, amatörler diyerek onları reddetmişti. Söz konusu ressamlar toplumun uygun bulduğuna –tarihi tablolar ile janr resimlerine– karşı gelerek ideali değil, gerçeği yansıtmayı arıyorlardı. İşinin üzerine eğilmiş bir terzi konu olarak onlar için bir imparator veya bir tanrı kadar geçerliydi. Teknikleri; duyguları daha iyi yansıtmak adına serbest ve yapmacıksızdı. Kamuoyu onlara hakaret ediyordu, ama Nick hepsine hayrandı. Onların hayatı tasvir ederken takındıkları gerçekçi tavır, kendi varlığında az da olsa bir dürüstlük bulmak için duyduğu açlığa hitap ediyordu.

Cambridge'te babası istediği için ekonomi okumuştu –babası aile bankası Albion'u devralması için iyi hazırlanmasını istemişti– fakat Nick boş zamanlarını sanat çalışmaları yaparak geçirmişti. Ulusal Galeri'de izlenimcilerin ilk çalışmalarını gördüğü zaman,

on dokuz yaşındaydı, yazları Albion'da çalışıyordu ve bunun her saniyesinden nefret ediyordu. Daha sonra müzeden çıkmış, bir kira arabası çevirmiş ve arabacıdan kendisini bir saat boyunca şehirde –nereye isterse– dolaştırmasını istemişti, böylece gizlilik içinde ağlayabilirdi. O akşam eve vardığında Albion'da kalamayacağını veya Cambridge'e geri dönemeyeceğini biliyordu. Babasına meydan okuyacak ve Paris'e gidecekti. Yaşamından –boğucu günlerden– nefret ediyordu; babasının finans konusunda sorularla içini oyduğu, sonra da cevapları bilemediği için açık açık azarladığı akşam yemekleri; annesinin arkadaşlarının, babasının tek oğlu ve vârisi olduğu için iyi bir kısmet olduğunu düşünerek muhabbet tellalları gibi kızlarını onun üzerine ittikleri dayanılmaz partiler... Tüm yaşamı bir numaraydı. Onun kim olduğu –ne olduğu– kabul edilemezdi. Fakat Monet'nin, Picasso'nun, Degas'nın tablolarında dünyayı, görünmesi gerektiği gibi değil, *olduğu gibi* görmüş ve bu vizyonu kucaklamıştı.

Gauguin ve Toulouse-Lautrec birbirlerine takılmaya devam ederken, Nick ağız dolusu bir yudum şarabı daha mideye indirdi. Son derece zevk alıyordu. Morali yüksekti, muzaffer bir ruh hali içindeydi. Tezahüratlar ve alkışlar arasında aktris La Goulue bizzat gelmişti. Nick etrafına bakındı ve Paul Signac'la Georges Seurat'nın hararetle tartıştıklarını gördü. Émile Bernard uzun, koyu kahverengi saçlı genç bir adamla (Nick'in tanımadığı bir ressamdı bu) garson kız ona âşık olduğu için dalga geçiyordu. Galeriden bazı çalışma arkadaşları da gelmişlerdi. Van Gogh biraderler de. Dağınık ve huysuz Vincent'le rakip galeri Montmartre Goupil'in direktörü ağırbaşlı Theo. Harika bir parti, harika bir geceydi ve sonra facia gelip çattı.

Nick, sarımsaklı sosuna çıtır çıtır kocaman ek dilimleri banarak kendisine midye buğulama ziyafeti çekiyordu. Tam bir ekmek somunundan kalanlar için Gauguin'e doğru uzanmıştı ki, ansızın büyük, çürük bir lahana havada süzülerek gelip kafasına çarptı. Orada şok içinde, konuşmadan, cıvık maddeyi çıkarmak için gözlerini kırpıştırarak öylece oturuyordu. Hemen bir çığlık koptu ve parti katılımcıları keskin nişancıyı yakalamak için gönderildi. Adam yakalandı ve suç mahalline geri getirildi. Gaugu-

in'in tablolarını görünce çileden çıkan bir postane memuru olduğu ortaya çıkan adam sadece özür dilemeyi reddetmekle kalmayıp, bir de koca kafası yoluna çıktığından lahanayı hedefine isabet ettiremediği için Nick'i azarladı.

Koku dayanılmazdı. Nick ayağa kalktı, eve gidip üzerini değiştirmek zorunda olduğunu duyurduğunda partidekilerden biri –garson kızın bayıldığı genç adam– onu yıkanıp ödünç bir gömlek alabileceği kendi dairesine götürmeyi teklif etti.

"Benim adım Henri... Henri Besson," dedi. "Yerim yakın, sadece bir sokak ötede."

"Hadi gidelim," dedi Nick.

Henri'nin ufacık odasına çıkan beş kat merdiveni koşarak çıkarlarken bir yandan Nick yolda gömleğini çıkarıyordu. İçeri girer girmez küçük, boya lekeleriyle kaplı bir lavaboya eğildi ve başından aşağı bir sürahi su döktü. Henri ona sabun ve bir havlu verdi; Nick giyinirken, o bir kadeh kırmızı şarap getirdi. Nick yıkanıp temizlenmek için o kadar acele ediyordu ki, Henri'nin odasına pek dikkat etmemişti, fakat temizlenince etrafına bakındı. Ve hayretler içinde, baktığı her yerde –duvarlara asılmış, boş şömineye yaslanmış, birkaç parça mobilyaya dayanmış– şimdiye dek gördüğü en canlı, ışık dolu tablolardan bazılarını gördü. Fildişi rengi yanaklarına hafif ve mükemmel bir kızartı yayılmış, dans eden bir genç kız. Eteğini etli dizlerinin üzerine toplamış bir çamaşırcı kadın. Les Halles'de üzerleri kan lekeli hamallar. Ve sonra kendisini afallatan resim: kahvaltıdaki iki erkeğin resmi. Birisi kızarmış ekmek ve gazeteyle masada oturuyor, diğeri bir pencerede kahve yudumluyordu. Giyiniklerdi, hatta birbirlerine bile bakmıyorlardı, ama tutumlarındaki bir yakınlık sevgili olduklarını belli ediyordu. Aynı anda hem masum hem de kışkırtıcıydı. Nick yutkundu. "Lanet olsun Henri... bunu gösterdin mi?"

Henri onun neye baktığını görmek için yanına geldi, sonra başını iki yana salladı. "Arkadaşlarımız gerçeği resmediyor, Nicholas ve sonra üzerlerine lahana atılıyor." Güldü. "Ya da daha ziyade temsilcilerinin üzerine." Parmaklarını tuvale değdirirken tebessümü soldu. "Kendimizi bize gösteriyorlar ve insanlar buna tahammül edemiyor. Benim hayatımın gerçeğini kim kabul eder ki?"

Diğerlerinin yanına geri dönmediler. Bir şişe şarabı bitirdiler, sonra bir tane daha açarak gece geç vakitlere kadar ressam arkadaşlarından, Zola, Rimbaud ve Wilde gibi yazarlardan, besteci Mahler ve Debussy'den ve kendilerinden konuştular. Ve ertesi sabah, güneşin ilk ışıkları Henri'nin uyuyan bedenini okşarken, Nick, sadece onun nefes alışını izleyerek uyanık oturuyor, yüreğindeki yeni ve tuhaf dolgunluk hissi yüzünden zorlukla nefes alıyordu.

Bir polis memuru düşüncelerini bölerek sertçe arabaya vurunca irkilerek sıçradı. "İlerde bir at arabası devrilmiş," diye haykırdı polis, sürücüye. "Hiç kimse kıpırdamıyor. Beşinci Cadde'ye sapın."

Nick hâlâ avucunda duran fotoğrafa baktı. Henri'nin üzerindeki ceket onu gülümsetti; onun için bunu satın almasını hatırladı. Resmi tekrar saat kılıfına soktu. Henri onun kendisine karşı fazla iyi, fazla cömert olduğunu düşünmüştü. Öyle değildi. Henri'nin verdiği hediyeler –sevgi, kahkaha, cesaret– çok daha önemliydi. Nick'i babasına karşı koymaya, hayatını kendi seçtiği şekilde yaşamaya ikna eden o olmuştu. Bu biraz emek, Louvre'da oldukça gürültülü bir tartışma da dahil olmak üzere birkaç kavga gerektirmişti. En azından İngilizce kavga etmişlerdi –Henri dilini geliştirmek için İngilizce konuşmakta ısrar ediyordu– bu yüzden müze müdavimlerinin çoğu onları anlamamıştı, ama yine de çok utanç verici olmuştu.

"Henri, lütfen sesini alçalt..."

"Haklı olduğumu söyle bana! Kabul et!"

"Keşke yapabilsem, ama..."

"Ama mı? Ama ne? Onun parasına ihtiyacın yok. Galeride mükemmel para kazanıyorsun..."

"Pek mükemmel sayılmaz."

"Hayır, çok mükemmel! Kiranı ödüyor, bize yiyecek, şarap ve iyi bir hayat sağlıyor..."

"Lanet olsun, Henri, çıngar çıkarıyorsun! İnsanlar bakıyor..."

"Bırak onları! *Quest-ce-que vous regardez eh? Melez-vous de vos affaires!**" diye bağırmıştı Henri iki meraklı kadına. Sonra Nick'in

* Ne bakıyorsunuz, ha? Kendi işinize bakın siz! –ç.n.

gözlerinin içine bakmıştı. "Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle, Nicholas. Bırak senden kopsun. Sen kendi başarını elde edebilirsin. Sen Durand Ruel'in en iyi satış elemanısın. Paris'teki her galeri seni işlemek istiyor..."

"İşlemek değil, işe almak..."

"Kendi galerini açabilirsin ve Londra'da, Amsterdam'da, Roma'da ofislerin olabilir..."

"Henri, anlamıyorsun, bu o kadar basit değil..."

"*Messieurs, s'il vous plaît...**" diye uyardı bekçi.

Bunu soğuk bir sessizlik izledi. Henri bir Vermeer tablosuyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Nick asık suratlı, kollarını kavuşturmuş, siyah saçları sırtına dökülen Henri'ye baktı. *Ne kadar güzel bir adam,* diye düşündü, *çok iyi kalpli ve sıcak. Yetenekli. Akıllı. Aşırı inatçı. Ve onu şimdiye kadar sevdiğim herkesten fazla seviyorum. Tamamen aklın ötesinde.*

Henri bekçinin olduğu tarafa doğru uğursuz bir bakış attı, sonra Nick'e çıkıştı. "Sen *evine gitmek* istiyorsun. Çirkin Londra'yı özledin. Yağmuru. Seni soğuk İngiliç, beni sevmiyorsun."

"İngiliz, Henri. Ve seni seviyorum. Deliler gibi. Ama ben..."

Henri araya girdi. "O zaman kendini sevmiyorsun. Eğer geri dönersen, bu senin ölümün olacak, bunu biliyorsun değil mi? Ona mutluluğunu borçlu değilsin, Nicholas. Ona hayat borcun yok."

"Ama varmış gibi geliyor."

"*Mon Dieu...*** Neden?"

"Görev duygusu, herhalde. Ben onun tek oğluyum. Atalarımız Albion'u yaklaşık iki yüz yıl önce kurmuş. Altı nesil onlar işletmiş; benim yedinci olmam bekleniyor."

"Ama sen bankalardan nefret ediyorsun, Nicholas! Hesaplarını tutturmuyorsun... hatta komisyonlarını bile yatırmıyorsun. Benim yapmam gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum..."

"Ve bir *banka* için Paris'i terk edebiliyorsun, öyle mi? Peki buradaki hayatın? İşin? Beni terk edebileceksin, öyle mi?"

---

* Lütfen, baylar –ç.n.

** Aman Tanrım –ç.n.

"Ama lanet olası tek problem de bu, öyle değil mi Henri? Seni terk edemem."

Nick tanıştıkları gece Henri'ye âşık olmuş ve Henri de hislerine karşılık vermişti. Nick daha önce ona kendisini kirli ve utanmış hissettiren kaçamak ve beceriksiz beraberlikler yaşamıştı, ama hiçbir zaman âşık olmamıştı. Şimdi ise âşıktı. Bu harikaydı! En bayağı eylemler bile birdenbire sihirle dolmuştu. Tavuk satın almak tanımlanamaz bir keyif haline gelmişti, çünkü akşam yemeği için tavuğu baharat ve şarapla pişirecek olan Henri'ye götürüyordu. Pazarda beyaz güller bulmak, altı tablo satmaktan daha büyük bir başarıydı – çünkü bu Henri'nin en sevdiği çiçekti. Ve bir cumartesi Tasset & Lhote'a gidip en iyi boyaları, en kaliteli fırçaları –Henri'nin masrafını karşılayamayacağı şeyleri– seçmek ve Henri'nin şövalesinin yanına bırakmak tarifsiz sevinç veriyordu. Bir ay içinde birlikte bir daireye taşınmışlar ve bunu kusursuz bir mutlulukla geçen bir yıl izlemişti. Nick iki kez terfi etmişti. Durand Ruel bu kadar genç birinde hiç böylesine bir sezgi görmediğini söylüyordu. Ve her gece eve geldiğinde Henri vardı. Konuşacağı, birlikte güleceği ve birlikte günün olaylarını yeniden ele alacağı biri.

Ancak ufukta kara bir bulut vardı – babası. Nick Paris'e gidince babası öfkeden çılgına dönmüştü. Önce sanata olan ilgisinin geçici bir heves olduğunu umarak onu yalnız bırakmıştı. Fakat şimdi onun eve dönmesini istiyordu. Artık yirmi birine geldiğini ve sorumluluklarını üstlenme zamanı olduğunu yazmıştı. Babası bankanın etkisini artırmak, İngiltere ve Avrupa çapında şubeler açmak istiyordu. *İş dünyası değişiyor*, diyordu. Albion'u halka açmak istiyor ve büyümenin planlanmasına yardımcı olması için oğlunu yanında istiyordu.

Nick dönmeyi reddettiği zaman harçlığını kesmişti. Bu işe yaramamıştı, bu yüzden şimdi onu mirasından mahrum etmekle tehdit ediyordu. Eğer bu gerçekleşirse, Nick inanılmaz bir mirası kaybedecekti: milyonlarca sterlin nakit; çeşitli ortaklıklar ve yatırımlar; Londra'da bir şehir evi; bir Oxfordshire malikânesi; Devon ve Cornwall'da mülkler; Lordlar Kamarası'nda bir sandalye. Babasına bir öneriyle cevap yazmıştı: Eğer ona biraz daha zaman

verirse, sadece yaz için müsaade ederse, eylülde konuşmak üzere Londra'ya geleceğini söylemişti. Babası kabul etmişti. Şimdi temmuz başıydı, Henri'yle birlikte iki gün içinde Paris'ten Arles'ye gidecekler ve gelecek haftalar boyunca Nick ne yapacağını planlamaya çalışacaktı.

Kiralık arabanın penceresinden soğuk bir rüzgâr esti. Hâlâ hayal âlemine dalmış olan Nick bunu hissetmedi. O ve Henri, Arles'de güzel bir taş ev kiralamışlardı. Kırsal bölgelerde yürüyüşlere çıkıyorlar, geceleri mışıl mışıl uyuyorlar, dinlenmiş olarak uyanıyorlar ve gürültülü, kirli Paris'e asla geri dönmeyeceklerine yemin ediyorlardı. Henri gün boyunca resim yapıyor, Nick ressamlar ve müşterilerle yazışıyor veya okuyordu. Bazen bir kafede akşam yemeği yemek için şehre yürüyorlar, fakat çoğunlukla Henri yemek pişiriyordu. Nick ona kararından bahsettiği gece Henri soğanlı bir börek yapmıştı. Nick bir lokma bile yiyememişti...

"Vincent konusunda çok endişeleniyorum, Nicholas. Doğru yolda değil," dedi Henri kendisine bir kadeh beyaz şarap doldururken. Bahçede akşam yemeği yiyorlardı.

"Hiçbiriniz değilsiniz," diye yanıtladı Nick.

"Espri yapma. Bu konu ciddi." Henri, kendisi de yaz için Arles'de olan Vincent Van Gogh'un sorununu anlatarak sözlerine devam etti, ama Nick onu neredeyse hiç duymuyordu. Bütün yaz sanattan, arkadaşlarından, yemekten, şaraptan –kendileri için en ağır yükü oluşturan konu hariç her şeyden– konuşmuşlardı. Ancak bu gece bu konuda konuşmak zorundaydılar. Nick seçimini yapmıştı. O öğleden sonra, Henri dışarıda resim yaparken, Nick postaneye yürümüş ve babasına kararını bildiren bir mektup postalamıştı. Sonra yakında bir banka oturmuş ve postane kapanıp postane müdürü bir posta torbasıyla çıkarak bunu tren istasyonuna götürünceye ve Paris'e giden trene yerleştirinceye kadar beklemişti, bu şekilde verdiği kararı geri alamayacağını bilecekti. Eve geldiği zaman, Henri'yi fırından böreği çıkarırken bulmuştu. Ona o sırada anlatmaya çalışmış, fakat Henri çatal bıçakları önüne iterek masayı kurmasını söylemişti.

"Bu öğleden sonra şehirde Vincent'ı gördüm," diye devam etti

Henri. "Çok zayıf, zor tanıdım. Üzerinde eski bir ceket ve havı dökülmüş bir pantolon vardı. Önce bir serseri olduğunu düşündüm. Çalışmalarına bakmam için beni içeri davet etti."

"Nasıl peki?"

"Şaşırtıcı. Öyle bir çaydanlık natürmortu var ki görmelisin. Ve bir Zouave piyadesinin portresi... renkler! Çok kuvvetli, tamamen orijinal."

"Diğer bir deyişle, hiçbir zaman satmayacak."

"Eh..." dedi Henri, ona umut dolu bir bakış atarak, "... belki iyi bir satıcının ellerinde, Paris'in en iyisinin ellerinde..."

Nick şarabından ağız dolusu bir yudum aldı ve karşılık olarak ona uzun uzun baktı.

"En azından dener misin?"

"Evet." Nick şarap kadehini bıraktı, fakat eli öyle titriyordu ki, çarpıp devirdi.

Henri dökülen şarabı silmek için yerinden fırladı. "Nicholas, çok sakarsın... Şuraya bak, hepsi tabağında." Nick'in yemeğine hiç dokunmamış olduğunu fark etmişti. "Neden yemiyorsun? Beğenmedin mi?"

Nick cevap vermedi. Göğsünde güçlü bir baskı hissediyordu, nefessiz kalmıştı.

"Nicholas, ne oldu?"

"Henri, ben..." Sözcükleri ağzından çıkaramıyordu.

"Ah, Tanrım..." diye inledi Henri. "Neyin var söyle bana! Hasta mısın?"

Nick, Henri'ye bakarak onun eline uzandı. "Ben... ben bugün babama yazdım..." Henri'nin yüzünün bembeyaz olduğunu gördü ve aceleyle tamamladı. "... ona dedim ki... ona eve gelmeyeceğimi söyledim."

Henri, Nick'in sandalyesinin yanında diz çöktü ve yanağına dokundu. Nick onu kendine çekti ve hıçkırdığını hissedinceye kadar sımsıkı sarıldı. "Henri, neden ağlıyorsun?" diye sordu. "Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Ben mutluyum, seni aptal. Kendim için mutluyum. Ben senin için ağlıyorum... tüm kaybettiklerin için. Evin, ailen... çok fazla şey."

"Şşş, önemli değil. Şimdi benim evim de ailem de sensin."

O gece hem daha fazla gözyaşı dökmüşler hem de kahkahalarla gülmüşlerdi. Nick kararı için belli bir süre üzüleceğini biliyordu. Ama doğru karar buydu. Ağustos ortalarında Paris'e döndüler. Nick tekrar işine daldı; ressam arkadaşlarına bir satışın getireceği para ve takdiri sağlamaya kararlıydı. Henri'nin çalışmaları da satmaya başlamıştı. Durand Rue'da iki, Goupil'de üç tablosu satılmıştı. Ağustos yerini eylüle bırakıp da Nick de evden hiç haber almayınca, babasının tehdidini hayata geçirdiğini ve artık aralarında hiç temas kalmadığını düşünmüştü. Bu ona çok derin bir acı vermişti, fakat buna dayanabilirdi. Henri'yle sonsuz bir aşk bulmuştu ve bu onun en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. O sıralarda mutluluklarının sonsuza dek devam edeceğini düşünüyordu...

***

Araba, Irving Place'in doğu tarafında sert bir şekilde kenara çekerek Nick'i anılarından tamamen kopardı. Nick arabadan indi, cüzdanını arandı ve arabacıya parasını ödedi. *Kibar*, diye düşündü mahalleyi gözden geçirerek. *Eskiden kalma*. New York'ta ne kadar eskiden kalma olunabileceğini merak ederek gülümsedi. Bir nesil mi? İki mi? New York'lular resimlerini satın aldığı sürece eski veya yeni olması umurunda bile değildi.

Ve öyle de olacaktı, New York'lular resimlerini alacaktı. Durand Ruel '86'da üç yüz izlenimci tabloyla New York'a gelmiş ve aldığı tepki çarpıcı olmuştu. Burada yeni sanatın değerini bilecek kadar sofistike olan pek çok zengin vardı. Ve Nick'in de onlara satacak bol bol tablosu olacaktı. Amerika'ya gelmek üzere yola çıkmadan önce, galeriye binlerce sterlin –neredeyse sahip olduğu tüm parayı– göndermiş ve bunun yanında da, eski iş arkadaşlarına ne istediğini tarif eden ve onlara tabloları New York'taki teminatlı bir antrepoya yollamaları için talimat veren bir telgraf yollamıştı. Tablolar bir hafta içinde gelecekti. Ve geldiklerinde de, her bir tuvali görmek eski bir arkadaşının yüzünü görmek gibi olacaktı. Her birinde ressamının yaşamından, ruhundan bir parça vardı. O tuvallerde kendi yaşamından da bir şeyler vardı. Kendisinin

ve Henri'nin yaşamından. Eğer girişiminde başarılı olursa, eğer yeni ressamlara pazar açabilirse, onlara para kazandırırsa, çektiği acılardan ortaya iyi bir şey çıkmış olacaktı.

Hâlâ gülümseyerek emlak komisyoncusunun yanına gitmek üzere yola koyuldu. *Eckhardt tüm o kasavetini kendine saklayabilir,* diye düşündü. Planlarında yakın zamanda ölmek yoktu. Bugün olmazdı. Yarın da olmazdı. Yapılacak önemli işleri vardı ve bu işlerin tamamlandığını görmeye kararlıydı.

Bölüm Yirmi Dört

"Michael Amca?" diye seslendi Fiona, amcasının yatak odasının kapısından. "Michael Amca, beni duyabiliyor musun? Artık uyanmak zorundasın."

Uyuyan adamdan hiçbir yanıt gelmedi. Yatağında çarşaflarına dolanmış, sırtüstü yatıyordu. Üzerinde kirli, uzun paçalı bir iç çamaşırı ve ayaklarında delik deşik çoraplar vardı.

"Belki de ölmüştür," demeyi göze aldı Seamie.

"Başlama gene şuna, Seamie. Ölmedi. Ölü adamlar horlamazlar." Fiona amcasının ismini tekrar seslendi. Yine cevap alamayınca, onu sarstı. Amcası horlamaya devam ediyordu. Fiona eğilip hafifçe yanaklarını tokatladı, sonra kolunu yakaladı ve onu yukarı doğru çekti. Ama amcası tekrar yatağa devrildi. Fiona usanarak onu itti ve odadan çıkarak banyoya gitti.

New York'taki ilk, uykusuz geçen gecesi sırasında Michael'ın dükkânı kaybetmemesi gerektiğini anlamıştı. Onun ve kendisinin geçimi buna bağlıydı. Dün, Seamie'yi kısa bir şekerleme yapması için yatırdıktan sonra, dışarı yiyecek almaya çıkmıştı. İyi bir dükkân bulana kadar yedi blok yürümek zorunda kalmıştı. Oradaki dükkân sahibi konuşkan biriydi, ona kim olduğunu sormuş, sonra amcasını tanıdığını, binayı satın alacak parayı biriktirmek için ne kadar çok çalıştığını bildiğini söylemişti. "O dükkândan

iyi para kazanıyordu. İçkiden vazgeçerse bunu gene yapabilir," diye de eklemişti.

Fiona geri döndükten sonra kollarını sıvamış, eteklerini toplamış ve yoğun bir temizliğe başlamıştı. Tüm o çöplerin altında ferah, dayalı döşeli bir daire olduğunu keşfetmişti. Michael'ın odasına ilave olarak Fiona'nın uyuduğu ikinci bir yatak odası ve Seamie'nin kullandığı bir çocuk odası vardı. Sifonlu tuvaletiyle, porselen lavabosu ve küvetiyle gerçek bir banyosu da mevcuttu. Ek olarak bir salonu ve yeni bir fırın, bir çifte lavabo, büyük yuvarlak bir meşe masanın bulunduğu bir mutfağı da vardı. Toz alıp süpürdükçe, pek çok güzel detayla karşılaşmıştı: Üzerinde "Coney Island Hatırası" yazan yeşil cam bir vazo. Ivır zıvırların durduğu deniz kabuğu bezeli kutunun yanında camdan bir çift şamdan. Çerçeveli çiçek resimleri. Salonda erik rengi kadife kaplı üç parçalı bir salon takımı, yosun yeşili ve açık yeşil gölgeli yün bir halı. Hiçbiri birinci kalite değildi, ancak hepsi özenle seçilmişti ve hali vakti yerinde bir esnafın yaşamını yansıtıyordu.

Belli ki amcası iyi para kazanmıştı ve bunu gene yapabilirdi. Kendisi de artık çay fabrikasında çalışmayacak veya yok paraya barları temizlemeyecekti; tıpkı planladığı gibi amcası için çalışacaktı. İşi öğrenecek ve ardından kendi dükkânını açacaktı. Burton'ın parasıyla. Şimdiye kadar ondan aldığı beş yüzün sadece kırk sterlinini harcamıştı. Gemideyken elli sterlin bozdurmuş ve ona karşılığında iki yüz elli Amerikan doları vermişlerdi. Geriye kalan dört yüz on sterlin ona iki bin dolardan daha fazlasını getirecekti. Bu para bir servetti, ama aynı zamanda da kendisi ile Seamie'nin geleceğiydi, bunu korumak zorundaydı. Fabrika ücretlerinin salaş bir odanın kirası ile yetersiz gıdaların parasını ödemeye ancak yettiğini tecrübelerinden biliyordu. Eğer dikkatli olmazsa, sonunda iki yakasını bir araya getirebilmek için bu parayı kullanmak zorunda kalacak, neticede elindeki parayı tüketecekti. İşte o zaman Whitechapel'daki kadar fakir hale gelecekti. Ama o bir daha asla fakir olmamaya kararlıydı. Zengin olacaktı. William Burton ve Sheehan'a ilişkin olarak tutması gereken sözler vardı ve ne türden bir intikam alacağı konusunda bir fikri olmamasına rağmen, bunu gerçekleştirmek için paraya -tomarlarla paraya-

ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hayatta hep yukarı çıkacaktı, aşağı inmeyecekti ve bitişik odadaki horlayan enkaz da kendisine yardım edecekti.

Banyoda lavabonun içinde bulduğu bir bardağı aldı ve soğuk suyla doldurdu. Sonra yatak odasına döndü ve amcasının kafasından aşağı döktü.

Michael inledi, öksürdü ve oturdu. Gözlerini kırpıştırarak Fiona'ya baktı ve, "Lanet olası, sen de kimsin? Neden beni boğmaya çalışıyorsun?" dedi.

Fiona ona baktı, inanamıyordu. "Bizi hatırlamıyor musun? Biz senin yeğenleriniz. Fiona ve Seamie. Dün Whelan's'da seninle konuştuk. Bize burada kalabileceğimizi söyledin."

"Hayal gördüğümü düşünmüştüm," dedi Michael, yere fırlattığı pantolonunu almak için uzanarak.

"Ya, tekrar düşün o zaman," dedi Fiona öfkeyle. "Hayal görmedin. Dairenin temiz veya yatağının hazırlanmış olmasından ya da mutfaktaki tabakta domuz pirzolası olmasından daha fazla hayal değil. Onları kim pişirdi sanmıştın? Periler mi?"

"Daha çok şeytanlar yapmışa benziyordu. Bok gibi yanıktı." Michael yataktan kalktı ve ayakkabılarını arandı.

"Vay be, teşekkürler," dedi Fiona, sesi yükselmeye başlamıştı. "Çok teşekkür ederim!"

Michael yüzünü buruşturarak avuçlarını kulaklarına bastırdı. "Başım ağrıyor. O kadar çok konuşma."

Fiona şimdi çileden çıkmıştı. "Ben konuşacağım ve sen de dinleyeceksin. İçmeye son vermek zorundasın Michael Amca. Molly öldüğü için üzgünüm, bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, fakat dükkânını kaybetmek üzeresin."

"Zaten kaybettim," dedi Michael. "Yüzlerce dolar borcum var. Sahip olmadığım bir para." Konuşurken çalışma masasının üst çekmecesini açtı.

"Ama benim var."

Michael güldü. "O türden bir para değil," dedi çekmecesinin altını üstüne getirirken.

"Evet, benim var. Bir... bir tazminat aldım. Babamın patro-

nundan. Kazası için. Sana ihtiyacın kadar borç veririm. Banka borcunu ve diğer alacaklıların parasını ödeyebilirsin."

"Hah!" dedi Michael aradığı şeyi bulunca. Bir matara çıkardı, açtı ve uzun bir yudum aldı.

"Hayır, kes şunu!" diye bağırdı Fiona dehşet içinde. "Michael Amca, lütfen. Dinle beni..."

"Hayır, sen beni dinle," dedi amcası, ani öfke patlamasıyla Fiona'yı korkutarak. "Senin paranı istemiyorum. Senden yardım istemiyorum. Tek istediğim yalnız bırakılmak." Bir yudum daha viski aldı, üzerine bir gömlek geçirdi ve yatak odasından çıktı.

Fiona arkasında Seamie'yle onun peşinden gitti. "Peki dükkân umurunda değil mi?" diye sordu. "Kendini düşünmüyor musun? Ya bebeği? Bizi düşünmüyor musun?"

Michael homurdandı. "Seni düşünmek mi? Kızım, seni tanımıyorum bile."

Fiona sanki bir tokat yemiş gibi irkildi. *Seni alçak*, diye düşündü. Eğer tersi olsaydı, eğer onun çocukları kendi anne babasından yardım isteseydi, babası onlara böyle kötü davranmazdı.

"Sonunda sokaklara düşeceksin, biliyorsun," dedi, öfkesi fitili alev almış bir dinamit gibi parlamaya başlamıştı. "Gidecek yeri olmadığı için ara sokaklarda uyuyan, çöp kutularından yemek yiyen birine dönüşeceksin. Sadece kendini toparlamadığın için. Başka insanların kayba uğrayıp acı çekmediğini mi sanıyorsun? Kendini tek mi zannediyorsun? Ben annemi babamı kaybettiğim zaman neredeyse aklımı kaybettim, fakat kendimi toparladım. Seamie de öyle. Gerçek şu ki, beş yaşında bir oğlanın bile senden daha fazla... yüreği var!"

Bu amcasını durdurdu. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" dedi Michael cebine uzanarak. Kendisine bir şey fırlatılınca Fiona irkilerek geri çekildi. Amcasının fırlattığı şey ayağının dibine düştü. "İşte!" diye bağırdı Michael. "Al o zaman! Al şu kahrolası dükkânı! Senin olsun! Yeter ki beni yalnız bırak, seni ölüm perisi!"

Kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Fiona gözlerinden yaşların fışkırdığını hissetti. Seamie'nin görmemesi için yere bakıyordu. Bunu yaparken, Michael'ın attığı nesne gözüne ilişti. Gümüşümsü bir şeydi ve kara tahtaların üzerinde parlıyordu.

Bir anahtardı. Michael'ın sözleri kulaklarında yankılanıyordu. *Al o zaman. Senin olsun.* Yere eğildi ve anahtara dokundu, sonra hızla elini çekti.

Neler düşünüyordu? Delirmiş miydi? Dükkân işletmek için çok şey bilmek gerekirdi: doğru miktarda mal sipariş etmek, envanterin nasıl tutulacağını ve bilanço hesabını bilmek. Kendisinin bu türden bir bilgisi yoktu, Joe'nun vardı. *Fakat Joe burada değil, öyle değil mi?* dedi bir ses. Daima pek de düşünmek istemediği şeylere dikkatini çeken o içinin derinliklerindeki ses. *O Londra'da,* diye devam etti, *Millie Peterson'la birlikte. Sen ise New York'tasın, işin yok ve eğer inleyip sızlanmayı kesmez ve buna engel olacak bir yol bulmazsan, yakında altından çekilip satılmak üzere olan bir binada yaşıyorsun.*

Elini tekrar uzattı ve anahtarı kavradı. O sırada dışarıdaki merdivenlerde ayak sesleri duydu, sonra da çekingen bir şekilde kapıya vurulduğunu. Kapı, menteşeleri gıcırdayarak açıldı. "Merhaba? Michael?" diye seslendi bir ses. "Orada mısın?"

Fiona anahtarı yerden kaptı, cebine koydu ve doğruldu.

"Merhaba?" Bir kadın kafasını içeri uzattı. "Michael? Ah!" diye bağırdı, şaşırmıştı. "Aman Tanrım! Beni korkuttun." İçeri girdi, kırmızı, sırılsıklam elini göğsüne bastırmıştı. Ufak tefek ama sağlam bir yapısı, tatlı yuvarlak bir yüzü ve büyük kahverengi gözleri vardı, gür kestane rengi saçları bir topuzla arkada toplanmıştı. Kollarını kıvırarak yukarı sıvamıştı ve ön kollarında yer yer sabun köpükleri vardı. "Ben Mary Munro, Michael'ın kiracısıyım. Yukarıda oturuyorum," dedi.

"Ben Fiona Finnegan, bu da kardeşim Seamie. Michael'ın yeğenleriyiz. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Böyle olmasını istememiştim."

Mary, Fiona'nın gözyaşlarından yol yol olmuş yüzünü süzdü. "Bağırışlar duydum. Bu yüzden aşağıya indim," dedi yumuşak bir İskoç İngilizcesiyle. "Anlaşılan sizi epey sıcak karşılamış."

Fiona zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Pek de beklediğimiz gibi bir karşılama olmadı," dedi.

Mary başını iki yana salladı. "Yukarı gelin. Görünüşe göre bir fincan çay iyi gelecek." Onları üçüncü kata çıkarırken cır cır ko-

nuşuyordu. Fiona onun on yıl önce İskoçya'dan göç ettiğini ve üç yıldır oğlu ve kayınpederiyle burada yaşadığını öğrendi. Kocası ölmüştü. Yükleme alanlarındaki bir tren kazasında. Kapıda Mary'nin oğlum diye tanıştırdığı uzun boylu, on dört yaşlarında bir delikanlı tarafından karşılandılar.

"Güzel fincan ve tabakları çıkar, Ian ve çayı koy," dedi Mary onları mutfak masasına yerleştirerek. "Ben şu kalan çamaşırları durulayıp asayım, sonra hep beraber sıcak bir şeyler içeriz."

Mary'nin mutfağı güzel şeyler kokuyordu: ekmek, tarçın ve pastırma. Lavabo parıldıyordu. Soba daha yeni siyaha boyanmıştı. Yerdeki muşambalar yıpranmıştı ve yer yer çatlaklar vardı, ama yeni sürülmüş bir kat cilayla parıldıyordu. Pencerelerde beyaz tığ işi perdeler asılıydı. Mütevazı ama tertemiz mutfak Fiona'ya annesinin mutfağını hatırlatmış, orada olmak onu yatıştırmıştı.

"Kuzinine bir göz atmak ister miydin?" diye sordu Mary, bebek bezlerinin suyunu sıkarken.

"Bebek mi? O burada mı?"

"Evet, salonda. Güzel bir çocuk. Cenazeden beri benimle."

"Ah, iyi olduğuna çok sevindim," dedi Fiona. "Michael bana onun bir arkadaşıyla olduğunu söyledi, ama nerede olduğunu söylemedi. Hatta bana kızın ismini bile söylemedi."

Mary başını iki yana salladı. "O artık kendi ismini bile bilmiyor. Kızın ismi Eleanor, Molly'nin annesinin ismi. Biz ona Nell diyoruz. Hadi gidip gör. Benim işim fazla sürmez."

Fiona salona girince bir çamaşır sepetinin içinde havada sallanan tombik bir yumruk gördü ve neşeyle mırıldanan hafif bir ses duydu. Sepetin içine baktı. Küçük kız görülecek bir şeydi. Babasının siyah saçlarıyla mavi gözlerini ve annesinin dolgun yuvarlak yüzündeki tatlılığı almıştı. Fiona küçük elini tutup cilveleştiği zaman minik kız onu kocaman dişsiz bir sırıtmayla ödüllendirdi. Bebeği sepetten çıkartarak kaldırdı ve mutfağa götürdü, iyi olduğu için çok mutluydu.

"Bitti işte!" dedi Mary, Nell'in son bezini de pencerenin dışındaki ipe asarak. Fiona'yla Nell'in birbirlerine agucuk sesleri çıkardığını görünce gülümsedi. "Küçük bir prenses o. Söyle bana Fiona, yoksa sen Patrick Finnegan'ın kızı mısın? Londra'dan?"

"Evet, öyle."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aksanın seni ele veriyor. Molly bana Michael'ın kardeşinden bahsetmişti. Sanırım erkek kardeşini buraya çekmeye niyeti vardı... Charlie, değil mi? ... New York'ta dükkânda çalışmak için."

"Bunu çok isterdi."

"İsterdi mi? O sizinle birlikte burada değil mi?"

"Hayır, değil. Birkaç ay önce öldü."

"Üzgünüm!" dedi Mary eline yeni aldığı çaydanlığı bırakarak. "Onu bu kadar genç kaybetmek seninle annen baban için çok korkunç olmuş olmalı," dedi.

"Aslında onları Charlie'den daha önce kaybettik," dedi Fiona. Mary çaydanlığı tamamen bırakarak oturunca, Fiona son birkaç aydır Seamie'yle ikisinin başlarına gelenleri kısaltılmış bir şekilde anlattı.

"Tanrım, Fiona, tüm bunlardan sonra Amerika'ya geliyorsun ve amcanı bu durumda buluyorsun. Senin için ne büyük bir şok olmuştur!"

"Evet, henüz üstesinden geldiğimden emin değilim," dedi Fiona, acı dolu bir sesle. "Annemin babamın bana anlattıklarından, aldığımız mektuplardan onun iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar kaba olacağı hiç aklıma gelmemişti."

Mary başını iki yana salladı. "Ah, ama değildir. Öyle düşünmemelisin. En azından... eskiden değildi. Çok nazik bir adamdı. Daima gülümserdi, hep yardıma hazırdı. Onu böyle yapan içki. Molly ölmeden önce hiç içmezdi. Belki semt birahanesinde bir-iki bira, ama bir ayyaş değildi. İyi bir insan, iyi bir kocaydı. Çok çalışkandı. Kendi dairesini tamir etti. Benimkini de edecekti. Ayrıca dükkânı büyütmek istiyordu. Bir sürü planı vardı. Molly şimdi onu görecek olsa, çok üzülürdü. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tatlı dille konuştum, tehdit ettim. Nell'i ondan uzaklaştırdım. Hiçbiri işe yaramadı. Yakında sokaklara düşecek. Ya sonra ne olacak? Molly benim en iyi arkadaşımdı. Nell'i kendi çocuğum gibi seviyorum. Büyüdüğü zaman ona ne söyleyeceğim? Babasının onu terk ettiğini mi?" Sesi çatladı. "İşte böyle canım..." Gözlerini sildi. "Üzgünüm. Kendisine yaptıklarına dayanamıyorum. Hepsi

kederi yüzünden. Öyle olduğunu biliyorum. O hiç ağlamadı, Fiona. Bir kere bile. Hepsini içinde tuttu. Ağlama ihtiyacı duyduğu zaman içip sağa sola bağırıyor."

Mary çay doldurdu. Kalın bir zencefilli çöreği dilimleyerek cömert parçalar servis etti. Fiona kendisininkini tattı. Çok güzeldi ve bunun için Mary'ye iltifat etti. Çayını yudumladı. Berbattı. Dün satın aldığı çay kadar kötüydü. "Nefis" diye tanımlamıştı dükkân sahibi. Ama "bulaşık suyu" demek daha doğru olurdu. Üçüncü sınıf bir *congou*'ydu, eski bir saman kadar yavan ve cansız olan siyah bir Çin çayıydı. Gemide Nick'le birlikte arkadaş oldukları, firmasının New York ofisini açacak olan çay ve kahve ithalatçısı Stuart Bryce onu Amerika'daki çaylar konusunda uyarmıştı. Fiona kendisine Hint yaprakları bulmayı kafasına not etmişti. Bütün Londralılar gibi, Fiona da elinde sert bir fincan çay olunca hayatın zorluklarına daha kolay karşı koyuyordu.

Mary kendi fincanındaki şekeri karıştırdıktan sonra konuşmaya başladı: "Haberin var mı bilmiyorum ama Michael dükkânı kaybetmek üzere. Bu onun için de bizim için de kötü. Binanın yeni sahipleri bizim kalmamıza izin vermeyebilirler. Nereye gideceğimizi bilmiyorum. Michael bizden fazla para almıyordu. Ayrıca Alec ve bitkileri için arka bahçesi olan bir yeri nereden bulabileceğimi de bilmiyorum. Alec benim kayınpederim. Kendisi bahçıvandır. Artık fazla iş yapamıyor, çok yaşlandı, ama hâlâ ara sıra birkaç dolar kazanıyor." Gözleri endişeyle parlıyordu.

"Demin tam da bu konuda bağrışıyorduk," dedi Fiona, Michael'la yaptığı münakaşa için hâlâ üzülerek. "Onun yanında çalışmayı umuyordum. Bir gün kendi dükkânıma sahip olmak istiyorum. Bilmem gerekenleri bana öğreteceğini ummuştum."

"Keşke benim param olsaydı," dedi Mary. "Kahrolasıca bankanın borcunu ben öderdim. Fakat bir servet borçlu... yüzlerce dolar..."

"Faydası yok," dedi Fiona fincanına bakarak. "Ben çoktan denedim. Üzerimde biraz para var ve onun borcunu ödemeyi teklif ettim, fakat reddetti." Çayı fincanın içinde çevirdi, sonra usulca, "Ama bana anahtarını verdi," dedi. "Ve bana dükkânı almamı söyledi."

Kısa bir sessizlik oldu. Mary, "Sana anahtarı mı verdi?" diye sordu.

Fiona başını kaldırarak ona baktı. Mary'nin gözleri artık endişeli değildi. Sandalyenin kenarına oturarak öne doğru eğilmişti, ifadesi yoğun ve heyecanlıydı.

"Yani, sayılır. Anahtarı bana fırlattı."

"Ah Tanrım! Anahtarın ve paran var... dükkânı tekrar açabilirsin!"

Amcası fırtına gibi çekip gittiğinden beri Fiona da tamamen aynı şeyi düşünüyordu. Şimdi Mary onun düşüncelerini yüksek sesle dile getirmişti. "Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu usulca.

Mary masanın üzerinden uzandı ve Fiona'nın ellerini ellerinin arasına aldı. "Evet! Daha biraz evvel bir dükkân istediğini söyledin, öyle değil mi? Amcanınkini al."

"Ama dükkâncılıkla alakalı hiçbir şey bilmiyorum, Mary. Ya yüzüme gözüme bulaştırırsam?" Dükkân için bir an heveslenıyor, bir an sonra korkuyordu.

"Bulaştırmazsın, Fiona. Bunu yapmayacağını kesin olarak biliyorum! Senin yetenekli bir kız olduğunu söyleyebilirim. Bilmediklerini öğrenirsin. Başladığında Michael da her şeyi bilmiyordu. Onun da öğrenmesi gerekmişti."

Fikir tam anlamıyla büyük bir delilikti ve parasıyla bu işe girişmesi muazzam bir riskti. Fakat o anahtara dokunduğundan beri denemek istiyordu. Ya işler yolunda giderse? Ya çok iyi giderse? O zaman dükkânı kurtarmış, Mary'yi ve ailesini burada tutmuş, amcasını sokaklardan, kendisini de bir fabrika işinden kurtarmış olurdu.

"Benim... sanırım bankaya gitmem ve oradaki bir görevliyle konuşmam gerekiyor," dedi tereddütle. "Bir bankaya hiç adım atmadım. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bilsem bile beni dinlemeyebilirler."

"Dinleyeceklerine bahse girerim. Dükkânı açık artırmaya çıkarırlarsa belli bir kayba uğramaya mahkûmlar. Paralarının tamamını asla geri alamazlar. İpotek ödemelerinin devam etmesini tercih edeceklerinden eminim. Biz de elimizden geleni yaparız,

öyle değil mi, Ian?" Ian şiddetle başını salladı. "Senin etrafı temizlemene yardım ederiz. Ben Seamie'ye göz kulak olur, senin için perdeleri yıkarım. Dairemizden ayrılmak istemiyoruz, öyle değil mi, Ian?" Ian başını salladı. Kapının açılıp kapandığını duydular. "Ah, bu Alec olmalı," dedi Mary. "Sana o da yardım eder. Pencereler için çiçek kutuları yapabilir. Molly öyle yaptıracaktı. Onların bahara yetişmesini istiyordu. Ah, *evet* de Fiona, yap şu işi. Bir dene!"

Fiona sırıttı. "Tamam, Mary, yapacağım!"

Mary yerinden fırlayarak onu kucakladı ve başarısız olmayacağını tekrar tekrar söyledi. Dükkânda büyük başarı kazanacaktı. Fiona tekrar yerine otururken altmışlarında görünen bir adam mutfağa girdi. Kıyafeti yıpranmış olsa da temiz ve ütülüydü, düzgün bir şekilde yamanmıştı. Tüvit bir şapkanın altındaki saçları kırlaşmıştı, kırlaşmış bir sakalı ve nazik bakışlı gri-yeşil gözleri vardı.

"Yemek için balık aldım, Mary," diye duyurdu neşeyle, öylesine belirgin bir İskoç aksanıyla konuşuyordu ki, Fiona onu zorlukla anladı. "Birinci sınıf."

"Baba," diye azarladı Mary, "misafirlerimiz varken etrafı kötü kokutma."

Mary kayınpederine Fiona ve Seamie'yi takdim etti ve ona planlarından bahsetti. Alec, Fiona'ya sümbül, nergis, lale ve hercai menekşelerle dolu güzel çiçek kutuları yapmaya söz verdi. Çiçek tarhlarını hazırlamak için dışarı çıkacağını söyleyip torunundan yardım istedi.

"Geliyorum büyükbaba," diye yanıtladı Ian, zencefilli çöreğinin son lokmasını ağzına tıkıştırarak. Büyükbabasından kovaları alırken, Seamie dalgın dalgın onları izliyordu.

"Sen de yardım etmek ister miydin, delikanlı?" diye sordu Mary. "Bir çift ele daha ihtiyaç duyduklarından eminim." Seamie hevesle başını salladı. "Hadi git o zaman."

Kardeşi elinde bir kovayla Alec ve Ian'ın peşinden daireden çıkarken Fiona gülümsüyordu. Dostlarla açık havada olması ve artık kimin öldüğüyle uğraşmaması onun için iyi olacaktı. Fiona,

Mary'nin çaylıkları toparlamasına yardım etti ve dükkânı hemen temizlemeye başlamanın iyi olacağına karar verdiler.

Mary sabun, bez ve tahta fırçaları için süpürge dolabına dalarken, Fiona kardeşini kontrol etmek için pencereye gitti. Mutfak arka bahçeye bakıyor ve Fiona onu çok net bir şekilde görebiliyordu: Seamie bir çapa kullanarak bir el arabasının içinde toprakla gübre karıştırıyordu. Büyük aleti beceriksizce kullanıyordu, ama görünüşe göre Alec bunu hiç umursamıyordu. Yaşlı adamın, sapını biraz daha aşağıdan tutarsa aleti idare etmesinin daha kolay olacağını söyleyerek onu teşvik ettiğini duydu.

İçeriye aniden hafif bir esinti geldi. Pazartesi nisan ayının ilk günü olacaktı ve bahar mevsimi –esintiden hissedildiği üzere– uzak değildi. Fiona mutluydu. Sıcak hava binayı ısıtmak için fazla para harcamayacağı anlamına geliyordu. Dükkânı düşününce içi tedirginlikle pır pır ediyordu, fakat ailesini kaybetmenin üstesinden geldiğini, cinayetleri atlattığını, kardeşini ve kendisini emniyete aldığını hatırlattı kendine. Bakkal dükkânını elbette pek güzel idare edebilirdi.

"İşte geldik," dedi Mary bebeği ondan alıp eline bir paspas, metal bir kova ve bir kalıp sabun vererek. "Ben Nell'in sepetini alayım, hemen aşağı inelim."

Dışarıda Fiona anahtarı dükkânın kilidinde döndürürken, Mary, "Düşünsene," dedi, "daha bir gündür New York'tasın ve şimdiden bir dükkânın var. Bu insana Amerika'nın vaat edilmiş topraklar olduğu ve taşının toprağının altın olduğuyla alakalı tüm o deyişlerin doğru olabileceğini düşündürüyor, öyle değil mi?"

Anahtar kilitte döndü. Fiona topuzu çevirdi ve kapı kayarak açıldı. İnsanı yerine mıhlayacak kadar berbat bir koku çarptı burnuna. Önce öğürdü, sonra Mary'nin temizlik bezlerinden biriyle burnunu kapadı. Gözleri dükkânın içindeki karanlığa alışınca, pis kokunun kaynağını saptadı: bir et soğutucusu. Görünüşe bakılırsa içindekiler hareket ediyordu. *Kurtçuklar*, diye düşündü. Binlercesi, yumuşak, beyaz ve iğrenç. Biraz önce yediği zencefilli çöreği çıkartmamaya çalışarak sertçe yutkundu.

"Babamın bir zamanlar Çinli bir denizciden duyduğu deyi-

şin doğru olduğunu düşünüyorum," dedi önündeki karmaşadan kendini bunalmış hissederek.

"Neydi?" diye sordu Mary, burnuna bir mendil bastırmıştı, gözleri yanıyordu.

"Dilediğin şeye dikkat et; bir bakarsın gerçekleşivermiş."

Bölüm Yirmi Beş

"Sus artık Nell, sen iyi bir kızsın." Mary avazı çıktığı kadar cıyaklayan bebeğe şarkı söyler gibi mırıldanıyordu. Ama bunun faydası olmamıştı. Çocuğun çığlıkları sağır ediciydi.

"Fee? Çörek için biraz para alabilir miyim? Bir nikel* mesela?"

"Hayır Seamie, akşam yemeğinde çörek yiyemezsin."

"Bu öğlen yemeği, Fee. Akşam yemeği değil. Akşam yemeği sonra. Bir nikel istiyorum ben."

"Hayır."

"Charlie bana hep bir nikel verirdi."

"Charlie sana hiçbir zaman bir nikel vermezdi. Londra'da nikelimiz yoktur."

"Eh, peni o zaman. Bir peni alabilir miyim? Beş peni de olur?"

Kilerden muazzam bir patırtının ardından bir bağırma geldi: "Ah, lanet olsun, Ian! Bak ne yaptın! Her tarafım battı..."

"*Sen* yaptın, Robbie! Sana kendi tarafını sıkı tutmanı söylemiştim!"

Fiona yazar kasayı parlatmak için kullandığı bezi attı ve kapıya koştu. "Ian! Robbie! İyi misiniz?" diye haykırdı, Nell'in şamatasının üzerinden.

Ian elinde ahşap bir kasa parçası taşıyarak merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı. Onun aşağısında arkadaşı Robbie her tarafı kahverengi lapa gibi bir şeyle kaplanmış vaziyette, elinde kasanın başka bir parçasıyla öylece duruyordu.

---

* ABD'de beş sentlik para –ed.n

"Bazı çürük elmaları yukarı getirmeye çalışıyorduk. Kasa parçalara ayrıldı," dedi.

Fiona eteğinin çekiştirildiğini hissetti. "Fee, bir nikel istiyorum!"

Mary artık itfaiye sireni gibi feryat etmeye başlayan Nell'in altının ıslak olabileceğini ve onu yukarı götürdüğünü söylemek için seslendi. Fiona oğlanların da yukarı çıkmalarını ve yıkanmalarını söyledi. Kirli ellerini etek cebine sokarak iki çeyreklik çıkardı. "İşin bitince git herkes için akşam yemeği... yani öğlen yemeği al, Ian," dedi. "Ve Seamie'yi de beraber götür. Lütfen."

Onlar gidip de dükkân sessiz kalınca, Fiona tezgâhın arkasındaki tabureye oturdu ve duvara yaslandı. Terli ve kirliydi, yorulmuştu ve gergindi. Cuma günü Mary'nin mutfak masasında hissettiği iyimserlik uçup gitmiş, bunun yerine boyundan büyük işlere giriştiğini düşünmeye başlamıştı. O ve Mary, günlerdir Ian ve Robbie'yle birlikte hiç durmadan temizlik yapıyorlardı ve önlerinde hâlâ dağlar kadar iş vardı. Michael'ın dairesinin enkaz halinde olduğunu düşünmüştü; oysa dükkânla kıyaslandığında orası hiçbir şey değildi.

Haşarat ve ihmal, dükkâna çok büyük hasar vermişti. Çürük etin berbat kokusunu geçirdiklerinde, Mary'yle birlikte çay sandığına farelerin yuva yaptığını keşfetmişlerdi. Diğer haşarat salamura varillerini kemirerek etrafa tuzlu su sızmasına neden olmuşlar, ayrıca tütüne ulaşmak için de puro kutularını dişlemişlerdi. Un ve yulafın içinde kurtlar kaynıyordu. Bal ve pekmez kavanozlarının kenarlarını ölü sinekler çevreliyordu. Meyve ve sebzeler bölmelerinde kuruyup buruş buruş olmuşlardı.

Çürük malları sadece kaldırım kenarına çekmek bile iki günlerini almıştı. Et soğutucusunun gitmesi gerekiyordu; mahvolmuştu. Mary, Ian ve Robbie yük beygiri gibi çalışmışlardı. Fiona onlara ödeme yapmak istemiş, ama Mary para almayı reddetmişti. Yine de o bakmadığı zamanlarda Fiona oğlanların her birinin cebine birer dolar sıkıştırmayı başarmıştı. Alec de işe girişmişti. Arka tarafta pencere çiçekliklerini yapıyordu. Seamie de kendi payına düşeni yapıyor, ulaşabildiği her yerin tozunu alıyordu. Sadece Michael hiçbir yerde görünmüyordu. Yardım etmek için

parmağını oynatmamıştı. Hatta o sabah Fiona yazar kasayı sormak için yanına yanaşıp konuşmaya çalıştığı zaman bile.

"Kasayı açamadım, Michael Amca," demişti gergin bir şekilde, onu yine körkütük sarhoş görünce kızmıştı. "Kasanın anahtarı var mı?"

"Evet."

"Alabilir miyim?"

"Hayır. O senin yazar kasan değil. Orası senin dükkânın değil," diye karşılık vermişti amcası yüksek sesle, o kadar sarhoştu ki, tabureden düşmemek için bar tezgâhına tutunmak zorunda kalmıştı.

"Ama alabileceğimi söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Açılmasını istemiyorum."

"Seni kahrolası adam! Ver şu lanet anahtarı bana!" diye bağırmıştı Fiona çileden çıkarak.

"Önce bana bir dolar ver," demişti Michael.

"Ne?"

"Bana bir dolar ver, ben de sana anahtarı vereyim."

"Buna inanamıyorum. Bana anahtarı satıyor musun? Senin hiç utanman yok mu?"

"Utanç bende fazlasıyla var, sevgili kızım. Bende olmayan şey nakit."

Fiona burnundan soluyordu. Michael'ın elinden Tim Whelan'ın kasasına daha fazla para gitmesini istemiyordu, fakat anahtara ihtiyacı vardı. Cebinden bir banknot çıkarmış ve anahtarla takas etmişti. "Bir dolar," demişti. "Bütün alacağın bu kadar, bu yüzden idare etsen iyi olur."

Önce amcasına, sonra da Tim Whelan'a kötü bakışlar attıktan sonra birdenbire geri dönerek kapıya yönelmişti. Eli topuzun üzerindeyken, dönüp Michael'a bakmış ve, "O çok güzel, biliyorsun," demişti. Michael anlamaz bir ifadeyle yüzüne bakmıştı. "Kızın. Nell. Seninki gibi mavi gözleri ve siyah saçları var, geri kalan her şey de tamamen Molly'den."

Karısının ismini duyunca Michael'ın yüzünü ıstırap kaplamıştı. "Ona Nell mi diyorlar?" diye sormuştu. Bir içki daha sipariş vermişti.

"Salak herif," diye mırıldandı şimdi Fiona, kasayı parlatmaya bıraktığı yerden devam ederek. Amcasının yardımına umutsuzca ihtiyacı vardı. Zor da olsa temizliği mükemmelen yapabiliyordu. Fakat bankalarla ve alacaklılarla konuşmak onun sahip olmadığı becerileri gerektiriyordu. Michael'ın mal tedarikçilerinden ikisi –değirmenci ve balıkçı– daha şimdiden ziyarete gelmişlerdi. Dükkânı açık görmüşler ve paralarını istemek için içeri girmişlerdi. Fiona onların gözüne girmeyi umarak, amcasının kredisini devam ettireceklerini umarak onlara ödeme yapmış, ama adamlar kredi açmayı reddetmişlerdi. Yeni tedarikçileri nasıl bulacaktı? Ve bulduğu zaman, kendisini kazıklamadıklarını nereden bilecekti? Hatta malların kaça olduğunu bile bilmiyordu. Ne de Amerikalıların neler yediğini. Neyi ne miktarda sipariş edeceğini nereden bilecekti? Bu boyutta bir dükkân haftada yirmi kiloluk bir çuval yulaf ezmesi tüketebiliyor muydu? Ya da iki çuval? Yoksa on mu? Bir gün için ne kadar süt almalıydı? Kaç pirzola ve sosis? Bu iş olmayacaktı. Çok çok acemiydi. Bankada da farklı olmayacaktı. Dün, pazartesi oraya gitmiş ve hafta sonunda müdürü görmek için bir randevu almıştı. Müdür onun dükkân işletmekle alakalı hiçbir şey bilmediğini görecek ve onu derhal kapının önüne koyacaktı.

İçgüdüsel olarak, her endişelendiği veya korktuğu zaman yaptığı gibi Joe'nun verdiği mavi taşa dokunmak için elini cebine attı, ama taş gitmişti. Elbette öyleydi, onu rehinciye satmıştı. Her tarafını bir terk edilmişlik duygusu kapladı. Ona özlem duyuyordu, ona çok ihtiyacı vardı. Keşke burada olsaydı. O ne yapılacağını kesinlikle bilirdi. Birlikte olsalardı bu kadar zor olmazdı. Fiona üzüldüğü zaman, Joe hep yaptığı gibi onu güldürünceye kadar espriler yapar ve onu öperdi. Joe'yu düşünmek çok acı veriyordu. Hâlâ acıyıp acımadığını anlamak için büyük, çirkin bir yaraya parmaklarını değdirip hâlâ her zamanki gibi olduğunu anlayınca yüzünü buruşturmaya benziyordu. Neden tıpkı Joe'nun Guy Fawkes gecesinde onu unuttuğu gibi, kendisi de onu unutamıyordu?

Duvardaki saat öğleni vurdu. *Londra'da saat beş olmalı,* diye düşündü. *Salı günü çay saati.* Joe şu anda her neredeyse evine gidiyor olmalıydı. *Şimdi hayatı nasıldır acaba?* diye merak etti. Güzel bir

evde mi yaşıyordu? Güzel kıyafetler giyiyor ve etrafta faytonla mı dolaşıyordu? Şimdi Peterson's'da önemli biri mi olmuştu? Mutlu muydu? Millie'nin her gün onun gözlerinin içine baktığını, onun gülümsemesini gördüğünü, ona dokunduğunu düşünmek Fiona'nın içini paramparça ediyordu. Peki kendisi? Kendisi Joe'ya bir daha asla bakamayacaktı. Belki de Joe evde sıcak bir yemek yiyor veya belki de bir yerlerde şık bir restoranda oturuyordu...

Her nerede olursa olsun, tuzlu salamura suyuyla kaplı iğrenç bir dükkânın pisliğine kıçına kadar batmış şekilde durmuyordur, alçak herif, dedi iç sesi öfkeyle. Fiona bu sesten ders çıkarmaya çalıştı. Üzüntü yerine öfke hissetmeye çalıştı; bu daha kolaydı. Kendisine ondan nefret ettiğini, nerede olduğunun veya ne yaptığının umurunda olmadığını söylemeye çalıştı. Ama öyle değildi. Onu seviyordu. Hâlâ. Her şeye rağmen. Ve hayatta en çok istediği şey, Joe'nun kapıdan girmesi, onu kollarına alması ve korkunç bir hata yaptığım söylemesiydi.

Hiç şans yok, diye düşündü. Gayret ederek Joe'yla alakalı düşünceleri aklından çıkardı. Yapılacak işleri vardı ve kendisine acıyarak etrafta dolanacak vakti yoktu. Duvarların boyanması gerekiyordu. Boya almak için nereye gideceğini hiç bilmiyordu, fakat ilk geldiğinde bitişik binanın kaldırımında boya kovaları gördüğünü hatırladı. Orada her kim yaşıyorsa, orayı yeni boyamıştı. Belki o kadın veya erkek nereye gidilmesi gerektiğini biliyordu. Dışarı adım attığında, bir araba kenara yanaştı. Kapı açıldı ve uzun boylu sarışın bir adam elinde bir piknik sepetiyle dışarı atladı.

"Nicholas!" diye bağırdı Fiona mutlulukla. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni özledim! Perşembe buluşacağımızı biliyorum, ama bekleyemedim."

Fiona onu gördüğüne çok sevinmişti. Onun sadece tebessümü bile moralini düzeltmişti. "Harika görünüyorsun," dedi. Öyleydi de gerçekten – Nick her zamanki gibi yakışıklı ve şıktı. Fakat galiba biraz fazla solgundu.

"Sen de pis bir paçavracı gibi görünüyorsun!" diye karşılık verdi, Fiona'nın çenesinden bir cila izini silerek. "Ne yapıyorsun burada?" Gözlerini onun üzerinde dolaştırarak, elbisesinin yukarı

kıvrılmış kollarını, yukarı toplanmış eteğini süzdü. Kaldırımdaki çöp yığınına, boş dükkâna, vitrindeki açık artırma ilanına baktı ve kaşlarını çattı. "Hmm, işler planladığın gibi gitmiyor anlaşılan, yaşlı alabalık?"

"Evet, pek öyle gitmiyor," dedi Fiona, onun tuhaf sevgi sözlerine gülümseyerek. Nick ona korkunç isimlerle hitap ediyordu. Eski ayakkabı. Eski bagaj. Eski köstebek. Eski değnek.

"Neler oldu?"

Fiona içini çekti. "Şey... yengem ölmüş ve aylardır çalışmayan ayyaş bir amcam var. Banka borçlar ödenmediği için yasal hakkını kullanıyor ve dükkânı açık artırmaya çıkarmayı planlıyor. Benim devralmama izin verip vermeyeceğini görmek için bankanın müdüründen bir randevu aldım. Alacaklıların borcunu ödemek için daha şimdiden kendi paramdan epey bir şey harcadım. Ve hepsi boşa gidebilir. Banka beni kolaylıkla geri çevirebilir."

"Anlıyorum."

"Senin işlerin nasıl gidiyor?"

"Harika!" dedi Nick canlı bir şekilde. "Yaşayacak bir yer bulamadım. Galerim için bir yer bulamadım. Her şey çok küçük, çok pis veya aşırı pahalı. Ve tam bir saat önce, satın aldığım tüm tabloların –tüm sermayemin– Le Havre'dan yanlış gemiye konduğunu ve Johannesburg'a yollandığını bildiren bir telgraf aldım. Kahrolası Afrika'ya! Buraya gelmeleri çok uzun zaman alacak. Otelim gürültülü. Yemekler felaket. Ve çay da kelimelerle anlatılamayacak kadar kötü. Bu lanet şehirde hiç kimseyi anlayamıyorum. İngilizce konuşmuyorlar. Hem de aşırı kaba insanlar."

Fiona ona sırıttı. "New York'tan nefret ediyorum."

"Ben de. Boş ver şu lanet yeri," diye karşılık verdi Nick de sırıtarak.

"Fakat gemiden indiğimiz zaman demiştin ki..."

"Boş ver ne dediğimi. Çılgın gibiydim." Kolunu Fiona'nın omzuna attı.

"Of, Nick," diye içini çekti Fiona, başını ona dayayarak. "Ne fiyasko ama."

"Hem de çok büyük."

Fiona başını kaldırıp ona baktı. "Ne yapacağız?"

"Kana kana şampanya içeceğiz. Hemen. Bunun tek çaresi bu."

Fiona onun eşyalarını aldı, dükkânın içine yerleştirdi ve ona nereden boya alacağını öğrenmek için komşu eve gitmek zorunda olduğunu bildirdi. Nick onunla birlikte geleceğini söyledi. Kapıda dururlarken, içeriden sesler duydular: New York aksanlı bir adam ve İtalyan aksanlı bir kadının sesi. Sanki kavga ediyorlardı. Fiona kapıya vurmak için kaldırdığı elini geri çekti, ama görülmüştü ve birkaç saniye içinde şal desenli pantolon askıları ve bunlara uygun kravat takmış neşeli bir genç adam onları içeri alıyordu.

"Gelin gelin! Ben Nate. Nate Feldman. Bu da karım Maddalena." Kara gözlü, siyah saçları başının üzerinde toplanmış çarpıcı bir kadın bir çizim masasının arkasından onlara el salladı. Boya lekeli beyaz bir bluz ve barut rengi bir etek giymişti.

Fiona kendini ve Nick'i tanıttı, sonra "Ben... nereden boya alacağımı bana söyleyebileceğinizi ummuştum," dedi. "Badana boyası. Bitişikteki amcamın dükkânında çalışıyorum ve birkaç gün önce boya kovaları görmüştüm... Umarım rahatsız etmiyoruzdur..."

"Ah, bağırtıları mı duydunuz?" dedi Nate gülerek. "Merak etmeyin, sadece bu şekilde çalışıyoruz. Haykırıp bağırıyoruz, sonra bıçaklar ve silahlar çekiliyor, sonra da kim ayakta kalırsa o kazanıyor." Önce Fiona'nın kuşkulu ifadesine, sonra Nick'e baktı. "Hey ikiniz, şaka yapıyorum! Bu bir şaka! Anlarsınız ya... ha ha ha? Şimdi şu fikri dinleyin ve ne düşündüğünüzü söyleyin..." Elleriyle havada büyük bir poster çizdi. "Bir yük arabası resmi var ve üzerinde şu sözler yazıyor: HUDSON'S SELTZER. Arabanın bir sürücüsü var, koltuğundan eğilmiş sizinle, yani müşteriyle konuşuyor. Şöyle diyor: 'Mide rahatsızlıkları için bizim köpüklüleri deneyin, biz de fırtına gibi teslim edelim!' İşte, resim şurada. Göster onlara, Maddie... gördünüz mü? Ne düşünüyorsunuz? İşe yarar mı dersiniz?"

"Evet evet, bence yarar," dedi Nick. "Resim çok ilgi çekici."

"Ya sözler nasıl? Beğendiniz mi..."

"Tanrı aşkına, Nate! Onları oturmaya davet et!" diye payladı Maddalena.

"Üzgünüm! Lütfen... oturun," dedi Nate, baskılar ve afişlerle kaplı bir kanepeyi işaret ederek. Fiona bir afiş aldı ve yana koydu.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi Nate. "Burası hem ofisimiz hem evimiz. Kendi işimizi yeni kurduk. Kendi reklam ajansımızı açtık. Tam bir kaos."

"Bu harika bir şey, Bay Feldman," dedi Fiona, hayranlıkla elindeki afişe bakarak.

"Nate, lütfen."

"Nate," dedi Fiona. "Ne kadar güzel bir resim!" Afişte şöyle yazıyordu: WHEATON'S HAYVAN KRAKERLERİ – HER KUTUDA BİR MACERA! Resim bir anaokulunda az önce bir Wheaton's kutusu açmış çocukları tasvir ediyordu. Krakerler dışarı fırlayarak gerçek zebralara, kaplanlara ve zürafalara dönüşüyorlar, sırtlarında çocuklarla odada hoplayıp zıplıyorlardı. Fiona, Seamie'nin bunu gördüğü anda bir kutu kraker için yalvar yakar olacağını biliyordu. "Wheaton's böyle bir reklamla çok satıyor olmalı," dedi.

"Ee... şey," dedi Nate süklüm püklüm, "o reklam henüz kullanılmadı."

"Bunların hiçbiri kullanılmadı," dedi Maddie masanın arkasından çıkarak. "Daha ajansı açalı bir hafta oldu. Henüz müşterimiz olmayacak kadar yeniyiz."

"Bunların hepsi ya satarsak umuduyla yapıldı," diye açıkladı Nate. "Birçok şirkete başvurduk ve ilk reklamlarını bedava yapmayı teklif ettik. Eğer bunlar müşteri çekerse, ikincisi için ödeme yapacaklar."

"Başlamak için zor bir yol gibi görünüyor," dedi Nick.

"Öyle. Ama yakında gerçek müşterilerimiz olacak," dedi Nate iyimser bir şekilde. "Bir sürü bağlantımız var. Benim Pettingill'den. Eskiden çalıştığım firma. Maddie'nin de J. Walter Thompson'dan. Sadece ilk olarak kendimizi kanıtlamamız lazım, öyle değil mi, Mad?"

Maddie başıyla onaylayıp kocasına gülümseyince, Fiona ikisinin arasında bir miktar endişe yüklü olsa da umut dolu bir bakış gördü. Nate tekrar misafirlerine döndü. "Bugün gerçekten görgü kurallarını unuttum. Size bir içki ya da öğlen yemeği için bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Ah! Nate... bugün daha alışveriş yapmadım," dedi Maddie beceriksizce. Fiona'ya döndü. Yanakları alev alevdi. "Gördüğünüz gibi, o kadar meşgulüz ki, gitmeyi unuttum."

Fiona, Maddie ve Nate'in meteliksiz olduklarını anladı. "Ah, sorun değil. Hem zaten kalamayız," dedi alelacele. "Biz... ben ... dükkân var ve..."

Nick, güler yüzle araya girdi. "Sizin bize bir şey ikram etmek istediğinizi duymamış olayım, hele hele Fee'nin kapısına kocaman bir yiyecek sepeti ve en iyisinden iki şişe dul Clicquot şampanyası getirmişken dünyada olmaz. Acaba siz bizimle bir şeyler atıştırmak için gelir misiniz? Israr ediyorum. Gerçekten. Çok fazla getirdim ve boşa gitmesine dayanamam. Hele hele açlıktan ölen çocuklar varken... şeyde..." –elini salladı– "artık bu günlerde açlıktan ölen çocuklar her neredeyse."

Fiona evet demeleri için onları sıkıştırdı ve en sonunda kabul ettiler. Tekrar dükkâna döndüklerinde Nick sepetini açtı ve havyar, ıstakoz salatası, jöleli tavuk, somon füme, ekmek, meyve ve küçük güzel kekler çıkardı. Sepette dört kişilik porselen tabak, gümüş çatal bıçak ve kristal bardaklar, fakat bu sayının iki misline yetecek kadar yiyecek vardı. Tezgâhı masa olarak kullandılar ve yemek yerken konuştular. Nate ve Maddie, Nick ve Fiona hakkında her şeyi ve şehirde ne yapmayı planladıklarını öğrenmek istediler. Daha sonra Nate, Fiona'ya yeni reklam bilimi, bunun önemi, gücü ve marka isminin halkın bilincine yerleşmesinin gerekliliği konusunda uzun bir söylev verdi. Ona dükkânı tekrar açtığı zaman reklam yapmasını tavsiye etti. Fiona ona ilk ödeme yapan müşterileri olacağını söyleyince, Nick de kendisinin ikinci müşterileri olacağını bildirdi.

Onlar yemek yerken oğlanlar koca bir torba çörekle geri dönünce, Fiona doğru dürüst bir şeyler yiyinceye kadar çörekleri onların ellerinden aldı. Ian daha fazla tabak getirmek için yukarı kata koşturdu. Seamie, Nick'e sarıldı ve ölmediği için ne kadar memnun olduğunu söyledi. "Sorma," dedi Fiona, Nick'in dehşete kapılmış ifadesini görünce. Seamie ona baba deyince Fiona, Nate ve Maddie'ye durumun göründüğü gibi olmadığını izah et-

mek zorunda kaldı. Mary, Nell'i doyurmuş ve şekerleme yapması için yatırmış olarak aşağı indi ve kendisine bir kadeh şampanya veren Nick'le tanıştı. Alec bitmiş bir pencere çiçekliğiyle bahçeden içeri girdi ve dükkânın ne kadar iyi göründüğünü söyleyerek şaşkınlığını belirtti.

"Teşekkür ederim, Alec," dedi Fiona endişeli bir sesle, ona da bir tabak hazırlarken. "Umarım bir sonraki sahibi için temizlemiyorumdur."

Mary onun endişeli sesini susturdu ve yemeğini bitiren Maddie duvarlara bakarak krem rengine çalan bejin, bembeyaz badanadan daha iyi olacağını söyledi. Fiona'ya bölgedeki boyacı dükkânının adresini ve kafasındaki boya renginin ismini verdi; Ian'la Robbie de gidip boyayı almak için gönüllü oldular. Maddie badanadan önce duvarların yıkanması gerektiğini söyledi. Fiona'nın sabunlu suyla doldurduğu kovayı aldı ve kollarını sıvayarak işe koyuldu. Duygulanan Fiona bunu yapmak zorunda olmadığını söyledi, fakat o omzunu silkerek eğer bunu yapmazsa, kocasıyla çalışmak için eve geri dönmek zorunda kalacağını ve doğruyu söylemek gerekirse duvarları yıkamayı tercih ettiğini söyledi. Nate gücenmiş numarası yaparak bir bez aldı ve kapı kulpunu parlatmaya başladı. Nick, coşkuyla ama beceriksiz bir şekilde yer paspasını kaptı ve etrafta itelemeye başladı, fakat sadece yerleri daha beter kirletti.

Ona gülerlerken, Fiona zayıf omuzlarında taşıdığı yükün biraz hafiflediğini hissetti ve New York'a geldiklerinden bu yana ilk kez kendini mutlu, gerçekten mutlu hissetti. Belki her şey tam planladığı gibi gitmemişti ve belki ona yardım edecek bir amcası yoktu, ama ona cesaret veren harika Munro'lar, özellikle de Mary vardı. Ve sevgili Nick'ine ve yeni arkadaşlarına –hepsi kendi hayallerini takip eden bu insanlara– sahip olmak onu neşelendirmiş, ona ilham vermiş ve moralini yükseltmişti. Eğer Maddie ve Nate işleri için her şeylerini riske atabiliyorlarsa, eğer Nick bir galeri açmayı deneyebiliyorsa, o da bu dükkânda başarılı olabilirdi.

Bölüm Yirmi Altı

"İyi günler, Bay Ellis. Ben Fiona Finnegan..."

Fazla içten pazarlıklı, diye düşündü Fiona. Çizmelerinin topukları banka müdürünün bekleme odasının mermer zemininde yankılanarak, sinirli sinirli odayı arşınlıyordu. Baktığı her yerde soğuk, parlayan mermerler vardı – ayağının altında, tavanda, duvarlar hariç her yerde; duvarlar eski Hollandalı tüccarların resimleriyle kaplıydı. Bir grup bir gemiyi boşaltıyordu. Bir başka grup bir dükkânı düzenliyordu. Bir üçüncüsü görünüşe göre iki bilezik ve bir gerdanlık karşılığında Kızılderililerden Manhattan'ı satın alıyordu. Tekrar denedi. "Ben Fiona Finnegan. İyi günler, Bay Ellis..." Yine olmamıştı. "Siz sanırım Bay Ellis'siniz. Ben Fiona Finnegan. İyi günler..."

"Oturmak istemediğinizden emin misiniz, Bayan Finnegan?" diye sordu Bay Ellis'in sekreteri, isim levhasına göre Bayan A. S. Miles. "Birazdan sizinle ilgilenecektir."

Fiona onun sesiyle yerinden sıçradı. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim," dedi gergin bir tebessümle. "Ayakta duracağım." Elleri buz gibiydi ve boğazı sıkışıyordu.

Kendini güvenli hissetmek için en iyi kıyafetini giymişti: çikolata rengi bir etek ve ince çizgili bir şömizye bluz. Nick iyi bir kıyafetin insana özgüven verdiğini söylüyordu. Kıyafetinin üzerine lacivert paltosunu almış, yakasının içine gül desenli pembe bir ipek eşarp sokmuştu. Saçını, Nick'in gemide canı sıkıldığı bir öğleden sonra onun için icat ettiğine benzer bir stilde yukarıda toplamıştı. Topuz pek güzel olmamıştı –Fiona özen göstereme-yecek kadar gergindi– ama idare ederdi.

Son hafta boyunca amcasının dükkânına kendi parasından neredeyse üç yüz dolar yatırmıştı. Bunun bir kısmı yeni bir et soğutucusuna, badanaya ve yeni raflara gitmişti. Bir kısmıysa alacaklılara ödeme yapmak için harcanmıştı. Borçları temizlemenin

First Merchants'ı etkileyeceğini ve kendisinin ciddi ve yetkin olduğunu göstereceğini umuyordu.

Pencereden Wall Street diye bilinen işlek caddeye bakarken Bayan Miles'ın, "Bayan Finnegan? Bay Ellis şimdi sizi görecek," dediğini duydu.

Midesinin bir yılan balığı gibi kıvrım kıvrım olduğunu hissetti. Franklin Ellis'in ofisine, koyu ahşap panellerle, Hudson Vadisi manzaralarıyla ve masif maun mobilyalarla döşenmiş odaya girdi. Bay Ellis kendi masasının yanında ayakta duruyordu. Sırtı Fiona'ya dönüktü, ama siyah takım elbisesi, briyantinli saçları ve bir belgeyi okuyup bitirirken işaret parmağını kaldırma şekli Fiona'ya ağır ve mizahtan anlamayan bir adam izlenimi verdi.

Keşke Michael burada olsaydı, diye düşündü, daha şimdiden korkmuştu. Keşke bunu tek başına yapmak zorunda olmasaydı. Geçen gece kendisiyle gelmesi için amcasına yalvarmıştı – fakat ahmak adam bunu reddetmişti. Dükkâna adım atmak istemese bile, bankaya onunla birlikte gelebilirdi halbuki. Fiona bütün bunlar hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey! Emin olduğu tek şey –çünkü Michael'm ödeme defterine bakmıştı– amcasının binasının 15.000 dolara mal olduğuydu. Dört yıl önce 3.000 dolar yatırmış ve paranın kalanı için yüzde altı faizle otuz yıllık kredi almıştı. Aylık ödemeleri 72 dolardı. Ödeme yapmayı kasım ayında kesmişti ve şimdi bankaya 360 dolara ilaveten 25 dolar da ceza borcu vardı. Eğer Ellis kârlar ve yüzdeler hakkında bir şey soracak olursa, eğer ipotek karşılığı ne kadar kâr beklediğini veya işletme masraflarının neye tekabül ettiğini öğrenmek isteyecek olursa, Fiona yanmıştı. *Bu işi elime yüzüme bulaştıracağım*, diye düşündü. *Adam beni dinlemeyecek. Beni ciddiye almayacak. Asla...*

Franklin Ellis ona doğru döndü. Fiona gülümsedi, elini uzattı ve, "İyi günler, Bay Fiona. Ben Finnegan Ellis," dedi. *Ah, lanet olsun*, diye düşündü. "Hayır, yani... yani şey... ben..."

"Oturun, Bayan Finnegan," dedi Ellis kısık bir sesle, masasının önündeki bir koltuğu işaret ederek. Onun uzattığı eli görmezden gelmişti. "Anladığıma göre Sekizinci Cadde yüz altmış dördü konuşmak için buradasınız."

"Evet, efendim," dedi Fiona kendine gelmeye çalışarak. "Size

amcamın borçlu olduğu üç yüz seksen beş doları ödemeye yetecek kadar param var. Ve dükkânı işletme sorumluluğunu benim devralmama izin vereceğinizi umuyorum."

Çabalayarak sakinleşti, zihnini odakladı ve sistemli bir şekilde meramını anlatmaya başladı. Maddie'den ödünç aldığı küçük deri evrak çantasını açtı, amcasının tedarikçilerinden aldığı, borçların ödendiğine dair tüm makbuzları çıkardı ve Ellis'in incelemesine sundu. Daha sonra mütevazı bir reklam vermek için kafasında olgunlaştırdığı planın bir taslağını çizdi: Reklam yerel gazetede birbirini izleyen üç pazar boyunca yarım sayfa olarak çıkacaktı, çünkü reklam vermek için pazar baskıları cumartesilerden daha ucuzdu. Adama reklamı gösterdi: Maddie ve Nate tarafından kalem ve mürekkeple çizilen, dükkânın üstün ürün yelpazesini ve hizmetlerini anlatan bir eskizdi bu. Eskiz iki amaca hizmet edecekti; reklam olarak kullanılmasına ilave olarak, bu eskizden el ilanları da yapılacak ve ilanların üzerinde bir dolar veya üstü her alışveriş için çeyrek librelik bedava çay kuponu da yer alacaktı.

Dükkânla alakalı planlarından bahsederken Fiona gerginliğini tamamen unutmuştu. Ellis'in saatine göz attığını görmedi. Bakışlarının göğsünde dolaştığını görmedi. Onun kendisini dinleme zahmetine bile girmediğini anlamadı; Ellis akşam yemeği planlarını düşünüyordu. Fiona onun yüzündeki ifadeyi doğru okumamıştı. Kendisiyle ilgilendiğini sanmıştı, ama Ellis sadece hafif bir keyif içerisindeydi – bir gösteri köpeğinin havlayarak toplama-çıkarma işlemlerinin sonuçlarını söylemesini izlerken hissedilen türden bir keyif.

Adamın dikkatini çektiğine inanmak Fiona'yı cesaretlendirmişti. Ona yaptığı çalışmalardan bahsetti: Yeni badanayı, pencere çiçekliklerini, pencerelerdeki güzel dantel perdeleri anlattı. Rekabet için müşterilere daha kaliteli ürünler, ev yapımı yemekler ve taze çiçekler sunmakla alakalı tüm fikirlerini açıkladı. Hatta bir teslimat hizmeti sunmayı bile planlamış, mahalledeki kadınlara ekstra bir ücret söz konusu olmaksızın biraz zaman kazandırırsa, kadınların yalnızca kendisinden alışveriş yapacaklarını düşünmüştü.

"İşte gördüğünüz gibi, Bay Ellis," diye coşkuyla tamamladı

sözlerini, yanakları al al olmuştu. "Amcamın dükkânını karlı bir şekilde işleteceğime ve her ay gerekli ödemeleri tam olarak yapacağıma inanıyorum."

Ellis başını salladı. "Kaç yaşındayım demiştiniz, Bayan Finnegan?"

"Söylememiştim, ama on sekizim."

"Peki daha önce hiç dükkân idare ettiniz mi?"

"Şey... ben... tam olarak değil... hayır, efendim, etmedim."

"Amcanız için ortaya koyduğunuz gayretleri takdir ediyorum, Bayan Finnegan, ama korkarım bir işletmenin sorumluluğunu almak için biraz fazla genç ve deneyimsizsiniz. Benim bankanın çıkarlarını korumak zorunda olduğumu ve mevcut koşullar ışığında en doğru hareket tarzının hâlâ bir açık artırma olduğunu anlayacağınızdan eminim."

"Bağışlayın beni, ama bu mantıklı değil, efendim," diye karşı çıktı Fiona. "Açık artırmada para kaybedeceksiniz. Ben size kredileri geri ödemeyi ve kredinin koşullarını yerine getirmeyi teklif ediyorum. Bu yüzde altı kâr demektir. Kuşkusuz kaybetmek yerine kazanmayı tercih edersiniz..."

"Görüşmemiz sona ermiştir, Bayan Finnegan. İyi günler," dedi Ellis buz gibi bir ifadeyle, işinin on sekiz yaşında bir kız tarafından kendisine öğretilmesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Ama Bay Ellis..."

"İyi günler, Bayan Finnegan."

Fiona kâğıtlarını toparladı ve evrak çantasına geri koydu. Yıkılmış bir kadın yerine bir kraliçenin onuruna yakışır bir vakarla ayağa kalktı ve yine elini uzattı, ancak bu sefer Ellis'in sıkması için bekledi. Daha sonra dışarı çıkıncaya kadar gözyaşlarının akmamasını umarak ofisten çıktı.

Mağlup olmuştu. Geçen hafta yaptığı tüm çalışmalar boşa gitmişti. Harcadığı paralar da! Tanrım, hepsini çöpe atmış gibi olmuştu. Bir bankanın kendisini dinleyeceğini düşünecek kadar nasıl aptallık yapabilmişti? Eve gitmekten çok korkuyordu. Mary'nin her şeyin yolunda gittiğini umarak kendisini beklediğini biliyordu. Ona ne diyecekti? Mary kendisine bel bağlamıştı. Hepsi öyleydi. Ve kötü haberleri verdikten sonra, en çok korktu-

ğu şeye başlayabilirdi: yaşayacak bir yer aramaya, bir iş aramaya. Binanın satıldığını seyrederek. Amcasının evsiz kalmasını, yabani bir sarhoş olmasını, sokaklara düşmesini izleyerek.

Evrak çantasının klipsini kapadı. Başı öne eğikti ve Ellis'in kapısının dışındaki deri kanepede tek bacağını diğer dizinin üzerine atmış oturan şık giyimli adamı fark etmemişti. Adam uzun boyluydu, kırk yaşlarında gösteriyordu ve dikkat çekecek kadar iyi görünümlüydü, alaka ve takdirle Fiona'ya bakıyordu. Elindeki puroyu söndürdü, ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Ellis sizi geri mi çevirdi?"

Fiona, hâlâ gözyaşlarını tutmaya çalışarak alelacele başını salladı.

"Kendisi biraz yaşlı kadınlara benzer. Oturun."

"Anlayamadım?"

"Oturun. Size kulak misafiri oldum. Fikirleriniz güzel. Hedefe bir farklılaşma stratejisiyle yaklaşıyorsunuz."

"Neyle neyle?"

"Farklılaşma." Adam gülümsedi. "Lafı beğendiniz mi? Ben kendim türettim. Kendini rekabetten ayrı tutmak demek. Rakiplerin yapmadığı şeyleri sunmak. Ne yapabileceğime bir bakacağım."

Kapıyı arkasından çarparak Ellis'in ofisinde kayboldu. Afallayan Fiona, Bayan Miles oturmasını söyleyinceye kadar, tam olarak adamın bıraktığı yerde öylece kalakaldı.

"O kim?" diye sordu.

"William McClane," dedi Bayan Miles saygılı bir şekilde.

"Peki kim?"

"McClane mi? McClane Madencilik, McClane Kereste ve McClane Yeraltı'nın sahibi. New York'un en zenginlerinden biri," diye yanıtladı Bayan Miles, Fiona'nın böyle bir şeyi bilmiyorsa tam bir aptal olduğunu ima eden bir ses tonuyla. "İlk servetini gümüşten yaptı," dedi genç kızlara özgü bir sesle. "Sonra tomrukçuluk işine girdi. Şimdi New York'un ilk metrosunun planları üzerinde çalışıyor. Söylentiye göre elektrik ve telefon işine de girecekmiş."

Fiona'nın telefonun ne olduğuna dair sadece belli belirsiz bir

fikri vardı ve elektrik hakkındaysa hiçbir fikri yoktu, fakat biliyormuş gibi yaparak başını salladı.

"Ayrıca First Merchants'ın da sahibidir. Ve..." –eğilerek Fiona'ya sokuldu– "... duldur. Karısı iki yıl önce öldü. Sosyetedeki tüm hanımlar onun peşinde."

Bay Ellis'in kapısı tekrar açılınca sohbetleri yarım kaldı. Bay McClane dışarı çıktı.

"Dükkânına sahip oldun," diye kısaca bildirdi Fiona'ya. "Detaylar için Ellis'i gör. Ve reklam için biraz daha harcama yap. Daha pahalıya da mal olsa, pazar yerine cumartesileri tam sayfa ilan çıkar. Sizin muhitte çoğu kişi o gün maaş alır. İsminin insanların zihnine girmesini paraları varken istersin, paraları bittikten sonra değil."

Fiona tek kelime söyleyemeden adam şapkasını çıkararak onu ve Bayan Miles'ı selamladı ve Fiona'yı arkasından bakıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldarken bırakarak gitti.

Bölüm Yirmi Yedi

Yeni moda olan Pimlico semtinde, Albemarle Caddesi'ndeki geniş teraslı kireçtaşı evlerin hepsi son derece bakımlı tutuluyordu, panjurları ve kapıları aynı parlak siyah renkteydi, cilalı pirinç posta kutuları pırıl pırıldı ve pişmiş kilden çiçekliklerde veya ayaklı seramik vazolarda çiçeklere uygun yerler ayrılmıştı. Her evin önünde pırıl pırıl parlayan siyah birer gaz lambası bulunuyordu ki, yağmurun hafif hafif çiselediği bu nisan akşamında, saat dokuzda hepsi yanıyordu.

Evler, yaratıcılıktan bir miktar yoksun olsalar da, en azından eleştiriden azade olan kesintisiz, takdire şayan bir benzerlik taşıyorlardı ve eleştiriden azade olmak, en az Belgravia ve Knightsbridge'deki aileden zengin komşuları kadar rafine ve saygın olduklarını kanıtlamak isteyen orta sınıfın yeni zenginleşmiş üye-

lerinden oluşan mahalle sakinlerinin ziyadesiyle arzu ettikleri bir şeydi. Aşırı hiçbir şey yoktu, yersiz, yakışmayan hiçbir şey yoktu. Sokaklarda çöp yoktu, serseriler veya sokak köpekleri yoktu. Ortam bir mezarlık kadar sessiz, bir tabut kadar boğucuydu ve Joe Bristow buranın görüntüsünden bile nefret ediyordu.

Montague Sokağı'nın renkli ve canlı yaşamının özlemini çekiyordu. Geceleri eve gelince kardeşlerinin heyecanlı çığlıklarıyla karşılanmayı, arkadaşlarının esprili şakalarını, çakıl taşları üzerinde doğaçlama oynanan futbol maçlarını özlemişti. Her şeyden önemlisi, merdivenlerde erkek kardeşiyle oynayan veya bir yığın dikişi görmezden gelen siyah saçlı kızın oturduğu sekiz numaraya yürümeyi özlemişti. Onun ismini seslenmeyi, kızın başını kaldırınca tüm yüzünü bir gülümsemenin kaplamasını seyretmeyi özlemişti.

Güzel bir kır atın çektiği siyah faytonu (her ikisi de kayınpederinin hediyesiydi) evin önündeki sütunlu girişe yanaştı. Kapıya yaklaşırken ne adımları hızlanmış ne de karısını görme beklentisiyle kalbi ısınmıştı. Tek umudu karısının da, evinde ve yaşamında varlıklarına alışamadığı hizmetkârların da şimdiden uyumuş olmalarıydı. Ancak merdivenlerin tepesinde gergin gergin volta atan baş hizmetçilerinin görüntüsü durumun böyle olmadığını anlatıyordu.

"Ah, Bay Bristow! Çok şükür, sonunda geldiniz efendim!" diye bağırdı baş hizmetçi.

"Ne oldu, Bayan Parrish? Burada ne yapıyorsunuz? Mathison nerede?"

"Çalışma odanızın ikinci anahtarını aramak için kilerine gitti, efendim."

"Neden..."

Joe'nun sözleri kırılan bir camın şangırtısıyla bölündü.

"Bayan Bristow, efendim. Kendisini sizin çalışma odanıza kilitledi ve dışarı çıkmıyor," dedi Bayan Parrish nefes nefese. "Kendisini yatakta zannediyordum. Odama yeni gitmiştim ki bir gürültü duydum. Tekrar aşağı koştum... Ben... ben neler olduğunu bilmiyorum... çılgına dönmüş! Sizin kâğıtlarınızı atıyor ve eşyaları kırıyordu. Onu durduramadım. Denedim, ama beni dışarı attı.

Ah, lütfen onun yanına çıkın, efendim! Çabuk olun, bebeğe zarar verecek bir şey yapmadan önce yetişin!"

Joe hemen ikinci kata fırladı. Millie iki ay önce balaylarından döndüklerinden beri rahatsızdı. Zor bir hamilelik geçiriyordu. Geçen ay kanaması başlamıştı ve neredeyse bebeği kaybediyordu. Doktor ona yatakta kalması talimatını vermişti.

Cebinde anahtarını aranırken kapının öbür tarafından gelen hıçkırık sesleri ve birtakım gürültüler duydu, sanki bir yığın kitap yuvarlanıp yere düşmüştü. Anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı ve çalışma odasının tamamen dağılmış olduğunu gördü. Kâğıtlar yerlere saçılmıştı. Bir kitap dolabı devrilmişti. Yazı masasının bölmeleri parçalanmıştı. Tüm bu tahribatın ortasında, yüzü gözyaşlarından yol yol olmuş, sarı saçları çözülmüş, karnı geceliğinin altından çıkıntı yapan Millie duruyordu. Elinde bir kâğıt destesi tutuyordu. Joe onları tanıdı. Fiona'yı bulmak için tuttuğu özel dedektifin raporlarıydı.

"Yatağına geri dön, Millie. Kalkmaman gerektiğini biliyorsun."

"Uyuyamadım," dedi Millie ağlamaklı bir şekilde, "bu yüzden kalktım ve evde olup olmadığını görmek için buraya geldim. Sonra da bunları buldum. Hepsi masanın üzerindeydi. Onu arıyorsun, değil mi? Taşındı... veya Londra'dan ayrıldı ve sen onu bulmaya çalışıyorsun."

Joe ona cevap vermedi. Millie kâğıtları masasının üzerinde bulmamıştı, çünkü Joe hepsini yazı masasının çekmecesine kilitlemişti. Ama şu anda bu konuyu tartışmak akıllıca olmazdı. Millie'nin kızdığı zaman nasıl olduğunu biliyordu. "Hadi gel, Millie, biliyorsun ki doktor..."

"Cevap ver bana lanet olası!" diye çığlık attı Millie kâğıtları ona fırlatarak.

"Şu anda bu konuda konuşmayacağım," dedi Joe kararlı bir sesle. "Çok öfkelisin. Sakinleşmen lazım, yoksa bebeğe zarar vereceksin."

"Onunla yatıyorsun, değil mi? Öyle olmalı, benimle yatmıyorsun. Beş ayda bir kere bile yatmadın! Tüm bu süre boyunca her gece eve geç gelmenin sebebinin iş olduğunu söyledin, ama

öyle değil, değil mi? Sebep o pis küçük fahişe!" Milliy, Joe'nun üzerine atıldı ve göğsünü yumruklamaya başladı. "Kes şunu!" diye bağırdı. "Kes onu görmeyi!"

Joe onu bileğinden yakaladı. "Yeter artık!" diye bağırdı.

Millie ona küfrederek kıvranıyor, bileğini kurtarmaya çalışıyordu. Sonra birdenbire durdu. İrkilerek kımıldamadan öylece durmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Joe.

Joe'ya kocaman açılmış, korku dolu gözlerle baktı Millie. Ellerini karnına götürdü. Boğazından bir inleme yükseldi ve iki büklüm oldu. Joe ona kolunu doladı. Onu doğrultmaya çalıştı, ama Millie doğrulamadı. Tırnaklarını Joe'nun koluna geçirerek iki kez haykırdı.

"Şşş, her şey düzelecek," dedi Joe onu yatıştırmaya çalışarak. "Sadece derin derin nefes al, aferin, işte böyle. Geçecek. Bu sadece bir kramp. Doktor bunların olabileceğini söylemişti, hatırladın mı? Bunun için endişelenmemeni söylemişti."

Fakat sadece bir kramp değildi. Millie hâlâ doğrulmaya çalışarak ileri doğru birkaç adım atınca, Joe karısının ayaklarının altında halının üzerine sızan parlak kırmızı damlacıkları gördü.

"Millie, dinle beni," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Ben doktoru çağırmaya gidiyorum, o gelip seni görecek ve her şey yoluna girecek. Hadi şimdi yatağına geri dön, tamam mı?"

Millie başını sallayarak kapıya doğru yürümeye başladı. Karnına bir sancı daha saplanınca yine iki büklüm oldu. O sırada beyaz terliklerinin ucundaki koyu kırmızı lekeleri gördü. "Ah, hayır," diye bağırdı. "Ah, Tanrım... lütfen, hayır..." Birkaç saniye içinde bağırtıları çığlıklara dönüştü.

Joe onu kaldırdı ve çalışma odasından dışarı taşıdı. Koridorda elinde mumla, korkmuş bir Bayan Parrish duruyordu. "Doktor Lyons'ı çağır!" diye haykırdı kadına. "Çabuk!"

***

Joe başı ellerinin arasında, Millie'nin hastane odasının dışındaki ahşap bankta oturuyordu. Bütün gece onun bağırtılarını –ve

çığlıklarını– dinlemiş, Millie'nin çığlıkları –şükürler olsun ki– en sonunda şafak sökerken kesilmişti.

Şimdi yanında Dr. Lyons, iki hemşire ve babası vardı. Joe'yu yanında istememişti ve Joe bunun için onu suçlamıyordu. Hepsi kendi hatasıydı. Dün eve erken gelebilir, ona çiçek getirebilir, akşam yemeğini birlikte yiyebilirdi. Kocaların böyle yapması gerekiyordu. Onunla asla kavga etmemesi gerekirdi. Ve asla Fiona'yı aramaması.

Düğün gecelerinin sabahı –süitlerinden çıkıp kendini sersemletmek için içmeye gittiği zaman– berbat bir içki mahmurluğu, hıçkıra hıçkıra ağlayan karısı ve bu şekilde yaşayamayacağının bilgisiyle uyanmıştı. Millie'yi sevmiyor ve kendini onunla yatmaya ikna edemiyordu, fakat en azından nazik ve düşünceli bir tavırla davranabilirdi. O öğleden sonra Fransa'ya gitmek üzere yola çıkmışlar ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen balayına –Millie'nin yüzüne, sesine, aptalca gevezeliklerine ve sevişmek için sürekli üstelemelerine– elinden geldiği kadar katlanmaya çalışmıştı. Millie'yle birlikte mağazalara, müzelere, kafelere, tiyatroya, artık Millie her nereye gitmek isterse oraya giderken gün boyunca nazik ve özenli davranmaya çalışmış, fakat geceleri huzur bulmak, kendini rahatlatmak ve yaptığı şeye ya da tüm kaybettiği şeylere üzülmek için, gittikleri her şehirde, her otelde sahip olmakta ısrar ettiği ayrı odasına çekilmişti.

İlk başlarda Millie, Joe'nun ilgi eksikliği nedeniyle sadece yaralanmıştı. Zaman ilerledikçe, öfkeli bir hal almıştı. Joe'nun kendisini reddetmesi gururunu incitmişti. Kocasını istiyordu ve reddedilmeye alışık değildi. Londra'dan ayrılmalarından bir hafta sonra, pek çok korkunç kavgalarından ilkini yaşamışlardı. Paris'te, Crillon'da, odalarının dışındaki koridorda. Café de la Paix'de akşam yemeği yedikten sonra gece için odalarına çekiliyorlardı. Millie onun kendi odasına gelmesini istemişti. Joe reddetmişti. Tekrar. Millie onu kendisine karşı soğuk davranmakla suçlamıştı. Fırtına gibi esmiş, ağlamış ve evli kişilerin birbirlerine karşı böyle olmadıklarını söylemişti. Joe onun tiradına sessizce katlanmış, hisleriyle alakalı hakikati kendisine saklamış, zalim davranmak istememişti. Millie tüm şiddetiyle devam etmiş, Guy

Fawkes gecesi kendisine karşı soğuk davranmadığını hatırlatarak neden değiştiğini sormuştu.

"O gece öpücüklerime itiraz etmiyordun," demişti sitemle. "Ellerini üzerime koymak için sabırsızlanıyordun. O gece beni istediğini söyledin, Joe. Bana beni sevdiğini söyledin."

"Seni sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim, Millie," diye yanıtlamıştı Joe, "ikimiz de bunu biliyoruz."

Balaylarından eve dönene kadar, aralarındaki ilişki daha da kötüye gitmiş, sürekli tartışmaya başlamışlardı. Joe çoğu sabah şafak vakti evden çıkıyor ve Millie'den sakınmak için eve karanlık çöktükten sonra geliyordu, kendisini işine vermişti. Buckingham Sarayı, Peterson'ı Kraliyet Ruhsatı ile ödüllendirmişti. İş gelişmiş, çapı hemen hemen ikiye katlanmıştı. Tommy kendinden geçmişti. Millie, Joe'ya karşı öfkeli olsa da Tommy ondan çok memnundu. Fakat Joe işinde teselli bulmuyor, sadece vakit geçiriyordu.

Balayından döndükten sonra annesi ona tekrar tekrar yazmıştı. Gelip kendisini görmesini istiyordu, oğluyla konuşması gerekiyordu. Joe'ya anlatması gereken şeyler vardı. Fakat Joe gitmemişti. Ailesini ziyaret etmek istemiyordu; sadece kendisinin ne kadar berbat durumda olduğunu göreceklerdi. Tekrar Montague Sokağı'na gitme, Fiona'nın evini ve birlikte gezdikleri yerleri görme düşüncesine dayanamıyordu. Hayallerinden, geleceklerinden konuştukları yerleri. Onu kollarına aldığı ve öptüğü yerleri. Annesi birkaç kez evine ve ofisine gelmişti, fakat o hep dışarıdaydı.

Tek istediği Fiona'yı görmekti. Sadece onu görmek. Tekrar onun gözlerine bakmak. Orada kendisinden başka hiç kimsenin olmadığını görmek ve kendisini hâlâ sevdiğini bilmek. Onun kendi ismini söylediğini duymak. Fakat buna hakkı olmadığını, ona söz verdiğini biliyordu ki uzun bir süre boyunca da bu sözü tutmayı başardı. Ta ki bir mart akşamı ona duyduğu özleme yenik düşüp Whitechapel'a tekrar gidene kadar. Şimdi bu anıyla kalbi sancıyordu. Keşke neler olduğunu bilseydi, keşke Fiona'nın başından neler geçtiğini bilseydi. Bunu, öğrendiğinde kendisini mahveden şoku çok iyi hatırlıyordu...

***

"Joe, delikanlı, hâlâ burada mısın? Saat dört" dedi Tommy Peterson. "Eve erken gitmeni söylediğimi sanıyordum. Karınla biraz zaman geçir."

"Ben sadece şu hesapları bitirmek istemiştim..." diye başladı Joe.

"Onlar bekleyebilir. Eve git ve akşamın keyfini çıkar. Bu bir emirdir."

Joe zorla gülümseyerek Tommy'ye teşekkür etti ve öyle yapacağını söyledi. Kayınpederi gider gitmez, tebessümü kayboldu. Yapmak istediği en son şey eve gitmekti. Geçen gece eve geç gittiğinde Millie'yi yemek odasındaki masada, önünde soğuk, katılaşmış yemeklerin bulunduğu tabaklarla otururken bulmuştu. Akşam yemeği için ona katılmış olması gerekiyordu. Geleceğini söylemiş ve unutmuştu. Millie bir somon tabağını alıp kafasına fırlatmıştı. Bu gecenin ne getireceğini ancak Tanrı bilirdi.

Kâğıtlarını toparladı ve arabasını çağırttı. Batıya doğru giderken önünde uzanan uzun akşam gözünde canlandı. Ellerini gözlerine bastırarak koltuğuna geri yığıldı. Kendi yaşamında bir mahkûm gibi hissediyordu kendini. Albemarle Caddesi'yle, o evle, Millie'yle karşılaşamazdı. İnledi, bağırmak, sesi kısılana kadar haykırmak istiyordu. Arabadan atlayarak bu berbat durumdan kurtulmak istiyordu. Kaçmak ve Londra sokaklarında ortadan kaybolmak istiyordu. Gözlerini açtı, kravatını gevşetti ve yakasının düğmelerini çözdü. Arabanın içi boğucu geliyor, zorlukla nefes alıyordu. Dışarı çıkmaya, biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Fiona'ya ihtiyacı vardı. Fikrinden caymadan önce, sürücüye kenara çekmesini söyledi. Adam durunca, "Ben burada iniyorum. Eşyalarımı eve götür. Bayan Bristow'a geç kalacağımı söyle," dedi.

"Peki efendim."

Kiralık bir araba çevirdi, sürücüye kendisini Whitechapel'a götürmesini söyleyerek Burton's'ın adresini verdi. Eğer şansı yaver giderse, işin bitiş saatinden önce yetişir ve Fiona'yı çıkarken yakalayabilirdi. Fiona ona kızacaktı –bunun için hazır olması gerekiyordu– fakat belki, sadece belki, Fiona onunla konuşurdu.

Fabrikaya saat altıdan hemen önce ulaştı. Kapıların yanında bekledi, yerinde duramıyor, bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Sonunda zil çaldı, kapılar açıldı ve çaycı kızlar akın halinde dışarı çıktılar. Joe kızların yüzlerini araştırdı, ama aralarında Fiona'nınki yoktu. Son kız da gidinceye kadar bekledi ve sonra Fiona'nın etrafı süpürüyor veya eşyalarını toparlıyor olabileceğini düşünerek biraz daha bekledi. Fakat ustabaşı çıkıp arkasından kapıyı kilitleyince, daha fazla beklemenin anlamı kalmamıştı.

Artık huzursuzluk hissetmeye başlamıştı, ama bunun bir açıklaması olması gerektiğine karar verdi. Jackson's'ı deneyecekti. Belki de Fiona pubda tam zamanlı olarak çalışmak için Burton's'dan ayrılmıştı. Fakat Fiona orada da yoktu. Barın arkasındaki adam da masaları temizleyen kız da ondan haber almamışlardı. Kız ona Jackson'ların o sırada dışarıda olduklarını, Bayan Jackson'ın hasta annesini ziyarete gittiklerini, ama yaklaşık bir saat içinde döneceklerini söylemişti, eğer beklemek istiyorsa bekleyebilirdi. Fakat Joe beklememişti.

Şimdi huzursuz olmaktan da öteydi. Kendi düğün gününde Fiona'nın hastalanmış olduğunu biliyordu. *Ateşlendi*, demişti annesi. Ya Fiona kendisini toparlayamadıysa? Ya hastaysa ve çalışamıyorsa? Paniğe kapılarak Adams Court'a doğru koşmaya başladı. Bayan Finnegan ona kötü davranabilir ve Charlie onu bir güzel benzetmek isteyebilirdi. Fiona'yı görmesine izin vermeyebilirlerdi. Umurunda değildi. En azından onun iyi olup olmadığını söyleyebilirlerdi. İyi olduğunu öğrenmek zorundaydı. *Parası var, birikimlerimiz onda,* dedi kendi kendine. Bu, ailesine maddi destek vermesine yeterliydi. *Ah, lütfen, lütfen, o iyi olsun,* diye dua etti. Varden Sokağı'ndan Adams Court'a açılan tuğla geçitten hızla ilerleyerek dar yürüyüş yolunu geçti, tam on iki numaranın kapısını çalmak üzereyken kapı açıldı ve kucağında bir bebekle genç bir kadın şaşkınlıkla ona ne istediğini sordu.

"Finnegan'ları görmem gerekiyor," dedi Joe soluk soluğa. "Fiona. O evde mi?" Kadın ona sanki deliymiş gibi baktı. "Finnegan'lar mı?"

"Evet. Bana Fiona'yı çağırabilir misiniz, bayan?"

"Siz kimsiniz?"

"Benim adım Joe Bristow. Ben Fiona'nın... Ben onun bir arkadaşıyım."

"Ben... bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama Finnegan'lar... artık burada yaşamıyorlar."

Joe'nun kalbi korkuyla doldu. "Nereye gittiler? Başlarına bir şey mi geldi? Bir şey oldu, değil mi? Fiona iyi mi?"

"İçeri gelsen iyi olur."

"Hayır, bana ne olduğunu söyle!" diye bağırdı Joe, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"İçeri girsen iyi olur," dedi kadın. "Lütfen." Joe'yu ceketinin kolundan yakaladı ve kısa bir koridordan geçirerek evin arka tarafındaki bir odaya götürdü. Onu odadaki tek sandalyeye oturmaya davet etti ve kendisi de kucağında bebekle yatağın üzerine oturdu. "Benim adım Lucy Brady," dedi. "Kate'in komşusuydum, şeyden önce..." Üzüntüyle başını salladı. "Bunu duymadığınıza veya gazetelerde okumadığınıza inanamıyorum. Tüm gazetelerde çıktı."

"Neyi duymak? Bana söylemek zorundasınız, Bayan Brady, lütfen."

Lucy yutkundu. "Bir cinayet işlendi. Karındeşen tarafından," diye başladı. "On numaradaki kadını öldürdü, Frances Sawyer'ı. Gece çok geç vakitti, fakat polis Kate'in onu gördüğünü düşünüyor. Bebeği hastaydı, o da doktora gidiyordu. Jack... o... onu da öldürdü. Ah, Tanrım, bunu size anlatan kişi olduğum için üzgünüm."

Joe'nun tüm vücudu titremeye başlamıştı. Daha önce hiç tanımadığı bir dehşete kapılmıştı. Kanını, kemiklerini, yüreğini un ufak eden bir dehşet. "Adam... onu... Fiona'yı..."

"Annesini bulan Fiona oldu." Lucy gözlerini kapadı. "Zavallı kız, yaşadığım sürece o geceyi asla unutamayacağım."

"O şimdi nerede?" diye sordu Joe hafifçe rahatlayarak.

"Son duyduğumda bir aile dostuyla yaşamaya gitmişti. Bir polis memuruyla."

"Roddy, Roddy O'Meara."

"Evet, doğru. Polis ona ve erkek kardeşine bakıyordu."

"Ya Charlie'ye ne oldu? Ve bebeğe?"

"Öldüler, ikisi de. Bebek hemen annesinin arkasından. Deli-

kanlı da kısa süre sonra. Bir dövüşten eve gelmişti, annesini gördü ve koşarak uzaklaştı. Cesedini nehirde buldular."

Joe elleriyle yüzünü örttü. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ona ne yaptım? Onu burada, bu bok çukurunun içinde bıraktım. Onu bu..."

"İyi misiniz, Bay Bristow?" diye sordu Lucy.

Joe onu duymuyordu. Ayağa kalktı, sersemlemişti, zorlukla nefes alabiliyordu. "Onu bulmam lazım..." dedi. Kapıya doğru bir adım attı. Yüzü solmuştu. Bacakları büküldü ve yere yığıldı.

***

"Bir ziyaretçiniz var, Bay O'Meara. Bir delikanlı. Üst katta sizi bekliyor."

Joe, Roddy'nin dairesinin bulunduğu sahanlığın iki basamak yukarısındaki oturduğu yerden Roddy ve ev sahibesinin aşağıdaki koridorda konuşmalarını duyuyordu. Merdivenlerde Roddy'nin ağır adımlarını işitti ve hemen ardından Roddy sahanlıkta belirdi. Üzerinde polis üniforması ve elinde bir alışveriş poşeti vardı. Joe'nun son gördüğünden beri biraz yaşlanmış gibi görünüyordu. Paddy'nin ve Finnegan'ların kaybı onu çok derinden üzmüş olmalıydı. Joe, Finnegan'ların onun için arkadaştan öte olduklarını biliyordu. Onlar onun ailesiydi. Sahip olduğu tek aile. Artık Joe'nun benliğinin daimi birer refakatçisi haline gelmiş olan üzüntü, suçluluk ve pişmanlık duyguları kendilerini tekrar gösterdi. Dün Lucy Brady'yi gördüğünden beri uyumamış, hiçbir şey yememişti. Hepsi kendi kabahatiydi. Hepsi.

"Merhaba, Roddy."

"İyi akşamlar," dedi Roddy. Yüz ifadesi Joe'yu görmekten memnun olmadığını anlatıyordu. "Söylememin bir sakıncası yoksa, berbat görünüyorsun delikanlı," dedi. "Karın karnını doyurmuyor mu?" Dairesinin kapısını açarak onu içeri aldı. Oturması için işaret etti, fakat Joe ayakta kaldı.

"Roddy, ben... Fiona'yı görmem lazım. O burada mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Roddy, ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarken.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Joe ona inanmadı. "Hadi, Roddy."

"Lanet olsun, onun nerede olduğunu bilmiyorum dedim!"

"Bilmiyor musun? Ona sen baktın, sen ilgilendin."

Roddy gözlerinde büyük bir öfkeyle döndü. "Evet, baktım, ilgilendim. Ve bunu başka kişiler için de söyleyebilmek isterdim!"

Joe yere baktı. "Bak, Roddy... Alçağın teki olduğumu biliyorum. Sana kendimi anlatacak değilim. Sadece onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Onu sadece görmek istiyorum. Bana nerede olduğunu söyle. Lütfen."

"Delikanlı, sana gerçeği söylüyorum. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Joe tam biraz daha ısrar etmek üzereydi ki öfkenin Roddy'nin yüzünü terk ettiğini ve yerine endişeli bir ifadenin geldiğini gördü. Yanlış giden bir şeyler vardı.

"Ne var?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Keşke bilseydim." Roddy masasına oturdu ve kendisine seramik bir sürahiden bir bardak bira doldurdu. "Sana şunu söylemeliyim ki delikanlı, seni gördüğüme çok üzüldüm. Ve bu sadece senden hoşlanmadığım için değil." Sürahiyi ona doğru itti, ama Joe başını iki yana salladı. "Otobüs mü bekliyorsun. Otur." Joe kendisine söyleneni yaptı ve Roddy devam etti. "Fiona buradaydı. Seamie'yle birlikte."

Joe başını salladı. "Dün Lucy Brady'yi gördüm. Bana olup biteni anlattı."

"Annesi öldürüldükten sonra benim yanımda kaldı. Tekrar kendi ayakları üstünde durabilmesi biraz zaman aldı, fakat birkaç hafta sonra tekrar idare etmeyi başardı. Bir iş ve kendine ait bir oda bulmaktan bahsediyordu, sonra bir gece eve geldim ve masanın üzerinde gittiğini söyleyen bir not buldum. Bir anda, damdan düşer gibi. Burton's'dan bir miktar para aldığını –Paddy'nin ölümü için tazminat parası– ve uzun vedalaşmalar olmadan, çabucak ayrılmak istediğini söylüyordu. Nereye gittiğini yazmamıştı."

"Bu pek onun yapacağı bir şeye benzemiyor. Nereye gittiğini bilmeni neden istemedi acaba?"

"Başlangıçta seninle birlikte olmak için aceleyle kaçtığını ve onu durduracağımı gayet iyi bildiği için benim öğrenmemi istemediğini düşündüm. Fakat senin burada bulunman bu teoriyi çürütüyor."

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

Roddy birasından bir yudum aldı ve bardağı bıraktı. "Bilmiyorum. Hiçbir anlam veremiyorum."

"Roddy, o bir yerlerde tek başına," dedi Joe endişeyle. "Onu bulmak zorundayız."

"Denedim! Karakolumdaki bütün adamlarıma arattım. Onun ve Seamie'nin eşkalini şehirdeki her karakola verdim, fakat hiçbir haber almadım. Hiç kimse onları görmemiş, duymamış."

"Özel dedektife ne dersin?"

"Bunu düşündüm, ama param yok."

"Benim var. Bana bir isim ver. Onu bu gece tutarım. Fiona Londra'da olmalı. Nereye gideceğini bilmeden bir trene binmiş olamaz. Ben onu Covent Garden'a götürmeden önce otobüse bile binmemişti. Çok uzaklaşmış olamaz."

Roddy bir kâğıt parçasına bir isim ve adres yazarak Joe'ya verdi ve adama kendisini polis memuru O'Meara'nın yolladığını mutlaka söylemesini tembihledi. Bir şey duyar duymaz gelip kendisine haber vermesini istedi. Joe'yu kapıya kadar geçirdi ve elini sıkmasa da ona iyi şanslar diledi. Ve çok çok kısa bir an, Joe, Roddy'nin kahverengi gözlerinde öfke ya da endişeden başka bir şeyler gördüğünü düşündü. Bir üzüntü ifadesi görmüş gibi geldi. Kendisi için.

***

Gece saat on sularında Covent Garden pazarının dış taraflarındaki tezgâhlar, insanın içini ürpertecek şekilde sessizdi. Hamalların yük taşımak için kullandıkları yuvarlak söğüt küfeler üst üste yığılmıştı; birkaç yük arabası boş duruyordu. Orada burada kopmuş çiçekler ve ezilmiş meyveler sokaklara saçılmıştı; havada çürümüş sebzelerin keskin kokusu vardı. Pazar kadar gürültülü patırtılı bir yerin sabahları bu kadar durgun, bu kadar ıssız olması,

bir müşteriyle geç bir akşam yemeği yedikten sonra ofisine geri dönmekte olan Joe'yu her zaman şaşırtıyordu. Dar bir sokaktan geçip açık bir kemer altından kaldırım taşlı geniş bir meydana doğru yürürken yakındaki ahırdan atların kokusunu duyabiliyordu. Bir kişneme sesi, sonra da bir atın ahırdaki bölmesini tekmelediğini duydu. *Samanlarının arasında bir sıçan olmalı*, diye düşündü. Babasının atı Wynne onlardan nefret ederdi.

"Joe. Joe Bristow," diye seslendi birisi ansızın, karanlıkların içinden.

Joe durdu. Meydana girdiğinden beri hiç kimseyi görmemişti. "Buradayım."

Arkasını döndü ve kemer altının demir sütunlarından birine dayanmış duran bir adam gördü. Adam kendisini sütundan ileri iterek gölgelerin arasından çıktı. Joe onu tanıyordu. Stan Christie'ydi bu. Whitechapel'dan bir delikanlı. Küçükken, öğretmenin Stan'i bir sopayla cezalandırmaya karar verip, Stan'in daha on ikisinde olduğu halde sopayı adamın elinden kaparak onu bayıltıncaya kadar dövdüğü güne kadar aynı sınıftaydılar.

"Ne var ne yok?" diye sordu Stan, ona doğru yaklaşırken.

"Harika. Bu gece biraz uzaklaşmışsın, değil mi?"

"Evet. Tüm bu yolu sadece seni görmek için geldim."

"Çok etkilendim, dostum. Umursadığını bilmiyordum."

Stan tıpkı bir profesör veya bir rahip gibi kollarını arkasına kavuşturmuş bir şekilde yürüyordu. Ama her ikisi de olmadığından, Joe onun bir şey sakladığından emindi. Bir sopa. Bir bıçak. Patlayıcı bir şey. Stan'in sağı solu belli olmazdı.

"Bazı soruşturmalar yapıyorum. Patron için," dedi. Arkasından sağ elini çıkardı. Parmağıyla burnunun kenarına dokundu ve Joe'ya bilgiç bir şekilde baktı.

"Aa, öyle mi? Kimmiş bu patron? Başbakan mı? Galler Prensi mi?"

"Laflarına dikkat et, dostum. Bay Sheehan alaya gelmez."

Sheehan. Melon Sheehan. *Tanrım.* Stan'in onun için çalıştığını hiç bilmiyordu Joe.

"Sheehan benden ne istiyor?" diye sordu, sesini kayıtsız tutmaya çalışarak.

"Finnegan'ların kızının nerede olduğunu bilmek istiyor. Peterson'ın kızını kafeslemeden önce senin ondan hoşlandığını herkes biliyor, bu yüzden bilebileceğini düşündüm."

"Fiona'dan ona ne ki?" diye sordu Joe öfkeyle, endişeli hali uçup gitmişti. Sheehan'ın Fiona'yla ilgilenmesi hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. Artık Stan daha da yaklaşmıştı ve Joe, Tanrı'dan sustalı bıçağının yanında olmasını diliyordu. Veya meyve sandıkları için kullandığı levyenin. Bir ustura. Parmaklarının arasından geçireceği bir deste anahtar. Tanrım, boktan bir tirbuşon bile olabilirdi.

"Soruları Bay Sheehan sorar, Joe. Sorulara cevap vermez."

"Ah, öyle mi? Pekâlâ, işte cevap: Ona büyük siyah şapkasını kıçına sokmasını söyle. Buna ne dersin?"

Stan kıkırdadı ve çok kısa bir an sonra arkasında sakladığı copu savurdu. Joe bunu bekliyordu; hemen eğilerek darbeyi savuşturdu. Cop kafasını ıskalamış, omzuna çarpmıştı. Acıyla küfrederek Stan'e kafa attı ve genç adamın burnu kırılırken duyduğu iğrenç kırılma sesinden memnun oldu. Stan çığlık attı. Elleri burnuna gidince vücudu açıkta kalmıştı. Joe böbreğine vahşi bir yumruk salladı. Stan copu düşürdü. Joe copu yerden aldı, Stan'in boğazının altına kaydırarak sertçe bastırdı.

"Kıpırdarsan seni boğarak öldürürüm. Yemin ediyorum yaparım..."

"Tamam, tamam..." dedi Stan kulak tırmalayan bir sesle, kanlı ellerini havaya kaldırmıştı.

"Sheehan Fiona'dan ne istiyor?"

Stan cevap vermedi. Joe copu daha da bastırdı. Stan elleriyle mücadele ederek copu kavramaya çalıştı ve dizlerinin üzerine düştü. Boğuluyordu. Joe baskıyı hafifletti. Ama bu bir hataydı; Stan numara yapmıştı. Joe'nun kolunu yakaladı ve onu başının üzerinden yere savurdu. Joe sert bir şekilde düşerek başını kaldırım taşlarına çarptı. Gözünün önündeki parlak ışıklar onu birkaç saniye için kör etmişti; ayağa kalkmaya çalıştı, ama sendeledi. Şimdi Stan onun tepesinde duruyor, Fiona'nın nerede olduğunu söylemezse kafatasını dağıtmakla tehdit ediyordu. Joe sol tarafına yatmıştı, cop hâlâ elindeydi. Bunu kullanmak için ancak iki sani-

yesi olduğunu, aksi halde kendisini sabah burada bir kavun gibi ezilmiş bulacaklarını biliyordu. Bir haykırışla doğruldu ve sopayı Stan'in dizkapağına geçirdi, genç serseri kan donduran bir çığlık kopardı. Bu kadarı yetmişti. Bir dahaki sefere Joe'yu gördüğü yerde öldüreceğine yemin ederek sendeleye sendeleye uzaklaştı.

Joe ayağa kalktı. Onu kovalamak istiyordu, ama bacakları çok güçsüz kalmıştı. Başı zonkluyordu. Kafasına dokundu, parmakları kaz yumurtası kadar bir yumruya rastlayınca irkilerek yüzünü buruşturdu. Roddy'yi bulmalı ve ona olan biteni anlatmalıydı. Bu kötü bir haberdi. Eğer Stan sadece Fiona'nın yerini bildiğinden kuşkulandığı için onun hayatına kastediyorsa, Fiona'yı bulduğunda kim bilir ona neler yapardı? Fiona Sheehan'a, tüm o insanlara nasıl bulaşmıştı acaba? Ve neden? Joe tuttuğu özel dedektif Henry Benjamin'i de bulmalı ve ona araştırmayı hızlandırmasını söylemeliydi. Adamla iki gün önce buluşmuştu. Benjamin, Fiona'nın fazla uzaklaşmış olmasının pek mümkün olmadığını söylemişti. Onu bir-iki hafta içinde bulacağına inanıyordu. Bu çok uzun bir zamandı. Joe, Fiona'nın hemen yarın bulunmasını istiyordu. Fiona akıllıydı, dayanıklıydı; ama Melon Sheehan çok daha zorluydu.

***

"Bu çok zor bir şey, biliyorsun," dedi Millie. "İyi bir bebek hemşiresi bulmak. Daha şimdiden on kişiyle görüştüm ve bir bebeğe bakmak şöyle dursun, hiçbiri bir kediye bile bakamaz. Dikkatli olmak zorundasın. Ben son kadını beğendim, ama Bayan Parrish ben odadan çıktığımda onun cebine kurabiye koyduğunu görmüş. Kadın izlendiğini bilmiyormuş. Sinsi bir bakıcıyı eve alamazsın. Sırtımı dönünce ne yapacağını ancak Tanrı bilir. Sally Ennis, kendi dadısını bebeğinin sütüne cin karıştırırken yakaladığını söyledi. Düşünebiliyor musun?"

Joe okumakta olduğu bilanço tablosundan başını kaldırdı. "Hayır, düşünemiyorum," dedi ilgileniyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaparak.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Millie gergin bir şekilde,

elinden nakışını bırakmıştı. "Ajans başka kadınlar yollayacağını söyledi, ama ya zamanında birisini bulamazsam? Ya bebek gelirse ve daha dadı bulmamış olursam?"

"Millie, birisini bulursun. Bol bol zamanın var. Teyzen gelip kalacak, o da yardım eder. O gerekirse sana bir dadı bulur. Bunu dert etme. Yapman gereken şey şu vaftiz elbisesini bitirmek. Bebek altında çocuk beziyle vaftiz edilmez, öyle değil mi?" Joe olumlu davranmaya gayret ediyordu. Millie'nin canını sıkan şeyin gerçekte ne olduğunu biliyor ve bu konunun üzerinde durmasını istemiyordu.

"Haklısın," dedi Millie. Karısının cesurca gülümsediğini görünce Joe rahatladı.

Millie dört gün önce, yüksek bir raftan ağır bir vazoyu indirdikten sonra, aniden kanaması başlamıştı. Doktora haber yollanmıştı. Doktor kanamayı durdurmayı başarmış ve bebeği kurtarmış, ama düşük tehlikesinin hâlâ mevcut olduğunu söylemişti. Millie'ye yatakta istirahat etmesini söylemiş, ne olursa olsun kendisini fiziksel olarak zorlamaması ve duygusal dalgalanmalar yaşamaması için talimat vermişti. Şimdi bir pazar öğleden sonrasının gitgide azalan ışığında ona bakarken, Joe karısının ne kadar süzülmüş olduğunu gördü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Aşırı solgundu. Onun için üzüldüğünü hissetti. Onun acı çektiğini görmek canını sıkmıştı.

Millie birkaç saat önce bir rahatsızlık hissetmiş ve hizmetçisi Olive'i Joe'nun çalışma odasına yollayarak kendisiyle birlikte oturup uyuyuncaya kadar yanında kalıp kalamayacağını sordurmuştu. Joe kabul etmiş, üzerinde çalıştığı hesap defterlerini getirerek yatağının yanına bir koltuk çekip oturmuştu. Ona daha iyi bir koca, bir teselli olmak için çok çalışıyordu.

Millie vaftiz elbisesi ve bebek için hazırladığı diğer kıyafetler üzerine gevezelik ediyordu. Joe ilgilenmek ve sohbete katılmak için elinden geleni yapıyordu, ama zordu. Dikkati çok dağınıktı. Geçen gece gene Benjamin'le buluşmuştu. Adam, Joe'nun beklediği puba gelmişti. "Bunu tanıdın mı?" diye sormuştu, Joe'nun eline bir şey bırakarak. Nehirdeki mavi taştı. Fiona'ya verdiği taş.

Benjamin taşı Roddy'nin dairesinin civarında bir rehinci dük-

kânından aldığını söylemişti. Rehinci Fiona'nın eşkaline uygun bir kızı hatırlamakla kalmamış, ayrıca taşı nakit para ve bir seyahat çantasıyla takas ettiğini, kızın yanında bir oğlan çocuğu olduğunu da hatırlamıştı. Aynı zamanda kızın küçük safir taşlı altın bir yüzüğü de para karşılığı verdiğini, ama onu sattığını söylemişti. Benjamin mavi taşı almak için beş sterlin ödemek zorunda kalmıştı. Rehinci sahip olduğu şeyin ne olduğunu biliyordu – bu taş eski bir Mısır kutsal böceğiydi, muhtemelen filosunu Thames'den geçiren istilacı bir Roma soylusunun yüzüğünden düşmüştü.

Joe, Benjamin'e taşın parasını ödemişti. Dedektif konuşmasını bitirirken, o parmaklarını taşın etrafında kapamıştı, Fiona'nın artık Londra'da olmadığını kesin olarak biliyordu. Gerçekten gitmişti. Ama nereye? Benjamin de onun şehirden ayrıldığını düşünüyordu. Sheehan peşinde olsa kendisinin de öyle yapacağını söylemişti.

Bu onu bulmayı daha da zorlaştıracaktı. Fiona'nın Londra'nın dışında ailesi, arkadaşları yoktu, bu da onun gidebileceği tek bir mantıklı hedefi bile olmadığı anlamına geliyordu. Her yerde olabilirdi. Benjamin, Joe'ya umut etmekten vazgeçmemesini söylemişti. Fiona'nın Whitechapel'dan ayrıldığını rehinci dışında gören birileri olduğundan emindi. Onu hatırlayıp hatırlamadıklarını ve eğer gerçekten şansları varsa, onu nereye götürdüklerini öğrenmek için Commercial Caddesi'ne düzenli sefer yapan kiralık araba sürücüleriyle konuşacaktı.

Joe, Benjamin'in elinden geleni yaptığını biliyordu, fakat beklemek onu öldürüyordu. En çok sevdiği kişinin dünyada yapayalnız olduğunu, başvuracağı hiç kimsenin olmadığını, belki de büyük zorluklar içinde olduğunu bilmek onun her anını meşgul ediyordu.

Dantelli yastık ve minderlere dayanmış, iğnesini beyaz ipekli vaftiz elbisesine sokup çıkaran Millie'ye baktı ve bir kez daha kendi yaşamının gerçekdışılığına kaptırdı kendini. Bunların hiçbirisinin olmaması gerekiyordu. Burada, bu evde, bu kadınla evli olmaması gerekiyordu. Whitechapel'da Fiona'yla evli olması gerekiyordu. Daha yeni ilk dükkânlarını açmış ve işletmelerini

başarılı kılmak için günün her saatinde çalışıyor olmaları gerekiyordu. Zor olacaktı, sürekli mücadele edeceklerdi, fakat bu daima istemiş olduğu şeydi. Geceleri masada Fiona'nın tam karşısına oturup günün olaylarından konuşmak. Onunla aynı yatakta uyumak, karanlıkta onunla yavaşça ve tatlı tatlı sevişmek. Birisinin ona Bayan Bristow diye seslendiğini duymak. Dizinde bebeklerini hoplatmak ve kendi annesiyle Fiona'nın annesinin çocuğun hangi tarafa benzediğini tartıştıklarını dinlemek.

"Joe, hayatım? Hangisini daha çok beğeniyorsun? Annabelle mi Lucy mi?"

Millie'nin sesi güzelim düşlerini paramparça etmiş ve onu tekrar gerçeğe döndürmüştü. "Ne, Millie? Üzgünüm, işi düşünüyordum."

"Bebek kız olursa hangi ismi daha çok beğendiğini sordum. Oğlan olursa, ona babamın ismini koymak istiyorum. Thomas Bristow. Kulağa güzel geldiğini düşünüyorum. Eminim, oğlan olacak. Sadece öyle hissediyorum. Ben..." Millie konuşmayı kesti ve ellerini karnına bastırdı.

Joe koltuğunda öne fırladı; hesap defteri kucağından kayarak düştü. "Millie, ne oldu? Bir sorun mu var? Doktoru çağırayım mı?" diye sordu telaşla.

Millie ona baktı. "Hayır..." dedi usulca, yüzünde şaşkınlık ve sevinç dolu bir tebessüm belirmişti. "Ben iyiyim. Bebek tekme attı, Joe. Bunu hissettim. Hissettim onu." Joe'nun eline uzandı ve tutup kendisine bastırdı. Joe hiçbir şey hissetmedi. Millie ona bakıyordu, ama bakışı içe dönüktü. "İşte!" diye fısıldadı heyecanla. "Hissettin mi?" Joe hissetmemişti. Millie onun elini daha fazla bastırdı ve Joe aniden hissetti. İnanılmaz, küçük bir dirsek. Veya bir diz ya da bir topuk. Minicik, meydan okuyan bir titreşim. Bebek –kendi bebeği– aniden *gerçek* haline gelmişti.

İçinde güçlü duyguların çalkalandığını hissetti – şiddetli, koruyucu babalık duyguları ve mutlak bir perişanlık. Korkunç ve kadim bir kesinlikle bu çocuğu seveceğini biliyordu. Ve asla var olmamasını dilediğini de biliyordu. Geleceği –bu bebeğin babası olarak, Millie'nin kocası olarak– önüne serildi. Gözlerine yaşlar

doldu; kendisinin olan, ama Fiona'yla kendisinin olmayan bu bebek için, bu umutsuz ve boş yaşam için sevgi ve üzüntü gözyaşları. Gözlerini kırpıştırarak engellemeye çalıştı. Millie'nin, ipek geceliği hışırdayarak, kendisine yaklaştığını duydu.

"Şşş," diye fısıldadı Millie onu öperek. "Her şey yolunda. Bebeği seveceksin, Joe. Öyle olacak. Ve bebek de seni sevecek. Daha şimdiden seviyor. Ve belki o geldiği zaman beni de seversin. O zaman bir aile oluruz ve her şey yoluna girer."

★★★

"Bay Bristow?"

Doktorun sesiyle geçmişten sıyrılıp şu ana döndü Joe. Başını hızla çevirdi. "O nasıl?" diye sordu.

"Çok zor anlar geçirdi, fakat iyi olacak."

Joe her tarafını bir rahatlamanın kapladığını hissetti. "Ya bebek?"

"Korkarım bebek ölü doğdu. Kasılmaları durduramadık. Böyle olması iyi oldu."

"Bir oğlandı değil mi?" dedi Joe boğuk boğuk.

Doktor başıyla onayladı. Elini Joe'nun omzuna koydu. "Bu bir bebeğin rahim dışında yaşaması için çok erken bir dönemdi. Sadece acı çekecekti. Hanımefendinin başka bebekleri olacaktır. Zaman içinde."

"İçeri, onun yanına girebilir miyim?" diye sordu Joe. Ayağa kalkmaya davrandı.

Dr. Lyons omzundaki baskıyı devam ettirerek onu oturmaya zorladı. "Hayır, hayır," dedi çabucak. "Bu iyi bir fikir değil. Daha olmaz. Bay Peterson birazdan çıkacak. Sana tavsiyelerde bulunacak." Doktor bir saat içinde Millie'yi kontrole geleceğini söyleyerek kahvaltı etmek üzere uzaklaştı.

Joe oturduğu tahta sıraya geri yığıldı, içi ağlayamayacak kadar boştu. Bebek ölü doğmuştu. Hayatındaki diğer her şey, tüm hayalleri, tüm umutları gibi. Daima olmak istediği şeyler gibi: iyi, güzel, doğru. Sevgi dolu bir baba ve koca. Küçük varlığın tekme

attığını hissettiğinden bu yana, onu kucağına almayı, onu sevmeyi, ona bakmayı ummuştu. Onun minicik, araştıran kıpırtısı tüm bu sefilliğin içinden iyi bir şeylerin çıkacağına dair bir vaat gibi gelmişti. Fakat şimdi bebek ölmüştü. Kendi yüzünden.

Millie'nin oda kapısı açıldı ve kayınpederi dışarı çıktı. Joe ayağa kalkarak onunla karşı karşıya durdu. "Beni görmek istiyor mu?" diye sordu.

Tommy, ellerini yan tarafında yumruk yapmış, yüzünde soğuk bir öfke ifadesiyle buz gibi kıpırdamadan duruyordu. "Seni şu anda burada öldürmememin tek nedeni, Millie," dedi sonunda. "Bana her şeyi anlattı. İkinizin arasının nasıl olduğunu. Kızı. Fiona'yı. Bunları anlatmayı gerçekten isteyip istemediğini bilmiyorum. Acıdan ve kloroformdan dolayı sayıklıyordu. Bana Guy Fawkes gecesini anlattı... ve bundaki kendi rolünü. Duyması zor bir şey." Önce yere baktı, çenesi kasılıyordu, sonra bakışlarını tekrar Joe'ya çevirdi. "Senin bu evden çıkıp gitmeni istiyorum. Hayatımızdan. Sana ait olan ne varsa al ve git. Zina gerekçesiyle bir boşanma olacak. Senin zina yaptığın gerekçesiyle. Eğer buna itiraz edersen, ben de..."

"Etmeyeceğim," dedi Joe. *Boşanma*, diye düşündü. Özgürlüğüne sahip olacaktı. Bundan mutlu mu olmalıydı? Olmamıştı. Üzülmüş ve utanmış hissediyordu kendini. Hiç kimse boşanmıyordu. Bu çirkin ve rezil bir şeydi; Tommy'nin bunu istemesi sadece kendisinden ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu. O, Tommy Peterson, bir zamanlar en ufak takdiri onun için dünyaları ifade eden adam. Joe ceketini aldı. Kapıya göz attı. "Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi.

Tommy başını iki yana salladı. "Onu rahat bırak."

Joe koridorda yürürken Tommy bağırdı. "Neden? Neden seni aptal herif? Başarmıştın. Her şeye sahiptin – isteyebileceğin her şeye."

Joe döndü ve ona acı acı gülümsedi. "Her şeye, Tommy ve aslında hiçbir şeye."

Bölüm Yirmi Sekiz

"İki de kuzu pirzolası istiyorum... şuradakiler, evet o büyük olanlar... bir kilo arpacık soğanı, bir demet maydanoz ve yarım kilo da tatlı tereyağı. Yulaf ezmeniz vardı, değil mi?"

"Evet, Bayan Owens," dedi Fiona, kalabalık dükkânda dolaşan müşterisinin arkasından güçlükle ilerleyerek. "Seamie, hayatım, biraz daha elma getir," diye seslendi kardeşine. Seamie getirdiği limonları bir kovaya boşalttıktan sonra aceleyle bodrum merdivenlerinden aşağı seyirtti.

Fiona birisinin dirseğine dokunduğunu hissetti. "Ben sizin çaylarınızdan istiyorum, hayatım. El ilanınızdaki kupondan var... şu çeyrek librelik çay kuponlarından? Tükenmedi değil mi?" Sokağın karşısında oturan Julie Reynolds'dı bu.

"Bayan! Bayan!" diye seslendi başka bir ses. "Tükenmeden biraz Madeira keki istiyorum!"

"Hemen hanımefendi," diye karşılık verdi Fiona. Tekrar Bayan Reynolds'a döndü. "Endişelenmeyin, Bayan Reynolds. Bodrumda daha iki sandığım var. Sadece bana bir dakika müsaade edin."

Fiona sert bir tıkırtı sesi duydu. "Genç adam, bana biraz un getirir misin lütfen!" Bastonunun sapını tezgâha vuran yaşlı bir kadındı bu.

"Hemen, güzelim benim," dedi Nick, Fiona'ya doğru ilerleyerek. Fiona bir sepette arpacık soğanı eşelerken, o da bir kilo elma tarttı. Çabucak karşılıklı gülümsediler. "Tanrım, burası kaynıyor! Cebimde senin şu el ilanlarından bir tomar kupon var ve daha da olacak. Birazdan bodrumdan bir sandık daha çay çıkarmamız gerekecek. Kaç tane ilan verdin?"

"Sadece semt gazetesinde bir tane!"

"Tüm bu iş küçük bir reklamdan mı? Nate haklı. Reklam işe yarıyor!" Nick elmaları kasaya işlemek için fırladı ve Fiona,

Nick'in yardım etmek için yanında olmasına şükretti. Onsuz, kaybolurdu. Nick çok sevimli ve konuşkandı. Kadınlar onu seviyorlardı ve o da dükkâncı rolü oynamaktan hoşlanıyordu. Bu başka bir oyun, başka bir şakaydı ve koca çocuk Nick, bundan keyif alıyordu.

Fiona kuzu pirzolalarını tarttı ve paketledi, tereyağı ve arpacık soğanlarıyla birlikte torbada yulaf ezmesinin yanına sıkıştırdı ve hepsinin üstüne bir demet maydanoz attı. "Zencefilli kurabiyelerimi denediniz mi?" diye sordu Bayan Owens'a bir kurabiye uzatarak. "Çok güzeller. Seamie'yi kutudan uzak tutamıyorum," diye ekledi; Mary'den Bayan Owens'ın çocuklarına düşkün bir anne olduğunu duymuştu, onun faturasına biraz daha ilave yapmayı umuyordu.

"Bunlar ev yapımı, değil mi?" diye sordu kadın aldığı ısırığın tadına bakarak.

"Onları daha bu sabah Mary Munro yaptı. Tüm fırınlanmış ürünleri o yapıyor."

"Ah, Mary'yi biliyorum! O harika bir aşçıdır. Bana yarım düzine ver. Çocukları bir süre sessiz tutar en azından. Bir litre sütle iki kilo da una ihtiyacım var. Ayrıca çayımı da unutma, Fiona! İşte kuponum burada. İyi bir şeydir umarım! Palavradan bir şey istemiyorum."

"Mükemmel bir çaydır, Bayan Owens. G-A-Ç-O-P," dedi Fiona, anlamlı bir şekilde başını sallayarak. "Gevşek Altın Çiçekli Oranj Pekoe." Bunu Joe'dan görmüştü. Sohbete nadir kullanılan bir terim sokuşturmak. Ürünün herkesçe bilinen üstün bir özelliğe sahip olduğunu ima ediyor, müşterinin bir şeyleri biliyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Bunu sandığın üzerinde gördüm. Ne anlama geliyor?"

"Çayın sınıfı. Size bir sürü tomurcuğu olan güzel büyük yapraklar aldığınızı anlatıyor. Hepsinin yeni mahsul olduğu, dalların alt tarafındaki kaba, eski yapraklar olmadığı, fidanın üst tarafından koparıldığı anlamına geliyor." Fiona sesini alçaltı. "Bazı kişiler farkı bilmezler," dedi etrafına göz atarak, "ama bilenler, daha kalitelisinde ısrarcı olurlar."

Bayan Owens anlayışla başını salladı. "Bize çeyrek libre ver kızım. Ne kadar uzun zamandır iyi bir çay içmediğimi Tanrı bilir!"

Fiona, Bayan Owens'ın coşkusuna gülümsedi. O da aynı coşkuyu paylaşıyordu. Tahammül edemediği bir şey varsa, o da kötü çaydı. Amcasının tedarikçisinin mallarından hüsrana uğrayınca, onunla hesabını kapamış ve uzun bir yolculuk yaparak South Caddesi'ne, Milard's'a, arkadaşı Stuart'ın ithalat firmasına gitmiş ve ona geleneksel bir Hint çayı harmanı hazırlatmıştı. Ona ne istediğini söylemiş ve Stuart üç sınıftan Assam yaprakları kullanarak güçlü ve canlı, üstün nitelikli bir harman hazırlamıştı. Stuart bunu yapmaktan memnundu. Zira Hint çayını satmakta zorlanıyordu. Amerikalı müşterileri sadece bildikleri şeyi, yani Çin çayını almak istiyorlardı. Hint çayı daha iyiydi, ama müşterilerini ikna etmesi mümkün olmamıştı. Ne var ki Fiona başka hiçbir çayı almak istemiyordu. O kaliteyi hemen anlamıştı. Müşterilerinin de bunu beğeneceğini biliyordu. Mary sayesinde, bugünden önce onların çoğuyla tanışmıştı. Genç işçi kadınlar veya –hepsi göçmen olan– dok ya da fabrika işçilerinin karıları... Hepsi iyi çaya düşkündü. Bu, sıradan yaşamlarının tek küçük lüksüydü.

Fiona, Bayan Owens'ın çayını tarttı ve torbayı diğer öteberileriyle birlikte tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra zencefilli kurabiyeleri paketledi, iki kilo un tarttı ve iki kulplu güğümden Bayan Owens'ın uzattığı çeyrek galonluk sürahiye kepçeyle süt boşalttı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, kadının borcunu hesaplamaya başlarken.

Kadın dükkânın vitrinine özlem dolu bir bakışla bakıyordu. "Ah, şu yeni patatesler çok güzel görünüyor. Ondan da iki kilo alayım. Bir bağ da kuşkonmaz. Bay Owens buna pek düşkündür. Sanırım şimdilik yeter. Aldıklarımı zor bela taşıyacağım zaten."

"Eve teslim edilmesini ister miydiniz?"

"Teslimat mı? Finnegan's şimdi evlere servis de mi yapıyor?"

"Evet, hanımefendi. Cumartesi tam gün ve hafta içinde teslimatçı çocuklar okuldan çıktıktan sonra öğleden sonraları."

"Ücret ne kadar?"

"*Sizin* için ücret yok, Bayan Owens." Hiç kimseden ücret alınmayacaktı, ama bundan bahsetmeye ne gerek vardı ki?

"Eh, olur o zaman!" dedi kadın, pohpohlanmış ve mutlu bir şekilde. "Şu güzel nergislerden de bir demet verir misin? Onları kendim götüreceğim, çünkü beraberimde götürecek başka bir şey yok. Ve o çocuklara söyle, benim süt sürahime dikkat etsinler!"

Bayan Owens malların parasını ödedi ve oradan ayrıldı. Fiona hiç duraksamadan bir sonraki müşteriye döndü. "Evet, Bayan Reynolds, bu kadar beklediğiniz için size teşekkür ederim. Sizin için ne yapabilirim?" Ve Bayan Reynolds'ın işine bakıldıktan sonra, müşteri kadınlar dükkâna akın etmeye devam ediyordu. Fiona'nın iflahı kesilmişti, ama aynı zamanda da çok mutluydu. İnsanlar alışveriş yapıyorlardı! Süt, ekmek ve un almışlardı; ama aynı zamanda daha pahalı ürünler de alıyorlardı: taze çiçek demetleri, Mary'nin kurabiyeleri ve vitrinden yeni çıkmış yepyeni bahar sebzeleri!

Fiona o vitrinden dolayı ıstırap çekmişti. Her şeyi son dakikaya bırakmış, ancak sabah altıda tamamlamıştı. Daha önce hiç vitrin düzenlememişti ve nereden başlayacağını bilmiyordu, ama sokaktaki insanları çekmek için güzel ve dikkat çekici olması gerektiğini biliyordu. Dükkânın ortasında tek başına durup, ürünleri nasıl teşhir edeceğini merak ederek yerleştirilmesi gereken tüm malzemelere –yulaf ezmeleri, turşular, süt, un– göz gezdirmişti. Güneşin ilk ışıkları sokağı aydınlatırken, paniklemeye başlamıştı. Sonra kafasının içinde Joe'nun, "Her şey sunuma bağlı, Fee. Müşterilerde alma isteği yaratan budur," diyen sesini duymuştu. Gözleri bir kuşkonmaz sandığının üzerinde durmuştu –bunu almayı planlamamıştı, çok pahalıydı– fakat zerzevatçı adam kışın ardından insanların taze sebzeye hasret olduklarını ve bunun için ekstradan para ödeyeceklerini söyleyerek onu ikna etmişti. Sonra bakışları taze patateslere çevrilmişti, ince kabuklarının içinde çok küçük ve güzellerdi... Fırıncı çocuk altın gibi ekmek somunlarını teslim etmişti... Alec'in yetiştirdiği nergisler... ve saman dolu sandıklarında kahverengi, benekli ördek yumurtaları... sonra bir beyin fırtınası yapmıştı.

Yukarı fırlayarak Molly'nin çamaşır dolabından beyaz bir masa örtüsü almıştı. Oturma odasından yeşil bir vazoyla mutfaktan mavi-beyaz benekli emaye bir kap almış tekrar merdivenlerden

aşağı koşmuştu. Dükkânın bodrumundan boş bir meyve sandığı, büyük yuvarlak bir bisküvi tenekesi ve birkaç sepet çıkarmış, vitrine tırmanmış ve işe koyulmuştu. İşi bittiği zaman sonucu görmek için dışarı çıkmıştı.

Vitrinde mükemmel bir bahar manzarası meydana getirmişti. Ortada, üzerine beyaz keten masa örtüsü örttüğü bisküvi tenekesinin üstünde duran yeşil vazodan parlak sarı nergisler fışkırıyordu. Bunun arkasında uzun, altın rengi ekmek somunları yüksek bir sepetin içine konmuştu. Onun yanındaki ahşap sandığın üzerinde, içine taze patatesler istiflenmiş başka bir sepet vardı. Onun yanında, mavili beyazlı kabın içinde sicimle bağlanmış kuşkonmaz demetleri duruyordu. Ve önde, Fiona'nın yaptığı küçük bir saman yuvasına altı mükemmel ördek yumurtası yerleştirilmişti. Fiona'nın rüstik ve davetkar vitrini; siyaha boyanmış tenekeleri, solmuş sabun paketleri ve yorgun görünümlü şekerleme kutularıyla dolu başka herhangi bir dükkân vitrininden tamamen farklıydı. Onun ufak tablosu gelecek güneşli günleri çağrıştırıyordu. Nemli topraktan çıkan laleleri ve ağaçlardaki minicik tomurcukları. Bu neşeli ve keyifli vitrin, kış meyveleri ile eski patateslerden bıkmış insanların hoşuna gidiyordu.

Vitrin, Fiona'ya perakendeciliğin en önemli kuralını, Joe'dan, Whitechapel'ın pazarlarından ve vitrinlerinden içgüdüsel olarak öğrendiği kuralı anlatıyordu: Bir şey için arzu uyandır, insanlar gelip alacaktır.

Vitrine bakan bir kadın, peşinden nefes nefese gelen Ian'la birlikte içeri girdi. Fiona, Bayan Owens'ın siparişini işaret etti ve adresi verdi. Ian malları çabucak bir sandığa doldurdu ve gitti. O giderken içeri Robbie girdi ve Fiona ona, eve teslimat yapması için Bayan Reynolds'ın siparişini verdi. Fiona öfkeyle amcasının Whelan's'da kendini sarhoş edeceğine yanında çalışmasının ne kadar faydalı olacağını düşündü. Dün onu zorluk çıkartan kasa çekmecesini düzeltmeye ve tenteyi nasıl açacağını göstermeye zorlamıştı. Bu Fiona'ya bir dolara daha mal olmuştu. Ve amcası dükkândayken, Fiona'nın aldığı malların birçoğuna kusur bulmuştu.

Satıcılardan bazıları onun deneyimsizliğinden faydalanarak

amcasının bir haftada alacağı miktarın iki mislini satmışlardı. Fiona kulakları yanıncaya kadar bu eleştirileri dinlemişti. Sonra amcası bir tabağa bir yumurta kırmış, yumurta sarısını dürtmüş ve bunun taze olmadığını söylemişti. Elini un variline daldırmış, parmaklarının arasında bir miktar un elemiş ve kurtçuklar bulmuştu. Milard's'dan alınan üç çay sandığını görmüş ve Fiona'nın çok fazla çay satın almış olduğunu, bitiremeden hepsinin bozulacağını söylemişti. Bir balığı dürtmüş, solungaçlarını incelemiş ve bayat olduğunu söylemişti. Fiona öfkeyle, "Biraz yardım etseydin bunların hiçbirisi olmazdı," diyerek onu terslemişti. Amcası homurdanarak çay ve kahve sandıklarının yanı sıra peksimeti, yulaf ezmesini ve kadınların sık sık satın aldıkları bazı başka ihtiyaç maddelerini tezgâhın yakınına taşımış, kakao ve hindistancevizi kavanozlarıyla çubuk tarçınları güneşten uzağa çekmişti; sonra da kibritleri rutubetlenmemeleri için et soğutucusundan uzağa koymasını söylemişti.

Sadece bir an için bilgili, yetkin bir dükkân sahibi olmuş – Fiona, istese amcasının öyle olabileceğini biliyordu– fakat Fiona tam dükkânda kalıp kendisine yardım edebileceğini düşünürken, amcası dükkândan üzüntüye kapılarak çıkıp gitmişti. Dışarı çıkarken, Fiona'nın düşündüğü güzel detayları –dantel perdeleri, Mary'nin hamur işleri için konan cam tabakları, pencere çiçeklerini ve Maddie'nin onun için kendi elleriyle boyadığı AÇIK yazısını– küçümsemişti. *Burası bir işçi sınıfı mahallesi*, demişti. *İnsanlar değersiz süslerle değil, paralarının karşılığını almakla alakadar olurlar.*

Amcası yanılıyordu. Fiona onun yanıldığını biliyordu. Çalışan insanlar da güzelliği zenginler kadar severlerdi. Belki de daha fazla, çünkü hayatlarında çok az güzellik vardı. Fakat amcasının sözleri onu üzmüş ve hazırlanması için yardıma gelen Nick onun sarsılan güvenini tazelemek zorunda kalmıştı. Yanlış adımlarının sadece başlangıç hataları olduğunu ve düzeltmek için zamanı olduğunu söylemişti. En önemli olan şeyin yetenek ve beceri olduğunu, Fiona'da her ikisinin de bol bol bulunduğunu söylemişti. Fiona'nın yüzünü ellerinin arasına almış ve doğruca balıkçıya gitmesini, ona kendisine satmış olduğu beş para etmez yıllanmış morina balığını alıp başına çalmasını söylemesini emretmişti. Fi-

ona bunu yapmış ve güzel, taze balıklarla geri dönmüştü. Sonra değirmenciye unu yenisiyle değiştirtmiş ve tavukçu da ona yeni yumurtalar vermişti.

Bir müşteri için son zencefilli kurabiyeleri sararken –hepsi bitmişti ve saat daha on bile olmamıştı!– Fiona bu işi başardığını anladı: Dükkânı yeniden açmayı başarmıştı. Müşterileri vardı – hem de düzinelerle! O kadar çoktular ki, sağda solda sürekli bir şeyler tükeniyordu. Eksikleri tamamlaması gerekecekti ve bunu hızla yapmak zorundaydı. "Boş bir el arabasından satış yapamazsın," derdi Joe. Fiona her şeyin yolunda gitmesiyle çok rahatlamıştı, fakat bunun da ötesinde, mutluydu. Ve gururlu. Çay, hamur işleri, gösterişli vitrin... Hepsi onun fikirleriydi ve işe yaramışlardı. Bir şeyde başarılı olmak inanılmaz bir duyguydu. Bu onun için yeni bir duyguydu –kısmen mutluluk, kısmen de gurur– ve bundan zevk alıyordu. Acı dolu bir pişmanlık sızısıyla, Joe'yla Eski Merdivenler'de oturmalarını, onun kendisine Peterson'daki başarılarından söz etmeye çalışmasını ve bunun onun için ne demek olduğunu hatırladı. Dinlerken çok kıskanmış, canı sıkılmıştı. Keşke onu dinlemiş olsaydı. Keşke kavga etmek yerine onu anlamaya çalışsaydı. Keşke, keşke.

Aldığı ürünleri yanında götürmek isteyen bir müşteri için kapıyı açarken, dükkânın dışında bir arabanın durduğunu gördü. Sürücü kapıya geldi, ismini sorduktan sonra ona bir kutu verdi.

"Bu nedir?" diye sordu Fiona.

"Söz konusu olan *o* ise, asla belli olmaz," dedi adam, daha şimdiden arabasına dönmüş ve dizginleri yakalamıştı.

Fiona kutuya baktı. Açılabilir kapağına rengârenk cam parçaları yapıştırılmış, otuza otuz beş santim ebadında parlak mavi bir dikdörtgendi. Kutuyu ters çevirdi. Alt kısmında, "Tiffany Stüdyoları" yazıyordu. Şaşkınlıkla kutuyu açtı. İçinde bir gazete bulmak sürpriz olmuştu: Bir *New York World* nüshasıydı bu. Ön sayfada "5. Sayfaya bak" yazıyordu. Fiona bunu yaptı ve Nate'le Maddie'nin hazırladığı, kendisinin de daha önce *Chelsea Crier*'da yayınlattığı ilanın koca bir sayfayı kapladığını gördü. Şaşırmıştı. Bu nasıl olmuştu? Bu gazeteye ilan vermemişti. Parası yetmezdi zaten. *World* çok büyük bir şehir gazetesiydi, mahallelerdeki

küçük gazete bozuntularına benzemezdi. Belki de bu, dükkânın neden o kadar dolu olduğunu açıklıyordu.

Sayfaların arasından küçük beyaz bir kart kaydı ve dalgalanarak yere süzüldü. Fiona kartı aldı. Elyazısı büyük ve erkeksiydi. Şöyle yazıyordu:

Sevgili Bayan Finnegan,
Umarım bu küçük hediyenin başarınıza katkısı olur.
En iyi dileklerimle,
William R. McClane

***

William McClane aklını kaybedip etmediğini merak ediyordu. Delmonico's'daki bir akşam yemeğine geç kalmıştı ve bunu göze alamazdı. Bu, belediye başkanının ev sahipliği yaptığı özel bir akşam yemeğiydi. Şehrin ileri gelen finansçılarından çoğu katılıyordu. Şehir geneline hizmet verecek yeraltı treniyle alakalı planlarından bahsetmek, başarısı için destekleri hayati olan önemli kişilerde ilgi ve heyecan uyandırmak için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Ya kendisi ne yapıyordu? Tanrı'nın unuttuğu Batı Yakası'nda küçük bir bakkalın karşısında park etmiş bir arabanın içinde oturmuş, ilk kez bir hafta önce bankasındaki ofiste gördüğünden bu yana aklından çıkaramadığı genç bir kadının yüzünü bir an görebilmeyi umarak bekliyordu. O yüz çelişkilerle doluydu – aynı anda endişeli ve kararlı, açık ama ihtiyatlı, kuvvetli ama yürek parçalayacak kadar kırılgan. Şimdiye dek gördüğü en etkileyici yüz.

Yemeğe katılmak üzere Beşinci Cadde'de ilerlerken bir anlık bir kararla arabacısı Martin'e sola dönmesini söylemiş, Del's'den önce bir yere uğramak istediğini belirtmişti. Martin yeri duyunca kaşlarını kaldırmıştı. "Adresten emin misiniz, efendim!" diye sormuştu. Will emin olduğunu söyleyince, Martin sanki artık onu anlayamadığını söylemek ister gibi başını sallamıştı. Will bu duyguyu tanıyordu; o da kendisini anlamıyordu. Bankasının parasını iyi fikirleri olan ama deneyimsiz bir kız için neden riske

attığını anlamıyordu. Neden dört gün boyunca her gün sekreteri Jeanne'i, şehir genelindeki gazete bayilerinde *World*'de bastırmak üzere içinde Fiona'nın ilanının bulunduğu *Chelsea Crier* kopyasını aramaya koşturduğunu da anlamıyordu.

Daha doğru dürüst tanımadığı bir kızı neden günde yüz kere düşündüğünü anlamıyordu. Veya neden –dopdolu bir yaşamı, onlarca işi, arkadaşlarından ve ailesinden aldığı onca keyif varken– kendisini birdenbire dayanılmaz bir şekilde yalnız hissettiğini.

Kırk beş yaşındaki William McClane, kendi düşüncelerini tanıyacak kadar uzun zaman yaşamıştı kendisiyle. Kendi güdülerini, hedeflerini tanırdı. Zeki ve mantıklı bir adamdı; müthiş zekâsını ve parlak ticari sezgilerini mütevazı aile servetini muazzam miktarda bir paraya dönüştürmek için kullanmıştı. Son derecede disiplinliydi, gerçeğe ve mantığa bağlı kalmasıyla ve heyecana ya da duygusallığa kapılıp sarsılmamasıyla gurur duyardı.

Peki ya burada ne yapıyordu? Böyle bir hovarda gibi saklanarak?

Yoldayken kendi kendine sadece işiyle uğraştığını söylemişti. Bankanın varlıklarını gözetiyordu. Sadece Bayan Finnegan'ın iyi bir başlangıç yaptığından emin olmak istiyordu. Ne de olsa genç bir kadın için dükkân idare etmek kolay bir iş değildi. Fakat dakikalar geçtikçe, saatinin akrebi giderek yediye daha fazla yaklaşıp Fiona hâlâ dükkândan çıkmayınca, üzerine çöken teselli edilemez duyguyla, bu ziyaretinin bankasının varlıklarıyla hiç alakası olmadığını, her şeyin Ellis genç kadını geri çevirdiği zaman genç kadının gözlerinde beliren o üzgün bakışla, dokunaklı bir şekilde cesurca başını yukarı kaldırışıyla, kendisi ona hitap ederken gözyaşlarını engellemeye çalışmasıyla ve dükkânın ona ait olduğunu söylediğinde yüzünde beliren o gerçek ve elle tutulur rahatlamayla alakalı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Onun iyi olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Onun için her şeyin yolunda gittiğini bilmesi gerekiyordu. Ve eğer gitmiyorsa, sorunları çözecek kişinin kendisi olmasını istiyordu. Genç kadın içindeki birtakım duyguları uyandırmıştı. İlgi ve koruma duygu-

larını, sonra daha derin, tanımadığı duyguları da. Anlayamadığı ve isim koyamadığı duyguları.

Saatini kontrol etti. Tam yediydi; gerçekten gitmesi gerekiyordu. Sadece Del's için geç kalmamıştı; dikkat de çekiyordu. İngiltere'de sipariş üzerine yapılmış faytonu çevredeki binaların iki katı maliyetindeydi ve insanlar arabaya bakmak için duruyorlardı. Ve onu dehşete düşürecek şekilde, akşam kıyafeti içindeki kendisine de bakıyorlardı. Del's'de veya opera binasında hiç kimse ikinci kez bakmazdı, ama bu işçi sınıfı mahallesinde, kendini maskara ediyordu. Ve bu, onun gibi bir özgeçmişi ve görgüsü olan bir adamın asla yapmayacağı bir şeydi.

Tam arabanın duvarına tıklatıp Martin'e oradan ayrılmasını söyleyeceği sırada dükkânın kapısı açıldı ve uzun beyaz önlüklü genç bir kadın dışarı çıktı. Onu görünce kalbi duracak gibi oldu Will'in. Fiona. Taşıdığı uzun sopanın kancalı ucunu kapı aralığındaki bir halkaya soktu ve tenteyi sarmaya başladı. Bu sırada Will, daha kendisi de ne yaptığını anlayamadan, arabadan çıkmış yolun karşısına geçiyordu. Kaldırıma adım attığında, dükkân kapısı tekrar açıldı ve genç bir adam dışarı çıktı. Sopayı Fiona'dan aldı, tenteyi sarmayı bitirdi ve sonra birdenbire Fiona'yı havaya kaldırarak fırıl fırıl döndürdü, her ikisi de çığlık atıp gülüyorlardı. Kendisini yere indirince, Fiona adamı yanağından öptü.

Will olduğu yerde kalakalmıştı. Adam tabii ki onun kocasıydı. Her nedense, onun evli olacağını düşünmemişti. Bankada karşılaştıkları gün gözüne yapayalnız görünmüştü, sanki kendisi için savaşacak, köşesinde bucağında bulunacak hiç kimsesi yokmuş gibi. İkisini seyrederken, onların heyecanlarına, coşkulu duygularına hayret etti. İyi bir gün geçirmiş, para kazanmış olmalıydılar. Birkaç doların birisini bu kadar mutlu edebilmesi onu şaşırtmıştı. Merhum karısı Anna, onu hiçbir zaman böyle kucaklamamıştı, hatta ilk milyonunu kazandığı zaman bile. Birdenbire tekrar arabasında olmak istedi. Onların mutlu sahnelerine davetsiz giren bir fazlalıktı sadece. Kendisini tuhaf hissetti ve şaşırtacak şekilde acı veren bir hayal kırıklığı hissetti. Fark edilmediğini umarak gitmek için döndü, fakat tam o sırada Fiona onu gördü. Mutlulukla parlayan yüzü daha da aydınlandı.

"Bay McClane! Bak, Nick, bu Bay McClane. Sana bahsettiğim adam! Bankadaki! Ah, Bay McClane, nasıl bir gün geçirdiğimize inanamazsınız! Çok fazla insan vardı! Irmaklar gibi. Okyanus gibi! Tüm mallarımızı tükettik. Satacak bir şeyimiz kalmadı, hiçbir şey! Ve hepsi sizin sayenizde."

Ve sonra aralarındaki birkaç metreyi uçarcasına aştı ve kollarıyla onun boynuna atılarak öylesine sertçe sarıldı ki Will'i neredeyse boğuyordu. Will o kadar şaşırmış, o kadar memnun olmuştu ki söyleyecek söz bulamıyordu. Ellerini Fiona'nın sırtına koydu. Bluzundan vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Fiona'nın saçları yüzünün yan tarafını gıdıklıyor, kendi yanağının üzerinde onun saten gibi yanağını hissediyordu. Tereyağı, çay ve elma kokuyordu Fiona; tatlı bir şekilde terlemiş sıcak bir kadın gibi.

Derken, Fiona sanki kendini hatırlamış gibi telaşla geriye doğru adım atıp çekilince Will tüm vücudunda keskin bir şekilde onun dokunuşunun eksikliğini hissetti. "Bizim için çok şey yaptınız! Önce benim için dükkânı kurtardınız, sonra da ilan verdiniz!" dedi Fiona. "İlanı *World*'de nasıl bastırttınız? Bay Ellis'e bir kopyasını bırakmış mıydım?" Cevap beklemeden nefes nefese konuşmaya devam ederek onu bir açıklamadan kurtardı. "Bunun bizim için ne demek olduğunu bilemezsiniz... ailem için." Halen gülümsüyordu, ama Will onun gözlerinde ince bir gözyaşı tabakasının parladığını gördü. "Taşınmamız gerekmeyecek ve ben iş bulmak zorunda kalmayacağım, ayrıca Munro'lar da kalabilecek ve... Ah, hayır! Ah, bakın ne yapmışım!" Will onun korku dolu bakışlarını izledi ve ceketinin ön tarafının unla kaplı olduğunu gördü. "Çok üzgünüm! İzin verin de bez getireyim!" Fiona onu arkadaşının yanında bırakarak dükkânın içinde gözden kayboldu.

"Heyecanlı biri, değil mi?" dedi arkadaşı, Fiona'nın arkasından bakıp gülerek. Elini uzattı. "Ben Nicholas Soames, Fiona'nın arkadaşıyım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Yalnızca bir arkadaş mı? Will canlandı ve elini uzattı. "O zevk bana ait, beyefendi."

Fiona dışarı çıktı, unu silerek ve genel olarak her şeyi daha da berbat ederek ceketi düzeltmeye çalıştı, ta ki Will yeterli olduğuna ve iyice silkelenirse çıkacağına güvence verinceye kadar.

Ama Will içten içe, en iyi müşterilerinin üzerine bir şey dökülmesi veya sıçraması ihtimaline karşılık Charlie Delmonico'nun bir dolapta yedek ceket ve pantolonlar bulundurmasından memnundu. Fiona vazgeçip bezi cebine sokunca, Nick gaz lambalarını söndürdü, dükkânın kapısını kilitledi ve anahtarı Fiona'ya verdi.

"Ben yukarı çıkıp Mary'nin akşam yemeği için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım, Fee. Bunu ne yapayım?" O gün Will'in yolladığı Tiffany kutusunu uzattı.

"Hadi bir daha göz atalım!" dedi Fiona hevesle. Nick kutuyu açtı. İçi kâğıt ve madeni paralarla doluydu. Önce paraya, sonra birbirlerine baktılar, sonra da bir kutu şekerleri olan iki çocuk gibi kahkahaya boğuldular. Will para kazanırken hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Belki de madencilik ve kereste işinden, yeraltı treninden vazgeçip dükkâncılığı denemeliydi.

"Bunu bir yere sakla, Nick. Yatağımın altına koy. O önümüzdeki ayın ipotek ödemesi. Eğer Michael bunu bulacak olursa, şehirdeki her barda içip sarhoş olacaktır." Fiona, Will'e baktı. "Amcamın biraz içki problemi var. Eminim Bay Ellis size söylemiştir."

Will başıyla onayladı. Ellis bunu oldukça kaba kelimeler kullanarak yapmıştı. Fiona'nın açıksözlülüğü karşısında biraz şaşırmıştı Will. Kendi çevresinde hiç kimse böyle şeylerden açıkça bahsetmezdi. Hepsini yaparlardı; içki içerler, kumar oynarlar, hatta daha da kötülerini yaparlardı. *Ama söylemediğiniz şey mevcut değildir*, diye bir kural vardı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay McClane," dedi Nick içeri yönelirken.

"Ben de öyle, Bay Soames."

"Akşam yemeğinde bize katılır mıydınız, Bay McClane? Gelmenize sevinirim. Hepimiz seviniriz. Küçük bir kutlama olacak. Bu sabah çok endişeliydim. Hiç kimsenin gelmeyeceğini düşünüyordum. Lütfen katılın bize! Nick şampanya getirdi."

"Size katılmayı çok isterdim, ama kısa süre içinde bir iş yemeğine katılmak zorundayım."

Fiona başını salladı. Önce yere, sonra tekrar başını kaldırıp Will'e baktı, sevimli tebessümü kaybolmuştu. "Muhtemelen güzel sakin bir akşam yemeğidir, bunu hayal edebiliyorum. Bağışla-

yın beni. Genellikle böyle durmadan konuşmam. Aşırı heyecanlıyım. Bu akşam nasıl uyuyacağım, bilmiyorum."

Will, Fiona'nın, teklifini taşkın davranışıyla canını sıktığı için geri çevirdiğini düşündüğünü fark etti. Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. "Bayan Finnegan, öyle değil... lütfen öyle düşünmeyin... dükkânınız için gösterdiğiniz heyecan hoşuma gitti. Ben de öyleyim. Mesela bana ufacık bir fırsat verin, metrom hakkında kulakları sağır edene kadar konuşurum. Bakın, şehrin yukarı kısmına gitmek için hâlâ biraz zamanımız var. Çok heyecanlı olduğum zamanlarda küçük bir yürüyüş çoğunlukla çok yardımcı oluyor. Ne dersiniz, kısa bir yürüyüş yapalım mı?"

"Çok isterim! Mary akşam yemeğini daha bir süre hazır edemeyecektir, Nick orada her şeye burnunu sokarken bunu yapamaz. Ama sizi tutmuyorum değil mi?"

Will ona eliyle hafifçe dokundu. "Hayır, kesinlikle. Bol bol zamanım var," dedi. Aslında yoktu. İyice geç kalmıştı. Ve umurunda değildi.

Fiona yine gülümsedi. Geniş ve cömert bir tebessümdü bu; gerçek, mahcubiyetten uzak ve son derece sevimli. Bu gülümsemeyi oraya Will yerleştirmiş ve bunu fark etmek onu mutlu etmişti. Fiona önlüğünü çıkardı ve içeriye, dairesinin kapı eşiğindeki bir basamağa koydu. "Ben hazırım," dedi. "Hadi gidelim."

"Bekle," dedi Will cebinden bir mendil çıkararak. Mendille nazikçe onun yanağını sildi. "Tarçın. Hem de upuzun bir şerit. Sanki bir savaş müfrezesine önderlik ediyormuşsun gibi." Fiona kahkaha attı. Teni gül yaprağı gibi ipeksiydi. Tarçın çıktığı halde Will silmeye devam etti, sonra Fiona onun sadece kendisine dokunmaya çalıştığını düşünmeye başlamadan önce durdu. Ki öyleydi.

Yola koyuldular ve Fiona eğer kendisi ona Will diyecekse, onun da kendisine Fiona demesi gerektiğini söyledi. Will onun görünümüne gülmemek için kendini zor tutarak kabul etti. Fiona'nın gevşeyen örgüsünden saç telleri fışkırıyordu, kıyafeti kirli ve buruşuktu. Fakat yüzü renklenerek al al olmuştu, muhteşem kobalt mavisi gözleri de parlıyordu. Will onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

Doğuya, On Sekizinci Cadde'ye doğru giderlerken Will ona dükkânı, müşterilerin neler aldıkları ve fikirlerini nereden edindiği konusunda sorular sordu. Fiona'nın cevapları akıllı ve bilgiliydi. Sonra o sorular sormaya başladı. Aslında soru yağmuruna tutuyordu. Zengin New Yorklular servetlerini nasıl ediniyorlardı? Neler yapıyorlardı? Ne satıyorlardı?

"Eh, Carnegie servetini çelikten kazandı," diye başladı Will. "Rockefeller da petrolden. Morgan demiryolları ve finanstan ve... Peki bunları neden bilmek istiyorsun, Fiona?"

"Çünkü zengin olmak istiyorum. Bir milyoner olmak istiyorum, Will."

"Öyle mi?" diye sordu Will, başka bir tabunun daha yıkılmasına gülümseyerek. Başka bir sosyal kural daha, Fiona'nın omzunun üzerinden kayıtsızca fırlatılmış ve eski bir süt şişesi gibi paramparça olmuştu. Fiona'nın kadınların paradan konuşmamaları gerektiğini bilmediği açıktı. En azından kendi sınıfındaki kadınların. Gerçi bilse de Fiona'nın buna hiç aldırmayacağını düşünüyordu Will.

"Evet, öyle. Sen nasıl işe başlamıştın? Bunu nasıl yaptın?"

Başka bir süt şişesi daha paramparça olmuştu. *Will'e bir arkadaşın mali durumunu asla yakından sorgulama*, diye öğretilmişti. Fakat Fiona'nın dürüstlüğünü canlandırıcı bulmuş, tavsiye isteği gururunu okşamıştı; ona cevap vermekte hiç tereddüt etmedi. "İlk adımı atmak için küçük bir aile servetiyle, Colorado'da miras kalan kereste arazileriyle ve orada altı gümüşle dolu olan daha fazla arazi alacak basiretle."

Fiona kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Bende bunlardan hiçbiri yok..." dedi. "Fakat düşünüyordum da... eğer dükkân iyi iş yaparsa bir kredi daha alıp bir ikincisini açabilirim. Belki de şimdikinin on on beş sokak kuzeyinde bir yere..."

"Hell's Kitchen'da mı? Bence olmaz."

"Eh, o zaman güneyde," dedi Fiona. "Veya birkaç blok doğuda. Belki Union Meydanı'nda. Oraya gittim, çok işlek. Sonra bir tane daha açabilir ve çok geçmeden kendi zincirimi kurabilirim..."

Will ona uzun uzun baktı. "Koşmadan önce biraz yürümenin

daha akıllıca olduğunu düşünmüyor musun? Daha dükkânı açalı bir gün oldu. Tamam, iyi bir gün geçirmiş olabilirsin, ama ikinci bir dükkân açmadan önce hâlâ öğrenmen gereken birkaç şey var."

"Mesela ne?"

"Mesela müşterilerinin özellikleri. Hell's Kitchen'da seninki gibi bir dükkân açarsan vitrinin on saniyede dümdüz olur. Seni göz göre göre soyup soğana çevirirler. Orası kaba bir semttir. Ve evet, haklısın... Union Meydanı çok işlektir, ama bakkaliye ürünleri değil, lüks malzemeler arayan hali vakti yerinde bir topluluğa hitap eder. Ben işe başlarken babam şu nasihati vermişti, Fiona: Büyümek için bildiğin şeyi kullan. Şu anda şehrin mahalleleri hakkında bir şey bilmiyorsun, herhangi birine büyük bir yatırım yapmamalısın. Aceleci davranıp hata yapma. Küçükten başla."

"Nasıl? Neyle?"

Will birkaç saniye düşündü. "Tüm keklerinin ve kurabiyelerinin tükendiğini söylemiştin, değil mi?"

Fiona başını salladı.

"Tatlı hamur işlerini satmayı biliyorsun, öyleyse şimdi de tuzluları dene. Etli börekler... tavuklu börekler, bu türden şeyler. Bu bir risk –satamayabilirsin– ama sonuçta hesaplanabilir bir risk. Bana kalırsa satabilirsin de. Kaliteli şekerlemelerden iyi bir seçki hazırlamayı dene. Eğer insanlar kurabiye alıyorlarsa, çikolata alma ihtimalleri de vardır. Başka ne olabilir? Kuşkonmazlar satılıp bitti, değil mi? Geçen gece Rector's'da ağır ateşte pişmiş leziz marullar yedim. Tazelerdi, tam büyümemişlerdi. Belki taze sebze seven kişiler onlardan da alırlar. Belki de almazlar, ama her ihtimali araştırman gerekir. Her türlü ihtiyacı önceden kestir. Müşterilerine istediklerini veren ilk sen ol, hatta daha ne istediklerini bilmiyor olsalar bile."

Başlarının üzerinde bir pencere açıldı. Bir kadın kalın kollarını pervaza dayadı ve ağır bir İrlanda şivesiyle bağırdı: "Sean! Jimmy! Lanet olsun neredesiniz sizi şeytanlar? Domuz pirzolalarınız soğuyor. Çabuk buraya gelin. Şimdi, yoksa ikinizi de pataklayacağım!"

"Domuz pirzolaları, Will," dedi Fiona buruk bir şekilde, yukarıdaki pencereyi işaret ederek. "Benim müşterilerimin istediği şey bu. Bunları satarak zengin olamam."

Will güldü. "Belki olmazsın. En azından şimdilik. Ama öğreneceksin. Ne satar ne satmaz öğreneceksin. Nedenini öğreneceksin. Ve başarını bu tür bilgilerin üzerinde inşa edeceksin. Bilgileneceksin, Fiona, kurnazlaşacaksın. Zengin olmanın ilk adımı budur."

"Öyle mi?"

"Evet. Eğer kereste yatırımlarım için önceden Colorado'da bulunmasaydım, gümüş madenlerimi satın almayı asla akıl edemezdim. Eğer madenlerim sayesinde yeraltı mühendisliği hakkında tam bir bilgim olmasaydı, hiçbir zaman şehri metro planlarına inandırmaya çalışmazdım. Bu konuda bana güven. Büyümek için bildiğin şeyi kullan."

Geçen zamanı önemsemeden yürüyüp konuşmaya devam ettiler ve bir an bile ikisinden birinin ne söyleyeceğini bilemediği beceriksiz bir sessizlik olmadı. Will, Fiona'dan son derece etkilenmişti; onun gibi birisine –bu kadar tutkulu, açıksözlü, dürüst ve tamamen hilesiz bir kadına– hiç rastlamamıştı. Fiona onu büyülemiş ve ilgisini çekmişti, hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Ona ailesini sordu ve Fiona olanları anlattığı zaman, Beşinci Cadde ile Broadway arasındaki On Sekizinci Sokak'ta kaldırımın ortasında birdenbire durdu, kızın maruz kaldığı şeylere inanamıyordu. Bu onunla alakalı her şeyi açıklıyor, tüm sorularına cevap veriyordu. Neden burada olduğu. Dükkânı başarılı kılmak için neden uğraştığı, zengin olmaya neden kararlı olduğu. Onun cesaretine, metanetine hayran kalmıştı, ama onun için kalbi de burkulmuştu. Düşünmeden Fiona'nın elini kendi eline aldı ve herhangi bir şeye –yardım, tavsiye, ne olursa– ihtiyacı olduğu zaman kendisine gelmesini söyledi. Bunu yapmak istememişti; aşırı bir jestti, ama dürtülerine kapılmıştı. Fiona yanıt olarak sadece onun elini sıkmış, teşekkür etmiş ve yapacağını söylemişti.

Union Meydanı'na ulaştıklarında Fiona, "Ne kadar uzaklara yürümüşüz," diye bağırdı ve geri dönmek zorunda olduğunu söyledi. Akşam yemeği hazır olmalıydı. Ancak dönmeden önce, mallarını satmaya çalışan bir çiçek satıcısını –on ikisinden büyük olmayan zayıf, kirli bir kız– işaret etti. Kızın kırmızı gülleri vardı. Fiona onlara özlemle baktı, sonra aniden pahalı olmalarına rağ-

men onlardan satın alacağını söyledi. İyi bir açılış günü için bir hediye olarak. Will çiçekleri onun için satın almaya çalıştı, ama Fiona buna izin vermedi. Will onun küçük kıza çiçeklerin fiyatından daha fazla para verdiğini gördü. Fiona kırmızı gülleri sevdiğini söyledi ve Will'e yakasına takması için bir gül verdi.

Sonunda dükkâna geri döndükleri zaman, Fiona'nın kardeşi olduğunu öğrendiği kızıl saçlı bir oğlan pencereden dışarı sarkmıştı. Çocuk, Fiona'ya acele etmesi için seslendi. "Herkes açlıktan ölüyor," dedi. Will, gerekenden daha uzun tutarak Fiona'nın elini öptü ve sonunda veda ederek ayrıldı. Arabası uzaklaşırken bir kez daha geriye baktı ve Fiona'nın kucağında gülleriyle kaldırımda durmuş, arkasından baktığını gördü. Hayatında hiç az sonra bir şişe Château Lafite şarabı eşliğinde yedi çeşit yemek yiyecek olmasına bundan fazla üzülmemişti.

Bölüm Yirmi Dokuz

Stan Christie ve Reg Smith, Roddy O'Meara'nın arkasında sadece birkaç metre uzaktaydılar. Roddy onları göremiyordu, ama ayak seslerini duyuyor, birinin avucuna copla vurduğunu işitiyordu.

"Hadi emir ver, Melon," dedi, Sheehan'ın masasına yerleşerek. "Sadece ben sana ulaşmadan, onların bana ulaşacağından emin ol."

Sheehan sandalyesinde arkaya yaslandı. Diliyle dişlerinin arasından bir parça yemek çıkardı, sonra sertçe başını salladı. Reg ve Stan, Taj Mahal'in barında kendi yerlerine geri çekildiler. Melon kalın, sulu bir bifteğin büyük bir kısmının hâlâ durduğu tabağını Roddy'ye doğru itti. "Al. Bunu kancığıma, Vicky'ye verecektim..." -başıyla ayağının dibinde yatan çirkin, korkunç teriyer köpeği işaret etti- "... ama sizin maaşlarla muhtemelen senin daha fazla ihtiyacın vardır."

"Senin evli olduğunu bilmiyordum, Melon," dedi Roddy yarısı yenmiş bifteği alıp köpeğe atarak. "Karın oldukça çekiciymiş." Hayvan et parçasının tamamını olduğu gibi yuttu, sonra gürültülü bir şekilde gaz çıkardı. Roddy arkasından kıs kıs gülme sesleri duydu.

"Kapayın çenenizi!" diye haykırdı Melon. Roddy'ye kötü kötü baktı. "Ne istiyorsun?"

"Bardaki adamın geçen gece Joe Bristow adında bir delikanlıyla kapışmış."

"Şaka yapıyorsun herhalde, değil mi? Buraya iki delikanlının dalaşması yüzünden geldiğini söyleme bana."

"Ben bir kız yüzünden buradayım. Fiona Finnegan. Bristow senin gorillerinin onun nerede olduğunu öğrenmek istediklerini söyledi. Bunun sebebini bilmek istiyorum."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, memur bey," dedi Melon oldukça incinmiş gibi bir ses tonuyla. "Dahası buraya dalıp bir adamın akşam yemeğini mahvederek, onu işlemediği suçlarla itham ederek küstahlık ediyorsunuz..."

Roddy içini çekti, sonra Melon'un –her zamanki gibi– her şeyden habersiz olma, masumiyet ve öfke numaralarına girerek yüksek sesle ve abartılı jestlerle atıp tutmasını dinlemek için kendini hazırladı. Melon nihayet sıfırı tükettiği zaman, Roddy, "Madem böyle istiyorsun, Melon, öyle olsun. Ben her zaman yaşamaya ve yaşatmaya inanmışımdır. Senin gibi bir suçlu, Denny Quinn gibi başka bir suçludan para kazanmak istiyorsa, benim için hava hoş. Çalışan iyi insanları rahatsız etmediğin sürece, hiç sallamam bile. Ama seni uyarıyorum, bu değişecek. Bana öğrenmek istediğim şeyi söyle, yoksa senin için işleri zorlaştırırım. Sabah evinde çıkarken, orada olurum. Puba, geneleve, köpek dövüşüne, horoz dövüşüne, fare dövüşüne... artık nereye gidersen peşinde olurum, boklu bir çocuk bezi gibi kıçına yapışırım. Hatta..."

"Tamam! Tamam!" dedi Melon. "Tanrım, Karındeşen'in cinayetleri durduğu için üzgünüm. Eteklerinizi tepenize geçirip size körebe oyunu oynattığı zamanlar ne güzeldi. Sizi benden uzak tutardı."

"Fiona meselesi nedir?" diye üsteledi Roddy.

Melon bir yudum bira aldıktan sonra, "Senin Bayan Finnegan benim bir arkadaşımdan beş yüz sterlin çaldı," dedi. "Arkadaşım parayı geri istiyor. Başka bir sorun istemiyor. Sadece onu bulmamı ve parayı geri almamı istiyor."

"Acaba bu arkadaş kim olabilir, Melon?"

"Bunu sana söyleyemem. Kibarlardan olduğunu ve işinin bilinmesini istemediğini söylemek yeterli."

Roddy başını iki yana salladı. "İyi," dedi ayağa kalkarak, "o zaman bu işi zor yoldan yapacağız. Yalan söylemekten sıkıldığında bana haber ver."

"Ah, Tanrı aşkına, O'Meara, lanet olsun, sana da yaranılmıyor! Sen gerçeği istiyorsun, ben de gerçeği söylüyorum. Ama sen bana inanmıyorsun!"

"Melon, 'gerçek' seni domaltıp arkadan becerse bile gerçeği bilemezsin sen. O kızı hayatım boyunca tanırım. Elimde büyüdü. O kızın beş yüz sterlin çalma ihtimali, senin yaptığın hayır işleri için şövalye olma ihtimalin kadardır en fazla. Seninle görüşeceğiz."

Roddy yürümeye başlarken, Melon son incelediğinde İngiltere'nin hâlâ özgür bir ülke olduğu konusunda bir şeyler geveliyordu. Hiç kimse onu itip kakamazdı. Onun hakları vardı.

Roddy kapıya ulaşınca döndü ve "O kız her neredeyse, başına kötü bir şey gelmesin," dedi. "Eğer ona bir şey olursa, senin peşine düşerim."

"Bu harika işte! Onun hangi cehennemde olduğunu senden fazla bilmiyorum! Beni sorumlu tutmak istediğin başka bir şey var mı? Trafalgar İsyanları? Yüz Yıl Savaşları?"

Taj'ın dışında, Roddy şapkasını çıkardı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Umutsuz ve endişeliydi. Hep endişeliydi. Şu anda Fiona'nın bulunduğu yerle alakalı olarak Sheehan'la görüşmesinden öncekine göre daha fazla bir bilgisi yoktu. Gerçi kendisine masallar anlatıp zaman kaybettirdiği için o pis herife gününü gösterecekti. Bugün onu kendi boş zamanında görmeye gitmişti, ama bir daha sefere ona uğradığında, polis olarak gidecekti. Nehirden esen soğuk rüzgârla üşüyünce ürperdi.

Her neredeyse, Fiona'nın üşümediğini umuyordu. Sea-

mie'nin de. Oğlanın eldivenleri eskimişti. Gittikleri gece ona yeni bir çift eldiven getirmişti. Gelecekte eldivenleri ona verme şansı olup olmayacağını merak etti. Yakasını yukarı kaldırdı, ellerini ceplerine soktu ve eve doğru yürümeye başladı.

Bölüm Otuz

Fiona başını eğdi ve ağlamaya başladı.

Annesinin, babasının, erkek ve kız kardeşinin yattıkları mezarlığın girişinde duruyordu. Kapıya asma kilit takılmıştı. Menteşeleri gıcırdayıp avuçları yara oluncaya kadar parmaklıkları sarstı, ama boşunaydı. Ailesiyle birlikte oturmak istiyordu. Onlara sorunlarını anlatmak ve cevap veremeseler de dinlediklerini bilmek istiyordu. Asma kilidi kaldırdı ve gözyaşlarına engel olmaya çalışarak demirin çerçevesine tekrar tekrar çarptı.

Bir ses ismini seslendi, seste yumuşak bir İrlanda ezgisi vardı. "Fiona, kızım..."

Fiona asma kilidi elinden düşürdü; kilit kapıya çarparak tıngırdadı. Babası diğer tarafta duruyordu, sadece birkaç metre ötedeydi. Üzerinde ceketi ve kasketi vardı, omzunda tutma kancası sallanıyordu, sanki doklardan eve geliyor gibiydi. "Baba!" diye bağırdı Fiona, gözlerine inanamıyordu. "Ah baba..." Parmaklıkların arasından elini uzattı. Babası onun elini kendi eline aldı ve yanağına götürdü.

"Baba, nerelerdeydin? Seni çok özledim." Fiona ağlıyordu artık. "Şimdi oradan çıkacaksın, değil mi? Eve geleceksin; annemi, Charlie'yi ve bebeği de getireceksin..."

Babası başını iki yana salladı. "Yapamam canım. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Ama neden? Sana ihtiyacım var baba" Babasının elini çekiştirdi. "Lütfen..."

"Şunu al, Fiona," dedi babası ve Fiona, Paddy'nin eline bir şey koyduğunu hissetti. "Bildiğin şeyi kullanman gerekir."

Fiona başını aşağı çevirip babasının verdiği şeye baktı. Ufak bir bitkiydi bu. En fazla on santim boyundaydı. Üzerinde parlak yeşil yaprakları olan ince, kırılgan bir bitki sapıydı. Fiona gözlerini babasının gözlerine kaldırdı, şaşırmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu ona.

"Bildiğin şey."

"Bildiğim şey mi? Baba, bu hiçbir şey ifade etmiyor... daha önce böyle bir bitki hiç görmedim..."

Babası onun elini bıraktı ve geriye doğru bir adım attı.

"Nereye gidiyorsun, baba? Bekle!" Fiona bir eliyle bitkiyi göğsüne bastırırken, diğeriyle babasını yakalamaya çalışıyordu. "Hayır, gitme. Lütfen gitme! Geri gel..."

"Ona iyi bak, kızım, büyüyecektir. Hem de çok büyüyecek, hayal edemeyeceğin kadar." Paddy, Fiona'ya el salladı, yüzünde acı tatlı bir tebessüm vardı; sonra uzaklaştı ve mezarlığın karanlığında yitip gitti.

"Hayır!" diye hıçkırdı Fiona. "Geri gel! Lütfen, lütfen geri gel!" Tüm gücüyle kapıyı sarstı, ama kapıya bir şey olmadı. Yığılarak kapıya dayandı ve kendini kederine bıraktı.

Ağlarken dörtnala giden atların nal seslerini duydu. Kafasını kaldırıp baktı ve yaklaşan bir fayton gördü. Şık ve siyahtı, cilası pırıl pırıl ışıldıyordu. Yan tarafındaki fenerler çılgınca parlıyordu. Fayton gece renginde iki aygır tarafından çekiliyor, hayvanların toynakları parke taşlarına çarptıkça mavi kıvılcımlar çıkarıyordu. Bir gece yarısı gezisine çıkmaya karar veren bir şeytan arabasına benziyordu. Daha sonra gördüğü şey, Fiona'yı durumun böyle olduğuna ikna etti.

Dizginleri Frances Sawyer ya da ondan arta kalanlar tutuyordu. Yüzü gitmişti; Jack yüzünü kesip çıkartmıştı. Kafatası gaz lambasının ışığında beyaz beyaz parlıyordu, kazınmış kemikleri kandan kayganlaşmıştı. Yırtık pırtık elbisesi, parçalanmış vücudunda kana bulanmış şeritler halinde sallanıyordu. Atları keskin bir şekilde durdururken Fiona onun kaburgalarının akordeon gibi bükülüp kıvrıldığını ve derisi yüzülmüş kollarının kemiklerini görebiliyordu. Frances başını çevirdi, kesilmiş boğazının kenarları ıslak bir şekilde birbirinin üzerine biniyordu. Sonra bom-

boş kara göz çukurlarından bakmaya başladı. "O burada," dedi, sesi kalın ve boğuktu.

Kapıya yaslanmış olan Fiona ne kıpırdayabiliyor ne de bağırabiliyordu, gözlerini zorlukla sürücüden arabada oturan kişiye çevirdi. Pencere açıktı, ama sadece yolcunun tepesi şapkalı, elleri bastonunun üzerinde çaprazlanmış siluetini görebiliyordu. Yine de... onun kim olduğunu biliyordu. Jack. Karanlık adam. Parmakları pervazın etrafında kıvrılmıştı. Bu sırada kapı savrularak açıldı ve sel gibi çay yaprakları döküldü. Adam dışarı çıktı, alaycı bir selamla şapkasının kenarına dokundu ve üzeri kan lekeli sivri beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Jack değildi. William Burton'dı. Ve elinde bir bıçak vardı.

Sağ kolunu kaldırarak Fiona'ya doğru hamle yaptı. Bıçak göğsünün derinlerine saplanırken gürültülü bir emme sesi çıkardı. Fiona acıyla bağırdı. Adam bıçağı çekip çıkardı, metalden damlayan kırmızı damlaları yaladı ve, "Bir *Assam*. Öyle olmalı. Darjeeling olamayacak kadar sert, Dooars olamayacak kadar da ağır," dedi. Bıçağı gene kaldırdı, ama Fiona'nın felç hali geçmişti. Deli gibi onun üzerine atıldı.

"Kes şunu, Fiona!" diye bağırdı adam, ellerini savuştururken.

"Tanrım! Seni öldüreceğim!" diye haykırdı Fiona onun yüzüne saldırarak.

"Of! Seni küçük... acıtıyorsun." Adam onu bileklerinden yakaladı ve sarstı. "Uyan seni aptal kız! Benim, Michael! Kahrolası umacı değil!"

Fiona sıçrayarak uyandı. Gözlerini açtı. Öfkeli, uykudan şişmiş bir yüz ona bakıyordu. Amcasıydı. Burton değildi. Etrafına bakındı, kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Michael'ın salonunda bir koltukta oturuyordu. Ayağının dibinde dükkânın muhasebe defteri ve bir *London Times* nüshası duruyordu. New York'taydı, Londra'da değil. *Emniyetteyim*, dedi kendi kendine. Fakat vücuduna saplanmış bir bıçak olmadığına inanmak için göğsüne bakması gerekmişti.

"Michael Amca... üzgünüm... rüya görüyordum..." diye kekeledi.

Amcası onu serbest bıraktı. "Senin derdin ne be?" diye söy-

lendi. "Acı acı çığlık atıyordun... ödümü kopardın. Birisi seni öldürüyor sandım."

"Ben de öyle."

"Hem sen burada ne yapıyorsun? Neden yatakta değilsin?"

"Defterleri gözden geçiriyordum. Dükkân için. Sanırım uyuyakalmışım."

Michael başını salladı. "Eh... şimdi iyi olduğuna göre," dedi ters ters.

"Öyle," dedi Fiona, ama sonra şiddetli bir titreme krizine yakalandı. Amcası bunu gördü ve ona olduğu yerde kalmasını söyledi. Homurdanarak sessizce çıkıp mutfağa gitti. Fiona suyun aktığını duydu. *Vay canına, ne biçim bir kâbustu*, diye düşündü. Şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Yüzünü örttü ve Jack'in anısıyla hafifçe inledi. Burton'ın anısıyla. Kâbusta birbirlerine karışmışlar, tek ve aynı adam haline gelmişler, onun en büyük korkularının cehennemî bir birleşimi olmuşlardı. Bir umacı. Umacılar Kralı.

Rüyayı kafasından atmaya kararlı olarak, kâğıtları toparlamak üzere koltuğunda öne eğildi. Yerde açık duran *Times*'a uzandığında, gözleri uyuyakalmadan önce okumakta olduğu makaleye takıldı. Manşette "Çay Tüccarları için Tasarlanmış Kazançlı Halka Arz," yazıyordu ve altında "Burton Çayları Büyüme için İddialı Planları Kucaklıyor" ibaresi vardı.

Rüyanın sebebi işte bu, diye fark etti. Günün erken saatlerinde, sık sık yaptığı gibi, gazetenin bir nüshasını satın almış ve dok işçilerinin sendikasıyla alakalı bir haberle karşılaşmayı umarken onun yerine Burton'la alakalı bu yazıyı görmüştü. Borsanın ne olduğunu veya nasıl işlediğini tam olarak anlamasa da, babasının bu arzdan bahsettiğini, Burton'ın asla isteyerek işçilerine zam yapmaya razı olmamasının bir nedeninin bu olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Fiona arzın Burton için muazzam bir zaferi temsil ettiğini biliyor ve gerçekten de makale, hisselere gösterilen ilginin Burton'ın beklentilerini nasıl aştığını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Haber, Burton'ın elde edilen parayı Londra operasyonlarını modernize etmek ve Hindistan'da kendi çay bahçesini satın almak –bu, çayı daha verimli bir şekilde elde etmesini ve paketlemesini sağlayacaktı– üzere kullanmayı planladığını bildirerek devam edi-

yordu. Burton'ın, "Amacım önümüzdeki iki yılda hem halk için çayımın maliyetini azaltmak, hem de hissedarlarımın yatırımlarına karşılık güzel bir getiri sağlamaktır," dediği naklediliyordu. Muhabir, artık hissedarlarına karşı sorumlu olduğu halde, şirketin kontrolünün hâlâ Burton'da olduğunu, çıkarılan bir buçuk milyon hissenin yüzde elli birinin onda kaldığını kaydediyordu.

Babası, Seamie dışında bütün ailesi soğuk toprağın altında yatarken William Burton'ın zenginleştiğini bilmek Fiona'yı gördüğü kâbustaki bıçak kadar derinden ve acı vererek yaralamıştı. Makaleyi okumadan önce dükkânın muhasebe defterini gözden geçiriyordu ve kazançlarının düşündüğünden fazla olduğunu, amcasının borcunu kapatmak için kullandığı parasını geri ödeyecek kadar yüksek olduğunu görmekten memnun olmuştu. Bu bilgi ona harikulade bir emniyet hissi vermişti. Fakat şimdi, kâbusun ardından, dükkânın kazancı önemsiz geliyordu. Hatta gülünçtü. Burton'ın zenginliğiyle kıyaslandığında hiçbir şey değildi.

Britannic İngiltere kıyılarından ayrılırken, Burton'dan intikam alacağına yemin etmişti. *Güzel sözler*, diye düşündü. Ama sadece sözden ibaretlerdi. Şimdi mayısın ilk haftasıydı; New York'a geleli bir aydan fazla olmuştu ve intikamını nasıl alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Veya nasıl finanse edeceği hakkında. Burton kadar güçlü birisine darbe indirmek için çok fazla paraya ihtiyacı olacağını biliyordu. Ama yine de bu parayı nasıl kazanacağını bilmiyordu. Will bildiği şeylere ağırlık vermesi gerektiğini söylemişti. Ama sorun şuydu ki, Fiona'nın bildiği hiçbir şey onu zengin etmezdi. Yulaf, bisküvi ve elmalar gümüş veya petrol değildi. Bir şey bulması lazımdı, kendisine servet kazandıracak bir şey... Ama ne?

Michael elinde bir fincan çayla salona geldi. "Al, iç şunu," dedi. Bu jesti Fiona'ya sürpriz olmuştu. Amcasının alaka gösterilerine alışık değildi, fakat çayı minnetle kabul etti. Amcası esneyerek ve yüzünü ovuşturarak birkaç dakika daha onunla oturdu. Fiona ona bakarken babasına olan benzerliğine bir kez daha hayret etti. Zihninde bulanık ve kısa bir resim yanıp söndü: kâbusundaki babasının görüntüsü. Babası kendisine bir şey vermeye çalışıyor, bir şeyler söylemeye uğraşıyordu, fakat Fiona ne olduğunu hatır-

layamadı. Derken Michael yatağa gittiğini ve umacının bu gece için son kez göründüğünü umduğunu söyledi. Ayrıca ona biraz da dinlenmesini tavsiye etti.

"Deneyecek olsam bile uyuyabileceğimi sanmıyorum, Michael Amca," dedi Fiona, ayağa kalkarak. Eğer yatağa giderse uyuyamayıp kâbusu yeniden yaşayacağını biliyordu. Korkuları için tek panzehir çalışmaktı, kendisini ancak çalışırken unutabiliyordu. Daha önce koltuğun arkasına atmış olduğu önlüğü aldı ve belinin etrafına bağladı.

"Gece yarısı oldu," dedi Michael. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Aşağıya. Güne erken başlayacağım."

"En azından güneş doğana kadar bekle. Orada yalnız olmamalısın."

Fiona yorgun yorgun gülümsedi. Yalnız mı? Tüm o hayaletler ve anılarla mı? "Yalnız olmayacağım, Michael Amca," dedi. "Bana eşlik edecek umacım var. Ve onun bütün arkadaşları."

***

Nicholas Soames geceleri uyuyamadığı zaman, Manhattan sokaklarında yürümeyi severdi. Karanlıktan sonra orada olmak içine huzur ve sükûnet verirdi. Canavarın istirahatta olması duygusu. Böyle zamanlarda şehir sadece ona aitmiş gibi geliyordu. Kaldırımlar boş oluyordu. Dükkânların kepenkleri indirilmişti. Sadece publar ve restoranlar aydınlıktı. Eğer isterse durup etrafa bakabiliyordu. Etrafta sadece birkaç kişi olduğundan onu itip kakacak veya ilginç bir binayı veya güzel bir avludaki bir şeyi incelemek için durduğunda homurdanacak kimse olmuyordu.

Bu gece epey bir mesafe yürümüştü. Beşinci Cadde ile Yirmi Üçüncü Sokak'taki otelinden, Washington Meydanı'nı geçerek Bleecker Caddesi'ne kadar tüm yolu yürümüştü. Geç olmuş, saat gece yarısını geçmişti. Sonunda yorularak, Broadway'e gidip bir kira arabası bulup bulamayacağına bakmaya karar verdi.

Bleecker'ı geçmek üzereydi ki onları gördü. İki adam. Yan yana yürüyorlardı. El ele tutuşmamışlardı, birbirlerine dokun-

muyorlardı, ama Nick yine de anlamıştı. Birinin diğerine başını eğişi. Rahat kahkahaları. Anlamıştı.

Birisinin bir barın kapısını açışını ve ikisinin birlikte içeride gözden kaybolmalarını izledi. Orada bir sokak lambası gibi kıpırdamadan duruyordu. Bara iki kişi daha girdi. Ve sonra birisi tek başına. Ve ardından bir dörtlü. Caddeyi geçecek kadar cesaret topladığında, kapının yanında küçük bir tabela gördü. KAYDIRAK, yazıyordu. Önünden bir el geçti. Parmaklar kapının kolunu kavradı. "İçeri geliyor musun?" dedi elin sahibi, kıvırcık sarı saçlı bir adam.

"Ben mi? Hayır... ben... hayır, teşekkür ederim. Hayır."

"Sen bilirsin," dedi adam.

Kapı kapandığı anda kahkahalar duydu Nick, sigara ve şarap kokusu aldı. Dudağını ısırdı. İçeri girmek istiyordu. Bir akşamlığına kendi gibilerin yanında olmak istiyordu. Yakışıklı bir erkekle bir şişe kırmızı şarabı paylaşmak. Maskesinin düşmesine izin vermek. Sadece bir süreliğine.

Kapının kolunu kavradı, sonra bıraktı. Çok tehlikeliydi. İstediği gibi olmak için özgür değildi. Bunu şimdiye kadar öğrenememiş miydi? Kendisine, ailesine ve Henri'ye yaşattığı bunca üzüntü ve acı varken? Kapıdan uzaklaştı ve korunaklı bir karaağacın gölgesine çekildi.

Geri dön, dedi kendine. *Dön arkanı. Şimdi.* Bu çok riskliydi. Ya birisi onu gördüyse? Tanıdığı birisi? Kaydırak'a bir göz attı ve oraya doğru yürüyen bir adam gördü. Uzun boyu ve gür dalgalar halinde omzuna dökülen siyah saçlarıyla güzeldi. Uzaktan Henri'ye benziyordu. Adam durdu, gözlerini kısarak gölgelerin içinde duran Nick'i inceledi ve güldü. "Bütün gece o ağacın altında mı saklanacaksın, minik tavuk?" diye sordu. Kapı arkasından kapanırken hâlâ gülüyordu.

Nick kapıya baktı. Elini saçlarının arasına soktu. Şu anda dünyada istediği her şey o kapının arkasındaydı. Arkadaşlık. Kahkaha. Sıcaklık. Anlayış. Ezici bir özlem duyuyordu. *Sadece kısa süreliğine gireceğim içeri*, dedi kendi kendine. *Sadece bir saat. Belki biraz sohbet. Sadece bir-iki içki içerim. Gerçekten zararsız. Sadece bir içki ve sonra ayrılacağım. Sadece bir kez.*

Bölüm Otuz Bir

"Seamie, biraz daha börek ister misin hayatım?" diye sordu Mary masadan kalkarken.

Seamie hevesle başını salladı ve tabağını uzattı.

"Dipsiz kuyu," dedi Fiona.

"Ah, saçma. Çocuğun sağlıklı bir iştahı var. Büyüyen bir delikanlının böyle olması gerekir zaten."

"Ben de biraz daha alacağım anne," dedi Ian, annesine yardım etmek için ayağa kalkarken.

"Ben de," dedi Fiona.

"Fiona, bu üçüncü parçan!" dedi Mary gülerek. "Kim dipsiz kuyu acaba?"

Fiona, mahcup mahcup kıkırdayarak tabağını Ian'a verdi. Mary'nin yemekleri nefisti. Böreğinin sert kısımları altın rengi ve gevrek, biftek parçaları zengin sosunun içinde körpe körpeydi. Püre yapılmış patatesleri yumuşacık, bezelyeleri de mükemmel pişmişti.

Mary tabakları yeniden tepeleme doldurdu. Bir sürü yemek yapmıştı ve Fiona bundan memnundu. Açlıktan ölüyordu. Hareketli bir cumartesi daha geçirmişler ve bütün gün ayakta kalmıştı. Mary'ninki yerine Michael'ın mutfağında yiyorlardı, çünkü burası daha genişti ve hepsinin etrafına sığacağı kadar büyük bir masası vardı. Konu yemek pişirmeye gelince, Fiona'nın becerisi azdı ve pek ilgisi de yoktu, ama Seamie'nin güzel sıcak yemekler yemesi onun için önemliydi. Mary'yle haftalar önce bir anlaşma yapmışlardı: Fiona akşam yemeği için gereken malzemeleri sağlayacak ve Mary de yemek yapacaktı. Bu ayarlama her ikisi için de uygundu. Fiona, Munro'larla akşam yemeği yemekten zevk alıyordu. Onları kendi ailesi olarak görmeye başlamıştı. O ve Seamie onların hayatlarının bir parçasıydı ve onlar da –zamanının çoğunu hâlâ Whelan's'da geçiren– amcasının olmadığı şekilde kendileri için öyleydi.

"Herkes istediği kadar aldı mı?" diye sordu Mary, kendisi tekrar oturmadan önce tabakları masaya koyarak.

"Evet, bol bol," dedi Fiona.

"Çarşambaya kadar senin pencere çiçekliklerine yeniden çiçek ektireceğim kızım," dedi Alec.

"Gerçekten mi?" diye sordu Fiona sevinerek. "Hepsine mi?"

"Evet, yeni bitkiler hazır. Sadece eskilerini çıkartmam ve yenilerini ekmeden önce toprağı biraz takviye etmem gerekiyor. Muhteşem olacaklar."

Fiona, Alec gibi birini hiç tanımamıştı. Alec bahçe için yaşıyordu adeta. Diğer insanların havaya ihtiyaç duymaları gibi o da ellerini toprağa sokmaya, dokunmaya ve yeşil bir şeyler yetiştirmeye ihtiyaç duyuyordu. Bitkilerini çocuklarıymış gibi seviyor, daima onlar için titizleniyor ve uğraşıyor, sevgili gül tomurcuklarından birinde ufacık bir küf lekesi görürse endişeleniyordu. Seamie ona tapıyordu. Arka bahçede saatler geçiriyorlardı; yaşlı adam kasketi ve tüvit ceketiyle, küçük oğlan kısa pantolonu ve süveteriyle yabani otları ayıklıyorlar, çiçek tarhlarını gübreliyorlar, gül fidanlarını sırığa bağlayıp destekliyorlar, şakayıkların üzerine titriyorlardı.

Bir seferinde, dükkânın arka bahçeye açılan arka kapısından hızla geçerken, Fiona'nın gözüne Seamie ilişmişti. Elinin tersine konmuş gökkuşağı renkli kelebeğe bakarken kardeşinin tatlı çilli yüzü merakla aydınlanmıştı. Kelebek aniden uçup gidince, terk edilmenin üzüntüsüyle onun arkasından özlemle bakakalmıştı Seamie. Fiona dışarı koşup ona sarılmak ve aldırmamasını, kelebeğin geri geleceğini söylemek istemişti, ama bunu yapmaya fırsat bulamadan Alec onun yanına gitmişti. Elini Seamie'nin omzuna koymuş ve güzel yaratığın uçmasını seyrederken kelebeklerin nasıl yaşadıklarını, nasıl göç ettiklerini, çiçeklerin döllenmesine nasıl yardımcı olduklarını, bu kelebeğin kendi güçlü, sağlıklı leylaklarından polen alıp büyümelerine yardımcı olmak için diğer leylaklara nasıl taşıyacağını anlatmıştı. Seamie onun sözlerini gözyaşı dökmeksizin, öfkeye kapılmaksızın, kelebeğin ölüp ölmeyeceğini sormaksızın kabullenmişti. Onlar işlerine kaldıkları yerden devam ederken, Fiona, görünüşe göre her türlü

fidanı yetiştirebilen bahçıvana, Alec'e içinden sessizce teşekkür etmişti.

Seamie Fiona'ya bugün Alec'le birlikte saksılara diktikleri bitkilerin isimlerini söylerken Fiona kapının açılıp kapandığını, bunu koridordan gelen ayak seslerinin izlediğini duydu. Michael'dı. Fiona amcasının kendisinden para isteyeceğinden emin, içinde bir öfkenin parladığını hissetti. Michael genelde Whelan's'dan eve bu kadar erken gelmezdi. Yine meteliksiz kalmış olmalıydı.

Mary hızla Fiona'ya bir bakış attı. "Sence davet etsek bize katılır mı?" diye fısıldadı.

Fiona homurdandı. "Etli börekle birlikte viski ikram etmediğin sürece hayır," dedi. Amcasının içmeye son vereceğine dair tüm umutlarından vazgeçmişti.

"İyi bir yemek yemeyeli ne kadar zaman oldu acaba? Doğru dürüst bir şeyler yemesi lazım."

"Bunu biliyorum, Mary. Denedim. Ona daima artan yemeklerden bir tabak bırakıyorum. Bazen yiyor, bazen yemiyor."

"Ona içeri gelmesini söylemelisin."

"Beni dinlemez. Hiçbir zaman dinlemiyor. Sen dene."

"Tamam, denerim. Ona ben sorarım."

"Bu yüzyılda mı, sonrakinde mi?" diye homurdandı Alec.

"Siz normalmiş gibi konuşmaya devam edin," dedi Mary. "Ondan söz ettiğimizi anlarsa gelmez."

"Ki öyle yapıyoruz," dedi Alec.

Fiona sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi yine konuşmaya başladı. "Yeni çiçeklerin pencerelere gerçekten taze bir hava vereceğini düşünüyorum," diye gevezelik etti. Ağır ayak sesleri yaklaşmıştı. Michael aceleyle mutfağı geçip salona yöneldi. "Üstlerinde asılı dantel perdelerle ne kadar güzel görüneceklerini hayal edebiliyor musun? Umarım elinde bol bol pembe çiçek vardır, Alec, tabii biraz da güneş sarısı çiçekler ve..."

"Michael?" diye usulca seslendi Mary. "Sen misin?"

Birkaç saniye sessizlikten sonra huysuz bir "Evet," duyuldu.

"Aç mısın? Etli soğanlı börek yaptım. Bol bol var."

Fiona onaylarcasına başını salladı. Mary iyi gidiyordu. Ken-

disine uzatılan eli yalamaktansa koşarak kaçacak ürkek, yaralı bir hayvanı tatlı dille ikna etmeye çalışır gibiydi.

Tekrar sessizlik. Sonra: "Etli ve soğanlı mı?"

"Evet; gel de biraz ye."

Amcasının mutfağa doğru yürüdüğünü duyunca Fiona'nın gözleri inanmazlıkla fal taşı gibi açıldı. Michael elinde kasketiyle kapı eşiğinde belirdi ve Fiona yüzünün ifadesiz kalması için mücadele etmek zorunda kaldı. Amcasına bakarken hem üzüntü hem de öfke hissediyordu. Michael bir sokak köpeği kadar sıskaydı, Molly'nin onlara yolladığı resimdeki halinden en az on beş kilo daha zayıftı, yine de yüzü boğulmuş bir adamınki gibi şişkindi. Saçları uzun ve düzensizdi. Giysileri pisti. Tıraşsızdı ve meyhane gibi kokuyordu.

"Merhaba, Michael," dedi Mary gülümseyerek. "Böreğinin yanında bir fincan çay ister misin?"

"Evet," dedi Michael alçak sesle. "İsterim."

"Peki, otur öyleyse. Buraya, benimle Fiona'nın arasına. Ian, sen biraz yana çekil."

"Zararı yok," dedi Michael. "Ben diğer odada yerim."

"Saçmalama. Bir tabakla bir çay fincanını dizlerinin üzerinde dengeleyemezsin. Otur."

Michael oturdu, hiçbirine bakmıyordu. Mary onun önüne bir tabağın yanı sıra çatal, bıçak ve peçete koydu. Fiona da amcasına bir fincan çay doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Michael. Titreyen elleriyle çay fincanını aldı ve içti. "Güzel bir çay," diye ekledi.

"Bunu Millard's'dan yeni aldım," dedi Fiona. "Hindistan'dan."

Michael başını salladı. Fiona'ya baktı, hafifçe çenesini kaldırdı ve "Akşam yemeğimle çay içiyorum, viski değil. Bazıları ne düşünürse düşünsün," dedi.

Lanet olası mükemmel bir çift kulağın var, diye düşündü Fiona. "Aferin sana," dedi. "Viski yemeğin tadını berbat ediyor ve Mary'nın böreği çok lezzetli. Daha iyisini hiç yememiştim."

"Ah, hadisene, dalga geçme benimle," diye güldü Mary sahte bir tevazuyla.

"Doğru söylüyorlar, anne," dedi Ian. "Daha patates var mı?"

"İşte burada."

"Sosu da uzatabilir misin?"

Hepsi bir oyun oynuyorlardı. Kayıtsızmış gibi davranmaya, Michael'a aldırış etmemeye çalışıyorlardı. Ian sos kabını bıraktı ve bezelye istedi. Alec bir fincan daha çay rica etti. Seamie geğirdi ve Fiona özür dilemesini söyledi. Sanki daha önceden ayarlanmış replikleri söylüyorlar, olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı, sanki hepsi –Michael da dahil olmak üzere– son yirmi yıldır akşam yemeklerini her gece birlikte yiyormuş gibiydiler. Hiçbir yakınma, hiçbir yakarış, hiçbir kınama yoktu. Hem Mary hem de Fiona daha önce bunları denemiş ve başarısız olmuşlardı. Sadece kabullenme. İyi bir yemek. Arkadaşlık ve sohbet. Başı öne eğik ve acı çekecek kadar mahcup duran Michael, sanki tüm bunlar umabileceğinden çok daha fazlaymış gibi görünüyordu.

Onu da sohbetin içine çekme umuduyla Fiona bir soru sordu: "Pencerelere parmaklık taktırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum, Michael Amca. Bunun için nereye gidebilirim? Sanırım iki daireye de taktırmamız lazım."

"Pencere parmaklığı mı? Ne için?"

"Nell için, yakında yürümeye başlayacak, o yüzden önlem almakta fayda var."

Nell sanki işareti almış gibi, mutfak penceresinin altına yerleştirilmiş sepetinden bir şeyler mırıldanmaya başladı. Michael kasıldı ve çatalını bıraktı.

Ah, Tanrım, fırlayıp kaçacak, diye düşündü Fiona. Bunu önleyebileceğini umarak hızla yerinden kalktı. "İşte bizim kızımız!" dedi neşeli bir şekilde, kuzinini kucağına alarak. "Yeni uyanmış olmalı. Etrafındaki bu patırtıyla nasıl uyuyabiliyor, bilmiyorum." Kucağında bebekle tekrar oturdu. "Biraz patates yiyebilir mi?" diye sordu Mary'ye.

"Evet. Ve sosla biraz ekmek de. Soğan yememesine dikkat et. Pek hoşlanmıyor."

Alec, Mary'ye gübre yığınları için patates kabuklarını saklayıp saklamadığını sordu. Ian ve Seamie birbirlerine suratlarını ekşittiler. Fiona, Nell'e kaşıkla patates yedirdi. Michael ise hâlâ ölü

gibi kıpırdamadan oturuyordu, yemeği unutulmuş, gözleri çocuğa dikilmişti.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu birdenbire, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu.

Fiona bebeği ona uzattı. Michael sandalyesini geriye itti ve kızını aldı. Fiona amcasının yüzündeki duyguyu gördü ve Molly'yi düşündüğünü anladı. *Kaçma*, diye yakardı içinden. *Onunla kal.*

"Eleanor Grace," dedi Michael titreyen bir sesle. "Ne güzel bir kızsın sen."

Nell babasının sıska kollarında beşikteymiş gibi oturuyordu, yabanmersinine benzeyen koca gözleri de onun yüzüne odaklanmıştı. Alnı kırıştı. "Bah, bah, dah!" dedi aniden.

Michael hayretle baktı. "Baba dedi!" diye bağırdı. "Beni tanıyor."

"Evet, öyle dedi. Seni tanıyor ," dedi Fiona, Nell'in her şeye bah veya dah dediğini gayet iyi bilerek.

"Bah! Bah!" diye mırıldanan bebek, babasının kucağında hopladı.

İyi kız, Nell, devam et, diye içinden yakardı Fiona. Neredeyse kendinden geçen Mary'ye göz attı. Michael titreyen eliyle kızının yanağına dokundu. Nell de sımsıkı onun başparmağına tutundu.

"Annesine çok benziyor," dedi Michael. "Tıpkı Molly." Ve ardından elini yüzüne kapayıp ağlamaya başladı. Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıp Nell'in elbisesine düşüyordu. Göğsü parçalanıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Üzüntüsü adeta çöldeki yaz yağmurları gibi aniden bastırmış, sulara set çekmek için inşa ettiği tüm savunmayı yıkarak yerle bir etmişti. Öfkesi ve keyifsizliği geçmişti; şimdi sadece tüm benliğini kaplayan kederli bir ıstırabı vardı.

"Aman Tanrım, bir çocuk için ne büyük bir yaygara kopartılıyor," diye mırıldandı Alec.

Mary kayınpederine bir bakış attı. "Olsun, Michael," diye yatıştırmaya çalıştı Michael'ı, "rahatlayana kadar ağla. Bunu yapmanın tam zamanı. Molly gibi bir kadın için ağlamakta utanacak bir şey yok. Bırak dışarı çıksın. Bu sana kendini daha iyi hissettirecektir."

"Keşke oda burada olsaydı, Mary," dedi Michael kesik kesik. "Keşke Nell'i görebilseydi."

Mary başını salladı. Onun elini alıp sıktı. "Burada Michael. Görebiliyor."

Bölüm Otuz İki

"Arka kapıyı kontrol ettin mi?" diye sordu Ed Akers, Joe kepenkleri indirip asma kilidi takarken.

"Evet."

"Şeftalileri? Farelerin ulaşamayacağı kadar yüksekteler mi?"

"Evet. Kirazlar da öyle. Hepsini hallettim, Ed."

"Aferin delikanlı," dedi Ed, Joe'nun sırtını sıvazlayarak. "Burada senin için ekstra bir şey var." Joe ona teşekkür etti. "Lafı bile olmaz. Stall's sen işe başladığından beri hiç olmadığı kadar iyi gidiyor. Plajda kum bile satabilirsin sen. Eh, sanırım sonuna geldik. Bütün gün hanımdan ve o uğursuz takımından sakındım, ama biraz eve gitmem lazım, değil mi?"

Joe gülümsedi. "Bunun çaresi yok," dedi. Ed kırklı yaşlarındaydı ve on iki çocuğu vardı. Karısından ve çocuklarından şikâyet etmeyi severdi. *Bayan Akers ve onun baş belaları*, derdi onlara. Yaptıkları şamatadan, ortalığı birbirine katmalarından, başının etini nasıl yediklerinden, tüm parasını nasıl aldıklarından şikâyet etmeyi severdi, ama her akşam eve giderken, daima kolunun altına sıkıştırılmış kiraz, çilek, fırıncının tezgâhından ucuza aldığı kırık kurabiyelerle dolu bir paket olurdu. Şikâyetleri bir oyundan ibaretti, ama Joe âdet yerini bulsun diye aynı görüşteymiş numarası yapardı.

"Evet, hiç çaresi yok," diye tekrarladı Ed başını iki yana sallayarak. Joe onun gitmesini bekledi, ama Ed ağırdan alıyordu. Asma kilidi sarstı, gece gökyüzüne baktı, açık ve ılık bir haziran pazarı olacağı kehanetinde bulundu, sonra beceriksizce konuşmaya başladı: "Dinle bak, bu beni alakadar etmez ama sana verdiğim para-

lardan alıp da neden bir puba gitmiyorsun? Biraz eğlenmiyorsun? Senin gibi genç bir delikanlı bu kadar yalnız olmamalı."

"Belki başka bir zaman. Bu gece çok yorgunum," dedi Joe. "Baxter'ı besleyeceğim, onu iyice fırçalayıp erken yatacağım."

Ed göğüs geçirdi. "Sen bilirsin o zaman."

"Tamamdır. İyi geceler, Ed. Pazartesi görüşürüz."

"İyi geceler, delikanlı."

Joe batıya doğru yürüdü. Üç sokak ötede bazı tezgâh sahiplerinin atlarını ve arabalarını koyduğu bir dizi ahır vardı. Bunlardan biri de Joe'nun samanlıkta uyumasına izin veren Ed'e aitti. Ed onun orada her şeye göz kulak olmasından, Joe da haşaratlı bir pansiyonda yabancılarla birlikte uyumak için para ödemek zorunda kalmamaktan memnundu.

Millie'yle birlikte oturduğu evini altı hafta önce terk ettiğinden bu yana, sefalet çekiyor, hemen hemen hiçbir şey yemiyor, Covent Garden civarında bulabildikçe ıvır zıvır işler yapıyordu. Bir gün aç ve güçsüzken bir pubın dışında tökezleyerek düşmüştü. Dostça bir çift el kalkmasına yardım etmişti. Onu şaşırtan ve utandıran bir şekilde, yardım eden kişi Matt Byrne'dı, artık Covent Garden'da çalışan Montague Sokağı'ndan bir delikanlı. Matt onu tanımış ve başına neler geldiğini sormuştu. Matt'in ona ısmarlamakta ısrar ettiği pubdaki yemek sırasında, Joe eski mahalle arkadaşına evliliğinin sona erdiğini ve tek başına olduğunu anlatmıştı. Uygun bir iş bulmakta zorluk çektiğini, çünkü Tommy Peterson'ın kimsenin ona iş vermemesi için etrafa haber saldığını söylemişti. Buna kızan Matt yardımcı aramakta olan arkadaşı Ed Akers'ı gidip görmesini söylemişti. Ed'in bağımsız bir adam olduğunu anlatmıştı. Peterson henüz Covent Garden'daki herkese sahip olmamıştı. O kadar da uzun boylu değildi.

Joe'nun yeni işi pek ahım şahım bir şey değildi –sadece seyyar satıcılara ve küçük dükkânlara mal satıyor ve teslimat yapıyordu– ve Peterson'daki eski pozisyonundan bayağı bir düşüş olmuştu, fakat açlıktan ölmekten iyiydi ve bunun için minnettardı. İkinci el eşya satan bir tezgâhtan iki battaniye satın almış ve samanlıkta kendisine bir yatak hazırlamıştı. Yemeklerini küçük lokantalardan alıyor ve haftada bir kez hamamda banyo yapıyordu. Berbat

bir yaşamdı, ama ona uyuyordu. İnsanlardan uzak durmasına ve geceleri yalnız kalmasına imkân veriyordu ki yalnızlık şu anda onun en çok arzuladığı şeydi.

Cumartesi şıklıkları içinde şamatacı bir grup fabrika kızı geçti yanından. Birisi ona gülümsedi. Joe başını çevirdi. Onların arkasında, genç bir çift el ele dolaşıyordu. Adımlarını hızlandırdı. Ed'e karşı dürüst davranmamıştı. Yorgun değildi. Sadece artık etrafında insanlar olmasına tahammül edemiyordu. Flört eden mutlu çiftler görmek, fabrika kızlarının gülüşmelerini duymak acı veriyordu. Bir zamanlar o da onlar gibiydi: neşeli, iyimser, günün getirdiklerine karşı istekli. Şimdi, dokunduğu herkes inciniyordu. Dokunduğu her şey berbat oluyordu.

Küçük bir lokantaya daldı ve bir sosisli börek aldı. Mekân duvarda açılmış bir delikten farksızdı, fakat iki kirli masası vardı ve tatlı bir tebessüme sahip güzel bir esmer olan tezgâhın arkasındaki kız da, onu her zamanki gibi aceleyle dışarı fırlamak yerine bu sefer geçip yemeğini oturarak yemeye davet etti. Joe teklifi aksi aksi reddetti ve kendisinden başka hiç kimsenin –Baxter'dan ve kendisi uyurken yanına kıvrılmayı seven yaşlı siyah bir erkek kediden başka hiç kimsenin– olmadığını bildiği ahıra gitmeye büyük bir istek duyarak, oradan ayrıldı.

Dışarıda ay yoktu, sadece yıldızlar vardı ve anahtarı aranıp kilide sokması sadece bir an sürdü. İçeri girince, kapının sol tarafında asılı olduğunu bildiği feneri ve onun yanındaki kibrit kutusunu buldu. "Merhaba Baxter!" diye seslendi. "Hani benim güzel oğlum?"

Kestane rengi bir at olan Baxter bölmesinden kişnedi. Joe feneri çengelinden alıp ahşap bir direğe astı ve atın kulaklarını kaşımak için yanına gitti. Baxter yumuşak, tüylü dudaklarıyla Joe'nun cebini geveledi.

"Senin için sosisli börek yok yaşlı oğlan. Domuz eti olduğunu söylüyorlar, ama bundan kuşkuluyum. Belki de sizlerden birinin etidir ve bu seni yamyam yapar. Bu ölüm cezası gerektiren bir suçtur, Bax. Mutlaka asılırsın, o zaman ne yaparız? İşte, onun yerine bundan ye." Joe pantolon cebinden iki havuç çıkardı ve ata yedirdi. Sonra hayvanı bölmesinden dışarı çıkardı ve istediği

yerde durmasına izin verdi. Onu bağlamaya gerek yoktu; Baxter tam bir centilmendi.

At kocaman siyah gözlerini kırpıştırarak dururken, Joe ritmik darbelerle boynundan sırtına ve kalçalarına doğru onu fırçaladı. Tüyleri pırıl pırıl parlayınca, parmaklarıyla yelesindeki düğümleri ayıkladı. Baxter havuçlar veya fırçalama olmadan da iyi olurdu, ama Joe kendi kendine atların iyi huylu ve uysal kalmaları için şımartılmalarının gerekli olduğunu söyledi. Aslında, bu her geceki rutine ihtiyaç duyan kendisiydi. İçindeki sancıyan boşluğu doldurmak için, sebep olduğu tüm acıları aklından çıkarmak için, canlı bir varlığa bakmaya, bir şeyi beslemeye ihtiyacı vardı.

Baxter bölmesinden çıkmış olduğu için, Joe gidip bölmedeki kirlenmiş samanı temizledi, taze saman serdi ve yemliğe yulaf doldurdu. At akşam yemeğinin kokusunu alınca hiç şikâyetsiz bölmesine geri döndü. Joe ona iyi geceler diledikten sonra fenerini alarak üst kat samanlığındaki kendi yatağına gitti.

Ahırın üstündeki samanlık, eğimli bir çatının altında tahta bir zeminden başka bir şey değildi. Fakat ön tarafta sımsıkı kapalı mazgallı kapılarıyla iyi inşa edilmişti ve hem rüzgârı, hem de suyu Joe'dan uzak tutuyordu. Joe ceketini çıkardı ve kendisi için çalışma masası işlevi gören saman yığınının üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdi. Sonra arka cebinden bir matara çıkardı, kapağını açtı ve içindekileri –yoğun, kremamsı bir sütü– merdivenlerin tepesindeki kırık kenarlı bir kâseye doldurdu. Kedi geç vakitlerde geliyordu –Joe onun içeri gelişini hiç görmemişti– ama sabahları hayvanı daima orada, dizlerinin iç kısmına yuvalanmış yatar buluyordu. Joe onun sütsüz kalmamasını sağlıyor, kedi de bu nezaketinin karşılığında onun için fareleri kontrol altında tutuyordu.

Joe yemeğini yedikten sonra soyunarak iç çamaşırlarıyla kaldı, at örtüsünün altındaki samanları kabarttı ve gazetesini okumak üzere uzandı. Okumayı bitirdiği zaman, feneri söndürdü ve diğer battaniyeyi üzerine çekti. Uyuması için çok uzun zaman geçeceğini bilerek, sessizce yattı. Yakındaki pubdan kahkahalar ve şarkı sesleri geliyordu. Kendisini çok yalnız, tamamen tecrit olmuş hissediyordu. Kısa bir yürüyüşün kendisini hafta sonu cümbüşçüleriyle dolu parlak, neşeli bir bara götürebileceğini bilmek sadece

yalnızlığını güçlendirmeye yarıyordu. Artık ne gülebiliyor ne de tebessüm edebiliyordu. Yaptıkları hiç aklından çıkmıyordu. Pişmanlık onu perişan etmişti.

Bir seferinde, küçükken, muhtemelen on yaşlarındayken, arkadaşlarından ikisi bir cumartesi akşamı günah çıkarmaya gitmek için bir futbol maçından erken ayrılmak zorunda olduklarını söylemişti. Joe bunun ne anlama geldiğini sormuş ve onlar da rahibe günahlarını anlattıklarını, günahları için üzgün olduklarını söylediklerini, böylece cennete gidebileceklerini anlatmışlardı. Bunun üzerine Joe da onlarla birlikte gitmek istemişti. O da cennete gitmek istiyordu, fakat arkadaşları ona bunu yapamayacağını söylemişlerdi. Sadece Katolikler günah çıkarabiliyordu ve Joe bir Metodistti. Bunu duyunca üzülmüş, koşarak eve gitmişti. Annesiyle babası cumartesi akşamları pazarda çalışırken ona ve kardeşlerine bakan büyükannesi Wilton ne olduğunu sormuştu.

"Günahlarım yüzünden cehenneme gidecekmişim, çünkü ben Tanrı'dan özür dileyemezmişim," demişti.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sormuştu büyükannesi.

"Terry Fallon ve Mickey Grogan."

"Sen onlara aldırma," demişti büyükannesi. "Bu boş laftan başka bir şey değil. Katolikler sabah akşam dua edebilirler. Bu en ufak bir şey değiştirmez. Biz günahlarımız için cezalandırılmayız delikanlı. Biz günahlarımız tarafından cezalandırılırız."

Büyükannesi ona kendisini daha iyi hissettirmişti, özellikle de ona sarılıp kurabiye verdiği için. O zaman Joe büyükannesinin sözlerini anlayamayacak kadar küçüktü, fakat şimdi ne demek olduğunu biliyordu. Eskiden, Fiona'ya sahipken, hayalleri ve umutları varken, cennetin yeryüzünde olduğunu biliyordu. Şimdiyse, sadece umutsuzluğu tanıyordu. Büyükannesi haklıydı. Tanrı'nın onlara ceza vermesi gerekmiyordu; kendi cehennemini kendisi yaratmıştı. Kendisi tarafından ve kendisi için.

Perişan bir şekilde sırtüstü döndü ve ellerini başının altına yerleştirdi. Yattığı yerden, samanlığın penceresinden karanlık, yıldızlı gökyüzünü görebiliyordu. Diğerlerinden daha parlak bir yıldız titreşti. Bu yıldıza daha önce de baktığını hatırladı... Şimdi aradan milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu... o yıldıza Fiona'yı

sevdiğini söylemişti. Yakında beraber olacaklarını söylemişti. Bu kocaman dünyada Fiona şu an neredeydi acaba? Tuttuğu özel dedektif onu bulamamıştı ve artık Joe'nun adama verecek parası olmadığı için o da artık Fiona'yı aramıyordu. Roddy'nin de -Sheehan'ı Fiona'dan uzak durması için uyarsa da- şansı yaver gitmemişti. Joe, Fiona her neredeyse onun güvende ve kötülüğün erişemeyeceği bir yerlerde olması için dua etti. Acaba Fiona onu hiç düşünüyor, hiç özlüyor muydu? Böyle umutlar barındırdığı için kendisiyle alay etti. Fiona'ya yaptığı onca şeyden sonra bunu hâlâ nasıl umut edebiliyordu? Millie ve Tommy ondan nasıl nefret ediyorsa, Fiona'nın da nefret ettiğinden emindi. Kendisi de kendinden nefret ediyordu zaten.

Gözlerini kapadı, yalnızlık ve üzüntüden hasta gibiydi, şuursuzluğun karanlık uçurumunun özlemi içindeydi. Nihayet, yatağında yarım saatten fazla bir o yana bir bu yana döndükten sonra, kâbuslar ve korkularla onu hırpalayan, çığlıklar atmasına neden olan düzensiz, yüzeysel bir uykuya daldı. Attığı bir çığlıktan kısa süre sonra, basamaklarda yumuşak, hafif ayak sesleri ve süt kâsesinde oburca şapırtılar duydu. Kedi sütünü içmeyi bitirdikten sonra, Joe'nun etrafında dolaştı. Bir an durdu, karanlıkta bir şeye dişlerini gösterdikten sonra, samanların içine yerleşti. Kedinin varlığı Joe'yu rahatsız etmiyordu. Aksine, rahatlatıyordu. Solukları düzeldi ve derinleşti. Kendisini uykuya teslim etti. Ve tüm gece boyunca, kedi uyanık kaldı. Karanlıkta sarı gözlerini kırpıştırarak. Tetikte kalarak. Nöbet tutarak.

Bölüm Otuz Üç

"Ah, mutlaka görmelisin, Fee! Kesinlikle mükemmel! Pencere, ön duvarı boydan boya kaplıyor. İçerisi ışıkla *dolu*. Ve çok da büyük. Sana söylemiş miydim? Duvarlara kolaylıkla otuz tablo sığdırabilirim, daha on tanesini de odanın ortasındaki şövalelere

yerleştirebilirim. Zemine bir cila attırıp duvarları yeniden boyattıracağım, sonra da..."

Nick konuşurken dükkânda dolanıp duruyordu, yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Gramercy Park'ta bir galeriye dönüştüreceği bir mağazayı ve mağazanın üzerinde yaşayacağı daireyi yeni kiralamıştı. Üst katında başka bir kiracının ve en üst katta da iki oğluyla birlikte ev sahibesinin yaşadığı dört katlı güzel bir binaydı. Kadına bir depozito ve ilk ayın kirasını vermiş, sonra da Fiona'ya anlatmak için Sekizinci Cadde'ye koşturmuştu.

Nick fırtına gibi dükkâna daldığında Fiona tezgâhı parlatıyordu ve arkadaşını görünce telaşa kapılmıştı: Nick her zamankinden daha zayıftı ve süt kadar solgundu. Fakat o kadar konuşup durdu ki, Fiona iyi olup olmadığını soramadı.

"... ayrıca tavanı da çok yüksek, Fiona! Beş metreye yakın! Ah, New York'taki en güzel galeri olacak!" Nick tezgâhın üzerinden eğildi ve Fiona'yı dudaklarından şapur şupur öptü.

"Dikkat et!" diye gülerek azarladı Fiona. "Ceketinin her tarafına cila bulaşacak."

"Gelip göreceksin, değil mi, Fee?"

"Elbette geleceğim. Ne zaman istersen. Nick kendini iyi hissediyor musun..."

Nick onun sözünü kesti. "Bu gece gelebilir misin?" Bir trafik polisi gibi ellerini havaya kaldırdı. "Yo, bu gece olmaz, daha değil! Her şey düzenlenip tablolar gelinceye kadar olmaz, ayrıca" –öksürmek için durdu, elini ağzına kapamıştı– "önce tabloların hepsini astıracağım, her şey güzel olacak ve" –bir kez daha, bu sefer daha da sert öksürdü. Sonra mendiline uzandı ve sert öksürük nöbeti bitene kadar öte tarafa döndü. Yaşarmış gözlerle tekrar Fiona'ya döndüğü zaman, Fiona artık gülümsemiyordu.

"Söz verdiğin gibi doktora gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Gittim."

Fiona kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Peki doktor ne dedi öyleyse?"

"Dedi ki... ıı... şeymiş... eee... bir çeşit... göğüsten gelen bir şeymiş."

"Göğüsten gelen bir şey mi? Ah, bu bir doktorun söyleyeceği bir şey gibi gelmedi bana, seni yalancı..."

"Gittim, Fiona! Sana yemin ederim ! Doktor Werner Eckhardt. Park Avenue'de. Hatta bana ilaç bile verdi. İlacı alıyorum ve kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Fiona tutumunu yumuşattı. "Ama iyi görünmüyorsun," diye huysuzlandı. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Fazla solgun görünüyorsun ve zayıfsın, ayrıca gözlerinin altında gölgeler var. Doğru dürüst yemek yiyor musun, Nick?" Parmağını Nick'in gömlek yakasının kenarında gezdirdi. Elbiselerinin içinde yüzüyorsun. Ve şimdi de öksürüyorsun. Senin için endişeleniyorum."

Nick inledi. "Bu kadar başımın etini yeme, yaşlı köstebek. Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Biraz yorgun olduğumu itiraf ediyorum, fakat sadece galeri yüzünden. İyi bir yer bulmak için korkunç bir şekilde çabaladım. Günde en az on, on iki dükkân görüyordum. Ve şimdi buldum! Çevrenin ne kadar güzel olduğunu sana söylemiş miydim? Pencerenin üzerinden sarkan morsalkım sarmaşığı bile var. Pencereyi söylemiştim, değil mi? Ne kadar büyük olduğunu?"

"En az üç kere. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Öyle mi?"

"Doğru dürüst yemek yiyeceğine söz ver bana, Nick. Sadece şampanya ve o korkunç balık yumurtalarından değil."

"Tamam, söz veriyorum. Şimdi sen bana söyle, sende ne yenilikler var, Fee. Ben zırvalayıp duruyorum, sana nasıl olduğunu bile sormadım."

Anlatacak fazla bir şey yoktu. Dükkânda çok hareketli bir hafta geçirmişti. Michael, Whelan's'a geri dönmemişti ve Mary'yle Fiona belki de hiç dönmeyeceğini düşünmeye başlamışlardı. Michael dükkânda kendi payına düşen işleri yapıyor ve Mary'nin mutfağını tamir etmekten söz ediyordu. Fiona, yeni kıyafetler almak için Seamie'yi alışverişe götürmüştü, çünkü çocuk gene boy atmıştı. Nell de diş çıkarmaya başlamıştı.

"Hıhı," dedi Nick sabırsızlıkla, Fiona bitirdiği zaman. "Başka ne var ne yok?"

"Başka ne var ne yokla ne demek istiyorsun?"

Nick imalı imalı gülümsedi. "William McClane gene uğradı mı?"

Fiona kızardı. "Tabii ki hayır."

"Ben buna hâlâ inanamıyorum. New York'a geleli sadece birkaç ay oldu ve daha şimdiden bir milyoner yakaladın."

"Kesecek misin şunu? Birlikte bir yürüyüşe çıktık, hepsi bu. Onu bir daha hiç görmeyeceğimden eminim."

"O adam korkunç zengin, biliyorsun değil mi? Babamın ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Sanırım bir-iki kez birlikte akşam yemeği yemişler. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Senden büyülendiğinden eminim."

"Saçmalama! Ben onun yarı yaşındayım ve onun gibi ya da çevresindekiler gibi zengin değilim."

"Fiona, sen çok güzel, büyüleyici bir kadınsın. Hangi erkek senin peşinden koşmaz ki? İtiraf et... sen de ondan etkilendin değil mi? Bana söyleyebilirsin."

Fiona ona yan yan baktı. "Belki biraz," diye kabul etti. "O harika bir adam. Çekici ve nazik. İnanılmaz akıllı. Her şeyi biliyor. Ve bir centilmen, ama..."

"Ama ne? Tüm bunların sonunda 'ama' nasıl olabilir ki?"

Fiona omzunu silkti.

"Fee?"

Fiona kaşlarını çatarak parlatma beziyle hayali bir lekeyi ovuşturdu.

"Ah, sanırım biliyorum. Şu bana anlattığın Londra'daki çocuk, değil mi? Joe..."

Fiona daha da sert ovuşturdu.

"Hâlâ mı?"

Fiona bezi bıraktı. "Hâlâ," diye itiraf etti. "Bu çok aptalca, biliyorum. Onu unutmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum." Gözlerini Nick'e kaldırdı. "Bir seferinde bir kazada elini kaybeden bir dok işçisinin babama elini hâlâ hissettiğini söylediğini duymuştum. Rutubetli havalarda eklemlerinin ağrıdığını veya sıcakta cildinde karıncalanma hissettiğini söylemişti. Joe'yla da durum böyle. Gitti, ama gitmedi. O hâlâ benim içimde. Onu görebiliyorum. Duyabiliyorum. Kafamın içinde hâlâ onunla konuşuyorum. Bu duygular ne zaman bitecek, Nick?"

"Tekrar âşık olduğun zaman."

"Ama ya olmazsam?"

"Tabii ki olacaksın. Sadece henüz onun üstesinden gelemedin. Benim tavsiyem McClane'le daha fazla zaman geçirmen. Bir Astor veya bir Vanderbilt de iyi bir arkadaş olacaktır. Bu tam ihtiyacın olan şey, Fee. Yakışıklı bir New York milyoneri. Bu sana o seyyar satıcı oğlanı unutturacaktır. Peki yürüyüşünüz sırasında McClane'le neler konuştunuz? Bana hiç anlatmadın."

"Dükkânı konuştuk. Bir de yeraltı demiryollarını."

Nick yüzünü buruşturdu. "Ne romantik."

"O bana yardım etmeye çalışıyor, Nick. Ona milyoner olmak istediğimi söyledim. Beni zengin yapacak şeyi bulmam gerektiğini söyledim."

"Peki o ne dedi? Tüm o milyonlarının arkasındaki sırrını sana verdi mi?"

"Sabırlı olmamı söyledi, izlememi ve öğrenmemi, neyin satıp satmadığını anlamamı ve satışlarım üzerinde bir şeyler bina etmenin yollarını bulmamı söyledi. Eğer bunu başarırsam, bir şeyler çıkabilirmiş. Önce küçük şeyler. Sonra da hazır yemek servisi yapmak veya belki de ikinci bir dükkân açmak gibi büyük işler. Bunları komik bir dille anlattı: Büyümek için bildiğim şeyi kullanmamı söyledi."

"İşe yaradı mı? Servet yapmaya başladın mı?"

Fiona kaşlarını çattı. "Hayır. Yine de eskiye göre daha fazla para kazanıyoruz. Mary'nin tuzluları her gün satılıp bitiyor, artık hazır salata da satmaya başlayacağız. Hatta tüm bunları içine sığdırmak için yeni bir soğutucu almak üzereyiz. Fakat henüz milyoner olmadım. Yaklaşmadım bile."

"Endişeye gerek yok, Fee," dedi Nick, onun elini okşayarak. "Sana nasıl milyoner olunacağını söyleyeceğim."

"Nasıl?"

"Onlardan birisiyle evlen."

Fiona ona bir yumruk savurdu, ama Nick eğildi. "Hiç kimseyle evlenmeyeceğim. Hiç. Erkekler tam bir baş belası."

"Ben hariç."

"Özellikle de sen."

Bu sırada dükkânın kapısı açıldı. Michael kaşlarını çatarak içeri girdi. Elinde bir kâğıt parçası vardı.

"Baş belası demişken..." dedi Fiona bıyık altından.

"Fiona, bu fatura doğru olamaz," dedi Michael.

"Hangi fatura ve neden olmasın?"

"Çay tedarikçisinden gelen. Millard's'dan. Son seferinde sana ne kadar fatura kestiler?"

"Son sefer olmadı. O ilk fatura. Sorun nedir?"

"Burada sen dükkânı açtığından bu yana onlardan on dokuz sandık çay aldığımızı söylüyor."

"Doğru olabilir. Teyit etmek için teslimat makbuzlarını kontrol edebilirim, ama Stuart'ın bize kazık atmayacağından eminim."

"Bu Hint çayı mı?" diye sordu Michael, faturayı tezgâhın üzerine koyarak.

"Evet."

Michael başını iki yana salladı. "Yok daha neler. Eskiden bir sandık satsam kendimi şanslı sayıyordum."

"Bir haftada mı?"

"Bir ayda!"

Fiona faturaya baktı, sütun boyunca aşağı indirdiği parmağını gözleriyle izliyordu. Finnegan'lara iki aylık dönemde on dokuz sandık çay satılmıştı. Dükkânda iki sandık kalmıştı yalnızca. Bu, amcasının ayda bir sandığına karşılık, haftada iki sandıktan fazla çay satmış olduğu anlamına geliyordu. Millard's'ın yaptığı hesabı aklından kontrol ederek faturanın sonuna geldi ve toplamın satılan sandık sayısı artı bodrumdaki iki sandığa tekabül ettiğini buldu.

Ve sonra gördü.

Faturanın en altında "R. T. Millard" ismi yazılıydı ve bu isim, üç türden bitki çiziminin üzerine kabartmalı olarak işlenmişti: Bir kahve fidanı, bir kakao ağacı... ve bir çay bitkisi.

Fiona, ince küçük sapının üzerinde bıçak gibi yapraklarıyla çay bitkisine bakarken, ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlamıştı. Hâlâ konuştuğu halde, artık amcasını duymuyordu. Bitkiyi tanıyordu. Daha önce gördüğü bitkiydi bu. Bir kâbusta. Bunu babası vermişti, mezarlık kapısının parmaklıkları arasından ona uzatmıştı. "Bu ne baba?" diye sormuştu ona Fiona. Babasının cevabı şimdi kafasının içinde yankılanıyordu. "Bu senin bildiğin şey."

En başından beri gözünün önündeydi. O kadar şey dururken, lanet olası çayı! "Bildiğin şeyi kullan," demişti Will. Vay canına, eğer bildiği tek bir şey varsa, o da çaydı! Sadece kokusuna bakarak bir Keemun'u Siçuan'dan, bir Dooars'ı bir Assam'dan ayırabilirdi. Hint çayının sattığını biliyordu, fakat ne kadar çok sattığını bilmiyordu. O hassas ve kırılgan küçük bitki, aradığı şeydi. Bu *onun* petrolü... ve çeliği... ve kerestesi olabilirdi. Onun serveti olabilirdi!

"Fiona? Beni duydun mu?" dedi Michael parmaklarını yüzüne doğru şıklatarak.

Fiona duymamıştı. Kanında bir uğultu başlamıştı. Tüm vücudunda dalgalanıyor, onu ele geçiriyor, kalbini küt küt attırıyordu. Yeni fikrinin gücüyle büyük bir heyecana kapılmıştı – özel bir harman, toptan satışlar, bakkal dükkânında geniş bir çay yelpazesi, hatta belki de bir çay salonu. Fortnum & Mason's'daki gibi güzel, şık bir yer.

"Sanırım yeniden sipariş vermemiz gerekecek dedim. İki sandığımız kaldı. Bu hızımızla çarşambaya kadar onlar da bitmiş olacak. Tahminime göre gelecek ay için en az sekiz sandık daha gerekecek," dedi Michael.

"Hayır."

"Hayır mı? Neden?"

"Çünkü sekiz sandıktan fazla ısmarlayacağız. Millard's'ın sahip olduğu her Hint çayı sandığını biz satın alacağız ve harmanın gizli kalması için yemin ettireceğiz! Başka hiç kimsede olmamalı!"

Michael, sanki çılgın yeğeninin ne yapmak üzere olduğunu bilebilirmiş gibi bakışlarını Fiona'dan Nick'e çevirdi, ama Nick omuzlarını silkti. "Bunu neden yapacağız?" diye sordu Michael. "Bu çılgınlık! Hiçbir dükkân sahibi satabileceğinden fazlasını sipariş etmez."

Fiona onun lafını kesti. "Biz artık sadece dükkân sahibi değiliz."

"Değil miyiz?" dedi Michael kaşlarını hayretle kaldırarak. "Neyiz öyleyse?"

"Çay tüccarı."

***

"Her zamankinden mi, Bay McClane?"

"Evet, Henry. Bay Carnegie ve Bay Frick daha gelmediler mi?"

"Onları görmedim, efendim. Buyurun."

"Teşekkür ederim, Henry."

"Benim için bir zevk, efendim."

Will viskisinden okkalı bir yudum aldıktan sonra misafirlerini görebilmek için Union Club'ın barını gözden geçirdi. Ülkedeki en büyük çelik şirketinin ortakları olan Andrew Carnegie ve Henry Frick, Will'in yeraltı demiryoluyla alakalı planlarını tartışmak için bu gece onunla birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi. Onlar Will'e çelik tedarik etmekle ilgileniyorlardı, Will ise onların yatırımcı olarak desteklerini kazanmak niyetindeydi. Onların ve diğer önde gelen sanayicilerin desteği şimdi her zamankinden daha hayatiydi, çünkü Will'in şehrin ilk metrosunu inşa etme hedefinin önünde yeni bir engel vardı – tüm dikkatli planlarını ve lobi faaliyetlerini altüst edebilecek yeni bir engel.

Barın kapısı açıldı. Will döndü, misafirlerinden en azından birini görmeyi umuyordu, ama bunun yerine pötikareli mavi bir etek-ceket giymiş minyon bir esmer gördü. Kadının bir elinde bir not defteri ve kalem, diğerinde çantası vardı. Keskin, hızlı bakışları onun üzerine dikildi; doğruca Will'e yürüdü.

"Merhaba, Will," dedi.

Will ona gülümsedi. "Bu ne büyük bir zevk, Nellie. Ne içersin?"

"Viski. Buzlu. Elini çabuk tut, olur mu?" dedi Nellie barmene bakarak. "Hilkat garibesi beni yakalamadan önce olsa olsa beş-on dakikam var."

Barmen tereddüt etti. "Bay McClane... Yapamam, efendim. Kurallar diyor ki..."

"Kuralların ne dediğini biliyorum. Ve ben de Bayan Bly'a buzlu bir viski ver diyorum. Hemen." Will sesini yükseltmemişti, bunu yapması gerekmiyordu.

"Derhal, efendim."

Will, Nellie'ye içkisini verdi. Nellie yarısını bir yudumda kafasına diktikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve onu can evinden vurdu. "August Belmont'un da yarışa dahil olduğunu duydum. Belediyedeki kaynağım onun da yeraltı demiryolu için kendi planını sunduğunu söylüyor."

"Neden ona kendin sormuyorsun? Köşede John Rockefeller'la birlikte oturuyor. Benim planlarımı kötülediğinden eminim."

"Çünkü o kasıntının teki ve bana hiçbir şey anlatmıyor. Hadi, Will. Saat dokuzda zamanım bitiyor."

Will bardağındakini bitirdi ve bir içki daha getirmesi için barmene işaret etti. "Bu doğru," dedi. "Onun kendi mühendis ekibi var. Benimkinden tamamen farklı bir güzergâh hazırlamışlar ve planları iki gün önce belediye başkanına vermişler. Kendi planlarının daha ekonomik olduğunu söylüyorlar."

Nellie bardağını bıraktı ve yazmaya başladı. "Öyle mi peki?"

"Kağıt üstünde. Gerçekte, onların planı şehre daha pahalıya mal olacak. Çok daha pahalıya."

"Neden?"

"Belmont'un güzergâhı bazı yerlerde bataklık alanlardan, bazı yerlerde ise saf killi şist alanlardan geçiyor. Bazı yerlerde tam yeraltı nehirlerinin geçtiği yerlere hat koymuşlar. Onun güzergâhı benimkinden daha dolambaçsız –belediye başkanına daha ekonomik diye sattığı şey bu– ama doğal engeller nedeniyle tüm operasyon daha pahalıya mal olacak; hem zaman, hem işgücü, hem de malzeme açısından."

"Sen ne yapacaksın?"

"Belediye başkanına kafasını kıçından çıkarmasını ve benim planımı uygulamasını söyleyeceğim."

"Bu sözünü kullanamayacağımı biliyorsun. Kullanmayı çok istesem de. Bana doğru dürüst bir şeyler söyle."

Will düşünüp taşındıktan sonra şöyle dedi: "Saygıdeğer belediye başkanımızın ve bilgili meclis üyelerinin her planın iyi taraflarını tartarken Manhattan'ın topografyasını, coğrafyasını ve ulaşım ihtiyaçlarını göz önüne alacağına sonsuz güvenim var. Ve bunu yaparken, Belmont'un planının fevkalade kusurlarını, hata-

larını ve yanlış hesaplamalarını kolayca tespit edeceklerine de eşit derecede güvenim var. Böyle bir plan sadece şehri iflas ettirmekle kalmayacak, fakat planı uygulamak için kullanacakları hatalı mühendislik prensipleri de Manhattan sokaklarının ve yapılarının esas bütünlüğünü de tehlikeye sokacaktır. Şehir sakinlerinin güvenliklerini tehlikeye sokması da cabası elbette... bu nasıl?"

"Mükemmel," dedi Nellie hararetli bir şekilde not alırken. "Teşekkürler, Will, sen bir harikasın." Yazmayı bitirdi, not defterini kapadı ve viskisinden bir yudum daha alarak bardağını boşalttı. Will ona bir viski daha ısmarladı. İçkiyi verirken Nellie ona daha yakından baktı.

"Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben mi? Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Will, onun bakışları altında biraz sinerek başını salladı. Nellie'yi severdi –aslında çok severdi– ama mesleği dolayısıyla daima dikkatli davranırdı. Oyunu doğru oynuyorsanız, bir muhabire ticari bilgilerinizi vermek iyi bir şeydi, kişisel bilgilerinizi vermekse düpedüz tehlikeli olabilirdi. Kadının bir cevap bekleyerek hâlâ kendisine bakmakta olduğunu gördü. Nellie'yi başından atmak umuduyla yorgun olduğunu itiraf etmeye karar verdi. "Belki de iş yüzündendir," dedi. "Şu son birkaç gündür biraz yorgunum."

"Bunlara karnım tok benim. Rekabette işlerin tıkırında. Bir sorun var. Hasta mısın?"

Will gerginlikle içini çekti. "Hiçbir sorun yok! Ben iyiyim, sadece..."

Nellie bardağını dudaklarına götürürken yarı yolda durdu. "Bir kadın, öyle değil mi?"

"Senin aşırı meraklı olduğunu söyleyen oldu mu hiç, Nellie?"

"Herkes. Kim bu kadın?"

"Hiç kimse! Kadın falan yok! Konu metro. Tamam mı?"

Nellie kaşını kaldırdı, ama konunun kapanmasına izin verdi. Will duygularını bu kadar pervasızca ortaya serdiği için kendisine kızsa da, rahatlamıştı. Artık Fiona sürekli aklındaydı ve ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı duygularına bir anlam veremiyordu. En eski arkadaşlarından biri olan William Whitney'e ondan bah-

setmeye çalışmış, ancak Whitney ona sadece bunu neden mesele yaptığını sormuştu. "Kıza ucuz bir mücevher al ve yatağa at," diye tavsiye vermişti.

Will daha sonra konuyu kız kardeşi Lydia'ya açmayı düşünmüştü, ama onun iyi bir tepki vereceğini sanmıyordu; Lydia sürekli onu kendi arkadaşlarından Saratoga'lı bir dulla yakınlaştırmaya çalışıyordu. Will sonunda küçük kardeşi Robert üzerinde karar kılmıştı. Bir hafta önce, Robert'ın altın araştırması yaptığı Alaska gezilerinden birinin arifesinde birlikte içki içmişlerdi. Robert otuz altı yaşındaydı ve hiç evlenmemişti. Yirmi dört yaşındayken nişanlısı Elizabeth'i veremden kaybetmişti. Çok güçlü bir aşk yaşamışlardı. Nişanlısının ölümü Robert'ın kalbini kırmış ve Robert hiçbir zaman bu olayın üstesinden gelememişti.

"Tüm bu ıstırap neden, Will?" diye sormuştu Robert. "Onunla yat ve işin bitsin."

"Tıpkı Whitney gibi konuşuyorsun. Bu öyle bir şey değil," demişti Will.

"Potansiyel bir eşten mi bahsediyoruz? Bağışla beni. Bir metresi kastettiğini sanmıştım."

"Bir kadından söz ediyoruz. Şimdiye dek tanıştığım kadınların en güzelinden, en akıllısı ve en komiğinden," demişti Will.

"O senin duygularını biliyor mu?"

"Belki. Bilmiyorum. Ona söylemedim."

"Neden söylemedin? Anna öleli ne kadar oldu... iki yıl mı? Matemin bitti. Eğer istersen tekrar evlenmekte özgürdün. Seni durduran ne?"

"Pürüzler, Robert. O şey değil... yani aynı özgeçmişi paylaşmıyoruz."

"Ah," dedi Robert, içkisinde uzun bir yudum alarak.

"O bir dükkân sahibi. Oğullarının onu kabul edeceğini sanmıyorum. Liddy'nin de. Onun ailesinin benim için ne düşüneceğini bilmiyorum. Ve tabii ki, ondan oldukça yaşlıyım."

"Bu zor bir durum, dostum," dedi Robert. Bir an durdu, sonra, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu kadar kolaylıkla konuştuğum birine daha önce hiç rastlamamıştım..."

"Will... onu seviyor musun?"

Will gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Will, daha önce âşık olmuştun, öyle değil mi? Yani Anna'ya demek istiyorum tabii ki... hem sonra başkaları da... her neyse, âşık olmuştun değil mi?"

Will bardağına baktı. "Hayır. Hayır, olmadım." Kendi halini düşünerek yutkundu. "Böyle mi oluyormuş? Bu duygu... bu özlem duygusu? Korkunç bir şey!"

Robert hayret ederek gülmüştü. "Evet, böyle oluyor," demişti garsona işaret ederek. "Sana bir içki daha ısmarlayayım. Belki de bütün bir şişe. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Başını salladı. "Hiç neler kaçırdığını merak etmedin mi?"

"Hayır. Aşka inanmıyordum. Aşkın kadın romancıların icat ettiği bir şey olduğunu düşünüyordum." Çaresizlik içinde omzunu silkti. "Beni yanlış anlama, Robert, Anna'ya karşı bir şeyler hissediyordum. O harika bir anneydi, bir can yoldaşıydı, zarif bir insandı. Fakat ona karşı hissettiklerim böyle değildi."

"Tanrım, Will, bu gerçekten müthiş. İlk kez âşık olmak." Gülmüştü Robert. "Sanırım yaşlı köpeğe yeni numaralar öğretebiliyormuşsun."

Will yüzünü buruşturdu. "*Yaşlı* köpek demek zorunda mıydın?"

Robert onun omzuna vurdu. "Seni görmek isteyip istemediğine onun karar vermesine neden izin vermiyorsun? Eğer buna değiyorsan, zorluklara göğüs gerecektir."

"*Eğer* buna değiyorsam mı?"

"Evet. Eğer. Ve eğer senin dediğinin yarısı kadar bir kadınsa, bu zorlukların üstesinden gelecektir. Ailesi yelkenleri suya indirecektir. Seninki de." Robert gülümsedi. "Ben şimdiden indirdim. Liddy de indirir. Ayrıca eğer çocukların reddedecek olurlarsa, onları mirastan mahrum edebilirsin."

Birdenbire Will'in yüzünün önünde bir el sallandı. "Will? Will, beni dinliyor musun?"

"Üzgünüm, Nellie."

"Vay canına, sen fena tutulmuşsun," dedi Nellie. "İster söyle ister söyleme, fakat birisi senin kalbini çalmış." Eğilerek iyice yaklaştı. "Birisi var, değil mi?"

Will gülerken, en büyük oğlu Will Junior'ın arkadaşı ve genç bir şehir yargıcı olan Cameron Eames kapıdan rüzgâr gibi girdi. "İyi akşamlar, Bay McClane," dedi.

"Merhaba, Cameron," dedi Will.

"Bir misafiriniz olduğunu görüyorum. Kulübün hanımefendileri kabul ettiğini bilmiyordum. Ah, *senmişsin*, Nellie."

"Vay be, ne komik espri, Eames. Hey, son zamanlarda hapse çocuk attığın oldu mu? Birkaç sokak yukarda sokak beysbolu oynayan oğlanlar gördüm. Ne derler bilirsin – sokak beysbolunun sonu silahlı soygundur. Dikkatli olmakta fayda var. Hapishane arabalarını çağırsan iyi olur. Belki de hazır elin değmişken, orduyu."

Yakınlarında duran iki centilmenden kıkırdama sesleri geldi. Will onları duydu, Cameron da duymuştu. Yüzü karardı. "Bu histerik bir haber olmuştu. Aklından çok kalbinin sesini dinleyen histerik bir bayan muhabirin haberi," dedi.

"Çocuk on yaşındaydı, Eames."

"O bir suçluydu."

"Karnı açtı."

Eames, burnundan soluyarak Will'e döndü ve, "Eğer Will Junior gelirse, ona yemek salonunda olduğumu söyler misiniz, Bay McClane?" dedi.

"Elbette, Cameron."

"Size afiyet olsun, efendim." Cameron uzun adımlarla uzaklaştı.

"Bu pek akıllıca olmadı, Nell. Şimdi gidip şef garsona söyleyecek ve seni dışarı attıracak."

"Eminim yapacaktır. Gittiği kulüp neden mahkeme salonundan farklı olsun ki? Beni *oradan da* sürekli dışarı attırıyor, kendini beğenmiş küçük pislik," dedi Nellie. "Üzgünüm. Onun Will Junior'ın arkadaşı olduğunu biliyorum."

Will omzunu silkti. "Yine de kendini beğenmiş küçük bir pislik." Omzunun üzerinde bir el hissetti. "Merhaba, baba. Nellie," dedi bir ses. Will döndü ve yanında duran sağlam yapılı, sarışın, yirmi beş yaşındaki genç adama gülümsedi. En büyük oğluydu. Will onu selamladı; onu görmekten, çocuklarından herhangi bi-

rini görmekten daima mutlu olur ve oğlunun rahmetli annesine ne kadar çok benzediğini ne zaman fark etse sarsılırdı. Yaşı ilerledikçe büyük oğlu açık ten rengi, gerçekçi, mantıklı tavırlarıyla ona Anna'yı ve Anna'nın Hollandalı atalarını daha fazla hatırlatıyordu.

"Cameron'la buluşacağım. Ondan haber var mı?" diye sordu Will Junior. Cameron ve Will Junior, Hudson civarında Hyde Park'ta birlikte büyümüşler, Princeton Üniversitesi'ne birlikte gitmişler, aynı kulüplere, aynı öğrenci cemiyetlerine katılmışlardı. Artık evlenmişler ve her ikisi de Hudson Vadisi'nde ailelerini yerleştirdikleri evler ve şehirde hafta içleri boyunca kaldıkları daireler tutmuşlardı.

"Yemek salonunda," diye yanıtladı Will.

"Güzel," dedi Will Junior. Nellie'ye döndü. "Yakıcı makalelerin yazarı."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle haberlerle bir adamın kariyerini mahvedebilirsin."

"Cameron bunu kendisi yapabilir. Benim yardımıma ihtiyacı yok."

Şehrin ceza mahkemelerine yargıç olarak atandığı geçen ocak ayından bu yana Cameron Eames, New York'u temizlemeye yönelik oldukça şaşaalı bir kampanya başlatmıştı. Gazetelerin çoğunun yağdırdığı bitmez tükenmez övgülerin aksine, *World* için muhabirlik yapan Nellie, bir somun ekmek çalarak yakalanmasının ardından Cameron'ın Manhattan hapishanesi Tombs'a attırdığı Aşağı Doğu Yakası'ndan küçük bir Polonyalı çocuk hakkında bir yazı yazmıştı. Bu hırsızlık olayı ilk suçu olmasına rağmen, çocuk hapishanede azılı suçluların yanına atılmıştı. Ertesi sabah, gardiyanlar çocuğun cesedini hücrenin arka tarafındaki bir şiltenin altına tıkıştırılmış olarak bulmuşlardı. Çocuk saldırıya uğramış – tecavüz yerine kullanılan nazik bir sözcük– ve boğularak öldürülmüştü. Makaleyi okuduğu zaman Will'in midesi altüst olmuştu. Cameron'ın nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak etmişti.

"Cameron'ın yapması gereken ahlaki bir seçim vardı ve bu seçimi yaptı," dedi Will Junior arkadaşını savunarak.

Nellie güldü. "Lütfen, McClane. Ne kadar çok sözde suçluyu

hapse atarsa, basında o kadar fazla yer alıyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Cameron'ın derdi ahlak değil, ihtiras."

"Tamam o zaman, Nellie, Cam hırslı biri. Ben de öyleyim. Sen de. Bunda yanlış bir şey yok," dedi Will Junior hararetle. "Eyalet yüksek mahkemesine şimdiye dek atanan en genç yargıç olmak istiyor. Senin iftira girişimlerine rağmen de bunu yapacak. Kampanyası başarı kazandı. Bir yıl içinde selefinin üç yılda hapse attırdığından daha fazla suçluyu parmaklıkların arkasına gönderdi."

Will oğluna uzun uzun baktı. "Duyduklarımın hepsi ufak çapta suçlular. Eğer bir fark yaratacaksa, Cameron'ın sorunların köküne inmesi gerekiyor, evlat. Kumarhane sahipleri, genelev patroniçeleri, çete patronları. Ve onlardan rüşvet alan polis memurları."

Will Junior homurdandı. "Ben Cameron hırslı dedim baba, deli demedim. Önemli olan, onun ayaktakımını hapse tıkması. Geri kalanlarımız için sokakları daha güvenli hale getirmesi."

"Akıllı bir yargıç, kazanç için çalmakla yemek için çalmak arasındaki farkı anlar."

"Çok yufka yüreklisin, baba," dedi Will Junior sinirlenerek, meselelerin inceliklerini anlamakta daima sabırsız davranan, her şeyi ya siyah ya da beyaz olarak gören biriydi. "Çalmak çalmaktır. Şehri göçmen sınıfı istila etmiş durumda. Kanunlara karşı saygısızlıklarının burada hoş görülmeyeceğinin onlara öğretilmesi gerekiyor."

"Hiç aç kalmayınca bunu söylemek kolay oluyor," dedi Nellie.

"Peki çocuğun hırsızlık yaptığı fırıncıya ne demeli? Ya o ne oluyor? Onun besleyecek bir ailesi yok mu?"diye sordu Will Junior, sesi yükselmeye başlamıştı.

"Tanrı aşkına! Çocuk sadece bir somun ekmek çaldı, adamın kasasını boşaltmadı..."

Will Junior ve Nellie tartışmalarına devam ederken, Will dişlerini sıktı. Oğlunu seviyordu, ama onun -ve o nesilden pek çoğunun- sadece para ve mevki peşinde koşmalarını uygunsuz, daha az şanslı olanlara karşı tutumlarını acımasız ve haşin buluyordu. Oğluna pek çok vesileyle hem McClane'lerin hem de annesinin

ailesinin –Van der Leyden'lerin– bir zamanlar göçmen olduğunu hatırlatmıştı. Şehirdeki tüm zengin ailelerinin olduğu gibi. Fakat Will'in konuşmaları oğlunda hiçbir fark yaratmamıştı. O bir Amerikalıydı. Castle Garden'da gemiden inenlerse değillerdi. İtalyan, İrlandalı, Çinli ve Polonyalı olmaları hiç fark etmiyordu. Onlar tembel, aptal ve pislerdi. Onlar, ülkenin mahvolması anlamına geliyordu. Oğlanın hoşgörüsüzlüğü kendi kendine öğrendiği bir şeydi, ailesinden değil. Ve bu Will'ın onda hiç hoşlanmadığı bir özellikti.

Oğlunun Nellie'yle el kol hareketleri yaparak konuşmasını seyrederken acaba Fiona hakkında neler düşünür diye merak etti. Cevabı biliyordu: Will Junior, babasının, geçimi için çalışmak zorunda olan, hor gördüğü göçmen sınıfından bir kadınla görüşmesi fikri karşısında dehşete kapılacaktı.

"Hayır, Nellie! Yanılıyorsun!" diye bağırdı Will Junior, sesi babasının hiç hoşuna gitmeyecek kadar yüksekti. Will tam onu uyarmak üzereydi ki, yan taraftan ısrarcı ve yüksek bir ses yükseldi. "Merhaba canlarım!" Will sıkıntıyla inlememek için kendini zor tuttu. Bu, duruma hiç de yardımcı olmayacaktı. Ses, *World*'ün önemli bir parçası olup yayıncılıkta sosyete sayfaları diye bilinen yeni bir fenomenin, "Peter Patır"ın editörü Peter Hylton'a aitti. Okuyucuları zengin New York'luların ilişkileri ve eğlenceleriyle eğlendirmek için tasarlanmış olan "Peter Patır" gazetenin en popüler kısmı haline gelmiş, zaten muazzam olan tirajı iyice yükseltmişti. Sosyete sayfalarını okuduğunu hiç kimse itiraf etmiyordu, fakat herkes okuyordu. Köşede bir oyun övüldüğü zaman, tiyatronun gişesi akına uğruyordu. Eğer bir restoran sert bir şekilde eleştirilirse, mekân bir hafta içinde kapanıyordu.

Will bu sütunu basının korkunç ve sorumsuz bir şekilde kullanılması olarak görüyordu, dedikoduculuktan pek bir farkı yoktu. Hylton genel görgü kurallarına hiç saygı göstermiyordu. Bir kömür kralının operada karısı olmayan bir kadınla birlikte görüldüğünü söylemekten hiç sakınmıyordu. Veya geçenlerde Beşinci Cadde'de satılan konağın, sahibinin hipodromdaki kayıpları nedeniyle satıldığını söylemekten. Gazeteler son zamanlarda fotoğraf basmaya başlamışlardı ve Hylton cehennemden çıkma fotoğ-

raf makineleri ve flaşlarıyla fotoğrafçılarına sık sık restoranların veya tiyatroların dışında pusu kurdurtuyordu. Will onlar yüzünden birkaç kez geçici körlük yaşamıştı. Adamdan hoşlanmıyordu ve Will Junior da ondan nefret ediyordu. Üç yıl önce Will Junior, Kongre'de bir koltuk elde etmek için rekabete girdiğinde, Hylton onun dansçı kızlara olan düşkünlüğünü yazmıştı. Junior o sıralarda evli değildi, fakat böyle bir davranış halkın hoşuna gitmemişti. Seçimi kaybetmişti. Hylton'ı dava etmeyi denemişti, ama hiçbir şansı yoktu. Hylton onu tarif etmiş, ama gerçekte ismini hiç kullanmamıştı. Will Junior'ın avukatı tarafından baskı yapıldığında, ondan söz ettiğini inkâr etmişti. Söz ettiği kişinin başka seçkin bir aileden gelen genç bir işadamı olduğunu söylemişti. Will Junior şikâyetinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

"Hylton!" diye atıldı şimdi oğlu. "Burada ne halt karıştırıyorsun?"

"Akşam yemeği yemek üzereyim, evlat. Artık kulüp üyesiyim. Bilmiyor muydun? Yeni kabul edildim."

"Lanet olsun, o zaman ben de istifa ediyorum! Senin ve onun gibi –başparmağını Nellie'nin olduğu tarafa doğru salladı– skandal habercilerine izin veren bir kulübe tenezzül edip müşterisi olmam."

"Skandal habercisi olan benim," dedi Nellie ciddi bir şekilde. "Peter o unvanı hak etmiyor."

Will Junior onu duymazdan gelmişti. "Her ikiniz de insanların işlerine burnunuzu sokup öğrendiklerinizi etrafa saçabileceğinizi düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Lanet olası bulvar gazetenize yem olduğu sürece her şey mubah!"

Parlak giysilere ve altın takılara meraklı, kısa boylu, şişman bir adam olan Peter geri çekilerek küt parmaklı ellerini tıpkı bir sincap gibi göğsüne götürdü. "Aman Tanrım! Umarım yemek salonu daha medenidir," dedi uzaklaşırken.

Nellie onun yemek salonuna girip gözden kaybolmasını izledi – içinde bulunanların toplam servetlerinin pek çok ülkenin gayri safi milli hasılasından daha fazla olduğu bir odaydı orası, güçleri ve nüfuzları ulusal ve uluslararası siyaseti ve mali politikayı şekillendiren kişilerin yemek yediği bir salondu. Nellie'nin gözlerin-

deki haset neredeyse elle tutulur düzeydeydi. "Hylton bu kulübe girebiliyor da ben nasıl giremiyorum?" diye sordu Will'e.

"Çünkü ister inan ister inanma, ama o ileri gelen bir aileden geliyor ve bir erkek," dedi Will.

"Orası tartışılır," dedi Will Junior burnundan soluyarak. "Adam ipek bir elbise kadar oynak."

"Bir karısı ve çocukları var. New Jersey'de yaşıyorlar," dedi Nellie.

"Onları suçlamıyorum," dedi Will Junior. "Akşam yemeğinde bize katılır mısın, baba?"

"Korkarım katılamayacağım. Misafir bekliyorum. Carnegie ve Frick."

"Nasıl gittiğini duymak için can atıyorum. Yarın ilk iş ofisine uğrayacağım. Hoşça kal, baba," dedi Junior. Nellie'ye döndü. "Bayan Bly," dedi soğuk soğuk.

O ayrılırken, yıldırım gibi ortaya çıkan şef garson onlara yaklaştı. "Bayan Bly, size yüz kere söyledim, Union Club'a bayanların girmesine izin verilmiyor," dedi Nellie'yi dirseğinden tutarak.

Nellie kolunu birdenbire çekerek onun kavrayışından kurtuldu, içkisini bitirdi ve bardağını bara bıraktı. "Viski için teşekkürler, Will. Görünüşe göre senin şu gulyabani beni bu mozoleden dışarı atıyor."

"Bayan Bly! Mekândan derhal ayrılmanız için ısrar ediyorum!"

"Tamam dostum, sakin ol. İstenmediğim zaman bunu anlayabilirim."

"Pek sanmıyorum, Nell," dedi Will gülümseyerek. Onun yol boyunca her adımda talihsiz şef garsona söylenerek gidişini izledi. Nellie gittikten sonra, kulübün içerisinde etrafına bakındı. Mozole! Union'ı daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti, ama Nellie'nin hakkı vardı. İki yaşlıca adam smokinleri içinde, her ikisi de ağır işittiği için birbirlerine bağırarak, ayaklarını sürüye sürüye yürüyorlardı. *Acaba yetmişime geldiğimde burada mı olacağım?* diye merak etti. Etrafta ağır ağır yürüyüp, akşam yemeğini sakız gibi çiğneyen o hayalete benzer yaşlı dangalaklar gibi buraya mı dadanacaktı?

Bara kümelenmiş oturan veya yemek salonuna gitmekte olan çevresindeki diğer adamlara –dostlar ve iş arkadaşlarına– göz gezdirdi. Akşamlarını burada geçiriyorlardı, evlerinde değil. Çünkü bunun için bir sebep yoktu. Evliliklerinde sevgi ve tutku, yataklarında sıcaklık eksikti. Bunu biliyordu; kendisininkinde de hiç olmamıştı. Kalplerini işlerine veriyorlardı, karılarına değil; bu nedenle bu kadar zengin oluyorlardı.

Will eğer bu türde bir evlilik isteseydi bunu kolaylıkla elde edebileceğini biliyordu. Kız kardeşi ve merhum karısının arkadaşları onu evlendirmeyi kendilerine iş edinmişlerdi. Eğer onların tasarılarına uyacak olursa, karısıyla aynı tarzda biriyle –sosyal olarak seçkin, aileden zengin, iyi yetiştirilmiş biriyle– kendisini evlenmiş bulması, eski evliliği gibi donuk, tatmin etmeyen bir beraberliğe başlaması işten bile değildi. Yeni karısı sosyal olarak dengi olacaktı. Bir ortak. En iyi ihtimalle, bir arkadaş. Cinsel isteklerine, tıpkı Anna'nın yaptığı gibi, şikâyet etmeksizin katlanacak, ama en ufak bir arzu veya zevk göstermeyecekti, çünkü bu uygun değildi. Seks kaba ve bayağı bir şeydi, sadece çocuk sahibi olmak için yapılırdı. Eğer sevişmekten zevk alan bir kadınla kudurmak istiyorsa, o zaman geçmişte pek çok kez yaptığı gibi bir metres tutacaktı. Karısıyla ikisinin ayrı yaşamları, ayrı yatak odaları olacaktı.

Ama Tanrı biliyor ya, eğer Fiona onun olursa, ayrı odada kalmayı düşünmezdi bile. Onunla her gece sevişir, sonra tatlı kokusunu teneffüs ederek yanında uyuyakalırdı. Her sabah uyanınca onu öper ve o büyüleyici gözlere yaşamın geri gelmesini, yüzünün sadece kendisi için geniş, güzel bir tebessümle kırışmasını seyrederdi. *Bu nasıl olur acaba?* diye merak etti. Hayatınızı deli olduğunuz, tutkuyla sevdiğiniz bir kadınla geçirmek? Bunu hiç bilmiyordu. Kırk beş yaşındaydı ve âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç öğrenmemişti. Ama şimdi biliyordu. Hiçbir şey yüreğine Fiona'nın dokunduğu gibi dokunmamıştı.

Barın kapısı tekrar açıldı ve Will, Carnegie ile Frick'in içeri girdiğini gördü. İkilinin uzun, büyük iş adamı yüzleri, aşk tanrısının romantizmini söndürecek kadar kasvetliydi. Bunu görünce Will'in metroyu tartışma arzusu birdenbire kayboldu.

"Robert, bunu gene yapar mıydın?" diye sormuştu Will, kardeşine. Bir hafta önce. Yine bu salondayken.

"Neyi?"

"Elizabeth'e evlenme teklif eder miydin? Şeye rağmen... yani, tüm olup bitenlere rağmen demek istedim."

"Ölmesine rağmen mi?" demişti Robert usulca. "Ona duyduğum aşk beni başka bir kadınla birlikte olamayacak kadar mahvetmiş olmasına rağmen mi? Evet, yapardım. Hiç tereddüt etmeden." Sonra öne doğru eğilmiş ve aralarında çok nadir gerçekleşen bir jestle elini Will'in elinin üzerine koymuştu. "Tüm yaşamın boyunca kafandaki sese kulak verdin, Will. Artık kalbinin sesini dinleme zamanı. Bunu hak ediyorsun. En azından hayatında bir kere. Bunu herkes hak ediyor."

Bölüm Otuz Dört

Fiona, elleri belinde, kaldırıma dağ gibi yığılmış tahta sandıklara baktı. Teslimatı yapan adam ona bir kâğıt parçası uzattı. Fiona kâğıdı okuyup imzaladı. Sonra gözlerini kapadı ve teneffüs etti. Kurşun astarlı ahşaba rağmen kokuyu alabiliyordu. Çay. Sıcak, yoğun ve büyüleyici. Bunun bir benzeri daha yoktu.

"Sen delisin, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Michael, aniden Millard's'ın yük arabasının arkasından ortaya çıkarak. "Kahrolası elli sandık çay! *Elli!* Tüm bunları hangi cehenneme koyacaksın?"

"Yüz altmış altı numaraya. Bitişik eve. Orası temiz ve kuru. Ahır veya kötü kokulu başka bir yer olmadığı, sadece kumaş dükkânı olduğu için çayı kokutacak hiçbir şey yok. Tüm bunları biliyorsun. Sana Bay Simmons'la konuştuğumu ve bana kirada iyi bir fiyat verdiğini söylemiştim," diye ekledi Fiona sabırsızlıkla.

"Bunların öylesine laflar olduğunu düşünmüştüm! Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Şunları içeri sokması için adama yardım edebilir misin sence? Burada duracağına taşımayı?" Fiona'nın gözüne kardeşi ilişti.

Seamie sandıklara tırmanmaya çalışıyordu. "Seamie! Düşmeden in aşağıya!"

"Aman, Fee!"

"Fiona, burada beş bin libre çay duruyor," dedi Michael, kardeşini sandıkların üzerinden çekmeye giden Fiona'yı peşinden izleyerek. "Beş bin libre! Kahrolası bir servet harcadın! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bir Astor mu? Vanderbilt mi? Eh, değilsin..."

"Henüz değilim," diye düzeltti Fiona. "Seamie! İn aşağı dedim!"

"Yakala beni, Michael Amca!" diye haykırdı Seamie, kendisini doğruca amcasına atarak.

"Ne yapıyorsun... ooff!" diye homurdandı Michael, kucağındaki çocukla geriye doğru tökezlerken. "Çocuk! Neredeyse beni kıç üstü yere düşürüyordun!"

"Düşseydin beş dakika çeneni kapalı tutabilirdin belki," dedi Fiona, duyulmayacak bir sesle. Kardeşine döndü: "İçeri gir ve akşam yemeği için elini yüzünü yıka."

Michael gömleğindeki tozları silkeleyerek, atıp tutmaya bıraktığı yerden devam etti. "Bilmek istediğim şu: Tüm bunların parasını kim ödeyecek?"

"Biz. Millard's bize otuz yerine doksan gün verdi. Bol bol zamanımız var."

Michael başını iki yana salladı. "İliç de değil! Neden elli sandığı bir seferde aldın?"

"Millard's'ın tüm Hint çayı stokunu almak istedim. Böylece başka hiç kimse bu çayı ele geçiremeyecek. Sana önceden söylemiştim. Beni dinlemiyorsun."

"Bundan iki ay sonra Millard's'a hâlâ yüzlerce dolar borçlu olacağız, elimizde kalacak bütün bu mallar da cabası..."

Fiona onun lafını kesti. "Hayır, öyle olmayacak! Dükkân, benim çay salonum ve toptan müşteriler arasında..."

"Ne çay salonu?"

"Sahip olacağım çay salonu. Daha şimdiden yer aramaya başladım."

"Peki toptan müşteriler de nesi?"

"Macy's. Crawford's. Child's Restoranları..."

"Sana sipariş mi verdiler?"

"Eh, daha değil."

Michael gözlerini devirdi.

"Ama verecekler!" diye ısrar etti Fiona. "Gelecek hafta onların satın almacılarıyla randevularım var. Çayı tadar tatmaz satın alacaklarını *biliyorum*. Bunun için bir isme ihtiyacım var sadece. Ve onlara gösterebileceğim ambalajlara. Keşke sen sandıklara yardım etsen de ben de Nate ve Maddie'nin yanına gidebilsem..."

"Çok aşırı fikirlerin var," diye homurdandı Michael, cebinden bir çift iş eldiveni çıkarırken. "Bunları senin kafana hep William McClane soktu. Bir dahaki sefere gidip bize lanet olası koca bir çay çiftliği alırsın sen."

Fiona yorumu duymazdan geldi. Amcasının Will'den bahsetmemiş olmasını isterdi. Will'in arkadaşlığından çok keyif alıyordu ve böyle bir beklentisi olduğu için kendisine kızsa da, tekrar aramamış olmasına üzülüyordu. Kendi kendine onun konumunda birisinin kendisiyle ilgileneceğini düşünmenin aptallık olduğunu söylüyordu; hatta Fiona bir Whitechapel pazarcısı için bile yeterince iyi değildi. Joe'yu kaybetmek kalbinin kırılmasından çok daha fazlasına yol açmıştı – özgüvenini paramparça etmiş, kendisini çirkin ve değersiz hissettirmişti. Will'in bariz ilgi eksikliği de bu duyguları teyit etmeye yaramıştı sadece.

Sonunda ona nutuk atmaktan yorulan Michael, teslimat arabasından bir el arabası aldı ve çay sandıklarına doğru sürdü. Fiona da dükkâna geri döndü, arkadaşları onu dükkânda bekliyordu. Nate alnını kırıştırmış bir kalemin ucunu çiğniyor, Maddie de meşe tezgâhın üzerine yaydığı çizim kâğıdını inceliyordu.

Fiona çizime bir göz attı. "Ah, Maddie!" diye bağırdı memnuniyetle. "Bu çok güzel!"

"Beğendin mi?" diye sordu Maddie, zevkten kıpkırmızı kesilerek.

"Bayıldım!"

"Çok sevindim. Arka plandan pek emin değildim. Nick'in fikrini sormak isterdim. Onun çok iyi bir gözü var. Yakında geliyor, değil mi? Akşam yemeği mi demiştin?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı Fiona, arkasına dönüp saate bakarak. Şimdiden altı buçuk olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Şim-

diye kadar burada olması gerekirdi. Onu neyin alıkoyduğunu merak ediyorum," dedi. Endişelenmişti. Son gördüğünde Nick pek iyi görünmüyordu, fakat kendisini iyi hissettiğini söylemişti. "Gereksiz yere ortalığı velveleye verme," demişti. Fiona biraz fazla telaşlandığını biliyordu. Nick, Seamie ve herkes için. Bu onları deli ediyordu, fakat kendini tutamıyordu. O kadar fazla insan kaybetmişti ki öksürük, soğuk algınlığı ve küçük kardeşinin yükseklere tırmanması karşısında endişeye kapılmamak elinde değildi.

"Belki de tablolarla ilgili bir meseledir," dedi Maddie. "Bu hafta geleceklerini söylemişti. Duvarları boyatacaktı. Hatırladın mı? Muhtemelen bunlar yüzünden gelememiştir."

"Haklısın. Öyle demişti. Muhtemelen birazdan gelir." Fiona rahatlayarak dikkatini tekrar arkadaşının çizimine çevirdi.

Maddie büyüleyici bir Hint geçit töreni sahnesi yaratmıştı. Töreni beyaz filler üzerindeki mücevherlerle donanmış mihraceler yönetiyor, onları çay yaprakları dolu sepetler taşıyan sarili kadınlar ve papağanlar ve maymunlarla hoplayıp zıplayan çocuklar izliyordu. Mihraceler havaya bir pankart kaldırmışlardı. Pankart boştu.

"Buraya bir şey konacak mı?" diye sordu Fiona pankartı işaret ederek.

"Çaym ismi," dedi Nate. "Bir isim vermemiz gerekiyor. Bir marka yaratmamız lazım."

"Bir marka mı?"

"Evet. Nasıl alkolsüz bira için mesela bir Hires sipariş ediyorlar veya sabun için bir kalıp Ivory istiyorlar, halka senin çayını da aynı şekilde istemeyi öğretmemiz gerekiyor. Senin çayının kendi mahalle bakkallarının sandıklarında duran şeylerden daha iyi olduğuna onları ikna etmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Başlangıç olarak, beyin fırtınasıyla. Şuradan biraz kâğıt al, bir de kalem. Mad, bu da senin için. Hadi çayınla alakalı iyi şeylerin hepsini, tüm niteliklerini yazarak işe başla, iyi bir isim veya çekici bir slogan çıkartıp çıkartamayacağımıza bir bakalım."

Üçü birbirlerine çeşitli sözcükler ve tanımlar söyleyerek çiziktirmeye başladılar.

"Enerjik... yoğun... bisküvi gibi..." dedi Fiona.

"Bisküvi mi?" diye tekrarladı Nate.

"Yani iyi kurutulmuş yapraklardan gelen güzel bir aroma demek."

"Çok teknik bir bilgi. Devam et."

"Hımm... Yatıştırıcı... canlandırıcı..." dedi Fiona.

"Peki hangisi?" diye sordu Nate.

"İkisi de."

"İkisi birden nasıl olabilir ki?"

"Bilmiyorum, ama öyle."

"Tavşan kanı... kuvvetli... koyu..." dedi Maddie.

"Ferahlatıcı... güçlendirici," dedi Nate.

Üç arkadaş, iyi olabileceğini düşündükleri her şeyi yüksek sesle dile getirerek, kâğıtları sözcüklerle dolana kadar bir süre bu şekilde devam ettiler, fakat hâlâ beğendikleri bir şey bulamamışlardı. Beyni duran Nate kalemini tezgâha hafifçe vurarak içini çekti. Bir şey kaçırıp kaçırmadıklarını görmek için önce Maddie'nin kâğıdına göz gezdirdi, sonra Fiona'nın notlarına baktı.

"Hey!" dedi. "Şuraya yazdığın ne, Fee?"

"Hiçbir şey, sadece karalamalar."

"Hayır, bu iyi. Aslına bakarsan, harika! Maddie, bak."

Fiona sol alt köşeye "ağızlara layık" ve "leziz" sözcüklerini yazmıştı. Sonra "leziz" yani "tasty" sözcüğünün üstünü karalayıp önce "leziz çay" yani "tasty tea", sonra ikisini birleştirip bir kelime oyunu yaparak "tastea" yazmış, sonra da "çay" kelimesiyle oynayıp birtakım sıfatların sonuna getirerek birkaç yeni sözcük bulmuştu.

"Sanırım buradan bir şeyler çıkartıyoruz," dedi Nate heyecanla.

"Specialtea!" diye bağırdı Maddie.

"İşte bu!" diye bağırdı Nate karısını öperek. "Düşünelim bakalım... TasTea... TasTea..."

"... honestea, ferahlatıcı specialtea!"* diye bağırdı Fiona.

* Tasty tea (Lezzetli çay) kelimelerinin birleştirilmesiyle "TasTea" markaisminin bulunmasıgibi, Specialty (özelürün, özellik) ve Honesty (dürüstlük) kelimelerinin bir kez daha "tea" sözcüğüyle birleştirilmesi sonucu kabaca "dürüstçay" ve "özelçay" diye çevirebileceğimiz yeni reklam sözcükleri türetiliyor –ed.n.

"Evet! Evet! Mükemmel! Hepsini pankarta sığdırabilir misin, Mad?"

"*Si, si,* bunun için boş yerim var," dedi Maddie.

"İşte Fiona, reklamın hazır! Bunu gazetelere, reklam panolarına ve otobüslere koyabilirsin, ayrıca tasarımı ambalajında da kullanabilirsin."

"İkinize de teşekkür ederim! Bu çok heyecan verici!" diye bağırdı Fiona, Nate'in kolunu sıkarak. "Düşünsenize, benim kendi çay markam! Vay be, umarım satar! Öyle olmak zorunda, çünkü kapının dışında duran beş bin libre çayım ve daha şimdiden beni ipe çekmeye hazır bir amcam var."

"Elbette satacak," dedi Nate. "Arkasında Brandolini Feldman gibi bir ajans varken, başarısız olamaz. Ve mesele şu ki, Fiona," diye ekledi hevesle, "marka sadece bir başlangıç, buzdağının görünen kısmı. Elimizdeki harmandan başka daha bir sürü çay var, öyle değil mi?"

"Evet. Düzinelerce farklı çay çeşidi mevcut."

"Eh, hepsi TasTea markası altında satılan bir sürü farklı çay çeşidini düşün. Açmak istediğin çay salonunun şık, modern bir yere dönüştüğünü, sonra da büyüyerek zincir haline geldiğini düşün! New York'ta, Brooklyn'de, Boston'da ve Philadelphia'da çay salonlarının olduğunu düşün..."

"... Doğu Kıyısı'nın her tarafında, tüm ülke çapında!" diye bağırdı Fiona.

"Ayrıca otellere toptan satışlar yapacaksın," dedi Nate.

"Ve büyük mağazalara," diye sevinç çığlığı attı Fiona.

"Ve trenlerle yolcu gemilerine," diye ekledi Maddie.

"Ve siz ikiniz TasTea reklamlarından, kampanyaları ve ambalajından başka hiçbir şey yapmayacaksınız..."

"Muazzam bir başarı olacak," dedi Maddie yüzü ışıl ışıl. "Hepimiz için!"

Fiona gülerek arkadaşlarını ellerinden tuttu ve dükkânın içinde kendisiyle birlikte vals yapmaya sürükledi, iyice başları dönüp sonunda Nate onları sıkı sıkı tutmak zorunda kalıncaya kadar sersemlemiş bir şekilde fırıl fırıl döndüler. Üçü birden öyle gürültü yapıyorlardı ki, elinde kasketiyle kapıdan giren oğlanı hiç kimse

görmedi. Çocuk on yaşlarındaydı. Fark edilmeyi umarak bir süre durup endişeyle onları izledikten sonra nihayet Nate'in arkasına yaklaşıp ceketini çekiştirdi.

"Affedersiniz, efendim," dedi.

"Kusura bakma, evlat," dedi Nate. "Orada olduğunu görmedim. Senin için ne yapabilirim?"

"Fiona Finnegan'ın oturduğu yer burası mı?"

"Evet, benim," dedi Fiona, nefes almaya çalışarak tezgâha yaslanırken.

"Benimle gelmeniz gerekiyor, bayan. Çabuk. Gelmek zorundasınız," dedi çocuk kapıya yönelerek. "Benim adım Stevie Mackie. Annem sizi bulmamı söyledi. Kiracımız Bay Soames ölüyor diyor."

***

Fiona On Altıncı Cadde 24 numaranın merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Çay ve çay salonlarıyla alakalı tüm düşünceleri aklından çıkmıştı. Artık tek bir düşüncesi, tek bir korkusu vardı: dünyadaki en iyi arkadaşını kaybetmek.

Tuttukları arabada, Stevie ona annesinin Nick'in hastalığını daha bu öğleden sonra öğrendiğini anlattı. Kiranın zamanı geçmiş ve bunun için Nick'i görmeye gitmişti. Kapıya hiç kimse cevap vermeyince, içeri girmişti. Onu yatak odasında bulmuştu. Çok hastaydı.

"Nesi varmış, Stevie?" diye sormuştu Fiona, çocuğun vereceği cevaptan korkarak.

"Bilmiyorum. Annem söylemedi. Onun yanına girmeme izin vermedi. Koleradan feci korkuyor. Onun masasında bir not defteri bulmuş. Orada sizin ve doktorunun adresi varmış. Beni size, kardeşimi de doktora yolladı."

Onu asla dinlememeliydim, diye düşündü Fiona, merdivenlerden yukarı koşarken. Nick iyi değildi. *İyi olmadığını biliyordum. Onun saçma sapan açıklamalarına asla inanmamam gerekirdi.* Peşinde Stevie'yle kapıya vardı ve topuza uzandı. Ama topuz yerinden

oynamadı, kapı kilitliydi. "Anahtar, Stevie," dedi sesi titreyerek. "Anahtar nerede?"

"Anne!" diye bağırdı çocuk merdiven boşluğundan yukarı. "Anne, Bayan Finnegan'ı getirdim. Anahtar lazım."

Fiona üst kattaki sahanlıkta ayak sesleri duydu ve sonra kırklı yaşlarda uzun boylu, kemikleri sayılan, solmuş basma elbiseli bir kadın merdivenlerden inerek ona doğru geldi.

"Anahtarınız var mı?" diye sordu Fiona aceleyle.

"Siz Bayan Finnegan mısınız?"

"Evet."

"Ben Bayan Mackie..."

"Bana anahtar lazım," dedi Fiona, sesi yükselmişti.

"Evet, evet, tabii," dedi Bayan Mackie telaşlanarak. Önce bir cebini, sonra diğerini karıştırdı. "Sizi sayıklıyor. Ne zamandır böyle olduğunu bilmiyorum. Bazı günler sanırım..."

"Anahtar!" diye bağırdı Fiona.

"İşte," dedi kadın anahtarı uzatarak. Fiona kaptığı gibi anahtarı kilide soktu. "Çok kötü durumda, bayan," dedi Bayan Mackie üzgün bir halde. "Sizin yerinizde olsam içeri girmezdim. Genç bir bayana uygun bir manzara değil, nesi olduğunu ancak Tanrı bilir."

Fiona kapıyı açtı ve Bayan Mackie'yi kapının önünde bırakarak içeri koştu. İçerisi karanlıktı, perdeler çekilmişti, fakat Fiona yolu biliyordu. Buraya daha önce gelmişti. "Nick?" diye bağırarak antreden koridor boyunca koştu, mutfağı geçip çifte salona, oradan tekrar çıkarak başka bir koridordaki banyoyu geçip onun yatak odasına gitti. "Nick?" diye seslendi, ama hâlâ cevap yoktu. "Lütfen Tanrım, lütfen iyi olsun," diye fısıldadı. "Lütfen."

Odanın kapısını açınca güçlü, çarpıcı kötü bir koku; ter, hastalık ve başka bir şeyin kokusu, aşağılık, kapkara ve korkunç derecede tanıdık bir şeyin, umutsuzluğun kokusu burnuna çarptı. "Nick?" diye fısıldadı ona doğru koşarak. "Benim, Fiona..."

Nick dört direkli abanoz karyolasında yatıyordu, üzerinde sadece çişten ıslanmış pantolonu vardı. Kıpırdamıyordu ve altındaki terden sırılsıklam olmuş çarşaflar kadar beyaz ve cansız

görünüyordu. Fiona'nın Southampton'da tanıştığı güzel adam gitmişti; onun yerini bir deri bir kemik kalmış bir hayalet almıştı.

Fiona avuçlarını onun yanaklarına bastırdı, nemli ama sıcak olduğunu fark edince rahatlayarak hıçkırıklara boğuldu. Islak bir saç tutamını Nick'in yüzünden geri iterek onu öptü. "Nick, benim, Fiona," dedi. "Beni duyabiliyor musun? Cevap ver bana, Nick. Ne olur cevap ver bana."

Nick'in göz kapakları titreşti. Yutkundu. "Fee," dedi çatlak bir sesle, "git buradan." Dudakları çatlamış, ağzı kurumuştu. Fiona banyoya koştu, bir bardak buldu ve suyla doldurdu. Geri dönerek Nick'in başını kaldırdı ve bardağı dudaklarına yaklaştırdı. Nick bardağı dudaklarıyla yakaladı ve suyu kana kana içti. Öksürdü, sonra kusarak büyük bir kısmını çıkardı. Fiona boğulmasın diye öğürtüleri geçene kadar onu yan tarafına çevirdi, sonra azar azar biraz daha içmesine yardım etti. "Sakin ol," dedi. "Burada bol bol su var. Yavaş yavaş iç, hepsi bu."

Bardaktaki su bitince, Nick'in başını usulca tekrar yastıklara yerleştirdi.

"Lütfen git, Fiona," diye fısıldadı Nick. "Seni burada istemiyorum... ben başımın çaresine bakabilirim." Titremeye başladı. Elleriyle beyhude yere çarşafları kavramaya çalıştı. Fiona onun ayağıyla yatağının altına ittirdiği yorganı kaptı ve üzerine örttü.

"Bunu görebiliyorum, Nick. Şu ana kadar mükemmel bir iş çıkarmışsın," dedi. Nick'in dişleri takırdamaya başladı. Fiona yatakta onun yanına uzandı, kollarını etrafına doladı ve ısıtmaya çalışarak ona sarıldı. "Yemin ediyorum, Nick, iyileştiğin zaman seni bunun için öldüreceğim."

"İyileşmeyeceğim."

"Tabii ki iyileşeceksin! Söyle bana neyin var!"

Nick başını iki yana salladı. Fiona tam onun başının etini yemek üzereydi ki koridordan gür bir ses duyuldu. "Selam!"

"Buradayız!" diye bağırdı Fiona.

Odaya kel, kır sakallı, gözlüklü bir adam girdi. "Doktor Werner Eckhardt, ja?" dedi. "Lütfen beni bağışlayın," diyerek Fiona'yı kışkışladı ve Nick'i muayene etmeye başladı.

Fiona kollarını göğsünde kavuşturmuş yatağın ayakucunda,

doktorun Nick'i sorgulamasını, gözlerinin içine bakmasını, boynunu ovuşturup göğsünü dinlemesini endişeyle izledi. "O ne için?" diye sordu, doktor bir şırınga çıkarınca.

"Kalp atışlarını düzenlemek için," diye yanıtladı doktor. "Ne zamandan beri böyle?"

"Ben... ben bilmiyorum. Onu geçen pazar görmüştüm. Şimdi Cumartesi..."

Doktor bir tiksinti sesi çıkardı. "Ona bunların olacağını söylemiştim. Ona dinlenmesi ve düzgün beslenmesi için talimat vermiştim." İkinci bir iğne yaptı. "Su kaybını gidermek için," dedi. "Bir leğenle sıcak suya ve biraz sabuna ihtiyacım var. Elbezi ve havlulara da. Islak yerde yatmaktan dolayı yatak yaraları olmalı. Mikrop kapmadan önce temizlenmeleri gerekiyor."

Fiona kendisine söylenenleri yaptı. Doktorun istediği her şeyi toparladı ve sonra Nick'in cılız itirazlarına karşın, Eckhardt'ın onu soymasına, yıkamasına, kirli yatak takımını değiştirmesine ve temiz pijamalar giydirmesine yardım etti. Kuvvetli bir midesi olduğu ve Nick'in uyluklarına ya da arka tarafına dağılmış açık yaralardan korkmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu; ama teninden fırlayarak çıkıntı yapan kalça kemiklerinin, sıska dizkapaklarının, kaburgaları arasındaki çukurlukların manzarası çenesinin titremesine neden olmuştu. Nick'in kilo kaybettiğini önceden görmüştü. Gemideyken iyi olmadığını biliyordu. Ta başından beri yanlış giden bir şeyler vardı. Neden, ah neden ona baskı yapmamıştı?

"İşte, şimdi daha iyi. Birkaç dakika kıpırdamadan yatmaya bırakalım onu, değil mi? İlaçların etki etmesi için zaman verelim. Dışarıda konuşuruz. Gelin."

Nick'in duyma menzilinden çıkar çıkmaz, Fiona doktorun kolunu yakaladı. "O iyi mi? Ölmeyecek, değil mi?"

"Sizin Bay Soames'la akrabalığınız var mı?" diye sordu Eckhardt.

"Evet. Ben... onun kuziniyim," diye yalan söyledi Fiona. "O ölüyor, değil mi?" diye sordu gözyaşları içinde.

Doktor başını iki yana salladı. "Hayır, ama çok hasta. Bunu atlatacaktır, fakat eğer kendisine dikkat etmeye başlamazsa, daha

kötüye gidecek. Hem de hızla. Kendisine söylediğim gibi size de söyleyeyim, spiroketler fırsat kollayan bakterilerdir. İyi bir diyet ve bol bol istirahat onları önlemek için çok önemlidir. Tedavisine gelince..."

"Lütfen, Dr. Eckhardt," dedi Fiona. Nicholas'ın ölmesinden endişeleniyordu ve adamın bitmez tükenmez açıklamalarından kafası karışmıştı. "Sorun nedir? Onun nesi var?"

Eckhardt şaşkın bir ifadeyle gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Tabii ki frengi. Bağışlayın beni, bildiğinizi sanıyordum."

***

"Bayan Finnegan, onu derhal buradan götürün!" diye bağırdı Bayan Mackie tiz bir sesle. "Bu çok utanç verici! Bir rezalet! Onun gibileri çatımın altında tutamam!"

Fiona, Nick'in kanepesine oturdu. "Bayan Mackie," dedi öfkesini kontrol edip sesini sabit tutmaya çalışarak, "onu şu anda hareket ettirilebileceğimizi pek sanmıyorum."

"Onu ya siz çıkarırsınız ya da ben çıkarırım. Tüm eşyalarıyla birlikte. Sokağın tam ortasına!"

Fiona derin bir nefes aldı, çok hasta olan arkadaşıyla, dairesiyle, eşyalarıyla ne yapacağına dair bir yol bulmaya çalışıyordu. Onu hareket ettirmek istemiyordu, Nick çok hastaydı, ama başka bir seçeneği yok gibi görünüyordu. Kendisi Doktor Eckhardt'la konuşurken Bayan Mackie bitişik odadaydı. Her şeyi duymuştu.

Fiona atıp tutmaya devam eden kadını izliyordu. Onu gördükçe, Fiona'nın korkunç öfkesi şaha kalkmış, vahşi bir at gibi kafatasının içinde çifte atıp duruyordu. Bu kadın buraya kira parasını almak için gelmiş, Nick'i ve nasıl bir durumda olduğunu görmüş, sonra kendi dairesine dönmüş, onu ıstırabıyla baş başa bırakmıştı – kendi idrarının içinde sırılsıklam, ter içinde titreyerek. Bir bardak su bile vermemişti. Şimdiyse onu dışarı atıyordu. Fiona ellerinin yumruk haline geldiğini hissetti. Şu anda Bayan Mackie'nin o doğrucu kıçına sağlam bir yumruk atmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Fakat yapamazdı; kadının işbirliğine ihtiyacı vardı.

"Bakın, Bayan Mackie," dedi sonunda. "Bay Soames'u derhal beraberimde götüreceğim, ama lütfen eşyalarını önümüzdeki iki gün burada tutmama izin verin. Bu rahatsızlık için size ekstradan bir aylık kira ödeyeceğiz."

Bayan Mackie teklifi düşünürken dudaklarını büzdü. "İlaveten depozito parasını da alıkoyacağım," dedi sonunda "Hepsini."

Fiona kabul etti, rahatlamıştı. Nick'in yanlışlıkla New York yerine Johannesburg'a gönderilen tabloları nihayet gelmişti ve aşağıda sandıkların içindeydi. Bu cadalozun onları sokağa atmasına izin veremezdi. Onları nereye koyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bu problemle daha sonra uğraşacaktı. Şu anda Nick'le uğraşması gerekiyordu.

Tekrar odaya döndüğü zaman, Nick'i yastıklarına yaslanmış buldu. Gözleri kapalıydı, fakat nefes sesleri daha iyi geliyordu, cildi de aynı ölçüde soluk değildi. Yine de hâlâ yürek burkacak kadar kırılgan görünüyor ve Fiona üzerini giydirip onu nasıl arabaya taşıyacağını merak ediyordu.

"Doktor sana söyledi," dedi Nick güçsüz bir sesle.

"Evet."

Nick yüzünü öbür tarafa çevirdi. "Şu anda çekip gitmeni bekliyorum. Bunu anlayabiliyorum."

Nick'in sözleri Fiona'nın öfkesinin fitilini ateşleyen bir kibrit gibiydi – Bayan Mackie'ye olan öfkesinin, Dr. Eckhardt'a ve adamın Nick'in hastalığını kendisine alelade bir şeymiş gibi söyleme şekline olan öfkesinin ve kendisine bu kadar hasta olma izni verdiği için Nick'e olan öfkesinin. Fitil tutuştu ve öfkesi patladı. "Seni aptal adam!" diye bağırdı. "Düşündüğün şey bu mu? Sırf hasta olduğun için seni bırakmak isteyeceğim mi? Ben inanmadığım bir Tanrı'ya senin zavallı kıçını kurtarsın diye bunun için mi yalvardım yani? Seni öylece bırakıp gidebileyim diye mi?"

Nicholas hiçbir şey söylemedi.

"Cevap ver bana Nick! Bana neden yalan söyledin?"

"Söylemek zorundaydım!"

"*Bana* değil!"

"Ben... seni kaybedeceğimi düşündüm, Fiona. Tanrı aşkına, *frengiyim* ben."

"Veba olsan bile umurumda değil; bir daha bana asla yalan söyleme! Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım, ama sen bana öyle olmadığını söyledin! Ölebilirdin!"

"Lütfen bana bu kadar kızma," dedi Nick usulca.

Fiona çok hasta bir adama bağırdığını fark etti. Nick'in yüzünü görebilmek için yatağın öbür tarafına dolaştı. "Sana kızmıyorum. Ama artık yalan yok, tamam mı? Bu işte beraberiz. Benimle eve geliyorsun ve iyileşeceksin."

Nick başını iki yana salladı. "Sana bu şekilde yük olamam."

"Yük olmayacaksın ki," dedi Fiona yatağa oturarak. "Benim odamda uyuyabilirsin. Mary ve ben sana sırayla bakabiliriz, ayrıca..."

"Fiona, sana söylemem gereken bir şey var. Benim hakkımda bilmediğin bazı şeyler var. Ben hastalığı bir... bir kadından kapmadım."

Fiona başını salladı ve Nick de cinsel tercihlerini Fiona onu durduruncaya kadar beceriksizce açıklamaya çalıştı.

"Nicholas... biliyorum. Fotoğrafı gördüm. Bir gün senin saatini kaldırırken içinden düştü. Resimdeki adam çok mutlu görünüyordu. Resmi senin çekmiş olduğunu ve onun senin sevgilin olduğunu düşündüm."

"Öyleydi," dedi Nick üzüntüyle.

"İdi mi? Peki şimdi nerede?" diye sordu Fiona.

Nick birkaç saniye gözlerini kapadı. Tekrar açtığında, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Paris'te. Père-Lachaise Mezarlığı'nda. Geçen sonbaharda öldü."

"Ah, Nick, çok üzgünüm. Nasıl? Ne oldu?"

Nick sonraki bir saat boyunca, yalnızca ara sıra su içmek veya biraz dinlenmek için duraklayarak, Fiona'ya Henri'yle alakalı her şeyi anlattı. Ona nasıl tanıştıklarını ve Henri'nin kendisi için ne kadar çok şey ifade ettiğini anlattı. O kadar ki, Paris'te onunla kalmak için ailesine bile sırt çevirmişti. Fiona'ya mutlu olduğunu ve seçiminden hiçbir zaman pişmanlık duymadığını anlattı, fakat bir eylül akşamı mutluluğu elinden alınmıştı.

O ve Henri, Seine kıyısında yürüyorlardı. Henri kendisini kötü hissetmişti. Titreme ve ağrıları vardı. Nick eliyle başını yoklamış,

rahatlatmak için kolunu ona dolamıştı. Normalde halk içinde ona dokunmuyordu –bu çok tehlikeliydi– fakat çok kaygılanmış, hiç düşünmeden öyle yapmıştı. Bu hareketi arkalarından yürüyen bir grup maganda tarafından görülmüştü. Üzerlerine saldırılmış ve nehre atılmışlardı. Henri suyun dibini boylamış, ama Nick onu dışarı çekebilmişti. "Onu sokağa çıkardığımda şuuru yerindeydi," dedi. "Fakat yardım geldiğinde, kendinden geçmişti."

Kendisi de hırpalanmıştı; kesikler ve çürükler vardı, bir gözü morarmıştı, ama fazla ciddi bir şeyi yoktu. Ancak Henri'nin kafatası çatlamıştı. Bir daha bilinci hiç yerine gelmemiş ve iki gün sonra da ölmüştü.

"Perişan oldum," dedi Nick. "Ne uyuyabiliyor ne yemek yiyebiliyordum. Neredeyse bir ay işe gidemedim ve işimi kaybettim."

Hastane Henri'nin ebeveynlerini –Paris dışında yaşayan burjuva bir çift– haberdar etmişti. Oğullarının resim yapmasını veya arkadaşlıklarını onaylamıyorlardı ve her ikisi de cenazesine katılmayı reddetmişlerdi.

"Ben tek başıma acı çektim," dedi Nick. "Üzüntüden delireceğim sanıyordum. Dairemizi, birlikte yürüdüğümüz sokakları, yemek yediğimiz kafeleri görmeye dayanamıyordum."

Ardından, iki hafta sonra, annesinden eve gelmeyi son bir kez daha düşünmesi için yalvaran bir mektup almıştı. Annesinin sözleri onu zayıf bir anında yakalamıştı. Perişandı, ailesinin teselli-sine ihtiyaç duyarak –onlara asla Henri'den bahsedemeyeceğini bilmesine rağmen– geri dönmeye karar vermişti. Artık Paris'te onun için hiçbir şey kalmamıştı.

Eve vardığında annesi ve kız kardeşleri onu görmekten mutlu olmuşlardı, ama babası nefret doluydu; sorumluluklarını göz ardı ettiği için onu sürekli azarlıyordu. Nick adamı memnun etmek için elinden geleni yapıyordu. Görevlerini üstlenmişti, çok çalışıyor, yeni banka şubelerinin açılmasına nezaret ediyordu, hatta Albion'un finanse etmeyi üstlendiği bir dizi halka arz işlemlerinin sayısız bilançolarını, anlaşmalarını, bordrolarını inceleyerek zorlu hazırlık çalışmalarını bile üstlenmişti; fabrikaları ve tersaneleri, madenleri ve imalathaneleri ziyaret etmiş, fakat yaptığı hiçbir şey yeterli olmamıştı. Ağır bir depresyona girmiş, içmeye ve hatta in-

tiharı düşünmeye başlamıştı. Sırf babasından uzak durmak için her gece dışarı çıkıyordu. Keder ve acı içinde, ıstırabını kalbinden söküp atma amacıyla, zengin tabakadan bir grup serseriyle düşüp kalkmaya başlamıştı – şımarık, çoğu kendisi gibi çöküntüde olan, kendi türünden genç adamlar. Sarhoş olup kontrollerini kaybettikleri bir akşam, soluğu Cleveland Caddesi'nde bir erkek genelevinde almışlar ve Nick erkek fahişelerden biriyle yatmıştı. Bu kendini kaybetmenin bir yoluydu. Ertesi sabah bundan pişman olmuş, ama yeniden, pek çok kez tekrarlamıştı. İçmeye devam etmiş ve çoğu sabah bir gece önce nerede olduğunu veya eve nasıl geldiğini hatırlayamayarak uyanmıştı.

Sağlığı bozulmaya başlamıştı. Kendini güçsüz, aşırı halsiz hissediyordu. Annesi bunu fark etmiş ve aile hekimi Dr. Hadley'le görüşmesini sağlamıştı. Nick adamın tedavisini yaparken ağzını sıkı tutacağını zannetmişti, ama yanılıyordu. Dr. Hadley frengi teşhisi koymuş ve derhal babasını haberdar etmişti; babası da onu gaddarca dövmüştü. Nick'i çalışma odasında duvara fırlatmış, ona pisliğin teki olduğunu söylemiş ve kendisine böyle bir oğul verdiği için Tanrı'ya lanet etmişti. Evden defolup gitmesini söylemişti. Ona bir seçenek sunmuştu: Ya Amerika'ya git ve orada sessizce öl (bunu kabul ederse onun için cömert bir yatırım fonu ayarlayacaktı) ya da Londra'da kal ve sokaklarda meteliksiz bir şekilde öl.

"Nefes almaya çalışarak yerde yatıyordum, Fee. Babam çalışma odasından çıkmak üzereyken aniden geri döndü, üzerime eğildi ve benim ne olduğumu bildiğini söyledi. Paris'i, Arles'ı ve Henri'yi de bildiğini söyledi. Kanımın donduğunu hissettim. İçinde yaşadığım evin neye benzediğini ve sık sık uğradığım kafelerin isimlerini bile söyledi. 'Eğer tüm bunları biliyorsan, o zaman Henri'nin ölümünü de biliyorsun, öyle değil mi?' dedim ona. Ve bunu söylerken, her tarafımı nefret kaplamıştı. Onun bir canavar olduğunu en başından beri biliyordum, ama benim kaybımı bilip de hiçbir şey söylememiş olması! Ve sonra, Fiona, babam gülümsedi ve 'Bilmek mi?' dedi. 'Nicholas, o işin parasını ben ödedim!'"

Nick hikâyesini bitirdiğinde Fiona ağlıyordu. Onun için yüreği parçalanıyordu. Bir babanın çocuğuna, Nick'in babasının

yaptıklarını yapması onun için akıl almaz bir şeydi. Oğlunun sevgilisini öldürtmek. Kendi kanından canından birini bir köpek gibi sokağa atmak.

Nick gözlerini sildi. Eckhardt'ın ziyaretiyle kuvvetlenen bünyesi yavaş yavaş zayıf düşüyordu. Fiona onu bir an önce, gücü tamamen tükenmeden eve götürmek zorunda olduğunu anladı.

Üzerine giydirmek için temiz giysiler aranırken, Nick, "Şimdi en azından Henri'ye katılmam çok uzun sürmeyecek," dedi.

"Bu şekilde konuşma," dedi Fiona öfkeli bir ses tonuyla. "Henri biraz beklemek zorunda kalacak. Şimdi benim ellerimdesin. Ve iyileşeceksin. Seni iyileştireceğim."

Bölüm Otuz Beş

"Sayıları artıyor," dedi Davey O'Neill. "Her hafta daha fazla kişi katılıyor. Korkmuyorlar. Son derece kızgınlar ve geri adım atmayacaklar. Yıl sona ermeden grev yapacaklar. Benim tahminime göre en geç sonbaharda."

O'Neill, William Burton'ın yüzünün kararmasını izledi. Elini cebine kaydırdığını, parmaklarının içerideki bir şeyi kavradığını gördü.

"Hey dikkatli ol, patron. Diğer kulağını da kesip koparırsan, senin köstebekliğini yapacak başka birini bulmak zorunda kalırız," dedi Melon Sheehan, kıs kıs gülerek.

Davey irkilmedi. Yerinden kıpırdamadı. Yapmamak daha iyiydi. Burton ona vahşi bir hayvanı –bir kurt veya çakalı– hatırlatıyordu, izleyip bekleyen ve siz kaçıncaya kadar asla kovalamayan türde bir hayvanı. Burton onun kulağını burada, Oliver's Rıhtımı'nda kesmişti ve Davey onun bıçağını tekrar hissetmek istemiyordu, gerçi ne kadar kötü olursa olsun çektiği fiziksel acı çok uzun sürmemişti. Onu deliye döndüren, başka türden bir

şeydi, içinden, eskiden ruhunun bulunduğu kabuklaşmış yerden gelen bir şey. Her sendika toplantısına katılıp isimleri, tarihleri ve planları ezberlerken kendi boğazını kesmek istemesine neden olan bir acı. Ya da dok işçisi arkadaşlarından biri, patronlarının ve ustabaşlarının, bir sonraki toplantılarını kendilerinden bile önce öğrenmiş olmasından yüksek sesle yakınırken. Karısı ve çocukları olmasaydı, intihar ederdi. Onsuz aç biilaç kalırlardı. Burton'ın parası şimdiye dek gördükleri en güvenli günleri yaşatmıştı onlara. Lizzie'nin doktoruna ve doğru ilaçların masrafına gücü yetiyordu artık Davey'in. Kızının yanaklarının tekrar renklendiğini görmek ve kibrit gibi çelimsiz uzuvlarının dolgunlaştığı izlemek ona sevinç veren tek şeydi.

Karısı Sarah, kulağıyla ve talihlerindeki ani değişimle alakalı anlattığı hikâyeyi hiç sorgulamamıştı. Davey'in her hafta kendisine verdiği fazladan parayı hiç yorum yapmadan, minnettarlıkla alıyordu sadece. Artık akşam yemeğinde herkes için et oluyordu. Çocukların sıcak tutan yünlü iç çamaşırları ve yeni botları vardı. Sarah kendisi için de yeni bir ceket ve etek istemiş, fakat Davey hayır demişti. Ayrıca karısı birkaç sokak yukarıda daha iyi bir eve taşınmayı istemiş, ama Davey buna da izin vermemişti. Karısı itiraz edince ona sözlerine kulak vermesini ve kendisini sorgulamamasını, çünkü bunun belli nedenleri olduğunu söylemişti.

Ama bir gün, Sarah kocasının cimriliğinden bıkarak kendisine yeni bir şapka almıştı – üzerinde kırmızı kirazlar olan güzel bir hasır şapka. Eve başında şapkasıyla gelmişti, hayatında şimdiye dek sahip olduğu tek yeni şeyden memnun ve gururluydu. Davey ise şapkayı kafasından söküp çıkarmış ve ateşe atmıştı. Sonra da karısına öyle sert bir tokat atmıştı ki, Sarah yere düşmüştü. Davey ona daha önce hiç vurmamıştı. Asla. Karısı bir köşeye büzülüp ağlarken onun midesi ağzına gelmiş, ama bir daha kendisine itaatsizlik ederse çok daha kötüsünün olacağını söyleyerek onu uyarmıştı.

Dok işçileri hiç aptal değillerdi. Eğer bir adamın karısı birdenbire göze çarpan bir şapkayla gösteriş yaparsa, eğer çocuklarının yeni giysileri olursa, fark edilir ve bunun hakkında yorumlar yapı-

lırdı. Tillet ve diğer sendika liderleri şiddeti kesinlikle yasaklamış olmalarına rağmen, Davey casusluk yaptığını öğrenecek olurlarsa kendisini lime lime edecek üyeler olduğunu biliyordu.

Sarah bundan sonra kendisine hiç yeni bir şey almamıştı. Artık pek tebessüm de etmiyordu. Yatağa geldiği zaman kocasına yüz çeviriyor ve ona bakmayı başarabildiği zaman da bakışları soğuk oluyordu. Bir seferinde Sarah annesiyle konuşurken Davey onlara kulak misafiri olmuş, karısının "Paranın hırsızlıktan geldiğini düşünüyorum," dediğini duymuştu. *Ah Sarah*, diye düşünmüştü, *keşke yaptığım şey o kadar soylu olsa!*

Burton elini cebinden çıkardı ve parmaklarını çıtlattı. "Tam olarak sayıları kaç? Savaş için ne kadar para topladılar?"

"Bunu kesin olarak söylemek mümkün değil," diye yanıtladı Davey, blöf yapabileceğini umarak.

"Dene, Bay O'Neill, dene. Yoksa yanımda gördüğüm iş arkadaşıma evine girip, sanki istenmeyen yavru bir kediden başka bir şey değilmiş gibi kızının boynunu kırması için emir vermem gerekecek."

Davey mutlak güçsüzlüğünden tiksinse de bir kez daha konuştu: "Çay İşçi ve Emekçileri Birliği'nin yaklaşık sekiz yüz üyesi var," dedi.

"Ya paraları?"

"Sözünü etmeye değmez."

Sheehan buna güldü ve Burton'a ne için endişelendiğini sordu. Fakat o sırada Davey onlara gemi istifçileri sendikasının yaklaşık beş binlik bir kuvvet olduğunu ve kasalarında da üç bin sterlin bulunduğunu söyledi. Ve destek sözü vermişlerdi. Eğer dok işçileri nehir kenarından ayrılacak olurlarsa, istifçiler de hemen onların arkasında olacaklardı. Mavnacılar ve kayıkçılar da öyle. Burton bunun üzerine kaşlarını çattı, fakat Davey'nin sözleri karşısında Sheehan elini salladı.

"Ne kadar fazla olurlarsa o kadar iyi, hepsi birden açlıktan geberip giderler," dedi. "Üç bin sterlin tüm nehir kıyısı işçilerini beslemez. En azından uzun süreliğine beslemez. Hatta bir greve girseler bile, iki ya da üç gün içinde sürüne sürüne geri dönerler. Bira paraları tükenir tükenmez."

"Umarım haklısındır, Sheehan," dedi Burton usulca. Onun sakin, alçak ses tonu Davey'in cesaretini kırmıştı. "Bir grevi göze alamam. Şu anda olmaz. Sermayem fazlasıyla zayıflar."

"Böyle bir şey asla olmayacak," dedi Sheehan. "Ortada hiçbir şey yokken endişeleniyorsun, patron. Tıpkı şu Finnegan'ların kızı gibi. Onun ortadan kaybolacağını söylemiştim ve kayboldu. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür."

Burton göğüs cebinden bir zarf çıkararak Davey'e verdi. Davey zarfı alırken birkaç saniyeliğine göz göze geldiler ve Davey, Burton'ın gözlerinin bir köpekbalığınınki kadar soğuk ve duygusuz olduğunu gördü. Öfkeden yoksundu ve bunun Davey'i rahatlatması gerekirdi, ama öyle olmadı. Şu anda gördükleri (kapkara, derin ve geniş bir boşluk) yerine, o gözlerde öfke olmasını tercih ederdi.

"Altımızda nehir sıçanları var. Tırmaladıklarını duyabiliyorum," dedi Burton.

Davey hiçbir şey duymamıştı. "Ben... ben pek anlayamadım, efendim?"

"Sıçanlar aç olurlarsa her şeyi yerler. Hatta insan eti bile. Bunu biliyor muydun?"

"Ha-hayır, efendim. Bilmiyordum."

"Eve git, O'Neill," dedi Burton. "Eve git ve sıçanları uzak tut." Sonra döndü ve iskelenin kenarına doğru yürüdü.

Davey şaşkınlıkla Sheehan'a baktı, ama Sheehan sadece omuz silkti. Bunun üzerine Davey oradan ayrıldı. Her zamanki gibi karanlık deponun içinden ilerlemeye başladı; önce yürüdü, sonra aniden paniğe kapılarak bir koşu tutturdu, bir kez tökezledi, doğruldu ve sokak kapısına ulaşıncaya kadar daha da hızlı koşmaya başladı. Kapı kulpunu yakaladığında, Burton'ın bıçağını havaya kaldırmış, içine işleyen korkunç ölü gözleriyle tam arkasında olmasını bekleyerek omzunun üzerinden geriye baktı. Kendisini alelacele dışarı attı ve Wapping High Caddesi'nden aşağı doğru koşmaya başladı, hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuştu.

Bölüm Otuz Altı

"Ben giydirirken sen de şunları bir saniye daha yukarıda tut, tatlım. Bir saniyecik daha... işte oldu!" dedi Mary, Nick'in kollarını yepyeni bir pijama üstünün kollarına sokarken. Pijamayı Nick'in başının üzerinden çekiştirdi, boynunu ilikledi, sonra da onu tekrar yastıklara dayadı. "Çok iyi oldu. Geçen hafta bunu yapamıyordun; senin için kollarını benim havada tutmam gerekiyordu."

"Bir haftaya yüz metre yarışlarına katılacağım," dedi Nick gülümseyerek. "Bekle de gör."

"Bundan kuşkum var, ama ilerleme kaydediyorsun. Rengin düzeldi, eskisinden daha kuvvetlisin. Keşke biraz kemiklerini etlendirebilsek. Pekâlâ, şimdi alt kısım." Mary, Nick'in pantolonunu sıyırdı, süngeri sıcak suya batırdı ve onu yıkayıp temizledi.

Mary ilk banyo yaptırdığında Nick utançtan yerin dibine girmişti. Bunu daha önce dadısı Allen'dan başka hiç kimse yapmamıştı ve o zamanlar çocuktu. Önce itiraz etmiş, bir küvette kendi başına banyo yapacağını söylemiş, ama Mary onu dikkate almamıştı. Aceleyle giysilerini çıkartmış ve utancı geçinceye kadar ona şakalar yapmıştı. "Biliyorsun ki daha önce bir tane gördüm," demişti. "Nurlar içinde yatsın, Bay Munro'nun gayet iyi bir aleti vardı. Ian nasıl oldu sanıyorsun?"

Nick durumuna rağmen gülmüştü. "Benimkinin seni hayal kırıklığına uğratacağından eminim, Mary. İriyarı bir İskoç'la rekabet edemem. Oradakilerin erkeklikleri büyük oluyor."

"Gerçekten öyle," demişti Mary, sesinde öylesine şehvetli bir ton vardı ki, Nick'i daha da fazla güldürmüştü.

Mary süngerini tekrar suya daldırıp sıkarken, Nick komodinine baktı. Üzerinde Alec'ten bir vazo gül, Nate ve Maddie'den Walt Whitman'ın bir şiir kitabı ve Seamie'nin yaptığı kendi portresi vardı. Hepsi ona karşı çok iyiydi. Nick onların iyiliği karşısında şaşırıyordu. Mary'nin nazik ellerinin baldırlarına masaj

yaptığını, bileklerini ovaladığını hissetti. Kan dolaşımını sağlamak için, diye açıklamıştı Mary. Oysa kendi annesi bile ona bu şekilde dokunmamıştı hiç.

Ve Fiona... onu düşününce boğazına bir yumru oturdu. Kendisini Fiona kurtarmıştı. Sadece Fiona sayesinde hayattaydı. Fiona sağlığına dikkat etmesi ona yalvarmış, hatta zorbalık etmişti. Gösterdiği özveri Nick'i hayretlere düşürmüş ve kibrini kırmıştı. Fiona kendi yatağından vazgeçmiş ve onun yanında yerde bir şiltenin üzerinde uyumaya başlamıştı. İlk birkaç gece Nick'in korkup irkildiği zamanlarda, karanlıkta onunla konuşmuştu. Acısı çok arttığı zamanlarda, uzanıp elini tutmuştu. O eldeki güç... Nick şimdi bunun delice bir düşünce olduğunu biliyordu, ama o sıralarda Fiona'nın coşkusunun, olağanüstü iradesinin elinden kendisine doğru akarak ruhuna cesaret verdiğini hissetmişti.

Hâlâ tam olarak iyileşmemişti, fakat Fiona, ailesi ve Munro'lar sayesinde hak ettiğinden daha iyiydi, hatta yakında tekrar eski haline geleceğini bile düşünüyordu. Eckhardt'ın, o karanlıklar meleğinin, bu öğleden sonra onu ziyaret etmesi ve yataktan kalkabileceğini söylemesi bekleniyordu.

Mary sünger banyosunu bitirdi, altına temiz bir pijama altı giydirdi ve çarşafları göğsüne kadar çekti. Nick teşekkür etmeye çalıştı, ama Mary onu susturdu. Banyo suyunu dökmeye gittikten sonra kucağında bebekle geri geldi. "Benim akşam yemeğine girişmem gerekiyor," dedi. "Nell'i biraz seninle bırakabilir miyim? Üstesinden gelebilir misin?"

Nick yapabileceğini söyledi. Mary bebeği onun kollarının arasına bıraktı ve eline bebek için bir bisküvi tutuşturarak aceleyle mutfağa gitti. Bebek bisküvisini kemirirken, Seamie heyecanla odaya daldı, yatağa tırmandı ve bir masal istedi.

"Neredeydin? Bir baca temizleyicisi gibi kapkara olmuşsun!" dedi Nick.

"Sümüklüböceklere tuzak hazırladım. Çiçekleri yiyorlar."

"Bunu yapmak için bir sığınak mı kazdın? Şu kulaklarının haline bak!"

"İşte buradasın!" dedi Michael uzun adımlarla odaya girerek. "Hadi bakalım. Banyo zamanı."

"Hayııır!" diye haykırdı Seamie, sanki amcası onu küvet yerine giyotinle tehdit etmişti.

"Mary yapmak zorunda olduğunu söyledi. Masaya oturamayacak kadar kirlisin."

"Ama ben yapmak istemiyorum."

"Aslında çok basit, delikanlı – banyo yoksa, akşam yemeği de yok."

Seamie içini rahatlatacak bir şey söylemesi için Nick'e baktı. Nick üzüntüyle başını salladı. "Korkarım başka çaren yok, eski dostum. Mary bana da yaptırdı."

Seamie boyun eğdi. Mahkûm olmuş bir adam gibi başı önünde, amcasının peşinden Nick'in odasından çıktı. Nick, Nell'in elbisesine vıcık vıcık bisküvi bulaştırmasını önlemeye çalışırken kapıya hafifçe vurulduğunu duydu

"*Sinyora*!" diye bağırdı, orada Maddie'nin durduğunu görünce memnun olmuştu. "*Ciao, mia bella*!"

"*Ciao, bello*. Biraz vaktin var mı? Fiona'nın çay kutuları için yaptığım çizimleri göstermek istiyorum. Neredeyse tamamlandı, ama bence arka plan üzerinde çalışmak gerekiyor. Kapak yapmak için katlandığı yeri görüyor musun? Ne düşünüyorsun?"

"Biraz daha yaklaştır, Maddie... neden bir sandalye çekmiyorsun?"

Maddie yatağın yanına oturdu ve resmi yukarı kaldırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Nick. "Kutu kesilip katlandığında, bungalov yok olacak. Ondan kurtul. Ona ihtiyacın yok. Geçit töreni yeterince hareketli. Sadece üstteki yeşilliği genişlet ve..."

Onlar konuşurken banyodan korkunç sesler gelmeye başladı.

"Ben bir avareyim. Ben bir kumarbazım. Evden çok uzak.
Ve eğer beni sevmiyorsan, o zaman beni yalnız bırak.
Acıktığım zaman yiyeceğim, susadığım zaman içeceğim.
Ve eğer viski beni öldürmezse, ölene kadar yaşayacağım..."

"Bu da ne?" diye sordu Maddie şaşkınlıkla.

"Seamie ve Michael şarkı söylüyorlar," dedi Nick gülerek. "Korkunç, değil mi?"

Tam Maddie'nin işi üzerine eleştirilerine devam etmek üzereydi ki, daire kapısının güm diye açıldığını, sonra da çarparak kapandığını duydular. Koridordan sert, kararlı ayak sesleri geliyordu.

"Michael!" diye haykırdı Fiona, elinde büyük metal bir kepçeyle Nick'in kapısının önünden geçerken.

Nick ve Maddie birbirlerine bakıp durumu anlamaya çalıştılar.

"Ne istiyorsun? Meşgulüm!" diye geri bağırdı Michael.

"Dükkânda çay sandığının üzerine hiç tarçın torbası bıraktın mı? Lanet olası şey leş gibi kokuyor! Kokla şunu! Elli libre çay mahvoldu!"

"İçeri girme, Fee, çıplağım!" diye haykırdı Seamie. "Yoksa çükümü görürsün!"

"Ah, Seamie, senin çükünle ilgilenen yok. Ayrıca şu aptal ayyaş şarkısını duymak da istemiyorum!"

"Burası hep böyle gürültülü müdür?" diye sordu Maddie kıkırdayarak.

"Bu daha hiçbir şey değil," dedi Nick. "Sen bir de iki gece önce Seamie kanepenin üzerinde hoplayıp zıplarken mobilyayı nasıl göçerttiğini görecektin. İşte o zaman iyice çıngar çıktı."

Mary bir fincan et suyuyla odaya geldi. Maddie et suyunu içebilsin diye bebeği Nick'ten aldı. "Hepsini içeceksin, Nick," dedi Mary. "Her damlasını. Ve daha sonra biraz katı gıda denemeni istiyorum. Biraz püre ve sos."

Gitti. Birkaç saniye sonra peşinde Michael'la birlikte ıslak, çıplak bir Seamie hızla kapının önünden geçip gitti. Birkaç dakika daha geçti, derken içeri elinde bir çay tepsisiyle Fiona girdi.

"Selam Maddie, çay kutusu nasıl gidiyor? Selam Nick, nasılsın?" diye sordu onlara. Daha ikisi de cevap veremeden, "Şunu benim için tadın," dedi. "Beğenip beğenmediğinizi söyleyin. Michael çayın üstünde koca bir torba çubuk tarçın bırakmış. Çayı mahvettiğini düşünmüştüm, ama şimdi tamamen yeni bir ürün icat etmiş olabileceğini düşünüyorum – kokulu çaylar! Düşünsenize; aynı şeyi vanilya tohumu kullanarak da yapabiliriz. Ve karanfil. Ve belki de kurutulmuş portakal kabuğu."

"Bence müthiş olmuş," dedi Nick.

"Bu harika bir şey!" atıldı Maddie, bir yudum daha alarak.

Kapı zili çaldı. Mary'nin "Geliyorum!" diye seslendiğini duydular. Fiona, Nick'in yatağının ucuna oturdu. Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını altına topladı. Birbirleriyle diğer aromalarla alakalı fikirlerini tartışırken, Nate kafasını içeri uzattı.

"Hasta nasıl?" diye sordu neşeyle.

"Çok iyi," dedi Nick.

"Bir müşterinin ofisinden dönerken bir gazete bayiinin önünden geçiyordum. Bir gazete istersiniz diye düşündüm. Selam, Fee. Selam, Mad." Nate odayı kat etti, eğildi ve karısını öptü. "Bu güzel koku da nereden geliyor?"

Son fikirleriyle iyice heyecana kapılmış olan Fiona, nefessiz bir açıklamaya girişti. Nate fikre bayıldı ve Maddie'yle ikisi hemen isim için yüksek sesle fikirler üretmeye başladılar. Bu sırada, temiz giysiler giymiş ve ıslak saçları geriye taranmış Seamie, elinde resimli bir kitapla koşarak içeri girip ablasının kucağına tırmandı. Kapının zili tekrar çaldı. Michael dairenin Grand Central Tren İstasyonu'na döndüğünü homurdanarak yürüyüp geçti.

Hepsi birlikte tarçınlı çaylarını yudumlayarak gevezelik ederlerken, birdenbire kapıda elinde siyah çantasıyla Dr. Eckhardt belirdi. Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Yanlış hatırlamıyorsam, dinlenme ve sessizlik talimatı vermiştim," dedi.

Hepsi süklüm püklüm oldular.

"Hadi gel, Seamie, artık gitmemiz gerekiyor," dedi Fiona kardeşini kucağından iterek.

"Neden? Ben masal istiyorum!"

"Daha sonra. Doktorun Nick'i muayene etmesi gerekiyor ki onu iyileştirebilsin."

"Onun uf olan yerini mi öpecek?"

Fiona bir kahkaha patlattı. Nate, Maddie ve Nick de aynı şekilde. Ama Eckhardt'tan gelen sert bir bakış üzerine hızla dışarı kaçtılar. Doktor arkalarından kapıyı kapadıktan sonra hastayı muayene etmeye girişti, uzun uzun kalbini dinledi, karnını yokladı, el ve ayak parmaklarını kontrol etti. İşi bittiği zaman Nick'e beklediğinden daha iyi olduğunu söyledi.

"Bu iyi haber," dedi Nick mutlulukla. "Bunu yapan ne? İlaçlar mı?"

Eckhardt omzunu silkti. "Bundan kuşkuluyum. Kahkaha, konfor ve iyi bakım... bunlar ilacın yapabileceğinden çok daha etkili. Ama yatak istirahatına devam etmelisin. Günde birkaç kere dairede dolaşabilirsin, hatta bunu yapmanı tavsiye ediyorum, ama bundan fazlası yok. Eğer kendini gerçek yemeklerden yiyebilecek gibi hissedersen, öyle yap. Diğer konulara gelince..." –başıyla kapıya doğru işaret etti– "... görünüşe göre diğer odadaki uzmanlar her şeyi kontrol altında tutuyorlar. Ailen, sanırım?"

"Hayır, onlar benim..." Nick duraksadı. Kendisini duvara çarpan babasını düşündü. Buraya geldiğinden beri geçen tüm bu haftalar boyunca kendisine yazmayan annesini ve kız kardeşlerini düşündü. Kendisine şefkatle dokunan Mary'yi düşündü. Seamie ve Michael'ı, Ian'ı ve Alec'i düşündü. Ve dünyada en çok sevdiği insanı, Fiona'yı düşündü. Sonra yüzünü geniş bir tebessüm kapladı ve, "Evet, Dr. Eck. Ailem," dedi.

Bölüm Otuz Yedi

"Lanet olsun, Mary! Tüm bunlar nereden geldi?" diye sordu Fiona, bir sürü gülü kavramaya çalışarak: sehpaların üzerindeki vazolarda; pencere pervazındaki, çalışma masasındaki, şöminenin üzerindeki konserve kavanozlarında; yerdeki kovaların içinde.

"Bilmiyorum! Bir saat önce geldiler. Senin dikkatini çekmeye çalıştım, ama sen ve Michael meşguldünüz, bu yüzden teslim eden adamdan onları buraya taşımasını istedim, sonra da hepsini suya koydum. İki yüz tane kadar olmalı. Ah, neredeyse unutuyordum! Bir kart var..."

Fiona ön taraftaki isme baktı. "Bu... *Michael* için mi?" dedi inanamayarak. "Tüm bu gülleri ona kim yollar ki?" Bozulmuş ve epeyce de kıskanmıştı. Kendisine hiç kimse iki yüz gül yollamamıştı.

"Sera çiçekleri," dedi Alec çiçekleri küçümser bir şekilde koklayarak.

Seamie uzun bir çiçek sapını sihirli bir değnek gibi tutmuş, Nell'in burnunu gıdıklayarak onu kıkırdatıyordu.

"Fiona?" diye bağırdı Michael kapıdan.

"Buradayım," diye geri bağırdı Fiona.

"Dükkânın anahtarı sende mi? Bulamıyorum... Tanrım! Tüm bu çiçekler de neyin nesi? Atın yarış mı kazandı?"

"Hayır. Senin bize anlatmak istediğin bir şey var mı?"

"Anlatmak mı?"

"İşte." Fiona kartı ona verdi. "Bunlar senin için."

"Ne?" Michael kartı kaptı, zarfın üzerinde kendi ismini gördü ve yırtarak açtı. "Şimdi anlaşıldı," dedi alaycı bir tavırla. "Çok fazla parası olan tipik bir mankafa. Bir demet lale yetecekken dört bin tane gül yollamak zorunda."

"Kim yolladı onları?" diye sordu Fiona.

"Mankafa ne demek?" diye sordu Seamie.

"Boş ver, Seamie. Michael Amca, kim yollamış?"

"William McClane."

Fiona kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Aranızın böyle olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bu çok komik, Fiona, ama onları bana yollamamış. Hepsi senin için..."

Fiona'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"... sadece kart benim için. Seni cumartesi günü Delmonico's'a götürmek istiyor, fakat önce benden izin istiyor. Çiçeklerin saygısının küçük bir ifadesi olduğunu söylüyor. Diyor ki..."

"Ver şunu bana!" dedi Fiona kartı kaparak.

"Ne diyor? Ne diyor?" diye sordu Mary heyecanla, kolunu Fiona'nınkine geçirerek.

Fiona yüksek sesle okudu.

"Sevgili Bay Finnegan,

İzninizle, yeğeninizi cumartesi akşamı Delmonico's'ta akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Onu saat yedide uğrayıp alacağım. Rezervasyon saat sekiz için yapılacak. Onu gece yarısına kadar eve geri getireceğim.

Lütfen yeğeninize gülleri saygımın bir ifadesi olarak kabul etmesini söyleyin. Cevabınızı bekliyorum.

"Saygılarımla,
"William Robertson McClane."

Fiona kartı kucaklayarak göğsüne bastırdı.

"Ah, Fiona, ne heyecanlı!" diye tiz bir sesle haykırdı Mary. "Hem de William McClane!"

McClane onu tekrar görmek istemişti. Fiona da onu görmek istiyordu. William McClane'in kendisini düşünmüş olması, sırf gülleri sevdiğini bildiği için bir çiçekçiye gidip –bol miktarda– kırmızı gül sipariş edip yollaması Fiona'yı tarif edilemeyecek şekilde mutlu etmişti. Birisinin –bir erkeğin– onu memnun etmek istemesi çok güzel geliyordu.

"Delmonico's şık bir yer, değil mi, Mary?" dedi gözleri parlayarak. "Ne giyeceğim ben?"

"Alışverişe çıkacağız, Fiona. Bir öğleden sonra dükkân sakinken ve sen sessizce sıvışabileceğin zaman, Nell'i Alec'e bırakırım, Altıncı Cadde'ye gidip sana bir elbise buluruz."

Michael, onun coşkusundan apaçık bir mutsuzlukla ters ters Mary'ye baktı. "Will McClane'in nesi sizi bu kadar heyecanlandırıyor ki?" diye söylendi. "Onu gördüm. Öyle matah bir adam değil. Yanlış kiliseden, biliyorsun. Ayrıca yanlış partiden. O bir Cumhuriyetçi," dedi gizemli bir şekilde, sanki onlara Will'in bir soykırımcı olduğunu bildirir gibi. "Hem daha kararımı vermedim."

"Hayır demeyi düşünme bile," diye uyardı onu Fiona.

"Nasıl evet diyebilirim ki? Benden on yaş büyük birinin karşısında şaperoncu rolü oynayamam."

"Şaperon mu? Benim şaperona falan ihtiyacım yok, Michael Amca. Ben on sekiz yaşındayım!"

"O ise kırk küsur yaşında ve korkunç zengin! Benim yeğenim gece vakti bir adamın koluna girip şehirde fink atamaz..."

"Neler oluyor?" diye sordu Nick sersem bir halde. Sendeleyerek yatak odasından çıkmış, ipek sabahlığının kemerini düğümlüyordu. "Duyduklarımın rüya olduğunu düşündüm." Gözlerini

kırpıştırarak önünde duran gül denizine baktı. "Tanrım, tüm şu çiçeklere bak! Birisi mi öldü?" diye sordu paniklemiş bir şekilde. Elini göğsüne koydu ve kalbini kontrol etti. "Aman Tanrım! Umarım ben değilimdir!"

Bölüm Otuz Sekiz

"Toz ol, Baxter, seni gürültücü mahluk," diye homurdandı Joe. Battaniyesini başına çekti ve samanların içinde daha da derinlere gömüldü. Takırtılar devam ediyor, onu uyku halinden çıkarıp bilinçli olmaya zorluyordu. Yüksek sesle inledi. Uyanık olmak istemiyordu. Uyanık olmak uykunun aklından çıkardığı tüm şeytanların geri dönmesi demekti. Gürültüyü duymamaya çalıştı, iradesini kullanarak tekrar uyumaya çalıştı, ama sesler devam ediyordu. "Baxter!" diye bağırdı. "Kes sesini!"

Takırtı durdu. Joe bunun son olduğunu umarak etrafı dinledi, fakat sonra takırtılar eskisinden de şiddetli bir şekilde gene başladı. Joe gürültünün attan gelmediğini fark etti, Baxter bir şey istediği zaman ayağıyla yere sertçe vururdu. Bu ise daha çok bir takırtı sesiydi, gürültülü ve ısrarcıydı.

"Joe! Joe Bristow!"

Bu, Baxter'ı kesinlikle devre dışı bırakıyordu.

"Joe! İçeride misin? Kapıyı aç! Hemen!"

Joe doğrulup oturdu. Bu sesi tanıyordu. Kendi sesinden bile iyi tanıyordu. Ayağa kalkıp hızla giyindi. Gömleğini iliklleyerek samanlık merdivenlerinden aşağı koştu, kilidi çevirdi ve kapıyı hızla çekerek açtı.

"Anne."

"Ay sen beni hatırlar mıydın?" dedi Rose Bristow sertçe. Kapıya vurmaktan yüzü kızarmış ve hasır şapkası çarpılmıştı. Elinde büyük, ağır görünümlü bir sepet vardı.

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Meg Byrne'ın Matt'i seni gördüğünü söyledi," dedi annesi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Senin iş bulmana yardım ettiğini söyledi. Ayrıca evi terk ettiğini de söyledi. Millie'nin bebeği kaybettiğini. Boşanıyor olduğunuzu. Hepsi ufak tefek şeyler olsa gerek, ama bizi haberdar etsen iyi olurdu. Oğlum senin için ne kadar çok endişelendim, biliyor musun! Sana ne olduğunu bilmiyordum. Matt olmasaydı hâlâ bilmiyor olacaktım. Tüm bunları ondan duymaktan utandım. Kendi oğluma ne olduğunu bilmemekten!"

"Üzgünüm anne. Seni endişelendirmek istemedim."

"Endişelendirmek istemedin mi? Ama şu durumda endişelenmek dışında ne yapabilirdim ki? Senden hiçbir haber alamamak, seni görememek, nereye gittiğini bilememek..."

Joe yere baktı. Artık annesini de incittiği ve hayal kırıklığına uğrattığı kişilerin listesine ekleyebilirdi. Liste günbegün genişliyordu.

Rose tiradına birkaç dakika daha devam etti, sonra öfkeli ifadesi yumuşadı. "Ah, boş ver, aldırma," dedi ona sımsıkı sarılarak. "En azından artık seni buldum. Ve görünüşe bakılırsa, biraz geç bile kalmışım." Onu serbest bıraktı. "Canını sıkan ne? Neden bize gelmedin? Kendi evinde olmalıydın, böyle ahırda bir katır gibi yaşamak sana göre değil. Bu arada beni içeri davet edecek misin etmeyecek misin?"

"Evet anne, içeri gel. Pek ahım şahım değil. Bekle, sana oturacağın bir şey getireyim."

Rose aceleyle içeri girdi ve Joe'nun bulduğu üç ayaklı alçak tabureye yerleşti. Joe ise ahşap merdivenlerin üçüncü basamağına oturmuştu.

"Nerede uyuyorsun?" diye sordu Rose, ahırda etrafına bakınarak.

"Samanlıkta."

"Ne yiyorsun? Kemiklerin sayılıyor. Elbiselerin üzerinden sarkıyor."

"Yakında küçük bir yemek yeri var."

"Ah oğlum, bu çok korkunç. Burada ne yapıyorsun? Ne oldu?"

Joe ona her şeyi anlattı. Korkunç düğün gecesinden Fiona'nın başına gelenleri keşfetmesine, Millie'nin bebeği düşürmesine kadar.

Sözlerini bitirdiğinde Rose içini çekti, yüzü aynı anda hem bitkin hem de öfkeli ve üzgündü. "Her şeyi karmakarışık etmişsin, bunu söylemeden geçemeyeceğim."

Joe perişan bir şekilde başını salladı.

"Eve gel," dedi Rose. "Artık ailenle birlikte olmalısın."

"Yapamam anne. Yaptığım bunca şeyden sonra, sadece yalnız olmak istiyorum. İnsanlarla birlikte olamam. Dokunduğum herkese zarar veriyorum. Fiona'nın hayatını mahvettim. Millie'ninkini de öyle. Kendi çocuğumu öldürdüm." Elleriyle yüzünü örttü, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Yaptıklarından dolayı kendisini o kadar suçlu –benliğini yıpratacak kadar suçlu– ve o kadar üzgün –canını acıtacak kadar üzgün– hissediyordu ki.

Rose oğlunun başını okşadı. "Dinle beni, Joe. Bak bana..." Joe ellerini indirdi. Gözleri öyle ıstırapla doluydu, öylesine acı çekiyordu ki onun gözlerine bakarken annesinin de gözleri yaşlarla doldu. "Millie'ye ne olduğu umurumda bile değil," dedi. "O bencil ve entrikacı bir kız. Hep öyleydi, hep de olacak. Senin peşinden koştu, seni yatağa o götürdü ve istediğini elde etti. Lütfen unutma, sen masumsun demiyorum, katiyen, ama Millie'nin başka bir kocası ve çocukları olacak. Gayet iyi idare edecek ve belki de kendisine ait olmayan şeyleri almamayı öğrenmiş olacak. Bebeğe gelince, sanırım Tanrı'nın yanına geri dönmesi çok daha iyi oldu. Bir çocuk için, birbirini sevmeyen bir anne babadan doğmaktan daha kötü bir şey olamaz. Zavallı küçük şey zorlukları hissetti. Kavgaları duydu, soğukluğu hissetti ve geri dönüp beklemeye karar verdi, hepsi bu."

Joe gözlerini kapadı ve ağladı. Gözyaşlarına engel olmaya çalışmıştı, annesinin karşısında ağlamak istemiyordu, fakat kendini tutamamıştı, yaşlar adeta derin bir yaradan gelen kan gibi fışkırıyordu. Fiona'nın kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Tommy de nefret ediyordu. Kendisi de kendinden nefret ediyordu. Annesinin de kendisinden nefret etmesini beklemişti, ama o etmiyordu ve onun sözleri, onun şefkati ruhsal bir kurtuluş gibi gelmişti.

Rose gözlerini sildi, onu susturdu, dokunuşlarıyla onu yatıştırdı, sesi tıpkı Joe'nun çocukluğundaki gibi çıkıyordu. "Kendi hatalarının bedelini ödüyorsun ve ödemeye devam edeceksin. Sevdiğin kişiyi kaybettin, bir çocuk kaybettin. Bu yüksek bir bedel. Çok çok yüksek. Ama dayanmak zorundasın. Kendine batmak için izin veremezsin. Bunu yapmayacaksın. Senin daha güçlü bir yapın var. Herkes hata yapar ve herkes yaptıklarıyla yaşamak zorundadır. Sen de bir istisna değilsin."

Joe başını salladı ve burnunu sildi.

"Bak sana ne getirdim," dedi Rose. Sepetine uzandı ve bir etli börek, bir kâse patates püresi, bir kâse sos ve çatal bıçak çıkardı.

Joe gülümsemeyi başardı. Annesi böyleydi işte, her ne derdi olursa olsun börek ve püreyle düzeleceğini düşünüyordu. Joe onu bunun için seviyordu işte.

"Git bize iyi bir delikanlı gibi içecek bir şeyler bul. Yakında bir yer var dememiş miydin?"

"Evet, dedim."

Joe pencere pervazında duran iki çatlak kupayı aldı ve sıcak çay bulmak için çıkıp gitti. Geri döndüğünde, Rose onun için koca bir tabak hazırlamıştı. Joe iyi bir yemek için gözü dönmüş şekilde, yemeğine yumuldu.

"Beğendin, değil mi?" diye sordu Rose gülümseyerek.

"Beğendim," dedi Joe gülümseyerek karşılık verirken.

Bölüm Otuz Dokuz

Fiona, William McClane'in arabasından indi ve Beşinci Cadde yirmi altı numaradaki Delmonico's restoranının görkemli cephesine baktı. Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıdan içeri, koyu lambrili fuayeye girerlerken önlerinde bir çift yürüyordu. Seçkin görünümlü adamın üzerinde gıcır gıcır bir smokin, kadının üzerindeyse şarap rengi şık bir ipek elbise ve saçlarında da siyah bir sorguç vardı.

İçeridekiler Will'in insanları, benim değil, diye düşündü. Yapılması gerekenleri bilen, Fransız şaraplarının isimlerini doğru telaffuz eden, hangi kahrolası çatalın balık çatalı olduğundan haberdar olan inanılmaz zengin insanlar.

Nick bunlardan bazılarını gemide öğretmiş, ama Fiona hemen unutmuştu. *Hem zaten insanın neden o kadar çok çatala ihtiyacı olsun ki?* diye öfkeyle düşündü. Bir seferde ağzınıza sadece bir tanesini götürülebiliyordunuz. Kendine olan güveninin paramparça olduğunu hissetti ve birkaç saniye boyunca, arabaya geri dönmekten daha fazla istediği hiçbir şey olmadı. O sırada Will onun ve Mary'nin kollarına girerek, "Bu gece ikiniz de çok çarpıcısınız, buradaki her erkeğin beni kıskanmasına neden olacaksınız," dedi. Sonra eğilerek daha da yaklaştı ve fısıldadı: "Ve bunu *ben* söylüyorum... çok fazla parası olan tipik bir mankafa."

Fiona ve Mary kahkahayı bastılar. Will de güldü ve sonra onları yukarı çıkardı, kapıya geldiklerinde Fiona o kadar çok gülüyordu ki, heyecanlanmayı unutmuştu.

"Ah, Will, çok üzgünüm. O tamamen kontrolümüz dışında. New York'un en yaramaz çocuğu diyebilirim," dedi içeri girdikleri sırada.

"Amcandan bahsediyorsun sanırım..."

"Hayır!" Fiona kıkırdadı. "Şey, yani... evet! Ondan da. Ama Seamie'yi kastetmiştim."

"Bunun şimdiye kadar duyduğum en komik şey olduğunu düşünüyorum," dedi Mary. "Seamie söylediğinde Michael'ın yüzünü gördünüz mü? Boğulacak sandım."

"Hayır, ben o sırada çocukları sirke satmanın yasal olup olmadığını düşünmekle meşguldüm," diye yanıtladı Fiona.

Will'in Fiona'nın evinde gördüğü karşılama, daha kapıdan girdiği andan itibaren tam bir felakete dönüşmüştü. Will önce huysuz Michael'ın, sonra Mary'nin, ardından aksanını zor bela anladığı Alec'in, sonra şal desenli bir örtüyle sarılıp sarmalanmış ve bir paşa gibi yastıklara dayanmış vaziyette kırmızı sabahlığıyla kanepede oturan Nick'in, sonra Ian'ın ve en sonunda da Seamie'nin elini sıkmış; Seamie onun elini sımsıkı kavrayıp tulumbaya su çeker gibi şiddetle sallarken, "Çok parası olan tipik mankafa sen misin?" demişti.

Yerin dibine giren Michael yeğenine özür dilemesini söylemiş, ama Seamie karşı gelerek ona bunu önce kendisinin söylediğini hatırlatmıştı. Mary durumu kurtarmak umuduyla herkesi salona alarak, Michael'a içki servisi yapmasını hatırlatmıştı. Bir kadeh şeri içmesine izin verilen Ian, tek seferde çok fazla içki yutmuştu ve neredeyse boğuluyordu. Alec kafayı bulmuş ve kötü şakalar yapmıştı. Sonunda Fiona'nın her zaman kurtarıcısı olan Nick, sohbet için yeraltı demiryolu konusunu gündeme getirmiş ve konuya herkes ısınmıştı. Amerika'ya ilk geldiğinde demiryolu işçisi olarak çalışan Michael, mühendislik konularına meraklıydı. Mary sistemin emniyetli olacağına dair güvence istemişti. Ian trenlerin ne hızla gideceğini sormuştu. Sonra Fiona saate bakmış, "Neredeyse daha şimdiden sekiz oldu," diye bağırmış ve "Gitsek iyi olur," demişti. Neyse ki Fiona yanında şaperon olarak Mary'nin gelmesi konusunda amcasını ikna edebilmişti.

Daha restorana henüz girmişlerdi ki hücuma uğradılar. Bir adam Will'in paltosunu ve şapkasını aldı; bir başkası da Fiona'nın paltosunu. İçeri girip çıkan müdavimler durup Will'le konuşuyorlardı. Will herkesi tanıyor gibi görünüyordu. Birkaç dakikalık bir süre içinde, Fiona ve Mary belediye başkanıyla, ünlü opera şarkıcısı Adelina Patt'yle, Mark Twain'le, William Vanderbilt'le, mimar Stanford White'la ve skandallarla dolu özgür aşk savunucusu Victoria Woodhull'la tanışmışlardı. Delmonico's sosyal kökenin hiçbir şey ifade etmediği, her türde insanın bir araya geldiği bir yerdi. Paranın iki yüz yıl önce veya iki gün önce kazanılmış olmasının bir farkı yoktu. Politikacılar, aktörler, revü kızları, soylu aristokratlar –akşam yemeği parasını ödeyebildikleri sürece– memnuniyetle karşılanıyordu. Fiona tüm New York'un restoranda olup olmadığını merak etmeye başlamıştı ki Will birdenbire, "Siz leydiler reverans yapmayı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Reverans mı? Neden? Kraliçe mi burada?" diye sordu Fiona şakayla.

"Hayır, fakat oğlu burada."

Birkaç saniye sonra Will hafifçe eğildi, ardından pörtlek soluk gözleri ve sivri gri bir sakalı olan şişmanca, kel bir adamın sıcak

bir şekilde elini sıktı. Fiona, Will'in kendisini takdim etmesini beklerken, birdenbire karşısındakinin Galler Prensi ve İngiltere tahtının vârisi Albert Edward olduğunu fark etti. O ve Mary panik içinde birbirlerine baktılar. Mary kabul edilebilir bir reverans yapınca Fiona da çabucak toparlanarak benzerini yaptı. Ne incelikli ne de zarif olmuştu, ama prens fark etmiş gibi görünmüyordu. Uzanıp Fiona'nın elini aldı ve öptü, sonra şimdiden yemek yediği için üzgün olduğunu, aksi halde onları kendi masasına davet etmekten memnun olacağını söyledi. Fiona'ya yaklaşarak konuşmasında bir Londra aksanı algıladığını söyleyip onun gibi güzel bir İngiliz gülünün neden buraya yerleştiğini sordu. Fiona, New York'a kendi servetini edinmek için geldiğini ve kendi çay işiyle meşgul olduğunu söyleyerek cevap verdi.

"Öyle mi?" dedi prens. "Ne kadar sıradışı! Ama günümüzde kadınlar her türlü işle uğraşıyorlar, öyle değil mi? Umarım Amerikalılara çayla alakalı bir-iki şey öğretirsiniz. Bu ülkede sunulan çayları oldukça korkunç buluyorum."

"Sadece benim çayımı denemediğiniz için, efendim. Yarın size biraz çay yollayacağım. Yanında da Bayan Munroe'nun yaptığı üzümlü çöreklerle, ev yapımı ahududu reçeliyle, bol kremalı, meyveli keklerle dolu bir sepet; böylece burada çay gözüyle bakılan çerçöp yerine doğru dürüst bir ikindi çayı içebilirsiniz."

Fiona bilmese de, sözleri korkunç bir şekilde cüretkârdı. Tüccarlar geleceğin hükümdarına kendi malları için ısrar etmezlerdi. Fakat Fiona'nın ihlal ettiğini bilmek şöyle dursun, böyle bir kraliyet protokolünün varlığından bile haberi yoktu. O sadece cana yakın davranmıştı. Ve işin içine güzel bir yüz girdiğinde protokolü pek önemsemeyen prens de büyülenmişti.

"Bunu çok isterim, Bayan Finnegan," diye yanıtladı. "Beşinci Cadde Oteli'nde kalıyorum."

"Olmuş sayın."

Sonra prens Will'in omzuna hafifçe vurarak veda etti. "Bu bayandan gözünü ayırma, eski kurt," diye öğüt verdi. "Bir şeyler öğrenebilirsin."

Prens gittikten sonra Will başını salladı. "İnanılmazsın," dedi gülerek.

"Ben mi? Neden?"

"Sözlükte 'tüccar' kelimesini arayacak olsam senin resmini göreceğime bahse girerim."

"Hayır, sanırım resim 'fazla-cüretkâr' sözünün altında olur," dedi Mary.

Fiona çenesini kaldırdı. "Prensin iyi bir çaya ihtiyacı vardı. Ben de yardımcı olmak istedim."

"Umarım elinde bol miktarda vardır," dedi Will. "Eğer Galler Prensi'nin TasTea içtiği duyulursa, siparişe boğulacaksın. Ve boğulacaksın derken ciddiyim."

"Nasıl duyulacak ki? Beni sadece sen ve Mary duydunuz."

"Gazetelerde. En azından iki muhabir –tanıdığım iki muhabir, belki de tanımadıklarımdan daha fazlası– sizin konuşmalarınızı dinlemek için yanımıza yanaşmışlardı. Aralarından biri şehrin en büyük dedikoducusu Peter Hylton'dı. Ben sana sadece hazırlıklı olmanı tavsiye ediyorum, hepsi bu."

"Eğer oturmayı arzu ederseniz masanız hazır, Bay McClane," dedi şef garson.

Will, Fiona ve Mary'ye önden yürümeleri için işaret etti. Yemek salonuna girdiklerinde, Fiona aval aval etrafa bakmamak için gözlerini şef garsonun sırtında tutmaya çalıştı, ama mümkün değildi. Daha içeri adım atar atmaz, salon onu heybetiyle sarmalayarak baştan çıkardı. İçerisi kristal avizeler, kabartmalı kırmızı duvar kâğıtları ve hacimli ipek perdelerle zengin bir şekilde dekore edilmişti. Salonu aydınlatan gaz lambalarının ışığı devasa yaldızlı aynalardan yansıyor, gümüş bir çatalın, kristal bir şarap kadehinin ya da solgun bir boynu süsleyen elmas bir kolyenin kenarlarında ışıldıyordu. Fiona'nın üzerine, arada sırada porselenlere, cam sofra malzemelerine değen çatal-bıçak seslerinin böldüğü sıcak bir sohbet ve kahkaha uğultusu çökmüştü.

Üzerinde bakışlar hissediyordu –erkekler hayranlıkla, kadınlar değerlendirerek bakıyorlardı– ve saçlarının düzgün olmadığından, elbisesinin beklenen düzeye erişemediğinden emindi. Tevazuuyla, güzelliğinden ve bunun başkalarının üzerindeki etkisinden habersiz olarak, insanların ilgisinin sadece eleştiri için olabileceğini düşündü. Kendi elbisesi içerisinde, tıpkı Millie Pe-

terson'a denk olmadığı gibi, pahalı kıyafetleri içindeki bu insanlara da denk olmadığını düşünüyordu. Çevresindeki kadınlara –dantelli, pilili, boncuklu, nakışlı, farbalalarla süslenmiş, toplanmış, dökümlü, sarılmış ve sıkıştırılmış satenler ve taftalar içindeki kadınlara– göz ucuyla utangaç bakışlar atıyordu. Zarif kulaklardan madeni para büyüklüğünde mücevherler sarkıyor ve ince Fransız patiskasıyla şekillendirilip balen çubuklarıyla desteklenen krem rengi göğüslerden inci kolyeler dökülüyordu.

Nick'in ısrarıyla giydiği kendi kıyafeti sade ve derli topluydu. Fildişi renginde ipek jorjet bir elbise giymişti. Omuzdan kalın askılı elbisenin, mor renkli bir kuşağı vardı ve eteklerine kademeli olarak mor leylaklar işlenmişti. Dökümlü kumaş vücudunu hoş bir şekilde sarıyor, üzerlerine kumaş döşetmiş gibi görünen salondaki pek çok kadının aksine zarif ve narin görünmesini sağlıyordu.

Korse giymemişti; hiçbir zaman giymezdi. Mary kendi elbisesini satın aldıktan sonra Macy's'in iç çamaşırı reyonunda ona bir korse denetmişti, ama batıp tenini kaşındırınca ve karnını sıkıp onu nefessiz bırakınca Fiona korseyi hemen geri bırakmıştı. İyi bir pamuklu iç gömleği ve külot şimdiye kadar gayet güzel işini görmüştü ve görmeye de devam edecekti. Üstelik göğsünün ait olduğu yerde kalmasını seviyordu, alttan sıkıştırılıp çenesinin altına kadar çıkması hoşuna gitmiyordu.

Üzerindeki tek mücevher, rahmetli yengesinin mücevher kutusundan ödünç alınmış bir çift sallantılı inci küpeydi. Saçına herhangi bir tüy takmamış veya parlatma spreyi sıkmamış, sadece Alec'in bahçesinden kırptığı leylak rengi gülleri serpiştirmişti. Aydınlık ve meraklı yüzü bir hercaimenekşe gibi açık ve taze, cesur ve tay gibi adımlarla salonda yürürken bütün başlar ona dönüyordu. Kadınlar aniden aşırı mücevher takmış olduklarını, saçlarının abartılı, elbiselerinin fazla süslü olduğunu hissetmeye başlamıştı. Erkekler birbirlerine, "McClane'in yanındaki kim?" diye fısıldıyordu. Fiona, ancak aşırı süslü bir mücevher yuvasına yerleştirildiği takdirde güzelliği azalabilecek kusursuz bir elmas gibiydi.

Fiona'nın salona ve içindekilere olan ilgisi, çok geçmeden şef

garsonun ne yapmaya çalıştığına dair bir merakla yer değiştirdi. Adam neredeyse salonu baştan başa kat etmiş, ama hâlâ onları oturtmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Fiona şaşkınlıkla Will'e döndü.

"Özel bir oda istedim," diye açıkladı Will. "Umarım sakıncası yoktur, burası akvaryum gibi." Salonun sonuna geldiler ve bir merdivenden çıktıktan sonra şef garson çift kanatlı bir kapının önünde durdu, kanatları açtı ve önce onların girmesi için geriye çekildi. "Önce sen," dedi Will elini Fiona'nın sırtına koyarak.

Fiona odaya girerken nefesini tuttu. "Ah, Will!" diye fısıldadıktan sonra odanın ortasına kadar yürüdü ve kendi etrafında dönmeye başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Mary, kapı eşiğinden ayrılamayacak kadar şaşırmıştı.

Will omzunu silkti, kayıtsız kalmaya çalışıyordu, ama Fiona'nın tepkisinden memnun olduğu öyle belliydi ki bunu başaramıyordu. "Bana gül sevdiğini söylemiştin," dedi.

Oda yemyeşil, çiçek dolu bir kameriyeye dönüştürülmüştü. Her yerde güller vardı – küçük çelenkler halinde ya da vazoların içinde. Şöminenin üzeri şakayıklarla ve ortancalarla örtülmüştü. Köşelerde yüksek eğreltiotları duruyordu. Hatta zemin bile yemyeşil çimlerle halı gibi kaplanmıştı. Odanın ortasına kurulmuş bir masaya beyaz keten masa örtüsü örtülmüş ve onun da üzeri güllerle süslenmişti. İki yüksek gümüş şamdanın kollarına güller sarılmıştı. Odanın öbür ucunda açık duran iki Fransız kapısından içeri sıcak yaz havası ve ay ışığı giriyordu. Fiona gördüklerine inanmakta zorluk çekiyor, birisinin böyle bir şeyi nasıl yaptığını hayal edemiyordu. Yakalandığı güçlü gerçek dışılık duygusu baş döndürücüydü. Kendi dünyasının –insanların elleriyle çalıştığı ve bira içip sosis yediği dünyanın– dışına çıkmış, bir heves uğruna restoranlarda bahçelerin inşa edildiği bir dünyaya girmişti. Bir gece için. Bir rüya veya perilerin işi gibi geliyordu, ama değildi. Hepsi Will'in eseriydi.

Arkasını döndü ve Will'in duygularını görmesini istemeyerek başını bir gül demetinin üzerine eğip kokuyu içine çekti. Joe ona tek bir gül vermişti. Eski Merdivenler'de. Tek bir kırmızı gül.

Joe'ya kalbini, rüyalarını, yaşamını vermişti. Ama bunlar Joe için önemli olmamıştı. Fiona'nın verdiği her şeyi paramparça etmişti. Will'e ise önemli sayılabilecek hiçbir şey vermemişti Fiona – sadece bir sohbet, birkaç kahkaha, birlikte geçen keyifli bir saat. Ve Will bunu yapmıştı. Onun için. Sadece gülleri sevdiği için.

"Beğendin mi, Fiona?" diye sordu usulca.

Fiona gülümseyerek Will'e doğru döndü, mum ışığında yüzü parlıyordu. "Beğenmek ne kelime, bu harikulade! Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"İzninizle ben salonu bulmaya gidiyorum," dedi Mary incelikle.

Will o gidene kadar bekledi, sonra Fiona'ya bir gül uzattı. Ona çok yakın duruyordu ve daha Fiona ne olduğunu anlayamadan onu kollarının arasına alarak öptü. Nazik ama ısrarlı öpüşü, Joe'yla alakalı tüm düşünceleri sildi, tüm üzüntüsünü, tüm özlemlerini aklından uzaklaştırdı. Tam ona karşılık vermeye, onun tadıyla ısınmaya ve onu hissetmeye başlamıştı ki, kapıdan bir ses geldi: "Yemekten önce biraz şampanya ister miydiniz, efendim? Ah, özür dilerim."

Will onu serbest bıraktı. Fiona utanarak uzaklaştı ve bir şey yapmış olmak için eteklerini düzeltti. "Bir şişe Heidsieck, lütfen," dedi Will.

"Başüstüne, efendim."

Garson gitti. Will onu tekrar kendisine çekmek üzereyken Mary'nin ayak seslerini duydular.

"Aman Tanrım! Kendimi gene on altı yaşındaymışım gibi hissediyorum," diye homurdandı Will.

Mary geri döndükten sonra garson bir şişe şampanyayla geldi ve oturdular. İlk kez birlikte yürüyüşe çıktıkları akşamki gibi, Fiona, Will'i hiç korkutucu bulmadı, aksine onunla konuşmak inanılmaz kolaydı. Mary'de son derece tatlı ve neşeliydi, üçü birlikte gayet iyi anlaşıyorlardı. Tatlı soslu istiridyeyle başlayıp su kaplumbağası çorbası, düşes patatesi ve taze fasulyeli mantarlı piliç, Newburg ıstakozu ve tatlı olarak da Delmonico's'un spesiyalitesi olan fırında Alaska ile devam ettikleri tüm akşam yemeği boyunca hiç durmadan konuştular.

Ve bu uzun, keyifli yemek sırasında Fiona'nın benliğini yeni, daha önce hiç yaşamadığı bir duygu sardı: birinden ilgi görmenin, dünyadan ve dünyanın tüm kaygılarından korunmanın verdiği muhteşem bir duygu. Kendisine çay salonu için tavsiyelerde bulunan Will'e baktı ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Fiona'nın şimdiye kadar gördüğü en zarif, en şık erkekti. Fiona onun gür kahverengi saçlarını, geniş tebessümünü ve güçlü çenesini süzerek gözlerini üzerinde gezdirdi. Uzun boyu ve dümdüz omuzlarıyla oturuşu bile güzeldi. Yakası bembeyaz ve tiril tirildi, kravatı ustaca bağlanmıştı. Siyah smokin ceketi vücuduna mükemmelen oturmuştu. Fiona yamalı ikinci el ceketi içerisindeki babasını düşündü. Ve Charlie'nin dirsekleri aşınmış ceketini... Ve Joe'nun gözleriyle uyumlu mavi desenli tüvit ceketini...

Gene Joe, lanet olsun. Fiona artık onu düşünmemek için kendi kendisiyle bir anlaşma yapmıştı; ama Joe yine buradaydı işte, kaba saba, davetsiz bir misafir gibi zorla bu mükemmel akşama dahil olmuştu. Sanki izleyerek, dinleyerek, sırıtarak masada dördüncü sandalyede oturuyor gibiydi. Fiona Joe'nun küstahça kendisine döndüğünü ve Will'in öpüşünün nasıl olduğunu, kendisininki kadar iyi olup olmadığını sorduğunu görebiliyordu adeta.

"Benimki kadar değil, öyle değil mi?" diye soruyordu Fiona'ya.

"Öyle. Hatta daha da iyi," diye sessizce karşılık veriyordu ona Fiona.

Joe başını sallıyordu. "Hayır, bunlar yüzünden..." –bahçeyi, lüks yemekleri işaret etmişti. "İyi hissettiren bunlar, öpücük değil. Seni hiç kimse benim öptüğüm gibi öpmedi. Öpemeyecek de."

"Çay salonunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyorum, Fiona," dedi Will düşüncelerinin arasına girerek. "Zaten var olan çay kaynağın ve Mary'nin aşçılık yeteneğiyle çok başarılı olacağından eminim. Yerini düşünmeye başladın mı?"

"Evet," dedi Fiona. "Union Meydanı civarına baktım, ama kiralar çok yüksek. Madison Meydanı da öyle..."

Fiona konuşurken Will başını sallıyor, dinliyor, sorular soruyor, onu teşvik ediyordu. Will'in gözlerinin ne kadar sıcak oldu-

ğunu, gülümsediği zaman göz kenarlarının nasıl kırıştığını fark etti Fiona. Kahverengi gözlerin mavilerden çok daha güzel olduğuna karar verdi. Ayrıca Will'in ağzı da çok güzeldi. Garson yüzünden onun dudaklarının tadını çıkaracak pek vakti olmamıştı. Fakat başka bir fırsat olabilirdi. Vakit hâlâ erkendi.

Kendimi neyin iyi hissettirdiğini sana göstereceğim, Joe Bristow, diye söz verdi sessizce. *Hele bir dur sen!*

***

"Park ay ışığında çok güzel oluyor, değil mi? Hiç bu kadar geçe kalmamıştım," dedi Fiona.

"Hiçbir yer senin güzelliğine yaklaşamaz," dedi Will onun elini sıkarak.

Will yemekten sonra bir yürüyüş yapmayı teklif etmişti ve şu anda Bethesda Terrace boyunca göle doğru yürüyorlardı. Mary özür dileyerek yorgun olduğunu, arabada oturmayı tercih ettiğini söylemişti. "Sıkılırsam arabacıyla konuşurum," demişti onlara.

"Her şey için teşekkürler, Will," dedi Fiona. "Bahçe için, yemek için... küstah amcama katlandığın için. Harika zaman geçirdim."

"Buna sevindim, Fiona. Ben de öyle. Seni tekrar görmek isterim. Yakında."

"Bunu ben de isterim."

Will cebinden altın bir saat çıkardı ve karanlıkta gözlerini kısarak saate baktı. "Sanırım artık geri dönmemiz gerekiyor. Saat neredeyse on bir buçuk oldu."

"Daha değil," dedi Fiona. Arkasına göz atarak etrafta birisinin olup olmadığını kontrol etti. Will'i elinden çekerek birkaç akça ağacın arkasına doğru götürdü. Sonra onu kendine çekti ve öptü. Will kendini çekerek şaşkınlıkla ona baktı.

"Restoranda fazla ileri gittiğimi düşünmüştüm," dedi. "Belki de böyle bir şey yapmamı istemezsin diye düşündüm..."

"Beni gene öp, Will. Seni istiyorum," diye fısıldadı Fiona. Öyleydi de. Delicesine istiyordu. Dudaklarını dudaklarında, ellerini üzerinde istiyordu. Onun sıcaklığını, kokusunu istiyordu;

her dokunuşunun Joe'nun ona vermiş olduğu her öpücüğü, her dokunuşu, her sözü silmesini istiyordu. Duyularını, hafızasını onunla doldurmak, böylece içinde Joe için hiç açık alan kalmamasını istiyordu.

Will onu kollarının arasına aldı, sımsıkı göğsüne bastırarak derin derin öptü. Ve o zaman şaşırma sırası Fiona'ya geldi. *Bu bir erkek, bir çocuk değil*, diye farkına vardı. Sırtında onun ellerinin sıcaklığını ve kendi avuçlarının altında onun geniş göğsünü hissedebiliyordu. Will yanağını, kulağının arkasını, boynunu öptü. Göğüslerini avuçlayarak üstlerini öptü. Güzeldi, o kadar güzeldi ki, Fiona gözlerini kapadı ve içini çekti. *Her şey yolunda olacak*, diye düşündü. *Joe'yu unutacağım. Bunu yapacağım.* Ve sonra Will aniden onun yüzünü ellerinin arasına alarak alnından öptü. Fiona gözlerini açtı, şaşırmıştı. Will ondan birkaç adım uzaklaştı.

"Sizi ya şimdi eve götürüyorum ya da asla götüremeyeceğim, Bayan Finnegan," dedi. "Ve o zaman emin olun, amcanız bir av tüfeğiyle peşime düşecektir."

Fiona onun ne demek istediğini anlayarak kıkırdadı ve kızardı. Saçlarını düzeltti, sonra arsızca ona kolunu uzattı. Will başını iki yana salladı.

"Sorun nedir?" diye sordu Fiona.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi Will acemice, pantolonunu düzelterek.

Fiona onun pantolonunun ön tarafına baktı. Karanlıkta bile kumaşının kabarık durduğunu görebildi. Daha da fazla kıkırdadı.

"Gerçekten, Fiona! Keşke gülmesen," dedi Will kızmış numarası yaparak. "Bu belli bir saygınlığı ve duruşu olan kırk beş yaşında bir erkek için oldukça küçük düşürücü bir durum." Pantolonunun ön tarafına bir göz attıktan sonra takdirle ıslık çaldı. "Tanrım! Liseden beri hiç bu kadar sertleşmemiştim."

"Will!"

"Ne? Bunu sen yaptın!"

Fiona, tüm itirazlarına rağmen onu tekrar öptü. Will eğer durmazsa sabaha kadar eve gidemeyeceklerini söyledi. Fiona kendini mutlu, umutlu ve heyecanlı hissediyordu. Will'e âşık olacaktı. Bundan emindi. Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu pek hatırlayamıyordu; Joe'ya hep âşıktı, ama böyle bir şey olmalıydı.

Will'le birlikte kol kola arabaya dönerlerken, Fiona kendine tıpkı Rose Bristow'un dediği gibi yeni birini bulduğunu söyledi. Nazik, akıllı, komik ve harika birini. Kendisi zengin olmadığı ve babası zerzevat işinde olmadığı halde onun için bahçeler inşa ettiren birini. Ona Joe'yu unutturacak birini. Joe şu anda loş bir ormandaki sessiz bir hayalet gibi bilincinin sınırlarında dolanıp duruyordu, ama Fiona'nın onu çok geçmeden tamamen unutacağından en ufak bir kuşkusu yoktu. Joe yaşamından, aklından, hafızasından çıkıp gidecekti. Gerçekten gidecekti. Sonsuza kadar.

Bölüm Kırk

Fiona elinde tuttuğu kâğıt parçasına karalanmış adrese baktıktan sonra karşısında duran tuğla binanın üzerindeki numaraya baktı. Burasıydı: Nassau Caddesi yirmi bir numara. Borsacı Hurst, Brady ve Gifford. Delmonico's'daki akşam yemekleri sırasında Will onun borsa hakkında bir ders için kendi borsacısına gitmesinde ısrar etmişti.

"Zenginle fakir arasındaki farkı biliyor musun?" diye sormuştu Will.

"Evet. Tüm para zenginlerde," diye yanıtlamıştı Fiona.

"Hayır hayatım," demişti Will. "Zengin paranın parayı çektiğini bilen kişidir. Kârlarından bir kısmını al, akıllıca yatırım yap ve daha ne olduğunu anlamadan çay salonunu açacak paran olacaktır."

Ve bugün, o yemekten üç hafta sonra, Fiona'nın ilk konuştukları zamana göre yatırım yapmak için biraz daha fazla parası vardı, çünkü Will'in tahminleri gerçekleşmişti. Gazeteler onun Galler Prensi'yle ayaküstü görüşmesini ele almışlardı. Peter Hylton, İngiltere'nin müstakbel kralının şehrin sahip olduğu en görkemli salonlarından çay alabileceğini, ama onun Chelsea'den güzel küçük bir çay tüccarının mallarını tercih ettiğini yazmıştı. Ayrıca yakışıklı William McClane de öyle yapıyordu.

Will isminin dedikodu sütununda geçmesine ve bu şekilde alelade bir üslup kullanılmasına kızmıştı, ama Fiona'nın buna gücenecek zamanı olmamıştı: Bir anda müşterilerle cebelleşmek zorunda kalmıştı. Genç, modern tipler Batı Yakası'ndaki fakir semtlere gitmeye cesaret ettikleri için yürekleri hoplayarak, arabalarıyla gelmişlerdi. Hanımları için hizmetkârlar ve kâhyalar gelmişti. Ve restoranlardan, otellerden ve dükkânlardan da fiyat soranlar olmuştu. Fiona panikleyerek önce matbaaya daha fazla kutu siparişi vermeye, sonra da Stuart'a daha fazla çay getirmesini söylemeye koşturmuştu. Alışverişleri kasaya girmeleri için tam zamanlı çalışan iki kız tutmuş ve TasTea kutularını ambalajlaması için bir kız daha tutmak zorunda kalmıştı. Fiona tüm bu yolu sadece kendisini tekrar çay paketlerken bulmak için kat ettiğini söyleyip başını sallayarak çoğunlukla onlara katılıyordu.

Will'in bu öğleden sonra ona eşlik etmesi gerekiyordu, ama bir toplantıya katılması gerekmişti. Fiona'ya gelemeyeceğini açıklayan ve onsuz gitmesini söyleyen bir notla birlikte arabasını yollamıştı. Fiona bugün gitmek istememişti; çok işi vardı. Fakat Will geçen gece bir merhaba demek için uğrayıp Fiona'nın kutuya sığdıramadığı banknotları bir kavanoza tıkıştırdığını görünce, ayak diremişti. "Derhal benim borsacıma gidiyorsun. Yarın. Tartışma yok," demişti.

Fiona merdivenlerden çıktı, iterek kapıyı açtı ve cehennem gibi görünen bir yere girdi. Odanın ön tarafında büyük ahşap bir masa vardı. Masanın sahibi sandalyesinin üzerinde ayakta duruyordu, sırtı Fiona'ya dönük, bağırıyordu. Masanın arkasında, odada boylu boyunca uzanarak resepsiyon bölümünü memurların masalarından ayıran ahşap bir parmaklık vardı. Masalarda kasket siperlikli, yelekli ve gömlek kolluklu adamlar oturuyor, yüzlerindeki teri silerek kalemlerini hızla mürekkep hokkalarına daldırıyorlar, öfkeyle bir şeyler karalıyorlardı. Borsa simsarları bir o yana bir bu yana koşturuyor, memurlara bağırıyorlardı. Onların seslerine ilaveten telgrafların ve şeritli kayıt makinelerinin tıkırtıları sağır edici bir gürültü oluşturuyordu. Fiona'nın duyduğu konuşmalar, borsa şirketi çalışanlarından çok liman işçilerine uygundu.

Memurlardan biri bıkkın bir sesle bağırdı: "Ama ben o budalanın kâğıdını daha yeni ondan sattım."

"Ve o da beşe düşmeden önce satmak istiyor! Çabuk ol!"

"Barnes!" diye haykırdı odanın arka tarafından bir adam. "Hobson hatta. Ona Sullivan almasını söylediğin için senin kelleni istiyor Onu mahvetmişsin, öyle diyor."

"Ah, öyle mi? Ben böyle olacağını biliyor muydum? Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle!"

Fiona ahşap parmaklığa yaklaştı; bunun bir çiti ve arka tarafındaki adamların da başka insanların güvenliği için bir yere kapatılmış, burnundan soluyan ve etrafa hücum eden vahşi boğaları ne kadar andırdığını düşündü. Sandalyesinin üzerinde ayakta duran adama yaklaştı. "Affedersiniz, efendim," demeye cesaret etti.

Adam onu duymazdan geldi. Bir insan yığınının arasında soluk soluğa duran, yüzü kızarmış bir delikanlıyı dinliyordu. "Daha yeni borsadaydım," dedi çocuk. "Tam bir karmaşa! İnsanlar bağırıp çağırıyorlar. Üç kavganın patlak verdiğini gördüm..."

"Sullivan kardeşler ne durumda?" diye sordu birisi.

"Birisi hastanede. Kalp krizi. Diğeri ölmüş. Kendini vurmuş."

Bu haber üzerine insanlardan öfke ve tiksinti nidaları yükseldi.

Fiona tekrar denedi. "Affedersiniz. Bay Hurst müsait mi?" Adeta görünmez gibiydi. Adamlar ona aldırış etmediler. Kendisini dinleyecek birisini bulmaktan ümidini kesmek üzereyken sırtında bir el hissetti. "Will!" diye bağırdı, onu görmekten mutlu olmuştu. "Gelemeyeceğini düşünmüştüm."

"Sıvışmayı becerdim. Fazla zamanım yok," dedi Will. "Sekreterim bugün benim için toplantıları arka arkaya sıralamış. Ne yapacağımı şaşırdım." Kalabalıktan müstehcen bir küfür yükselince yüzünü buruşturdu. "Burada neler oluyor? Hurst nerede?"

"Bilmiyorum. Birisinin dikkatini çekmeye çalışıyordum, fakat başarılı olamadım."

"Bay Martin," diye haykırdı Will, sandalye üzerinde duran adama. Adam arkasına döndü. "Burada bir hanımefendi var. Senden ona göre davranmanı bekliyorum."

"Üzgünüm, Bay McClane. Orada olduğunuzu görmedim, hanımefendi." Adam döndü, parmaklarını ağzına soktu ve keskin bir ıslık çaldı.

Daha önce de Fiona'yı görmüştü oysa. Ama o sırada Fiona'nın yanında Will yoktu tabii.

"İçeride bir hanımefendi var, beyler!" diye haykırdı Martin. Kâtipler ve simsarla boyunlarını uzattılar, Fiona'yla Will'i gördüler ve derhal sakinleştiler. Bay Martin telefonunu aldı ve Bay Hurst'e William McClane'in onunla görüşmek üzere burada olduğunu haber verdi. Yarım saniye sonra fişi gibi bir adam yukarıdan adeta uçarcasına inerek elini uzattı. Onları selamladıktan sonra odacıya bağırarak Bay McClane ve misafiri için içecek bir şeyler getirmesini emretti.

Fiona, Will yanında olduğunda akan suların durmasına alışmaya başlamıştı artık. Son üç hafta içinde, Will onu Seamie'yle birlikte New Jersey'e pikniğe, Rector's'da akşam yemeğine ve operaya götürmüştü. Amcası Seamie'nin yeterli olduğunu düşünerek Fiona'nın pikniğe şaperonsuz gitmesine izin vermiş, ama artık yataktan kalkmış olan Nick'in operaya giderken ona eşlik etmesinde ısrar etmişti. Orada özel localarda münasebetsiz şeyler olduğunu duymuştu. Rector's'a ise Mary'yi de onlarla birlikte yollamıştı, çünkü ona oranın bir ıstakoz sarayından ve uçarı bir yerden başka bir şey olmadığı söylenmişti. Her gittikleri yerde, insanlar Will'i memnun etmek için çırpınıyorlardı. Fiona'nın onunla birlikteyken hizmet beklemek, tabağını garsona vermemek, paltosunu kendi çıkarmamak veya kadehine şarap doldurmamak için kendisini eğitmesi gerekmişti. Peter Hurst, Will'le ilgilenmek için koşturduğunda Fiona onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu bir kez daha anladı.

"Peter, tüm bu kargaşa da nedir?" diye sordu Will.

"Bir ele geçirme işlemi söz konusu."

"Kimin şirketi?"

"Brooklyn'de bir gemi yapımcısı. Sullivan Brothers. Büyük hissedarlardan üçü bir süredir çok büyük miktarda hisse alımı yapıyormuş. Bugün konsolide oldular ve ailenin ayağını kaydırdılar. Hiç kimse böyle olacağını göremedi. Korkunç bir iş."

"Bunu yapabilirler mi?" diye sordu Fiona, iki adamın peşinden Hurst'ün ofisine girerken. "Birisi başka birinin şirketini elinden alabilir mi?"

"Korkarım alabilir," diye yanıtladı Hurst. "Bu centilmenlik dışı bir ticaret şekli, ama tamamen yasal..." Çalan telefonun sesiyle sözleri yarım kaldı. İzin aldı, telefonu yanıtladı, sonra ahizeyi Will'e uzattı. "Sizin için."

"Konu nedir, Jeanne? Hemen şimdi mi?" Will içini çekti. "Tamam, evet. Ona orada olacağımı söyle." Telefonu geri uzattı. "Üzgünüm," dedi Fiona'ya. "Gitmek zorundayım. Belediye başkanı. Metro. Her zamanki saçmalıklar. Ben kira arabası tutacağım, kendi arabamı da sana bırakacağım."

"Biz hanımefendiyi mükemmel bir şekilde rahat ettiririz, Bay McClane," dedi Hurst.

"Güzel. Seninle akşama görüşürüz hayatım," dedi Will gitmek üzere ayağa kalkarak.

Fiona onu koridora kadar geçirdi. "Will, yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece şu lanet olası adam. Her şeyin bir çözüme ulaşması için sabırsızlanıyorum." Will gülümsedi. "Tabii benim lehime çözüme ulaşması için."

"O anlaşma senin olacak. Bunu biliyorum."

Will onu yanağından öptü, "Keşke senin özgüvenine sahip olabilseydim," dedi ve ayrıldı.

Fiona, Hurst'ün ofisine geri döndü ve adamın işin temel kurallarını açıklamasını dinledi. Hiçbirini kavramak zor olmasa da, Hurst sanki bir geri zekâlıya anlatıyormuş gibi onunla yavaş yavaş konuşuyordu. Hisse senetleri, tahviller ve vadeli emtia alım-satımı arasındaki farkı ikinci kez anlatırken Fiona'nın dikkati dağılıverdi. Aşağıdaki karmaşayı, şirketlerini kaybeden iki adamı ve onlardan şirketi alan hissedarları düşünmeden edemiyordu. Bu konu içini kemiriyordu. Ama bunda bir şey vardı, gözden kaçırdığı, anlayamadığı bir şey.

"Bir dakika, Bay Hurst," dedi adamın sözünü keserek. "Sullivan'lar konusu... hiç kimse böyle olacağını göremedi demiştiniz. Neler olup bittiğini fark etmediler mi yani?"

"Evet, fark etmediler. Gerçi böyle bir şeyin olacağını beklediklerinden emin değilim. Bu çok nadir bir olaydır."

"Fakat oluyor..." dedi Fiona, Bay Hurst'ten ziyade kendisine.

Artık parçalar yerine oturuyordu. Kafasında net bir manzara ortaya çıkmıştı: Yatırım finansal bir araçtı, bir para kazanma yoluydu. Fakat aynı zamanda bir saldırı aracı da olabilirdi – bir silah. Bir şirketten yeterince hisse alırsan, bir gün oraya sahip olabilirsin.

"Ah, evet," dedi Hurst. "Şirket sahipleri tedbirsiz davranıyorlar. Kendilerine aşırı güveniyorlar. Veya fazla kibirli oluyorlar. Yenilmez olduklarını düşünüyorlar." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Tüm bunların sizi endişelendirdiğini görüyorum, Bayan Finnegan. Piyasayla ne korkunç bir tanışma şekli. Bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin lütfen. Bizim yaptığımız işlemlerin çoğu oldukça güvenlidir. Hadi daha iyi konulara geçelim."

Ama Fiona endişeli ya da sıkıntılı değildi. Tam tersine. Kafasında yeni bir olasılık, yeni bir plan kıvılcımlanmıştı.

Hurst tekdüze bir sesle aralıksız konuşarak Fiona'ya müşteri hesabının nasıl işleyeceğini, nasıl alım-satım yapılacağını, tüm ücret ve komisyonları anlatmaya devam etti. *Wall Street Journal*'da yeni yayımlanmaya başlanan Dow Jones Endüstriyel Ortalama Endeksi'ni açıkladı. Fiona onun durmadan konuşmasına izin verdi. Aklına gelen planın ihtimalleriyle canlanmış olan zihni, saatte yüz mil hızla çalışıyordu – bunca zamandır nasıl hiç aklına gelmemişti?

"Yani gördüğünüz gibi," dedi Bay Hurst ağır ağır, nihayet dersini özetleyerek, "sadece gazeteye bakarak hisse senetlerinizin ne durumda olduğunu izleyebilirsiniz. Diyelim ki dün McClane Metrosu'ndan hissesi on beş dolardan beş bin hisse senedi satın aldınız. Burada bugün on altı yirmi beşten kapandığını görüyoruz." Bir kalem aldı. "Şimdi bu bize şunu verir..."

"... hisse başına bir dolar yirmi beş sent kâr beş binle çarpıldığında bana altı bin iki yüz elli dolar kazanç sağlamış olur. Aman Tanrım, Bay Hurst, Bay McClane kesinlikle haklı. Bu iyi bir para kazanma yolu!"

Hurst gözlerini kırpıştırdı. "Evet, öyledir. Şimdi, eğer sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa..."

"Var," dedi Fiona sandalyesinde öne çıkarak. "Burton Çaylarının hisselerinden bir miktar almak istiyorum. Bir İngiliz şirketi."

Hurst kaşlarını çattı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz, Bayan Finnegan? Bu kadar erken bir işlemin? Bay McClane bana sizin piyasada çok yeni olduğunuzu söylemişti."

"Öyleydim. Ama harika açıklamalarınız sayesinde, Bay Hurst, artık değilim. Şimdi, Burton hisselerine ne diyorsunuz?"

"Bir dakika. Fiyatına bakmam gerekiyor."

Hurst koridorda kayboldu. Fiona onun masasından bir hisse senedi belgesi aldı. On bin hisselik bir Carnegie Çelik hisse senediydi bu. Sadece bir kâğıttı, ama yine de bir şirketin parçasıydı. Birazdan Fiona da ellerinde Burton'ın şirketinin bir parçasını tutacaktı. Sadece ufacık bir kâğıt olacaktı, ama Fiona bu parçayı genişletip büyütecekti – bunu yapmak yirmi yılını alsa bile. Ve elindeki parça yeterince büyük olduğu zaman, Burton'ı mahvedecekti.

"İşte geldim, Bayan Finnegan," dedi Bay Hurst masasına geri dönerek. Fiona'ya göz attı, sonra duraksadı. "İyi misiniz? Yüzünüz kızarmış gibi görünüyor. Çok mu sıcak geldi? Bir pencere daha açabilirim."

Fiona onu iyi olduğuna temin etti. Hurst, Burton Çayları'nın mevcut durumda hisse başına yaklaşık yirmi dolardan işlem gördüğünü söyledi. Fiona on hisse istedi. Bu çok büyük miktarda bir para ve çok küçük bir başlangıçtı, ama gene de bir başlangıçtı. Hurst masadaki bazı kâğıtları ona doğru itti. Fiona belgeleri doldururken duyguları yüzünden elleri titriyordu. Hurst'ün gözlerini üzerinde hissediyordu. *Bunu görebiliyor mu?* diye merak etti. *İçimdeki öfkeyi görebiliyor mu? Istırabı? Burton'ın oraya soktuğu tüm o karanlık, çirkin şeyleri?* Kâğıtlarla işi bitti, onları geri verirken Hurst'le göz göze geldi. Bakışlarını kaçırmadan adamın gözlerine baktı ve gitgide büyümelerini izledi, derken Hurst bakışlarını kaçırdı. Adamın ifadesi, sanki görmemeyi tercih edeceği bir şeyler görmüş gibiydi.

Fiona yardımları için ona teşekkür etti. Sonra düzenli olarak Burton hissesi satın almak için her cuma daimi bir randevu ayarlamak istediğini söyledi.

"Her cuma mı? Bu hisse senetlerine muazzam bir inancınız olmalı. Şirketin yönetim kurulu başkanını tanıyor musunuz?"

Fiona başıyla onayladı. "Hem de fazlasıyla iyi tanıyorum, Bay Hurst. Fazlasıyla."

Bölüm Kırk Bir

"Oğlan olacak, bunu biliyorum," dedi Will'in gelini Isabelle.

"Nereden biliyorsun," diye sordu kızı Emily başını oya işinden kaldırarak.

"Çok hareketli. Durmadan tekmeliyor. Hiç rahat durmuyor."

"İsmini ne koyacaksın?" diye sordu Will'in en küçük oğlu Edmund.

"Üçüncü William Robertson McClane," dedi Isabelle'in kocası Will Junior, ters dönmüş bir vazonun içine bir golf topu koyarak.

"Bu çok orijinal," diye homurdandı Edmund. Bir berjer koltukta oturuyordu, bacaklarından birini koltuğun kenarından sallandırmıştı. Yaz için Princeton'dan eve gelmişti ve Will Junior'la birlikte şehirde metro projesinde çalışıyordu. "Benim daha iyi bir ismim var, Izzie!"

"Ne?"

"Edmund!"

Ağabeyi ona bir golf topu fırlattı, ıskaladı ve sehpanın kenarında bir çentik açtı.

"Çocuklar..." dedi Will dalgın dalgın, hepsini güldürerek.

"Hâlâ beş yaşında olduğumuzu düşünüyor," dedi ikinci büyük oğlu James.

"Evin içinde birbirinize golf topu atarsanız, düşünürüm elbette," diye yanıtladı Will, toplandıkları büyük ve güneşli oturma odasının Fransız pencerelerinden arazilerinin engebeli tepelerine, uzaktaki atlara ve ötedeki Hudson'a doğru bakarak. Muazzam akşam yemeğinden sonra kendini bu kadar uyuşuk hissetmeseydi bir yürüyüşe çıkabilirdi. Belki de birazdan oğullarından biriyle veya damadı Richard'la çıkardı. Kadınlar evde kalacaktı. Isabelle

hamileliğinin son haftalarındaydı. Onun durumundaki bir kadına yakışır şekilde, artık dışarı çıkıp insanların arasına karışmıyor, sadece ailesiyle ve bayan arkadaşlarıyla görüşüyordu.

Will ailesine baktı ve içinde güçlü bir babalık gururunun alevlendiğini hissetti. Emily ona yazarak hafta sonu için eve, Hyde Park'a gelmesini istemişti. Çok uzun zamandır uzakta olduğunu, onu görmek istediklerini söylemişti. Anneleri olmadığı için kendisini yalnız hissettiğini düşündüklerinden kuşkulanıyordu Will. Evlatlarının bu kadar düşünceli olmalarını takdir ediyordu, ama kendisine kalsa şehirde Fiona'yla birlikte olmayı tercih ederdi. Onu uzun, tembel bir hafta sonu geçirecekleri bir yere, Saratoga veya Newport'a götürmek istiyordu – bu Mary'yi veya Nick'i de davet etmek zorunda kalması anlamına gelse bile istiyordu. Fakat o sırada Emily'nin mektubu gelmiş ve Fiona bunu öğrendiğinde, ona gidip ailesini görmesini söylemişti. Kendisi zaten çay dükkânıyla meşguldü, bütün bir hafta sonu dükkânı bırakamazdı. Hem ayrıca Seamie'yi cumartesi akşamı Coney Island'a götürmeye söz vermişti. Munro'lar, Nick ve Michael da geliyordu. "Eğer Hyde Park konusunda fikrini değiştirecek olursan," demişti Fiona, "ve sosisli sandviç yemek, lunaparkta hız trenine binmek ve sakallı kadını görmek istersen bize katılmandan memnun oluruz."

Will bu düşünceyle irkilmişti. Bazı zamanlar vardı ki, geçmişlerindeki ve sosyal çevrelerindeki büyük farklılıkları bir anda hatırlayıveriyordu. Kendisi Fiona'nın çevresine girdiğinde bazen kendini sıkılgan hissediyor, ama görünüşe bakılırsa onun çevresine girmek Fiona'yı hiç etkilemiyordu. Fiona onun yanında daima büyük bir zarafetle hareket ediyor ve tanıştığı herkesi büyülüyordu.

Will onu sosyeteye tanıştırmaya başlamıştı ve Fiona bu çevrelere daha yeni yeni girdiği halde, her şeyi çok iyi beceriyordu. Will iki gece önce onu ve Nick'i, Metropolitan Sanat Müzesi'nde ünlü peyzaj ressamı Albert Bierstadt şerefine verilen bir partiye götürmüştü. Fiona çok güzel görünüyordu. Turkuaz yeşili bir elbise giymiş, elmas gibi görünen bir çift küpe takmıştı, ama aslında arkadaşı Maddie'den ödünç alınmış yapıştırma küpelerdi bunlar. Elbisesinin çizgileri neredeyse Yunan stilindeydi. Will bir şey fark

etmişti: Fiona en sade kıyafetleri bile en büyük etkiyi bırakacak şekilde giymek gibi bir yeteneğe sahipti.

Elbise seçmeye Nick'le birlikte gittiğini söylemişti. Will kıskanmamak için kendini ne kadar zorlasa da delikanlıyı biraz kıskanmıştı. Bir keresinde Fiona'ya, Nick'le bilmediği bir rekabete tutuşmuş olup olmadığını sormuş ve Fiona kahkahayı basarak onu şaşırtmıştı. Bir rekabet olacaksa asıl *kendisinin* Nick'le rekabet etmesi gerektiğini söylemişti. Will genelde anlardı, ama Nick konusunda hiçbir şey anlayamamıştı. Delikanlı efemine değildi. Sanata meraklı ve kıyafetlerinde aşırılıklar vardı –Liberty of London yelekleri, beyaz keten takımlar, pembe-mor kravatlar– ama Will bu eksantriklikleri onun milliyetine atfetmişti. Delikanlı ne de olsa bir İngilizdi ve bu pek çok şeyi açıklıyordu. Fiona ve Nick birbirlerine çok yakındılar, hatta etle tırnak gibiydiler ve Will birbirlerine gösterdikleri şefkatten biliyordu ki, eğer genç Soames kadınlardan hoşlansaydı kendisinin en ufak bir şansı olamazdı. Fiona'yı memnun etmek için, Nick'le ilgilenmeye başlamıştı ve çocuğun kariyerini ileriye götürmek için çalışıyordu. Bierstadt'ın partisinde, onu hepsi birer sanat koleksiyoneri olan William Whitney, Anthony Drexel ve J. P. Morgan'la tanıştırmıştı.

Fiona'yı da New York sosyetesinin otoriter kraliçesi Caroline Astor'la tanıştırmıştı. Fiona'nın yerindeki çoğu kadın tir tir titrerdi. Ama Fiona hiç heyecanlanmamıştı. O sadece sırıtmış, Caroline'ın elini sıkmış ve, "Muhteşem bir parti, öyle değil mi?" demişti.

Caroline ona sert ve buz gibi davranmış, ama güzel elbisesini nereden aldığını sorma arzusuna direnememişti. "Paris'ten mi?" diye sormuştu. "Yoksa Londra'dan mı?"

"Hayır, Macy's'den," diye yanıtlamıştı Fiona.

Caroline'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, sonra da sıcak bir şekilde gülmüştü. Fiona'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyordu. Son derece yapmacıksızdı. O sevimli ve riyasız haliyle soğuk sosyetikleri ve kendini beğenmiş iş adamlarını büyülüyordu. Hatta –Will onları tanıştırdığı sırada ülkenin en zengin kişisi olan– Morgan'ı bile, adamın otoriter bakışları karşısında gülümseyerek ve sıradan birisiymiş gibi elini sıkarak sersemlet-

mişti. Daha sonra Morgan iyi huylu bir şekilde Will'e yakınarak, Fiona'nın kendisinden zerre kadar çekinmediğini ve korkuyla karışık hafif bir saygı göstermek lütfunda bulunmuş olsa hiç de fena olmayacağını belirtmişti.

Will ona sırılsıklam âşık olmuştu ve bunu ona söylemekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Bir seferinde akşam yemeğinden eve dönerken arabada bunu neredeyse yapıyordu, fakat konuya değindiği zaman onun biraz gerildiğini hissetmişti. Fiona muhtemelen samimiyetinden şüphe ediyordu. Belki de, bir zamanlar Will'e de olduğu gibi, aralarındaki ilişkinin iyi gitmeyeceğinden ve kalbinin kırılacağından korkuyordu. Birisinin ona eskiden bir şeyler yapmış olabileceğine dair bir hisse kapılmıştı Will. Fiona'nın tutkulu bir mizacı vardı – kendisine dokunma, kendisini öpme şeklinden bunu hissetmişti, ama ihtiyatlı bir hali de vardı. Will yakında onu ailesiyle tanıştıracaktı. Bu ona ne kadar ciddi olduğunu gösterecekti. Bunu çocukları için de yapacaktı. Çünkü eğer yapmazsa, eninde sonunda Fiona'yla birlikteyken Will Junior veya James'le ya bir restoranda toslaşacaklar ya da birisi onu Fiona'yla gördüğünü onlara söyleyecekti. Neyse ki hiçbiri "Peter Patır"ı okumamıştı. Hylton'ın Fiona'ya oldukça kanı kaynamıştı. Neredeyse her hafta sütununda ondan bahsediliyordu. Daima onun ne giymiş olduğunu tarif ediyor ve her seferinde ya şık İngiliz genci Nick Soames'in ya da Will'in onun kolunda olduğunu ve onu kimin kazanacağının tahmin edilemez olduğunu belirtiyordu. Belli ki Nick'in cinsel yönelimi ve şaperon rolü onun da gözünden kaçmıştı.

"Baba?" dedi Will Junior. "Sana bir soru sordum. Beni duymadın mı?"

"Hayır, üzgünüm. Dalmışım." Emily'nin kendisine baktığını, sonra bakışlarını gene oya işine çevirdiğini gördü Will.

"Brooklyn hattının mühendislik raporlarının gelip gelmediğini sormuştum."

"Henüz gelmedi. Yarın bekliyorum."

Tekrar sessizlik çöktü. James golf sopasıyla şansını denemeye karar verdi. Edmund havaya bir golf topu fırlattı. Emily kanaviçesinden iğneyi çekti. Will'in gözleri kızının elleri üzerinde

oyalandı. Çok narin ve beyazdı. Fiona'nınkilerle alakası yoktu; onun elleri çalışmaktan daima pürüzlü oluyordu. Geçen gece Rector's'da, şarap kadehine uzanırken Fiona'nın ellerinden birinin üst tarafında bir çizik fark etmişti. Bu görüntü –böylesine küçük sert bir dövüşçü eli– yüreğini burkmuştu. Fiona'nın elleri güzel değildi, Emily'ninkilere benzemiyordu, ama Will'e çok güzel geliyordu.

James öksürdü. Will başını kaldırdı ve havadaki gerginliği net bir şekilde fark etti. Will Junior'ın Emily'ye başıyla işaret ettiğini gördü ve Emily birdenbire ayağa kalkarak Isabelle'den kendisiyle yürüyüşe gelmesini istedi. *Sadece arazide kısa bir yürüyüş*, dedi. Bu ona iyi gelecekti. Isabelle yerinden kocasının yardımıyla kalktı ve hantal hantal Emily'nin peşinden gitti. Will üç oğlu ve damadıyla kalmıştı. Edmund iki golf topu daha almıştı ve ortamdaki gerginliğe kayıtsız halde, topları havaya atıp tutuyordu. Richard arka tarafa gizlenmiş gibiydi. Will Junior ve James şöminenin yanında ayakta duruyorlar, artık golf sopasıyla oynamıyorlardı. Bir şeyler oluyordu. Bugün buraya gelmesini istemelerinin bir sebebi vardı belli ki. Will Junior'a ve James'e bakıp oğullarının kıvrandıklarını görünce, "Pekâlâ, söyleyin bakalım, nedir?" dedi.

"Ne nedir?" dedi Edmund, topları yakalayıp babasına bakarak.

"Baba..." diye başladı Will Junior. "... seninle konuşmak istedik."

"New York'ta konuşamaz mıydınız?"

"Hayır, bu çok kişisel," dedi Will Junior. Ağırlığını bir ayağından alıp diğerine verdi, rahatsız olduğu açıktı.

"Bazı şeyler duyduk," diye devam etti James. "Seni genç bir kadınla görmüşler."

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi Will Junior, "ama oldukça fazla konuşuluyor. Biz sadece... biz sadece bir metrese bu kadar açıkça kavalyelik yapmanın doğru olmadığını düşünüyoruz."

Will oğullarının bu ahlaki kaygıları karşısında gülümsedi. "Bahsettiğiniz kadın benim metresim değil. İsmi Fiona Finnegan. Ona kur yapıyorum. Ayrıca ilave etmeliyim ki, çok saygın bir şekilde. Üzgünüm, bunun kulağınıza geleceğini fark etmiş olmam gerekirdi. Size daha önce söylemem gerekirdi."

"Kur yapmak mı!" diye tekrarladı Will Junior, yüzünde şoke olmuş bir ifadeyle. "Evlenmek niyetiyle mi?"

Will omzunu silkti, bu sorudan rahatsız olmuştu. "Bunun için biraz fazla erken, fakat madem sordun, söyleyeyim; evet... böyle bir ihtimal var."

"Baba!" diye bağırdı Edmund sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Bu harika! Nasıl biri? Güzel mi?"

Will güldü. "Çok."

Will Junior hiçbir şey söylemedi. Sadece duyduklarına inanamıyormuş gibi babasına bakıyordu.

"Ailesiyle tanıştım," diye devam etti Will. "Zamanı gelince onu hepinizle tanıştıracağım."

"Baba biz... olmaz... yapamazsın... bu iş olmaz," dedi James soğuk soğuk.

"Daha yirmi yaşında bile olmadığını duydum. Hem de kız *dükkâncıymış*!" dedi Will Junior, o son sözcüğü sanki ağzında kötü bir tat bırakmışçasına tükürür gibi söylemişti. "Çıldırdın mı?"

"Pardon, anlayamadım?" dedi Will, hem sorudan hem de oğlunun konuşma tarzından hoşlanmamıştı.

"O bizim tanıdığımız biri değil," dedi James. "Ve sadece yaş farkı bile..."

"Ben kırk beş yaşındayım, seksen beş değil, teşekkürler," diye terslendi Will.

Will Junior boydan boya odayı adımladı, sonra gözle görülür bir şaşkınlıkla babasına döndü. "Bunun metro yatırımcılarına nasıl geleceğini bir düşün. Şu anda bir skandalı göze alamayız, hiçbir kötü niyeti göze alamayız. Oyunda Belmont varken bu olmaz."

"Skandal mı?" diye tekrarladı Will, oğluna sanki deliymiş gibi bakarak. "Saçmalama."

"Saçmalamıyorum!" dedi Will Junior sesini yükselterek. "Göremiyor musun..."

"Senin gerçekte neye itirazın olduğunu biliyorum," dedi Will onun sözünü keserek. "Neden bunu dile getirmiyorsun? İşçi sınıfından ve İrlandalı olduğu için, değil mi?"

"Benim itirazım şu ki... senin bu kaçamağın şimdiye kadar uğrunda çalıştığımız her şeyi mahvedecek."

"Will, babamı rahat bırak," dedi Edmund babasını savunmak için atılarak. "O ne yaptığını biliyor. Eğer isterse bir kızla çıkmaya hakkı var."

"Çıkmak mı? Sen çeneni kapar mısın, Edmund?" diye bağırdı Will Junior. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Bunun ne olduğunu sanıyorsun sen? Bir kolej eğlencesi mi? Bu iş hayatı, gerçek dünya, okul değil. Şerefimizi tehlikeye atamayız."

"Evlat, bu kadarı yeter," dedi Will keskin bir sesle. Will Junior'ın yatışması için birkaç saniye bekledi, sonra uzlaşmacı bir ses tonuyla, "Onu tanıyıncaya kadar bekle. Ne kadar harika biri olduğunu göreceksin. Fikrini değiştireceksin," dedi.

"Onunla tanışmaya hiç niyetim yok. Ne şimdi. Ne de sonsuza kadar," dedi Will Junior öfkeyle. Peşinde James ve Richard'la, hışımla odadan çıktı.

Edmund onlarla gitmemişti. "Onlara aldırma baba," dedi usulca.

Will derin derin içini çekti. Tartışmanın ortasında ayağa kalkmıştı. Şimdi tekrar oturdu. "Belki de daha çok erken. Annenizin ölümüne çok yakın."

"Ah, lütfen baba. Annem öleli iki yıl oldu. Will Junior'ın problemi bunun Kongre seçimi adaylığını koymasına çok yakın olması. Senin genç bir kadınla beraberliğin muhafazakâr seçmenlerinin hoşuna gitmeyecek diye endişeleniyor."

"Acımasız davranıyorsun, Edmund. Will Junior hırslıdır, ama o kadar sert değildir."

Edmund omzunu silkti. "Öyle diyorsan öyle olsun. Ben şahsen onun zımpara kâğıdı kadar sert olduğunu düşünüyorum."

"Belki de gerçekten metro anlaşması için endişeleniyordur. Bu işe yüreğini koydu ve çok iyi iş çıkardı. Belki de gerçekten rekabet yüzünden böyle gergindir. Keşke şu anlaşmayı bir yapsak," dedi Will. "O zaman ona yanıldığını kanıtlayabilirim. Eğer kâğıtları imzalatabilirsem artık itiraz edemez. İtiraz edeceği hiçbir şey olmaz."

"Peki itiraz etse ne olur baba? Bırak onu! Ne yapabilir ki? Harçlığını mı kesecek?"

Will oğluna yorgun bir şekilde gülümsedi. "Hayır," dedi, "fa-

kat biraz evvel yaptığı gibi sahneler yaratabilir. Hepiniz benim için çok önemlisiniz. Hiçbirinizi öfkeli veya mutsuz görmek istemiyorum. Metro konusunda çabalarımı iki katına çıkaracağım. O anlaşmayı yapar yapmaz, ağabeyin yelkenleri suya indirecektir, Edmund. Öyle olacak, biliyorum."

Bölüm Kırk İki

Joe için Montague Sokağı sekiz numarayı görmek kalbinde açılmış bir bıçak yarası gibiydi. Tanrı'dan kapının açılmasını ve Fiona'nın tıpkı onu Batı Yakası'na götürdüğü gün olduğu gibi gülümseyerek, parlayan mavi gözleriyle orada olmasını dileyerek evin önünde durdu. Joe geçen yıl bu zamanlarda hâlâ bu sokakta yaşıyordu, hâlâ geceleri basamaklarda erkek arkadaşlarıyla oturuyor, hâlâ bir dükkânın, Fiona'yla bir yaşamın hayalini kuruyordu. Sadece bir yıl önce. Oysa bir ömür gibi geliyordu.

Uzaklaştı, dört numaraya yürüdü ve kapıyı çaldı. Kapıyı babası açtı. "Bak sen şu işe. Hovarda evlat geri dönüyor demek," dedi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, baba."

Peter Bristow oğlunun taşıdığı pembe karanfil demetine baktı ve kaşlarını çattı. "En azından gül getirebilirdin. Onu çok telaşlandırdın. Nerede olduğunu bilmiyorduk. Komşular fısıldaşıyorlardı. Delikanlılar pazarda ileri geri konuşup Peterson'ın senin kıçına tekmeyi bastığını söylüyorlardı. Bütün bu iğrençlikleri ve homurdanmaları dinlemek zorunda kaldım..."

"Üzgünüm, baba. Üzgünüm, tamam mı?"

Peter başını iki yana salladı. "Öylesindir bence de. İçeri gel. Pazar akşamı yemeğimi kapının eşiğinde yemek gibi bir alışkanlığım yok."

Joe gözlerini devirdi ve babasının arkasından içeri girdi; eve geri dönmemeye karar verdiği için memnundu. On altı yaşındaki kardeşi Jimmy; hatırladığından daha uzun ve güzel olan on üç ya-

şındaki Ellen ve saçı çift örgülü, önlüklü sekiz yaşındaki Cathy tarafından epey bir gürültüyle karşılandı. Fırından büyük bir kuzu budu çıkarmakta olan annesini öptü. Bunu görünce neredeyse onu azarlayacaktı –kuzu budunun ne kadar pahalı olduğunu biliyordu– fakat annesi etten gurur duyuyordu, iyi çıkmasından memnundu, bu yüzden Joe hiçbir şey söylemedi. Annesi elindeki karanfilleri gördü, onları alıp bağrına bastı ve Ellen gidip çiçekleri vazoya yerleştirdi. Kız kardeşleri patateslerin ve Brüksel lahanalarının icabına bakarken, Joe kuzuyu masaya götürdü. Yemek için oturduklarında garip bir sessizlik oldu, sonra Cathy, "Annem Millie'nin bebeği kaybettiğini söyledi. Nasıl kaybetti? Karnından fırlayı mı vermiş? Millie bebeği daha bulamadı mı?" dedi.

"Sessiz ol, Cathy!" diye azarladı Ellen.

Joe kuzusunu kesmeyi bıraktı. "Bebek kaybolmadı, hayatım," dedi usulca. "O cennette."

"Ama niçin? Neden orada?"

"Hey! Yemeğini ye ve kendi işine bak sen," diye bağırdı babası. "Artık bebeklerden veya Millie'den asla bahsetmeyeceğiz."

"Aptal!" diye atıldı Ellen kız kardeşine dirsek atarak.

"Ben aptal değilim!" dedi Cathy somurtarak. "Ben sadece dedim ki..."

"Cathy, bana sosu uzatır mısın lütfen, aferin kızım," dedi Rose. "O halde hadi bize yeni işini anlat, Joe."

Joe anlattı, konuyu değiştirdiği için annesine minnettardı. Bitirdiği zaman, babası, "Bana öyle geliyor ki o kadar tecrüben varken biraz daha iyi bir iş yapabilirsin," dedi.

Rose kocasına bir bakış attı.

"Denedim. Tommy aleyhimde konuşup engelliyor. Şimdikini bulduğum için şanslı bile sayılırım," dedi Joe. Bir parça kuzu çiğnedi ve yuttu. "Yine de bu sonsuza kadar sürmeyecek. Paramın çoğunu biriktiriyorum." Bir an tereddüt etti, sonra, "Yeni bir iş için bir fikrim var," dedi.

"Nedir hayatım?" diye sordu Rose heyecanla.

"Yetecek kadar para biriktirir biriktirmez kendi seyyar arabamı satın alacağım, üzerini en iyi mallarla dolduracağım ve iyi semtlerden birinde kapı kapı dolaşarak satış yapacağım. Belki Mayfa-

ir'de. Eğer yeterince para kazanırsam, bir at ve araba alacağım, o zaman daha uzak yerlere gidebilirim. Mesela Knightsbridge'e... Seyyar arabayı da Mayfair güzergâhına götürmesi için başka bir adam tutacağım. Sonra Batı Yakası'nın büyük bir kısmını kapsayana kadar araba ve güzergâhlar eklemeye devam edeceğim." Şimdi canlanmıştı. Eski morali kısmen yerine gelmişti. "Bu şekilde en kaliteli ürünler günlük olarak aşçının veya baş hizmetçinin ayağına gidecek. Böylece malları karıştırıp istediğini seçebilecek, kendisi alışverişe çıkmak veya köşedeki dükkân hangi çerçöpü satıyorsa satsın hiçbirini almak zorunda kalmayacak, anladınız mı? Buna "Montague's – Kalite ve Rahatlığın Buluştuğu Yer" adını vermek istiyorum. Sokağın adı gibi, ne düşünüyorsunuz?"

"Ben harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi Rose.

"Ben senin için çalışırım," dedi Jimmy. "Sabahları sana yardım ederim, öğleden sonra da gelir babama yardım ederim."

"Bunun şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir olduğunu düşünüyorum," dedi babası. "Aşçıların senden mal almasını nasıl sağlayacaksın? Onların zaten gözde dükkânları vardır..."

"Peter..." dedi Rose. Kocası onu duymadı.

"... ayrıca seyyar arabaya hangi malları koyacağını nereden bileceksin? Ve ne kadar koyacağını? Bir malın biterken diğerinden çok fazla kalmış olacak. Bulduğun işte kalıp haline şükretsen daha iyi olur."

"Biraz evvel daha iyi bir iş yapabileceğimi söylemiştin!" dedi Joe, babasının sürekli eleştirilerine, yeni bir fikri düşünmeyi bile reddetmesine kızmıştı.

"Sen şimdilik başını yerden kaldırma ve yine her şeyi eline gözüne bulaştırma," dedi Peter.

Joe peçetesini sıkıp elinde tortop etti. "Buraya neden geri geldiğimi bilmiyorum," dedi gitmek için ayağa kalkarak. "Üzgünüm, anne. Akşam yemeği için teşekkürler."

"Otur yerine!" diye atıldı Rose. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Senin için pişirdiğim yemeği bitireceksin!"

Öfkeyle kocasına döndü ve Joe annesinden yaklaşık otuz beş kilo ağır ve otuz santim uzun olan babasının irkildiğini gördü. "Ve sen Peter, yeni bir fikirle geldiği için aptal olduğunu söyle-

mek yerine bir kez olsun oğlunun arkasında dursan iyi olur. Eğer daha ilk baştan burada birazcık daha teşvik görseydi, asla Covent Garden'a gitmeyebilirdi. Lanet olası Tommy Peterson ve onun lanet kızı gibilerine hiç bulaşmayabilirdi."

Bütün aile sessizdi. Uysal bir şekilde hepsi yemeğe devam etti. Ellen biraz daha et servisi yaptı. Cathy nefret ettiği halde lahanalarını tek bir ses bile çıkarmadan yedi. Joe patateslerine sos döktü. Peter bıçağını bir kuzu parçasına batırdı, sonra istemeye istemeye satılık bir el arabası biliyor olabileceğini söyledi. Belki de depozitini verebilir ve Joe da haftalığıyla gerisini ödeyebilirdi. Rose kocasının elini okşadı ve en büyük çocuğuna umut dolu bir bakış attı.

Yemeğin geri kalanı olaysız geçti. Bittiği zaman, Peter gazetesi ve piposuyla şöminenin önüne oturarak uyuklamaya başladı. Jimmy arkadaşlarıyla buluşmak üzere dışarı çıktı, annelerinin bulaşıkları yıkamasına yardım ettikten sonra Ellen ve Cathy de öyle yaptılar. Rose, Joe'ya Covent Garden'a geri dönmeden önce kısa bir yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Joe istediğini söyledi.

Montague Sokağı'ndan aşağı yürürlerken, Joe'nun bakışları Fiona'nın evine çekildi. Annesi bunu fark etti. "Şimdi orada iki aile var. Biri yukarıda, diğeri aşağıda. Tanrım, onları o kadar özledim ki. Kate benim için kardeş gibiydi," dedi.

Joe başını salladı. O da onları özlemişti. Hatta o kadar çok özlemişti ki, canı acıyordu. Annesine döndü ve sordu: "Onun bir gün beni affedeceğini düşünüyor musun, anne? Beni tekrar seveceğinden değil. Bunu istemek çok fazla, biliyorum, ama belki beni affedebilir."

Rose tereddüt etti. "Bilmiyorum, canım. Yüreğin dayanabildiği şeyler çok şaşırtıcı. İnsanlar kırıldığını söylüyorlar, ama kırılmıyor. Kırılsaydı daha kolay olurdu. Sadece atmaya son veriyor, hissetmeye son veriyor." Köşeyi döndüler. "Affedebileceğini sanıyorum. Oluyor. Bir zamanlar ben de babanı affetmiştim."

"Ne için? Sefil yaşlı bir adam olduğu için mi?"

Rose başını iki yana salladı ve Joe annesinin birdenbire dalgın ve hüzünlü göründüğünü fark etti.

"Ne için, anne?"

"Sen sadece altı, Jimmy de üç yaşındaydı. Ellen da yeni doğmuştu. Baban bizi terk etti. Spitalfields pazarında çalışan dul bir kadınla birlikte olmak için. Kadın güzel değildi, fakat çocukları büyümüştü ve tamamen kendisine ait bir odası vardı."

"Benim kendi babam mı yaptı bunu?" dedi Joe afallayarak.

Rose başını salladı. "Evlilikle, babalıkla ve yeni bir bebekle başa çıkamadı. Hiç paramız yoktu. Benim ailemin yanında yaşıyorduk. O babasının yanında çalışıyordu. Çok kötü bir dönemdi."

"Ama sen başa çıkabilmişsin, anne."

"Elbette çıktım, çocuklarımın bana ihtiyacı vardı. Ben başa çıkmayı başardım. Ama o başaramadı."

Joe annesine baktı, hâlâ şok durumundaydı.

Rose onun yüzündeki ifadeye güldü. "Erkekler zayıf olanlardır, hayatım. Bilmiyor muydun? Ah, çok fazla gürültü yaparsınız, ama kuvvetli olan kadınlardır. Önemli olan burası. Burası," dedi, parmaklarını kalbine değdirerek. Anılarla yüzünde acılı bir ifade belirdi. "Yepyeni bir bebek. Sürekli sancısı var. Meme emmiyor. Beni hiç uyutmuyor. Jimmy ve sen de ufacıksınız. Ancak yemeğe kadar yetecek paramız var. Ve sonra kocam kalkıp beni terk ediyor." Acı acı güldü. "Ve öz babam onu kaçırmak için ne yaptığımı soruyor bana. Tanrı'ya şükürler olsun ki annem vardı. O olmasa başa çıkamazdım."

"Ne oldu peki? Geri mi geldi? Ona izin mi verdin?"

"Evet. Bir ay içinde geri döndü. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış olarak."

"Neden onu geri aldın?"

"Kocama ihtiyacım vardı. Sizin babanıza ihtiyacınız vardı. Ve ben de o pis herifi seviyordum. Biraz zaman aldı, ama onu affettim. Üzgündü ve sonradan çok çalıştı. Yaptıkları beni çok incitmiş olsa da, onu anlayabiliyordum. Sizin ağlayıp zırlamalarınızdan ben bile çekip gitmek istiyordum."

"Vay canına, babama bak sen," dedi Joe. "Hiç bilmiyordum."

"Belki artık babanı daha iyi anlarsın, canım. Neden böyle olduğunu. Fazla dikkatli ve ihtiyatlı. Yanlış bir adım atmaktan ve yine her şeyi eline yüzüne bulaştırmaktan korkuyor. Belki de

sana bu yüzden kızıyordur. Onunla aynı hatayı yaptın." Joe başını salladı. "Tüm bunların anlamı şu ki, Fiona seni affeder mi affetmez mi bilmiyorum. Bunu söyleyecek olan ben değilim. Fakat onun seni ve senin onu ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum. Ve hayatının geri kalan kısmını, en azından Fiona'nın seni affedip affetmeyeceğini görmeyi denemeden geçirmemelisin."

"Denemek istiyorum anne. Keşke onu bulabilsem."

Rose kaşlarını çattı. "Hiçbir şey bulamadın mı? O dedektifle bile mi?"

"Sadece Roddy'nin evinin civarında bir dükkâna bazı şeyleri rehin bıraktığını öğrenebildik. Hepsi bu."

"Fiona becerikli bir kız, nerede olursa olsun iyi olduğundan eminim. Ve eminim ki o şekilde gitmesi için kendi sebepleri vardır, ama gene de çok tuhaf."

Joe bunun kendisini de endişelendirdiğini söyledi. Annesine daha önce onu telaşlandırmak istemediği için söylemediği bir şeyi de söyledi –Stan Christie'yle olan dalaşmasını.

"Ah, Joe, tüm bunlar kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi Rose kaygıyla. "Nasıl oluyor da Melon Sheehan, Fiona'dan bir şey istiyor?"

"Roddy'ye göre, Sheehan onun para çaldığını söylemiş ve parasını geri istiyormuş."

"Ne? Bu çok saçma! Fiona kimseden bir şey çalmaz. Ayrıca gideceği yeri Roddy'ye söylememek de hiç onun yapacağı bir şey değil. Roddy, Fiona için baba gibiydi. Paddy öldüğü zaman Kate'e yazmayan ve beş kuruş para yollamayan öz amcasından bile daha yakındı."

Joe yürürken durdu. Annesini omuzlarından tuttu. "Amcası..." dedi yavaşça.

"Evet. New York şehrinde yaşıyor. Bir dükkân sahibi sanırım. Kate'in bana Charlie'nin oraya gitmek ve onun için çalışmak istediğini anlattığını hatırlıyorum."

"Anne, işte bu!" diye bağırdı Joe. "Fiona'nın gittiği yer orası. Bundan eminim! Başka nereye gitmiş olabilir ki? Özellikle Jamie'ye bakması gerekiyorken. Amcasının adını biliyor musun? Adresini?"

"Bilmiyorum. Tabii ki Finnegan olmalı, ama ilk ismini bilmiyorum. Roddy biliyordur. Belki adresini bile biliyordur."

"Anne, ben gidiyorum," dedi Joe heyecanla. "New York'a. O orada, bunu biliyorum. Parayı bir araya getirir getirmez gidiyorum. Epey bir paraya ihtiyacım olacak, sanırım. Oraya gitmeye, onu ararken bir odaya ve karnımı doyurmaya yetecek kadar. Kendi işimin başına geçmem lazım. Kendi işimi yaparsam, Ed için çalışarak kazandığımdan çok daha fazlasını kazanabilirim."

"Hadi geri dönelim ve babana bahsettiği el arabasını soralım. Benim bir kenara ayırdığım biraz cep harçlığım var, depozitoya yardım edebilirim," dedi Rose.

Joe onu öptü. "Teşekkürler, anne. Yine de eve gitmeden önce Roddy'ye gidelim. Bakalım adresi biliyor mu. Biliyorsa, hemen yazabilirim."

"Tamam," dedi Rose. "Hadi gidelim." Yanlış yöne doğru yürümeye başladı.

"Hayır, bu taraftan," dedi Joe onu kolundan çekiştirerek. "Hadi anne, çabuk!"

Bölüm Kırk Üç

Fiona elindeki deri kaplı kitabın sayfalarını çeviriyordu.

"Kimin kitabı?" diye sordu Will.

"Alfred Lord Tennyson'ın *Toplu Şiirleri*."

Will üstten şöyle bir göz attı. "Bir ilk baskı. Çok nadir. Venedik'te basılmış," dedi, elindeki şarap şişesinin tozunu silerek. "Tennyson'ı sever misin?"

"Okulda ezberlemek mecburiyeti olmasaydı sevebilirdim," diye yanıtladı Fiona. Gözlerini kapadı, kitabı göğsüne bastırdı ve Engeli Aşmak şiirini mükemmel bir şekilde ezbere okuduktan sonra son mısrada gözlerini tekrar açtı.

"Bravo!" dedi Will alkışlamak için şişeyi bırakarak. Ceketiyle kravatını çıkarmış ve deri bir kanepenin üzerine koymuştu. Üze-

rinde tiril tiril beyaz bir gömlek –manşetleri, dikdörtgen biçiminde altın rengi düğmelerle tutturulmuştu–, ipek bir yelek ve ince, hafif yünlü bir pantolon vardı.

Fiona onun övgüsüyle kızardı. Kitabı en az beş metre yüksekliğindeki meşe kitaplığın alt tarafındaki yerine geri koydu. Will'in muazzam kütüphanesinin duvarlarında daha düzinelerce kitap sıralanmıştı. Raylar üzerine yerleştirilmiş merdivenler yukarıdaki raflara erişmeye imkân veriyordu. Kütüphane Michael'ın tüm dairesinden iki kat daha büyüktü, fakat koca bir alanı –Beşinci Cadde'nin köşesinden Altmış İkinci Sokağa kadar uzanan bir alanı– kaplayan bir malikânede tek bir odadan ibaretti. Bu Will'in evini ilk ziyaretiydi. Will onu Nick'in eşliğinde Delmonico's'da akşam yemeğine götürmüştü. Yemekleri biter bitmez, onlar şehrin yukarı tarafına, Nick ise bir ressam arkadaşıyla buluşacağını söylediği aşağı kısmına yönelmişlerdi. Ikisi gece yarısından önce Del's'de tekrar buluşmak, sonra da Sekizinci Cadde'ye devam etmek üzere sözleşmişlerdi ve Michael bundan hiçbir zaman haberdar olmayacaktı. Bunu daha önce de iki kez yapmışlar ve henüz yakalanmamışlardı. Bu Fiona'nın Will'le yalnız kalabileceği tek zamandı. İlk seferinde parkta yürüyüşe çıkmışlar, ikinci seferde ise arabayla dolaşmışlardı. Yanlarında üçüncü bir kişi olmaksızın birbirleriyle konuşabiliyorlar ve birbirlerine birkaç kaçamak öpücük de verebiliyorlardı.

Malikâneye vardıklarında –sadece bir saat önce– Will ona büyük bir tur attırarak evi gezdirmişti. Sadece içinde yürümek bile bir saat sürmüştü. İnanılmaz büyük ve afallatacak kadar gösterişliydi. Bir kabul salonu, iki konuk odası, üç salonu, bir yemek salonu, sonsuz koridorları, bir oturma odası, bir oyun odası, birkaç çalışma odası, bir galerisi, bir limonluğu, devasa mutfakları, üç yüz kişi alabilecek bir balo salonu, hangi maksada hizmet ettiği belli olmayan birkaç odası ve Will'in muazzam kütüphanesine ilaveten yine çeşitli yatak odaları, banyoları ve hizmetkârlar için ayrı bir bölümü vardı. Fiona buranın evden ziyade bir saray olduğunu düşünüyordu ve tüm oymalı mermerleri, altın yaldızları, renkli panelleri, duvar halılarını, ipek perdeleri, kristal avizeleri, yağlıboya tabloları ve heykelleri kavramaya çalışırken birkaç kez

tökezler gibi olmuştu. Bunalmış bir şekilde nihayet nispeten daha az eşyalı kütüphaneye geldiklerinde, bundan memnun olmuştu. İçeride sadece düzenli raflar, iki masa ve şöminenin önüne yerleştirilmiş iki deri berjer koltukla bir kanepeden oluşan bir oturma grubu vardı. Yaz olmasına rağmen soğuk bir geceydi ve kâhya onlar için bir ateş yaktırmıştı. Odayı ateşin ışığının yanı sıra birkaç şamdandan gelen parıltılar aydınlatıyordu.

"Will..." dedi Fiona, önündeki binlerce kitabı kavramak için yavaşça kendi etrafında dönerken. "Tam olarak kaç kitabın var?"

Will sorun çıkaran bir tirbuşonla mücadele ederken birkaç saniye düşündü. "Üç aşağı beş yukarı yüz bin kadar."

"Vay canına!" diye fısıldadı Fiona, duvar boyunca yürürken cilalı taş zeminde ayakkabısının topukları tıkırdıyordu. Mantarın patlama sesini duydu.

"Ah! İşte oldu. Margaux sever misin, Fiona? Bu '69 mahsulü. Senden daha yaşlı."

Fiona omzunu silkti. "Bilmiyorum. Hiç içmedim. Sen beni Delmonico's'a götürünceye kadar hiç şarap içmemiştim. Sadece şampanya. Nick gemide sadece şampanya içiyordu, bu yüzden ben de içtim."

Will ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Gerçekten mi? Londra'dayken ne içiyordun?"

"Çay."

"Yani yemeğinle demek istedim. Akşam yemeğinle."

Fiona çenesine dokundu. "Hmm... öğlen yemeğimle. Ve akşam yemeğimle. Bir düşüneyim. Ah, evet, şimdi hatırladım... çay. Ha bir de çay içiyorduk tabii. Ayrıca şey de vardı... çay. Çoğu zaman köşedeki dükkândan orta karar bir Assam, fakat ara sıra *kutsal*" -bu sözü söylerken kirpiklerini kırpıştırdı- "Darjeeling, eğer doklarda bir sandık kırılmışsa ve babamla arkadaşları ustabaşı fark etmeden alabildilerse."

Will ona bir bakış attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Fiona sırıttı. "Bir dok işçisinin ücretiyle ne içtiğimizi sanıyorsun?"

"Ne kadardı?"

"Yirmi küsur şilin. Yaklaşık beş dolar."

Will yüzünü buruşturdu. "Tahminime göre o parayla şarap içemezsin, değil mi? Ama şimdi içebilirsin. Hadi, gel de şunu bir dene."

Will kanepeye yerleşti. Fiona da ona katıldı. Burada onun kütüphanesinde olmaktan hoşlanmıştı. Will'e yakın oturunca kendini güvende hissediyordu. Onunla nereye giderse gitsin, daima güvende hissediyordu kendini. Bunlar güzel duygulardı. Gerçi âşık olmanın o nefes kesen, gözü kara, özlemle yüklü duyguları kadar güzel değildi. Bu duyguları yaşamayı ne kadar isterse istesin, hâlâ yakalayamıyordu onları. Fakat yakalayacaktı. Bundan emindi. Zaman içinde. Daha hâlâ çok erkendi. Ne de olsa Will'i çok az tanıyordu. Henüz ona âşık olacak kadar uzun zamandır görüşmüyorlardı. Hâlâ âşık olma *sürecindeydi*. Ve bu tamamen farklı bir şeydi.

Will iki kadeh şarap doldurdu. Fiona birine uzandı ama Will kadehi geriye çekti.

"O kadar çabuk değil. Dünya üzerindeki en iyi şaraplardan birini içmeden önce küçük bir ders."

"İçip tükürecek miyim? Gemide şarap-tadım dersi vardı. Onları izledim. Önce ağızlarında döndürüyorlar, sonra da bir kaba tükürüyorlardı."

"Sen bunu bir tükür de ne oluyor gör! Seni asarım!"

"Güzel bir şey öyleyse?"

"Çok. Kapa gözlerini."

Fiona gözlerini kapadı. "Şimdi ne yapıyorum?"

"Ağzını kapa. Sadece birkaç saniye. Bunu başarabilir misin?"

Fiona kıkırdadı.

"Önce kokusunu içine çekerek teneffüs et," dedi Will, kadehi onun burnunun altına tutarak. "Güzel derin bir nefes al." Fiona kendisine söyleneni yaptı. Will'in yakınlığını, sıcaklığını, sesindeki titreşimleri hissedebiliyordu. "Ne kokusu alıyorsun?"

"Hmm... üzüm?"

"Başka ne?"

Fiona kokuyu tekrar içine çekti. "Kuşüzümü sanırım. Evet, kuşüzümü. Ve... ve biber mi? Aslında başka bir şey daha var sanki... buldum – vanilya!" Gözlerini açtı.

"Çok iyi. Mükemmel bir burnun var. Çok etkilendim."

Will, Fiona'ya kadehini verdi. Kurşunlu kristalden yapılma kadeh bir tuğla kadar ağırdı. Fiona ağız dolusu bir yudum şarap alarak yuttu. İçimi kadife gibiydi. Bir yudum daha alınca tüm vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Will'in kendisine çok yakın oturduğunu fark etti. Onun sıcak kahverengi gözlerindeki bakırımsı benekleri, üst dudağının yukarısındaki küçük çili, saçlarındaki hafif griliği görebiliyordu. Kolalı çamaşır, deri ve temiz cilt kokuyordu Will. Kokusu harikuladeydi, bir kadeh eski şaraptan çok daha güzeldi. Bu koku Fiona'nın yanaklarını renklendirmiş ve parıldamasını sağlamıştı. Will'in kendisini öpeceğinden emin, bunu yapmasını isteyerek birkaç saniye onun gözlerinin içine baktı. Ve sonra Will onu öptü.

"Dudakların da harika," dedi Will, şarap kadehini elinden alıp masaya koyarken. Boynunu ve kulağının arkasını öpünce, Fiona ürperdi. Kumaşın üzerinden sıkıca fakat nazikçe göğüslerini okşayınca iç geçirdi. Will kendinden emindi. Ona emin bir şekilde dokunması, Fiona'ya Will'in bir çocuk olmadığını tekrar hatırlattı. Will'in bir zamanlar bir karısı vardı ve Fiona amcasına inanacak olursa metresleri de olmuştu. Ne yaptığını biliyordu. Will'in ellerinin sırtında dolaştığını, oradaki düğmeleri çözdüğünü, iç gömleğinin askılarını omuzlarından kaydırdığını hissedince, birdenbire Will'in kendisini bu gece neden buraya getirdiğini, parkta yürümek yerine neden eve geldiklerini anladı.

"Will, yapma..." dedi nefes nefese, buna hazır değildi.

Fakat Will durmadı. Titreşen mumlar kitap raflarına, şaraba, deri kanepeye, kendi tenine sıcak bir parıltı yayarken, Will çıplak göğüslerini okşamaya, dudaklarını öpmeye, parmaklarını eteğinin altına sürüklemeye devam etti. Yetenekliydi. Fiona'nın tam olarak neresine ve nasıl dokunacağını biliyordu. Elleri ve dudakları Fiona'yı güçsüz bırakıyor, bacaklarının arasının sızlamasına neden oluyordu. Fiona, Will'in elbiselerini çıkarıp onu kendine doğru çekmek istiyordu. Arzudan mest olmuştu, artık durmasını istemiyordu. Onun vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissetmek, onu kendi içinde hissetmek istiyordu. Will onu tekrar öptükten sonra, "Benimle yatağa gel, Fiona, seni istiyorum... seninle sevişmek istiyorum," dedi.

Fiona dondu. Sadece birkaç saniye önce damarlarında ateş vardı, şimdiyse buz. Onun kollarından koparak uzaklaştı. "Hayır, Will," dedi keskin bir sesle. "İstemiyorum... ben... yapamam."

Will kanepede arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Ne oluyor? Neyin var?" diye sordu.

"Ben... ben hamile kalabilirim."

Will tek gözünü açtı ve ona baktı. "Araçlar var, biliyorsun. Ben korunabilirdim."

"Şey... sadece bu değil... yapamam... ben..."

"Sorun değil, Fiona," dedi Will, uzanıp elini tutarak. "Hazır değilsin. Bunu bilmem gerekirdi. Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. Ben çok aceleci davrandım."

"Hayır, Will, davranmadın," diye konuşmaya başladı Fiona, "ben... ben senin de... ben sadece..."

"Şşşş," dedi Will, öpüp onu susturarak. İç gömleğini toparladı. "En azından şunları gözümün önünden çek, olur mu? Benim de dayanma gücüm bir yere kadar."

Fiona düğmelerini iilikledi. Yanakları yanıyordu, ama bunun utançla alakası yoktu.

Yalan söylemişti. Will'e. Kendisine. Kendini geri çekme sebebinin hamilelik korkusu olduğuna inandırmıştı Will'i, oysa bunun gerçek sebebini biliyordu, biliyor ve kabul etmeyi reddediyordu. Will'in sözleri... *Seni istiyorum! Seninle sevişmek istiyorum* – bunlar Joe'nun sözleriydi, o öğleden sonra Covent Garden'da onun dar yatağında seviştikleri zaman, Joe "Seni seviyorum ve daima seveceğim," dediği zaman söylediği sözlerdi. Bu sözler Will'in ağzından çıkar çıkmaz zihni gene Joe'nun görüntüleriyle dolmuştu. Joe'nun küçük kakao tenekelerini kucağına boşaltması, minik safirli yüzüğü vermesi, onu kollarına alıp havaya kaldırması. Dokunuşları, tek beden, tek yürek, tek ruh haline gelinceye kadar kendisine açılması.

Bu görüntüler ona işkence ediyordu. Will'le birlikte olmak, sadece onu düşünmek, sadece ona âşık olmak istiyordu. Hayatına devam etmek, Joe'yu geride bırakmak istiyordu. Çok istiyordu. Ve buna çalışıyordu, fakat hiçbir işe yaramıyordu. Joe daima geri geliyordu. Onunkine benzeyen bir ses duyar duymaz, gözüne

neredeyse onunki kadar mavi bir çift göz ilişir ilişmez veya aynı ukala yürüyüşe sahip bir delikanlı görür görmez, Joe yine onunla birlikte oluyordu – aklında, kalbinde oluyordu.

"Fiona?" dedi Will usulca. "Onlar gözyaşı mı?"

Fiona çabucak yanaklarını sildi, utanmıştı. Ağladığının farkında değildi. Will cebinden bir mendil çıkarıp onun gözlerini sildi. "Seni üzdüm, özür dilerim. Bu kadar ısrarcı olmamalıydım. Ben salağın tekiyim. Gerçekten. Ağlama sevgilim. Kalbim parçalanıyor." Onu kendine çekmiş fısıldıyordu. "Senden asla faydalanmayacağım. Asla. Seni incitmektense ölürüm daha iyi. Sadece kendimi kaybettim, hepsi bu. Sana olan duygularım çok güçlü." Fiona'yı serbest bıraktı, gözlerinin içine baktı ve, "Ben bu konularda pek iyi değilim, Fiona," dedi. "Ticaret söz konusu olduğunda içini bayana kadar konuşabilirim, bunu şimdiye kadar öğrendiğinden eminim, ama kalple ilgili konulara gelindiğinde ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hep öyle oldu." Bir an durdu, sonra, "Sana bunu daha önce hiç söylemedim..." dedi.

Fiona ellerini kenetledi. *Hayır, Will*, diye düşündü. *Şimdi değil. Lütfen, lütfen, şimdi olmasın.*

"... sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum, ama ben, şey... korktum sanırım. Duygularıma karşılık vermeme ihtimalinden. Ben... ben seni seviyorum, Fiona."

Bunu neden söylemişti? Neden şimdi? Neden mükemmel bir gecede, yemekten sonra kol kola yürürlerken, gülerlerken ve Joe'ya dair düşünceler milyonlarca mil uzaktayken yapmamıştı ki? Böyle geceleri olmuştu. O geceler Fiona'ya umut vermiş, onu Joe'yu unutabileceğine inandırmıştı.

Will dudaklarını şefkatle, sevgiyle öptü. Fiona'nın cevabını bekleyerek gözlerinin içine bakıyordu.

Will'e bunun yürümeyeceğini söyleyecekti. Başka bir erkeği sevdiğini ve daima seveceğini söyleyecekti. Onu kalbinden çıkarmaya çalıştığını, ama yapamadığını. Onu severek yaşlanacağını. Onu sevdiği için kendisinden nefret ettiğini.

Ama bunun yerine, "Ah, Will... ben... ben de seni seviyorum," dedi.

Bölüm Kırk Dört

"Senin bunu yapmana izin vermemeliydim. Tüm bu yürüyüş için daha çok erken," diye huysuzlandı Fiona.

"Ah, bu kadar yaygara yapma! Ben gayet iyiyim," diye dayılandı Nick. "Herkes bana sanki çok nadide, solan bir çiçekmişim gibi davranıyor. Kuvvetli bir meltem esse düşecekmişim gibi. Ben daha önce de dışarı çıktım zaten, bunu biliyorsun. Partiler, akşam yemekleri falan. Artık hasta değilim!"

"Evet, ama kesinlikle huysuzun tekisin."

"Özür dilerim," dedi Nick, pişman olmuş gibi görünmeye çalışarak. "Ama ben iyiyim, Fee. Gerçekten."

"Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Yalan falan yok. Kendimi iyi hissediyorum. Sadece bize gösterilen saçmalıklardan dolayı cesaretimi kaybettim, hepsi bu."

Yaklaşık on metre önlerinde, Irving Place ile On Sekizinci Cadde'nin köşesinde, emlakçı döndü ve, "Her şey yolunda mı, Bay Soames? Yorulmadınız, değil mi? Bundan sonraki yeri beğeneceğinizden eminim. Orası tam bir mücevher," dedi.

"Eminim öyledir. Köpek kulübeleri ne kadar mücevher olabilirse artık," diye mırıldandı Nick. Galerisi için yeni bir yer bulmaktan umutsuzdu. Çöküp yatağa düşmesinden bu yana iki ay geçmişti ve işe geri dönmek için can atıyordu.

"Tüm bu yürüyüş beni korkunç susattı. Keşke biraz oturacağımız ve bir şeyler içebileceğimiz bir yer olsa," dedi, kolunu Fiona'nın koluna geçirerek. "Civarda bir çay salonu olmalı. Daha buralara bakmadın mı?"

"Hayır, ama bakmalıyım. Başka yerlerde şansım yaver gitmiyor. Gerçi bugün senin olduğundan daha başarılı olacağımı sanmıyorum. Uygun hiçbir şey yok gibi görünüyor. Her yer ya çok küçük ya da çok pahalı."

Nick başıyla onayladı. "Eskisi gibi bir yeri bir daha bulabilece-

ğimi hiç sanmıyorum. Orası mükemmeldi. Will bir şey bilmiyor, değil mi?"

"Hayır, ona sordum."

"Yakışıklı Bay McClane nasıllar?"

"Çok iyi. Ben... ben ona âşığım, Nick."

Nick birdenbire durdu, Fiona'nın açıklamasıyla şaşkındı. "Bu kadar çabuk mu? Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Fiona canlı bir şekilde.

Aşırı canlı şekilde. Bu biraz fazla ani oldu, diye düşündü Nick.

"Bana tekrar âşık olacağımı söylemiştin, hatırlıyor musun? Joe'yu tamamen unutacağımı? Eh, unuttum işte. Sana inanmamıştım, ama haklıydın. Gerçekten unuttum."

Nick ona kuşkuyla gülümsedi. "Bu harika," diye konuşmaya başladı. "O çok..."

"O çok harika bir adam," dedi Fiona keskin bir şekilde. "Akıllı, iyi ve nazik. Ve beni seviyor. Bana öyle söyledi."

Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, eski alabalık? Beni mi, yoksa kendini mi? diye düşündü Nick. Fiona ondan başka tarafa bakıyordu ve yüzü çok donuk görünüyordu. Kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. Gözleri sert ve gergin görünüyordu.

"Nihayet ailesiyle tanıştın mı?" diye sordu Nick.

"Hayır, tanışmadım. Şu anda o konu oldukça zor. Görünüşe göre Will'in büyük oğlu babasının benimle görüşmesi fikrinden hoşlanmıyor. Sanırım şeceremi beğenmedi."

"Ah, gerçekten mi? O ciğeri beş para etmez herif kim olduğunu sanıyor ki?" dedi Nick öfkeyle. "Ailesinde senin gibi birisi olursa kendini şanslı sayması gerekir. Lanet olası Amerikalılar ve kahrolası özentilikleri! İki nesil boyunca keresteden para kazanınca kendilerini aristokrat zannediyorlar."

Fiona onun yiğitliğine gülümsedi. "Peki ya sen kimsin, seni züppe?" diye dalgaraçti Nick'in koluna girerek. "Aksi Dükü mü? Veliaht Prens Huysuz mu?"

"Onun gibi bir şey," dedi Nick aniden içine kapanarak. Fiona'nın saçma unvanları kulaklarına tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Birisi onu unvanıyla çağırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birisinin bunu bir daha yapacağından da kuşkusu vardı.

Böylesi onun için fark etmezdi. Kendi soyağacı ona üzüntüden başka hiçbir şey getirmemişti. İngiltere'den ayrıldığı zaman soyağacını geride bırakmıştı ve artık bunun en ufak bir parçasını bile istemiyordu.

"Bak, Prens Velveleci, yine şu evin önünden geçiyoruz," dedi Fiona.

"Hı?" dedi Nick, yeni bir konunun çıkmasından memnun olarak.

"Şu metruk ev. İki kere önünden geçtik. Birisi bir evi nasıl böyle çürümeye terk edebilir?" Fiona onun kolunu bıraktı ve güneş ışığına karşı gözlerini kısarak eve doğru yürüdü. Nick, onun ilgisini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu görmeye çalışarak eve baktı. Ön tarafında güzel bir gül çalısı ve kapının üzerinde asılı kırmızı bir sarmaşık olmasına rağmen, yıkık dökük bir enkazdan başka bir şey değildi.

"Bay Soames?" diye seslendi emlakçı.

"Hadi, Fee," dedi Nick. "Adam bizi çağırıyor. Aşırı karanlık, aşırı kasvetli, kodes gibi bir yer daha görmeye hazır mısın?"

Emlakçı onlara dört mekân daha gösterdi, ancak Nick hiçbirini beğenmedi, derken adam yeni bir yer çıkarsa ona haber vereceğine söz vererek onları tekrar Irving ile On Sekizinci Cadde'nin köşesinde bıraktı.

"Bir şeyler yiyelim mi, Fee?" diye sordu Nick; Fifth Avenue Oteli'nin faziletlerini yeni Child's Restoranlarından birinin lekesiz beyaz döşemeli zemini ve enerjik bayan garsonları ile karşılaştırmaya çoktan başlamıştı bile. "Çay ve çörek mi? Yoksa dondurmalı gazoz mu? Gerçi şu yeni çıkan kremalı ve fındıklı... Fee?"

Fiona'nın hemen yanında olduğunu zannediyordu, ama değildi. Fiona birkaç metre ötede duruyordu – gene metruk evin önündeydi. Ellerini ön bahçeyi kaldırımdan ayıran demir çitin üzerine koymuştu. Tahta çakılarak kapatılmış yukarıdaki yüksek pencerelere hülyalı hülyalı bakıyordu.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu yanına giderek.

"Bu ev bir zamanlar çok çarpıcı olmuş olmalı."

"Artık değil. Yukarıdan saçaklar düşüp ikimizi de öldürmeden uzaklaşalım."

Ama Fiona kıpırdamadı. "Bir zamanlar birisi burayı sevmiş olmalı. O gül oraya kendi kendine gelmemiştir herhalde. Ayrıca şunlara bir bak..." Çitin üzerinden eğildi ve uzun mavi bir hezaren çiçeğine dokundu. "Birisi burayı öylece bırakmış, Nick. Öylece uzaklaşıp gitmiş. Bir insan nasıl böyle bir şey yapabilir?"

Nick sabırsızlıkla içini çekti. Gitmek istiyordu. Yorgun ve açtı, fakat bundan daha da fazlası vardı. Huzursuzdu; içinde biri tarafından izlendiklerine dair nahoş bir his vardı. Kendisine saçmalık ettiğini söyleyerek etrafına bakındı. Fakat etmiyordu. İki ev aşağıda kaldırımı süpüren bir adam vardı ve mutsuz gözlerle onları izliyordu.

"Hey! Siz ne yapıyorsunuz orada? Bu sokakta aylak aylak dolaşılmaz," diye bağırdı.

"Biz aylak aylak dolaşmıyoruz," dedi Fiona. Çiti bıraktı ve adama doğru birkaç adım attı. "Hayran hayran binaya bakıyoruz."

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Nick.

"Pencerelerine niye tahta çakıldığını biliyor musunuz" diye sordu Fiona, adama.

"Elbette biliyorum. Bekçisi benim, değil mi?"

Fiona adama yaklaştı ve kendini tanıttı. Nick'in onu izlemekten başka seçeneği yoktu. Bekçi onlara kendi adını –Fred Wilcox– söyledi ve Esperanza Nicholson adındaki yaşlı bayan sahibi adına binaya baktığını söyledi.

"Hanımefendi burayı neden terk etti?"

"Bundan size ne?" diye sordu Wilcox.

"Bu kadar güzel bir evin mahvolması bana üzüntü veriyor."

"Evet, üzücü bir durum," dedi Wilcox bu sefer daha az huysuz bir ifadeyle, Fiona'nın dürüst açıklamalarıyla biraz yumuşamıştı. "Elli küsur yıl önce, Bayan Nicholson'ın babası evi ona düğün hediyesi olarak vermiş. Balaylarından döndükten sonra kocasıyla burada yaşayacakmış. Evin her yerini yeniletmiş – mobilyalar, halılar, duvar kâğıtları. Her şey en kalitelisinden yapılmış. Sonra, düğünden bir gün önce, evleneceği kişi onu terk etmiş. Bu onu mahvetmiş. Hanımefendi de babasıyla yaşamaya başlamış, insanlardan uzaklaşıp bir münzevi olmuş. Yaşlı adam gitti, yıllar önce öldü, fakat o hâlâ babasının evinde yaşıyor. Bu evi de pencerele-

rine tahta çaktırarak kapattırdı ve çürümeye terk etti. Asla burada yaşamak istemiyor. Kiraya vermeyi veya satmayı da reddediyor."

"Adeta olup bitenler için evi cezalandırıyor," dedi Fiona. "Bay Wilcox, evi görmemizin bir çaresi var mı? İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır, bunu yapmanıza izin veremem," dedi Wilcox başını iki yana sallayarak. "Orada zarar görebilirsiniz."

Nick bir fincan çay içebileceğinden ümidini kesmişti. Keyifsizdi, çünkü galerisi için bir yer bulamamıştı. Gramercy Park'tan ayrılmak ve bu verimsiz öğleden sonrayı geride bırakmak istiyordu. Yine de bu eve girmemeyi teklif etmemesi gerektiğini biliyordu. Fiona bir şeyi kafasına koyduğu zaman onu durdurmanın çaresi yoktu. Cebini karıştırdı, bir dolar çıkardı ve süreci hızlandıracağını umarak Wilcox'a uzattı. Hızlandırmıştı.

"Tamam o zaman, işte bahçe katının anahtarı," dedi bekçi, Fiona'ya eski, kararmış bir anahtar uzatarak. "Eğer başınıza bir şey gelirse, eğer orada aptal boyunlarınızı kıracak olursanız, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. İçeriye gevşemiş bir tahtanın arasından girdiniz, tamam mı?"

"Tamamdır," dedi Nick. Döndü ve daha şimdiden dıştaki demir kapıdan içeri girmiş olan Fiona'nın peşinden yola koyuldu. Yabani çiçeklerin ve otların arasından kendine yol açarak, Fiona'nın açmak için mücadele ettiği evin kapısına ulaştı. "Eğer gözüme sıçan falan ilişecek olursa ben gidiyorum," dedi.

"Hadi, anahtarı çevirmeme yardım et. Yerinden oynatamadım. Sanırım kilit paslanmış."

Nick tüm gücünü kullandı. "Sıkışmış. Bekle... işte oluyor."

Fiona içeri girme hevesiyle onu itekledi. İterek kapıyı açtı ve aceleyle içeri girdi. Kafasına çürümüş ahşaptan ve paslı metallerden küçük parçalar düştü. Nick molozları öteye itti, bunu yaparken de Fiona'ya güldü. İçeride, menteşeleri çürüyüp dökülmüş olan iç kapı girişte yerde yatıyordu. İhtiyatlı bir şekilde kapının üzerinden atlayarak evin içine girdiler.

"Ah çok güzel, Fiona! Gerçekten!" dedi Nick alayla, etrafına bakınarak. Tavanın büyük kısmı gitmişti. Büyük sıva parçalarının düştüğü yerlerde çıtalar açıkta kalmıştı. Duvar kâğıdı şeritler halinde aşağı sarkıyordu. Yerde hurdahaş bir avize duruyordu. Bir

zamanlar mobilyaları örten beyaz çarşaflar küflenip kararmıştı. "Hadi, gel gidelim."

Fakat Fiona gitmiyordu. Birinci odadan çıkıp yapış yapış olmuş bir dizi sürgülü kapıdan ikinci bir odaya geçmişti. Nick, Fiona'nın deli olduğunu düşünüyordu. Arkadaşının bu eve olan saplantısını anlayamadan onu izledi. Yarı yolda ayağı çöken bir döşeme tahtasından içeri girdi. Küfrederek ayağını çıkardı.

"Nick! Güzel değil mi?" diye seslendi Fiona diğer odadan.

"Evet, tahta kurusuysan," dedi Nick, odayı sendeleyerek kat ederken. O manşetlerindeki kıymıkları silkeleyerek temizlerken, Fiona şimdi de hayretle sırları dökülmüş süslü, ayaklı aynalara bakıyordu. Nick tam etraftaki tozun göğsünün hırıldamasına neden olduğundan şikâyet etmek için ağzını açmak üzereydi ki, Fiona'nın ifadesindeki bir şey ağzını tekrar kapatmasına neden oldu. Onun bu dökülen eve takıntısını anlayabilmiş değildi, ama şimdi onu izlerken, bir şöminenin üzerindeki örümcek ağlarını temizlediği sırada yüzünde beliren duyguları görünce, aniden anladı. Fiona evle özdeşleşmişti. Burası birisinin terk ettiği bir yerdi. Bir zamanlar birisinin onu da terk ettiği gibi.

Fiona şöminenin oymalarını incelemek için eğildi, derken şömine demirlerinin arasından bir sokak kedisi ailesi fırlayınca korkuyla cıyakladı. Kediler koşturarak evin arka tarafına geçtiler ve kirden kabuk bağlamış bir pencerenin camsız bir boşluğundan zorlukla sığışarak dışarı çıktılar. Fiona bir elini göğsüne bastırmış sarsıla sarsıla gülerken onları izledi. "Sanırım arkada bir bahçe var," dedi. "Hadi gidip görelim."

Kapı sıkışmıştı. Kilit dönüyordu, ama kapının menteşeleri pas tutmuştu. Birlikte uğraşarak kapıyı kasasından yaklaşık kırk santim geriye çekmeyi başardılar. Aralıktan önce Fiona geçti. Dışarı çıkar çıkmaz, Nick onun nefesini tuttuğunu duydu. "Ah, Nick! Çabuk! Şunlara bak!"

Nick zorlukla dışarı çıktı, Fiona'nın ne için böyle bağırdığını merak ediyordu. Ve sonra onları gördü. Çay gülleri. Yüzlercesi. Tüm arka bahçe –ki oldukça büyüktü– onlarla doluydu. Duvarlara, yürüyüş yollarına, paslı demir bir kanepeye yayılmışlar, her biri güneş ışığının keyfini çıkarıyordu. Nick onları derhal tanıdı.

Babası onları çok severdi ve Oxfordshire'daki malikânesinde bol miktarda bulundururdu. Aristokratik kızlar, çay gülleri. Bahçıvanın, gösterişli çiçeklere ve sarhoş edici çay kokusuna âşık olan İngilizlerin yüz yıl önce bu çiçeklerin atalarını Çin'den nasıl kaçak getirdiklerini anlattığını hatırlıyordu. Büyümeleri, ikinci kez çiçek açmaları zor olabiliyordu, ama bunlar yaz sıcağında çiçek açıyorlardı!

"Kokla şunları, Nick, çay gibi kokuyorlar!" dedi Fiona. "Şunlara bak... hiç böyle bir pembe görmüş müydün? Şu soluk sarıya bak..." Bir çalıdan diğerine koşuyor, çılgın bir yabanarısı gibi yüzünü çiçeklere gömüyordu.

Nick bir çiçeği burnuna doğru çekti, gözlerini kapadı ve içine çekti. Bir an mükemmel bir yaz gününde tekrar Oxford'daymış gibi hissetti. Fiona'nın aceleyle kendisine koşturduğunu görmek için tam zamanında gözlerini açtı. Fiona sersemlemiş bir şekilde kulağının arkasına bir gül sıkıştırmıştı, kollarını onun boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı.

"Aman Tanrım! Güllerin senin üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hiç bilmiyordum!"

"Var!" dedi Fiona, onun elini tutarak. "Gramercy Park'taki büyük ve güzel evlerin de var. Çayın da. Ah, Nick, işte bu! Görmüyor musun? Bu ev senin galerin olacak... ve benim çay salonum!"

Bölüm Kırk Beş

"Onun sadece beş dakika zamanını alamaz mıyım?" diye yalvardı Fiona. "Söz veriyorum ziyaretimi gereğinden fazla uzatmayacağım."

"Bunu zaten yaptınız. Bayan Nicholson ziyaretçi kabul etmiyor."

"Ama ben sadece eviyle alakalı bir şey sormak istiyorum... Gramercy Park'taki ev..."

"O zaman size avukatıyla görüşmenizi öneririm; Bay Raymond Guilfoyle, Lexington Caddesi, kırk sekiz numara." Bayan Nicholson'ın uşağı kapıyı kapamak için davrandı. Fiona ayağıyla engel oldu.

"Bunu zaten yaptım. Bana hanımefendinin evi kiraya vermek istemediğini söyledi."

"O zaman cevabı almışsınız."

"Ama..."

"Lütfen ayağınızı çekin, Bayan Finnegan. İyi günler."

Kapı sarsılarak kapanırken, Fiona yüksek ve aksi bir tonla seslenen bir kadın sesi duydu: "Harris, kim var orada? Ne oldu?"

"Sıkıcı bir ziyaretçi, hanımefendi." Kapı kapandı. Fiona, Bayan Nicholson'ın verandasında kalakalmıştı. *Eh, bu iş bitti,* diye düşündü mahzun mahzun. Hem Wilcox hem de Guilfoyle Bayan Nicholson'ın evi kiraya vermeyeceğini söylemişlerdi, ama Fiona aptalca bir fikre kapılmış ve kadını şahsen görecek olursa, fikrini değiştirebileceğini düşünmüştü. Umutlanmıştı; şimdiyse umutları yıkılmıştı.

Bir esinti şapkasını başından kapıp götürecek gibi oldu. Elini kaldırıp şapkasını yakaladı, tekrar başına oturttu. "Kahretsin!" diye sövdü. O evi istiyordu. Çılgınca istiyordu. Orayı gördüğünden bu yana –bir haftadan fazla olmuştu– tek düşündüğü buydu. Evet, bir enkaz gibi görünüyordu, ama biraz çalışmayla muhteşem olabilirdi. Wilcox su tesisatının iyi olduğunu söylemişti. Bayan Nicholson'ın babası evi satın aldığı zaman tesisat yeni yapılmıştı ve Wilcox da boruları ve kanalizasyonu açık tutmak için düzenli olarak suları açıp akıtıyordu. Tuğlaların onarılması gerekiyordu. Çatının tamire ihtiyacı vardı. Duvarların, yerlerin ve ahşap işlerinin yenilenmesi lazımdı. Mutfağın modası geçmişti, fakat yapısal olarak, ev sağlamdı. Bayan Nicholson eve ne olduğuna hiç aldırmasa da, Wilcox evin mahvolduğunu görmeye dayanamadığını itiraf etmişti, bu yüzden kendisi yıllar içinde karınca kararınca bir şeyler yaparak evi ayakta tutmaya çalışmıştı.

Nick'le Fiona bu işin nasıl hallolacağını konuşmuşlardı. Fiona bahçe ve salon katlarını, Nick ise en üst iki katı alacaktı – üçüncü katı galerisi, dördüncü katı kendi dairesi olarak. Kirayı bölüşecek-

ler, tamiratı finanse etmek için de kredi almak üzere First Merchants bankasına başvuracaklardı. Her ikisi de planlarının borç paraya dayanmamasını tercih ederlerdi, ama başka çare yoktu. Şu anda her ikisi de ciddi bir nakit sıkıntısı çekiyorlardı.

Fiona TasTea'ye çok para dökmüştü. Sadece geçen ay, dükkânda çalışmak üzere iki kız daha tutmuş, teslimat için kendi yük arabası ile bir çift at almış, arabayı sürmesi için de bir adam tutmuştu. Ayrıca yeni kokulu çaylarını geliştirmek ve reklamını yapmak için de küçük bir servet harcamıştı. O ve Stuart, tasarlanan aromalara boyun eğmeyecek kadar güçlü olan, ama onları etkisiz hale getirecek kadar da güçlü olmayan bir karışım ortaya çıkarıncaya dek peş peşe çeşitli harmanları test ederek haftalarca deney yapmışlardı.

Aynı zamanda Burton hisselerine de çok para harcamıştı Fiona. Londra'daki dok işçileri sonunda greve girmişlerdi. Daha iyi ücret ve günde sekiz saat çalışma süresi için aylarca devam eden mücadelelerden sonra, şirket bir grup işçinin ilave ücretini vermeyi reddedince sendika grev çağrısı yapmıştı. Adamlar birleşmişler –ayrıcalıklı işçiler, gündelikle çalışanlar, istifçiler– ve nehri kapatmışlardı. Kıyıdaki tüm işletmeler sıkıntıdaydı. Burton hisselerinin fiyatı ilk değerinin neredeyse yarısına düşmüştü ve Fiona kârının her dolarını mümkün olduğu kadar çok hisse almak için kullanıyordu. Ayrıca dok işçilerinin sendikasına da isimsiz bir şekilde beş yüz dolar yollamıştı. Ne kadar yolladığını öğrenince Michael çok kızmıştı, ama Fiona'nın umurunda değildi. Bu babası, annesi, Charlie ve Eileen içindi; eğer olsaydı bir milyon dolar bile yollardı.

Nick de paraya sıkışıktı. Londra'daki yatırım hesabından üç ayda bir gelecek olan çeklerinden ilkini bekliyordu, ama henüz gelmemişti. Babasının hiç şüphesiz, kendisinin öleceği ve böylece banka havale ücretinden tasarruf edileceği umuduyla çeki yollamamaya çalıştığını söylüyordu. Londra'dan iki bin sterinle ayrılmış olmasına rağmen, daha şimdiden çoğunu harcamıştı: Tablolarının nakliyesi sırasında ödediği gümrük vergilerine, Bayan Mackie'den kiraladığı yerin yenilenmesine ve son zamanlarda New York'ta karşılaştığı Childe Hassam, William Merritt Chase

ve Frank Benson gibi genç ressamların resimlerine. Sonuçta parası üç yüz dolara inmişti.

Fiona para konusunda Nick'in umutsuz vaka olduğunu keşfetmişti. Artık ağustos ayındaydılar. Yaklaşık beş aydır New York'ta bulunuyorlardı ve Nick hâlâ bir banka hesabı açmamıştı. Fiona onu amcasının dairesine götürdüğü zaman, Nick'in parasını bir çift kahverengi ayakkabının içine sakladığını keşfetmişti – banknotlar sağ tekin, madeni paralar sol tekin içindeydi. Nick, Fiona'ya bankalardan nefret ettiğini söylemiş ve herhangi birinin yakınına bile gitmeyi reddetmişti. Fiona ise onun adına First Merchants'ta bir hesap açtıracağını söylemişti. Resim sattığı zaman ne yapacaktı? Bir müşteriden banka çeki aldığı zaman ayakkabısının içine tıkıştıracak ve çekin sihirli bir şekilde nakde dönüşeceğini mi umacaktı?

Nick parayı hiç bitmeyeceğine inanan bir çocuk gibi kullanıyordu. İdareli olmak onun için yabancı bir kavramdı. Fiona'nın amcasının evine geldikten bir hafta sonra, Ian'a bir miktar para vermiş ve gidip kendisi için birkaç şey alınasını istemişti. Ian onun elyazısını çözmeyi başaramayınca dükkâna gelerek Fiona'dan yardım istemişti. Listeyi okuyunca, Fiona, Nick'in aklını başına getirmek için odasına gitmiş, çok fazla para harcadığını ve Londra'dan parası gelinceye kadar kemerlerini sıkmak zorunda olduğunu söylemişti. Nick somurtmuştu. *O öteberilere ihtiyacım var*, demişti Fiona'ya. Deri ciltli kitaplar olmadan yapamayacağını söylemişti. Karton kapaklı çirkin, adi kitaplardan nefret ediyordu. Ayrıca yeni bir ipek pijamaya da ihtiyacı vardı. Ve bir şişe parfüme de. Ve iyi kâğıtlara. Ve Tiffany'den gümüş bir dolmakaleme. Bunları istemek gerçekten çok mu fazlaydı? Fiona da kötü çay içemezdi, öyle değil mi?

"Bir çaydanlık çay, Mark Twain'in kırmızı maroken ciltli bütün eserlerinden çok daha az paraya mal oluyor, Nicholas," diye paylamıştı Fiona.

Nick, bir insanın Beluga veya Fransız şampanyası olmadan bir gün geçirip, yine de nasıl sağ kalabileceğini anlayamıyordu. Yaşadığı çöküntü nedeniyle dersini alınca, Dr. Eckhardt'ın talimatlarına harfiyen uymayı kabul etmişti – daha doğrusu, *şampanya*

yok emri hariç her birine. Güçsüz ve hasta olduğu halde yine de yatağının içinde doğrulup oturmuş ve meydan okurcasına kendisinin bir insan olduğunu, bir barbar olmadığını ve eğer bu şekilde yaşaması bekleniyorsa, ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Eckhardt sonunda pes etmiş, hastasına yaşattığı zihinsel ıstırabın, ona birkaç bardak köpüklü şaraptan daha fazla zarar vereceğine ikna olmuştu.

Kendini gerisin geriye Chelsea'ye yürümeye hazırlarken, Fiona durumu kabullenmeye çalıştı. O ve Nick başka binalara bakmak zorunda kalacaklardı, söylenecek tek şey buydu. Ancak yüreği ona binanın ferforje balkonlarının zarif hatlarını, içeri bol bol ışık girmesini sağlayan yüksek pencereleri, yaldızlı güzelim aynaları ve gülleri hatırlatmaya devam ediyordu... Ah, o güller! Arka bahçenin, beyaz elbiseleri ve geniş kenarlı şapkalarıyla çay içen bir sürü kadınla dolu olduğunu neredeyse görebiliyordu. Bu evde bir çay salonu çok başarılı olurdu, öyle olacağını biliyordu. Başarısız olması imkân dahilinde değildi.

Fakat daha şimdiden başarısız oldu, dedi kendi kendine. İçini çekti ve uşak polis çağırmadan –adamın bu işi zevkle yapacağından emindi– gitmesinin iyi olacağına karar verdi. Merdivenleri yarıya kadar inmişti ki, kapı tekrar açıldı. Fiona döndü. "*Gidiyorum*," dedi. "Huysuzlanmaya gerek yok."

"Bayan Nicholson sizinle görüşecek," dedi uşak.

"Ne?" diye sordu, şaşırmıştı. "Neden?"

"Patronumun işlerini verandada tartışma alışkanlığım yoktur," diye yanıtladı uşak soğuk bir ifadeyle.

"Affedersiniz," dedi Fiona merdivenleri geri tırmanarak.

Uşak arkalarından kapıyı kapattı ve Fiona'yı korkunç bir bordo duvar kâğıdıyla kaplanmış karanlık bir antreye getirdi. "Beni izleyin," diye emrettikten sonra onu ürkütücü erkek ve kadın portrelerinin asılı olduğu uzun bir koridordan yürüttü, ardından bir dizi masif ahşap kapıdan geçirerek her haliyle evin antresi kadar kasvetli olan bir salona götürdü. "Bayan Finnegan burada, hanımefendi," dedikten sonra arkasından kapıyı kapayarak gözden kayboldu.

Perdeler çekilmişti. İçerisi karanlıktı ve Fiona'nın parlak gün

ışığına alışmış olan gözlerinin ortama uyum sağlaması birkaç saniye sürdü. Sonra onu gördü... odanın öbür tarafında dik arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Mücevherli, mavi damarlı ellerinden biri abanoz bir bastonun tepesinde duruyordu. Diğer eliyle kucağında oturan bir spanyel köpeğini okşuyordu. Üzerinde tiril tiril siyah ipek bir elbise, boynunda dantel kırmalı bir yaka vardı. Fiona eli ayağı tutmayan sevimli bir ihtiyarla karşılaşmayı beklemişti, ama şu anda onu baştan aşağı süzen gri gözler deliciydi. Ayrıca düzgün bir topuzla arkada toplanmış gri saçların taçlandırdığı o kırışık yüzün ifadesi de bir hayli keskindi.

"İyi günler, Bayan Nicholson," diye başladı Fiona gergin bir şekilde. "Ben Fiona..."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Benim mülkümle alakalı sorularınız mı var?" dedi yaşlı kadın bastonuyla bir koltuğu işaret ederek.

"Evet, efendim," dedi Fiona oturarak. "Mülkünüzü kiralamak arzusundayım. Alttaki iki katta bir çay salonu açmak istiyorum –kendim de çay ticaretiyle uğraşıyorum– ve arkadaşım da üst katları kiralamak istiyor. O da bir sanat galerisi açacak." Fiona, Bayan Nicholson'a kendi planlarıyla Nick'inkileri detaylı bir şekilde açıkladı.

Kadın kaşlarını çattı. "Benim binam korkunç bir durumda. Başka bir yer kiralayamaz mısınız?"

"Arıyorum, ama sizinki kadar harika bir yer bulamadım. Bu kadar güzel bir evi öylece çürümeye terk etmek yazık, Bayan Nicholson. Enkaz halinde, fakat iyi bir iskeleti var. Ve güller... ah, onları görmelisiniz! Yüzlerce, yüzlerce çiçek. Fildişi, pembe ve sarı. New York'ta başka hiç kimsenin arka bahçesi çay gülleriyle kaplı olan bir çay salonu yok. İnsanların geleceğinden o kadar eminim ki."

Çiçeklerden söz açılınca kadının yüzü yumuşamıştı. "Onları İngiltere'den getirtmiştim," dedi. "Elli yıl önce. Onları ben ektim. Babamın bahçıvanı yapmak istedi, ama ona izin vermedim."

Fiona tam cesaretlenmeye, gelişme kaydettiğini düşünmeye başlamıştı ki, Bayan Nicholson'ın gözleri kısıldı. "O gülleri nereden biliyorsun?" diye sordu.

Fiona yere baktı. "İçeri girdim," dedi süklüm püklüm.

"Mülküme izinsiz girdiniz demek."

"Evet," diye itiraf etti Fiona. "Gevşemiş bir tahta vardı ve..."

"Wilcox," dedi Bayan Nicholson küçümseyerek. "O gevşek tahta sayesinde şimdiye kadar zengin olmuştur. Tek bir hafta geçmiyor ki, bir çılgın çıkagelip evi elimden almayı teklif etmesin. Genellikle de üç kuruş para karşılığında. Kenarda ne kadar paranız var, Bayan Finnegan?"

"Korkarım çok değil. Sadece bin dolar kadar. Yakınlarda kendi işime bir servet yatırdım. Yeni bir tür çayla başarı kazanmaya çalışıyorum. Kokulu çay ve bu bana epey pahalıya mal oluyor. Ama iyi gidiyor," diye ekledi Fiona aceleyle. "Ayrıca asıl işletmemde sağlam bir kazancım var. Hem bu çay salonuyla da çok para kazanacağımı biliyorum, Bayan Nicholson. Aşçım zaten var, sadece birkaç garsona ihtiyacım olacak. Tadilat yapıldıktan sonra elbette. Tadilat masraflarını ödemeye hazırım, ama kiranın binanın mevcut durumuna uygun olacağını umuyorum ve..."

Fiona konuşmaya devam ederken, Bayan Nicholson'ın dikkatle dinlediğini fark etti. *Beni henüz dışarı atmadı*, diye düşündü. *Kim bilir, belki de onu kazanıyorumdur. Belki de bana bir şans verir.* Fakat daha konuşmasını bile bitiremeden, Bayan Nicholson birdenbire binayı kiraya vermekle ilgilenmediğini söyleyerek lafını kesti ve iyi günler diledi.

Fiona fena halde hayal kırıklığına uğramıştı ve ayrıca kızmıştı da. Kadın kendisiyle oynamış gibi geliyordu, umutlanmasına izin vermiş sonra da tek hamlede tüm umutlarını yerle bir etmişti. Dimdik ayağa kalktı, çantasından bir kartvizit çıkardı ve mermer üstlü masaya koydu. "Eğer fikrinizi değiştirecek olursanız, bana bu adresten ulaşabilirsiniz," dedi, kendisini gülümsemek için zorlayarak. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Kadının kendisini duyup duymadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bayan Nicholson bakışlarını şöminenin üzerinde asılı duran resme çevirmişti.

Fiona salonun kapılarına doğru yürüdü, ama daha ulaşmadan, Bayan Nicholson aniden konuştu: "Neden işe bu kadar çaba harcıyorsunuz, Bayan Finnegan? Neden evlenmiyorsunuz? Sizin

kadar güzel bir kadının pek çok hayranı olmalı. Bir sevgiliniz yok mu? Sevdiğiniz biri?"

"Var."

"Neden onunla evlenmiyorsunuz?"

Gri gözleri Fiona'nınkilere sabitlenmişti. Adeta içini görüyor gibiydi.

"Yapamam. O başka birisiyle evlendi," dedi Fiona alelacele. Bunu bir yabancıya, hem de bu konuda acılı olan yaşlı bir kadına itiraf ettiği için mahcup olmuştu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Nicholson. İyi günler."

"İyi günler," dedi yaşlı kadın yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

"Ne yüzsüzlük!" Fiona kaldırımda hızlı adımlarla yürürken burnundan soluyordu. "İlişkilerime burnunu sokuyor. Bana Will'i ve onunla neden evlenmediğimi soruyor. Hem de onu zerre kadar ilgilendirmezken."

Sonra yarı yolda duruverdi ve bir umutsuzluk duygusu eşliğinde şunu fark etti: Bayan Nicholson'ın sorusuna cevap verirken düşündüğü kişi Will değildi. Joe'ydu.

Bölüm Kırk Altı

Kevin Burdick'in ofisindeki tek pencere, isle kapkara olmuştu. Duvarlar bir zamanlar beyaz olabilecek ama şimdi geçen zamandan ve sigara dumanından ötürü sararmış bir boyayla kaplıydı. Durgun, sıcak bir yaz günüydü ve odanın içi yağ ve ter kokuyordu.

"Ona para teklif etmeni istiyorum, Bay Burdick," dedi William McClane Junior. "Beş bin... on bin... ne kadar gerekirse. Yeter ki babamı bırakasın."

Özel dedektif Burdick başını ikl yana salladı. "İyi bir hamle değil. Ya oltaya gelmezse? Ya bu tekliften gücenir ve doğruca babanın yanına koşarsa? Bay McClane'in bu teklifin arkasında kimin olduğunu anlaması uzun sürmeyecektir."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Aslında var," dedi Burdick. Arkasına yaslanınca ahşap sandalyesi gürültüyle gıcırdadı. "Bu işi halletmenin en iyi yolu bence bu... bu..." –notlarına baktı– "Bayan Finnegan adındaki kız hakkında bir şeyler bulmak. Nahoş bir şeyler. O zaman endişeleniyormuşsun gibi yaparak, bu bilgiyle babana gidebilirsin. Böylece baban onunla olan ilişkisini keser, bu bilgiyi paylaştığın için sana minnettar olur ve davranışının gerçek niteliğinden hiç kimsenin haberi olmaz."

Will Junior gülümsedi. Adam haklıydı; önerdiği yöntem kızı satın almaya çalışmaktan çok daha güvenliydi.

Burdick ellerini birbirine kenetledi ve başının arkasına koyarak koltuk altlarındaki koskoca ter lekelerini gözler önüne serdi. "Tabii biraz zamana ihtiyacım olacak. Ve ücretimin yarısını avans olarak istiyorum."

"Sorun değil," dedi Will Junior, elini göğüs cebine sokarak. Cüzdanını çıkarırken, Burdick'in öğle yemeğinden –sığır etli kokuşmuş bir sandviç ve rengi atmış turşu– arta kalanların üzerinde bir sineğin gezindiğini gördü ve midesinin bulandığını hissetti.

"Metro planları nasıl gidiyor?" diye sordu Burdick.

"Belediye başkanı hâlâ karar vermedi. İki plan arasında bizimkinin daha iyi olduğu açık, ama belediye meclisinin ne zaman akıllı bir seçim yaptığını gördün ki? Ne olacağını yalnız Tanrı bilir." Will Junior parayı masanın öbür tarafına itti. Burdick parayı saydıktan sonra cebine tıkıştırdı.

"Babanın bu kadınla olan ilişkisinin senin seçilme şansına zarar vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Will Junior homurdandı. "Elbette hayır."

"O zaman bu aşkı neden baltalamak istiyorsun? Babanın kimi becerdiğiyle neden ilgileniyorsun? Sonunda onunla işi bitecek ve hayatına devam edecek. Haksız mıyım? Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, zaten ona göre bir kadın değil. Babanın gidip de onunla evlenecek hali yok."

"Sorun da burada zaten, Bay Burdick. Evlenebilir. Aklını kaybetmiş gibi görünüyor."

Burdick başını salladı. "Seni anlıyorum," dedi. "Üvey erkek veya kız kardeşler istemiyorsun."

"Aynen öyle. Kadın çok genç. Bebekleri olacaktır. Muhtemelen bir sürü. Ne de olsa o bir İrlandalı. Babamdan uzun yaşayacak. Babam tüm parasını ona ve yumurcaklarına bırakacak, ben de tek bir kuruş bile göremeyeceğim. Ve bu da hiç hayırlı olmayacak. Kongre üyeleri sanayiciler gibi para kazanmazlar."

Will Junior'ın halihazırda finanse edilmesi gereken pahalı bir yaşam biçimi vardı – Hyde Park'taki evi, şehirdeki dairesi, hizmetkârları, büyüyen ailesi, Isabelle'in yeni kıyafetler için doymak bilmeyen iştahı, kendisinin güzel aktrislere olan iştahı.

"Beyaz Saray'a ulaşmak için babamın parasına ihtiyacım var, Bay Burdick. Servet avcısı sürtükler babamın parasına konmaya çalışırken ben öylece durup buna seyirci kalamam," dedi gitmek üzere ayağa kalkarken.

"Konamayacak," diye güvence verdi Burdick.

"Umarım haklısındır."

Burdick geğirdi. "Güven bana."

***

Fiona çok heyecanlıydı, kaldırımda neredeyse dans ederek yürüyordu. "Hadi! Çabuk olur musun lütfen?" diye zorladı amcasını, kolundan çekiştirerek. "Nick, Alec, siz arkasına geçip itin, ben de çekeyim. Belki böylece kıpırdatabiliriz."

"Bırak! Elimden geldiğince hızlı yürüyorum," dedi Michael, silkinip yeğeninin kavrayışından kurtulmaya çalışarak. "Bir deli gibi davranıyorsun."

"İsmini Çay Gülü koyacağım. Güllere atfen. Onları görene kadar bekle hele! Bir de sakın sana söylediklerimi unutma, Michael Amca. Biraz hayal gücünü kullanman gerekiyor..."

"Tanrım, en az beş kere söyledin! Sakin ol, Fiona!"

Fakat Fiona sakinleşemiyordu. İki gün önce, Esperanza Nicholson'ın avukatı Raymond Guilfoyle dükkâna gelmiş ve hayatını değiştirmişti. Onu görünce Fiona'nın yüreği hoplamıştı; adamın Bayan Nicholson'ın sonunda dükkânı kiralamaya karar verdiğini söylemeye geldiğini ummuştu. Ama avukat öyle söylememişti. Bunun yerine, müvekkilinin binayı satmak istediğini bildirmişti. İki bin dolara. Değerinin çok altına.

"Özür dilerim, anlayamadım?" demişti Fiona.

"Ben de sizin kadar şaşırdım, Bayan Finnegan," demişti Guilfoyle. "Ve buna şiddetle karşı çıktığımı size söylemekte bir sakınca görmüyorum. Şimdiki durumuna rağmen, ev verilen fiyatın on katı değerinde, ama Bayan Nicholson ne beni dinliyor ne de başka birini." Fiona'nın imzalaması için bir kontrat bırakmış ve belgeyi okuması için kendisine bir avukat tutmasını tavsiye etmişti.

Fiona satın alma ve yenileme masraflarını karşılamaya yetecek miktarda bir kredi ayarlamak için derhal First Merchants'a gitmiş, ama Franklin Ellis'ten bu krediyi onaylayamayacağı cevabını almıştı. "Bu miktarda bir parayı evli olmayan genç bir bayana borç vermek son derece olağandışı, Bayan Finnegan," diyen Ellis, eğer amcası kefil olursa ve dükkânını teminat gösterirse kararını tekrar gözden geçirebileceğini sözlerine eklemişti.

Fiona öfkeden patlayacak hale gelmişti. Bu adama kendini kanıtlamıştı. Amcasının dükkânını kurtarmış, eskisinden çok daha kârlı hale getirmiş ve kendi çay dükkânını açmıştı. Neden bir kredi için kendisinden başka birinin imzasına gerek duyuyordu ki? Bir an Will'e gitme arzusu duymuştu, fakat Will bir iş seyahatindeydi. Kaldı ki banka müdürünün ondan beklediği şey de muhtemelen buydu: Ağlaşarak Will'e gitmesi. Will, Fiona yüzünden adamın kararını geçersiz kıldığı zaman Bay Ellis'in gururu incinmişti. Şimdiyse Fiona'nın gururunu kırmak için eline bir fırsat geçmişti. Ama Fiona ona izin vermeyecekti. Kendi savaşını kendisi yapabilirdi. Michael kredisine kefil olurdu. Yapması gereken tek şey, ona evi göstermekti.

Nihayet köşeyi döndüler ve ev görüş alanına girdi; Irving Place otuz iki numara.

"İşte burası!" dedi Nick neşeyle. "Büyük olanı. Tam sokağın karşısındaki." Michael eve dikkatle baktı. "Lanet olsun!" dedi sonunda. "*Bu* mu?" Ses tonunda dehşet ifadesi vardı, ama evi görür görmez yine kendini kaybeden Fiona bunu fark etmemişti.

"Ne kadar güzel, değil mi?" dedi. "Hadi içeri girelim. Dikkat et, Alec, bir sürü takılıp düşecek şey var."

"Birisi buraya bomba atmış gibi görünüyor," diye söylendi

Michael antreye girerken. "Gramercy Park'ta iki bin dolara bir ev bulabildiğin için iyi bir iş yaptığını düşünmüştüm, ama şimdi anlaşmada kârlı olan tarafın Bayan Nicholson olup olmadığını merak ediyorum." Yüzünde mutsuz bir ifadeyle etrafı dolaşarak odaları teftiş etti.

Alec arka bahçeye çıktı. Gülleri görmek için gelmişti. Nick de kendi odalarını ölçüp biçmek üzere yukarı çıktı.

"Peki burada kimlere çay servisi yapmayı planlıyorsun, kızım?" diye sordu Michael, şöminenin üzerindeki tozları silerek. "Ölülere mi? Bu dekoru bir tek onlar beğenebilir."

Fiona amcasına dik dik baktı. "Hiç hayal gücün yok," dedi. "Krem rengi boyanmış duvarları, yumuşak koltukları ve porselenlerle, gümüşlerle kurulmuş masaları bir düşün."

Michael hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Hadi gel," dedi Fiona. Amcasının elini tutup onu Alec'in gülleri incelediği bahçeye götürdü. "Şimdi... Haziranda bahçeye geldiğini hayal et, güller açmış, masalarda beyaz dantel masa örtüleri ve güzel demlikler, nefis kekler, yazlık şapkalarıyla güzel kadınlar..."

Michael güllere baktı. Ayrıca ufalanan tuğla duvarlara, paslanmış demir güneş saatine, yolu kapayan karmakarışık olmuş yabani otlara da baktı. "Tüm bunları kim temizleyecek?" diye sordu.

"Alec. İki veya üç adamla birlikte."

"Ya tadilatlar? Bunun için iki-üç adamdan fazlasına ihtiyacın olacak."

"Bunu biliyorum," dedi Fiona sabırsızlıkla. "Kafamda şimdiden bir marangoz, sıvacı ve badanacı var. Onlar gerek duydukları adamları beraberlerinde getirirler."

"Ve sanırım sen de her gün buraya gelip bir sürü adama nezaret edeceksin, değil mi? Muhtemelen hazır gelmişken bir işçi tulumu giyip eline de bir çekiç alacaksın?"

"Buraya her gün geleceğim, ama hayır, Michael Amca, işçi tulumu falan giymeyeceğim. Bana yakışmaz. Marangoz Frank Pryor'ın iyi bir ustabaşı olacağını düşündüm," dedi Fiona dişlerinin arasından. Amcası neden her zaman bu kadar zordu? Neden hiçbir zaman onun planlarına uyum göstermiyordu? Neden hiçbir

zaman arkasında durmuyordu? Neden her şey için onunla mücadele etmek gerekiyordu?

"Peki ya para konusu ne olacak? Borç almak istediğin dört bin dolar, bina bedelinin yanı sıra tadilatı da kapsayacak, doğru mu? Ya diğer her şey? Mesela çatal bıçaklar ve porselenler. Masa örtüleri, tepsiler, garsonların ücretleri ve Tanrı bilir daha neler?"

"Bunun için kendi paramdan bir miktar kullanabilirim. Dükkânı unuttun mu? Ve TasTea'yi?" diye sordu Fiona alaycı bir tavırla. "Onlar gelir getiriyor biliyorsun. Ayrıca Nick de yardım edecek."

"Neyle? Yakışıklılığıyla mı? Adam meteliksiz, kızım! Kendin söylemiştin."

"Yakında babasının bankasından para gelecek. Bana içerideki parasının yüz bin sterlinden fazla olduğunu ve üç ayda bir en az iki bin sterlinlik bir ödeme beklediğini söyledi. Sadece bir-iki hafta daha beklemesi gerekecek. Üstteki iki kat için bana kira ödeyecek ve oraların tadilat masraflarına yardımcı olacak. İhtiyacım olan malzemelere gelince, onları yeni almak zorunda değilim. Nick müzayede evlerinden ve ikinci el dükkânlarından onları ucuza alabileceğimi söylüyor. Beni o tür dükkânlara götürecek."

Michael kaşlarını çattı. "Bu zaman ve para israfı," dedi. "Arkanda New York'un en zengin adamı var ve tek düşündüğün kapı kapı çay satmak. Neyin var senin? McClane yakında seninle evlenecek ve bunların hepsi boşa gitmiş olacak. Yapman gereken şey bu – nasıl parmağına bir yüzük geçireceğinle uğraşmak. Bu bok yığınıyla düşüp kalkmak değil!"

Fiona'nın gözleri öfkeden kıvılcımlar saçıyordu. "Bilgin olsun, Will bana evlenme teklif etmedi," dedi öfkeyle. "Ne de bir başkası. Kendime bakmak zorundayım, ayrıca yetiştirmem gereken bir erkek kardeşim var. Faturalarımı da benden başka ödeyen biri yok."

Michael ona elini salladı. "Neden evi tamir edip kat kat kiraya vermiyorsun? Tüm bu çay salonu zahmetine girmeden de iyi bir gelir getirecektir."

"Hayır!" diye gürledi Fiona. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin, değil mi, lanet olsun! Bir çay salonu kendi çay işimi kurmama yardım edecek. Sana bunların hepsini anlatmıştım!"

Artık bağırıyorlardı. Michael ona böyle aptalca bir girişim için dükkânını riske atamayacağını söyledi. Fiona, "Ben olmasaydım o dükkâna sahip olamazdın," dedi. Michael bunu sonsuza kadar kafasına kakamayacağını söyleyerek, öfkeyle tekrar eve girdi. Fiona onun yakasını bırakmayarak peşinden gitti. Bu binayı istiyordu, buraya ihtiyacı vardı, neredeyse eline geçirmiş gibi hissetmişti ve şimdi amcası burayı ondan esirgiyordu. Tüm patırtıyı duymuş olan Alec piposunu tüttürerek arkalarındaki kapı eşiğinde belirdi. Michael'a gelmesini işaret etti.

"Alec, biraz bekleyemez misin?" diye sordu Michael ters ters.

"Bekleyemem."

Michael onu izleyerek arka bahçeye gitti. Fiona kapı eşiğinde kalmış, dinliyor, Alec'in konuşması biter bitmez amcasının yanına gidip şansını bir kez daha denemek için bekliyordu.

"Ne var?" diye sordu Michael bıkkın bir şekilde.

Yaşlı bahçıvan piposunu dişlerinin arasından çekerek gül çalılarını işaret etti. "Bunlar çay gülleri," dedi.

Michael güllere şöyle bir baktı. "Evet, öyle."

"Bir köy kızı kadar sağlıklı ve kuvvetli," dedi Alec, parmağıyla güçlü yeşil bir fidanı göstererek. "Bir çay gülü için şaşırtıcı. Bu kadar kuzeyde böyle sağlıklısını bulmak pek mümkün değil. Çay bitkileri daha sıcak iklimleri sever. Ama şunlara bir bak, yabani otların ve kedi boklarının arasından çıkıyor ve ta göklere kadar uzanıyorlar. Sanki kendi kendilerine bir şeyler yapmak isteyen küçük çocuklar gibi."

Alec fidanı bıraktı ve Michael'a baktı. "Komik şeyler şu güller. İnsanlar onların hassas, kırılgan olduğunu düşünmeye bayılır. Ama bazıları sağlam birer piç kurusu gibi dimdik durur. Kötü toprağa, kötü koşullara rağmen yine de büyürler. Böcekler, kuraklık... hiçbiri onları durdurmaz. Onları budarsın ve sana iki kat güçlü olarak geri gelirler. Bazı güller gerçek savaşçılardır. Bana kalırsa, böyle güllerin teşvik edilmesi gerekir."

Alec ayağını sürüyerek uzaklaştı. Michael yaşlı İskoç'a yarı sövüp yarı minnet duyarak geride kalmış, güllere bakıyordu. Bir dakika kadar sonra eve geri döndü. Fiona hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, yüzü aynı anda hem endişeli hem de umutla doluy-

du. Michael ona baktı, başını iki yana salladı ve, "Peki o zaman. Hadi gel bankaya gidelim," dedi.

Bölüm Kırk Yedi

"Şeftalilere gel şeftalilere! Güzel İngiliz şeftalilerine! Sizin o Fransız çöplerine benzemez. Tatlı Dorset şeftalileri burada! Duyduk duymadık demeyin!"

Joe'nun sesi sosyetik Mayfair'in Brıton Caddesi'nde güçlü ve net bir şekilde çınlıyordu. Neredeyse öğlen olmuştu. Güneş yükselmişti, sıcaklık yirmi yedi derecenin üstündeydi ve Londra için kavurucuydu. Joe'nun yüzünden terler damlıyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. Boynunun etrafındaki mavi fular sırılsıklam olmuştu. Şafaktan önce Covent Garden'dan yola çıkmıştı ve artık arabasını itmek için gösterdiği çabadan tüm kasları ağrıyordu. Yorgundu, her yeri sızlıyordu ve mutluydu.

İki sterlini net kâr olmak üzere cebinde yedi sterlini vardı. Ve Baxter'ın bölmesindeki gevşek döşeme tahtasının altına iki sterlin daha saklamıştı. Kendi işini kurmak üzere Ed Akers'ın yanındaki işini bıraktığı halde, Ed, Baxter'ı beslediği ve tımar ettiği sürece Joe'nun kendi samanlığında uyumasına izin vermişti. Joe bundan memnun olmuştu; bir oda için para ödemek istemiyordu. Mecbur kalmadıkça tek bir peni bile harcamak istemiyordu. New York yolculuğu için para biriktiriyordu. Gemi bileti için altı sterlin gerektiğini öğrenmişti. Ayrıca Amerika'da geçinebilmek için altı ve dönüşte ekstradan tek-yönlü iki bilet için de altı sterline daha ihtiyacı vardı.

On sekiz sterlin büyük paraydı, ama Fiona'yı ararken karnını doyurmak ve konaklamak için de para harcaması gerekiyordu ve onu bulmanın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Belki sadece birkaç gün, ama belki de haftalar sürecekti. Ve onu bulduğu zaman, eğer Fiona bir mucize eseri olarak onu geldiği gibi geri göndermezse, eğer zavallı yaralı kalbinde hâlâ onun için ufacık bir sevgi

kırıntısı kaldıysa, belki Fiona'yı kendisine ikinci bir şans vermeye ve birlikte eve dönmeye ikna edebilirdi. Eğer bunu yapabilirse, onu ve Seamie'yi Londra'ya geri götürmeye yetecek kadar parasının olduğundan emin olmak istiyordu.

"Heeey! Joe! Joe Bristow, buraya bak!"

Joe sesin geldiği yöne döndü. Yirmi numaranın mutfak hizmetçisi, on dördündeki Emma Hurley'ydi, Londra'da çalışmak üzere Devon'dan gelmişti ve her şeyin bütünüyle büyük bir macera olduğunu düşünüyordu. Hizmetkârların giriş kapısında duruyordu, üzerinde beyaz önlüğü, manşetleri veya yakası olan gri bir elbise vardı. Joe arabasını oraya doğru sürerken ona gülümsedi. Emma'yı severdi. Kırmızı yanaklı ve çok haşarı bir kızdı. Joe onunla sadece iki hafta önce tanışmış ve daha şimdiden yirmi numaradaki tüm gidişatı öğrenmişti. Lord hazretleri kaçıktı, leydi hazretleri sinirliydi, aşçı ve kâhya sürekli kavga ediyorlardı ve yeni uşak çok yakışıklıydı. Emma herkesle her şey hakkında gevezelik ediyordu ve buna Joe'nun kendisi de dahildi. Emma civar evlerdeki arkadaşlarına –hizmetçi ve dadılara– Joe'dan bahsetmiş, onlar da kendi aşçılarına söylemişlerdi ve şimdi Emma'nın sayesinde Joe'nun sadece Bruton Caddesi'nde bir düzine yeni müşterisi vardı.

"Yeni kız, aşçının karnabahar yemeğini mahvetti," dedi Emma kıkırdayarak. "Tamamen yanıp kömür olmuş! Aşçı kıza tokadı patlattı. Böyle bir şeyle asla karşılaşamazsın, Joe. Bize iki karnabahar verir misin? Bir demet de maydanoz. Ah, biraz da şeftali. Üç kilo lütfen. Leydi hazretleri bu akşam yemeğinden sonra taze şeftalili dondurma istediğini az önce bildirdi. Bize şimdi söylemesi ne iyi, değil mi? Dondurma akşama kadar donarsa mucize olacak. Aşçı karnabahar yüzünden burnundan soluyor. Bizlerden birini dükkâna yollamak zorunda kalacağını düşünmüştüm. Ama ona senin her an gelebileceğini söyledim. O zavallı kızın hayatını kurtardın sen!"

Joe, Emma'nın siparişlerini hazırladı. Emma parasını ödeyip kendisi de paranın üstünü verdikten sonra, Joe onun eline cömert bir çilek torbası tutuşturdu. "Bunlar senin için, Em. Aşçıya söyleme." Kıza gülümsedi. "İstersen şu yakışıklı uşakla paylaşabilirsin tabii."

"Onunla işim bitti, Joe. Onu sofra hizmetçisiyle sarmaş dolaş öpüşürken yakaladım. Bunları Sarah'yla paylaşacağım, şu yeni kızla. Aşçı ceza olarak ona kilerin yerlerini fırçalattı. Bu akşam biraz şımartılmaya ihtiyacı olacak, tabii akşama kadar yaşarsa!"

"Emma! Nerede kaldın kız? Çabuk ol!" diye tiz bir ses geldi içerden.

"Gitsem iyi olur. Sen de, Joe. Yirmi iki numaradaki Elsie sana el sallıyor. Yarın görüşürüz. Hoşça kal! Çilekler için de teşekkürler!"

Joe arabasını iterek uzaklaştı. Yoldan sapıp Berkeley Meydanı'na yönelmeden önce Bruton Caddesi üzerinde yedi eve daha uğradı. Kenarında MONTAGUE'S – KALİTE VE RAHATLIĞIN BULUŞTUĞU YER yazan kırmızı el arabasındaki meyve ve sebze yığınları oldukça azalmıştı. Güzergâhının sonuna gelmeden mallarının tükenmesinden endişe duyuyordu. Bu sabah satışlar iyi gitmişti.

Planı yoluna girmeye başlamıştı. Başta cesaretini kaybetmişti; fikri pek tutulmamıştı. Aşçıların ve onların bulaşık hizmetçilerinin, Joe'nun belli bir dükkânın teslimatçısı olmadığını, dükkân sahibinin başından atmak istediği eski buruşuk marulları değil de onlara en iyi malları doğrudan getirdiğini, onları alışverişe gitme derdinden kurtardığını, eğer bir eksikleri varsa onlara yardımcı olduğunu anlamaları biraz zaman almıştı.

Şimdi pek çok yerde bekleniyordu ve eğer geç kalacak olursa sık sık sabırsız bakışlarla, yere vurulan ayaklarla ya da acelesi olan bir kadının sivri diliyle karşılaşıyordu. Fiyatları civardaki dükkânlardan biraz daha yüksekti –çünkü sadece birinci sınıf mal satın alıyordu– fakat müşterilerinden hiçbiri şikâyetçi değildi. Onlar gördükleri zaman kaliteli malı anlıyorlardı.

Berkeley Meydanı'nın yukarısında, alnını silmek için arabasını birkaç saniyeliğine durdurdu. Arabası yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, bir metre eninde, önde iki, arkada iki tekerleği ve yine arkada bir çift tutma yeri olan ağır, zor idare edilen bir şeydi. Yokuştan geriye kaymasını engelleyen bir freni vardı. Manevra yaptırmak zor oluyordu, özellikle de tepeleme mal yığılı olduğu zamanlarda. Bir midilli ve araba büyük bir gelişme olacaktı. Böylece daha fazla mal taşıyabilir ve daha hızlı hareket edebilirdi.

Eninde sonunda o at arabasına sahip olacaktı, ama Amerika'dan dönünceye kadar olmazdı. Ve at arabasına sahip olduğunda, el arabasını ikinci bir güzergâhta satış yapması için kardeşi Jimmy'ye verecekti. Parası yettikçe işine yeni arabalar ve güzergâhlar ekleyecek, bir gün bir dükkânı olacaktı. En başından beri istemiş olduğu dükkân. Ve belki, sadece belki, bunu en başından beri istediği kızla paylaşmak mümkün olabilirdi.

Güzergâhına bıraktığı yerden devam ederken araba daha da ağır gelmeye başlamıştı, ama aldırmadı. Uzun süredir ilk kez kendisini umutlu hissediyordu. Ve bu umut ona kuvvet veriyordu. Eğer Fiona'yı geri almak için gereken buysa, arabayı Mayfair'in her tarafında, tüm Londra'da, hatta ta İskoçya'ya kadar itebilirdi.

"Tatlı ve kırmızı çilekler!" diye bağırdı. "Muhallebiye koyun, keke koyun, bayanlar, gelin kendi gözünüzle görün, çekinmeyin!"

Kendine ait dört sterlini vardı. Birkaç hafta daha geçince, eğer şansı yaver gider ve işleri bu şekilde devam ederse, New York'a gitmek için gereken on sekiz sterline sahip olacaktı. Orada Fiona'yı bulacaktı. Onunla konuşacak ve kendisini dinlemesini sağlayacaktı. Tüm yaptıkları için ne kadar üzgün olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Eğer kendisine izin verecek olursa, hayatının geri kalan kısmını bunu telafi ederek geçirmek istediğini ona anlatacaktı. Onu ne kadar sevdiğini söyleyecek ve ne yapıp edip, bir şekilde kendisini ona tekrar sevdirecekti. Bunu yapmak zorundaydı. Fiona hayatta en çok istediği şeydi, onun için önemli olan tek şeydi. Bunu bir kez gözden kaçırmış ve onu kaybetmişti. Belki onu geri almak için bir şansı olabilirdi – hak etmediği bir şanstı, bunu biliyordu, ama karşısına çıkacak olursa iki eliyle uzanıp bu şansa sıkı sıkı tutunacaktı.

Bölüm Kırk Sekiz

"Martin!" diye arabacısına bağırdı Will, belediye binasının

merdivenlerinden. "Ofisime! Elinden geldiği kadar hızlı! Beni oraya zamanında yetiştirebilirsen on doları cebinde bil!"

Arabasına atladı ve kapıyı kapadı. Martin kamçıyı şaklattı; otuz blok gitmek için on dakikası vardı. Araba hareket eder etmez Will koltuğa vurdu ve muazzam, sevinç dolu bir nara attı. Olmuştu işte! Başarmıştı! New York şehrinin ilk yeraltı demiryolu ihalesini kazanmıştı.

Yıllarca planladıktan ve haftalarca kendi planının August Belmont'unkinden daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalıştıktan sonra nihayet belediye başkanının aklını çelmişti. Belediye başkanı ve meclis üyeleriyle her şeyi karara bağlamak için yapılan toplantı yeni sonuçlanmıştı. Sözleşme –imzalanmış ve mühürlenmiş olarak– göğüs cebindeydi. Toprağa bir ay kadar kısa bir sürede girilebilirdi. Bu projeye harcadığı tüm o zaman ve paradan sonra, nihayet izni vardı.

Oğullarına ihalenin kendilerine ait olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu. Kendilerinden geçeceklerdi. Bunu kazanmak Will Junior için dünyaları ifade ediyordu. Bu iş üzerinde çok çalışmıştı. Will ona iyi haberi verdiği zaman yüzünün alacağı ifadeyi, sevinç bağırışlarını hayal etti. Oğullarına söyledikten hemen sonra, Fiona'ya söyleyecekti. Onu günlerdir görmemişti. Aslında iki hafta olmuştu. Metro ihalesini bağlamak, her gününün her anını almıştı. Ayrıca Fiona da yeni binasıyla –Irving Place'teki binayla– o kadar meşguldü ki, onun da hiç boş vakti olmamıştı. Will onu bu gece görecekti. Ve ne kadar itiraz ederse etsin, ne kadar meşgul olduğunu söylerse söylesin, akşam yemeğine dışarı çıkaracaktı. Bu gece kutlama yapacaklardı. Sadece ikisi. Şaperon olarak Nick'in müsait olmasını umuyordu. Ondan kurtulmak Mary'den kurtulmaktan daha kolaydı. Fiona'yla olmak, bir masada karşısına oturmak, o şaşırtıcı safir rengi gözlerine bakmak ve daha sonra onu kollarına almak için sabırsızlanıyordu – Fiona onu yatağına götürmesine izin vermese bile sabırsızlanıyordu.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve onunla sevişmek istediği geceyi hatırlayarak gözlerini kapadı. Sürekli bunu düşünüyordu. Onun yumuşak dudaklarının, çıplak teninin, güzel vücudunun sadece anısı bile içinin arzuyla dolmasına yetiyordu. Sadece o

zamanki görüntüsünü, yarı çıplak, saçları aşağı dökülmüş halini gözünde canlandırmak bile kendisini güçsüz hissettiriyordu. Onu hayatı boyunca hiçbir kadını istemediği kadar istiyordu. Ve fazla saldırganca davranmıştı. Onu korkutmuştu. Sersemce davranmıştı. Ona bir köpek gibi pençe atarak, daha ona karşı neler hissettiğini, onu sevdiğini söylemeden onunla yatmak istemişti. Oysa Fiona metreslerinden biri değildi; kısa ve kaçamak bir gönül ilişkisi yaşayabileceği o tecrübeli kadınlardan değildi. On sekiz yaşında bir kızdı. Deneyimsiz ve kendinden emin olmayan bir kız. Kuşkusuz, Will'den de emin değildi.

Will'i en çok rahatsız eden şey, Fiona'nın da kendisini istemiş olmasıydı. Bunu onun dudaklarından, kendisine sarılma şeklinden anlamıştı. Onun kendisini istemesini sağlamış ve sonra azgın bir boğanın nezaketini, duyarlılığını göstererek her şeyi berbat etmişti.

Tanrım! Sevmediği kaç kadınla yatmıştı. Şimdiyse birine sırılsıklam âşık olmuştu ve o kadın kendisiyle yatmıyordu. O şekilde davrandıktan sonra olmazdı. Büyük ihtimalle, onunla evleninceye kadar olmayacaktı. Ve bu da bir süre gerçekleşmeyecekti, çünkü daha onu ailesiyle tanıştırması gerekiyordu. Daha Will Junior'ın kendi sınıfından olmayan bir kadınla flört etmesi konusunda insafa gelmesini beklemek zorundaydı. Oğlan aşırı tedbirliydi, bir skandal ihtimaliyle çok endişeleniyor, bunun metro ihalesi üzerindeki etkisinden çok korkuyordu... metro ihalesi.

Will koltuğunda arkasına yaslanarak dik oturdu.

Metro ihalesi artık ona aitti. Sadece Belmont'un haklı olduğunu kanıtlamakla kalmamış, oğlunun da yanıldığını kanıtlamıştı. Will Junior'ın Fiona'yla alakalı itirazları tamamen yersizdi. Onların ilişkisi bir skandala neden olmamıştı. Belediye başkanını veya potansiyel yatırımcıları ürkütmemişti. Şüphesiz kontratı oğluna uzatınca, bunu görecekti. Ve gaddar davranışından vazgeçerek Fiona'yla tanışmaya razı olacaktı. Will'in sevdiği birini bulması kırk beş yılını almıştı. Bu dünyada daha ne kadar zamanı kaldığını kim bilebilirdi ki? Metro projesiyle ailesinin taleplerini karşılamış, oğullarına daha fazla gelir ve daha büyük bir prestij için imkân sağlamıştı; artık kendi istediği şeye sahip olma zamanı gelmişti.

Kendisini arabacıdan ayıran pencereye vurdu.

"Evet, efendim? Ne oldu?" diye sordu Martin, camı kaydırarak açtıktan sonra.

"Ofisime gitmeden önce bir yere uğramam gerekiyor," dedi Will. Martin somurttu. "On dolarını gene alacaksın, Martin, endişelenme! Beni Union Meydanı'na götür!"

"Nereye, efendim?"

"Union Meydanı!"

"Hangi adrese, efendim?"

"Tiffany's'e, Martin. Ve acele et!"

***

"Biliyor musun, Peter Hylton bizim beraber olduğumuzu düşünüyor," dedi Nick, Fiona'ya alışap bir merdivenin tepesinden. Çay salonunun bir duvarında farklı renkler deniyordu ve kendi üstüne sıvanın üstüne sürdüğünden daha fazla boya bulaştırmayı başarmıştı. "Bugün onun sütununu okudum. Bizim iş ortağı olduğumuzu, senin çay salonuyla, benim de galeriyle alakalı planlarımızı yazmış. Çok geçmeden aşkta da partner olacağımızı söylüyor. Umarım Will kıskanmıştır. Sence kıskanmış olabilir mi? O zaman senin için düello yaparız, Fee! Şafak vakti tabancalar. Çok heyecanlı olmaz mıydı?"

"Peter Hylton tam bir dangalak ve sen de öylesin," dedi Fiona, bir sandıktan gümüş bir şarap soğutma kovası çıkarırken. Terlemiş ve kirlenmişti. Elbisesinin kolları sıvanmış ve eteği arkasında düğümlenmişti. Bütün gün ayakta durmaktan ayakları ağrıyordu ve şişmişti. Ayakkabılarıyla çoraplarını saatler önce çıkarmıştı. Soğutma kovası ağır ve süslüydü, üstü kabartma çiçekler ve hayvanlarla kaplıydı, kulplarında iki Baküs kafası vardı. "Bunun burada ne işi var?" diye sordu Nick'e, şarap soğutucusunu yere koyarak. "Bunu almamaya karar verdiğimizi sanıyordum."

"*Almaya* karar verdik."

"Biz mi? Yoksa sen mi? Burası bir çay salonu, Nick. Buna ihtiyacımız yok benim."

"Ama bulduğumuz o yaldızlı büfenin üzerinde bir hayal et.

Parlatılmış ve yazları tepeleme taze çilek dolu. Veya Noel zamanı, ağzına kadar üzüm ve narlı şekerlemelerle. Çok çarpıcı olacak, Fee. Hem ayrıca, Amerikan malı değil ve 1850'lerden, antikacı öyle dedi. İngiliz malı. Üçüncü George zamanından kalma, hem de ödediğimiz paranın iki misli değerinde."

Fiona içini çekti, şarap kovasını yere koydu ve sandığın dibini karıştırmaya başladı. Doğu Yakası'ndaki antikacı dükkânından aldıkları eşyalar gün içinde erken saatlerde gelmişti. Onları ancak şimdi açabiliyordu. Kovanın altına sıkıştırılmış olan gümüş bir çatal-bıçak setini çıkardı. Nick onları almak için ısrar etmişti. Dükkânda, Madison Avenue'deki (sahibi ölmüş) bir konaktan yeni gelen eşyalara bakınmışlardı. Nick porselen ve ketenleri istiflerken, Fiona gümüşleri incelemişti. Eksikleri olan, som gümüşten üç ayrı çatal-bıçak seti ile bir de eksiği bulunmayan gümüş kaplama bir set bulmuş ve gümüş kaplamayı almaya karar vermişti. Som gümüş kadar güzel değildi, ama en azından eksiksizdi. "Banal olma," diye paylamıştı Nick. "Birbiriyle eşleşen eksiksiz takımlar; şef garsonlar ve sonradan görmeler içindir. Som gümüş olanı al."

Geçen iki hafta boyunca ustalar binanın içinde çalışırlarken, Fiona ve Nick ihtiyaç duydukları eşyalar için antikacı dükkânları ile ikinci el mağazalarını didik didik etmişlerdi. Muhteşem mobilya parçaları bulmuşlardı – Nick için iki abanoz masa, birbiriyle uyumlu sandalyeler ve müşterilerinin oturup dinlenebilecekleri Şam işi kanepeler. Fiona için de kek ve hamur işlerini koyabileceği On Beşinci Louis stili yaldızlı bir büfe, oturma yerleri iğne işli bayan sandalyeleri, Kraliçe Anne tarzı çay masaları, bahçe için dökme demir mobilyalar, Limoges porselenleri, Frette ketenleri ve açık yeşilin muhteşem bir tonunda, neredeyse yepyeni sayılabilecek hareli ipek kumaştan dört çift perde – hem de hepsi, yeni olsalar Fiona'nın ödeyeceği paranın sadece küçük bir kısmına.

Zaman zaman beklenmedik felaketler –paslanmış bir atık su borusu, sızdıran bir çatı ve tahtakurularının harap ettiği kirişler gibi felaketler– olmasına rağmen, Irving Place otuz iki numaradaki çalışmalar hızla ilerliyordu. Bina, First Merchants'tan borç alınan parayı hızla tüketiyor, bu da Fiona'yı endişelendiriyordu.

İşçileri yönetmek –onların tam olarak istediği şeyi yapmalarını sağlamak ve bazen aynı şeyi tekrar yaptırmak– onu asabileştirmişti. Ayrıca Sekizinci Cadde ile Irving Place arasında bir o yana bir bu yana koşturmaktan bitkin düşmüştü. Ama öyle bile olsa, inanılmaz mutluydu. Her gece uyurken ve her sabah kalkarken heyecanla çay salonunu, Çay Gülü'nü, oranın ne kadar güzel olacağını düşünüyordu. Ve her gün oraya gittiğinde, önceki günden bu yana nelerin başarılmış olduğunu görmek için hızla odaları dolaşırken yüreği gurur ve mutlulukla doluyordu. Çay Gülü onun bebeğiydi. Fikri o doğurmuş, o beslemişti ve yakında serpilip geliştiğini görecekti. Bakkal dükkânının aksine, burası ona aitti, tamamen ona.

"Bu renk için ne düşünüyorsun, Fee?" diye seslendi Nick tünediği merdivenin tepesinden. O gün erken saatlerde boyacıya gitmişler ve Nick adama hem Fiona'nın odaları hem de üst kattaki kendi odaları için peş peşe birçok boya grubu karıştırtmıştı. "Galerim için yumuşak bir beyaz istiyorum. Kenar bordürleri için taze bahar yeşili," diye talimat vermişti adama. "Fazla yeşil veya fazla sarı olmasın. Açık, ama fark edilmeyecek kadar da açık değil. Aslında kereviz rengi gibi, ama yumuşatmak için içinde biraz bej tonları da olsun. Çay salonu için de hafif pembeyle karışık krem rengi gerekiyor. Kadınların allık rengi gibi. Fazla pembe olmasın, ama fazla turuncumsu da olmasın. Bir gül yaprağı düşünüyorum, kayısı değil." Fiona adamın Nick'i öldüreceğini düşünmüştü.

Fiona duvardaki renklere baktı ve en açık rengi seçti: içinde çok azıcık pembe olan sıcak bir bej. "Bu benim de favorimdir," dedi Nick. Fiona ona baktı ve gözlerinin altında halkalar olduğunu gördü. Saat neredeyse dokuza gelmişti. Bunlarla uğraşmaya başlayalı on iki saatten fazla olmuştu.

"İn aşağı oradan. Hemen. Yatağa gidiyorsun."

"Ama daha işim bitmedi," diye itiraz etti Nick.

"Sabaha. Yoruldun. Bunu yüzünden görebiliyorum. Kendini tüketmene izin vermeyeceğim, Nick. Çok ciddiyim. Geçen sefer neler olduğunu biliyorsun."

"Ama kendimi iyi hissediyorum..."

"Nicholas Soames, eğer ölürsen bir galeri açamazsın!" dedi Fiona sert bir sesle.

Nick fırçayı bıraktı ve merdivenden aşağı indi. Boya kaplarının üzerini örtüp fırçalarını terebentin kavanozuna koydu. "Ya sana ne demeli? Senin de dinlenmeye ihtiyacın var," dedi.

"Ben de fazla kalmayacağım. Biraz daha paket açmak istiyorum, sonra eve gideceğim."

Nick ona iyi geceler öpücüğü verdi, bunu yaparken üstüne boya bulaştırdı, sonra yukarı kendi dairesine çıktı. O gittikten sonra Fiona yorgun kollarını ve bacaklarını gerdi. Paketleri açmaya bıraktığı yerden başlamak üzereyken bahçede bir hareket gözüne ilişti. Güllerdi. Yaptırdığı yeni pencerelerden güllerin gece esintisiyle sallandıklarını görebiliyordu. Onlara direnemeyerek, dışarı çıktı. Onlar, bu çiçekler ona ait varlıklardı ve kendisi de onlara aitti. Bahçeye doğru yürürken, yemyeşil başlarını selamlar gibi salladıklarını düşledi.

Gece göğü açık ve yıldızlarla doluydu. Hava serindi ve çıplak ayaklarının altında çimin yumuşaklığını hissediyordu. Yakındaki bir gülün kokusu onu çekti. Sarı çiçeğe burnunu sürtüp yanaklarına değen yaprakların keyfini sürerken, arkasındaki yoldan çakılları çiğneyen ayak sesleri duydu. Arkasına dönmedi. Kim olduğunu biliyordu.

"Sana yatağa gitmeni söyledim ve çok ciddiyim. Burada ne işin var senin?"

"Pek de hoş bir selamlama sayılmaz, öyle değil mi?"

Fiona arkasına döndü. "Will!" diye haykırdı. Onu görmeyeli günler olmuştu.

"Beni Nick içeri aldı. Yanlış kapının zilini çalmışım. Şu haline bak!" diye bağırdı Will, gülerken Fiona'nın yanağında öpmek için temiz bir yer arıyordu. "Leş gibi olmuşsun! Ben de seni yemeğe götürmek istiyordum. Kutlamak için. Ama böyle görünürken seni asla Del's'den içeri sokmazlar. Hatta Bowery'de bir batakhaneye bile alacaklarını sanmıyorum. Neler yapıyorsun Tanrı aşkına?"

"Bütün gün burada çalışıyorum. İçerisi çok tozlu. Ve Nick de biraz evvel üzerime boya bulaştırdı. Neyi kutluyoruz?"

Will sırıttı. "McClane Yeraltı Treni. İhaleyi aldık!"

Fiona sevinçle çığlık attı, onun adına gerçekten mutlu olmuştu. Will'in bunun için ne kadar çok çalıştığını ve bunun ona neler

ifade ettiğini biliyordu. "Ah, Will, tebrikler! Senin için çok heyecanlandım!" Will onu yerden havalandırdı ve Fiona'nın üstünü kirleteceğini söyleyerek yaptığı tüm itirazlara rağmen kendi etrafında döndürdü. Yere bıraktığı zaman Fiona başını salladı, Will'in elini tuttu ve satın almış olduğu demir bir kanepeye götürdü. "Bana her şeyi anlat. Her şeyi duymak istiyorum!"

Will son iki haftanın, tüm çalışmaların, tüm toplantıların, tartışmaların ve ikna çabalarının ayrıntılarını verdi. Belediye başkanı bugün en sonunda projenin ona ait olduğunu söylediği zaman kendisini ne kadar iyi hissettiğinden bahsetti. Ve haberi verdiği zaman oğullarının nasıl sevindiklerinden. En büyük oğlunun içki içmek için hep birlikte Union Club'a gitmeleri konusunda ne kadar ısrar ettiğinden. Sonra hep birlikte nasıl çakırkeyif, hatta biraz fazla çakırkeyif olduklarından. Ki hâlâ biraz sersem gibiydi. Ayrıca Will Junior'ın yanlış davrandığı için nasıl özür dilediği ve Fiona'yla tanışmak istediği, bütün aileyle tanışabilmesi için onu taşradaki evine getirmesini teklif ettiğinden.

Fiona, Will Junior'ın bu fikir değişikliğine şaşırmış ve sevinmişti. *Bu en sonunda ilişkilerini kabul ettiği anlamına geliyordu.* Onun kendisiyle tanışmayı reddetmesinin babasını derinden yaraladığını biliyordu. Bu durum Fiona'ya da kendini pek iyi hissettirmemişti elbette.

"Önümüzdeki hafta sonu taşraya gel," dedi Will. "Eğer amcanı mutlu edecekse şaperon olarak yanında Nick'le Mary'yi, hatta koca bir polis ekibi de getirebilirsin."

"İsterdim, Will, ama badanacıları cumartesi işe başlayacak şekilde ayarladım. Belki ondan sonraki hafta sonu?"

"Hayır, bu hafta sonu. Israr ediyorum." Will, Fiona'nın elini kendi eline alarak mendiliyle üstündeki boyayı sildi. "Çok çalışıyorsun, Fiona. Çok fazla. Bunu yapmanı istemiyorum. Artık olmaz. Bir daha asla bu şekilde çalışmak zorunda kalmanı istemiyorum. Sana bakmak ve seni şımartmak istiyorum, her endişeyi, her üzüntüyü senden uzaklaştırmak istiyorum."

Fiona ona sanki deliymiş gibi baktı. "Will, sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

Fakat Will cevap vermek yerine, onu kollarının arasına aldı

ve sertçe öptü, o kadar sertti ki, Fiona'nın bir an nefesi kesildi. "Seni çok özlemişim. Bir daha asla senden bu kadar ayrı kalmak istemiyorum."

"Kalmayacağız, Will," dedi Fiona onun yanağına dokunarak. Will'i bu kadar tuhaflaştıran şeyin oğullarıyla içtiği içki olup olmadığını merak ediyordu. "Artık ihaleyi aldın ve benim çay salonum da yoluna giriyor. Çok geçmeden açılacak ve ben de bu kadar uzun saatler boyunca çalışmak zorunda kalmayacağım. Akşamları serbest olacağım ve..."

"Akşamlarından fazlasını istiyorum, Fiona. Sabahları yatağımızda seni öperek uyandırmak istiyorum. Her öğünü seninle yemek ve masanın karşısından sana bakmak istiyorum. Gün sonunda eve, senin yanına gelmek ve güzel tebessümünü görmek, çocuklarımızın koşarak bana geldiğini görmek istiyorum."

Will cebine uzanıp küçük bir kutu çıkardı. Ve sıcak bir gece olmasına rağmen, Fiona aniden üşüdüğünü, çok üşüdüğünü hissetti. Will kutuyu açtı, muhteşem bir elmas yüzük çıkardı, yüzüğü onun parmağına taktı ve, "Fiona, benimle evlenir misin?" dedi.

***

"Aman Tanrım! Şunun büyüklüğüne bak! Yumurta kadar!" diye bağırdı Michael.

"Abartma o kadar," dedi Fiona.

Michael zümrüt kesimli muazzam elması kutusundan çıkararak Mary'ye gösterdi.

"Çok güzel, Fiona! Neden kutuda tutuyorsun? Neden takmıyorsun?" diye sordu Mary.

"Takmam gerektiğini düşünmemiştim."

"Neden?" diye sordu Michael. "Sana ait, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil. Yani henüz değil. Ben... ben evet demedim."

Michael donakalmış bir şekilde ona bakıyordu. "Onu geri mi çevirdin?"

"Hayır..."

"Peki ne yaptın o zaman?"

"Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Ne hakkında?"

"Hayatımın geri kalanını Bayan William McClane olarak geçirmek isteyip istemediğim hakkında," dedi Fiona ters ters. "Ben bir koca seçiyorum, yeni bir palto değil. Evleniyorum yani. Yeminler edilecek, taahhütte bulunulacak. Emin olmak istiyorum. Kalbimdeki tek kişinin o olduğunu bilmek istiyorum."

"Peki o değilse, kim var? Siyam Kralı mı? Eh, eğer sen evlenmek istemezsen, Will McClane'le ben evlenirim. O adam sana bir prenses gibi davranır, eminim. Artık ucuz çay ve domuz pirzolasına talim etmezsin. Geri kalan günlerini ipeklerin içinde yellenerek geçirirsin."

"Michael, sözlerine dikkat et!" diye azarladı Mary. "Bu hassas bir konu. Fiona süre istemekte haklı. Bu hayatında vereceği en önemli karar."

"Ama o iyi bir adamı ve Fiona'ya deli oluyor! Daha ne isteyebilir ki?"

Fiona içini çekti. *Neden uyumamışlardı?* İçeri girdiğinde tüm ev halkının yatmış olacağını düşünmüştü, ama Michael ve Mary birlikte şeri yudumlayarak salonda oturuyorlardı. Saatin bu kadar geç olması ve Fiona'nın al al olmuş yüzü onlara bir şeyler olduğunu anlatmıştı. Fiona Will'in evlenme teklifini kendisine saklamak, mahremiyet içinde uzun uzadıya düşünmek istiyordu, ama Michael ile Mary onu sıkıştırmışlar ve olup biteni anlatmak zorunda bırakmışlardı. Michael yüzüğü kutusuna geri koydu ve Fiona'ya uzattı.

"Benim sana tavsiyem yüzüğü parmağına takman ve *ona* ikinci kez düşünme şansı vermeden hemen evet demen," dedi. "Senin ne kadar dik kafalı ve huysuz olduğunu anlamadan önce."

"Çok teşekkür ederim."

"Ben sadece senin çıkarını gözetmeye çalışıyorum. Yoksa cennette karşılaştığım zaman ağabeyime ne derim?"

"Cennete gideceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Fiona.

Michael bu iğneli soruyu duymazdan geldi. "Kafamı uçurur valla. 'Michael,' der, 'neden onun çıkarlarını gözetmedin? Neden çay salonlarıyla uğraşarak hayatını heba etmesine izin verdin?'"

"Ben hayatımı heba falan etmiyorum! Çay Gülü'nü seviyorum! TasTea'yle bakkalı da öyle."

"Of, Fiona, bu kadın işi değil. Kadının işi bir yuva sahibi olmak ve bebek yapmaktır. Kadınları senin gibi hırçın ve inatçı değil de, mutlu ve sevimli kılan budur. McClane'i kaybedecek olursan, bir daha onun gibi birini bulamazsın."

"Ben yatmaya gidiyorum," diye belirtti Fiona sinirli sinirli.

Mary onu koridorda yakaladı. "Sen ona hiç aldırma," dedi usulca. "O sadece senin mutlu bir şekilde yuvanı kurduğunu görmek istiyor, hepsi bu. Yüreğin ne diyorsa onu yap. Tek önemli olan budur." Fiona'yı anaç bir şekilde öptü ve biraz uyumasının iyi olacağını söyledi. Fiona birdenbire korkunç bir şekilde kendi annesini özlemişti. Annesi onu yatıştırır ve tüm doğru şeyleri söylerdi. Bunu nasıl yapabiliyordu? Doğru şeylerin neler olduğunu nasıl bilebiliyordu?

Mary koridorun yarı yoluna gelmişti ki Fiona ona seslendi.

"Ne oldu hayatım?"

"Yüreğin sana ne söylemişti? Kocan sana evlenme teklif ettiği zaman."

Mary gülümsedi. "Güneşin onun sayesinde doğup onun sayesinde battığını, kuşların sadece onun için öttüğünü, onsuz tek bir gün bile yaşayamayacağını söyledi. Bu duygunun nasıl olduğunu bilir misin?"

"Evet," dedi Fiona. "Biliyorum."

Yatak odasında, yüzük kutusunu çalışma masasının üzerine koydu, lambayı yaktı ve gölgeliği çekti. Yorgundu ve uyumak için sabırsızlanıyordu. Bluzunun düğmelerini açtı, eteğini çıkardı ve kıyafetlerini sandalyesinin arkasına yerleştirdi. İşini bitirirken, gözleri tekrar yüzük kutusuna çevrildi. Kilidin mandalına basarak kutuyu açtı ve yüzüğü parmağına geçirdi. Elmas sanki birisi bir yıldız yakalamış ve oraya sabitlemiş gibi yanıp sönerek parıldıyordu. Mükemmeldi, kesinlikle kusursuzdu ve Fiona'nın çizikler içindeki, eklem yerleri şişip kızarmış elinde çok abes görünüyordu. Yüzüğü çıkardı, tekrar kutusuna yerleştirdi ve kutuyu emniyette tutmak için çalışma masasının bir çekmecesine koydu.

Geceliğini almak için yürürken aynada gözüne kendi görün-

tüsü ilişti. Aynanın karşısında iç gömleği ve jüponuyla durarak uzun, siyah saçlarını çözdü ve omuzlarına dökülmesine izin verdi. Will ona çok güzel olduğunu söylemişti. *Öyle miyim acaba?*

Kendisine değer biçercesine bakıyor, Will'in kendisinde öpmek, sevişmek için ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Elleriyle belini kavradı, sonra göğüslerini avuçlayarak bir araya getirip yukarı itti. Külotunu çıkardı, iç gömleğinin düğmelerini açtı, sonra utanarak kendi çıplak vücuduna baktı. Gençliğin hafif parıltısına sahip olan teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Bacakları güçlü ve inceydi. Elini düz karnında dolaştırarak dolu ve yuvarlak olduğunu hayal etmeye çalıştı. Will ondan çocuğu olmasını istediğini söylemişti. Hemen. Fiona gelecek ilkbaharda on dokuz olacaktı. Onun yaşında olan pek çok kız evliydi; bazıları anne bile olmuştu. Eğer Will'le evlenecek olursa, çok geçmeden kendisi de olacaktı. Bir kocaya sahip olmak güzel olurdu. Ve kucağına minicik bir bebek almak.

Gözlerini kapadı ve yatakta Will'le birlikte olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yüzünü gözlerinin önüne getirmeye, ellerini ve dudaklarını vücudunda gezdirdiğini hissetmeye çalıştı. Ama canlandırmaya çalıştığı kahverengi gözler gök mavisiydi. Karmakarışık uzun saçlar sarıydı. Kendi adını fısıldayan dudaklar Will'e ait değildi. "Seni seviyorum, Fee," diyordu dudaklar. "Hep seveceğim." Güneşin uğrunda doğup battığı, kuşların uğrunda öttüğü kişi oydu. Onsuz yaşayamayacağı kişi oydu.

"Hayır," diye fısıldadı çılgınca. "Git buradan. Lütfen git."

Onu düşünmesinin, kendisine onun yüzünü, onun sesini hatırlama izni vermesinin üzerinden haftalar geçmişti. Şimdi bu görüntüleri bastırmaya çalışıyordu, ama çok uzun süre engellemişti. Artık engeller yıkılmıştı ve Joe'nun milyonlarca anısı davetsizce akın ediyor, sel olup akıyordu: nehri seyredişi; güneş ışığında Fiona'ya gözlerini kısarak bakması; kahkahasının sesi; pazaryerindeki terli kokusu veya pazar banyosundan sonraki temiz kokusu; kendi elinin altında hissettiği kalp atışları. Bu anıların gücü ve canlılığıyla birden sarsılıverdi Fiona. Adeta odada onunla birlikteydi Joe. Fiona istese uzanıp ona dokunabilirdi sanki. Ama gözlerini açtığı anda orada hiçbir şeyin, hiç kimsenin olmayacağını

biliyordu. Tek başına olacaktı. Koyu kirpiklerinin altından gözyaşları sızıyordu. Özleminin ıstırabıyla usulca inledi.

Kendisini Will'i ve Will'in sahip olduğu harika nitelikleri düşünmeye zorladı, artık sevdiği kişinin Joe değil Will olduğuna ikna etmeye çalıştı. Fakat yüreği söz dinlemiyordu. Etrafı duvarlarla çevrilmiş ve kapanmıştı adeta. Uzun zaman önce seçimini yapmış ve reddedilmişti. Ve şimdi acı çekiyordu; kırılmıştı, boştu ve bir taş kadar soğuktu.

Gözlerini açarak aynadaki aksine tekrar baktı. Gözyaşlarıyla kaplı, öfkeli ve kederli bir yüz gördü. Şu anda yumuşacık olan, ama bir gün kuruyup buruş buruş olacak bir vücut gördü. Bir gün yaşlanacak olan genç bir kadın gördü. Ve eğer Joe'yu kesin olarak kalbinden çıkarmazsa, Will'in kendisine sunduğu aşkı kabul etmeyecek olursa, sonunun tıpkı Bayan Nicholson gibi olacağını anladı: Hayatı hiçbir zaman var olmayan bir şey için yas tutarak heba olacaktı.

Hızla kıyafetlerini tekrar giydikten sonra masanın çekmecesinden yüzük kutusunu çıkardı. Kutuyu açtı ve yüzüğü parmağına geçirdi. Bir an yatak odasının kapısında durarak etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Mary yukarı çıkmıştı. Michael yatağına gitmişti. Çantasına uzandı, sonra geçmişini sonsuza kadar gömüp geleceğini kucaklamaya kararlı olarak sessizce odasından ve evinden ayrıldı.

***

"Oraya tünel açamazsın, sana daha önce bunu söylemiştim, Hugh," dedi Will. Yatak odasının dışındaki oturma odasında duruyor, uzun siyah telefonun boynunu sanki boğazlamak istiyormuş gibi sıkıyordu. "Nasıl patlatacaksın? Grand Central'ı dosdoğru Doğu Nehri'nin içine uçurursun! Kaz-ve-kapa yöntemini kullanacağız. Bir delik aç, rayları döşe, deliği kapa... ne? Seni duyamıyorum... bekle..."

Will telefon ahizesini masasına vurarak, yeni kurulan McClane İletişim'in çok yakında American Bell'in kıçına sağlam bir tekme basacağına yemin etti. Hattaki sorun düzeldiği zaman

belediye başkanıyla konuşmasına kaldığı yerden devam etti, bir yandan da adamın bir cumartesi gününün gece yarısında vaktini geçirmek için neden metrodan daha iyi bir şey bulamadığını merak ediyordu. Telefon çaldığı sırada beyaz sabahlığını giymiş, bir kadeh şarap ve bir kitapla odasına çekilmeye hazırlanıyordu.

Tek yapmak istediği uzanmak ve kırılan gururunu tamir etmekken, şu anda yeraltı mühendisliğiyle alakalı bir tartışmaya dahil olmuştu. Birkaç saat önce Fiona'ya evlenme teklif etmişti. Fiona'nın kollarına atılacağını ve evet diyeceğini ummuştu. Bunun yerine, Fiona düşünmek için zaman istemişti. Onu öpmüş ve bu tekliften ne kadar şeref duyduğunu söylemişti. Onu sevdiğini söylemiş ve Will de ona inanmıştı. Fakat ona sarılırken, Fiona'da bir katılık, çok iyi tanıdığı bir tedbirlilik hissetmişti. Ona ne zaman biraz fazla yaklaşsa hep yaptığı gibi Fiona geri çekilerek kendisinden uzaklaşmıştı.

"Şimdi beni duyabiliyor musun? İyi. Yıkıcı mı? Evet, elbette öyle olacak. Şehrin altına koskoca bir demiryolu döşemenin yıkıcı olması normal."

Uşağın aniden kapıda görünmesi Will'in irkilmesine neden oldu. Adamın yatmaya gittiğini düşünmüştü. "Sizi görmek isteyen biri var, efendim," diye fısıldadı uşak.

"Kim?" diye sessizce sordu Will. Önce belediye başkanının telefonu, şimdi de bir ziyaretçi. Gecenin bu vaktinde? İnsanların nesi vardı böyle?

"Bayan Finnegan, efendim."

Will parmağını kaldırarak adamı durdurdu. Bazen Bell'in berbat hizmeti işe yarıyordu. "Hugh?" diye bağırdı. "Hugh, seni duyamıyorum... hat gene kopuyor. Ne? Seni duyamıyorum..." Ahizeyi çarparak yerine koydu. "Eğer çalarsa cevap verme," dedi. Hemen kapıdan dışarı fırlayarak salondan geçti ve merdivenlerden inerek antreye gitti. Fiona orada duruyordu. Üstü başı darmadağınıktı. Saçları çözülmüştü. Yüzü terden al al olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Sorun nedir? Nefes nefese kalmışsın!"

"Ben... koştum," dedi Fiona, göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

"Koşmak mı? Nereden?"

"Evden."

"*Ne?* Ta Sekizinci Cadde'den buraya kadar koştun mu? Fiona, deli misin sen? Bu saatte dışarıda her çeşit insan vardır. Başına bir şey gelebilirdi!"

"Beni azarlama, Will; araba bulamadım. Gelmek zorundaydım... ben..." Fiona o kadar soluksuz kalmıştı ki cümlesini bitiremedi. "Ah, Will," diyerek yutkundu. Ellerini Will'in saçlarına gömdü, yüzünü kendisine çekti ve onu öptü. "... sana evet demek istedim! Evet, seninle evleneceğim!"

Will, Fiona'yı kendi evinde görünce şaşırmış ve olayların beklenmedik yönde gelişmesi kafasını karıştırmıştı. "Fiona, ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Sevindim... ama emin misin? Biraz zaman istediğini sanmıştım."

"İstemiyorum. Kararımı verdim. Senin karın olmak istiyorum. Beni hâlâ istiyorsan."

"Tabii ki istiyorum. Dünyadaki her şeyden fazla." Will onu kendine doğru çekti, Fiona'nın ona ait olduğunu söylemek için tüm o yolu koşarak gelmesinden etkilenmişti. Fiona kendisinden zaman istediğinde, Will onun bunu sadece kendisine nazik bir şekilde nasıl veda edebileceğini kararlaştırmak için istediğinden emindi. Şimdiyse Fiona burada, kollarının arasında, en büyük arzusunu gerçeğe dönüştürüyordu.

"Gel otur," dedi, sesinin boğuk çıktığını fark edince aniden utanmıştı. "Yarış atı gibi soluyorsun. Bir kadeh şarap ister misin? Biraz evvel bir şişe açtım. Yatak odamda. Sen git çalışma odasında otur. Ben getiririm. Yoksa soğuk bir şey mi istersin?"

"İstediğim şey bir banyo," dedi Fiona, Will'in çalışma odasında bekleme önerisini kulak ardı ederek. Merdivenlerde Will'i izledi.

"*Banyo mu?*" Will odasına doğru giderken döndü ve ona baktı. *O kadar koşmak kafasını mı karıştırdı acaba?* diye düşündü. "Sana bir içki getirmeyi ve sonra da evine götürmeyi düşünüyordum. Çok geç oldu."

"Eve gitmiyorum," dedi Fiona usulca. "Bu gece burada kalıyorum. Seninle birlikte."

Will, eline almış olduğu şarap şişesini gürültüyle yerine geri koydu. "Anlıyorum," dedi. "Bundan emin misin?"

"Evet." Fiona odayı kat ederek onu tekrar öptü. Tatlı tatlı. Derinden. Sonra düğmelerini çözerek bluzunu üstünden çıkardı, eteğini ve ayakkabılarını da çıkardıktan sonra beyaz iç çamaşırlarıyla Will'in karşısında durdu. İç gömleği terden ıslanmış, vücuduna yapışmıştı. Will kumaştan göğüslerinin şeklini, koyu göğüs uçlarının gölgesini görebiliyordu. Onu yatağa taşımak ve onunla sevişmek istiyordu. Şimdi. Tam şu anda. Hatta kendi sabahlığını çıkarma zahmetine bile girmeden. Ama yapmayacaktı. Acele etmeyecekti. Bir şekilde, Fiona'ya oracıkta sahip olmamak için kendini kontrol etmeyi başaracaktı.

"Will, biraz önce caddeler boyunca koştum. Bir inşaat işçisi kadar terliyim. Banyo yapabilir miyim acaba? Bu saray yavrusunda banyo küveti var mı? Yoksa leğen çıkarıp su mu kaynatmam gerekiyor?"

"Hayır, elbette gerekmiyor," dedi Will gülerek. "Burada, içeride var."

Fiona'yı yatak odasından geçirerek banyosuna götürdü; tamamen Karara mermerinden yapılmış, yerde bir şark halısı, iki lavabosu, duvarda büyük çerçeveli aynaları ve ortada büyük mermer küvetiyle devasa bir banyoydu.

Will muslukları açtı, sonra suya koku verecek güzel bir şey bulmak için dolaplarının altını üstüne getirdi. Misket limonu ve defne romu dışında sadece sandal ağacı yağı vardı. Çiçekli veya tatlı kokulu hiçbir şey yoktu. Sandal ağacı olmak zorundaydı. Suyun içine biraz yağ döktü, köpürmesini izledi, sonra birkaç havlu bularak Fiona'yı kendi haline bıraktı. Birkaç dakika sonra, bir şey unuttuğundan endişelenerek kapıya vurdu ve, "Orada her şey yolunda mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz yalnızım."

"Arkadaş ister misin? Bakmayacağım."

Fiona güldü. "Zaten bir şey göremezsin. Çok fazla köpük var. Kendimi koca bir krema yığınının içinde oturuyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar banyo yağı koydun içine?"

"Sanırım çok fazla," dedi Will süklüm püklüm, içeri girerken. "Üzgünüm, böyle şeyleri genellikle uşak yapıyor. Bir yudum şarap ister misin?" Küvetin yanına bir sandalye çekti, oturdu ve ona kendi kadehini uzattı.

Fiona bir yudum aldı, gözlerini kapadı ve zevkle içini çekti. Will bir sabun bezi buldu ve onun boynunu, omuzlarını ovaladı. "Hoşuma gitti," dedi Fiona. Will bezle yüzünü ovuşturdu, iyice temizlendiğini söyleyerek onunla dalga geçti.

Fiona bir yudum daha şarap aldıktan sonra, "Burada kendimi bir şatoda gibi hissediyorum, Will. Tıpkı bir prenses gibi. Dünyanın tehlikelerinden uzakta. Ve dünyadaki herkesten," dedi.

"Benimle daima güvende olacaksın, Fiona. Hiçbir şey sana zarar veremeyecek. Asla. Yemin ediyorum." Will öne doğru eğildi ve onu ıslak ağzından öptü. Bunu yaparken Fiona ürperdi. Su soğuyordu.

"Üşüdün. Sana bir havlu getireyim."

Bir duvarı boydan boya kaplayan geniş bir ceviz dolabın bulunduğu banyonun arka tarafına doğru yürüdü. Kahrolası havluların nerede durduğunu merak ederek bir sürü kapıyı açıp kapadı.

"Ah! İşte buradalar," dedi. Fiona sırtı ona dönük olarak ayağa kalktı. Teninden sular süzülüyordu. Will onun omurgasının zarif ve uzun çizgisini, ince belinin kıvrımını, banyodan pembeleşmiş yuvarlak kalçalarını gördü. "Kendini kontrol et, Will," diye fısıldadı kendisine. "Kontrol et."

Küvetin öbür tarafına geçerek havluyu ona uzattı. Fiona kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Islak saçları tenine yapışmıştı. Pürüzsüz karnından, kalçalarının üzerinden ve krem rengi uyluklarından aşağı sular süzülüyordu. Bacaklarının arasındaki siyah tüylerden sular damlıyordu. Will bakmamaya çalıştı, ama kendini alamıyordu. "Tanrım, şu haline bak. Çok güzelsin, Fiona. Çok çok güzelsin."

"Sahiden mi?" diye sordu Fiona. Sesi öylesine ince, öylesine savunmasızdı ki, Will'in yüreği sızladı. Durup gözlerinin içine baktı; kocaman, berrak ve yürek burkacak kadar güvensizlerdi.

"Evet, öylesin. Eğer dışarı çıkmazsan seninle burada, küvetin içinde sevişeceğim."

Fiona gülüp dışarı çıkarken, Will omuzlarının etrafına kocaman bir havlu sardı ve onu kendi taburesinin üstüne oturttu. Başka bir havluyu da saçlarına sararak kuruladı. Fiona kuruyunca ayağa kalktı. Will ona bir sabahlık uzattı.

"Onu istemiyorum," dedi Fiona havluları omuzlarından atarak. Artık gözlerinde belirsizlik yoktu. Will'in kuşağına uzandı, çözdü ve sabahlığını omuzlarından indirdi. Will sabahlığın altına bir şey giymemişti. Fiona kendini ona bastırınca onun çıplak tenini hissetmek Will'i çabucak sertleştirdi. Fiona parmaklarını onun tüylü göğsünde dolaştırdı. Orasını öptü. "Seni istiyorum, Will," diye fısıldadı. "Seviş benimle."

Will onu dört direkli geniş karyolasına götürdü. Yatak örtüsü ve perdeler, gece mavisi renginde kalın bir ipekten yapılmıştı ve Fiona onların arasında kaymaktaşından bir Venüs gibi görünüyordu.

Başlangıçta elleri çekingen ve utangaçtı. Parmaklarıyla Will'in göğsüne, sırtına, kalçalarına dokundu. Bu kadarı Will'in dayanabileceğinden fazlaydı. Fiona'nın ellerini üzerinden uzaklaştırdı, doğruldu ve komodininin çekmecesini karıştırdı. Sonra tekrar Fiona'nın yanına uzandı, ona sarıldı, dudaklarından öptü, dayanabildiği kadar dayanmaya çalışarak vücudunu okşadı. Fiona'nın kendisine duyduğu arzu, teninin kokusu ve lezzeti onu çılgına çevirmişti. Artık kendisini kontrol edemiyordu. Kendini tutmaya çalıştı, nazik olmaya çalıştı, ama en sonunda onun içinde olma hissine mağlup oldu ve her şey çarçabuk sona erdi.

"Will," dedi Fiona birkaç saniye sonra. "Dışarı çıkarmadın mı?"

"Neyi?"

"Sence neyi olabilir?" Karanlıkta Fiona'nın sesi paniğe kapılmış gibi geliyordu.

"Her şey yolunda, Fiona," dedi Will yatıştırıcı bir şekilde. "O işin icabına baktım." Belli ki Fiona bakire değildi, ama tecrübeli de değildi. Will onunla daha önce kimin seviştiğini merak etti – aptal bir çocuk muydu? Ona gerçek sevişmenin ne olduğunu gösterecekti.

"İcabına baktın mı? Nasıl?" diye sordu Fiona.

Will, "Bir prezervatifle," diyerek kullanılmış prezervatifi çıkarmak için doğruldu. Çekmecesinden kullanılmamış bir prezervatif çıkardı ve nasıl kullanıldığını açıkladı. Sonra, "Bunun için

üzgünüm sevgilim. Denedim, ama tutamadım," dedi. Yeni prezervatifi taktı. "Hem o zaten bir alıştırmaydı. İkinci sefer daha iyi olacak. Söz veriyorum." Fiona'nın yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öptü ve elini bacaklarının arasına götürdü.

"Tekrar mı yapacağız?"

"Hı-hı. Tekrar tekrar, defalarca. Ta ki sen benden merhamet dileninceye kadar."

Fiona kahkaha attı ve çok geçmeden, Will önce bir parmağını, sonra ikincisini yavaşça içine sokunca gülüşü tatlı, şaşkın iç çekişlere dönüştü. Nefesi hızlanıp kıvranmaya başlayıncaya kadar onu okşamaya devam etti Will. Ve sonra elini çekti.

"Ah, Will, hayır..." diye mırıldandı Fiona. "Durma lütfen..."

"Şşşş," dedi Will, onun itirazlarını öpücüklerle susturarak. Şimdiden gene sertleşmişti. Hiç beklemeden onun içine girdi. Yavaş yavaş, bu sefer hiç acele etmeden, sanki onu öpmek, dokunmak ve içinde olmak için yüz yıl zamanı varmış gibi. Dudaklarını öperken ne kadar güzel olduğunu fısıldadı. Göğüslerini ellerinin arasına aldı, dişlerini ve dudaklarını kullanarak uçlarını emdi, üstlerinde dilini gezdirdi. Sonra elini sırtının altına kaydırdı ve kalçalarını sıkıca kendisine bastırarak daha da derinlerine indi. Fiona nefesini tuttu. Vücudu hiç beklemediği açıkça belli olan bir şekilde tepki verirken, Will onda bir değişmenin olduğunu fark etti. Kasılan Fiona, sanki onu kendinden uzaklaştırmak istermiş gibi kıvrandı, sonra ona teslim olarak birlikte hareket etti. Gözleri Will'inkilere kilitlendi ve Will bir an onun gözlerinin içinde rahatsız edici, vahşi bir şey, karşılıksız aşk acısı çekiyormuş gibi bir şey gördüğünü sandı. Ve sonra, o ifade geldiği gibi hızla kayboldu. Fiona'nın gözkapakları titreşerek kapandı, tüm vücudunu Will'in vücuduna doğru kaldırdı ve titredi. Hızlı, sert kasılmalarla zirveye ulaştı ve Will ona bu yeni mahrem bilgiyi kendisinin öğrettiğini anladı. Bu onu inanılmayacak kadar tahrik etmiş ve heyecanlandırmıştı. Boşalmak istiyordu ama geri çekildi, Fiona'nın kendisinden daha fazla zevk almasını istiyordu. Onunla tekrar tekrar sevişmek istiyordu. Onu kendisinin yapmak istiyordu.

Bölüm Kırk Dokuz

"Joe Bristow'u tanıyor musun?" diye sordu Roddy, el arabasına elma yükleyen bir adama.

Adam onun üniformasını süzdü. "Öyle birini hiç duymadım, dostum."

Roddy eşeğinin at gözlüklerini ayarlayan başka bir adama sordu. "Sen kimsin?" dedi adam kuşkuyla. "Başı dertte mi yoksa?" Çoğu seyyar satıcı gibi polise karşı derin bir güvensizlik hissediyor, kendisini şiddetle korumaya çalışıyordu.

"Hiçbir derdi yok," dedi Roddy. "Ben onun arkadaşıyım. Onu görmem lazım."

"Fynmore'un tezgâhını dene. Fynmore'un Yüksek Kaliteli Ürünleri, gördün mü? Hemen sokağın sonunda, sol tarafta. Joe mallarını oradan alıyor."

Roddy adama teşekkür etti ve aceleyle uzaklaştı. Çok geç kalmamış olduğunu umuyordu. Saat daha sadece dört buçuktu. Gaz lambaları hâlâ yanıyordu ve güneşin doğmasına daha bir saat vardı, fakat zerzevatçılar sabahın köründe işe başlamışlardı. Roddy otobüse yetişmek ve Covent Garden'a erkenden ulaşmak için vardiyasını yarım saat erken bitirmişti. Joe'yu bu sabahki turuna koyulmadan önce yakalamak istiyordu. Birkaç hafta önce Joe ve annesi Fiona'nın nerede olduğunu bildiklerini söylemek üzere kendi dairesine geldiklerinden bu yana kafasında evirip çevirdiği bir fikir vardı. Ancak bu fikri uygulamak için Grace'in onayına ihtiyacı vardı ve ona sormakta tereddüt ediyordu. Grace sabırlı bir kadındı, fakat sabrın da bir sınırı vardı. Derken, geçen gece –damdan düşer gibi– Grace de aynı fikirle çıkagelmişti. Roddy onu öpmüş ve onun milyonda bir bulunan bir kadın olduğunu söylemişti.

Roddy, Fiona'nın bulunduğu yer konusunda Joe'nun hak-

lı olduğundan emindi ve bunu daha önce düşünmemiş olduğu için kendisine kızıyordu. Fiona'nın çok uzaklara gitmediğinden o kadar emindi ki, Amerika'ya gidebileceği hiç aklına gelmemişti. Kendisinde Michael'ın adresinin olmadığını, amcasından gelen mektuplar da dahil olmak üzere ailesinin bütün eşyalarını Fiona'nın yanında götürmüş olduğunu söylediğinde Joe ve Rose fena halde hayal kırıklığına uğramışlardı. Roddy yine de Michael'ın New York'ta yaşadığından ve bir çeşit dükkân sahibi olduğundan emindi.

Ayrıca Joe'nun mümkün olduğu kadar çabuk Amerika'ya gitmesi gerektiğinden de emindi. Tuhaf bir hisse kapılmıştı. Tam olarak *neden* olduğunu bilmiyordu – içine doğan bu duygu hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü. Joe, Fiona'yı incitmiş ve o da Joe'yu bir daha asla görmek istemediğini açık bir şekilde belirtmişti. Fakat nedense sezgileri Roddy'ye, Fiona'nın Joe'ya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Hemen şimdi. Roddy sezgilerini dikkate alırdı; hep öyle yapmıştı. İnsanlar polis memurlarının –iyi olanlarının– altıncı hissi olduğunu söylerdi. Kimin doğruyu söyleyip kimin söylemediği konusunda. Bir kaçağın bir sonraki hamlesinin ne olabileceği konusunda. Roddy'nin altıncı hissi onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamıştı. Fynmore'a yaklaşırken, Joe'yu gördü. Delikanlı arabasıyla gitmek üzereydi. Yanında başka bir delikanlı vardı.

"Joe!" diye haykırdı Roddy. "Joe Bristow!"

Joe arkasına döndü ve el arabasını indirdi. "Burada ne arıyorsun, Roddy?" diye sordu. "Artık Covent Garden'da mı devriyeye çıkıyorsun?"

"Hayır, buraya seni görmeye geldim."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Joe, aniden endişelenmişti. "Annemin bir şeyi yok, değil mi?"

"Hayır delikanlı. Sakin ol. Sorun yok. Annenle dün karşılaştım. Bana senin şimdi kendi adına çalıştığını ve Fiona'nın peşinden gitmek için bir kenara para ayırdığını söyledi."

"Evet."

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Yaklaşık on sekiz sterlin sanırım. Bilete ilaveten oda ve yemek için ve..."

Roddy araya girerek lafını kesti. "Ne kadar paran var?"

"Yaklaşık altı sterlin. Birkaç şilin fazla ya da az."

"İşte..." Roddy pantolon cebine uzandı ve bir tomar para çıkardı. "Bu benim birikimim. Grace'in de. Burada on beş papel var."

Joe onun elindeki paraya baktı ve başını iki yana salladı. "Roddy, bunu alamam."

"Grace de bunu almanı benim kadar istiyor. Fiona'yı bulmanı istiyoruz. Hadi delikanlı, al şunu. Al ve gemiye atlayıp hemen git."

Joe başını kararlılıkla salladı, sonra banknotları cebine koydu. "Teşekkür ederim, Roddy. Her kuruşunu geri ödeyeceğim. Yemin ediyorum."

"Ödeyeceksin tabi!"

Joe kardeşini omzundan tuttu. "Jimmy, artık bu iş sana emanet," dedi ona. "Ben dönünceye kadar, önümüzdeki birkaç hafta boyunca patron sensin."

"Tanrım! Hemen mi gidiyorsun?" diye sordu Roddy.

"Öyle," dedi Joe.

"Ne? Nereye gidiyorsun? Dur bir dakika! Bu benim daha ikinci günüm, Joe!" diye itiraz etti Jimmy.

"Sen akıllı bir delikanlısın, Jimmy. Başarırsın. Sadece sana gösterdiğim güzergâhı takip et. Annemize Fiona'yı bulmaya gittiğimi söyle. Oraya varır varmaz ona yazacağımı söyle. İyi iş çıkar, Jimmy. Beni duyuyor musun? İşin içine etme!" Joe bunu söyledikten sonra hızla uzaklaştı.

"Bekle bir dakika! Joe, bekle! Hey, kahretsin!" diye bağırdı Jimmy, ağabeyinin yolun aşağısında gözden kaybolmasını izlerken. Ellerini ağzının etrafında yuvarladı. "Joe!" diye haykırdı peşinden. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Amerika'ya, Jimmy!" diye bağırdı Joe omzunun üzerinden. "New York'a!"

Bölüm Elli

"Otur, McClane. Sakin ol," dedi Kevin Burdick en yatıştırıcı sesiyle.

"Bana sakin olmamı söyleme, kahrolası!" diye bağırdı Will Junior, küçük ve havasız ofiste bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Bir ay içinde kızla *evlenecek!*"

"Dalga geçiyorsun!"

"Keşke öyle olsaydı. Ona evlenme teklif etti. Kız elinde beyzbol topu kadar büyük bir elmasla dolanıyor. Lanet olası bir servete mal oldu. *Benim* lanet olası servetim! Kız hakkında bir şeyler bulmuşsundur umarım."

Burdick boğazını temizledi. "Hiçbir şey bulamadım."

Will aniden durdu. "Ne?"

Burdick sandalyesinde kıpırdandı. "Bir şeyler bulmaya çalıştım, ama kız tam bir dürüstlük timsali. Hayatında başka bir erkek yok. Meyhanelerin ya da batakhanelerin kapısını aşındırmıyor. Karaborsada yetim çocuk ticareti de yapmıyor. En çok, Coney Island'da halka atarak ödül kazanmaya çalıştığını gördüm. Çalışmaktan, uyumaktan ve babanla görüşmekten başka hiçbir şey yapmıyor."

Will öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Sen bana ne söylemek istiyorsun? Bu düğünü durduramayacağımı mı? Sana bunun için mi para ödüyorum?"

"Bırak da bitireyim, McClane. Sanırım sana hâlâ yardım edebilirim. Bayan Finnegan'la alakalı hiçbir şey bulamadığım halde, arkadaşı Nicholas Soames'la alakalı bir şeyler buldum. Görünüşe göre sık sık eşcinsel barlarına gitme alışkanlığı var. Bleecker Sokağı üzerindeki The Slide'ın müdavimi olmuş."

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı Will. "Babam Nicholas Soames'la evlenmiyor ki!"

"Bunun farkındayım. Yapmayı umduğum şey, Soames'un

cinsel tercihlerini bir skandal yaratmak için kullanmak. Riskli bir girişim, ama işe yarayabileceğini sanıyorum."

"Bunun bana ne yararı olacak? Soames'a ne olacağı kimin umurunda."

Burdick öne doğru eğildi. "Senin Washington'a gitmeden önce biraz akıllanman gerek, McClane, yoksa oradaki insanlar seni çiğ çiğ yerler. Bir baskın ayarlayacağız. Dostun olan yargıcın de desteğini sağlayacağız."

Will Junior'ın yüzünde anladığını belirten bir ifade belirdi. "Eames," dedi.

Burdick başıyla onayladı. "Ta kendisi. Otur, McClane. Yüreğini ferah tut. Şimdi yapacağımız şey şu..."

Bölüm Elli Bir

Joe güneşli New York sabahının parlak ışığında gözlerini kırpıştırdı. Silindir şeklindeki çantasını ayağının dibine bıraktı. "Vay canına, Brendan, başardık! O doktor oranı buranı kurcalamaya başlayınca hapı yuttuğunu düşünmüştüm," dedi gülerek. "Adamı görecektin, Bren. Kulağına bakarken gözlerini kıstı. Herhalde diğer taraftan gelen ışık yüzünden gözleri kamaştı."

"Çok komik, seni İngiliz pisliği! Ben de onun senin donuna bakıp gözlerini kıstığını gördüm. Pislikten söz açılmışken, Alfie nerede? Ve Fred? Atlatabildiler mi acaba?"

Joe ve Brendan endişeyle kamara arkadaşları Alphonse ve Frederico Ferrara'yı arandılar. Southampton'dan New York'a dördü birlikte geminin kıçında, en ucuz tarifeyle yolculuk yapmışlardı. Joe onları gördü –iki siyah saçlı, badem gözlü delikanlı– gemiden inen insan kalabalığını yarıp onlara ulaşmaya çalışıyorlardı. "İşte oradalar," diyerek el salladı, onların da Castle Garden Göçmen Bürosu'ndan sağ salim çıkmayı başardıklarına sevinmişti. "Tüm şu insanlara bir bak," diye ekledi kalabalığa bakarak. "Kira araba-

ları kıpırdayamıyor bile. Buradan ne tarafa gidileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Kesinlikle kuzeye. Ve doğuya, galiba," dedi Brendan. "Birisine sormamız lazım."

Joe ve Brendan birlikte bir oda tutmaya karar vermişlerdi. İriyarı, kızıl saçlı, yirmi birinde İrlandalı bir delikanlı olan Brendan, Connemara dışındaki bir çiftlikten şansını denemek için gelmişti. Batıya gitmesini sağlayacak bilet parasına yetecek kadar birikimi oluncaya dek New York'ta amelelik yapmayı, sonra da Kaliforniya'ya altın aramaya gitmeyi planlıyordu. Ucuz oda bulmak için gidilecek yerin Bowery olduğunu duymuştu. Joe birlikte geçirdikleri haftalar boyunca onunla iyice yakınlaşmıştı. Ona Fiona'dan ve onu bulmayı ne kadar istediğinden söz etmişti.

Sicilya'nın fakir bir köyünden Londra'ya göç ederek New York yolculuğu için yeterli paraları oluncaya kadar, dondurma işi yapan bir kuzenlerinin yanında çalışmış olan Alfie ve Fred ise, amcalarının Mulberry Caddesi'ndeki dairelerinden birinde yaşayan anneleri, babaları ve geniş ailelerine katılacaklardı. Joe, Ferrara'lara veda ederken üzülecekti. Dördü birlikte kâğıt oynayarak, bira içerek, arka güvertedeki doğaçlama partilerde dans ederek birlikte çok eğlenmişlerdi. Birbirlerine İtalyanca ve İngilizce tabirler öğretmişlerdi. Brendan'la İrlanda aksanı ve "lanet" yerine "lenet" demesi yüzünden dalga geçmişlerdi. Geceleri gülerek ve şakalaşarak ranzalarından konuşup durmuşlardı.

"Hangi tarafa gidiyorsunuz?" diye sordu Alfie, kardeşiyle birlikte Joe'yla Brendan'ın yanına geldikleri zaman.

"Emin değiliz," diye başladı Brendan. "Şu tarafa doğru gide..." Sözleri insanın kanını donduran bir çığlıkla kesildi. Tombul, koyu renk saçlı bir kadın son sürat onlara doğru gelirken Joe'yu da birlikte çekerek dehşet içinde geriye sıçradı.

Kadın, "*I miei bambini, i miei bambini*!" diye feryat ederek kendisini Alfie ve Fred'e doğru atmış, onlara öpücükler yağdırıyordu. "*Oh, Dio mio, grazie, grazie!*"

Onu yarım düzine çocuk ve onların arkasından gelirken tespihini öpmekle meşgul olan pörsümüş yaşlı bir kadın takip ediyordu. Kimisi kucağında bebekleriyle, daha genç birkaç kadın

etraflarını sardı. Genç yaşlı yarım düzine erkek sırıtarak ve birbirlerinin omzuna vurarak arbededen oldukça uzakta muhabbete dalmışlardı.

"Tanrım, ne curcuna," dedi Brendan, Joe'ya. "Eğer mutlu oldukları zaman böyle aşırı davranıyorlarsa, onları bir cenazede görmek istemem doğrusu."

Joe güldü, bir yandan da Alfie'yle Fred'in hıçkırarak ağlayan kadını kucaklamalarını seyrediyordu. Derken iki kardeş yaşlı kadının yanına gittiler ve kadın her birinin yüzünü boğum boğum ellerinin arasına alarak sırayla öptü. Oradaki başka herkesi şiddetle kucakladılar ve aynı şekilde kucaklandılar, ardından tanışmalar başladı. Joe ve Brendan, Bay ve Bayan Ferrara'yla, büyükanneyle, her iki büyükbabayla, Franco Amca, Rosa Yenge, erkek ve kız kardeşler, erkek ve kız yeğenlerle tanıştılar. Hâlâ gözleri yaşlı olan oğlanların annesi, Joe ve Brendan'ı da öptü ve ardından elinin tersiyle göğüslerine vura vura oğullarıyla cır cır İtalyanca konuşmaya başladı.

"*Si, Mamma, si... i nostri amici...*" dedi Alfie. Gemi arkadaşlarına döndü. "Annem sizin de gelmenizi istiyor. Bizim eve. Yemeğe." Duyulmayacak kadar alçak bir sesle ekledi: "Lanet olsun, evet deyin. Bir haftalık yemek yapmıştır!"

Joe ve Brendan bundan mutlu olacaklarını söyleyince başka bir öpücük yağmuruna daha tutuldular. Çantalarını kaldırarak omuzlarına aldılar ve gevezelik eden gürültücü Ferrara'ların peşinden, yürürken gördükleri manzaraları inceleyerek yola koyuldular. Joe gördüğü yerlerin büyüklüğüne ve gürültüsüne inanmakta zorluk çekiyordu. Tüm o binalardan, yüksek sesle konuşan gürültücü insanlardan o kadar afallamıştı ki, önüne bakmayı unuttu ve üzerine ilan levhası geçirmiş bir delikanlıyla çarpıştı.

"Affedersin dostum," diye özür diledi.

Çocuk ona gülümsedi. Levhasında TASTEA – *DÜRÜST-ÇAY, FERAHLATICI ÖZELÇAY!* yazıyordu. "Lafını bile etmeyin, beyefendi. Buyurun, bedava bir numunenin tadını çıkarın," dedi ona küçük bir çay kutusu uzatarak.

Joe teşekkür etti ve hediyesini göstermek için Brendan'a döndü, ama Brendan oradan uzaklaşmış, bir yük arabası bekleyen ceylan gözlü sarışın bir güzele göz kırpmakla meşguldü.

"Kendine gel," dedi Joe. "Bizi tutuklattıracaksın, daha yeni geldik."

"Evet ve eğer bütün kızlar bunun gibiyse ben de burada kalacağım. Şuraya bir bakar mısın, Tanrı aşkına? Büyük mavi bir gökyüzü. Yağmur bulutlarıyla kaplı kasvetli bir gökyüzü değil. Hava da sıcak. Gördüğüm kadarıyla patates tarlaları da yok. Eğer gerçekten şansım varsa, belki patates hiç yoktur. Daha geleli iki dakika oldu ve kendimizi yemeğe davet ettirdik. Burayı sevdim. Eminim insan burada hayatın keyfini çıkarabiliyordur."

"Devasa bir yer, Bren. Çok büyük! Burada kaybolabilir ve kendini bir daha asla bulamayabilirsin," dedi Joe, hareketli bir sokağa bakarak.

Brendan ona uzun uzun baktı. "Senin kız için endişeleniyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Endişelenme. Onu bulacaksın. Bulacağını biliyorum. Bana tüm o anlattıklarına göre, buralarda bir yerlerde olmalı. Görebildiğim kadarıyla sadece tek bir problemin var."

"Nedir o?"

"Eğer söylediğin kadar güzelse, onu ilk benim bulmamam için şimdiden dua etmeye başlasan iyi olur."

Joe gözlerini devirdi. Brendan ağır çantasını sağ omzundan sol omzuna geçirdi. Broadway'den geçerken şık bir arabanın geçip gittiğini gördüler. "Zengin olduğum zaman tıpkı bunun gibi bir araba alacağım," dedi Brendan. "Ve sürmesi için de bir İngiliz tutacağım. Eğer şansın olursa, belki de seni tutarım."

"Kıçımı öp, Brendan," dedi Joe dalgın dalgın; hâlâ etrafına bakınıyor, Fiona'nın gözüne ilişmesi umuduyla kaldırımları, mağaza önlerini, yanından geçen insanların yüzlerini inceliyordu.

Keyfi yerinde olan Brendan ıslık çalmaya başlamıştı. Çok geçmeden bundan sıkıldı ve şarkı söylemeye başladı.

"Hoşça kal, Bayan Durkin, çalışmaktan bıktım usandım;
Artık patates kazmayacağım, artık yoksul olmayacağım.
Adımın Barney olması kadar eminim, ben Kaliforniya'ya gidiyorum
Patates kazmak yerine, yerden yığın yığın altın kazacağım..."

Birkaç genç İtalyan kadını arkalarına dönüp kıkırdayarak ona baktılar. Brendan sırıttı, şapkasını çıkararak selamladı ve sonraki dizelere geçti.

"Kur yaptığım günlerde, hiç yorulmadım gitmekten,
Birahaneye, kumarhaneye veya diğer haneye..."

"Brendan, onlar Alfie'yle Fred'in kız kardeşleri," diye uyardı Joe.

"Onlar ne söylediğimi anlamıyorlar bile."

"Ama kardeşim Seamus'a dedim ki, ben gideceğim ve ünlü olacağım,
Ve tekrar dönmeden önce, tüm dünyayı dolaşacağını..."

Joe taşkın arkadaşına kahkahalarla güldü. Keyifli hali bulaşıcıydı. Ve haklıydı. Fiona buradaydı. Bu şehirde bir yerlerdeydi. Yapması gereken tek şey, onu bulmaktı.

***

Nick, Fiona'ya sanki deliymiş gibi baktı. Sanki kulaklarını temizlemek istermiş gibi, sanki doğru duymamış gibi başını salladı. Fiona'nın biraz önce söylediklerine inanamıyordu.

"Nick?" dedi Fiona tereddütle. "Sorun nedir? Bu fikirden hoşlanacağını düşünmüştüm. Mutlu olursun sanmıştım. Bu çok büyük bir alana sahip olacağın anlamına geliyor, ayrıca..."

"Sorun *ne mi*?" dedi sonunda Nick. "*Sorun ne mi*? Fiona, biraz önce bana bütün binayı vereceğini söyledin! Bana biraz önce Çay Gülü'nü açmayacağını söyledin. Kahrolası sorun *bu* işte!"

"Lütfen bağırma."

"Seni kesinlikle anlamıyorum," dedi Nick. Salonda bir aşağı bir yukarı volta atıp duruyordu. "Bu evi seviyorsun. Almak için çok mücadele ettin. O yaşlı kaçığı burayı yok pahasına satmaya ikna ettin, bankayı borç vermeye ikna ettin ve burayı adam etmek için haftalardır köpek gibi çalışıyorsun. Artık neredeyse o duruma geldin ve tüm bunları öylece terk edeceksin. Tanrı aşkına, neden?"

Yüksek arkalıklı kırmızı berjer koltukta sinirli sinirli çantasının tokasıyla oynayan Fiona solgun ve kırılgan görünüyordu. "Sadece düğünle çok meşgulüm... ve sonra balayı olacak... tam iki aylığına gideceğiz ve..."

"Meşgul mü? Neyle meşgulsün? Elbise provasıyla mı? Pasta siparişi vermekle mi? Bu hiçbir şey değil! Ben senin bir seferde beş yüz işi yaptığını gördüm. Balayına gelince... çay salonunu açmayı balayı dönüşüne kadar ertelersin olur biter!"

"Hayır, yapamam," dedi Fiona bakışlarını tekrar çantasına çevirerek. "Will çocuk istiyor, Nick. Hemen. Onların büyüdüğünü görmek istediğini söylüyor."

"Evet, tabii, insanlar evlendiği zaman genellikle böyle oluyor zaten. Ee, ne olmuş yani?"

"Onları merkezden uzakta büyütmek istiyor. Hyde Park'ta. Benim orada yaşamamı istiyor. Sürekli olarak. Artık çalışmamı istemiyor. Benim gibi kadınların... benim gibi bir geleceği olan kadınların çalışmadığını söylüyor. Bu duyulmamış bir şeymiş. Çalışmam ona zarar verirmiş, o yüzden buna izin vermiyor."

Nick başını salladı. Şimdi her şey anlaşılmıştı. Will'in, sevgilisiyken Fiona'da büyüleyici bulduğu şeyler –hırsı, işine düşkünlüğü– eşi olduğu zaman pek de büyüleyici gelmeyecekti. Sonuçta, öyle bir adamın karısı kendi işlerine değil kocasına adanmış olmalıydı. Kocasının evine, çocuklarına.

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Nick. "Tersini umuyordum, ama kendimi kandırıyormuşum. Bana nişanlandığını söylediğin anda bunu anlamıştım."

"Bu sadece eski bir çay salonu, Nick," dedi Fiona, sesinde yalvaran bir ifadeyle. "Ve Chelsea'de küçük bir dükkân. Will'in işleriyle kıyaslanınca bunlar nedir ki? Gerçekten hiçbir şey değil."

"Kendini dinle! Bunlar palavra ve bunu sen de biliyorsun. Çay Gülü... TasTea... bunlar hiç de hafife alınacak şeyler değil. Onlar sensin, Fiona. Onları sen yaptın."

"Will bunu zalimliğinden yapmıyor, Nick. Benim bu kadar çok çalışmama son vermek istediğini söylüyor. Bana bakmak, benim ihtiyaçlarımı karşılamak istiyor."

"Fakat bu senin *rüyandı*, Fiona. Amcanın yanında işi öğren-

mek. Bir gün kendine ait bir yere sahip olmak. Unuttun mu? Gemide bunlardan nasıl söz ettiğimizi unuttun mu? Rüyalarına nasıl öylece sırt çevirebiliyorsun?"

"Sen Will'den hoşlanmıyorsun. Tüm bunları bu yüzden söylüyorsun."

"Tabii ki Will'den hoşlanıyorum. O kusursuz bir erkek. Ama tipik bir erkek işte. Sana kapılmasına neden olan taraflarını –senin heyecanını, ateşini– bastırmak istiyor. Öyle de yapacak. Şimdiden başladı bile. Bu sen değilsin. Bu benim tanıdığım Fiona değil. Şimdiye dek uğrunda çalıştığın her şeyden, sevdiğin her şeyden sadece birisi tersini istediği için vazgeçmek sana göre değil. Hiç değil."

"Bana karşı neden bu kadar acımasız olduğunu anlamıyorum," dedi Fiona üzüntüyle.

"Ve ben de senin neden yalan söylediğini anlamıyorum. Ben hastayken, bir daha asla sana yalan söylemeyeceğime söz verdirmiştin. Hiçbir konuda. Ve şimdi sen bana yalan söylüyorsun."

"Yalan mı?" diye bağırdı Fiona. "Söylemiyorum, Nick. Asla söylemem."

"Hayır, söylüyorsun!" diye bağırdı Nick, onu ürküterek. "Bana olduğu kadar kendine de." Pencerenin yanına gitti ve aşağıdaki sokağa baktı, çok öfkeliydi. İnsanın yapmak istediği şey yerine yapmak zorunda olduğu şeyi yapmasının ne demek olduğunu hatırladı. Paris'i ve yeni bir ressamın çalışmalarını görmenin içinde ne gibi duygular uyandırdığını hatırladı – tüm o tutkuyu, heyecanı. Ve sonra Londra'ya dönüşünü ve ilk projesi üzerinde çalışmasını hatırladı – bir yayıncılık şirketinin halka arzı. Albion ofislerinde haftalar geçirmiş, sonsuz rakam sütunlarını gözden geçirerek, varlıklara değer biçerek, gelir ve borçları değerlendirerek... ve adeta yavaş yavaş boğuluyormuş gibi hissederek art arda bir sürü muhasebe defterini incelemişti.

Fiona gerçekten bunun yeterli olacağını düşünüyor muydu? Evlilik, güzel bir ev ve emniyetin? Bunların vazgeçtiği şeyleri telafi etmeye yeteceğine inanıyor muydu? Öyle olmayacaktı. Belki bazı kadınlar için öyleydi, ama Fiona için değil. Onu tanıyordu. Fiona'nın âşık olmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu – gerçek,

derin bir aşk. Ama âşık değildi. Ne söylerse söylesin, Fiona'nın âşık olmadığını biliyordu. Sakinleşinceye kadar bekledi, sonra Fiona'nın yanına bir puf çekti ve oturdu. İkisinin dizleri birbirine değiyordu.

"Ne düşündüğümü duymak ister misin?" diye sordu Nick.

Fiona başını kaldırıp ona baktı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Kesinlikle Will'i sevmediğini düşünüyorum. Sadece kendini onu sevdiğine inandırıyorsun, çünkü bir daha asla âşık olamayacağından, bir daha hiçbir zaman birisini Joe'yu sevdiğin gibi sevemeyeceğinden fena halde korkuyorsun. Bu yüzden sana âşık olan ilk erkeğin kucağına atılıyorsun. Ah, ondan çok hoşlanıyorsun... hangi kadın hoşlanmaz ki? O yakışıklı, havalı ve daha bunun gibi bir sürü şey, ama ona âşık değilsin. Değilsin."

Fiona başını iki yana salladı. "Senin bunları söylediğine inanamıyorum. Bana Joe'yu unutacağımı söyleyen sendin. Bana tekrar âşık olacağımı söylemiştin."

"Ve hâlâ söylüyorum. Sadece şu an olduğuna inanmıyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Eh, sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Fiona, savunmacı bir ifadeyle. "Onun benim için neler hissettiğini bilmiyorsun. Ya da benim ona karşı neler hissettiğimi. Bana karşı ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun. Neler konuştuğumuzu. Beni nasıl güldürdüğünü. Baş başa olduğumuz zaman ne kadar nazik olduğunu, beni ne kadar mutlu ettiğini bilmiyorsun."

"Sevişmeyi âşık olmakla karıştırma hatasına düşme," dedi Nick ters bir şekilde.

Fiona gözlerini yere çevirdi. Yanakları alev alev yanıyordu. Nick kaba ve zalim davranıyordu, öyle davrandığını biliyordu, ama kendini tutamıyordu. Fiona'yı yaralamak istiyordu. Fiona'ya ulaşmak ve hakikati görmesini sağlamak istiyordu.

"Benim söylemek istediğim bu değil," dedi Fiona sonunda. "Bununla hiç alakası yok."

"Peki ne o zaman? Para mı?" diye sordu Nick haşin bir ifadeyle, Fiona'nın yüzünü tutup kendisininkine doğru kaldırarak. "Öyle mi? Eğer peşinde olduğun şey buysa, sana para verebilirim. Babamın bankasından çekim geldi. Hemen hemen üç bin sterlin. Bunu sana vereyim. Hepsini. Bunu yapman gerekmiyor."

Fiona yüzünde yaralanmış bir ifadeyle kıpırdamadan oturunca, Nick çok ileri gittiğini anladı.

"Will'in parasını istemiyorum," dedi Fiona usulca. "Ben Will'i istiyorum. Beni seven bir erkek istiyorum. Kalbimi kırmayacak birini."

Nick ona buz gibi bir tebessümle gülümsedi. "Elbette kırmayacak. Bunu nasıl yapabilir ki? Kalbini ona vermedin ki."

Bir cevap bekledi, ama alamadı. Fiona öfke ve incinme ifadesiyle dolu olan yaşlı gözleriyle ona birkaç saniye daha baktı, sonra arkasından kapıyı çarparak daireden dışarı kaçtı.

Bölüm Elli İki

Joe, eli çenesinde, dirseği Bowery'deki ucuz bir et lokantası masasının üzerinde öylece otururken elbisesi ve önlüğü kir pas içindeki somurtkan, pasaklı bir kadın garsonun iki tabak günün spesiyalitesini –domuz pirzolası, haşlanmış patates ve yeşil fasulye– çarpar gibi masaya bırakmasını izledi.

"Tanesi yirmi beş sent," dedi kadın.

Joe ve Brendan kadına adam başı birer çeyrek ödediler. Kadın teşekkür etmeden parayı cebine indirdi, bardaklarını zayıf, köpüklü bir birayla yeniden doldurduktan sonra talihsiz bir komiye emirler yağdırarak uzaklaşıp mutfağa gitti. Joe'nun New York'ta, Aşağı Doğu Yakası'nda geçirdiği ilk hafta boyunca rastladığı insanlara benziyordu o da: haşin, hayatın sillesini yemiş, iki yakasını bir araya getirme mücadelesinden yıpranmış.

Brendan domuz pirzolasına girişirken, Joe kendisininkiyle isteksizce oynamaya başladı.

"Neyin var senin? Neden yemiyorsun?" diye sordu Brendan ona bakarak.

Joe omzunu silkti. "Acıkmadım herhalde."

"Onu bulacaksın. Sadece birkaç gün kaldı."

"Bir hafta geçti," dedi Joe içini çekerek. "Koca bir hafta geçti ve hâlâ hiçbir iz yok. Konuştuğum bir polis Walker Caddesi'nin güneyinde Sixth Ward'daki kapıları çalmamı söyledi. Orada yoğun olarak İrlandalıların yaşadığını söyledi. Kahrolası mahallenin her tarafını taradım. Bir sürü Finnegan –ve iki Michael– var, ama hiçbiri doğru Michael değil. Rastladığım başka bir polis de Batı Yakası'nda Chelsea adında bir mahalleyi ve Hell's Kitchen denen başka bir yeri denememi söyledi. Ama tehlikeli bir yer olduğunu ve otuzlu numaraların yukarısında kendime dikkat etmemi söyledi. Fiona için endişeleniyorum. Elimde değil. Ya amcasıyla işler yolunda gitmediyse? Ya bir yerlerde tek başınaysa? O büyük bir şehirle nasıl başa çıkacağını bilmez. Ben onu Batı Yakası'na götürmeden önce Whitechapel'dan dışarı hiç çıkmamıştı. Sorumluluğu altındaki küçük bir çocukla yapayalnız bir kız. Belki de Hell's Kitchen gibi bir yerde berbat bir odada yaşıyordur. Tanrım, Brendan, onu çiğ çiğ yerler. Hem ya tamamen yanılıyorsam ve New York'a hiç gelmediyse?"

"Ortada fol yok yumurta yok, boşuna telaşlanıyorsun," dedi Brendan. "Kesinlikle amcasıyla birlikte ve emniyettedir. Senin bana söylediklerine göre, yapabileceği tek şey bu. Aramaya devam et. Vazgeçme. Yapman gereken, o adamı bulmak; o zaman onu da bulmuş olacaksın. Telefon rehberine baktın mı? Gemideki hamalın söylediği rehbere?"

"Baktım, ama o sadece meslek sahipleri için. Doktor ve avukat gibiler için. Ama listedeki tüm Finnegan'ları not ettim. Michael olmasalar bile, onu tanıyor olabilirler."

"Ya İrlandalı dernekleri? Yardım toplulukları? Annem bana bir sorunum olursa Aziz Patrick'in Oğulları'na gitmemi söylemişti."

"Pansiyonda karşılaştığımız adam bana Gal Derneği'ne gitmemi söyledi. Yeni göçmenlerin akrabalarını bulabilmeleri için New York'taki İrlandalıların isim ve adreslerini toparlıyorlarmış, öyle duymuş. Bu öğleden sonra oraya gideceğim. Doğu Yakası'nda yirmili numaralarda birkaç ismi kontrol ettikten hemen sonra. Batıya yönelmeden önce Doğu Yakası'nı araştırmaya devam etmeyi düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir," dedi Brendan, hâlâ hararetle pirzolasını kes-

meye çalışıyordu. Konuşurken, bıçağı ikiye ayrıldı. Sapı tabağın kenarına çarptı ve tabağı ters dönerek yemeği masanın üzerine döküldü. "Kahretsin!" diye sövdü. "Bu bir domuz pirzolası değil... lenet bir tuğla!"

Joe bozuk moraline rağmen güldü. "Artık New York'tasın seni koca İrlandalı. Lenet değil, lanet."

"Yok ya? Eh, o zaman sana hem lanet olsun hem de lenet olsun!" Brendan yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, peçetesini eline aldı ve masaya dökülen yemeğini peçetesiyle tekrar tabağının içine sıyırdı.

"Al," dedi Joe tabağını masanın karşısına iterek. "Benimkini ye. Senin sabahın nasıl geçti? Şansın yaver gitti mi?"

"Belki," dedi Brendan ağzı yemekle dolu. "Dün gece bir barda bir adamla karşılaştım. McClane adında biri yeraltında demiryolu inşa ediyormuş. Başlamak için iki yüz adamı işe alıyorlarmış. Bir ay içinde de iki yüz kişi daha. Dinamit yerleştirmek, tünel açmak gibi işlerde çalışmak üzere maden tecrübesi olan adamlar arıyorlarmış. Ben bunlardan hiçbirini yapmadım, ama kazma sallamayı ve kürekle toprak boşaltmayı hepsinden iyi yaparım."

"İşe alınır mısın sence?"

"Sanırım. Ustabaşı görüntümü beğendiğini söyledi. Yarın sabah gene gel dedi. Umarım olur. Gittiğim her şantiyede, 'Senin için uygun bir şey yok İrlandalı,' veya 'Biz insan arıyoruz, eşek değil, Mickey,' diye alay ettiler. Lenet olası komedyenler."

"Bayım, yaptırmak istediğiniz bir işiniz var mı? Sigara aldırmak? Ayakkabılarınızı parlatmak?" Masalarının yanında, ayağında ayakkabısı olmayan, lime lime olmuş bir gömlek ve yamalı bir tulum giymiş on yaşlarında bir çocuk belirmişti.

Joe dalgın dalgın cebine uzandı ve bir beş sentlik çıkararak çocuğa uzattı, oğlanın uzaklaşacağını umuyordu. Ama oğlan uzaklaşmak yerine ona utandıran bir bakış attı. "Ben dilenci falan değilim. Benim için bir işiniz yok mu?"

Joe başka bir şey düşünmeye çalışırken Brendan, "Neden ona Fiona'yı aratmıyorsun?" dedi.

"Brendan o sadece bir çocuk. Ne yapabilir ki? Tek başına Batı Yakası'nı mı tarayacak?"

"Ben insanları bulabilirim, bayım!" dedi çocuk yüksek sesle. "Benim babalık, her hafta annem ne kadar iyi saklarsa saklasın kira parasıyla kaçar. Onu hep ben bulurum. Bir seferinde onun izini nehrin karşısındaki Weehawken'a kadar sürdüm. Kızın ismi ne? Senin için onu bulacağım."

Joe çocuğa baktı. Zayıftı. Muhtemelen açtı. Joe'ya onun yaşlarındaki kendi halini hatırlatıyordu. Çalışmaya, kendini kanıtlamaya hevesli. "Tamam o zaman..." diye konuşmaya başladı. Ama sözleri bayan garson tarafından kesildi.

"Vay vay, seni küçük lağım faresi!" dedi kadın cırlak bir sesle. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim!" Oğlanı kulağından yakaladı. "Seni aşçıya götüreceğim Güzel bir dayak ye de gör. Belki o zaman akıllanırsın!"

"Bir dakika bayan," dedi Joe oğlanı kolundan yakalayarak. "Biz burada onunla bir iş konuşuyorduk."

"Buraya sadece para ödeyen müşterilerin girmesine izin verilir," dedi kadın. "Aylakların değil. Aşçının emri böyle."

"O bizim misafirimiz," dedi Joe. "Tam da ona yemek ısmarlamak üzereydik. Anlaşmanın şartları."

Garson kadın başını iki yana salladı, iyice bozulmuştu ama oğlanı serbest bıraktı ve oğlan çabucak oturdu. "Günün spesiyalitesinden bir tane daha mı?" diye sordu garson kadın.

"Hayır, teşekkürler," dedi Brendan. "Biz onu işe almak istiyoruz, öldürmek değil. Ona bir sandviç getir. Ne çeşit bir sandviç istersin delikanlı?"

"İki tane Coney Islands istiyorum. Hardal, soğan ve lahana turşulu," dedi çocuk. "Yanında da fırında fasulye olsun."

"Tanrım, bu gece yanında yatmayacağıma seviniyorum," dedi Brendan.

"İçecek olarak ne istersin?" diye sordu kadın.

"Buz gibi bir Schaefer's birası."

"Şansını fazla zorlama, evlat."

"O zaman bir limonata."

Yemeğin gelmesini beklerken, Joe ve Brendan çocuğun isminin Eddie olduğunu ve fabrika işçisi olan annesi, işsiz babası ve dört kardeşiyle birlikte Delancey Sokağı'nda bir odada yaşadığını

öğrendiler. Joe ona Michael Finnegan isminde bir dükkân sahibi ile onun yeğeni Fiona'yı bulması gerektiğini söyledi. Oğlana yirmi beş sent verirken, çocuk da ona onları bulacağına dair söz verdi. Yemeğini bitirir bitirmez, Joe'ya nerede kaldığını sordu ve sonra hemen işe koyulmak üzere oradan ayrıldı.

"Bu çocuk seni şaşırtabilir," dedi Brendan oğlanın arkasından bakarken.

"Benden daha başarısız olamaz nasıl olsa," dedi Joe.

Brendan sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağzını sildi. Geğirdikten sonra da, "Eh, ben de gidiyorum. Yeni işim için bir çift deri çizme almam lazım. Ve yeni de bir şapka," dedi.

"Şapka ne için?"

Brendan böbürlenerek gülümsedi. "Bu gece Ferrara'ları görmeye gideceğim."

"Alfie ve Fred'i ziyaret etmek için yeni bir şapkaya mı ihtiyacın var?"

"Hayır, seni aptal budala, ben sadece o ikisini ziyaret ediyor numarası yapıyorum. Aslında görmeye gittiğim kişi Angelina."

"Rüyanda görürsün, oğlum. Alfie ve Fred seninle aynı kamarada kaldılar, unuttun mu? Senin nasıl biri olduğunu biliyorlar. Kız kardeşlerine seni asla yaklaştırmayacaklardır."

"Göreceğiz bakalım."

Birbirlerine veda ettiler. Brendan şehir merkezine yönelirken, Joe yukarı doğru yürümeye başladı. Yürürken morali yerine geldi. Aşağı Doğu Yakası'nın ucuz konutları Gramercy Park'ın kahverengi kumtaşından yapılma kibar binalarına yol verirken, kendisini daha az endişeli, hatta biraz iyimser hissetmeye başlamıştı. Şehrin bazı kısımları çok güzeldi ve burası da onlardan biriydi. Evet, New York'un zor yanları vardı, ama aynı zamanda heyecanlı da bir yerdi. Ayrıca Brendan, Alfie ve Fred'in gözünden bakıldığında gelecek umutlarıyla dolu bir yerdi. Sil baştan başlanacak, tamamen yeni bir hayat oluşturulacak bir yerdi. İkinci şansların yeriydi. Hatta bu belki Joe'nun kendisi için bile geçerliydi.

Irving Place'e doğru yürürken, birtakım işçiler ile ustabaşları arasında şiddetli bir tartışma dikkatini çekti. "Sizin ikinizin derdi nedir? Kulağınız yok mu sizin? İlk tabelayı indirin ve diğerini – sanat galerisi için olanı– asın dedim size."

"Ben ikisinin de üst üste asılacağını sanmıştım," dedi adamlardan biri.

Joe münakaşaya neden olan tabelaya baktı. Tuğla bir binanın ön cephesine asılmış olan güzel, el boyaması bir tabelaydı. Üzerinde ÇAY GÜLÜ yazıyordu.

"Bayan yukarıda," dedi patron. "Birazdan aşağı inecek. Tabelayı hemen indirtmemi söyledi bana. Yaptığınız şeyi görünce, benim canıma okuyacak. Ve o zaman ben de sizin canınıza okuyacağını. Onun nasıl olduğunu biliyorsunuz. Düzeltin şunu."

Joe gülerek başını iki yana salladı. Bu evin sahibi olan hanım artık her kimse huysuz bir cadaloz olmalıydı. Bu adamların kesinlikle ödlerini koparmıştı. Yirmi Üçüncü Sokak'a doğru yola koyuldu; kendi ev sahibesinden orada oturduğunu duyduğu M. R. Finnegan isimindeki bir manifaturacının, aradığı adam olabileceğini umuyordu.

Bölüm Elli Üç

Fiona konforlu bir giyinme odasında aynanın karşısında ayakta duruyor, üzerine geçirdikleri korseye somurtarak bakıyordu. "Bundan istemiyorum. Sevmiyorum bunları. Çok sıkıyor," dedi.

Şehrin en seçkin modacısı Madam Eugenie ona aldırış etmedi. "Bu sizin ne istediğinizle değil, elbisenin ne gerektirdiğiyle alakalı bir şey," diye açıkladı. Büzülmüş dudaklarıyla Fiona'nın çevresinde dolaşarak korsenin yarattığı etkiyi övdü, sonra mutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. "Simone!" diye haykırdı.

Bileğine bir iğne yastığı takmış bezgin bir genç kadın belirdi. "Evet, madam?"

"Bunu biraz daha sıkılaştır. Ben söyleyince dur."

Fiona kızın çevik parmaklarıyla sırtındaki düğümleri açtığını, bağcıklardaki gevşekliği giderdiğini hissedebiliyordu. Sonra kızın güç almak için dizini kuyruk sokumuna dayadığını ve çektiğini hissetti. "Dur!" diye itiraz etti. "Çok sıkı oldu! Böyle ne oturabi-

lirim, ne de yemek yiyebilirim... hatta doğru dürüst düşünemem bile!"

Madame Eugenie istifini bozmadı. "Düğün gününüzde oturmayın zaten, aksi halde elbiseniz buruşur. Yemek yemeyin, yoksa elbiseniz lekelenir. Ve kesinlikle düşünmeyin! Yoksa kırışıklar ve somurtmalarla güzelim yüzünüzü mahvedersiniz. Yapmanız gereken tek şey, güzel görünmek. Biraz daha Simone..." dedi, korsenin yan taraflarını sıvazlayarak.

Simone bağcıkları son bir kez şiddetle çekti. Bunu yaparken, Madam Eugenie korsenin ön tarafına uzandı, Fiona'nın göğüslerini yakaladı ve yukarı kaldırarak yükseltti. "Şimdi!" diye emretti. Simone bağcıkları düğümledi ve Fiona birdenbire kendini dolgun, yüksek, kalıba dökülmüş muhallebilere benzeyen göğüslerle buldu.

"Vay canına, içeri girdiğim zamana göre iki misli oldular!" dedi arkasında tek kişilik kolsuz koltuklarda oturan Mary'yle Maddie'ye dönerek.

"Kendine bir bak!" diye bağırdı Maddie. "Harika oldu! Ben de kendime böyle bir korse alacağım."

Madam ve Simone gelinliği getirmek üzere çıktılar. Fiona kaşları çatık tekrar aynaya döndü. Kahrolası korse ölesiye sıkıyor, hareketlerini kısıtlıyor, onu sınırlıyordu. Nefes alamıyordu. Öfkeyle bir çığlık attı, bağcıkları çözdü, korseyi çıkararak yere attı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu.

Mary hemen yanına geldi. "Fiona, neyin var?" diye sordu.

Fiona dolu dolu gözlerle ona baktı. "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey mi? Onun için mi ağlıyorsun?"

"Nick'in burada olması gerekirdi, Mary," dedi Fiona, sinirleri bozulmuş bir biçimde. "Elbise için bana yardım edecekti. Gelmesi gerekiyordu. Hatta buraya son geldiğimizde ajandasına bile not etmişti. Geleceğine söz vermişti. O olmadan iyi görünüp görünmediğini nasıl bileceğim?"

"Eğer geleceğini söylediyse, gelecektir," dedi Mary. "Eminim sadece geç kalmıştır."

"Hayır, ondan değil. Geç kalmadı. Gelmiyor. Münakaşa etti-

ğimizden bu yana onu hiç görmedim. Bir hafta oldu. Bugün de gelmeyecek, düğüne de gelmeyecek."

Mary ve Maddie endişeyle birbirlerine baktılar. Fiona onlara Nick'le yaptığı korkunç kavgadan bahsetmişti. Çok anlayışlı davranmışlardı. Onun tarafını tutmuşlar ve Nick'in söylediği şeylerin korkunç olduğunu kabul etmişlerdi. Kendisi de hâlâ onun davranışlarına kızgındı. Nick üzerine biraz fazla gelmişti. En çok da, Nick haklı olduğu için kızıyordu – her ne kadar bunu itiraf etmeye katlanamasa da. Çay Gülü'nden vazgeçmek istemiyordu. Fakat başka bir çaresi yoktu.

Nick'le kavgasından sonra, bir kenara çekilmenin ve şehirden uzakta çocuk yetiştirmenin gerekliliğini sorgulamak için Will'e geri gitmişti. Ona her şeyi olduğu gibi devam ettirmeyi çok daha fazla tercih edeceğini söylemişti. Hatta bebekler geldikten sonra bile. Will bunun söz konusu bile olamayacağını söylemişti. Onun sınıfından kadınların sokaklarda şişmiş karınlarıyla boy gösteremeyeceğini tekrar açıklamıştı. Ayrıca, eğer dikkatli olmazsa, yorgunluktan kendisini tüketeceğini ve kadınların bu yüzden bebeklerini kaybettiğini söylemişti. Zaten hem küçük çocuklara annelik edip hem de aynı esnada nasıl işini yürütebilirdi? Will onun iş arzusunu anladığını söylemişti, bunun arkasında ne olduğunu anlıyordu, ama Fiona'nın yaşamının bu kısmının sona erdiğinde ısrar etmişti. Kendisi zengin bir adamdı, onun ihtiyaçlarını karşılamanın çok ötesinde varlıklıydı. Son derece kararlıydı ve Fiona da konuyu tekrar gündeme getirmeye cesaret edememişti.

Bir kenara çekilmek... bundan nasıl da nefret ediyordu. Hapis cezası gibi geliyordu. Kendi yetiştiği yerdeki kadınlar hamilelikleri sırasında bir kenara çekilmezlerdi. Geniş ailelerin olduğu bir mahallede şişmiş karınlar hiç de olağandışı sayılmazdı. Rüzgârda şişmiş bir yelken bezi gibi dolu ve yuvarlak, sevimli büyük bir karında utanacak ne vardı? İnsanlar orada ne olduğunu da, oraya nasıl yerleştiğini de bilirlerdi. Bir kadın istediği kadar cilveli olabilirdi; ne olursa olsun, feryat eden ve yadsınamaz kanıtı dokuz ay içinde ortaya çıkardı. Montague Sokağı'nda her yerde bebekler olurdu – annelerinin kucağında emzirilen, ablaları tarafından sürüklenen, babalarının dizlerinde hoplatılan. Bu, doğal olayların

bir parçasıydı, bir külfet değil. Ve hiçbir Whitechapel kadını sadece hamile olduğu için işi bırakmazdı. Temizlik yaparlar ve yemek pişirirlerdi. Sancıları onları yatağa mahkûm olmaya zorlayıncaya kadar pazar tezgâhlarında çalışırlar ve meyhanelerin yerlerini silerlerdi. Ve sonra, pek fazla yaygara koparmadan işlerine geri dönerlerdi.

Madamın giyinme odasında otururken, Fiona aniden Nick'i, Nate'i ve Maddie'yi şiddetle kıskandı. Hepsi kendi rüyalarının peşinden gitmişler ve kendi işlerini kurmuşlardı – tıpkı kendisinin de yaptığı gibi. Fakat onlar kendi işlerine devam edebilmişlerken, kendisi edememişti.

Madam Eugenie onlara çay, kahve ve kek ikram etmişti. Mary, bir fincan çay doldurup Fiona'ya uzattı. Fiona çayını yudumlayıp sehpaya bıraktıktan sonra, Mary tıpkı Nell'in veya Seamie'ninkini silermiş gibi onun yüzünü şefkatle sildi. Sonra ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve, "Nick düğüne gelecek, Fiona. Geleceğini biliyorum. Sadece sakinleşmek istiyor," dedi.

"O benden nefret ediyor," dedi Fiona avutulamaz bir şekilde.

"Of, sus! O senden nefret falan etmiyor. Sana tapıyor. Belki de ona sadece biraz zaman vermen gerekiyordur. Bunun onun için zor olabileceğini hiç düşünmedin mi? Belki de biraz kıskanıyordur?"

"Kıskanmak mı? Mary, bu çok saçma! Benimle o şekilde ilgilenmediğini biliyorsun."

"Ben seni kaybettiği için kıskanıyor demek istedim. Sen onun en sevgili arkadaşısın, Fiona."

"Ailesisin," diye ekledi Maddie. "Şimdi evlenip gidiyorsun, yepyeni bir hayata başlıyorsun. Belki de seni kaybettiğini düşünüyordur. Belki de bu nedenle bu kadar aksidir."

Fiona bunu düşündü. "Öyle olabilir mi sizce?"

"Olabilir. Sadece biraz sabırlı ol. Ona biraz zaman ver."

Madame Eugenie elinde bir kutuyla odaya geri koşturdu. Simone, Fiona'nın gelinliğiyle arkasından geliyordu. Madam aniden kalakaldı. Yerde duran korseye, Fiona'nın gözyaşı lekeleriyle kaplı yüzüne ve sonra Mary'ye baktı.

"Sinirleri," diye fısıldadı Mary.

Madam ona bilgiç bir ifadeyle baktıktan sonra Fiona'ya döndü. "Bak, *chérie*, müstakbel kocan sana ne yolladı," dedi. Getirdiği mücevher kutusunu açtı ve ortasında elmas bir madalyon olan nefes kesici bir inci gerdanlık çıkardı. Fiona'nın gözleri kocaman açıldı. Mary ve Maddie soluklarını tuttular. "Paris'ten. Cartier. Gelinliğinle takmak için," dedi Madam. "Enfes, değil mi? Bir dene." Gerdanlığı Fiona'ya taktı. "Böyle şeyler yollayan bir erkek..." Omzunu silkti, söyleyecek söz bulamamıştı. "Eh, böyle bir erkeğe sahip olan bir kadın hiçbir şey için ağlamaz."

Fiona aynada gerdanlığa baktı. Büyülenmiş bir şekilde dokundu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Will kendisine karşı ölçüsüz derecede iyi, nazik ve düşünceli davranıyordu. Fiona birkaç hafta önce Hyde Park'ta Emily ve erkek kardeşleriyle tanıştığında Emily'nin incilerine hayran kalmıştı. Will buna kulak misafiri olmuştu ve şimdi ona kendi incilerini veriyordu. Will ona karşı çok hoş davranıyordu, Emily de öyleydi, aslına bakılırsa bütün ailesi öyleydi. Hatta Will Junior bile onu iyi ağırlamak için çok çaba sarf etmişti. Madam haklıydı. Will gibi bir erkekle evlenmesine günler kala çoğu kadın ağlamazdı. Will'in ona olan sevgisiyle kıyaslandığında küçük aptal bir çay salonu neydi ki? *Ben de onu seviyorum*, diye düşündü. *Seviyorum*, diye kendi kendine vurguladı. *Nick ne düşünürse düşünsün.*

Elinde o korkunç korseyle duran Madam Eugenie'e döndü ve sorumluluğunu bilerek kollarını uzattı. Korse yeniden bağlandığı zaman, Simone dikkatle gelinliği – ki bu da Will'in hediyesiydi– askısından çıkardı ve Fiona'nın giymesine yardım etti. Daha önce zaten bedenine göre ayarlanmıştı. Bugün buraya başka bir düzeltmeye gerek olmadığından emin olmak için gelmişti. Madam sırtında yukarıya kadar çıkan uzun düğme dizisini iliklediği, korsaj kısmını düzeltti, eteği çekiştirdi, sonra geri çekilerek gülümsedi. "Mükemmel," diye ilan etti. "Daima söylemişimdir – kız ne kadar güzel olursa elbise o kadar sade olur. Süslemeye ihtiyaç duyanlar gösterişsiz kızlardır," diye ekledi Fransızlara özgü bir açık sözlülükle. "Dikkati başka tarafa çekmek için."

Fiona aynaya döndü. Tanıştıklarından bu yana Will ona birkaç güzel elbise almıştı. Ama bu gelinlikle kıyaslandığında onlar

paçavra gibi kalıyordu. Gelinlik fildişi rengindeydi ve ipek bir astarın üzerine titizlikle dikilmiş ve üzeri binlerce inciyle süslenmiş Belçika dantelinden yapılmıştı. Madam ona rehberlik ederek, son zamanlarda moda olan abartılı kabarık kollar, yüksek yakalar ve cicili bicili süslemeler yerine yeni yeni moda olmaya başlamış daha sade bir tercihe yönelmesini sağlamıştı. Elbisenin, zarif boynunu vurgulayan kare biçimli bir dekoltesi vardı, kolları dirseğin altına kadar geliyordu, fildişi saten kuşağı ipek güllerden yapılma bir tokayla kapatılıyordu ve hoş bir şekilde belden yere kadar inen bir kuyruğu vardı. Eteğinin ucunda sona eren tül bir duvak takacaktı. Elbisenin ve mücevherlerin içinde, saçları tepesine toplanmış haline bakarken Fiona yakında eş olacak bir kadın gördü. Artık bir genç kız değildi.

"Aman Tanrım, ama sen ne güzel bir fıstık olmuşsun! Neredeyse tanıyamayacaktım."

Fiona hızla kapıya döndü. "Nick!" diye bağırdı gülümseyerek, haftalardır ilk kez gerçekten gülümsüyordu. Nick elinde şapkası, gözlerinde özlem dolu bir ifadeyle kapıya yaslanmıştı. Fiona eteklerini kavradı ve ona doğru koştu, sonra birkaç adım kala durdu. "Gelmeyeceksin sanmıştım... düşündüm ki..."

"Budala ihtiyar kurbağa. Tabii ki gelecektim," dedi Nick.

Birkaç saniye o şekilde durdular; Fiona parmağındaki yüzüğü çevirip duruyor, Nick şapkasının kenarını inceliyordu.

"Ben aslında o gün öyle demek..." diye konuşmaya başladı Nick.

"Önemli değil," dedi Fiona, tartışmaya son vererek.

Nick onun gözlerinin içine baktı. "Arkadaş mıyız?" diye sordu umutla.

"Daima," dedi Fiona ona sımsıkı sarılarak. Birbirlerini bırakmadan önce uzun süre öyle kaldılar.

Madam, Mary'yle Maddie'ye döndü. "Kocası mı? Onu henüz görmemesi gerekiyor!"

"Hayır, kıskanç erkek arkadaş," dedi Maddie.

"Seni duydum, Maddie!" diye azarladı Nick.

"*Quel dommage,*" dedi Madam. "Ne kadar yakışıklı bir erkek. Düğün resimleri çook çarpıcı olurdu. Çocukları da."

Bölüm Elli Dört

Joe üzerine eğilmiş küçük çilli yüzü görünce sıçrayarak uyandı. "Kızı buldum. Sana bulacağımı söylemiştim, öyle değil mi?" Eddie yatağın kenarına tünemiş övünüyordu. "Sana bulacağımı söyledim ve buldum!"

"Onu *sen mi* öldürürsün, yoksa *ben mi* öldüreyim?" diye homurdandı Brendan odanın öbür tarafından. Saat akşamın altısıydı ve şekerleme yapıyordu. Bütün gün kazma sallamaktan bitkin düşmüştü. Joe da sokaklarda taban tepmekten yorulmuş, o da uzanmıştı. Çocuğun söylediklerini duymak için dirseğine dayanarak doğruldu.

"Michael Charles Finnegan. Duane Sokağı elli dört numara. Un tüccarıymış," diye başladı Eddie. "Dokların orada soruşturdum ve nehirden depolara mal taşıyan bir arabacı bana onun hakkında bilgi verdi. İrlandalıymış, fakat New York'a tıpkı senin söylediğin gibi İngiltere'den gelmiş. Bir yeğeni de varmış. Adama ismi Fiona mı diye sordum, doğru gibi geliyor dedi."

Joe anında doğrulup oturdu. "Eddie, adam nerede yaşıyor demiştin?"

"Duane Sokağı. Elli dört numara. Broadway'de."

"Aferin delikanlı." Joe yatağının altındaki botlarına uzandı.

"Bu o kız, değil mi?" diye sordu Brendan ona göz kırparak.

"Öyle olmalı," dedi Joe.

"Oraya mı gidiyorsun?"

"Evet."

"İyi şanslar dostum."

"Bir isim daha var," dedi Eddie, Joe botlarının iplerini bağlarken. "Chelsea'de. Benim sokakta dolaşan bir devriye polisi Zümrüt Derneği'nden* bir Michael Finnegan tanıdığını söyledi. Orada bir bakkalı olduğunu söylüyor. Yine de adamın hâlâ ora-

* ABD'de İrlanda kökenli polis memurları ile itfaiyecilerin üye olduğu bir dernek –ed.n.

da olup olmadığından emin değil. Bankanın bakkal dükkânına el koyduğunu söylüyor. İstersen senin için oraya gidip adamın hâlâ orada olup olmadığına bakabilirim."

"Buna gerek kalmayacak. Duane Sokağı'ndaki adresin doğru adres olduğundan eminim," dedi Joe. Ama sonra Eddie'nin heyesli yüzünün düştüğünü görünce çocuğun başka bir iş daha almayı umut ettiğini anladı. Ona bir çeyreklik verdi ve gidip araştırmasını söyledi. Eddie şimşek gibi fırladı. Dışarı çıkarken kapıyı çarpınca Brendan'dan bir dizi küfür yedi.

Joe, Eddie'den sadece birkaç saniye sonra çıktı; o Michael Charles Finnegan'ın kendi adamı olduğundan emindi ve heyecandan içi içine sığmıyordu. Fiona'yı yarım saat kadar sonra tekrar göreceğinden emindi.

Canal Caddesi'nden batıya yönelip akşam için akın akın evlerine dönen insanların arasından geçerken elleri titriyordu. Gergindi. Hatta korkuyordu. Fiona onu görünce nasıl tepki verecekti acaba? Joe'nun Amerika'da olmasını beklemiyor olmalıydı, orası kesindi. Peki ya Fiona sinirlenip onu kovarsa ne olacaktı? Ya konuşmayı *reddederse? Joe onu* çok kötü incitmişti ve bunu biliyordu. Affetmek şöyle dursun... Fiona ona yüz bile vermeyebilirdi!

Ah, onu bir görebilse, bir konuşabilse, her şeyi düzeltebilirdi. Bunu yapabileceğini biliyordu. Bu onun ikinci şansıydı. Bunun için mücadele etmişti ve bu şansı kaybetmeyecekti. Eğer Fiona onu kovarsa, geri gelecekti. Kendisine eve dönmesini söyleyecek olursa, kalacaktı. Jimmy'ye işi devralmasını yazacak ve kendisi burada kalacak, bir iş bulacak, Fiona'yı üzgün olduğuna ve onu sevdiğine ikna edinceye kadar vazgeçmeyecekti. Onu İngiltere'ye geri götürmeye ikna edinceye kadar. Duane Sokağı'nın yukarısında durdu, ellerini yumruk yaptı, sonra tekrar açtı ve elli dört numaraya doğru yürümeye başladı.

***

Fiona, *London Times*'daki manşeti üçüncü kez okudu, gazeteyi göğsüne bastırdı, sonra tekrar okudu: "Dok İşçileri Zafer Kazandı," yazıyordu. "İşverenler Yenilgiyi Kabullendi."

Mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, kâğıda damlıyordu. Yaşların akmasına izin verdi. Artık geç olmuştu ve etrafında onu görecek kimse yoktu. Amcasının salonunda yalnızdı, harikulade haberlerin tadını çıkarıyordu.

Bu büyük –ve tamamen harika– bir sürprizdi. Dok grevi *Times*'ın gelişini haftalarca ertelemişti. Gazetenin bir nüshasını eline almayalı çok uzun zaman olmuştu, zafer kazanmak şöyle dursun, grevin çözüme yaklaştığından bile haberi olmamıştı. Günün erken saatlerinde bankaya giden Michael'dan gazete bayiinde gazete olup olmadığına bakmasını istemişti. Michael bir gazeteyle dönmüş ve Fiona'ya vermeye çalışmıştı, ama Fiona dükkânda çok meşguldü ve ondan yukarı kata koymasını istemişti. Birkaç dakika öncesine kadar gazeteye şöyle bir göz atacak vakti bile olmamıştı. Ve şimdi, görüşmeleri, tavizleri, zafer ilanını, işçi liderleri Ben Tillet ve John Burns'ün arabalarının sokaklarda sevinçten çılgına dönmüş grevciler tarafından çekilmesini, coşkun kutlama ve yürüyüşleri, kocalarına ve oğullarına tezahürat yapıp alkışlamak için binlerce kadının Commercial Caddesi'ne çıkmasını okuduktan sonra bile hâlâ olan bitene inanamıyordu. Başarmışlardı. Dok işçileri kazanmıştı.

Tüm engellere rağmen, Londra nehrinin kaba saba adamları tek yürek olmuşlar, yoksulluk ve açlığa dayanmışlar ve kendilerini sömürmek isteyenlere karşı zafer kazanmışlardı. Fakir, genellikle kara cahil, politik konularda tecrübesiz olsalar da, birlikte durmuşlar ve muhteşem bir şekilde kazanmışlardı.

Fiona'nın kalbi babasına karşı sevgiyle doldu. Babası da bu grevin bir parçası olmuştu ve hâlâ yaşıyor olsa bu zafer onun için dünyaları ifade ederdi. "Orada olmalıydın baba," diye fısıldadı. "Bu senin mücadelendi. Kazanıldığını görmek için orada olmalıydın." Gözlerini sildi. Mutlulukla karışık bir üzüntü de hissediyordu. Ve öfke. Babasına olanları ve neden olduğunu her düşündüğünde olduğu gibi.

Fakat artık, babasının ölümünden yaklaşık bir yıl sonra, hissettiği duygular yavaş yavaş değişiyordu. Gurur, kayıp ve keder duyguları eksilmemişti, William Burton'a duyduğu öfke de hâlâ muazzamdı, ama Whitechapel'dan kaçtığı gece hissettiği o korku, umutsuzluk ve öfkeli acizlik hafiflemişti.

Zaferi öğrendiği zaman Burton'ın nasıl göründüğünü hayal etti. Ofisindeki masasında oturuyor olmalıydı. Sessiz. Öfkeli. Bir kez olsun, güçsüz. Her şeye gücü yeten, insanların efendisi olduğunu düşünen kişi değildi artık. Sendikayı durdurmak için cinayet işlemiş, kendi amaçları için Fiona'nın ailesini yıkmıştı. Ama bir çocuk kumdan şatosunun eninde sonunda deniz tarafından sürüklenip götürülmesini nasıl engelleyemezse, sendikanın o dayanışma gücünü asla engelleyemeyeceğini görmüştü. Adalet galip gelmişti. Dok işçileri yapmıştı bunu. Ve bir gün Fiona'nın kendisi de aynı şeyi yapacaktı.

Bu zaferin iyiye alamet olduğunu hissediyordu. Hayatı değişmişti. Ve değişmeye devam edecekti. Daha iyiye gidecekti. Bunu hissedebiliyordu. Artık dünyada tutunacak dalı kalmamış, korku içinde, yalnız bir kız değildi. Bir ailesi vardı. Arkadaşları vardı. Ve şu andan itibaren bir hafta içinde Will'e sahip olacaktı. O kocası, koruyucusu olacaktı ve onu Burton ve Sheehan gibilerinden sonsuza kadar koruyacaktı.

Düğüne sadece bir hafta kalmıştı! Aslında küçük bir tören olacaktı –sadece aile üyeleri ve yakın arkadaşlar– ama yine de yapacak çok iş vardı. Bu akşamın kendisine ait olmasından memnundu. Evin bu kadar sessiz olması çok nadirdi. Michael ve Mary bir gösteriye gitmişlerdi. Alec, Ian ve Nell yukarı kattaydılar. Seamie uyuyordu. Hatta Will bile metro işi için Pittsburgh'daydı – düğünden önceki son yolculuğuydu. Fiona gazetesini bırakarak mutfağa gitti ve çaydanlığın altını yaktı. Kendisine Mary'nin limonlu kekinden bir dilim kesti, bir çaydanlık vanilyalı çay demledi ve bir tepsiyle salona götürdü. Çay demlenirken bir parça kâğıt ve kalem arandı, böylece hâlâ yapması gereken işlerin bir listesini çıkarabilirdi.

Bir saat sonra, kekini ve listesini bitirmiş, kanepenin üzerinde uyuklamaya başlamıştı. Pencereden hafif bir sonbahar rüzgârı eserek, içeriye, birkaç güz yaprağı ile kömür kokusu getirdi. Hava dönüyordu. Şalını omuzlarına çekti ve kanepeye kıvrıldı. Tam iyice uyumak üzereyken, aşağı katın kapısına vurulduğunu ve sokaktan isminin seslenildiğini duydu. Sersemlemiş bir halde doğruldu.

"Merhabaaaa! Burası Finnegan'ların mı? Evde kimse var mı?"

Buralarda huzurlu bir akşam istemek çok mu fazla, diye düşündü Fiona pencereye giderken. Kanadı kaldırdı ve başını dışarı uzattı. Bir oğlan kapıya vuruyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı pencereden, sinirlenmişti.

Çocuk yukarı baktı. "Sen Fiona Finnegan mısın?"

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Seni bulduğuma sevindim, bayan. Aşağıya gelebilir misin?"

"Ne hakkında olduğunu söyleyinceye kadar olmaz."

"Gerçekten çok önemli bayan. Senin için acil bir mesaj var. Bir adamdan."

Bölüm Elli Beş

Sabah saat sekizde, aşağı Manhattan'da bir mahkemede, Fiona sert bir ahşap bankta bitkin düşmüş vaziyette oturuyordu. Yüzü ağlamaktan şişmiş, Centre Caddesi'ndeki şehir hapishanesi Tombs'da geçirdiği geceden elbiseleri buruşmuştu. Yanında Nicholson'ın evini alma işlemlerini halleden avukatı Teddy Sissons ve Teddy'nin önerdiği ceza avukatı Stephen Ambrose oturuyordu. Mahkeme salonunda orada burada birkaç kişi daha vardı, sessizce oturmuşlar yargıcın gelmesini ve mahkemenin başlamasını bekliyorlardı.

"Bu gerçek olamaz," dedi Fiona. "Çocuk geldiğinde başının dertte olduğunu anladım, ama sağlığıyla alakalı bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Bu *gerçek*," dedi Teddy. "Hem de başı ciddi bir şekilde belada. The Slide'da ne halt ediyordu? Orası tam bir batakhane. Oraya bir mil bile yaklaşmamalıydı."

"Eh, yaklaşmış işte!" diye tersledi Fiona. "Ve kendini tutuklattırmış, şimdi de senin onu çıkarman gerekiyor. Yapmak zorundasın..." Sesi çatladı. Tekrar ağlamaya başladı. "Of, Teddy, bir şeyler yap! Ya onu hapisten çıkarmazlarsa?"

"Büyük bir ihtimalle öyle bir şey olmayacak," dedi Stephen Ambrose. "Yapılan ithamlar hafif suçlar kapsamına girdiği sürece, muhtemelen bir para cezası ödeyecektir."

"Ya öyle olmazsa?" diye sordu Fiona. "Hapse mi atılacak?"

"Hayır," dedi Teddy kasvetli bir sesle, taktığı bağa çerçeveli gözlüklerin altından gözlerini ovuşturarak. "O bir yabancı. Onu sınır dışı edeceklerdir."

Fiona daha da fazla ağlamaya başladı. Teddy ona kendi mendilini verdi. İyi giyimli, bakımlı, elmas bir yüzük takmış olan Ambrose, "Sorun, sorgulamaya başkanlık edecek olan yargıç... Cameron Eames. Katı bir adamdır. Şehri temizlemek için kumarhaneleri, genelevleri, The Slide gibi yerleri kapatmak üzere bir kampanya yürütüyor. Konuştuğum polislerden biri Eames'in baskını gerçekleştirmek için Başkomiser Malloy'a baskı yaptığını söyledi. Suçlulara karşı sert bir adamdır. Ve şimdiye kadar kefaletle serbest bırakmamış olması pek hayra alamet değil."

Fiona gözlerini kapadı ve bankta arkasına yaslandı. Bu bir kâbustu, geçen gece Nick'in Tombs'dan yolladığı mesajcı çocuğun amcasının evine geldiği andan itibaren uyanmak istediği bir kâbus. Fiona Nick'i dışarı çıkarmak, en azından görmek umuduyla hapishaneye koşturmuş, fakat nöbetçi polis buna izin vermemişti. "Başkomiserin emri," demişti.

Nick'in iyi olduğunu umuyordu. Bir şeyler yiyip içtiğini ve uyuyacak bir yer bulduğunu ümit ediyordu. Teddy'nin sözlerinin kafasında yankılandığını duyuyordu: "... o bir yabancı... onu sınır dışı edeceklerdir." Eğer böyle bir şey olursa, Nick mahvolurdu. Galerisini ve uğrunda çalıştığı her şeyi kaybederdi. Zorla Londra'ya geri götürülecekti. Eğer geri dönecek olursa parasını kesip onu meteliksiz bırakmakla tehdit eden nefret dolu babasına. Tamamen yalnız kalacaktı. Bu şekilde ne kadar hayatta kalabilirdi ki?

Sırtında bir el hissetti. "Hayatım! Hayırdır, neler oluyor burada?" Fiona'nın yüreği hopladı. Gelen, Peter Hylton'dı.

"*Hiçbir şey*, de," diye kulağına fısıldadı Teddy.

"Nick'in dün gece tutuklandığını duydum. Ve The Slide'da olduğunu da! Varoşlarda dolaşıyormuş, öyle mi?"

"Ben... ben bilmiyorum, Peter... neler olduğunu bilmiyorum. Korkunç bir hata yapılıyor." Fiona yine duygularına yenilmişti, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Aa, hayatım! Onu seviyorsun, değil mi? Nick'i. Şu haline bak, aman Tanrım, inanamıyorum. Hiçbir kadın sevmediği bir erkek için bu şekilde ağlamaz. McClane'in hiç şansı olmadığını en başından beri biliyordum."

"Peter," diye başladı Fiona yorgun bir şekilde. "Benimle Nick'in arasında hiç..." Teddy'nin yan tarafına hafifçe geçirdiği dirseği onu susturdu. Fiona arkasına döndü.

Peter, onun Will'le nişanlanması hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece yakın çevrelerindeki kişiler, Fiona'nın avukatları ve ketum bir kadın olan Madam Eugenie biliyordu. Eğer birisi yüzüğüne hayranlıkla bakacak olursa, ona taşın cam olduğunu ve eğlence olsun diye kendisinin aldığını söylüyordu. Will evliliklerinin gizli tutulmasını istemişti. İnsanların gerçekleştikten sonra bol bol konuşacaklarını biliyordu; Hylton'ın önceden başlamasını istememişti. Adam acımasızdı. Gelinliğini, pastayı ve düğün gecesi Fiona'nın yatakta ne giymeyi planladığını öğrenecekti. Bunların hepsini tüm New York'un öğrenmesini de sağlayacaktı. Fiona onun not defterini açtığını ve kalem ucunun kâğıda bir şeyler çiziktirdiğini duyabiliyordu.

Arkasına döndü. Mahkeme salonuna daha fazla insan gelmişti. Birçok kişinin not defteri vardı. Will'in bir arkadaşı olan Nellie Bly'ı fark etti. O kadından oldukça hoşlanmıştı. Birkaç paragrafla Nick'i mahvedebilecek bir kadın. Fiona, Nick suçlu bulunmasa bile basının onu her halükârda ipe çekeceğini anladı. Yapmaları gereken tek şey, The Slide'ın ne türde müşterilerin taleplerini karşıladığından bahsetmekti, o anda Nick'in işi bitecekti. Bu bir skandal olacaktı. Çirkin bir skandal. Galerisinin müşterisi olan sosyete mensupları derhal onunla bağlarını koparacaklardı. İşi mahvolacaktı; cezaevi mahrumiyetleri ve sınır dışı edilme kararı kadar bunun da onu öldüreceği kesindi.

Artık panik içerisindeydi Fiona. Göğsü sıkışıyordu. Teddy'ye hava almaya ihtiyaç duyduğunu ve birkaç dakika dışarı çıkacağını söyledi. Mahkemenin merdivenlerinde sabah soğuğuna karşı kol-

larını kendine doladı ve ne yapacağını düşündü. Keşke Will burada olsaydı, o bilirdi. Fakat yoktu. O Pittsburgh'daydı ve günlerce geri gelmeyecekti. Orada umutsuz ve kaybolmuş bir şekilde dururken, bir ofisin penceresinden sokağın karşısındaki bir avukatlık firmasına baktı ve telefonla konuşan bir resepsiyon memuru gördü. Göz açıp kapayıncaya kadar yolun karşısına geçip kapıdan içeri girmişti bile. Will orada olmayabilirdi, ama denemeye değerdi.

"Affedersiniz," dedi. "Acil bir durumum var ve telefonunuzu kullanmam gerekiyor. Size parasını öderim."

"Üzgünüm bayan, ama yapamam."

"Lütfen. Bunu istemezdim, ama arkadaşımın hayatı buna bağlı."

Kadın duraksadı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Numarayı biliyor musunuz?"

Fiona ona Pittsburgh'daki otelin ismini söyledi. Bir dakika kadar sonra kadın hattı bağlamıştı. Telefonu Fiona'ya uzattı ve Fiona da hattın öbür ucundaki memurdan William McClane'i istedi. Neyse ki Will oradaydı, yemek salonunda kahvaltı ediyordu. Memur gidip onu çağıracağını söyledi. Hattın ucunda Will'in sesini duyduğunda Fiona neredeyse ağlayacak gibi oldu.

"Fiona? Sevgilim, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Hayır, Will, değil." Fiona sesinde gözyaşlarıyla, ona olan biteni anlattı.

Will'in cevabı sert ve çabuk oldu. "Fiona, dinle beni. Mümkün olduğu kadar çabuk oradan çıkmanı istiyorum."

"Will, yapamam. Nick'in ihtiyacı..."

"Nick'in ihtiyaçları umurumda bile değil!" diye atıldı Will. "Tombs, mahkeme, bunlar sana göre yerler değil. Sen kendini ondan uzak tutmalısın. Tüm bunlardan. Derhal. Basın bunu öğrendiği zaman lanet olası büyük bir karmaşa çıkacak. Ve sadece Nick için de değil. Senin şehir merkezinden hemen uzaklaşmanı istiyorum. Seamie'yi de yanına al. Mary'yi de. Emily'yi arayıp senin geldiğini söyleyeceğim. Fiona? Hâlâ orada mısın?"

Bir an sessizlik oldu, sonra, "Evet... evet, buradayım," dedi Fiona.

"Bu geziyi kısa kesmeye çalışacağım. Eğer yapabilirsem yarın akşama kadar evde olurum. Bu konuda hiç kimseyle konuşma. Beni anlıyor musun?"

"Evet. Tamamen."

"İyi. Şimdi gitmek zorundayım. Sana söylediklerimi yap, her şey yoluna girecek. Kendine dikkat et, sevgilim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Fiona. Sözcükler ağzında asit tadı bırakıyordu.

"Hoşça kal."

"Hoşça kal, Will."

Hat kesildi. Fiona birkaç saniye boyunca telefondan gelen cızırtıyı dinledi. Sonra ahizeyi yerine koydu, resepsiyoniste bir dolarlık bir banknot uzattı ve teşekkür etti. Kaskatı kesilmiş bir halde kapıya doğru yürüdü. Uzuvları buz kesmiş gibi hissediyordu. Will ona Nick'i terk etmesini söylemişti. En iyi arkadaşını. Hiç kimsesi yokken kendisini kurtaran adamı. Şimdiyse Nick'in hiç kimsesi yoktu ve artık Fiona nasıl ki kalbini kesip çıkartamazsa onu da terk edemezdi. Mahkeme salonuna döndü ve Teddy'nin yanına oturdu. Daha fazla insan gelmişti. Banklar doluyordu. Tam o sırada, yargıç odasının kapısı açıldı. Bir adliye memuru göründü. "Herkes ayağa kalksın!" diye gürledi.

Fiona mahkeme salonundaki diğer herkesle birlikte ayağa kalktı. Cameron Eames dökümlü siyah bir cüppeyle içeri girdi. Odada etrafına bakındı, sonra gündem özetini okumak üzere oturdu. Fiona onun ne kadar genç göründüğüne şaşırmıştı. Ve ne kadar sert. Bu zarif, çocuksu yüzde hiç şefkat yoktu. Merhamet yoktu. Gündemini okumayı bitirince mahkûmların getirilmesini söyledi. Mahkeme odasının ön tarafında bir kapı açıldı ve sıra halinde adamlar içeri girdi. Kelepçeliydiler. Fiona boynunu uzatmış, çılgın gibi Nick'i arıyordu. Sonunda onu gördüğü zaman, nefesini tuttu. Nick'in sol gözü morarmıştı. Yanağında bir kesik ve burnunun altında da kurumuş bir kan lekesi vardı. Topallıyordu. Ceketi yırtılmıştı.

"Nick!" diye hıçkırdı yerinden doğrularak.

Teddy, "Sus!" diyerek onu aşağı çekti.

Nick onu duymamıştı, ama Eames duymuştu. Fiona'nın ol-

duğu tarafa doğru rahatsız olmuş bir bakış fırlattı. "New York Şehri Ceza Mahkemesi şu anda oturumdadır," dedi makamlı bir sesle. Adamlara kendilerine yöneltilen suçlamaları bildirdi. "Aylak aylak dolaşmak, uygunsuz davranışlar..." diye okudu.

"Bunların her ikisi de hafif suçlar," diye fısıldadı Ambrose umut dolu. "... umumi ahlaka aykırılık, fuhuşa teşvik ve... homoseksüellik."

"Yandı. Sonuncusu ağır bir suçtur. Onu para cezasıyla bırakmayacaklar. Eğer suçunu kabul etmezse, yargılanacak. Nedense Eames bu adamları ibret-i âlem olsun diye cezalandırmak istiyor."

"Stephen, yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Herhangi bir şey?" diye sordu Fiona, korkudan beti benzi atmıştı.

"Bir fikrim var," dedi Stephen. "Pek iyi bir fikir değil."

"Ne olursa. Deneyelim en azından."

"Nick'in geceleri sokakta yürüdüğünü söylemiştin değil mi?"

"Evet. Çoğu zaman."

"Neden?"

"Kendini yormak için. Bazen uyuyamıyor."

Ambrose başıyla onayladı.

Eames ilk zanlıyı çağırdı, berbat görünümlü adam tüm suçlamaları kabul etti. Onun arkasından iki saygın görünümlü adam çağrıldı. Her ikisine de avukatları olup olmadığı soruldu. İkisinin de yoktu. İkisinin de suçu kabul ettikleri kaydedildi. Sırada Nick vardı. Yargıç avukatı olup olmadığını sorduğu zaman, Stephen Ambrose ayağa kalkarak kürsüye yaklaştı. Başı yerde duran Nick şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bakışlarını Ambrose'dan sıralara çevirerek araştırdı. Ve sonra Fiona'yı gördü. Gözleri kilitlendi ve Fiona onun gözlerindeki korkuyu gördü. Nick ona çabucak gülümsemeye çalıştı, fakat bunun yerine yüzünü buruşturdu. Fiona'nın tek yapabildiği yerinde oturmaktı, ona koşup kollarını boynuna dolayamazdı.

Eames, Ambrose'a müvekkilinin müdafaasının ne olduğunu sordu.

"Suçlu olduğunu reddediyor, sayın yargıç," diye yanıtladı Ambrose.

"Avukat bey, maskaralıklar için hiç havamda değilim. Bay

Soames The Slide'da tutuklandı. Tanık ifadeleri, tutuklayan memurların ifadeleri var," diye uyardı Eames.

Ambrose manikürlü ellerini yukarı kaldırdı. "Müvekkilimin The Slide'daki mevcudiyetine itiraz etmiyorum. Bununla birlikte, tüm suçlamalar karşısında masum olduğunu savunuyorum. Korkunç bir hata yapılıyor, sayın yargıç"

Eames, "Her zaman yapılır zaten," diyerek içini çekince mahkeme salonunda kıkırdamalara neden oldu.

"Müvekkilim Bay Soames adı geçen mekâna oldukça masum bir şekilde girmiştir. Kendisi sadece içecek bir şeyler arıyordu ve mekânın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu. Müvekkilim uykusuzluktan muzdariptir, sayın yargıç, kendini yormak için geceleri sokaklarda yürüme alışkanlığı vardır. Bir yabancı olduğu için, şehrimizin her tarafını veya bazı sakinlerinin tabiatlarını tam olarak tanımamaktadır. Kötü şöhretli bir yere müşteri olduğunun farkına varmamıştır."

Fiona nefesini tutmuştu. Stephen'ın manevrası riskliydi. Ya Nick aslında The Slide'a geçen geceden önce de gittiyse? Ya diğer zanlılardan biri öyle söylerse? Fiona onlara baktı. Bazıları sırıtıyordu, ama hiç kimse tek kelime etmedi.

"Bay Soames sosyetenin saygın ve önde gelen bir üyesidir," diye devam etti Stephen. "Bu suçlamalar gerçek değildir. Yasalara itaat eden bir kişi haksız olarak tutuklanmıştır..."

"Avukat bey..."

"Ve ayrıca kötü muameleye de maruz kalmıştır. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Avukat Ambrose, bu aslı astarı olmayan martavallardan hiç etkilenmedim," dedi Eames. "Cezayı engellemek için her çeşit manevra gördüm ve bu fi tarihinden kalma bir manevra."

Fiona tekrar ağlamaya başladı. Durum gerçekten umutsuzdu.

"Ah, lütfen ağlama, hayatım. Buna gerçekten dayanamıyorum," diye fısıldadı arkasından duygusal bir ses. Peter Hylton'dı. "Sayın yargıç! Sayın yargıç!" diye bağırdı, ayağa kalkarak.

Of, hayır, diye düşündü Fiona. "Bay Hylton, yapmayın..." diye konuşmaya başladı, fakat Hylton koridora çıkmıştı bile.

Eames tokmağını vurdu. "Sessizlik! Bana bağırmayın, beyefendi. Kürsüye yaklaşın."

"Özür dilerim." Peter mahkeme salonunun ön tarafına seğirtti.

"Konu nedir? Bay ..." diye sordu Eames.

"Hylton. Peter Randall Hylton. *World* gazetesi için bir sütunda yazı yazıyorum 'Peter Patır' ve..."

"Konu nedir, Bay Hylton?"

"Ben sadece Bay Ambrose'un size gerçeği söylediğini açıklamak istemiştim! Bir hata yapılıyor. Korkunç bir hata. Nick Soames şey değil... biliyorsunuz işte," dedi elini sallayarak.

"Hayır, efendim. Bilmiyorum."

"Bir homo!"

Mahkeme salonundan kahkahalar yükseldi. Eames tokmağını tekrar vurdu.

"Yani, o öyle değil," diye ısrar etti Peter. "Onun bir sevgilisi var, biliyorsunuz. Bir kadın. Burada isim vermeyeceğim –doğru olmaz– ama bu gerçek."

Fiona bir şansı olduğunu gördü. Ayağa kalktı ve kürsüye yaklaşmak için izin istedi. Eames izni verince Fiona ona doğru yaklaştı, bacakları titriyordu. Ambrose *kendi taktiğine uzak ihtimal* diyorsa, Fiona'nınkinin başarı ihtimali milyonda birdi. Will ona çok kızacaktı, ama başka çaresi yoktu. Nick'in de öyle. Boğazını temizledi ve konuştu: "Sayın yargıç, Bay Hylton'ın söyledikleri doğru. Bay Soames benim nişanlımdır. İki ay önce nişanlandık." Mahkeme salonunda tutulan nefesleri çılgınca konuşmalar izledi. Eames tokmağını vurdu ve orada bulunanları dışarı çıkarmakla tehdit etti. "Bay Ambrose'un söyledikleri de doğru," diye devam etti Fiona. "Nicholas iyi uyuyamaz ve geceleri kendini yormak için sokaklarda dolaşır. The Slide gibi bir yere nasıl girdiğini tam olarak bilmiyorum, ama böyle bir şeyi istemediğinden eminim. Ve hatasından korkunç bir şekilde pişman olduğundan da."

Ambrose, Fiona'ya dehşet dolu bir bakış attı. "Sayın yargıç..." diye başladı telaşla. Sözlerinin kalanı, sıralarda oturan insanların gürültüsüyle boğuldu. İyi bir haber hikâyesinin çıktığını hisseden muhabirler birbiriyle yarışıyor, Fiona'nın tam ismini almaya, Soames adını doğru yazmaya, Nick'in galerisinin adresini öğrenmeye çalışıyorlardı.

Eames, çileden çıkmış bir şekilde, sanki ikiye bölmek istermiş gibi tokmağını hızla indirdi. "Oturun avukat bey!" diye bağırdı. Sesi tokmağın yaratamadığı etkiyi göstermişti. Kâğıtlarını toparladı ve ayağa kalktı. "Avukat Ambrose, sizden ve gösterinizden çok ama çok yorulmaya başladım. Kısa bir ara vereceğim ve geri döndüğümde herkesi yerine oturmuş olarak görmek istiyorum. Ve yere iğne düşse duyabilmek istiyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

Hiç kimse konuşmaya cesaret edemedi; herkes başını salladı. Eames döndü ve kapıyı arkasından çarparak, odasına gitmek üzere mahkeme salonundan ayrıldı. Gümbürtü derin bir şekilde yankılandı.

Fiona yerine dönerek Teddy'nin yanına oturdu. Stephen Ambrose da Fiona'nın yanına sıkıştı. "Bu çıkışın işleri karıştırdı," dedi usulca.

Fiona perişan bir şekilde başını salladı. Sadece Nick'i kurtaracağını ummuştu. Şimdiyse, görünüşe bakılırsa, her şeyi daha da berbat etmişti.

Ambrose onun üzgün ifadesini fark etti. "Neşelen," dedi. "Hiç belli olmaz, eğer Eames bu olaydan sonra Nick'i darağacına göndermezse, serbest bile bırakabilir."

***

Will Junior viskisinden büyük bir yudum aldı, boğazından aşağı giderken neşeyle yüzünü buruşturdu ve "Cameron, sen bir dâhisin, bunu biliyor muydun? Kahrolası bir deha!" dedi.

Odasında ayaklarını masasının üzerine uzatmış oturan Cameron arkadaşına sırıttı. "Gayet iyi gidiyor."

Will Junior, "İyi gitmek mi? Cam, bundan iyisi can sağlığı. Fiona'nın burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümseyerek tavana baktı. "Geceyi gerçekten Tombs'da geçirdiğine ve bir mahkeme salonunda suçlular ve ibnelerle beraber oturduğuna da! Babam bunu duyunca küplere binecek! Ambrose'un savunmasından sonra ne oldu?"

Cameron güldü. "Ondan sonra Hylton hariçten gazel okudu.

Tanrım, keşke görebilseydin, Will. Ayağa kalktı ve tüm mahkeme salonuna Nick Soames'un bir homo olmadığını söyledi. Sandalyemden düşeceğim zannettim."

Cameron Peter Hylton'ın performansını anlatmaya devam ederken Will kendinden geçmiş bir vaziyette onu dinliyor, yaver giden şansına inanamayarak başını sallıyordu. Her şey mükemmel bir şekilde gelişiyordu, hatta umut etmeye cesaret bile edemeyeceği kadar iyi gidiyordu. Cameron ona mahkeme salonunun muhabirlerle dolup taştığını anlatmıştı. Ayrıca duruşmaya birkaç fotoğrafçı da gelmişti. Büyük bir skandal olacaktı. Bu geceye kalmadan –hatta belki de öğlene bile kalmadan– etraf boka batacaktı. Ve Fiona Finnegan da *tamamen* bu boka bulanmış olacaktı! Babası artık kesinlikle onunla ilişkisini keserdi. Bunu yapmak zorundaydı. Başka bir sınıftan saygın bir kadınla evlenmek kabul edilebilir bir şeydi, ancak sapkınlarla düşüp kalkan bir kadınla evlenmek kesinlikle düşünülemezdi bile.

"... ve sonra, Will... ah, buna inanamayacaksın... kız ayağa kalktı ve bana Soames'la nişanlı olduğunu söyledi. İki aydan beri!"

"Ne?"

"Kız nişanlı olduklarını ve Soames'un uykusuzluk veya ona benzer bir saçmalık yüzünden The Slide'a kazara girdiğini söyledi." Baştan savarcasına elini salladı. "Beni dünkü çocuk sanıyorlar herhalde."

Bu hayatımın en şanslı günü, diye düşündü Will Junior, Cameron hikâyesini bitirirken. *Kız tamamen ekmeğime yağ sürdü.* "Cameron..." dedi usulca.

"Hmm?" diye yanıtladı Cameron, Will'in içkisini tazelerken.

"Ya yanılıyorsam? Ya babam tüm bu karmaşayı affedecek olursa?"

"O zaman bu kadar çok çalışmamız ve Malloy'dan rica ettiğim iyilikler boşa gitmiş olur. Fakat baban kesinlikle affetmeyecektir, Will. Olay gazetelere çıktıktan sonra asla affetmez."

"Ama şu anda aklını kaybetmiş durumda, o yüzden her şey mümkün," dedi Will Junior. Bardağındaki içkiyi bitirdi ve arkadaşına baktı. "Sanıyorum ki, Yargıç Eames, önümüzde Bayan Finnegan'ı tablodan tamamen çıkarmak için büyük bir fırsat du-

ruyor. Ve sanırım bu olağanüstü fırsatı kendi çıkarımıza kullanmamız gerekiyor."

Cameron onun bakışına karşılık verdi, sonra başını salladı ve Will Junior da arkadaşının, söylemek istediği şeyi anladığını anladı. Birbirlerinin düşüncelerini okuma konusunda hep iyi olmuşlardı. Bu, gençliklerinde hikâyeler uydurmaları gerektiğinde veya okulda sınavlarda kopya çekerken yakalandıklarında çok işlerine yaramıştı. O ve Cameron birlikte çok yol kat etmişlerdi ve daha çok edeceklerdi.

"Eğer baban bir gün olup bitenleri öğrenecek olursa, beni ipe çeker."

"Çekemez. Nereden öğrenecek ki? Benim anlatmayacağım kesin."

"Görevli yargıcın ben olduğumu öğrendiği zaman ne söyleyeceğim?"

"Ne diyebilir ki? Teknik olarak, sen o kızın kim olduğunu bile bilmiyorsun. Onları hiç birlikte gördün mü?"

"Hayır."

"Seni onunla hiç tanıştırdı mı?"

"Hayır."

"Sana nişanlı olduklarını söyledi mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman seni nasıl suçlayabilir ki? Sen hiçbir şey bilmiyordun. Sadece işini yapıyordun. Hani olur da bir gün soracak olursa, 'O kızın kim olduğunu bilseydim asla bu kadar ısrarcı davranmazdım,' dersin."

"Tamam. Ama şimdi gitsen iyi olur. Arka taraftan çıkarsın. İçeri girdiğin yerden. Seni birisinin görmemesine dikkat et, Will. Hiç kimsenin."

"Edeceğim. Endişelenmeyi bırak, Cam. Şu iş için bunu yap."

Cameron ayağa kalktı ve cüppesini tekrar üzerine geçirdi. İki erkek akşam yemeğinde Union Club'da buluşmak üzere sözleştiler ve Will çıktı. Üzerine muazzam bir rahatlamanın çöktüğünü hissediyordu. Çok yakında bütün bunlar sona erecekti. Sorunsuz, mükemmel bir şekilde bitecekti. Babası asla Cameron'ın yapmak üzere olduğu şeyi bile bile yaptığından şüphelenmeyecekti.

Ve bunu bizzat oğlunun tasarladığını da düşünmeyecekti. Will Junior bunun için çok iyi bir oyunculuk ortaya koymuş –kötü davranışları için özür dileyip kızı aileye kabul etmiş– ve babası bunların hepsine inanmıştı. Mahkeme memurlarının tutuklu ve hükümlüleri gizlice içeri sokup çıkarmak için kullandıkları karanlık koridorda ilerlerken, Will Junior kendi kendine bunun için Cameron'a gerçekten borçlu olduğunu düşündü. Ona bunu geri ödemenin iyi bir yolunu biliyordu. Kongre'deki sandalyesine kavuşur kavuşmaz, Cam'e fena halde istediği eyalet yüksek mahkemesindeki koltuğu ayarlamak için çalışmaya başlayacaktı. Ve bir gün Beyaz Saray'a çıktığı zaman, yapacağı ilk işlerden biri, Cameron Eames'i Federal Anayasa Mahkemesi yargıçlığına aday göstermek olacaktı. Her başkanın cepte bir yargıca ihtiyacı olurdu.

***

Fiona etrafına, mahkeme salonunun büyük adamların asık suratlı portrelerinin asılı durduğu kasvetli bembeyaz duvarlarına baktı. Köşedeki Amerikan bayrağına, New York Şehri'nin yaldızlı mührüne baktı. Bu odada biraz iyilik, insan zaaflarına karşı biraz anlayış olduğunu gösterecek bir belirti bulabilme umuduyla her tarafa bakındı. Başkalarının yaşamları üzerinde bu kadar güç sahibi olan kişilerin bu gücü bilgelik ve hoşgörüyle dengelediklerine dair bir işaret aradı. Fakat sadece mahkeme görevlilerinin sert, ifadesiz yüzleri ile yargıç sandalyesinin heybetli boşluğunu gördü.

Eames onun hikâyesini asla kabul etmeyecekti. Stephen onu kızdırmıştı. Hylton her şeyi daha da kötüleştirmişti ve kendisi de bardağı taşıran son damlayı eklemişti. Eames duruşmada ısrar edecek ve ardından Nick'i sınır dışı edecekti.

Yargıcın oda kapısı aniden açılarak Fiona'yı şaşırttı. Eames yeniden ortaya çıktı ve yerini aldı. Fiona her tarafında bu son celsenin ne getireceğini görmek için hazırlanan seyirci ve muhabirlerin kıpırdandıklarını duyuyordu. Eames'in onları bekletmeye niyeti yoktu. Yerini alır almaz, Stephen Ambrose ve Fiona'dan yaklaşmalarını istedi.

Boğazını temizlerken mahkeme salonuna göz gezdirdi.

"Şehrin bazı önemsiz gazetelerinde tasvir edildiğimin aksine," diye başladı, özellikle Nellie Bly'a bakarak, "ben anlayışsız biri değilim. Veya merhametsiz biri."

Fiona'nın kalbi umutla küt küt atmaya başlamıştı.

"Ayrıca Bay Soames'un durumunda bir hata yapılmış olabileceğini de itiraf etmeye hazırım."

Yaşadığı rahatlamayla Fiona'nın bacakları çözülür gibi oldu. *Her şey yoluna girecek*, diye düşündü. *Nick'i serbest bırakacak.*

"Bayan Finnegan, Bay Soames'un nişanlınız olduğunu ve The Slide'a kazara girdiğini söylüyorsunuz... bu doğru mu?"

"Evet, sayın yargıç."

Eames zanlılara doğru döndü. "Bu doğru mu, Bay Soames?"

Nick Fiona'ya baktı, yüzünde panik ifadesi vardı. Fiona ona başını salladı ve tek şansı olan bu çıkış yolunu mahvetmemesi için uyarıcı bir bakış attı.

"Evet, sayın yargıç," dedi Nick usulca.

"Çok iyi o zaman, Bay Soames'u sizin nezaretinizde serbest bırakmaya hazırım, Bayan Finnegan. Ama tek bir şartla..."

"Evet, sayın yargıç, ne olursa," dedi Fiona, planının işe yaramış olmasının getirdiği rahatlama ve mutlulukla ışıldayarak. Nick'i kurtarmıştı! Çok geçmeden tüm bu korkunç kâbus sona erecekti.

"Bay Soames'la bugün evlenmenizde ısrar ediyorum. Benim mahkeme salonumda. Samimiyetinizin kanıtı olarak."

Bir an için, mahkeme salonunda mutlak bir sessizlik hüküm sürdü, sonra salon bir anda panayır yerine döndü. Şimdi Teddy de Stephen'ın yanına gelmişti, yargıca nutuk atıyorlar, bunun duyulmamış bir şey olduğunu, tamamen uygunsuz olduğunu anlatıyorlardı. Eames bağırarak karşılık veriyor, palavrayı kokusundan anladığını, kendi mahkemesinde aptal yerine konulamayacağını anlatıyordu. Muhabirler Fiona'ya, Nick'e, Eames'e bağırarak sorular soruyorlardı. Seyirciler neşeyle kendi aralarında gevezelik ediyorlar, buranın Tony Pastor'ın tiyatrosundan daha iyi olduğunu belirtiyorlardı. Ve Fiona biraz önce Eames'in sunduğu seçenekle sersemlemiş vaziyette, sessiz ve yalnız, öylece duruyordu.

Orada dururken, ani bir hareket dikkatini çekti. Nick'ti. Ke-

lepçeleri izin verdiği ölçüde kendisine el sallıyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Fiona ona doğru yürüdü. Onu durduracak hiç kimse yoktu. Eames yaptığı teklifi hararetle savunmakla meşguldü. Mahkeme görevlilerinden ikisi ayağa kalkan ve tezahürat yapan asi bir zanlıyı tekrar yerine oturtmak için mücadele veriyordu. Diğer ikisi de kalabalığı susturmaya çalışıyordu.

"Kes şunu. Hemen," dedi Nick. "Buna devam edemeyeceğim."

"Hayır, edeceksin."

"Delirdin mi sen?" diye atıldı Nick. "Hayatını mahvetmek üzeresin! Hem de hiçbir sebep yokken! Bu idamlık bir suç değil, Fiona. Bana ceza verecekler, para cezası ödeyeceğim ve beni serbest bırakacaklar."

"Hayır, bırakmayacaklar. Teddy yargıcın seni hapse atacağını, haftalarca orada tutacağını ve sonra da bir duruşmanın ardından sınır dışı edeceğini söylüyor. Sınır dışı. İngiltere'ye. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Peki sen anlayabiliyor musun, aptal kız? Eğer benimle evlenirsen Will'le evlenemezsin! Böyle şeylere bazı yerlerde –Arabistan'da, Afrika'da ve Büyük Okyanus'taki bazı adalarda– izin veriyorlar, ama New York'ta değil!"

"Ben Will'le evlenmek istemiyorum."

Nicholas başını ellerine doğru eğdi. "Lütfen, Fiona. Lütfen. Son on iki saattir yeterince delilik yaşadım. Şimdi de seninkine hiç ihtiyacım yok."

"Nicholas... sen *benimle* bir kez evlendin. Şimdi de ben seninle evleniyorum."

"O numaradan bir evlilikti ve sen de bunu biliyorsun. Bu öyle olmayacak."

"Beni kurtardın."

"Pek sayılmaz."

"Kurtardın. Hem beni hem de Seamie'yi. Bana inan. Şimdi de ben seni kurtarıyorum."

Nick başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Neden?"

Fiona çaresizlik içinde omuzlarını silkti. "Çünkü seni seviyorum."

Fiona'nın yanı başında bir görevli belirdi. "Özür dilerim bayan, zanlılara yaklaşmanıza izin veremem," dedi kaba bir tavırla, onu yargıcın kürsüsüne geri götürerek.

Eames, gürültüye dayanamayarak tokmağını tekrar vurmaya başladı.

"Sessizlik! Sessizlik!" diye bağırdı. "Bir taşkınlık daha olursa mahkeme salonunu boşaltacağım."

Sessizlik yeniden sağlandığında, tekrar konuşmaya başladı: "Bayan Finnegan'ın hikâyesine inanmaya hazırım. Karşılığında tek istediğim söylediklerinin kanıtı, avukat bey. Eğer Bay Soames gerçekten masumsa onu serbest bırakmak isterim, fakat bu mahkemeyle alay edilmesine izin vermeyeceğim."

"Sayın Yargıç," dedi Fiona kendisini duyurmaya çalışarak. Fakat Stephen'ın yargıcı ve mahkemesini bağırarak kınamasıyla sesi duyulmamıştı. Stephen, Eames'in zalim şartının müvekkilinin tasarladığı kilise nikâhını mahvedeceğini söylüyordu. Uçan kuştan medet umuyor, Eames'in fikrini değiştirebilmek için aklına gelen bütün bahaneleri sıralamaya çalışıyordu.

"Resmi bir tören dini törene engel değildir," diye karşılık verdi Eames. "Hâlâ kilise nikâhı kıyabilirler. Bunu engellemek gibi bir isteğim yok."

"Sayın yargıç, lütfen!" diye bağırdı Fiona.

"Konu nedir, Bayan Finnegan?"

"Koşulunuzu kabul ediyorum. İkimiz de ediyoruz."

Eames başını salladı. "Çok iyi. Ben mahkemenin işlerini bitirirken gerekli belgeleri toparlamanız için size iki saat veriyorum. Sonraki zanlıyı getirin lütfen. Suçlamalar karşısında ne söylüyorsunuz?"

Fiona, yorgunluktan ve yaşadığı şoktan sersemlemiş bir şekilde oturdu. Yırtıcı hayvanlara benzeyen üç acar muhabir Fiona'ya doğru yol açmaya çalışıyorlardı, ama Teddy ve Stephen onları uzaklaştırdılar. Derken bir dördüncüsü ısrar etti. Nellie Bly'dı.

"Onunla konuşmam lazım, Teddy," dediğini duydu Fiona. "Bir muhabir olarak değil, bir dost olarak."

"Tamam, Teddy," dedi Fiona. Teddy kadına izin verdi.

Nellie, Fiona'nın yanına oturdu ve konuşmalarını hiç kim-

se duymasın diye eğilerek yaklaştı. "Ne yapıyorsun sen, Fiona?" diye sordu usulca. "Will seni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Ondan önce biliyordum. İtiraf etmese de bir gece Union Club'da senin için dalgın dalgın hayallere daldığını görmüştüm. Sizi birlikte gördüm, sana nasıl baktığını gördüm. Onu neden bu şekilde incitesin ki?"

"Çünkü yapmazsam Nick'i öldürecekler."

"Fiona, burası Amerika. Onu *öldürmezler*. Biraz hapiste kalacak. En kötüsü sınır dışı ederler..."

Fiona onun sözünü kesti. "Biraz hapiste kalmak mı?" dedi öfkeyle. "Ona kaldırmayı bile beceremeyeceği bir kazmayla kayaları kırdırmaya çalışacaklar! Ya da yere yıkılıncaya kadar ayaklarında prangalarla yürümeye zorlayacaklar!" Nick'in prangaya vurulması veya ağır işlere koşulması düşüncesi Fiona'yı korkudan hasta ediyordu. "Onun kalbi zayıf, Nellie," dedi, hıçkırıklarını bastırarak. "Koca bir kürek çamur... veya... veya... içi taşla dolu bir el arabası şöyle dursun, o tablolarını bile yerden zor kaldırıyor. Bir hafta bile dayanamaz..." Sesi önce titredi, sonra çatladı. Yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. Onun için bu kadarı çok fazlaydı. Neredeyse Nick'i kaybedecekti. Ve şimdi kesinlikle Will'i kaybediyordu.

"Üzgünüm, Fiona. Bilmiyordum. Tanrım, böyle bir seçimde bulunmak ne kadar zor... şşş, çok üzüldüm." Nellie onu teselli etti ve Fiona kendini tekrar toparladığı zaman, Nellie bu sefer doğrularak yargıca baktı. "Lanet olsun sana, Eames, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Eames bir zanlıyla konuşurken durdu. Yüzüne kan hücum etmişti. "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Beni duydun! Bu bir sorgulama duruşması mı yoksa İspanyol Engizisyonu mu?"

"Sen nasıl cüret edersin..."

"Sana bunun ne olduğunu söyleyeyim – bu tam bir adalet komedisi! Tutmuş birini evliliğe zorluyorsun. Bunu biliyorsun! Bu mahkeme salonundaki herkes de biliyor."

"Bu kadarı yeter!" diye gürledi Eames ayağa kalkarak. "Bu mahkeme salonunda bana hitap ettiğin zaman şahsıma değilse bile, makamıma gerekli saygıyı göstermek zorundasın!" diye

bağırdı. "Mübaşir! Bayan Bly'ı ve tüm basını salondan çıkarın. Derhal!"

Mahkeme boşaltıldı. Düzen sonunda sağlanmış ve Eames'in tutukluların işlemlerini ele alması mümkün olmuştu. Fiona, Teddy'nin yardımıyla arka kapıyı kullanarak mahkemeden çıkmayı ve bu sayede hem kendisinin hem de Nick'in belgelerini toparlamak üzere şehre yapacağı yolculukta muhabirleri atlatmayı başardı. Teddy onu vazgeçirmeye çalışıyordu. Eames'in yaptıklarının yasal olmadığını söylüyordu. Böyle bir şeyi istemeye veya onu zorlamaya hakkı yoktu. Stephen'la birlikte bunu halledebilirlerdi. Sadece birkaç gün sürerdi. Bir hafta.

Elini sallayarak bir kiralık araba durdurmaya çalışan Fiona, ona döndü. "Bir hafta mı? Benden onu bir hafta Tombs'da bırakmamı mı istiyorsun? Nick'in yüzünü gördün mü? Hem ona yaptıklarının sadece bu kadarla sınırlı olup olmadığını sadece Tanrı bilir." Bir araba yavaşladı ve Fiona ona doğru koştu. "İki saate dönerim," diye bağırdı. "Sen onunla kal. Aptalca bir şey yapmasına engel ol."

"Onun için çok geç," diye içini çekti Teddy araba uzaklaşırken. "Ben seni durdurmaya çalışıyordum."

***

"Elgin mi? Soyadının Soames olduğunu sanıyordum," dedi Cameron Eames, Nick'in nüfus cüzdanına bakarak.

"Aslında Elgin'dir. Ancak ben annemin soyadını kullanıyorum – Soames'u yani."

Fiona, Nick'e baktı. Bu onun için yeni bir haber olmuştu. Kısa süre sonra onun da soyadı Elgin olacaktı. Yoksa Soames'u mu kullanacaklardı? Fiona üzerine bir sersemliğin çöktüğünü hissetti. Bir an bayılacağını zannetti. Hiç şaşırtıcı değildi. Uyumamıştı, hiçbir şey yememişti ve tabii bir de Nick'le evlenmek gibi küçük bir mesele söz konusuydu.

"Bu nedir?" diye sordu Eames, Nick'in isminden önceki bir kısaltma işaretini göstererek.

"Bu... şey... vikont anlamına gelir."

Of, şimdi ne yapıyor? diye merak etti Fiona yorgun bir şekilde. Oyunda yeni numaralar denemek için artık çok geçti. Zaten her şeyi denemişlerdi. Aristokrat gibi davranmanın yargıcı korkutacağını gerçekten düşünüyor muydu Nick?

"Vikont mu?" diye sordu Eames.

"Evet."

"Vikont tam olarak nedir?"

"Bir dükün en büyük oğlu."

"Baban bir dük mü?"

"Altıncı Winchester Dükü."

Fiona ona pis bir bakış attı. "Kes şunu seni aptal," diye homurdandı ağzının içinden. Winchester Dükü'nün oğlu. Gerçekten mi! Biraz sonra da onlara kendisinin kralın en büyük kızı olduğunu söyleyecekti herhalde!

Nick ona süklüm püklüm bir bakışla karşılık verdi. *En azından utangaç bari,* diye düşündü Fiona. Bir gözü şişmiş birisi için bunu söylemek zordu. Yine de eskisinden daha iyi görünüyordu Nick. Yargıç onun yüzünü yıkamasına izin vermişti. Nick ayrıca saçlarını da geriye doğru düzeltmiş ve Fiona'nın getirdiği temiz kıyafetleri giymişti. Derli toplu görünüyordu. Bir suçlu gibi değil de, en azından itibar sahibi bir genç adam gibi.

Fiona da üstünü değiştirmeyi başarmıştı. Fark ettirmeden Michael'ın dairesine süzülmüştü. Neyse ki Mary çocuklarla dışarıdaydı. Odasında, buruşuk elbiselerini çıkararak beyaz dantel bir bluz ve turkuaz bir takım giymişti. Sonra çabucak saçlarını taramış ve dolabından bir şapka kapmıştı. Nüfus cüzdanını arayarak çekmeceleri karıştırırken annesiyle babasının alyanslarına rastlayınca onları cebine sokuşturmuştu. Dışarı çıkarken korkutan bir şey olmuştu. Tam salona girdiği zaman ön kapı açılmış ve içeri Michael girmişti. O koridorda tuvalete doğru ilerlerken Fiona tekrar odasına dalmıştı. Amcasının yaptığı şeyi öğrenmesine izin veremezdi. Eğer öğrenecek olursa, önlemeye çalışırdı. Michael hâlâ tuvaletteyken o yavaşça dışarı süzülmüş, sonra Gramercy Park'a gitmek için bir kira arabası bulmanın mümkün olacağı Yedinci Cadde'ye doğru koşmaya başlamıştı. Nick'in belgelerini sakladığı küçük deri evrak çantasını bulması biraz zaman almış,

fakat sonunda çantayı yatağının altında bulmayı başarmıştı. Nick'in dolabından temiz bir gömlek ve ceket kapmış, sonra aceleyle tekrar mahkeme binasına koşturmuştu. Eğer Peter Hylton ve ekibi resim istiyorlarsa, resimlerini elde edeceklerdi, ama kendisi ve Nick kirli ve dağınık görünürken değil. En azından nikâh günlerinde temiz kıyafetler giymiş olacaklardı.

Nikâh günleri.

Bu düşünceyle elleri titremeye başladı. Nick'le evleniyordu. Ona karşı evlilik yemini edecekti, Nick de aynı şekilde kendisine karşı. Sonsuza kadar. O sersemleme hissi bir intikam duygusunun da eşliğinde geri geldi. Gözlerini kapadı ve tırnaklarını avucuna batırarak acıya konsantre oldu. *Yapma, yapma, yapma*, dedi kendi kendine. *Düşünme bunları. Hiçbir şey düşünme. Sadece yapıp kurtul.*

Eames Nick'in belgesiyle işini bitirince, Fiona'nın da bilgilerini tasdik ederek onlara evlilik belgelerini doldurttu. Fiona annesiyle babasının yüzüklerini tutması için Teddy'ye verdi. Mahkeme odası boştu; kendisi, Nick, Teddy, Stephen ve Eames'den başka kimse yoktu. Bunun için şükrediyordu. Sabah ortalık sirk gibiydi ve tüm palyaçolar hâlâ dışarıda, adliyenin merdivenlerinde onları bekliyorlardı. Hiç olmazsa kalabalık önünde yemin etmek zorunda kalmayacaklardı.

Eames fazla uzatmadan başladı. Şakalara, romantik duygulara yer yoktu, sadece tören, yüzüklerin değiş tokuş edilmesi ve yeminler vardı. Derken her şey olup bitmişti. Ve onlar parmaklarındaki ince sarı halkalarla birbirlerine bakarak öylece duruyorlardı. Nicholas ve Fiona Soames... yoksa Elgin miydi? Karı koca. Ölüm onları ayırıncaya kadar.

Eames evlilik belgelerini önce onlara, sonra avukatlarına imzalattı. Ardından iyi günler dileyerek Nick'e gitmekte serbest olduğunu söyledi ve hafif bir tebessümle ona gelecekte The Slide ve benzeri mekânlardan uzak durmasını öğütledi.

Dördü bir arada, ne yapacaklarını pek bilemeden, orada acemice dururken, Stephen ellerini çırparak sessizliği bozdu ve dışarıda koca bir basın ordusunun beklediğini, eğer bu işin üstesinden gelmek, insanları Nick'in tutuklanmasının bir hata olduğuna

inandırmak, bir skandal çıkmasını önlemek istiyorlarsa, yeni evlenmiş mutlu bir çift gibi görünmeleri gerektiğini bildirdi. Eşyalarını topladılar ve onu izleyerek dışarı çıktılar.

Adliyenin basamaklarında, Stephen Ambrose orada hazır bulunanlara Cameron Eames'in korkunç bir adalet anlayışına sahip olduğunu ve müvekkillerine bir özür borçlu olduğunu bildirdi. Bay Soames'un tutuklanması fevkalade kötü bir hata olmuştu. Bay Soames polisin ve mahkeme sisteminin ellerinde korkunç bir acı çekmiş ve gözü korkutularak, nişanlısı –eski ismiyle– Bayan Fiona Finnegan'la planladıklarından çok daha erken bir tarihte evlenmek zorunda bırakılmıştı. "Yıl 1889," diye kükredi Stephen, istediği etkiyi uyandırmak için yumruğunu avucuna vurarak, "Orta Çağ'da değiliz! Hiç kimse sadece ismini temize çıkarmak için mahkemede suçlular arasında evlenmeye zorlanmamalıdır!" Hakkındaki tüm davalar düştüğü halde, Bay Soames'un yasadışı gözaltına alınması ve medeni haklarının ihlali nedeniyle şehri dava etmeye niyetli olduğunu da sözlerine ekledi.

Bu sırada bir sürü resim çekildi; bunlara Nicholas'ın yeni gelini yanağından öptüğü bir resimle, Fiona'nın bir muhabirin onun için bir çiçekçiden satın aldığı gül buketini tutarkenki resmi de dahildi. Sorular soruldu ve cevaplar verildi, isimler tekrar tekrar hecelendi, çifte iyi dilekler ve tebrikler sunuldu ve sonunda kalabalık dağıldı. Teddy ve Stephen veda ettiler –her iki adam da bugünün kariyerlerindeki en ilginç gün olduğunu söylediler– ve gittiler. Sonunda Fiona'yla Nick yalnız kalmışlardı.

İlk konuşan Fiona oldu. "Nick... ben... sanırım ben bayılıyorum."

"Hayır, yapma! Şurada bir bank var, ağacın altında. Hadi gel."

Nick onu dirseğinden tutarak adliyeden uzaklaştırdı. Fiona oturup başını dizlerine dayadı. Vücudu soğuk ve nemliydi. Kalbi küt küt atıyordu. Kendisini hastalanacak gibi hissediyordu. "Biz ne yaptık?" diye inledi. "Şimdi Will'e ne söyleyeceğim?"

Nick hafifçe onun sırtını sıvazladı. "Üzgünüm, Fiona," dedi. "Çok ama çok üzgünüm." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu. O kadar ağlıyordu ki Fiona onu zorlukla anlayabiliyordu. "... hayatını mahvettim... Will... sen... onu seviyordun..."

Fiona onun söylediklerini düşündü. Çevresindeki binalara, ağaçlara, öğlen vakti gökyüzünde yükselmiş güneşe baktı. Sonra tekrar Nick'e döndü. "Hayır, sevmiyordum. Tam olarak değil," dedi tuhaf bir şekilde sakin bir sesle.

"Ne?" dedi Nick, burnunu çekerek.

"Sen haklıydın. Senin dairendeki geceyi hatırlıyor musun? Hani tartıştığımız zamanı? Benim Will'i gerçekten sevmediğimi söylemiştin. En azından Joe'yu sevdiğim şekilde sevmediğimi. Will'de sevdiğim pek çok şey var. İyi kalbi. Zekâsı. Birisi tarafından tekrar istenmeyi sevmiştim ben, birisinin bana sarılmasını, bana özen göstermesini. Fakat *onu* sevmiyorum. Sevmem gerektiği gibi sevmiyorum. Ona bu kadar büyük bir acı yaşatacağım için üzgünüm, hem de çok üzgünüm. Benim gerçek aşkım Joe'ydu, Nick. Tıpkı Henri'nin senin gerçek aşkın olması gibi. Böyle bir şeye insan ömründe bir kez rastlar. Zor olsa da, sanırım kabul etmenin zamanı."

"Beni seviyor musun?"

Fiona ona gülümsedi. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum. Ve sana iyi bakacağım, Fee. Seamie'ye de öyle. Söz veriyorum, bunu yapacağım. Gelmiş geçmiş kocaların en iyisi olacağım. Bunun pek geleneksel bir evlilik olmayacağını biliyorum... ben... ben sana çocuk veremem... ama başka her şeyi vereceğim. İyi bir ev. Giysiler. Dışarıda güzel akşam yemekleri. Ne istersen. Will kadar param yok, ama oldukça çok var. Yılda yaklaşık on bin sterlin. Ve galeri neredeyse açıldı. Beklentilerimin oldukça yüksek olduğunu biliyorsun."

Fiona ona yan yan baktı. "Nicholas Soames... bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Sanırım öyle. Nikâhtan az biraz sonra sadece."

"Kabul ediyorum."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Fiona başını Nick'in omzuna yasladı. "Seninle hiç düşünmeden yine evlenirdim, Nick. Seni burada tutmak için ne gerekirse yaparım. Sen benim için dünyadaki en önemli insansın. Sen ve Seamie."

Nick'in tekrar burnunu çektiğini duydu. Birkaç saniye sonra,

"İstediğinin bu olduğundan emin misin? İstersen boşanabileceğimizi tahmin ediyorum," dedi Nick.

"Hayır, boşanamayız. Bu biraz önce atlattığımız skandaldan daha da büyük bir skandal yaratır ve ben bir süre için yeterince heyecan yaşadım."

"Ya güzel gelinliğine ne olacak, Fee? Ve Will'in sana verdiği mücevherlere?"

"Gelinliği başka birisi giyebilir. Ve buna gelince..." Fiona devasa elması parmağından çıkardı ve çantasına koydu. "Bana hiçbir zaman yakışmamıştı zaten."

"Ya yolculuğunuz. Sabırsızlıkla bekliyordunuz ve şimdi gemiye binip önümüzdeki hafta Fransa'ya gidemeyeceksiniz."

"Evet," dedi Fiona. Ama bunun yerine yapabileceği şeyi düşünürken Nick'e neşeyle gülümsedi. "Ama güzeller güzeli çay salonuma, Çay Gülü'me gidebilirim, Nick! Önlüğümü takabilir ve işe koyulabilirim." Güldü. "Ondan vazgeçmem gerekmeyecek! Bunu nasıl düşünebildim ki! Sana bir şey söyleyeyim mi? Sabırsızlanıyorum! Oraya geri dönmek, güllerimi görmek, orayı açmak ve boğazıma kadar çay ve çöreklerin arasında olmak için sabırsızlanıyorum."

Nick onun elini tuttu. "Seni balayına ben götüreceğim, Fee."

"Sahi mi? Nereye?"

"Coney Island'a."

Fiona güldü. "Kuyruğumuzda Seamie, Michael ve Munro'larla. Ne kadar da romantik!"

Fiona'yla Nick el ele bankta oturarak saat biri vurana kadar konuştular ve Fiona en sonunda saatin ne kadar geç olduğunu, evdekilerin ne kadar endişelenmiş olacaklarını fark etti. Geçen gece evden elinden geldiği kadar hızla çıkmış, Nick'in başına gelenleri Alec'e söylemek için sadece birkaç saniye ayırmıştı.

"Eve gitsek iyi olur, sence de öyle değil mi?" dedi. "Endişeden kendilerini kaybetmişlerdir. Michael'a olup bitenleri anlatmak zorundayız."

Nick inledi. "Sınır dışı bile edilsem daha iyiydi."

Gitmek için ayağa kalktıklarında Fiona, Nick'in yanağındaki kesiğin tekrar kanadığını fark etti. Hâlâ avucunda duran

Teddy'nin mendiliyle yarayı sildi. "Aklıma gelmişken," dedi, "şu çevirmeye çalıştığın oyun çok aptalcaydı. Kendine bir vikont süsü vermen – hiç utanman yok mu senin?"

Nick onun elini yakaladı. "Fiona, o oyun falan değildi," dedi usulca.

Fiona ona baktı, yüzündeki ifadeyi tartıyordu. "Sen... şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Nick başını iki yana salladı. Sonra onun elini alarak öptü ve hüzünlü bir tebessümle, "Nikâhınızı ilk benim kutlamama izin verin, vikontes," dedi.

Bölüm Elli Altı

Ev sahibesinin haftada bir kez yapmasına izin verdiği sabah banyosunu yeni yapmış olan Joe, üzerine temiz bir gömlek geçirip pantolonunun içine sokuşturdu. Odasındaki tek masanın üzerinde duvarda asılı duran küçük kare aynada yüzüne baktı, sonra bir tarakla saçlarını taradı. Bugün Chelsea'de avlanmaya çıkacaktı. Şehre geleli üç hafta olmuş ve Fiona'dan hiçbir iz bulamamıştı. İyimserliğini koruması gittikçe zorlaşıyordu.

Michael Charles Finnegan'ın da aradığı kişi olmadığı ortaya çıkmıştı. Adamın bir yeğeni vardı, ama ismi Frances'ti ve on yaşındaydı. Eddie'nin şansı da yaver gitmemişti. Çocuk Sekizinci Cadde'deki adresi bulmuş –bir bakkal dükkânıydı– ve kapıyı çalmıştı. Kapıya yaşlı bir adam yanıt vermiş ve orada gerçekten Michael Finnegan diye birinin yaşadığını söylemişti, ama o akşam dışarıdaydı. Adam Eddie'ye Michael Finnegan'ın sabah geri geleceğini söylemişti. Eddie Michael'ın bir yeğeni olup olmadığını sormaya çalışmış, ama yaşlı adam lafını keserek bir gece için yeterince kargaşa yaşandığını ve sokak çocuklarının sorularına daha fazla cevap veremeyeceğini söylemişti. Sonra da kapıyı çarparak yüzüne kapamıştı Eddie'nin.

Bunlar evvelsi gün olmuştu. Eddie dün el ilanı dağıtma işi al-

mıştı ve Sekizinci Cadde'ye geri dönemiyordu, ama Joe'ya adresi vermişti. Joe bu sabah oraya kendisi gidecekti. Fiona'yı bulması gerekiyordu. Yakında. Son derece dikkatli harcasa da parası yine de giderek azalıyordu. "Neredesin, Fiona?" dedi odada yüksek sesle içini çekerek. "Lanet olsun, neredesin?" Ezici bir umutsuzluk hissine kapılmıştı. Onu hiçbir zaman bulamayacağına, tüm umutlarının, tüm çabalarının beyhude olduğuna ikna olmuş bir şekilde dirsekleri dizlerinde birkaç dakika yatağının üzerine oturdu.

Sonra silkinerek bu duyguyu üzerinden attı, aramaya devam etmeye kararlıydı. Şu anda kendisine vazgeçme izni veremezdi. O buradaydı. Bunu hissediyordu; biliyordu. Yapması gereken tek şey, doğru Finnegan'ı bulmaktı. Çizmelerine uzanırken, birdenbire kapısı o kadar yüksek sesle vuruldu ki yerinden sıçradı.

"Bayım!" diye hafif bir ses geldi kapıdan, "açın kapıyı! Kızı buldum! Bu sefer onu gerçekten buldum!"

Joe iki adımda odayı kat etti ve kapıyı hızla çekerek açtı. Eddie elinde bir gazeteyle eşikte duruyordu. "Bakın! Bu o, öyle değil mi? Fiona Finnegan! Bu o kız değil mi?"

Joe gazeteyi aldı. Ve orada, ikinci sayfada Fiona'nın resmi vardı, ama bu onun tanıdığı Fiona değildi. Bu Fiona gülümsüyordu. Üzerinde şık bir kıyafet ve güzel bir şapka vardı. Çok güzel görünüyordu. Kesinlikle pırıl pırıldı. Bir adam onu yanağından öpüyordu. Manşette, "New York'un En Göz Kamaştırıcı Çifti Adliye Töreniyle Evlendi" yazıyordu. Peter Hylton tarafından kaleme alınan makalede şöyle yazıyordu:

Gazetenin bu nüshasında koca bir sütun yok, sevgili okuyucular. Bugün anlatılmaya değer tek bir hikâye var sadece – ve bu da yakışıklı genç sanat simsarı Nicholas Soames'un Fiona Finnegan'la, TasTea ve yakında açılacak olan Çay Gülü salonunun güzel sahibesiyle mahkeme salonundaki çarpıcı nikâhı. Bu haber nedeniyle, şehirde kalbi kırılıp aşk acısı çekenlerden geçilmiyor. Bayan Finnegan'la evlenmek için Bay Soames'un rakibi olan ve çok iyi tanınan bir milyoner de taşraya çekilmiş durumda. Aşkta ve savaşta her şey mubahtır, ama şimdi ben konudan sapıyorum! Şimdi salı gecesine geri dönelim ve bu nikâha yol açan haksız tutuklamaya bir göz atalım...

Makalede Nicholas Soames'un tutuklanması, avukatının savunması, Hylton'ın Bay Soames lehine yaptığı kendi kahramanca tanıklığı ve Bayan Finnegan'ın yargıçtan ağlamaklı sözlerle ricada bulunması detaylarıyla anlatılıyordu. Makaleye ek olarak, Nicholas Soames'un galerisi ve Fiona'nın gelişmeye başlayan çay işiyle ilgili küçük bilgiler de vardı.

Joe şaşırmıştı. Bu gerçek değildi. Olamazdı. Okumaya devam etti. Fiona'nın Chelsea'de yaşadığını söylüyordu makale. Amcası Michael Finnegan'ın bakkal dükkânının üstünde. Tam da Eddie'nin gittiği yerdi burası. Keşke o gün Duane Sokağı yerine Sekizinci Cadde'ye gitmiş olsaydı. Ah, Tanrım, keşke öyle yapmış olsaydı...

"Bayım? İyi misiniz? Pek iyi görünmüyorsunuz," dedi Eddie. "Bir fincan kahve ister misiniz? Biraz viski? Belki de oturmanız sizin içi olur."

"Ben iyiyim," dedi Joe donuk bir ifadeyle. Cebine uzandı, eline gelen ilk şeyi çekip çıkardı ve Eddie'ye verdi.

"Bütün bir dolar mı? Vay canına, teşekkürler!"

Joe çocuğa yol verdi. Gazeteyi tekrar aldı ve bir şekilde onun Fiona olmamasını umarak resme baktı. Ama oydu. Yüzü, tebessümü, bunlar yanlış anlaşılamazdı. Kendisini bomboş hissediyordu. İçi boşalmıştı. Artık içinde hiçbir şey kalmamıştı. Ne kalp, ne umut, ne de hayat. Hepsi gitmişti. Bir anda çekip gitmişlerdi.

Fiona'ya bakarken, ağzından acı bir kahkaha süzüldü. Ne kadar da aptaldı. Fiona hiç de onun düşündüğü gibi zavallı, terk edilmiş birisi değildi. Sıkıntıda değildi, kaybolmuş veya korkmuş da değildi. Joe kendisi olmadan Fiona'nın yalnız ve perişan olduğunu düşünerek kendisine amma güvenmişti. O güzel, başarılı bir kadındı, artık Eski Merdivenler'de kalbi parçalanan genç kız değildi. Hayatına devam etmiş ve kendisine tamamen yeni bir hayat kurmuştu. İyi bir hayat. Çekici damatla –dış görünüşüne bakılacak olursa, bir Whitechapel zerzevatçısından daha yukarı sınıftan bir adamla– bir gelinin olması gerektiği kadar mutlu görünüyordu.

Joe, biraz tartaklanmış olsa da yine de yakışıklı görünen adamın Fiona'nın yanağını nasıl öptüğüne baktı ve Fiona'yı onun

kollarında düşününce kıskançlıktan bayılacakmış gibi hissetti. *Peki ne bekliyordun?* diye öfkeyle sordu kendi kendine. *Onu terk ettin ve o da yeni birisini buldu. Tıpkı yapması gerektiği gibi.*

Çok kısa bir an, gidip onu görmeyi düşündü. Sadece onu son bir kez görmeyi. Fakat bunun bencillik ve haksızlık olacağını, sadece Fiona'yı üzmeye yarayacağını biliyordu. Hepsi kendi kabahatiydi, onun değil. Gerçekten de olaylar tam da olması gerektiği gibi gelişmişti. Fiona'ya yaptıkları yüzünden adil bir cezaya çarptırılmıştı. Yine büyükannesinin sesini duydu: "Biz günahlarımız için değil, onlar tarafından cezalandırılırız."

Onu görmeye gitmeyecekti. Hayatına devam etmesine izin verecekti. Tıpkı kendisinin de devam edeceği gibi. Fiona'sız. Fiona ona geri dönmeyecekti. Londra'ya geri dönmeyecekti. İçinde büyük bir acının, onu korkutan derin, ezici bir kayıp duygusunun doğduğunu hissetti Joe. Bu acının önünde olması gerekiyordu; kendisini yakalamasına izin veremezdi. Verecek olursa, paramparça olması işten bile değildi.

Yatağının altından çantasını çekip çıkardı. Bugün gidecekti.

Dönüş bileti vardı. Gidip işyerinde Brendan'ı bulacak, ona veda ettikten sonra da bu gece yola çıkacak herhangi bir Whitestar gemisinin olup olmadığını ve yer kalıp kalmadığını öğrenmek için rıhtım tarafına gidecekti. Çalışma masasının üst çekmecesini açtı, eşyalarını aldı ve çantasına tıkıştırdı. New York haritası da oradaydı. Harita, şehrin Batı Yakası dışarıda kalacak şekilde katlanmıştı. Chelsea görünecek şekilde. Fiona'nın yaşadığı yer. Bugün gitmeyi planladığı yer. Onu bir günle kaçırmıştı. Lanet olası bir günle.

Bir anda, üzerine ani bir acı çöktü. Onu dipsiz derinliklerine çekiyor, içine alıyor, boğuyordu. İçini boğucu kederiyle, hüznüyle, deliliğiyle dolduruyordu. Ve Joe artık kendisi için hep böyle olacağını biliyordu. Şimdi ve sonsuza kadar artarak.

Kısım Üç

Bölüm Elli Yedi

Londra, Ocak 1898

"Hey, Stan, daha fazla gazyağı kullan," diye emretti Melon Sheehan. "Kahrolasının yanması gerekiyor, sönmesi değil."

"Tamam, tamam," diye homurdandı Stan Christie. "Bize biraz zaman verecek misin? Tanrım, boş yere canını sıkıyorsun."

Melon eğer onu görebilseydi, Stan'in ağzına sağlam bir yumruk geçirirdi. Ama William Burton'ın eski çay paketleme fabrikası o kadar karanlıktı ki, burnunun ucunu bile göremiyordu. Işık sadece hilal şeklindeki solgun aydan geliyordu. Yüksek, camsız pencerelerden içeri giren ay ışığı çürümüş çay sandıklarını ve yılan gibi kıvrılan gaz borularını aydınlatıyordu. Diğer her şey – kapı topuzları, menteşeler, gaz lambaları ve aplikler– uzun zaman önce gitmişti. Çöp karıştıranlar tarafından alınıp götürülmüşlerdi.

Bir gürültü oldu. "Ah, lanet olsun! Hiçbir bok göremiyorum!" diye haykırdı Reg Smith.

Homurtulu bir kahkaha duyuldu. "Bir kibrit yak," dedi Stan.

"Sen kahrolası bir komedyensin, Stan."

"Hey! Kesin sesinizi. Birisi bizi duysun mu istiyorsunuz?" diye homurdandı Melon.

"Bundan nefret ediyorum, patron," diye şikâyet etti Reg. "Ayakkabılarımın her tarafına gazyağı bulaştırdım. Günlerce pis kokacağım. Hem zaten bu angarya işi neden yapıyoruz?"

"Burton sigorta poliçelerini tahsil etmek istiyor," diye cevap verdi Melon. "Burayı satışa çıkaralı yıllar oldu. Alan birini bulamadı. Eğer yanacak olursa, sigorta şirketindeki adamlar ona para ödemek zorunda kalacaklar. Tabii bir kaza olarak göründüğü sürece."

"Sigorta parasına neden ihtiyacı var ki? O Midas'tan bile daha zengin," dedi Stan.

"Artık değil. Burton'ın serveti pul oldu, beyler," dedi Melon. "Birkaç yıl önce Amerikan çay pazarına girmeye çalıştığı zaman kıç üstü oturdu. Hindistan'daki işleri de daha geçen sene topu attı. Orayı yönetmek için tuttuğu adam parayla kaçtı. Ödenecek büyük borçları var ve onları ödemek için nakde ihtiyaç duyuyor."

"Şu anda yaptığımız şey kundakçılık," dedi Stan bilgili bilgili. "Daha önce hiç kundakçılık yapmamıştık."

"Bunu da özgeçmişinize eklersiniz işte," dedi Melon alaycı bir sesle.

"Aslında bunu yapabiliriz, biliyor musun," dedi Stan düşünceli düşünceli. "Herkesin bizim kadar tecrübesi yok, Reg. Yankesicilik, soygun, haneye tecavüz, gasp..."

"Maç bağlamak..." dedi Reg.

"Kol kırmak, topuktan vurmak..."

"Adam tepelemek, bunu unutma. O da büyük bir iş."

"Bir kurs bile açabiliriz. İşe yeni giren delikanlılar için."

"Evet, yapabiliriz!" dedi Reg heyecanla. "Ama açsak ne isim koyacağız?"

"Stan Christie ve Reg Smith Kargaşa ve Cinayet Okulu," dedi Melon.

"Kulağa güzel geliyor, değil mi?" dedi Reg. Stan kabul etti.

Onlar verecekleri dersler hakkında tartışırken, Melon bir çay sandığına oturarak yüzünü ovuşturdu. Bu noktaya gelinmişti. Kendi konumunda bir adam bu ikisi gibilerle gece yarısı bir bok çukurunda sürtüyordu. Hem de yıllar içinde parasal problemleri arttıkça ne yapacağı iyiden iyiye belli olmayan ve vahşileşen Burton gibi bir deli için. Adamın kendi ustabaşısına saldırdığını görmüştü, hatta Burton bir seferinde uygunsuz bir zamanda güldüğü için Stan'in bile üzerine yürümüştü. Eskiden olsa Melon böyle bir işi yapmayı düşünmezdi bile. Bunu küçük balıklara, amatörlere bırakırdı. Fakat para kazandıran işleri bulmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Artık işler farklıydı. Eski güzel günlerdeki gibi değildi – o günlere kısaca 1888 demeyi seviyordu B. J. Melon. Jack'ten önceki günler. O cinayetleri sahneleyen piç, herkesin hayatını berbat etmişti. Cinayetlerin ardından, Londra'nın yasal ve ahlaki otori-

teleri, Doğu Yakası'na öncelik vermeye başlamışlardı. Sokaklara daha fazla polis çıkarmışlardı. Kiliselerde daha fazla vaiz vardı. Heyetlerin ve sosyal reformcuların sayısı artmıştı. Ve şu lanet olası Roddy O'Meara da verdiği söze sadık kalarak, tüm bu yıllar boyunca Melon'un kıçına yapışmıştı. Onu gölgesi gibi izlemiş, onunla uluorta sanki iğrenç bir muhbirmiş gibi konuşmuş, onun kontrolündeki kumarhanelere ve genelevlere baskınlar düzenlemişti. Üç yıl önce O'Meara komiser muavini yapılıp da zamanının çoğunu masa başında geçirmeye başladıktan sonra biraz rahatlama olmuştu, ama görevi Melon'u şahsen rahatsız etmesini engellese de, adamlarının bu boşluğu doldurmasını sağlıyordu.

Kolluk kuvvetlerinin baskısı artarken, Melon'un işleri de giderek daha kanunsuz hale gelmeye başlamıştı. Taj'daki Denny Quinn gibi bazı kişiler kendisine ödeme yapmayı tamamen durdurmuştu. Quinn daima parasızlıktan dem vuruyordu, ama Taj'dan yığınla para kazanmıştı. Melon adamın para vermemesinin gerçek nedenini biliyordu – o lanet olası Sid Malone yüzündendi.

Melon, rakibini şöyle bir düşündüğünde bile midesinin kalktığını hissederek tükürdü. Sid Malone gençti. Zıpçıktıydı. Bir anda ortaya çıkmıştı. Birkaç yıl önce, sadece başka bir serseriydi – kafa kıran, arada bir soygunlar yapan, çalıntı malları satan biri. Onlardan yüzlercesi vardı. Karınlarını doyurmak veya uyduruk bir pansiyonda yatak ücreti ödemek için hırsızlık yapan ufak suçlulardan. Ancak Malone bu saflarda çok uzun kalmamıştı. Aklı ve cesareti meşhur acımasızlığıyla birleşince, onun hızla tepeye yükselmesini sağlamıştı.

Tıpkı Melon gibi, Sid Malone da bir sürü yasadışı mekânı kontrol altına almış ve haraca bağlamıştı. Melon'un aksine, o nehrin güneyinde, Lambeth, Southwark, Bermondsey ve Rotherhithe'te iş yapıyordu. Melon'un, "Yaşa ve yaşat" politikasını izlemişti. Malone nehrin kendine ait tarafında kaldığı sürece, o da kendi tarafında kalacaktı. Ancak Malone olduğu yerde kalmıyordu. Son birkaç aydan bu yana, rıhtım ve gemi sahipleri üzerindeki nüfuzunu kullanarak son derece gözü kara ve kârlı işlere girişmişti – Dublin'e silah, New York'a afyon, Paris'e en yüksek

kalitede çalıntı mal kaçırıyordu. Bu işlerdeki başarısı hırsını bilemişti. Nehrin kuzey kısmının –Melon'un çöplüğünün– ilgisini çekmeye başladığına dair söylentiler dolaşıyordu. Ve dün, bu söylentiler doğrulanmıştı. Malone, Taj'da gövde gösterisi yapmıştı. Reg ve Stan onu görmüşlerdi. Adam yemek yemiş, bir dövüş için bahse girmiş ve Quinn'in fahişelerinden birini becermişti.

Göt. Göt herif, diye düşündü Melon. Kimin boynunu kırmayı daha çok istediğini bilmiyordu: Kendi mıntıkasında sidik yarışına girdiği için Malone'unkini mi, yoksa buna izin verdiği için Quinn'inkini mi.

Fırsatını bulsa Malone'u gözünü bile kırpmadan öldürürdü, ama adam iyi korunuyordu. Onu ele geçirmek için, önce bir sürü iriyarı adamını yarıp geçmek gerekiyordu. Ama Melon ne yapılacağını biliyordu – önce Denny Quinn'le başlayacaktı. Bir mesaj gönderilecekti. Bir uyarı. Bu çok kötüydü, Denny'yi epey severdi, ama madem bu tarzda bir davranışa izin vermişti, nereyi boylayacağı belliydi. Kıçı yukarıda, Thames'te yüzecekti, boylayacağı yer orasıydı işte. Malone'un Thames'i.

Gazyağı dumanları burnuna gelince öksürdü. "Siz ikiniz daha bitirmediniz mi?"

"Evet, patron. Bitirdik," dedi Stan.

"Bizim evsiz arkadaş nasıl?"

"Şimdilik biraz üşüyor, ama birazdan ısıtacağız."

Melon'un gözleri karanlığa alışmıştı, o yüzden yerde yatan cansız vücudu ya da cebinden ucu gözüken tütün tenekesini seçmekte zorluk çekmedi. Onu bir arka sokakta uyuklarken bulmuşlardı. Adam iyi mücadele vermişti. Aslında çok yazıktı, ama yapılacak bir şey yoktu –yaşlı adam canlı canlı yakılmaya kolay kolay razı olmazdı. Alevler söndürüldüğü zaman, bir serseri kendi kendine tütün içerken orada kazara yangın çıkarmış gibi görünecekti. "Şişeyi aldınız mı?" diye sordu.

"İşte burada," dedi Reg, boş bir cin şişesini yukarı kaldırarak.

"Kibritler?"

"Evet."

Binayı geldikleri yoldan, yan taraftaki bir kapıdan terk ederek, Burton'ın verdiği anahtarla kapıyı kilitlediler ve her şeyi bul-

dukları gibi bırakmaya dikkat ettiler. Dışarıda, Reg şişeye gazyağı doldurduktan sonra uzun bir bezi şişenin içine batırarak ıslattı, burdu ve birkaç santimini fitil olarak dışarıda bırakarak şişenin içine tıkıştırdı. Sonra bir kibrit yakıp beze dokundurdu. Bez şiddetle alev alarak tutuştu.

"Şimdi!" diye atıldı Melon.

Reg şişeyi boş bir pencereden içeri fırlattı. Önceden koşmaya başlayan Melon, adamlarının peşinden geldiğinden emin olmak için arkasına göz attı. Stan tam onun arkasındaydı, fakat Reg kıpırdamadan duruyor, binanın alev alıp almadığını görmek için bekliyordu. Melon şiddetli bir cızırtı sesinin ardından kulakları sağır eden bir patlama duydu. *Gaz boruları hâlâ hayatta*, diye düşündü patlamanın gücüyle tepetaklak yere serilmeden önce. Civardaki fabrikaların ve evlerin pencere camları tuzla buz olmuştu. Cam kırıkları etrafına yağmur gibi yağıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken, yanı başında Stan'i hissetti. "Hadi gidelim!" diye bağırdı.

"Reggie'ye ne olacak?"

"Unut onu! Onun işi bitti!"

Birkaç saniye içinde alevler binayı sardı. Sokak dumanla dolmuştu. Tam o sırada, kalın ve gri dumanların arasından Reg ortaya çıktı. Yüzü yol yol siyah olmuştu, yanaklarında kesikler vardı. "Geçimini bu şekilde kazanmak zor iş doğrusu," dedi yorgun bir şekilde. "Bundan sonra, patron, biz haraç işinden şaşmayalım."

Bölüm Elli Sekiz

"Şişeyi yere bırak, Lizzie!" diye gürledi Roddy O'Meara. "Hemen şimdi! Ona en ufak bir zarar verirsen, üç ay hapse girersin. Beni dinlesene be kadın! Bırak onu dedim!"

"Kokuşmuş küçük orospu benim müşterimi çalmaya çalıştı!" diye bağırdı kadın. "Onun yüzünü keseceğim! O zaman bakalım bir daha kimin müşterisini çalabilecek!"

Bir fahişe olan Lizzie Lydon, The Bells adlı pubın önünde

başka bir fahişeyi, Maggie Riggs'i yere sermişti. Şu anda kadının üzerine ata biner gibi oturmuş, yanağına kırık bir şişeyi sürtmeye çalışıyordu. Maggie elleriyle Lizzie'nin bileklerini yakalamış, umutsuzca kurtulmaya çabalıyordu. Roddy onlardan sadece beş metre uzaktaydı ve eğer zamanında yetişebilirse kolaylıkla Lizzie'nin hakkından gelebilirdi. Yapamazsa, bedelini Maggie ödeyecekti.

"Hadi Liz, bırak onu. Onu kesersen başına gelecek sorunları istemezsin."

Lizzie kafasını kaldırıp ona baktı. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, ama gözleri yaşlarla doluydu. "Ama adamı önce ben gördüm, şef," dedi. "O benim müşterimdi! Tuvalete gittim ve geri döndüğümde bu karı onunla yolu yarılamıştı bile."

Roddy ona doğru birkaç adım attı. "Şişeyi bana ver, tatlım."

"Bir haftadır evsiz barksızım!" diye bağırdı Lizzie. "Sadece gece için bir yatak istiyordum, hepsi bu." Bakışlarını tekrar Maggie'ye çevirdi. "Ve o yatağı bulmuştum da! Ta ki bu benim müşterimi çalana kadar!"

"Bırak onu. Evsiz olmak kodesten iyidir."

Lizzie neşesiz bir şekilde güldü. "Bunda yanılıyorsun, şef. En azından hapiste bir kâse çorba oluyor. En azından sıcak."

Roddy şimdi Lizzie'nin yanına çömelmişti. Şişeye uzandı. "Hadi artık," diye dil dökmeye başladı. "Aramız bozulmasın." Lizzie şişeyi verdi. Roddy önce onun, sonra da Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken kadınların eski püskü giysilerine ve kirli ellerine baktı. Lizzie'nin kendi yanağında korkunç bir iz vardı, uzun zaman önceki bir kavgada yaralanmıştı belli ki. Maggie'nin yırtık pırtık mor ceketinin manşetlerinden çıkan bilekleriyse bir deri bir kemikti.

Roddy sarhoş olup ahlaka aykırı davrandıkları için onları tutuklaması gerektiğinin pekâlâ farkındaydı, ama yapmayacaktı. Bu kadınlar suçlu değil, sadece çaresizlerdi. Çaresiz, aç ve tükenmiş. Hangi kilise barınağının onları çok fazla dini sohbete gark etmeden kendilerine bir kâse çorba vereceğini söyledi ve bir dahaki sefere bu kadar hoşgörülü davranmayacağını ekleyerek onları uyardı. Ardından toplanan yarım düzine kadar seyirciye yolları-

na gitmelerini tavsiye etti ve yürümesine bıraktığı yerden devam ederek doğuya, Christ Kilisesi'ne yöneldi.

Bir komiser muavini olarak, Roddy'nin artık sokaklarda devriye gezmesi gerekmiyordu, ama bu onun çok eski bir alışkanlığıydı ve her gece ailesine, emniyetli ve saygın bir muhit olan Bow'daki iki katlı evine giderken bir saat kadar bu eski alışkanlığının keyfini çıkarıyordu. Bu onun korumak için devletten maaş aldığı insanlarla temasını sağlıyordu. Ayrıca kötü niyetli insanların da onun dışarıda, kendi mahallelerinde olduğunu ve onları izlediğini bilmelerine yarıyordu.

"İyi akşamlar, efendim," diye bir ses geldi karanlıktan.

Roddy sislerin içinde gözlerini kıstı ve bodur, hantal birinin yaklaştığını gördü – başında koruyucu başlığı, üzerinde pirinç düğmeli mavi ceketiyle bir polis. Gülümsedi. McPherson'dı. Yirmi beş yıldır görevdeydi ve hâlâ sokaklarda dolaşıyordu. Yükselmek için yeterince iyi olmadığından değil. O Roddy'nin şimdiye kadar tanıdığı en akıllı, en zorlu polis memuruydu ve pek çok kez terfi teklifi almış, ama o her seferinde geri çevirmişti. Adam rütbenin getireceği hiçbir baş ağrısı veya hayal kırıklığını istemiyordu.

"Sessiz bir gece, değil mi, memur bey?" diye sordu Roddy.

"Genellikle. Siz nereden?"

"Bir kadının diğerinin yüzünü kesmesini engellemekten," dedi Roddy kayıtsızca.

"Öyle mi?"

"Evet."

McPherson güldü. "Tuhaf birisin, muavin bey. Çoğu polis sokaklardan uzaklaşmak için sabırsızlanır, sense geri dönmek için sabırsızlanıyorsun. Eve gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Önce biraz yürüyeyim diye düşünmüştüm. Bakalım neler görebiliyorum diye."

"Ben biraz önce ilginç bir şey gördüm."

"Ah, öyle mi?"

"Sid Malone ve Denny Quinn. Taj'dan çıkıyorlardı."

Roddy kaşlarını çattı. "Malone mu? Şu Lambeth'ten gelen adam mı?"

"Ta kendisi."

"Whitechapel onun için oldukça uzak bir yer. Ne işler çeviriyor acaba?"

"İyi bir şey olmadığından eminim."

"Nasıl biri?"

McPherson omzunu silkti. "Londra'daki diğer her suçlu gibi. İri kıyım. Kaba. İnsana öldürecekmiş gibi bakıyor. Onu hiç görmedin mi?"

"Gördüysem bile, yıllar önceydi." Roddy, Charlie Finnegan'ın bira fabrikasında Sid Malone adında biriyle çalıştığını ve adamın Fiona'yı omzuna atıp götürmeyi denediğini hatırladı. Kısa bir süre sonra onu ziyaret ederek bir daha asla kıza sorun çıkarmamasını öğütlemişti. Hatırladığı kadarıyla, Sid Malone bir kabadayıydı ve kabadayılar kendilerinden zayıf kişilerle kavga çıkarırlardı. Taj'ı ziyaret eden Sid Malone ise daha kuvvetli biriyle kavga aranıyordu. Çok daha kuvvetli biriyle

"Onun güney kıyısında çok meşgul olduğunu duymuştum," dedi McPherson. "Belki de bizim mahallede tezgâh açmak istiyordur."

"Olabilir. Her yerde kulağın olsun."

"Elbette. Sen kuzeye mi gidiyorsun? Git de çay fabrikasına bir göz at. Yangın neredeyse bütün sokağı yakıp kül etti. Yaklaşık kırk küsur aile evsiz kaldı. Resmi açıklamaya göre içerde sigara içen bir serseri varmış. Uyuyakalmış ve orayı o tutuşturmuş."

Roddy tükürdü. Ağzına kötü bir tat yayılmıştı. "Resmi olmayan açıklamaysa, bunu yapanın Melon Sheehan olduğu yönünde. Tabii ki bunu hiçbir zaman kanıtlayamayacağız. Her zamanki gibi, üç maymunu oynayacağız. Görmedim, duymadım, bilmiyorum."

"Sheehan artık kundakçı mı oldu?"

"Oraya sahip olan adamın kirli işlerini yapıyor. William Burton. Konuştuğum emlakçı Burton'ın orayı yıllardır satmaya çalıştığını söylüyor. Bence yağlı bir sigorta çeki almasına yardım etsin diye Sheehan'ı tutmuştur."

"Eh, yangın için iyi bir gece seçmiş. Güzel ve kuru. Bu gece gibi değil." McPherson ellerini ovuşturdu. "Bu Karındeşen'in havası."

"Evet, öyle. Ama artık ondan fazla söz etmiyorum. Bizim evde o konuyu konuşmak yasak."

"Benimkinde de."

Bu konu, o dava üzerinde çalışmış tüm polis memurlarının evinde yasak bir konuydu. Karıları hikâyeyi tekrar tekrar dinlemişler ve kocalarının o deliye olan takıntılarından bıkmışlardı.

"Artık bitti, Roddy. Geçti gitti!" diye bağırmıştı Grace, evlendiklerinden kısa bir süre sonra, Roddy tekrar bir kâbustan çırpınarak uyanınca. "O cesedi Thames'de buldular ve herkes onun Jack olduğunu söylüyor. Yapabileceğin hiçbir şey o kadınları geri getiremez. Ne de Kate Finnegan'ı. Tanrı aşkına, neden aklından çıkaramıyorsun?"

Gerçekten neden çıkaramıyordu? Çıkarmayı istiyordu. Kâbuslarında Annie Chapman'ın ölü gözlerini görmek istemiyordu. Burnunda kan kokusuyla uyanmak istemiyordu. Cinayete kurban giden zavallı annesini toprağa indiren Fiona'nın hıçkırıklarını duymak istemiyordu. Keşke yapması gerekeni yapabilseydi – keşke katilin, polisin '88'de cesedini Thames'den çıkardığı genç avukat Montague Druitt olduğuna inanabilseydi.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, McPherson, "Scotland Yard, Druitt'in Karındeşen olduğunu söylüyor ama bu koskoca bir palavra. Buna hiçbir zaman inanmadım," dedi.

Roddy ona uzun bir bakış attı. "Ben de. Hiçbir şey uymuyor. Zavallı delikanlı zırdelinin tekiymiş, ama asla bir katil değil. Geçmişinde hiçbir şiddet olayı yok. Ayrıca Whitechapel'ı da bilmiyormuş."

"Oysa Jack Whitechapel'ı avucunun içi gibi biliyordu."

"Ve muhtemelen hâlâ biliyor," dedi Roddy usulca.

Her iki adam da aynı düşünceyi paylaşıyor, ama dile getirmiyorlardı – Jack'in hâlâ dışarılarda bir yerlerde olduğu düşüncesi. Zaman kollayarak. Aradan geçen yıllar içerisinde ikisi de bir-iki ceset –boğazlanmış veya bıçaklanmış sokak kadınları– görmüşler ve her ikisi de bunun Jack'in işi olup olmadığını merak etmişlerdi. Acaba Jack dürtülerini kontrol etmeyi mi öğrenmişti? Dürtülerine daha az sıklıkta mı teslim oluyordu? Yöntemini çeşitlendirmeyi mi öğrenmişti? Üst düzey yetkililer bu ölümlerin

duyulmaması için ellerinden geleni yapmışlardı. *Dava kapandı*, demişlerdi. *Karındeşen ölmüştür.*

"Sanırım artık çok fazla kurcalamamalıyız," dedi McPherson. "Hiçbir zaman emin olamayacağız, değil mi? Bitmemiş işler dosyasına kaldırmak zorundayız."

Roddy başını salladı. Bitmemiş işler. Bu, mesleğinin kendisine hiç kimsenin bahsetmediği kısmıydı. Bir adamı etkisiz hale getirmek, karşı taraf sayıca üstünse ne yapılacağı – bunlar hep öğrenilebilir şeylerdi. Fakat hiçbir eğitim sizi çözüme kavuşturulamamış vakalara hazırlayamazdı. Çıkmaz sokaklar. Başarısızlık. Genç bir polisken, bunu kabullenmeyi reddetmiş, eğer daha fazla çalışırsa her vakayı çözeceğine inanmıştı. Bir ipucunu, gözden kaçan bir ayrıntıyı yakalayacağına, bunun da hırsızı, çocuk tacizcisini, katili yakalamasını sağlayacağına inanmıştı. Ama yıllar içinde bunun pek öyle olmadığını öğrenmişti. Bazen elde hiçbir ipucunun olmadığını öğrenmişti. Bazen suçlular zeki oluyorlardı. Veya şanslı. Uzun yılların sonunda, soyguncuların sokaklarda sinsi sinsi fırsat kolladıklarını, kadınların dayak yediğini, katillerin elini kolunu sallayarak dışarıda dolaştığını gayet iyi bilmesine rağmen, günün sonunda eve döndüğünde karısını nasıl öpeceğini ve çocuklarını nasıl güzelce yataklarını yatıracağını öğrenmişti. Pek çok öğretmeni olmuştu, ama hiçbiri Jack'ten daha iyi değildi.

"Ben gidiyorum o zaman," dedi McPherson. "Brick Lane etrafında bir yürüyüş yapacağım. Güzel manzaralı bir yol. İyi geceler. Kendine dikkat et."

"Sen de, McPherson. Dikkat et."

Roddy doğuya doğru devam etti. Polis copunu çevirerek yürürken, hâlâ '88'in anılarına dalmış durumdaydı. Geçmiş böyle bir gecede yok olup gitmezdi. Ayaklarının altındaki parke taşları kadar, teneffüs ettiği acı hava kadar gerçekti. Tüm bu sefaletten ortaya çıkan tek bir şeyle teselli ediyordu kendisini – Fiona ve Seamie'nin buradan kaçıp gitmiş olmalarıyla. Amerika'daki yeni yaşamlarıyla.

Daha yeni Fiona'dan, kocası Nicholas'ın, kendisinin ve Seamie'nin resimlerinin de ekli olduğu bir Noel kartı almıştı. Çok güzel bir kadın olmuştu Fiona. Ama o zaten her zaman güzel bir

kızdı. Seamie de artık genç bir adam olmuştu. Yakışıklı ve uzun boyluydu. Roddy kartı alınca çok mutlu olmuştu. Fiona'nın mektupları ve fotoğrafları geldiği zaman daima mutlu oluyordu. Fiona'nın yaptıklarını düşününce memnun oluyordu. O kız artık bir çay tüccarı olmuştu! Tüm Amerika'nın en büyük çay tüccarı hem de.

Kocası gösteriş düşkünü bir adamdı, Roddy bunu resimlerden görebiliyordu, ama Fiona onun kendisine karşı çok iyi olduğunu ve kocasını çok sevdiğini söylüyordu. Görünüşe bakılırsa, Fiona bu adamla kendisine Joe Bristow'la olacağından çok daha iyi bir hayat kurmuştu. Joe'nun ona nasıl davrandığını düşünmek hâlâ zaman zaman içine dert oluyordu, ama Roddy'nin Joe'ya karşı duyguları çoktan yumuşamıştı.

Joe'nun New York'tan döndüğü zamanki halini hâlâ görebiliyordu. Bomboştu. Kalbi sanki paramparça olmuş gibiydi. Roddy'ye artan dört sterlinini geri verip geri kalanını ödemek için söz vermiş, sonra da Fiona'yla yeni kocasının fotoğrafının olduğu gazeteyi uzatıp ona ikilinin nikâhlarıyla alakalı her şeyi anlatmıştı. Roddy onu içeri almış ve bir kadeh viski ikram etmişti. O yola çıktıktan iki gün sonra Fiona'dan bir mektup aldığını söylemeye yüreği el vermemişti. Bundan sonra Joe'dan pek haber almamıştı. Joe borcunu ödemek için iki-üç kez uğramıştı ve hepsi o kadardı.

Yıllar içinde Fiona yolladığı hiçbir mektupta Joe'yu sormamıştı. Ve Roddy de ondan hiç bahsetmemişti. Tüm o acıları uyandırmaya ne gerek vardı! Roddy, Melon Sheehan'dan veya onun Fiona'nın William Burton'm parasını çaldığı yönündeki iddiasından da hiç söz etmemişti. Konu bütün olarak hâlâ kafasını karıştırıyordu, fakat Fiona'nın New York'ta olduğunu öğrendikten sonra, Sheehan'ın ona zarar vereceğinden endişelenmeyi bırakmıştı. Fiona'nın dürüst davranmadığını hiç görmemişti, fakat belki de zavallı kız buradan kaçmak için çok çaresiz kalmıştı, o yüzden de Burton'dan birkaç sterlin almayı içine sindirmiş olabilirdi. Ee, ne olmuştu yani? Adamda fazlasıyla para vardı zaten.

Roddy her yazdığı mektupta, Fiona'dan ziyarete gelmesini istiyordu. Onu ve Seamie'yi tekrar görmeyi ve kocasıyla tanışmayı o kadar çok istiyordu ki. Ancak Fiona, Nicholas'ın kötü sağlık du-

rumunu bahane ederek bu isteğini daima geri çeviriyordu. O da Roddy'yi ve ailesini New York'a davet etmişti. Sayısız kez. Roddy gitmek istiyordu, ama uzun deniz yolculuğunu göze alamıyordu. Zayıf midesi yüzünden o iki haftayı sefalet içinde geçirirdi. Gemiye bir tek Michael ve Paddy'yle birlikte Dublin'den Liverpool'a geldiği zaman binmişti. Tüm yolculuğu, kafasını küpeşteye dayayarak ve Finnegan'lar kendisine gülerken geçirmişti. Anıları aklına gelince neşeyle gözlerini kırpıştırdı.

Paddy... Tanrım, onu nasıl da özlüyorum, diye düşündü. Tebessümü soldu. Keşke o gece bekçinin vardiyasını üzerine almamış olsaydı, o zaman her şey çok farklı olurdu. Hâlâ burada yaşıyor olurlardı... Paddy, Kate, çocuklar. Paddy'nin bütün istediği buydu – ailesi ve onların geçimini sağlama imkânı. Bu çok büyük bir istek sayılmazdı. Hem de hiç sayılmazdı.

Yanından geçen bir kadına neredeyse çarpacak gibi olunca anıları bölündü. Kadının başı öne eğikti. "Üzgünüm, şef," diye mırıldandı ayaklarını yere sürüyerek geçerken. "Sisin içinde seni göremedim."

Roddy'nin gözüne kadının kızıl saçları ilişti. Onu tanıdı. "Alice? Sen misin?"

Kadın ona doğru döndü. "Evet, benim, sen misin komiserim? Bu akşam pek iyi göremiyorum."

Roddy keskin bir nefes aldı. "Kim yaptı bunu?" diye sordu.

"Bir müşteri."

"Şimdi mi?"

"Geçen gece."

Kadını sokak lambasına doğru çevirdi ve yüzünü inceledi. Alice'in gözleri şişerek kapanmış, çizgi halinde kalmıştı. Gözlerinden birinin köşesinde kurumuş kan vardı, burun deliklerindeki kan daha da fazlaydı. Yanağı çürük bir meyve gibi alacalıydı.

"Tanrım, Alice. Onu tanıyor musun?"

Kadın başını iki yana salladı. "Daha önce hiç görmedim. Aslında onunla gitmezdim, ama bir şilin teklif etti. Üst tabakadan birine benziyordu. Benim odama döndüğümüzde manyaklaştı. Durmadan 'Seni buldum, seni buldum,' deyip duruyordu. Beni sersemletene kadar dövdü. Hiç durmadan sıçanlardan bahsediyordu, sonra bana bıçak çekti. İşimin bittiğini düşünmüştüm,

ama onun orada sıçan olmadığını anlamasını sağladım ve sakinleşti."

"Gözlerine baktırman lazım."

"Nerdeee! Meteliksizim, şef. Bells'in oradaki senin şu adamı görmeye gidiyorum. Veresiye bir bardak vereceğini umuyorum. Acıyı alır en azından."

Roddy elini cebine soktu ve kadına altı peni verdi. "Önce yiyecek bir şeyler al."

Alice gülümsemeye çalıştı, ama bunun yerine yüzünü ekşitti. "Haklısın, komiserim."

"Söylediğimi yap. Bir çorba iç."

"İçeceğim. Hoşça kal, şef."

Bok içeceksin, diye düşündü Roddy, onun gidişini izlerken. *Doğru Bells'e koşturacaksın ve hepsinle içki içeceksin.* Kadının etrafını sis kaplarken, Roddy, Jack ölmüş bile olsa, ruhunun bu sefil sokaklarda yaşamaya devam edeceğini fark etti. Alice'i döven piçte. Şiş gözünün farkına varıp ona paranın üstünü eksik verecek olan barmende. Sendeleyerek eve dönerken ona sataşacak ve kalan parasını alacak olan delikanlılarda. Sokak köşelerinde dört peni için kendilerini satan Alice'lerin, Lizzie'lerin ve Maggie'lerin açlığında ve sefaletinde. Birkaç sterlin için kırk aileyi evsiz bırakan Melon Sheehan gibilerin duygusuz vahşetinde. Sırf ona üstün gelme hevesinde olan Sid Malone gibi zıpçıktıların soğuk ihtirasında.

Roddy sisten çok bunlardan üşüyerek titredi. Birdenbire aydınlık, neşeli evinde olmak istedi. Üzerine titreyen Grace'le ve fırından yeni çıkmış sıcak yemeğiyle. Döndü ve kuzeye yöneldi. Evine gitmek için. Ve tüm bitmemiş vakalardan bir geceliğine kısa bir kaçış için.

Bölüm Elli Dokuz

New York'un en ünlü sanat simsarı ve şehir sosyetesinin sevgilisi Nicholas Soames gümüş başlıklı bastonuna dayanarak öne

eğildi ve on yıllık karısına sırıtarak baktı. Fiona en son projesini görmesi için ondan o sabah nehir kıyısına, TasTea operasyonlarının gerçekleştirildiği kocaman tuğla binaya gelmesini istediği halde, yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, kocasının geldiğini hiç fark etmemişti.

"Yeni makine çok güzel, Nick," demişti kahvaltı esnasında. "Tamamen nefes kesici! Onu görmen lazım. Öğlen yemeğinden sonra gel. Söz ver geleceğine!"

Ve Nick yapmaması gerektiği halde, gelmişti. Bugünlerde, en ufak zahmetler bile acı veriyordu. Şu anda kalbine ufacık cam kıymıklarının battığını hissediyordu. Son iki yıldan bu yana sağlık durumu dramatik bir şekilde kötüleşmişti, fakat bu düşüşünü Fiona'dan büyük ölçüde saklamayı başarıyordu. Hakikatin onu üzeceğini biliyordu ve dünyada en çok istediği şey onu mutsuzluktan korumaktı. Fiona zaten kendi payına düşenden çok daha fazlasını yaşamıştı.

Karısı ondan yaklaşık yirmi metre uzakta duruyordu, kendini bütünüyle önündeki kocaman gürültülü alete kaptırmıştı. Nick başını iki yana salladı. Bu zangırdayan metal yığınını ancak onun Fee'si çekici bulabilirdi. Makinenin ne işe yaradığı hakkında hemen hemen hiçbir fikri yoktu; tek bildiği Fiona'nın onu Pittsburgh'da elli bin dolar gibi astronomik bir rakama yaptırdığı ve bu makineyle çay ticaretinde devrim yapmayı amaçladığıydı. Fiona'yı izlerken, yüzündeki tebessüm –sevgi, gurur ve keyiften meydana gelen tebessüm– genişleyerek solgun tenini aydınlattı. "Şu haline bir bak!" dedi dilini şaklatarak. Fiona sabah erken saatlerde evden ayrılırken çok parlak, çok şık görünüyordu. Şimdiyse berbat bir şekilde kılıksızdı.

Ceketini sanki eski bir bulaşık beziymiş gibi bir taburenin üzerine atmıştı. Beyaz gömleğinin kolları kıvrılarak yukarı sıvanmıştı; birinde siyah gres yağı lekesi vardı. Saçı darmadağınıktı. Makinenin gizlediği birisiyle konuşurken bilinçsiz bir şekilde parmaklarını şıklatıyordu. Nick onun yüzünü profilden görebiliyordu; ifadesi canlı ve yoğundu. O yüze nasıl da tapıyordu.

Karısına bakmaya devam ederken, makine aniden gümbürtüyle çalışmaya başlayarak onu yerinden sıçrattı. Fiona'nın bakış-

larını izleyerek makinenin ağız kısmına baktı ve bir taşıma bandı üzerindeki kırmızı TasTea tenekelerinin düzenli bir geçit töreniyle bu kısımdan dışarı çıktığını gördü. Fiona ilk tenekeyi yakaladı ve kapağını açtı. Küçük beyaz bir torbaya benzeyen bir şey çıkardı ve inceledi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, sesi artık bir İngilizden çok Amerikalıya benziyordu. Başka bir torba daha çıkardı, sonra bir tane daha. Ardından başparmağıyla işaret parmağını ağzına sokarak keskin bir ıslık çaldı. Metalin gıcırdadığı duyuldu ve makine durdu. "Stuart!" diye haykırdı Fiona. "Bunlar hâlâ yırtılıyorlar! Hem de her biri!"

Nick şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; dişliler, levhalar ve bantlardan oluşan korkunç karmaşık yığının altından aniden bir kafa çıkmıştı. Fiona'nın yardımcısı Stuart Bryce'tı bu. Fiona onu sekiz yıl önce Millard's'dan işe almıştı.

"Ne?" diye bağırdı Stuart. "Seni duyamıyorum! Bu uğursuz şey beni sağır etti!"

"Silindirlerin üzerindeki gerginlikten olmalı, evet kesin öyle olmalı," diye bağırdı Fiona, ona torbalardan birini uzatarak.

Makinenin altından başka bir ses duyuldu. Nick bunun Stuart'ın kafasının yanındaki bir çift ayağa ait olduğunu düşündü. "Olamaz! Silindirleri üç kere ayarladık!"

"Öyleyse dördüncü kez ayarla, Dunne! Sen teknisyen değil misin?"

Nick bir homurdanma sesi duydu, sonra da şu cümleleri: "Silindirler yüzünden değil, Bayan Soames. Sorun zımbalama mekanizmasında. Torbalar geçerken zımbanın kenarları kumaşı yırtıyor."

Fiona başını iki yana salladı. "Kenarlar çok girintili çıkıntılı. Eğer zımba yapmış olsa düzgün olurdu. *Gerginlik* yüzünden, Dunne. Kumaş iki taraftan çekilip koparılmış oluyor, kesilmiyor. Artık ayarlayacak mısın şunu, yoksa ben mi yapayım?"

"Denediğini görmek isterdim."

Ah sevgili Bay Dunne, diye düşündü Nick, *tamamen yanlış bir hareket*. Fiona'nın ceketini tabureden aldı, katladı ve çıkacak çıngarı izlemek için oturdu.

Fiona birkaç saniye daha Dunne'un ayaklarına ters ters bakarak orada durdu, sonra bir ingilizanahtarı aldı, sürünerek taşıma bandının altına girdi ve makinenin ortasına doğru ilerledi. Eteği döşeme tahtasından çıkmış bir çiviye takıldı. Hızla çekti. Etek yırtıldı. Nick irkildi. El dokuması Venedik ipeği. Paris'te Worth tarafından moda haline getirilmişti. Oh ne ala.

Makinenin içinden bol miktarda homurdanma ve küfür geliyordu. Bir ciyaklama. Birkaç dakika sessizlik. Bir zafer nidası, sonra: "Makineyi çalıştırın!" Canavar gümbürdeyerek tekrar hayata döndü. Fiona boru ve mil labirentinin içinden sürünerek dışarı çıktı. Nick onun yanağına yağ bulaştırmayı başardığını ve ellerinden birinin kanadığını gördü. Tenekeler gene ağız kısmından dökülmeye başlamıştı. Fiona ingilizanahtarını bıraktı ve teneke kutulardan ilkini yakalayarak aceleyle içindekileri inceledi. Yüzü bir tebessümle aydınlandı.

"Evet!" diye bağırdı, tenekeyi havaya fırlatıp gülerek. "Evet! Evet! Evet! Başardık!" Yüzlerce küçük torba yağmur gibi yağarken, Nick'i fark etti. Zevkle tiz bir çığlık atarak bir tanesini aldı ve ona doğru koştu. Bir çay sandığının üzerine oturdu ve –Nick'in şimdi çayla dolu olduğunu gördüğü– kumaş torbayı onun önünde salladı. Torbaya küçük metal bir zımbayla bir ip iliştirilmişti ve ipin diğer ucunda üzerinde, "TasTea – Hızlı Kupa" yazılı kırmızı bir etiket vardı.

"Bu harika bir şey, aşkım. Muhteşem. Ama nedir, Tanrı aşkına?" diye sordu Nick, Fiona'nın elindeki kanı mendiliyle silerken. Parmaklarına, elmas alyansına ve ilk evlilik yıldönümlerinde ona verdiği zümrüt kesimli on kıratlık çarpıcı elmasa kadar kan bulaşmıştı. Nick onun eline bakarak kaşlarını çattı. Kaba saba, pis ve yer yer yaralıydı, New York'un en zengin kadınına değil de, bir gündelikçiye ait gibiydi. Ülkedeki en büyük, en kazançlı çay işletmesinin yanı sıra otuz beş Çay Gülü çay salonu ile yüzden fazla lüks bakkaliyeye sahip bir kadına değil de, bir çamaşırcı kadına ait gibiydi.

Fiona onun ihtimamından sabırsızlanarak elini çekti. "Bu bir *poşet çay*, Nick!" dedi heyecanla. "Tüm sektörü modernize edecek! Bunlardan birini fincana koyuyorsun, kaynar su ekliyorsun,

demlenmesini bekliyorsun ve işin bitiyor. Karışıklık yok, israf yok. Çaydanlık temizlemek ve ihtiyacından fazlasını yapmak yok."

"Kulağa çok pratik geliyor," dedi Nick beğeniyle. "Çok Amerikanvari."

"Kesinlikle!" Fiona sevinçle çığlık atarak ayağa fırladı. "Tamamen zaman ve emek tasarrufuyla alakalı gördüğün gibi. 'Yeni bir yüzyıl için yeni bir çay!' Beğendin mi? Bu fikir Nate'ten çıktı. Genç insanları –çayın demode bir şey olduğunu düşünen modern tipleri– hedef almak ve tamamen yepyeni bir pazar yaratmak istiyor. Nick, Maddie'nin eskizlerini görmelisin! Biri soyunma odasında Hızlı Kupa içen bir aktrisi gösteriyor. Başka biri işyerinde kendisine Hızlı Kupa hazırlayan bir daktilocuyu, diğeri çalışırken bizim poşet çayımızdan içen bir öğrenciyi ve bir başkası da tıraş olurken içen bir bekârı. Ve Nick, Nick... şunu bir dinle: Nate bize bir şarkı yazması için besteci Scott Joplin'i tuttu. Şarkının adı, 'Hızlı Kupa TasTea Poşet Çayları'! Bundan bir ay sonra herkes bu şarkıyı mırıldanacak ve bununla dans edecek. Ah Nick, bu ne demek, anlayabiliyor musun?"

Fiona'nın eşsiz gözleri mavi bir ateşle parlıyordu. Yüzü al al olmuştu. Nick, pek çok vesileyle düşündüğü gibi, yine onun şimdiye dek gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü. Fiona'yı tutkusu böyle yapıyordu. Kendisini de Fiona'nın yeni icadına heyecanlandığı kadar heyecanlanmış buldu. *Fiona daima bu yeteneğe sahip*, diye düşündü, *diğer insanları kendi fikirleri ve projeleri için kendisi gibi heyecanlandırma konusunda şaşırtıcı bir becerisi var.* Bu da onun muazzam başarısını büyük ölçüde açıklıyordu.

Yıllar önce Fiona'nın Güney eyaletlerini TasTea içmeye nasıl ikna ettiğini hatırladı. O bölgedeki satışları sönük gidiyordu. İlanlar, indirimler ve yarışmalar denemiş, ama hiçbiri ilgi kıvılcımı uyandırmamıştı. Tanıdığı çay tüccarları Güney'in girilmesi imkânsız bir pazar olduğunu söylemişlerdi. Orada insanlar limonata, punch ve nane likörü içiyorlardı. Çay içen çok azdı; bunun için hava fazla sıcaktı. Fiona bu iç karartıcı yorumları haftalarca enine boyuna düşünmüş, rakiplerinin yanıldıklarını ispatlayacak bir yol bulmak için kafa patlatmıştı. Ve sonra, bir sabah kahvaltı-

da, demlikte kalan çayı aceleyle bir bardak buzun üzerine dökü-vermişti. "Eğer onlara sıcak TasTea içiremiyorsak, o zaman biz de soğuk içiririz," diye bildirmişti.

Lezzetli ve berrak görünümlü iyi bir bardak buzlu çay hazırlamak için tekniğini mükemmelleştirinceye kadar düzeltmeler ve deneyler yapmış, sonra Stuart ve yarım düzine kadar satış elemanıyla birlikte Güney'e gitmişlerdi. Şehir ve kasabalarda, üzerinde "SUSADINIZ MI? GÜZEL, SOĞUK, HATTA BUZ GİBİ SOĞUK BİR TASTEA DENEYİN!" yazan ve rüzgârda uçuşan flamalarla satış barakaları kurmuşlardı. Hiç yorulmaksızın art arda bardak bardak buzlu çay ve yarım librelik çay kutularında beş sentlik indirim sağlayan kuponlar dağıtmışlardı. Fiona kuvvetli çekinceleri olan kişileri büyüleyip çayını denemeye ikna etmiş ve insanlar bu çayı en az onun kadar zindeleştirici ve canlandırıcı bulmuşlardı. Üç ay sonra Fiona ve ordusu topallayarak eve döndüklerinde, Güney'i kazanmışlardı artık. Onun tüm ülkeyi yeni poşet çaylarını da almaya ikna edeceğinden Nick'in en ufak bir kuşkusu yoktu.

Fiona şimdi bir şarkı mırıldanıyordu. Gülerek Nick'in ellerini yakaladı, onu çekip ayağa kaldırdı ve baş döndürücü bir hızla yürümeye başladı. Nick mükemmel bir şekilde ayak uydurarak onun hafif adımlarını takip ediyordu, sonra durdu ve onu kucağına alıp kendi etrafında çevirdi. Bunu yaparken, kalbine korkunç bir sancı saplanmış, soluğu kesilmişti. Büyük bir çabayla, elini göğsüne bastırmamayı başardı.

Fiona birdenbire durdu. Tebessümü kaybolmuştu. "Ne oldu?" diye sordu. "Nick, sen iyi misin? Neyin var, söyle bana. Kalbin mi?"

Nick elini kaldırarak Fiona'nın endişesini geçiştirdi. "Hayır, hayatım, hiç alakası yok. Aslında, sırtım. Bir adale krampı sanırım, çok yaşlandım ve artık gıcırdamaya başladım. Yanlış bir hareket yapmış olmalıyım."

Fiona'nın ifadesinden ona inanmadığı belliydi. Nick'i oturttu ve hemen üzerine titremeye başladı, fakat Nick onu gayet iyi olduğu konusunda temin etti. Sırtının alt kısmındaki kaslara masaj yaparak ağrısını hafifletiyormuş gibi yaptı, göğsündeki sancının

bir-iki dakika içinde geçeceğinden emindi. Buna ikna olmayan Fiona Dr. Eckhardt'ı çağırmanın iyi bir fikir olup olmadığını soruyordu ki, Nick'e bir merhaba demek isteyen Stuart yanlarında belirdi. Stuart'ın yanında saçları ağarmış ve geçimsiz bir adam olan teknisyen Dunne da vardı. Nick'in öğrendiğine göre, Dunne makinenin yeni evinde kurulmasının ardından doğru dürüst çalıştığından emin olmak için Pittsburgh'dan makineyle birlikte gelmişti.

Böylece sohbet makinenin yapabildiklerine odaklanmıştı ve dünya hâkimiyeti planlarıyla başı dönmüş olan Stuart randıman ve dağıtım üzerine gevezelik ediyordu. Nick kalbini yatıştıracağı umuduyla nefeslerini düzenlemeye çalıştı. Oradan çıkması gerekiyordu. Hızla.

Dişlilerden gelen ani bir gürültüyle Stuart ve Dunne aceleyle tekrar makinenin yanına döndüler.

Nick kocaman bir el kalbini sıkıyormuş gibi hissederek ayağa kalktı ve Fiona'ya usulca kendisinin de gitmek zorunda olduğunu söyledi. Galerisinin müdiresi Hermione'un haftalık raporlarla yanına uğramasını beklediğini belirtti. Hermione Melton, Nick'in iki yıl önce –Eckhardt'ın kendisine artık çalışamayacağını söylemesinin ardından– Metropolitan Müzesi'nden kaptığı genç bir İngilizdi. Neyse ki, sağlıklı olma numarası işe yaramıştı. Fiona'nın yüzündeki endişe ifadesi kaybolup gitmişti. Karısına akşam yemeği için evde olup olmayacağını sordu. Fiona olacağını söyledi. Nick ona bir veda öpücüğü verdi ve karısını işinin başına geri yolladı.

Artık göğsündeki sancı dayanılmaz bir hal almıştı. Yavaş yavaş arabasına doğru yürüdü. İçine bindi, koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapadı. Yapabildiği zaman, göğüs cebine uzandı, küçük bir şişe çıkararak içinden beyaz bir hap aldı. Bu, içinde inip kalkan ve karaya vurmuş bir balık gibi çırpınan organı sakinleştirecekti. "Hadi," diye inledi, "bir şeyler yap!"

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, arabası Beşinci Cadde'de Fiona'yla paylaştıkları saray yavrusu konağın dışında durdu. Arabadan indi ve ön merdiveni çevreleyen tırabzanlara tutunarak duruşunu düzeltti, titreyen eli beyaz mermerde mosmor görünü-

yordu. Kapı açıldı. Yukarı baktı ve uşağı Foster'ı gördü. Adamın her zamanki karşılamasının telaşlı bir bağırışa döndüğünü duydu. "Efendim! Aman Tanrım... bırakın da size yardım edeyim..."

Göğsündeki sancı adeta infilak ederek onu yakıcı bir ışık parlamasının içinde yutarken, Nick bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Yere yığılmadan önce soluk soluğa, "Foster, Eckhardt'ı çağır..." demeyi başardı.

***

Fiona Finnegan Soames, eteklerini eline toplamış, kendi çay fabrikasını West Caddesi'nden ayıran tren raylarının kafesleri üzerinde dikkatle ilerliyordu. Muhtemelen on sekiz yaşlarındaki genç bir gece bekçisi de peşinden onu izliyordu.

"Size bir araba çağırsam olmaz mı, Bayan Soames?" diye sordu. "Dışarıda tek başına kalmamalısınız. Hava karanlık ve bu saatte her çeşit insan olur."

"Beni merak etme, Tom," dedi Fiona, bekçinin telaşına gülümsemesini bastırıp onun önünden uzun adımlarla yürüyerek. "Bir gece yürüyüşüne ihtiyacım var. Şu yeni makineyle fazla gerildim."

"Harika bir kız, değil mi Bayan Soames? Bay Bryce dakikada yüz poşet çıkarabildiğini söyledi. Hayatımda hiç onun gibi bir şey görmedim."

"Gerçekten öyle," dedi Fiona. Aniden durdu ve yüzünü delikanlıya çevirdi. "Neden ona kız diyorsun, Tom?" diye sordu.

"Affedersiniz, anlayamadım madam?"

"Yeni makine. Neden kız diyorsun da oğlan demiyorsun?"

Tom omzunu silkti. "İngilizcede geminin de kız sayılmasıyla aynı sebepten sanırım. Ne yapacağı asla belli olmaz. Bir an tatlıdır, sonra bir bakmışsın ki yaşlı bir lağım faresinden daha kavgacı olmuş. Tıpkı bir kadın gibi."

Fiona kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi dersin?"

Tom hatasını anlamakta çok geç kalmıştı. "Ben... ben özür dilerim, Bayan Soames," diye kekeledi. "Öyle bir şey kastetmemiştim. Sizin bir kadın olduğunuzu hep unutuyorum."

"Çok teşekkür ederim!"

"Ben... ben *öyle* demek istememiştim," dedi Tom, şimdi çaresizlik içinde bocalıyordu. "Siz korkunç güzelsiniz, Bayan Soames, yani siz... siz ne istediğinizi biliyorsunuz. Hiç aptal veya kararsız değilsiniz. Kirpiklerinizi kırpıştırıp yolun karşısına tek başınıza nasıl geçeceğinizi bilmiyormuş gibi yapmıyorsunuz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?" Şapkasını çıkardı. "Ah, Tanrım, lütfen beni kovmayın, Bayan Soames."

"Saçmalama," dedi Fiona. "Burada düşündüğünü açıkça söylemek kovulma nedeni değildir."

Oğlanın rahatlamasını bekliyordu, ama çocuk üzgün görünüyordu. "Gördünüz mü?" dedi. "Bir kadınla konuşurken asla ne olacağını bilemezsiniz. Eğer erkek olsaydınız, kulağımdan tuttuğunuz gibi beni işten atardınız."

"O zaman ben bir aptal olurdum."

Tom'un şaşkınlığı artmıştı. "Ne için? Bir erkek olduğunuz için mi?"

Fiona güldü. "O da var. Ama daha çok en iyi çalışanlarımdan birini kovduğum için."

Delikanlı sırıttı. "Teşekkürler, Bayan Soames. Siz... siz çok iyisiniz."

"Yaşlı bir lağım faresine göre," diye ilave etti Fiona muzip bir şekilde göz kırparak.

"Evet! Yani hayır! Ben öyle demek..."

"İyi geceler, Tom," diye seslendi Fiona, sokağa adım atarak.

Faytonlardan, yük arabalarından ve tuhaf otomobillerden ustalıkla kaçınarak West Caddesi'nden geçerken başını yukarı kaldırmış, omuzlarını geriye atmış vaziyette, bakışlarını kaçırmadan dosdoğru ileri bakarak her zamanki hızıyla yürüdü. Bu dosdoğruluk –sadece bakışlarında değil, ama konuşmalarında, taleplerinde ve beklentilerinde, tüm davranışlarında– onun alameti farikası haline gelmişti. Yüksekten atıp esip gürleyen bankacıların ve iş adamlarının akıllarından geçenleri görme ve tedarikçilerle dağıtımcıların şişirilmiş faturalarındaki sahte rakamları anlama yeteneğiyle tanınıyordu. O ilk gençlik yıllarının ürkek kararsızlığı yok olmuş, yerini çok çalışmaktan ve başarıdan, başlatılan ve kazanılan savaşlardan gelen kalıcı ve sarsılmaz bir güven almıştı.

Caddenin doğu kısmına ulaştığında, arkasına dönerek fabrikasına son bir kez baktı. On yıllık emeğinin getirdiklerinden –her birinin yan tarafları beyaz TasTea logolarıyla süslenmiş muazzam kırmızı yük vagonları ile onların üzerinde yükselen muazzam binadan– memnundu. Binanın arkasında, şafakta su yükseldiği zaman hareket etmeye hazır olarak bekleyen demirlemiş mavna filosunun limanı, TasTea dokları vardı. Kimisi nehirden New Jersey'e; kimisi kuzeye, hareketli Hudson kasabalarına –Rhinebeck, Albany ve Troy'a– yolculuk yapacaktı. Daha uzaklara, Erie Kanalı'ndan Ontario Gölü'ne gidecek olanlar da vardı ki orada TasTea'yi Great Lakes civarındaki hareketli şehirlere (gelişmekte olan kuzeybatı eyaletlerinin giriş limanlarına) götürmek üzere muazzam şilepler bekliyordu.

Çoğu kadın nehir kıyısında bir fabrikayı cazip bulmazdı, ama Fiona için bu güzelliğin ta kendisiydi. Yeni makinesini ve makinesinin yapmasını umduğu şeyleri düşününce endişeyle alnı kırıştı. Buna bir servet harcamıştı ve daha da harcayacaktı. Yerel ve ulusal reklam kampanyalarına, ambalaja, promosyonlara ve yeni dağıtım araçlarına. Stuart ve Nate'le birlikte düşleyebilecekleri her türlü plan ve gösteriye. Gelecek yıl, bu yeni girişime kürekle para boşaltıyor olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar bıraktı. Kurbağalar hareket halindeydi. Uzun zaman önce, yeni bir proje üstlendiği zaman mide boşluğunda hissettiği kıpırdanmaları tanımlamak için "kelebek" kelimesinin fazla nazik bir terim olduğuna karar vermişti. Hissettikleri kelebek kıpırdanmaları değildi: Büyük ve ağır boğa kurbağalarının çırpınmalarıydı. Onları iyi bilirdi. Amcasının terk edilmiş dükkânının kapısını ilk açtığında onu ziyaret etmişlerdi. Sonra, Millard's'dan ilk kez elli sandık çay sipariş ettiği gün. Sonra, şimdi çoktan ölmüş olan Bayan Nicholson ona Çay Gülü olacak binasını sattığı zaman. Derken, Michael'la birlikte Yedinci Cadde ile On Dördüncü Sokak'ın kesişiminde ikinci Finnegan's bakkaliyesini açtıklarında ve ne zaman Brooklyn Heights, Baltimore veya Boston'da yeni bir Çay Gülü salonu açacak olsa.

Nick, onun böyle heyecana ve korkuya kapıldığı anları anlayabiliyordu. Böyle anlarda ona bir demlik çay hazırlar, sonra da

çayın iyice demlenmesi için beklerdi. Tam da Fiona'nın istediği gibi. "O küçük piçlere bununla bir banyo yaptır bakalım," derdi. "Kurbağalar çaydan nefret ederler."

Hayatının bu aşamasında Fiona kurbağaları; kendisini tüm varsayım ve beklentilerini saplantılı bir şekilde etraflıca düşünmeye, plan ve harcamalarını düzene koymaya zorlayan ve bunu yaparken de hata marjlarını en aza indirmesini sağlayan gerekli iblisler, küçük yeşil cinler olarak kabul ediyordu. Asıl o kurbağalar onu hiç ziyaret etmezse endişelenmesi gerektiğini artık öğrenmişti.

Şu anda hoplayıp zıplıyorlardı, ama onların akrobasisi bile Fiona'nın Hızlı Kupa'ya duyduğu coşkuyu köreltemezdi. Ah, o yeni makine ne ümitler vaat ediyordu! Eğer Hızlı Kupa Amerika'da iyi iş yaparsa, Fiona Kanada'ya ve sonunda İngiltere ile Fransa'ya da –çaya yeni bir yaklaşım için olgun pazarlar– açılacaktı ve muhtemelen satışları üçe, hatta dörde katlanacaktı.

Jane Sokağı'ndan geçerek kuzeye doğru devam ederken, düşüncelerinin içinde kaybolmuş, her tarafını kaplayan gergin heyecanı söndürme çabasıyla farkında olmadan daha hızlı yürümeye başlamıştı. *Gerçekten de bir araba çağırmalıyım*, diye düşündü, *Nick'i bekletmek istemiyorum*. Ama yapmadı. Hâlâ gergindi ve havasız bir arabaya binme düşüncesine tahammül edemiyordu. Ayrıca onu rahatsız eden bir şey daha vardı. Kurbağaların itip kakmasının altında daha da derinlerde yatan bir korku: Nick'in sağlığıyla alakalı bir korku.

Bugün fabrikadaki sancısı... Gerçekten sırtında mıydı, yoksa kalbinde mi? Elini göğsüne götürmemişti. Ve Nick ağrısı olduğu zaman daima eliyle göğsünü ovuştururdu. Ayrıca öyle bir şey olsa, Eckhardt'ın verdiği ilacı hemen alması gerekirdi. Doktor rahatsızlığın ilk belirtisinde ilacı hemen içmesi için talimat vermişti ve Nick bunu çok iyi yapıyordu. Fiona'nın kaş çatması biraz yumuşadı, omuzları gevşedi. Nick biraz soluk ve yorgun görünüyordu, ama bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa, ciddi bir hastalığı vardı ve bunun etkileri elbette olacaktı. "Ama o gerçekten iyi," dedi yüksek sesle. "Evet, öyle."

Son on yıl içinde, Nick'in sağlığını güvence altına almak için

her türlü önlemi almıştı. İyi beslenmesini sağlamış, eskisi gibi şampanya-havyar diyeti yapmasını engellemişti. Bol bol dinlenip gerekli egzersizleri yaptığından emin olmuştu. Ve bir seferinde, yanlış bir kanıya kapılıp, bir yerlerde birisinin frengiye kesin çare bulmuş olması gerektiğine inanarak Eckhardt'ı görevden almış ve hem Amerika'dan hem de Avrupa'dan Nick'i muayene etmesi için bir sürü doktor ayarlamıştı.

Nick buna razı olmuş, Fiona'nın başına sardığı ilk yarım düzine doktorun itip dürtmelerine sabırla tahammül etmişti. Pis kokulu yara lapalarına ve iğrenç ilaçlara katlanmıştı. Şifa verici banyolara maruz kalmıştı – sıcak suda oturma banyolarına, buhar banyolarına, açık hava banyolarına. Masajlara. Başının tıraş edilmesine. Aralık ayında açık bırakılan pencerelere, temmuz ayında uzun iç çamaşırlarına. Fakat yedinci doktor onu haşlanmış karnabahar ve kereviz suyundan başka hiçbir şey yemediği bir diyete sokup, yeni gramofonunu dinlemesine engel olmaya kalkışınca –sinirleri için fazla stresli, diye açıklamıştı doktor– hastası öfkeyle parlamıştı. Fiona'ya bu şarlatanların sadece ölümünü hızlandırdığını söylemiş ve Eckhardt'ın derhal yeniden göreve başlamasını istemişti.

Aklı başına gelen Fiona, Alman'a gidip adamdan özür dilemiş ve geri gelmesi için yalvarmıştı. Ve adam hiç sorun çıkarmadan ya da herhangi bir suçlamada bulunmadan bunu kabul etmişti. Fiona ona bunu hak etmediğini söyleyerek merhametinden dolayı teşekkür ettiği zaman, Alman elini sallayarak onu susturmuştu. İnsan kalbinin fiziksel işleyişi konusunda uzman olan Werner Eckhardt aynı zamanda kalbin duygusal motivasyonları konusunda da derin bir anlayışa sahipti. "Fazla umuda kapılmamaya dikkat, ja?" diye uyarmıştı Fiona'yı. "Hepimizi mahveden, umuttur, umutsuzluk değil."

Eckhardt istediğini söyleyebilirdi. Fiona umut etmeye devam edecekti. Ve Alman da kıymetli Nicholas'ına iyi bakmaya devam edecekti. Eğer hastalığı önleyemiyorsa, en azından etkilerini yavaşlatmayı başarabilirdi. Hastalık Eckhardt'ın başlangıçta korktuğu gibi beyne veya sinir sistemine sıçramamıştı. Kalbine yerleşmiş ve orada kalmıştı. Ve Fiona'nın bildiği kadarıyla, Nick'i

Bayan Mackie'nin evinde ölümcül hasta bulduğundan bu yana hastalık fazla mesafe kaydetmemişti. *Ona hiçbir şey olmayacak*, diye kendi kendine güvence verdi. Nick iyiydi ve iyi kalmaya devam edecekti. Kalmak zorundaydı, çünkü Fiona en iyi dostunu, kocasını kaybetmeye dayanamazdı.

Kendi kendine gülümsedi, çılgın evliliklerinin ilk yılını hatırlamıştı. Galerinin ve Çay Gülü'nün üst katındaki Nick'in dairesinde yaşıyorlardı. Fiona tüm zamanını başka Çay Gülü salonları, başka bakkallar açarak ve TasTea işini geliştirerek geçirmiş, Nick de kendini şehrin en seçkin İzlenimci sanat simsarı olmaya adamıştı. İkisi de kendilerini tamamen işlerine adamışlardı, iş kovalayarak, para kazanarak bütün gün dairenin dışında oluyorlardı. Eve geceleri Seamie'yi Mary'den aldıktan sonra yorgun argın geliyorlar, bir şişe şarap açıyorlar, Çay Gülü mutfağından ne bulabilirlerse onu yiyorlar, Seamie'nin derslerini dinliyorlar, günün olaylarını paylaşıyorlar, tavsiyelerde bulunup birbirlerini teşvik ediyorlardı.

Fiona'nın da Nick'in de ev işleriyle hiçbir ilgileri yoktu ve evliliklerinde hiç kimsenin evin hanımı olmak istememesi aralarında bir şaka haline gelmişti. Şimdi, iş zavallı Foster'ın başına kalmıştı. Akşam yemeğinde ne yeneceğine, yemek salonuna hangi çiçeklerin gerektiğine ve çamaşırcının çarşafları yeterince beyazlatıp beyazlatmadığına karar vermek ona düşüyordu.

"Araba bayan?" diye böğürdü bir sürücü, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. Fiona tam adamın teklifini kabul etmek üzereyken nerede olduğunu fark etti: Cuma gecesi pazarıyla Gansevoort Caddesi. Düzinelerce mangal ışıl ışıl parlıyordu. Sıcak turuncu alevler akşam alışverişine çıkmış olanları çağırıyor; bir avuç kestane, biraz kızarmış patates, bir tas sıcak çorba almaları için yakına çekiyordu. Fiona iki kadının tek parmaklı eldiven giydikleri elleriyle şişman kahverengi maşrapaları kavramış, nefesleri ve sıcak sıvıdan çıkan buhar soğuk gece havasına karışırken, çene çaldıklarını duyabiliyordu. Bir kasabın ipe dizilmiş bir sosis dizisini yukarı kaldırdığını gördü, yağda kızaran şekerli çöreklerin kokusunu duydu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi sürücüye geçip gitmesi için elini sallayarak. Birkaç saniye sonra Batı'ya, Ganse-

voort'a saptığında bir pazarda bulunmaktan –her zaman olduğu gibi–tanımlanamayacak kadar mutluydu.

Sadece seyretmekten ve dinlemekten mutlu, kendisini insanların akışıyla sürüklenmeye bıraktı. Üzerlerine kış meyve-sebzelerinden ikinci el giysilere, tencere ve tavalardan çeşit çeşit şekerlemelere, leke çıkarıcılardan toniklere kadar her türden malın tepeleme yığılı olduğu tahta el arabalarını –New York'ta çek çek arabası diyorlardı– inceledi. Seyyar satıcılar bağırarak mallarını satmaya çalışıyor ve Fiona büyülenmiş bir şekilde onları dinliyordu.

Hoşnut bir şekilde dolaşıyor, tüccar yüreği heyecanlı ve meraklı, her tezgâha burnunu sokuyor, her el arabasındaki malları inceliyordu ki onu gördü. Uzun boylu, sarışın, şeytani bir gülümsemesi olan yakışıklı bir delikanlıydı. Sırtı dönüktü, ama Fiona yüzünü yandan görebiliyordu. Üzerinde eski püskü bir ceket, koyu renk bir kasket ve kırmızı bir boyunbağı vardı. Parmakları eldiveninin uçlarından dışarı çıkmıştı. Ellerinin soğuktan morardığını görmek Fiona'yı üzdü. Bakmaya devam ederken, delikanlı bir müşteriye göz kırptı, sonra kadına –gösterişli bir şekilde– bir külah dolusu sıcak kestane verdi.

Delikanlı Fiona'ya doğru döndüğünde, Fiona hemen onun düşündüğü kişi olmadığını fark etti. Tebessüm tam olarak doğru değildi, ne elmacık kemikleri, ne de burnunun şekli. Gözleri kahverengiydi, mavi değil. Ve o sadece bir çocuktu, muhtemelen on yedi yaşlarındaydı. Kendi düşündüğü delikanlı ise şimdiye dek neredeyse otuzuna gelmiş olmalıydı. Ve o Covent Garden'daki Peterson's'u yönetiyordu, kestane satmıyordu. "Hayal görüyorsun seni aptal inek," dedi kendi kendine. Karanlığın ve bütün gün hiçbir şey yememiş olmanın birleşimi. Kafasını çevirerek, sahte bir ilgiyle, yakındaki bir tezgâhta duran *Uğultulu Tepeler*'in bir kopyasına baktı ve kendi aptallığına gülmeye çalıştı. Ama kahkaha atamadı.

Nick'le evlendiği gün korkunç bir kesinlikle Joe Bristow'u sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini fark etmişti. Bir seferliğine kendisini bunun aksine inandırmaya çalışmış, ama bunun talihsiz sonuçları olmuştu. Ve itiraf etmek zor olsa da, bunu ka-

bul etmek ve hayatına devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Onu asla düşünmemeye çalışıyordu. Düşündüğü zamanlardaysa, kendisine Joe'nun yaptıklarını unuttuğunu söylüyordu. Bu büyük ölçüde doğruydu. Zamanın geçmesi ve eski hayatıyla yeni hayatı arasındaki büyük mesafeyle, sonunda öfkesinin ve kederinin yerini anlayış almıştı.

Joe gençti ve kendisine da zarar veren korkunç bir hata yapmıştı. Onun şimdi mutlu olduğunu düşündü Fiona, fakat o gece Eski Merdivenler'de Joe'nun yaptıklarını kendisine anlatırkenki üzüntüsü gerçekti. Zeki ve coşkulu bir delikanlıydı Joe, babasının ve içinde yaşadığı koşulların baskısı altında kalmış biriydi ve başarıdan aldığı ilk tat başını döndürmüştü. Fiona şimdi bunu şöyle görüyordu: Joe, Millie'nin baştan çıkarmasından çok, Tommy Peterson'ın gücü ve parası yüzünden, kendi muazzam hırsı yüzünden baştan çıkmıştı.

Rahatlık ve zenginlik – bunlara direnmek zor, neredeyse imkânsızdı. Fiona bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de ayartılmaya izin vermişti: William McClane ve onun sunduğu ayrıcalıklı hayat tarafından. Nick'le evlenmesinden sonraki haftalar ve aylarda, Joe'yu affetmek onun için giderek daha önemli bir hal almıştı, çünkü başka birisini incitmenin ve bunun için üzülmenin ama yine de affedilmemenin ne kadar acı verdiğini keşfetmişti. Çünkü Will onu affetmemişti.

Şimdi son buluşmalarının anısıyla irkildi. Buluşma, nikâhın ertesi günü Will'in dairesinde gerçekleşmişti. Will seyahatinden aceleyle dönüp, sevdiği kadının, kendisiyle evlenme sözü vermiş olan kadının başka birisiyle evlendiğini öğrenmişti. Fiona'nın ihanetiyle yıkılmış ve hem onun hem de kendisinin hayatını mahvettiğini söyleyerek öfkeyle bağırıp çağırmıştı. Sonra, tükenmiş bir şekilde oturmuş ve elleriyle yüzünü örtmüştü. Fiona vicdan azabıyla ağlayarak yanına diz çökmüş, başka seçeneği olmadığını açıklamaya çalışmıştı. Ona Nick'in hapis ve sınır dışı tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını, bu şekilde asla hayatta kalamayacağını anlatmıştı. Will başını kaldırmış ve, "Nicholas Soames'un sana benden çok daha fazla şey ifade ettiği aşikâr," demişti.

Fiona'nın bakışları onunkilerle buluşmuştu. "Evet. Evet, edi-

yor," demişti usulca. Sonra, artık söyleyecek hiçbir şey kalmadığı için ayağa kalkarak Will'in evinden ayrılmıştı. Onu yalnız olarak son görüşüydü. Tiyatro ve restoranlarda birbirlerini bir an görüyorlar ve olsa olsa başlarıyla kısa bir selam veriyor, birkaç nazik söz ediyorlardı, daha fazla değil. Beş yıl önce, Will yeniden evlenmişti – kendi çevresinden, kendi yaşına yakın bir dulla. Fiona'nın duyduğuna göre, artık zamanının çoğunu taşrada geçiriyordu ve işlerinin yönetimini oğulları James ile Edmund'a bırakmıştı. Dedikodu sütunu yazarları onun ve karısının sık sık Washington'a; önce kongre üyesi, ardından senatör olan ve çoğu kişinin dediğine göre bir gün başkanlığa adaylığını koyacak olan en büyük oğlu Will Junior'ı ziyarete gittiğini rapor ediyorlardı.

Fiona Will'i incittiği için acı çekmişti, ama bunu tekrar yapması gerekse, yine yapardı. Nick onun her şeyiydi ve onu kaybetmeye dayanamazdı. Onlarınki geleneksel bir evlilik olmamasına rağmen, hiçbir kadının bundan daha fazla üzerine titreyen bir kocası olamazdı. Nick ona bir erkekten isteyebileceği her şeyi vermişti: şefkat, mizah, zekâ, saygı, bilgece öğütler.

Kendisine sarılacak, kendisiyle sevişecek birisinin özlemiyle fiziksel olarak acı çektiği zamanlar, işini, Seamie'nin korkunç Latince notlarını veya Nick'in sağlığını dert edip kocaman boş yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durduğu geceler oluyordu. Ve yaşı ilerledikçe, başka türden bir acıya da eğilimi olduğunu fark etmişti: Ne zaman küçük bir bebek görse, içinin ta derinliklerinden bir üzüntü yükseliyordu. Bunu iki hafta önce güzel Clara'yı –Maddie'nin yeni bebeği– kucağına aldığı zaman hissetmişti. Maddie ve Nate'in dördüncü çocuğuydu Clara. Fiona da kendi bebeğinin olmasını çok istemişti. Nick'le bunu yıllar önce bir kez konuşmuşlar ve Nick onunla bir ailesi olmasını arzu ettiğini, eğer hastalığı olmasaydı ve bunu ona geçirmekten feci bir şekilde korkmasaydı onu hamile bırakmak için tüm yolları deneyeceğini itiraf etmişti.

Evliliklerinin ilk zamanlarında Nick, Fiona'nın, kendisinin sağlayamayacağı türden fiziksel bir temasa özlem duyabileceğinin farkındalığıyla, Fiona'yı kendisine bir âşık edinmesi için teşvik etmişti. "Birini bul, Fee," demişti ona. "Bir şişe şarapla romantik

bir akşam yemeğini ve yatağını paylaşabileceğin birini. Hayatının geri kalan kısmını bir rahibe gibi geçiremezsin. Bunun için fazla gençsin."

Birkaç ay sonra Fiona'nın hâlâ sevgili edinmediğini görünce, Nick yeni psikoloji bilimine dair okuduğu bir makaleye göre, onun arzularını başka yöne yönlendirdiğini söylemişti. Fiona onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını ve Nick'in de bir fikri olduğundan kuşku duyduğunu söylemişti. Nick bunun üzerine ona Viyanalı parlak doktor Sigmund Freud'dan ve onun insan zihni hakkındaki şaşırtıcı teorilerinden bahsetmişti. Kişi eğer arzuları olup da onlara göre hareket etmiyor veya edemiyorsa, o zaman "yüceltme" denen süreç devreye giriyordu. Arzularının enerjisi kişinin hayatındaki başka bir alana yöneliyordu. Örneğin çalışmaya. Fiona ona gözlerini devirmiş, fakat Nick bu teorinin Fiona'nın olağanüstü başarısını açıkladığında ısrar etmişti. Fiona yatakta harcaması gereken tüm enerjiyi kendi işine bakmaya harcıyordu.

"Bunu sen neden denemiyorsun, Nick? Kendi işine bakmayı yani," diye karşılık vermişti Fiona.

"Of, bu kadar iffet taslama, Fee. Eğer kendi kocanla seks konuşamayacaksan, başka kiminle konuşacaksın?" diye paylamıştı.

Sonunda kafasına uçan bir yastık onu susturmuştu. Ve Nick ne düşünürse düşünsün, Fiona birisiyle bir ilişkiye başlama isteksizliğinin aşırı iffet taslamakla alakalı olmadığını biliyordu. Kendine bir âşık istemiyordu. O âşık olmak istiyordu. Will'de bir âşık bulmuştu, hem de usta bir âşık bulmuştu ve vücudu ona ateşli bir şekilde cevap vermiş olmasına rağmen, yüreği mesafeli kalmıştı. İlk sevişmelerinden sonra yatakta onun yanında yattığını, o uyurken nefeslerini dinlediğini, kendisini hayatında hiç hissetmediği kadar yalnız hissettiğini hatırladı. O Joe'yla olanları istiyordu. Son on yıl içinde –çoğu akıllı, başarılı ve yakışıklı– yüzlerce erkekle karşılaşmış, pek çok kişi ona âşık olmuştu. Onlardan birkaçına ısınmaya çalışmış, onların gözlerinde Joe'nun gözlerinde bulduğu titreşimi aramıştı. Fakat hiçbir zaman bulamamıştı.

"O baktığın iyi bir hikâyedir, hayatım. Şu Brontë denen kızın eli kalem tutuyor doğrusu."

Fiona irkilerek başını yukarı kaldırdı ve kendisini tezgâhın diğer tarafından izlemekte olan kitap satıcısıyla göz göze geldi. Üstü başı hiç de temiz olmayan tombul bir İrlandalıydı bu.

"Eğer bizzat hikâyenin kendisini satabilecek olsaydım, bin doların altına gitmesine izin vermezdim," dedi pis işaret parmağıyla hafifçe kitaba vurarak. "Beni doğru duydun! Bin dolara! Ve buna da sudan ucuz derdim, çünkü orada iki hayat var. Neden dersen, sırf sana tekrar sarılmak için mezarını kazmak isteyen bir adam bulmak şöyle dursun, bugünlerde sana kapıyı açmak isteyen doğru düzgün bir adam bile bulamıyorsun. Cathy ve Heathcliff, işte onlar bunun ne demek olduğunu biliyorlar. Onlar aşkın ne olduğunu biliyorlar. Aşk bir hastalık, kesinlikle öyle! Tifodan daha kötü ve seni çabucak öldürecek bir hastalık. Bence en iyisi ondan sakınmak."

Fiona güldü. "Doğru söze ne denir."

Kadın gülümsedi, onun cevabından cesaret bulmuştu. "Bu kitapta birkaç yaşam daha var – Edgar, Isabella ve Hindley, ama onlar oldukça küçük karakterler, o yüzden onları bedavadan verirdim... tabii eğer *hikâyeyi* satıyor olsaydım, dikkat et. Ama işin de güzelliği burada hayatım, sadece kitabı satıyorum! Birkaç sayfa kâğıt, onları bir arada tutsun diye de birkaç deri parçası. Senin anlayacağın, bu yüzden onu ucuza satabiliyorum. Ölü fiyatına! Senin için yarım dolar olur."

Fiona doğasında bulunan, Whitechapel pazarlarında annesinden öğrendiği çekişe çekişe pazarlık etme güdüsünü bastırdı ve kadına fiyatı ödedi. Kendisinin hali vakti yerindeydi ve geçimini sağlamak için canını dişine takan biriyle pazarlık yapmayacaktı. Kitabı, taşıdığı evrak çantasının içine soktu ve eve gitmek üzere döndü. Artık saat yediyi geçmişti ve Nick'i daha fazla bekletmek istemiyordu.

Tekrar West Caddesi'ne doğru yürümeye başladığında, gözleri yine sarışın kestane satıcısına kaydı. Çocuk mallarını satın almaları için bir grup dok işçisini ikna etmeye çalışıyordu, fakat adamlar akşam yemeği için evlerine gittikleri için hiç ilgilenmediler. Delikanlı beyhude yere iki fabrika kızını, sonra da bir rahibi kandırmaya çalıştı. Etrafına pejmürde çocuklar toplanmış, sıcak

kestane için yalvarıyorlardı. Fiona onun ara sıra birinden birinin eline biraz kestane tutuşturuverdiğini ve küçük bir kızın kestaneyi çıplak elleriyle tutarak, yemeden önce sıcaklığını nasıl içine çektiğini fark etti. Sonra, delikanlı yeni müşteriler araştırmak için döndüğünde onu gördü. Anında, gülümseyerek, flört ederek ve genelde kestaneleri, özelde de güzel yemişleri hakkında ona istediğinden çok daha fazlasını anlatarak hemen konuşmaya başladı.

"Hadi hanımefendi, bir tane deneyin," diye ısrar etti, Fiona'ya önce bir tane, ardından bir tane daha kestane atıp, onu yakalamak zorunda bırakarak. "İşte baylar ve bayanlar," diye ekledi. "Henüz ellerini bir çift sıcak yemişe değdirmek istemeyen bir kadına hiç rastlamadım."

Paçavralar içindeki sokak çocukları kıkırdadı. Kolunda sepetiyle yaşlı bir kadın Fiona'ya göz kırptı. Fiona, kızararak, evrak çantasında cüzdanını aranırken yakışıklı bir pazarcının cazibesine bir kez daha yenik düştüğü için kendini azarlıyordu.

"Bir kese kâğıdı mı olacak yoksa iki mi, hanımefendi?"

"Ne kadar malın varsa hepsini alacağım," dedi Fiona bir banknot arayıp bularak.

Bu delikanlıyı birkaç saniye için susturdu. "Ne? Hepsini mi?" diye sordu sonunda.

"Evet, hepsini," dedi Fiona, delikanlının morarmış parmaklarına göz atıp uygun bir çift eldivene sahip olması gerektiğini düşünerek.

"Hemen," dedi delikanlı kepçesini yakalayarak. Yaklaşık bir düzine kese kâğıdını doldurmaya kadar kestaneleri küredi. Fiona ona parasını ödedi ve kese kâğıtlarını alışverişi özlemle izleyen sokak çocuklarına verdi. "Teşekkürler bayan!" diye bağırdı çocuklar onun cömertliğinden sersemlemiş bir halde. Ödülleriyle koşturarak uzaklaşırlarken, Fiona gülümsüyordu.

Delikanlı para kasasından –eski bir puro kutusu– Fiona'ya beş doların üstünü vermek için geri döndüğünde, Fiona çoktan gitmişti. Delikanlı kalabalıkta onu araştırdı ve West Caddesi'ne doğru gittiğini gördü. Ona seslendi, fakat Fiona geri dönmedi. Komşusundan arabasına göz kulak olmasını isteyen delikanlı onun arkasından fırladı. Fiona para üstü olarak yaklaşık dört do-

lar bırakmıştı. Delikanlı tam kaldırıma ulaştığı sırada, Fiona'nın çevirdiği arabanın akan trafiğin içine karıştığını gördü. Tekrar bağırdı. Fiona arabanın arka penceresinden ona baktı. Delikanlı paraları ona doğru salladı. Fiona başını çevirdi. Araba hızlandı.

Delikanlı onun arkasından baktı, bu kadar güzel bir yüzü, şık elbiseleri ve etrafa saçacak kadar parası olan bir kadının nasıl bu kadar hüzünlü gözleri olabildiğine şaşırmıştı.

Bölüm Altmış

"Sevgilim? Ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye bir ses geldi içerden. Bu uyuşuk, monoton ses Joe Bristow'u daldığı hayallerden çekip çıkardı. Anıları bir gölün üzerindeki sis perdesi gibi yükselip kayboldu.

Açık bir pencereden geriye döndü. Odanın öbür tarafında, oymalı abanoz yatağında dirseğine dayanmış duran siyah saçlı bir kadın onu seyrediyordu.

"Yıldızları gözlemliyorum," diye yanıtladı Joe.

Kadın güldü. "Ne tuhaf. Pencereyi kapatır mısın? Ölesiye üşüyorum." Bir sigara yaktı ve derin bir nefes aldı, yeşil kedi gibi gözleri iştahla Joe'nun üzerinde dolaşıyordu. Kulaklarındaki bir çift mücevherli Hint küpesinin dışında çırılçıplaktı. Daima bembeyaz olan kusursuz teni, karyolanın etrafındaki sayvanın kırmızı-mor süslemeleri altında daha da beyaz görünüyordu. Dar kalçaları ve küçük göğüsleriyle vücudu sıkı ve inceydi. Düz siyah saçları ancak çenesine kadar geliyordu. Saçlarını kestirmişti – bu onun için bile cüretkâr bir hareketti. "Yatağa dön," diye kedi gibi mırladı sigara dumanını üfleyerek.

"Yapamam," dedi Joe, pencere kanatlarını çekip arkasından kapayarak. "Sabah güne erken başlayacağım. Camden Town'a gidip pazarı keşfe çıkacağım. Bölgenin bir Montague's'u daha kaldırıp kaldıramayacağını göreceğim." Odanın öbür tarafına yürüyerek yerden giysilerini aldı. Fazla hızlı konuşuyordu. Öyle olduğu-

nu biliyordu. Ve ileri sürdüğü bahane çürüktü. Fakat kalamazdı. Sevmediği bir kadınla her yattığında sonradan üzerine çöken üzüntüyü –derin ve işkence eden üzüntüyü– kadının görmesine izin vermeden oradan uzaklaşmak zorundaydı.

"Camden Town mı?" diye sordu kadın gözlerini kısarak. "Ama Camden benim evime seninkinden daha yakın. Bu gece Belgravia'dan Greenwich'e gidip sabahleyin Camden'e geri dönmek uzun bir yolculuk olacak." Doğrulup yatağın içinde oturdu. "Hem zaten neden Greenwich'te yaşıyorsun ki?"

"Evimi seviyorum," dedi Joe, ödünç alınmış bornozu üstünden çıkararak. "Meyve bahçelerimi seviyorum. Nehre yakın olmak hoşuma gidiyor."

"Hayır, onunla alakası yok," dedi kadın, bakışlarını Joe'nun üzerinde dolaştırıp uzun ve kaslı bacaklarını, mükemmel poposunu, sırtının hoş pırıltısını süzerek.

"Yok mu?"

"Yok. Dünyayla arana mesafe koyabildiğin için seviyorsun orayı. Ve sevgililerinle."

Joe yatıştıracak bir şeyler söylemeye başladı, ama kadın elini sallayarak onu susturdu. Joe onun zorluk çıkarmayacağını umdu.

Maud Selwyn Jones geç bir akşam yemeği için onu evine davet etmişti. İş konuşmak için demişti. Bir dekoratördü –Londra'nın en iyisiydi– ve Joe onu kırk beş Montague's dükkânının iç görünümlerini bir örnek hale getirmesi ve Knightsbridge'deki yeni amiral gemisinin iç mekânı üzerinde çalışması için tutmuştu. Maud'un çalışmaya ihtiyacı yoktu –bol bol parası vardı– ama bu işin kendisini oyaladığını söylüyor ve babasını kızdırıyordu ki bu her zaman çok eğlenceli oluyordu. Dekorasyonlarıyla meşhur olduğu kadar, hatta daha da fazla, taşkın maceralarıyla meşhurdu. Nepal'de doğa yürüyüşü. Fas'ta deveye binmek. Arabistan'da bedevilerle kamp yapmak. Anlatılanlara göre sarhoş bir hödük olan eski kocası bir Kahire yolculuğu sırasında öldürülmüştü. Yediği yemeği beğenmeyince bir restoran sahibine hakaret etmiş ve iki gün sonra bir ara sokakta bıçaklanmış olarak bulunmuştu. Polis, failin hırsızlar olduğunu söylemiş, ama hiç kimse inanmamıştı. Babasının Galler'deki kömür parasından zaten zengin olan Maud,

miras olarak kocasının milyonlarını da almıştı. İngiltere dışında her ülkeyi seven huzursuz bir ruhtu. Özellikle Doğu'yu seviyor ve söylentiye göre oraya gidemediği zamanlarda Doğu Yakası'na razı oluyordu. Limehouse'un karanlık sokaklarına ve oranın kötü şöhretli afyon batakhanelerine.

Maud ve Joe akşam yemeği sırasında bol miktarda şarap içmişler ve bunu Maud'un çizim odasındaki brendi izlemişti. Şişe boşaldıktan sonra, Maud onun sandalyesinin yanına gelmiş, dizlerinin arasına diz çökmüş ve Joe'yu dudaklarından öpmüştü. Öpücük Joe'nun hoşuna gitmişti, ama sona erdiği zaman, beceriksizce kendisinin pek de romantik bir adam olmadığını açıklamaya çalışmıştı... o şey değildi...

"Ne?" diye sormuştu Maud alayla. "Evlenecek tipte bir adam mı değilsin? Kendini bir şey zannetme, hayatım, benim peşinde olduğum şey kalbin değil." Sonra Joe'nun pantolonunu çözerek devam etmiş ve ona kendini unutturmak için dolgun, rujlu dudaklarını kullanmıştı. Sadece kısa bir süreliğine. Fiona'sız yaşamanın dinmeyen acısını unutmak için. Maud'un yatak odasına gitmişler ve Joe kadının güzel, ihtiraslı bedeninde kendini tamamen unutmaya çalışmıştı. Ve başarmıştı... kısa bir süre için. Hatta bu sefer üzüntüden tamamen kaçabildiğine inanarak kendini kandırmıştı. Fakat kaçamamıştı elbette. Sevişme bittiğinde, ıstırabı iki misli olarak geri dönmüştü. Şehveti yatıştıktan ve vücudu doyuma ulaştıktan sonra her seferinde olduğu gibi, kalbini aldanmış bulmuştu – hâlâ kırık, hâlâ boş, hâlâ hiçbir zaman dinmeyecek özlemle dolu.

"Kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Maud. "Konuk odalarından birini kullanabilirsin. Geceyi burada geçirmek zorunda değilsin." Joe tekrar reddedince, "Sen şimdiye kadar tanıdığım en yalnız adamsın, Joe. Yaralı bir kaplan kadar ihtiyatlısın," dedi.

Joe cevap vermedi. Artık giyinmişti, Maud'un yatağının yanına geldi ve onu alnından öptü. Sonra örtüleri üzerine çekti ve ona uyumasını söyledi.

"Ben uyumam, hayatım," dedi Maud, lambasını yakmak ve lambasının hemen yanındaki nargileye ulaşmak için komodinine doğru eğilerek.

Maud'un hizmetkârlarının hepsi yatmaya gitmişlerdi, bu yüzden Joe dışarı kendi kendine çıktı. Bir kira arabası bulmayı umut ederek Eccleston Sokağı'na doğru yürürken o tanıdık üzüntü, büyük siyah bir yarasa gibi üzerine çökerek kösele gibi kanatlarıyla onu sarmaladı. Buz gibi soğuk kış gecesi için müteşekkirdi, yalnız olduğu için müteşekkirdi. Bu gece bir hata olmuştu. Bundan önce yaptığı ve kuşkusuz bundan sonra da tekrar yapacağı bir hata. Başka zamanlarda da Maud gibi kadınlarla birlikte olmuştu. Ondan veremeyeceği bir şeyi istemeyen kadınlarla. Bedenini, zamanını talep eden ama asla kalbini talep etmeyen kadınlarla. Bir şekilde duvarlarla çevrilmiş kadınlarla. İhtiyatlı. Yaralı.

Yaralı. *Ne komik*, diye düşündü. *Maud da bana böyle söylemişti.*

Acı acı gülümsedi. Yaralı olmak bir şey sayılmazdı. O paramparça olmuştu. Tuzla buz olmuştu. Kendisini bütün hale getirecek o kişi olmadan dünyada yapayalnızdı. Ve daima öyle olacaktı.

Bölüm Altmış Bir

"Hiç mi, Peter? Hiçbir şey mi?" dedi Fiona, borsa simsarına gözlerini dikerek. "Bu imkânsız!"

"Hayır, imkânsız değil," dedi Peter Hurst, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sadece sıradışı. Bildiğin gibi, bulmak giderek zorlaşıyor. Geçen hafta sana sadece iki bin hisse bulabildim. İki hafta önce de beş yüz. Bu hafta tamamen tükenmiş."

"Neden?"

"Çünkü hiç kimse satmıyor! Satmak için gönüllü olan herkes satmış zaten – sana. Senin yüzünden, Burton Çayları neredeyse hiç likit olmayan bir hisse haline geldi."

Peter konuşurken ofisinde bir aşağı bir yukarı yürüyen Fiona, kendini nehre bakan pencerelerin yanında buldu. Bahar yağmuruyla sırılsıklam gökyüzü yüzünden etrafa bir karanlık çökmüştü. Aşağıdaki geniş nehre baktı, ama Hudson'ı görmüyordu. Başka bir nehir görüyordu. Başka bir rıhtım. Rıhtımın etrafında hele-

zonlar çizerek göğe yükselen gri sisi ve orada bekleyen karanlık figürü gördü. Onu bekliyordu. Görüntüye, gölgeler içindeki adamın görüntüsünün içinde uyandırdığı öfke ve ıstıraba karşı gözlerini kapadı. Hâlâ.

Son on yıldan beri her hafta Burton Çayları hissesi almak için Peter'la buluşuyordu. Başlangıçta, şirket hisse başına on beş yirmi dolardan işlem gördüğü zaman, ufacık miktarlarda bile olsa satın almak için büyük uğraş vermişti – bir hafta on hisse, ikinci hafta yirmi hisse. Serveti arttıkça da inatla, alabildiği kadar almıştı. Şimdi şirketin Hindistan ve Amerika'daki sıkıntıları nedeniyle, hisseler –tabii bulunabildikleri zaman– hisse başına beş dolardan alınabiliyordu. Fakat Fiona için mesele fiyat değildi; bir satıcı bulmaktı.

Bugüne kadar –avukatı Teddy Sissons sayesinde– izleri kendisine kadar sürülemeyecek bir sürü farklı şirketin adı altında, Burton Çayları hisselerinin yüzde yirmi ikisini ele geçirmişti.

Burton Çayları'ndaki hissesi çok büyüktü, ama yeterli değildi. Yüzde elli bir hisseye ve şirkete sahip oluncaya kadar hisse almaya son vermeyecekti. Geçen on yıl, William Burton'a duyduğu nefreti hiç azaltmamıştı ve bedeli ne olursa olsun o adamı mahvedecekti. Bununla adaleti sağlayamayacağını –asla sağlayamayacağını– biliyordu ama en azından intikam alacaktı. Planındaki tek kusur, Melon Sheehan için herhangi bir şey düşünmemiş olmasıydı. Onun da yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacak bir yol bulmak için kafa patlatıp mum ışığında sabaha kadar volta atarak geceler geçirmişti. Fakat bunun nasıl olacağını asla bulamamıştı. Tek yolu, Burton'ın, babasının cinayetinde suç ortağı olarak onun ismini vermesini sağlamaktı. Ama bunu yapmak için, önce Burton'ın kendi suçunu itiraf etmesi gerekiyordu ki bu onun asla yapmayacağı bir şeydi. Bu problem içini ne kadar kemirirse kemirsin, yine de bir çözüm bulamamıştı Fiona. On yıldır Burton'la Sheehan'ın babasına –ve bütün ailesine– yaptıklarının korkunç bilgisiyle yaşamıştı. Ve işte hâlâ beklemekteydi. Hâlâ acizdi. Komisyoncunun daha fazla hisse bulmaktaki başarısızlığı ve kendisinin Sheehan'ı mahvetmek için bir yöntem bulmaktaki yetersizliğiyle her şey aksıyordu. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti?

Hurst kucağındaki kâğıtları bir araya topladı. "Elimden geleni yapacağım, Fiona, ama ay sonundan önce daha fazla hisse alabileceğimi sanmıyorum."

Fiona birdenbire arkasına döndü. "Peter, onlara hemen ihtiyacım var, gelecek ay değil! Londra'ya birisini yolla. Hissedarları bulun ve onları silkeleyip hisselerini alın!"

"Hüsranını anlıyorum, Fiona," dedi Hurst, onun sesindeki keskinliğe şaşırarak, "ama elinde yüzde yirmi ikilik bir hissenin olduğunu ve şirket sahibinin yüzde elli birlik bir hisseyi elinde tuttuğunu anlamak zorundasın. Bu, tedavülde fazla bir şey bırakmıyor."

"Onun hâlâ hisselerin yüzde elli birini elinde tuttuğuna inanamıyorum. Birazını yakında satmak zorunda kalacak."

"Bunca zaman tuttu, şimdi de satmayacaktır, Fiona."

"Ama adam gırtlağına kadar borca batmış durumda," dedi Fiona masasının köşesine oturarak. "Albion Bank'tan yaklaşık üç yüz bin sterlin borç aldı. Hindistan'daki işleri iflas etti ve Amerikan pazarındaki girişimleri feci şekilde başarısız oldu." Hatırlayınca zalim bir şekilde sırıttı. Bu felaketi şiddetle fiyat kırarak tek başına bizzat kendisi planlayıp düzenlemişti – hatta kendi alt sınırına kadar zarar ederek. Burton'ın ajanları '94 Haziranı'nda Water Caddesi'nde yazıhane açmışlardı. Ama yazıhaneyi ertesi yıl ocak ayında kapatmak zorunda kalmışlardı. "O para bulmak zorunda, Peter. Kendi hisselerinden bir kısmını satacak. Yapmak zorunda."

Hurst başını iki yana salladı. "Fiona –sadece komisyoncun olarak değil, dostun olarak– sana şunu söylemek zorundayım ki, bu kâğıtla alakalı saplantını anlamıyorum. Hiçbir zaman anlamadım. Şirket senin de belirttiğin gibi, mali açıdan sağlam değil. Borç konusunda haklısın. Çok ağır bir borç söz konusu. Bir felaket daha olursa, kredi geri ödemeleri tehlikeye girebilir. Burton Çayları'na astronomik miktarlarda para yatırdın. Bu hisse senetleri senin için yükten başka bir şey değil. Daha fazlasına ihtiyacın yok. Sana gereken..."

"Peter, sen benim neye ihtiyacım olduğunu bilemezsin!" diye bağırdı Fiona. "Sen bana sadece o lanet olası hisselerden al!"

Peter bembeyaz oldu. Birbirlerini tanıdıkları bunca yıl boyun-

ca Fiona bir kere bile kendisiyle böyle konuşmamıştı. Ayağa kalktı, kâğıtlarını evrak çantasına sokuşturdu ve gelecek hafta için bir şeyler yapabileceğini umduğunu söyledi.

Fiona kendinden utanarak elini onun koluna koydu. "Üzgünüm. Seni terslemek istememiştim. Ben sadece... bugün pek kendimde değilim..."

Peter bakışlarını şişkin evrak çantasından ayırarak başını kaldırdı, gözlerindeki incinmiş ifadeye bir miktar endişe de karışmıştı. "Buraya girdiğim anda kötü giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Korkunç görünüyorsun."

Gerçekten öyleydi. Fiona'nın üzerinde siyah sırmaları olan kömür karası bir yelek, yakasına gri-siyah-çizgili ipek bir kravat sokulmuş bembeyaz bir gömlek ve dar siyah bir etek vardı. Koyu renkler, yüzündeki yeni derinleşmiş çukurları ve büyük ölçüde kilo kaybetmiş olduğu gerçeğini vurguluyordu. Gemlenemez canlılığı azalmıştı. Her nedense küçülmüş görünüyordu. Kırılgan.

"Konu Nick, değil mi?" diye sordu Hurst, Fiona'nın masasının arkasındaki rafta tuttuğu fotoğrafa göz atarak.

"Evet," diye itiraf etti Fiona, kontrolünü kaybettiği için, korkusuna ve duygularına yenik düştüğü için kendisine kızgındı, Bu, üzerinde konuşmak istemediği bir konuydu. Üzerinde konuşmak her şeyi gerçek hale getiriyordu.

"Ben de aileyle ilgili bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Seni bugüne kadar şimdiki gibi alt üst olmuş gördüğüm tek zaman Seamie'nin apandisiti olduğu zamandı. Nick'in sağlığı iyi değil mi?"

Fiona başını iki salladı. Yüzü buruşmuştu. Söverek, sanki gözyaşlarını bastırmaya çalışıyormuş gibi elleriyle yüzünü kapadı.

"Fiona, ne oldu? Nick iyi mi?"

Fiona cevap veremiyordu. Bir kolun omzuna sarıldığını hissetti, beceriksizce mırıldanan teselli sözleri duydu. Nihayet ellerini indirdiğinde, Peter cebinden bir mendil çıkararak ona uzattı.

"Ne kadar kötü?"

Fiona derin bir nefes aldı. "Meseleyi biraz fazla büyütüyorum," dedi. "Nick genel olarak epey güçsüz durumda. Ye pek iştahı yok. Günün büyük bir kısmını yatakta geçirmek zorunda

kalıyor, ama daha dün bahçede dolaşmış. Eve gittiğimde bana öyle söyledi."

"Ne zamandan beri böyle?"

"Şubattan beri."

Peter'ın gözleri kocaman açıldı. Fiona bunu gördü ve ona söylememiş olmayı diledi. *Keşke çıkıp gitse*, diye düşündü. *Şimdi*. Onun korkusunu görmek istemiyordu. Ona moral vermek istemiyordu. Kendine bile zor moral verebiliyordu.

İki ay önce –yeni makinenin fabrikaya geldiği gün– işten eve Nick'le akşam yemeği yemek için sabırsızlanarak geldiğinde Nick'in, Foster'ın ifadesiyle bir "nöbet" geçirdiğini öğrenmişti. Ne olduğunu görmek için aceleyle yukarı koşturmuş ve onu yatakta örtülerin altında bulmuştu, yüzü bembeyazdı ve güçsüzdü, nefes almaya çalışıyordu. Fiona uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına almış ve yatağın yanında oturmakta olan Eckhardt kendisini odadan uzaklaştırıncaya kadar, endişeden neredeyse histerik bir şekilde onu öpmüştü. Eckhardt, Nick'in kalbini aşırı yorduğunu ve dinlenmek zorunda olduğunu açıklamıştı.

"*Yine de iyileşecek, değil mi? Değil mi, Dr. Eckhardt?*" diye sormuştu Fiona, kırık dökük bir sesle ve parmaklarını doktorun koluna geçirerek.

"O rahat bir şekilde dinleniyor, Bayan Soames. Bakın... gördünüz mü? Biraz nefes darlığı, biraz güçsüzlük sadece. Hepsi hafifleyecektir."

O zaman Fiona başını sallamış ve doktorun sakin sesinin kendisini yatıştırmasına izin vermişti. Kısa bir süre, adamın gerçeği saklayıp saklamadığını merak etmiş, fakat bu düşünceyi aklından kovmuştu. Hayatının çoğu alanında gözü kara bir realist olmasına rağmen, Nick'le alakalı konularda kasten kör kalmaya devam ediyordu. Onun daha iyi olmasını istiyordu ve bu nedenle de Nick daha iyi *olacaktı*. Tersine belirtiler onu korkutuyor, ama Fiona bunları bir çöküş belirtisi olarak görmeyi reddediyor ve sadece iyileşme yolundaki çukurlar olarak izah ediyordu.

"Eckhardt ne diyor?" diye sordu Peter.

"Semptomların hafifleyeceğini," diye yanıtladı Fiona. İçinden bir ses Eckhardt'ın bunu iki ay önce de söylediğini ve o zamandan

bu yana Nick'in çok az gelişme gösterdiğini hatırlattı. Ama sesi susturdu.

"Öyleyse sadece ufak bir aksaklık. Geçici bir durum."

Fiona başıyla onayladı. "Aynen öyle. Kısa sürede yataktan gene çıkacak."

Peter gülümsedi. "Bunu duyduğuma memnun oldum." Fiona'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve bir şeye ihtiyacı olursa kendisini aramasını söyledi.

Peter gittikten sonra, Fiona saate baktı. Altı olmuştu. Eşyalarını toplayıp eve gitmeyi düşündü. Bitmeyen işlerini akşam yemeğinden sonra çalışma odasında tamamlayabilirdi.

Akşamları evine dönmek her zaman çok hoşuna gitmişti, evin pencereleri dışarının karanlığına karşı ışıl ışıl parlarken, Nick de oturma odasında onun gününün nasıl geçtiğini dinlemek için hevesle bekliyor olurdu, ama artık akşam yaklaşırken endişelendiğini hissediyordu. Onu karşılayacak sadece Foster vardı. Nick hep yukarıda yataktaydı. Bazen uyanık oluyor, bazen ise olmuyordu. Uyanık olmadığı zamanlarda Fiona, içeri girip onun yanına gidebilmeyi, yatağına oturabilmeyi ve onunla konuşabilmeyi dileyerek kapısının dışında öylece beklerdi. Ona dikkatle bakmak, gün boyunca daha da kötüleşmediğini kendi gözleriyle görmek isterdi. İyimser olmaya çalıştı. Kim bilir belki de bu akşam canı aşağı inmek ve oturma odasında oturmak isteyecekti. Geçmişte her zaman yaptıkları gibi bir şişe kırmızı şarap içip şöminenin önünde çene çalabilirlerdi.

Beşinci Cadde'deki konak dışarıdan duygusuz ve görkemli görünüyordu, ama içerisi sıcak ve misafirperverdi. Burayı Nick ilk kez hızı kesilmeye başladığı zaman yaptırmışlardı. Nick, Park'a ve Met'e uzun yolculuklar yapmadan ulaşabilmek istemişti. Büyük giriş holü, muazzam yemek salonu, kütüphanesi, çalışma odası, çifte salonu, limonluğu, devasa mutfakları ve sayısız yatak odalarıyla konağı –dört katın hepsini– çok güzel dekore etmişti Nick. Köhne antikalara izin verilmemiş, sadece yeni tarzda parçalar ısmarlanmıştı. Louis Comfort Tiffany'den pencereler, aynalar ve lambalar. Archibald Knox'dan gümüşler. Émile Galle'dan mobilya ve avizeler. Nick'in en sevdiği Fransız ressamların ve destek verdiği yeni Amerikalı ressamların tabloları.

Fiona bu konakta geçirdikleri harikulade zamanları hatırlamış, gülümsüyordu şimdi. Art arda partiler ve danslar verilirdi. Gün içinde nadiren evde olurdu, ama geceleri eve döndüğünde sık sık arkadaşlar için verilen ve tüm neşesiyle devam eden doğaçlama akşam yemekleriyle karşılaşırdı. Veya bazen '91'de evlenen Michael ve Mary için bir yıldönümü kutlaması ya da çocuklardan biri için bir doğum günü partisi olabiliyordu. Yaz aylarında arka bahçede piknikler düzenleniyor ve bu eğlenceler ağaçlara asılan fenerlerle, müzikle ve açlıktan nefesi kokan sanatçıların katılımıyla tamamlanıyordu; yatılı okuldan eve gelen Seamie de gizli gizli şampanya içerken, sanat eğitimi alan güzel öğrencilerle dans ediyordu. Nick eğlenceyi severdi; arkadaşlarla, yemek ve şarapla, gürültü ve kahkahayla, dedikodu ve dramayla yüklü akşamları severdi.

Fiona'nın tebessümü kayboldu. Ev kahkahalarla dolup taşmayalı haftalar olmuştu. Arkadaşları elbette Nick'i görmeye gelmişlerdi, ama Eckhardt uzun ziyaretlere, taşkın davranışlara, hastasını yoracak hiçbir şeye izin vermiyordu. Fiona, umudunun ve ısrarlı iyimserliğinin temelinin küçük bir ürpertiyle sarsıldığını ve boğazından gözlerine doğru yoğun, boğucu bir üzüntünün yükseldiğini hissetti. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Kes. Derhal kes şunu," dedi kendi kendine. "Hemen şimdi."

Evraklarını toparlayıp evrak çantasına doldurdu, sonra ceketini kaptı ve sekreterine iyi akşamlar dilemek için bile duraksamadan aceleyle dışarı çıktı. Eve gitmek istiyordu. Masif mermer duvarlarıyla, sağlam ön kapısıyla, demir bahçe kapısıyla kendi evine. Bir kaleydi o ev. Onu, Nick'i ve Seamie'yi bunca yıl sıcak ve emniyette tutmuştu. İçeride hiçbir şeye muhtaç kalmamışlar, hiçbir şeyden korkmamışlardı. Şimdiye kadar. Şimdiyse karanlık bir şey kol geziyor, etraflarında dolaşıyor, havayı koklayarak fırsat kolluyordu.

Fiona bu canavarı tanıyordu; daha önce de ziyarete geldiğini görmüştü. Fakat tetikte olmayı öğrenmişti. Kapıları kilitleyecekti. Nöbet tutacaktı. Ve bu sefer, o canavar içeri giremeyecekti.

Bölüm Altmış İki

"Tanrım, Nick, dişlerinin takırdadığını buradan bile duyabiliyorum," dedi Teddy Sissons. "Ateşe bir kütük daha atacağım."

"Teşekkürler, Teddy," dedi Nick, omuzlarına kaşmir bir şal alarak. Yaşadığı çöküşten bu yana sürekli üşüyordu. Öne eğildi, kendi çay fincanıyla birlikte Teddy'ninkini de tazeledi, sonra tekrar arkasına yaslandı, bu kadar küçük bir hareketten bile yoruluyordu. Durumu vahimdi. Eckhardt fazla zamanı kalmadığını söylediğinden beri işlerini düzene sokmak için sabırsızlanıyordu. Oturma odasında değil yatakta olması gerektiğini biliyordu, ama komodininin üzerinde dizili olan tüm ilaçları ve merhemleriyle odası bunaltıcı geliyordu.

Evindeki tüm odaların arasında en çok bu odayı seviyordu. En moderni değil, ama en rahatıydı. Yumuşak kanepe ve koltuklarla, şişman ipek minderler ve puflarla doluydu, ayrıca sıcaktan pişmek için de koca bir şöminesi vardı. Bu odayı hepsinden çok seviyordu çünkü burası Fiona'yla mutlu zamanlarından kalma çok fazla anıyı içeriyordu. Burada Seamie'yi aralarına alıp çoraplı ayaklarıyla kanepeye kıvrılarak planlar yaptıkları, entrikalar çevirdikleri, hayal kurdukları sayısız geceler ve tembel pazar öğleden sonraları geçirmişlerdi.

"İşte!" dedi Teddy ellerini çırpıp kurumları temizleyerek. "İşte şimdi ateşe benzedi!"

"Ateş mi? Maden eritme ocağından farkı kalmadı! Oraya daha ne kadar odun doldurabilirdin ki?"

"Sıcağa ihtiyacın var, ellerin morarmış." Teddy tekrar yerine yerleşti, gözlüklerini burnundan yukarıya itti ve dikkatini önündeki masanın üzerinde duran kalın belgelere, Nick'in vasiyetnamesine çevirdi. "Dediğim gibi, aşırı endişelendiğini düşünüyorum. Bir vasiyetnamen olmadan bile, eyalet kanunları tüm malının mülkünün, tüm hisselerinin ve varlıklarının doğruca karına gitmesini emrediyor zaten. Buna hiç kimse itiraz edemez."

"Sen benim babamı bilmezsin. Ben bu çile dünyasından gittiğim anda, o iğrenç adamın –en azından– gelir fonumun Fiona'ya geçmesini önlemeye çalışacağından kesinlikle eminim. Çok büyük bir meblağ tutuyor. Son kez kontrol ettiğimde bir milyon sterlinin epey üzerindeydi."

"Bir milyon sterlin mi? Senin Albion fonun mu?" diye sordu Teddy, hemen not alarak.

"Evet."

"Sen ve Fiona evlendiğiniz zaman, o fon sadece yaklaşık yüz bin sterlin değerindeydi. Ne yatırım yaptın ki?"

Nick elini salladı. "Tanrı bilir."

"Kendi fonunu takip etmiyor musun?"

"Tam olarak değil. Babamın aldığı ilk hisse senetlerinin değerinin son on yılda arttığını biliyorum. Ve üç dört yıl önce bazı şirketlerden blok halinde büyük hisseler alıp benim hesabıma yatırdığını da biliyorum. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Gelir getirmiyorlar. Aslında, büyük ölçüde değer kaybettiler."

"Senin bir milyon tahminin bu kayıpları da yansıtıyor mu?"

"Ah, Teddy, pek bilmiyorum," diye göğüs geçirdi Nick. "Hermione'a sor. Hesap özetlerini o takip ediyor, çekleri de o bankaya yatırıyor. Yıllardır babamın parasının tek bir kuruşuna dokunmadım. Galeri para kazanmaya başlar başlamaz fonun getirdiği tüm geliri dağıttım."

"Hepsini mi?"

Nick başıyla onayladı. "Babam yıllardır New Yorklu sanatçıları destekliyor. Ayrıca Met'in büyümesi için para toplanmasına da yardım etti ve onlara yeni Amerikalı ressamların çalışmalarından oluşan kapsamlı bir koleksiyon bağışladı." Sırıttı. "Ne kadar cömert değil mi? Ben gittiğim zaman fonun Fiona'nın olmasını istiyorum. Her kuruşunun. Fiona bu fonu iyi değerlendirecektir."

"Bunu onunla konuştun mu?"

"Denedim. Bu konuda konuşmayı reddediyor."

"Fiona burada mı? Onu senin isteklerinden ve babanın muhtemel tepkisinden haberdar etmeliyiz."

"Hayır, burada değil. Günlerdir tepemde dolanıp duruyor.

Bana tüm yemeklerimi ve çayımı bizzat kendisi getiriyor." Nick güldü. "O peşimde olmadan tuvalete bile gidemiyorum. Bir hafta işe gitmedi, fakat senin geldiğini duyduğu anda dışarı çıkmak için bir bahane buldu. Sanırım korkuyor. Gerçeği ondan saklamak için elimden geleni denedim ve bir süre için bunu başardım. Fakat son günlerde artık yadsınamaz hale geldi. Şu halime baksana, hayalete döndüm."

"Daha değil, dönmedin. Ve ben buradayken öyle bir fikre de kapılma."

Nick gülümsedi. "Cenaze kaldırmak senin iş alanına girmiyor mu?"

"Hayır, pek değil." Teddy tekrar yazmaya başladı. "Pekâlâ, fondan başka ne var? Yavaş git, birer birer söyle. Kesin ve açık olmamız gerekiyor."

Nick, Teddy için malvarlığının ve mülklerinin dökümünü yapmaya, bunların nasıl paylaştırılacağına dair talimatlarını bildirmeye devam etti. Tüm mobilyaları, galerisi, tüm tabloları, tüm kişisel eşyalarıyla birlikte evdeki hissesi de Fiona'ya gidecekti. Buna ek olarak daima oğlu olarak gördüğü ve aslında kendisine Nick değil, hâlâ baba diyen Seamie için cömert bir miras belirledi. Ayrıca Ian Munro ve Nell Finnegan için, Sean, Pat ve Jenny Finnegan –Michael'la Mary'nin çocukları– için ve uşağı Stephen Foster için de epeyce para bıraktı.

"Her şeyi net bir şekilde yaz, Teddy," dedi Nick. "Hava bile sızdırmasın. O iğrenç herifin, evden kol düğmelerime kadar her şeyi Fiona'dan almaya çalışması beni hiç şaşırtmaz."

"Nick, bu konuda endişelenme. Senin yatıp dinlenmeni istiyorum..."

"... mezarımda huzur içinde mi?" Nick hınzırca gülümsedi. Fiona'nın yanında böyle şeyler söyleyemezdi, bunlar onu üzerdi, ama Teddy'nin yanında yapabiliyordu ve bundan memnundu. Sarsılmaz Teddy... Nick ve Fiona ona böyle diyorlardı. Adam daima sakin ve soğukkanlıydı, daima becerikliydi. Nick, The Slide'da tutuklandığı zaman her ikisini de skandaldan korumuş ve ticari işlerinin büyümesi sırasında da tüzük ve yönetmeliklerle dolu mayın tarlalarından geçerken onlara rehberlik etmişti.

Teddy kelimenin tam anlamıyla bir danışmandı, sağlam bir kayaydı. Asla duygusal veya ağlamaklı olmazdı ve şu anda Nick'in buna ihtiyacı vardı. Dayanıklı ve duygusallıktan uzak, şaka yapabileceği birine ihtiyacı vardı, çünkü ölümü de hayatı karşıladığı şekilde, ciddiyetsiz bir kayıtsızlıkla karşılamaya kararlıydı.

"*Rahat ol*, diyecektim. Sana temin ederim ki, evliliğiniz yasal olduğu sürece –ki sizinki öyle– baban mirasını talep edemez. Siz bir mahkemede ve sonra da tekrar Trinity Kilisesi'nde evlendiniz..."

Nick başıyla onayladı. Adliyedeki evliliklerinden birkaç ay sonra, Fiona'nın boşanmayı gerçekten istemediğinden emin olunca, babasının evliliklerinin meşruiyetini asla sorgulayamaması için, Anglikan inançlarına –kendi ailesinin inancına– göre de bir nikâh kıyılmasında ısrar etmişti.

"Her iki törenin de belgeleri usulüne uygun şekilde kayıt altına alınıp dosyalandı. Her şey yolunda. Babanın evlendiğini bilmediğinden emin misin?"

"Bildiğini hayal edemiyorum. Eğer bilseydi bugüne kadar çoktan sorun çıkarmış olurdu, *bundan eminim. Benimle alakalı* bir şey bildiğini hiç sanmıyorum."

"Seninle hiç iletişim kurmuyor mu?"

"Hayır."

"Ama kesinlikle senin hakkında bilgi edinmiştir. Belki başka kişiler aracılığıyla?"

"Babam benden nefret ediyor, Teddy."

"Üzgünüm. Kanlı bıçaklı olduğunuzu bilmiyordum."

Nick omzunu silkti. "Üzülme. İnsan kendi akrabalarını seçemiyor. Sadece arkadaşlarını seçebiliyorsun." Tüm bu konuşmalardan yorgun düşerek, arkasındaki minderlere yaslandı ve Teddy notlarını düzenlerken birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında, Fiona'nın portresine baktı ve, "Teddy, senden bir dost olarak benim için bir şey daha yapmanı isteyeceğim," dedi.

Teddy gözlüklerinin üzerinden Nick'e baktı. "Her ne istersen, bunu biliyorsun."

"Fiona'yla ilgilen," dedi Nick, konuşmasındaki akıcılık gitmiş,

gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Onunla ilgilenecek insanlara ihtiyacı var biliyorsun. Yokmuş gibi görünebilir, ama var. Sağa sola koşturuyor, doğru dürüst yemiyor, çok fazla çalışıyor ve..." Sesi çatladı. Sözlerini bitiremedi. Fısıltı halinde kendine küfretti, sakin ve soğukkanlı arkadaşının önünde hüzünlü ve duygusal görünmek istemiyordu.

Teddy ona toparlanması için bir dakika verdi, sonra, "Bu konuda endişelenmen gerekmediğini biliyorsun," dedi. "Ben onunla ilgileneceğim. Ve Seamie, Michael, Mary ve Alec de, Maddie'yle Nate de, Stuart ve Peter da öyle yapacak. Onu seven herkes öyle yapacak."

"Onun tekrar evlenmesini istiyorum. Hâlâ çok genç. Çocukları, doğru dürüst bir ailesi olabilir. En çok istediğim ve vasiyetnameye koyamayacağım tek şey bu. Senin ona çöpçatanlık yapmanı istiyorum."

"Bu firmamızın uzmanlık alanlarından biri değil, ama deneyeceğim," dedi Teddy, şakacı olmaya çalışarak. "Aklında kimler var?"

"Gerçekten, kim var ki? İşte problem de bu. Fiona bu şehirdeki çoğu erkekten daha zengin ve hepsinden daha akıllı."

Teddy güldü ve Nick de öyle yaptı. Ama zorlukla. Artık bitkin düşmüştü, o yüzden Teddy'ye veda etti ve yatağa dönmesine yardım etmesi için Foster'a zil çaldı. Koridorda uşağın ayak seslerini duyduklarında, tekrar arkadaşına ve danışmanına, Sarsılmaz Teddy'sine son bir kez, "Ona göz kulak ol," dedi. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedi Teddy, beceriksizce gözlerini kollarıyla silerek.

Bölüm Altmış Üç

Joe bir avuç taze kabuklu bezelye aldı ve inceledi. Düzgün, kusursuz, mükemmel, minicik yeşil mücevherlerdi. Burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti. Çok güzel kokuyorlardı -zengin

Kentish toprağı, bahar. Birkaç tanesini çiğnedi. Leziz bir şekilde körpeydiler.

Covent Garden'da faaliyet gösteren Bristow's, zengin ve talepkâr müşterilerinin arzularını karşılamak için dünyanın dört bir yanından yıl boyu en kaliteli meyve ve sebzeleri ithal ediyordu. Kış günü olgun, tatlı bir şeftalinin keyfini çıkarmak için Joe'nun ofisinden aşağıdaki depoya bir kâtip yollaması yetiyordu, ama dünyanın tüm lütfu elinin altında olmasına rağmen, güzel İngiliz toprağının ilkbahar ürünlerinden daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Ürünleri denemeye devam ederken, birdenbire kulağında bir ses duydu. "Eğer bütün malları yerseniz nasıl kâr etmeyi düşünüyorsunuz, mösyö?"

Joe, Connaught'un baş şefi olan arkadaşı ve müşterisi Olivier Reynaud'u görmekten memnun olmuştu. Adamın kocaman, pembe ve kalın parmaklı elini tuttu ve avucuna birkaç bezelye bıraktı, bunu yaparken de bezelyelerin ne kadar güzel, ne kadar da taze –ilk mahsul!–olduklarını ve ızgara somon balığının çevresinde süs olarak veya naneli-kremalı bir çorbanın içinde püre halinde ne kadar güzel görüneceklerini anlattı.

Olivier bezelyeleri dişledi, başını salladı ve altı kile bezelye, elli kilo taze patates, iki sandık kuşkonmaz, üç kasa ıspanak, iki düzine vanilya tohumu, dört sandık portakal ve her birinden üçer sandık olmak üzere mango, ananas ve muz siparişi verdi. "Seni sonunda ofisinden dışarı mı attılar?" diye sordu, Joe'nun sıvanmış gömlek kollarına ve daha şimdiden toprak bulaşmış yeleğine göz atarak.

"Ah, ben sadece yardımcı oluyorum," diye yanıtladı Joe. "Satış müdürü sabahın beşinde gelip bugün adamlarından ikisinin hasta olduğunu ve yardım için aşağıya kâtiplerden birini yollayıp yollayamayacağımı sordu. İçeride sadece bir kâtip vardı ve o da siparişleri yazmakla meşguldü, bu yüzden ben aşağı indim. Zavallı adamı fazla çalıştırmak istemedim."

"Yani tüm eğlenceye onun sahip olmasını istemedin demek istiyorsun."

Joe beyaz yalanı yakalanınca güldü. "Evet, o da var. İşte, bir bak şunlara." Küçük bir söğüt sepetten taşan uzun bir pamuk par-

çası çekti ve Olivier keyifle gülümsedi. Pamuğun içinde, beyaz çeltik yatağının içine dikkatle yerleştirilmiş kömür karası, taze yer mantarları vardı.

"İki gün önce Fransız toprağından çıkarılmış," dedi Joe gururla. "Baksana şuna... dokun dokun," diye ısrar etti, adama özellikle büyük bir numune vererek. "Sert, tombul ve lekesiz. Perigord'un sunabileceğinin en iyisi. Sana iki düzine ayırayım mı?"

"İki düzine mi? Delirdin mi sen? On iki! Benim bir bütçem var." Olivier mantarı burnuna götürdü, sonra yumuşak ve hülyalı bir ifadeyle inceledi. "Kokusu... tarif edilmez, değil mi? Tıpkı becerme kokusu gibi."

Joe başını iki yana salladı. "Sizi kurbağalar. Mutfakla yatak odasını ayrı tutamıyorsunuz, değil mi?"

"Ama neden ayrı tutalım ki? Her ikisi de hayatın gerçeği. Fakat ben şu... *boku*..." –Joe'ya bir sandığın üstünde bir tomar buruşuk kâğıdın içinde duran yarı bitmiş sosisli böreği işaret etti– "yiyen birisinin bunu bilmesini nasıl bekleyebilirim ki?"

"Böreğin nesi var ki?" diye sordu Joe. Olivier'yi kızdırmak hoşuna gidiyordu. "Sağlam bir İngiliz midesi için sağlam bir gıda!" Sosisli böreğe, balık ve patates kızartmasına, çocukluğunun çeşitli gıdalara belli bir zaafı olmasına rağmen, Joe'nun yemek zevki arkadaşınınki kadar inceydi.

"Peh! Siz İngilizlerde mide yok! Dil yok! Ben Londra'ya sadece yemek yapmak için değil, eğitim vermek için de geldim dostum. Sizin gibi inatçı Sakson katırlarına gerçek yemeği öğretmeye. Peki karşılığında ne alıyorum? Çok az pişmiş olduğu için filetolarımı geri gönderiyorlar. Benim dana beyinlerimi hiç kimse yemiyor. Her şeyin yanında şu lanet olası Worcestershire sosunu istiyorlar! Bir tabağın içine taş koyup versem aradaki farkı asla anlamazlar bile!"

"Soğan soslu taş pek fena olmayabilir," diye kabul etti Joe.

"Bu gece benim mutfağıma gel de sana gerçek yemeğin ne olduğunu göstereyim," diye atıldı Olivier, parmağıyla Joe'nun göğsünü dürterek. "Ve Tanrı aşkına yanında bir de kadın getir! Bir barbar gibi yiyip bir keşiş gibi yaşıyorsun. Bana şunlardan ver." Mantarları gösterdi.

"On iki mi demiştin?"

"Hayır! Hepsini!" diye bağırdı Olivier, şimdi köpürmüş bir halde. "Ne? Bu hazinenin görmezden gelinmesine izin mi vereyim yani? Veya daha da kötüsü, acemi bir İngiliz tarafından ziyan edilmesine!"

"Malların restorana teslim edilmesini ister misin, Olivier?"

"Mantarlar hariç hepsini gönder. Mantarları şimdi yanımda götüreceğim. Bu gece görüşürüz. Tam saat dokuzda!"

Öfkeli arkadaşı dışarı çıkarken Joe gülümsedi. Kendinden memnundu. Satış için işe aldığı genç adamlardan hiçbiri, bir araba yüküyle meyve ve sebzeye ilaveten bir sepet pahalı mantarın hepsini satıp bir de Londra'daki en iyi aşçıdan kişisel bir davet alamazdı. Fakat bu davete kimi götürecekti? Jimmy bugünlerde düğün planlarıyla meşguldü. Belki Cathy.

Bir greyfurt aldı ve kokladı. Ona göre, bu meyvenin kokusu çoğu pahalı Fransız parfümünden daha tatlıydı. Yük arabalarına siparişleri yüklemek için koşuşturan hamallarla, satış yapan satış elemanlarıyla, seçimlerini yapan en iyi restoranların, otellerin ve kulüplerin şefleriyle dolup taşan muazzam deposunu gözden geçirmek için döndü ve içinin gururla dolduğunu hissetti. Sonra saatine baktı –şu anda saat yediydi– ve bir suçluluk dürtüsü hissetti. Burada, depoda olmaması gerekiyordu. Üst katta dağ gibi evrak işlerini yapması gerekiyordu. Bunu yapmayı istemişti de. Hatta erkenden başlamak için işe erken gelmişti, ama satış müdürü yukarı gelip de yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyince buna direnmesi mümkün olmamıştı. Satışa gitmek zorundaydı, sadece bir süre için. Sadece bir saat kalacağına kendisine söz vermişti ve daha şimdiden iki saat olmuştu. Ama buradan nasıl ayrılacaktı? Artık hiç satışla ilgilenmiyordu; daima muhasebecilerle sayıları gözden geçiriyor veya mimarlar ve inşaatçılarla yeni dükkân planları üzerinde tartışıyordu. Depoyu özlemişti. Hiçbir şey onu satış yapmak kadar heyecanlandırmıyordu.

"İşte orada!" diye bağırdığını duydu birisinin. Yakalanmıştı.

Greyfurt hâlâ elinde, arkasına döndü ve kendisinden sonra şirketin ikinci adamı olan kardeşi Jimmy'ye ve en büyük dükkânında, Montague's'un Chelsea şubesinde onun için çalışan güzel, sarışın kız kardeşi Cathy'ye gülümsedi.

"Bunu yapması için adamlara para ödüyoruz biliyorsun," dedi Jimmy.

"El alışkanlığı," dedi Joe savunurcasına.

"Ona bir seyyar araba satın almalıyız, Jimmy. Sonra da elma ve portakal satması için onu tekrar ait olduğu yere, High Caddesi'ne postalamalıyız," diye takıldı Cathy. "Eğer kendini ikna etmeyi başarıp o greyfurdu elinden bırakmayı başarırsan, belki beni yöneticiliğini yapacağım yeni dükkânı görmeye götürebilirsin. Bir saat önce orada buluşmamız gerekiyordu."

"Lanet olsun! Tamamen unuttum! Üzgünüm hayatım. Ceketimi alayım, hemen gidelim."

Jimmy ve Cathy yukarı yönelirken Joe meyveyi sandığına geri yerleştirdi. Onların peşinden giderken, heyecanla Knightsbridge'deki dükkânı tartıştıklarını duydu. Üç kardeşin hepsinin Montague's'un amiral gemisi olacak yeni dükkân için büyük umutları vardı. Orayı Cathy yönetecekti. Akıllı bir kızdı –şimdi tam on sekizindeydi– süratli, açık sözlü ve biraz da küstahtı. Bazen ele avuca sığmaz olabiliyordu, ama o Joe'nun kardeşiydi ve yeni amiral gemisini emanet edebileceği tek insandı. Yirmi altı yaşında ve tepeden tırnağa bir zerzevatçı olan Jimmy, mağazanın Londra'nın en kaliteli, en egzotik ürünlerini bulmak için başvurulacak ilk adres olarak sivrilmesini istiyordu. Tüm diğer mallar elbette bulunacaktı, ama Londralıların daha önce hiç görmedikleri ürünler de olacaktı: Amerika'dan yabanmersini, bamya ve balkabağı; Çin'den devasa bektaşiüzümleri, liçi meyvesi ve kumkuatlar; tropik bölgelerden guavalar, papayalar ve yıldız meyveleri; Meksika'dan acı biberler ve dev karpuzlar; Hindistan'dan demirhindiler ve hindistancevizleri. Joe ise buranın dünyadaki dükkânların en iyisi, en moderni, en geniş kapsamlısı olmasını istiyordu – ihtirasının doruk noktası olmasını.

"... ama marul, hindiba ve ıspanak hassas gıdalar," dediğini duydu kız kardeşinin. "Eğer hava fazla sıcak olursa, pörsüyüp solarlar; çok soğuk olursa, bu sefer de hemen kararırlar. Onları nasıl uygun şekilde saklayabilirsin ki? Senin tariflerine göre, yeterince yerin olmayacak." "Beni bir dinler misin sen? Ağzımı açtırmıyorsun! Bir sisleme sistemi kurdurttuk. Joe'nun fikriydi. Tüm hassas ürünleri taze tutuyor. Dalından yeni koparmışsın gibi."

"Sisleme sistemi mi?" diye tekrarladı Cathy, kardeşini dürterek. "Beni kandırıyorsun!"

"Yemin ederim, Cat."

"Vay canına, gerçekten mi Jimmy?" diye sordu Cathy, artık şüphesinin yerini heyecan almıştı. "Harrods'dakiler biliyor mu? Duyunca küplere binecekler!"

"Hiç kimse bilmiyor ve sen de kimseye söyleyemezsin. Bu, Harrods'ın..."

"Bu, Harrods'ın eski püskü küçük bir yer gibi görünmesini sağlayacak," dedi Joe, hızla yanlarından geçip giderken her ikisinin de kulaklarını bükerek. "Gelin de planları görün!"

Ofisinde kocaman meşe bir masanın üzerine yayılmış yeni amiral gemisinin planları duruyordu. Joe ve Jimmy planı Cathy'ye izah ettiler. İlk kat açık olacak, tavanı büyük sütunlar destekleyecekti. Tüm taze erzakları ve ürünleri alacaktı. Arkada çiçek dükkânının yanı sıra kaliteli çikolata ve şekerlemelerin, kahve ve çay tezgâhlarının, bir tütün tezgâhının ve bir nadide şarap bölümünün bulunacağı ikinci kata çıkan geniş mermer bir merdiven vardı. Üçüncü katta, alışverişe gelenlerin hafif bir şeyler atıştırabilecekleri veya bir ikindi çayı içebilecekleri bir restoran bulunuyordu.

"Ah, Joe, bu harika!" diye bağırdı Cathy. "Dekoru nasıl olacak? Renkleri ne?"

"Eh, çok çarpıcı olacak. Bu kadarını söyleyebilirim. Londra böyle bir şey görmemiş olacak."

"Maud?" diye sordu Cathy.

"Hımm... tamamen değil."

"Joe, ne yaptın?"

"Zemin kat duvarlarının her biri için dört mevsimi temsil eden duvar resimleri aldım. Kocaman harika resimler! Maud kabul etti. Onların harikulade resimler olduğunu düşünüyor. Mekâna çok farklı bir görünüm veriyorlar. Lüks ve ayrıcalığı çağrıştırıyorlar."

"Ama Joe orası büyük bir mağaza olacak alt tarafı, bir müze değil."

Joe ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum... sadece

görünceye kadar bir şey söyleme, Cathy. Çok çarpıcı ve beklenmedik şeyler, bizi rekabetten ayrı tutmakta çok işe yarayacaklar."

"Ya beyaza ne dersiniz? Duvarlarda beyaz fayansların nesi var?" diye sordu Cathy.

"Onlar felaket oluyor. Mekân mezbahaya dönerdi."

"Ya yerler?"

"Hepsi fayans. Beyaz değil gerçi, mavi ve yeşil. Aralarda gizli su tahliye kanalları var. Yanında çalışacak kızlara yerleri yıkatıp pisliği kanallardan akıtabilirsin. Suyuyla sabunuyla, tam istediğin gibi," dedi Joe. Cathy rahatlamış görünüyordu. Temizlik için kılı kırk yarardı ve lekeli pencereler veya kirli zeminler için insanları hemen oracıkta işten atmasıyla tanınıyordu.

"Peki ikinci kat? Ve restoran?" diye sordu Cathy.

"Tavus kuşları," dedi Jimmy.

"Tavus kuşları mı! Her tarafa pisleyecekler mi? Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Gerçek kuşlar değil, sadece resimleri," dedi Jimmy alelacele.

Cathy gözlerini Jimmy'den Joe'ya çevirdi. "Sanırım orayı görmek için sabırsızlanıyorum. Bitti mi?"

"Hemen hemen," dedi Joe. "Maud seyahatinden önce her şeyi yoluna sokmak için gecesini gündüzüne katmış çalışıyor. Gelecek ay Çin'e gidiyor."

"Biliyorum. Geçen hafta badanacılara bağırmak için Chelsea'deki dükkâna uğradı. Pencerenin kenarını yanlış renge boyamışlar." Bir kalem alıp sigara gibi tuttu. "Patlıcan rengi, hayatım," dedi dramatik bir sesle. "Ben onlara patlıcan dedim, ama onlar bana kahrolası parlak bir mor verdiler!" Elinin tersiyle alnına dokundu ve bayılma numarasıyla yere yığıldı.

"Kalk ayağa, seni aptal kız. O öyle biri değil," dedi Joe.

"Öyle! Saçlarını bir görmeliydin! Kesmiş saçlarını!"

"Saçlarını gördüm. Hazır mıyız?"

"Bir tek saçlarını mı gördün acaba?" diye sordu Cathy, yerden arsız bir şekilde gülümseyerek.

Joe kız kardeşine bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

Cathy omzunu silkti. "Sadece merak ettim," dedi hoplayarak kalkarken. "Maud Çin'e gitmek için sabırsızlandığını söyledi.

Anladığım kadarıyla, mavi gözlü bir şeytanı başından atmak istiyormuş. Ama isim vermedi. Bu adamın kim olduğunu biliyor olabilir misin acaba?" Dosdoğru Joe'ya bakıyordu.

"Nereden bileyim," dedi Joe kaba bir şekilde, ceketine uzanarak. "Hadi gel, gidelim."

"İyi! Sevindim," dedi Cathy, kravatını düzeltmek için ağabeyini durdurarak. "Çünkü senin için aklımda başka birisi var. Jimmy'nin düğününe gelecek. Stepney'li güzel bir kız..."

Joe kız kardeşini çenesinden tuttu. "Kes. Hemen şimdi," dedi sertçe. "Ben bir eş aramıyorum. Ben işimle evliyim ve böylesi hoşuma gidiyor, tamam mı?"

"Tamam tamam," dedi Cathy, onun elini itip uzaklaştırarak. "Susacağım."

"Bundan şüpheliyim," dedi Jimmy.

"Sadece *şimdilik*. Hadi, çabuk olun. Dükkânı görmek istiyorum. Vakit nakittir ve siz ikiniz ikisini de boşa harcıyorsunuz." Joe'nun ofisinden uzun adımlarla çıkarken birdenbire Bow Bells'in ilk dizelerini söylemeye başlamıştı Cathy.

Joe, Jimmy'ye baktı. Jimmy de Joe'ya baktı ve omzunu silkti. "Onu amiral gemisinin başına getirmek senin fikrindi," dedi. "İyi şanslar, koca oğlan."

Bölüm Altmış Dört

Nick yatağına uzanmış pencereden içeri süzülen ay ışığını seyrediyordu. Tedirgindi, uyuyamamıştı, göğsünde on ton ağırlık varmış gibi geliyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Havayı içine çekmek ve sonra tekrar dışarı bırakmak zor bir işti. Bu onu son derece yoruyordu.

Döndü ve yastıklarına yaslanarak doğruldu, zorlanan ciğerlerinin üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyordu. İşe yaramadı. Bunun yerine, göğsüne saplanan felç edici bir acı koluna vurup uyuşmasına neden oldu.

Nick ölmekte olduğunu biliyordu ve korkuyordu.

En çok sevdiği her şey burada, bu dünyadaydı – Fiona, ailesi, arkadaşları. Resimler ve müzik. Soğuk şampanya. Beyaz güller. Eğer gerçekten varsa, öbür dünyada insanı kim bilir neler bekliyordu. Onu kesinlikle onaylamayacak sert bir Tanrı. Giotto'nun resmettiklerine benzer iç karartıcı melekler. Dindar azizler. Bulutların üzerinde süzülen bir sürü mutaassıp yaşlı moruk. Orası ona göre bir yer değildi ve oraya gitmek istemiyordu.

Göğsüne bir sancı daha girdi. Usulca inledi. Hastalık ona işkence ediyordu. Kurtulmak istiyordu, ama yine de bırakıp gitmeye korkuyordu. İçine hava çekmek, göğsündeki ağrıya katlanmak, yaşamının hassas közlerini yanık tutmak için mücadele etti.

Ağrının şiddeti az da olsa zayıflarken, gözlerinin önünde teselli edici bir görüntü belirdi – eski sevgilisinin yüzü. Henri'yi görmek onu yatıştırmıştı. Öldükten sonra artık her nereye gidecekse, belki de Henri orada kendisini bekliyor olacaktı. Belki de hayal ettiği kadar kötü olmayacaktı. Belki de harika bir yerdi orası. Belki de Leonardo'yla karşılaşıp Mona Lisa'nın kim olduğunu sorabileceği güneşli bir İtalyan villasıydı. Michelangelo'yla bir şişe şarabı paylaşacağı ve o muhteşem Davud'un kim olduğunu öğreneceği bir yer. Veya belki de Paris'ti orası, Vincent'la Seine kıyısında bir kafede akşam yemeği yiyecekler ve bir değişiklik olarak cennetteki herkes resimlerini satın aldığı için Vincent neşeli ve iyi beslenmiş olacaktı. Daima haziran ayının yaşandığı, havanın daima sıcak olduğu, daima güller açan bir yer. Henri'yle mutluluk içinde yaşayabileceği bir yer.

Şimdi tekrar yastıklarına dayanmıştı, kendini daha huzurlu hissediyor ve daha az korkuyordu. Fakat o sırada başka bir can sıkıcı düşünceyle rahatsız oldu. Eğer şimdi Henri ile olmak için giderse, Fiona'ya ne olacaktı?

Başını çevirdi ve ona baktı. Fiona, Foster'a yatağın yanına çektirdiği büyük koltukta, kucağında açık bir kitapla uyuyordu. Nick'in son birkaç gecedir onu gece yarısı civarında kendi yatağına yollaması mümkün olmuştu, ama bu gece Fiona onu yalnız bırakmayı reddetmişti. Nick bir uyuyup bir uyanırken o direnip oturmuş, ama sonunda yorgunluktan uykuya yenik düşmüştü.

Kararlı çenesi, dolgun dudakları ve dürüst mavi gözleriyle bu yüzü ne kadar da seviyordu Nick. Fiona konu işi olunca son derece sert ve otoriter olabiliyordu, ama sevdiği kişilere karşı nazik ve cömertti, tüm varlığıyla kendini onlara adardı. Nick'e çok büyük bir mutluluk vermişti. Hayatın getirdiği sürprizleri düşününce Nick gülümsedi. Babası tarafından sürgün edilerek Londra'dan ayrıldığı zaman yalnızdı, hiç arkadaşı yoktu, kendisine bakacak hiç kimsesi yoktu. Ve sonra Fiona'yı bulmuştu. Southampton'da tren peronunda kendi eşyalarını toparlarken Fiona'nın nasıl göründüğünü hatırladı – endişeli bir yüz, eski püskü elbiseler ve ağır bir şive! O zamanlar Doğu Londra şivesiyle konuşan bu kızla evleneceğini, onunla New York'ta bir konakta yaşayacağını, mutlu olacağını ve seveceğini asla düşünemezdi.

Fiona için çok fazla şey istiyordu: Başarı ve güvenlik, fakat en çok kalbini tamamen verebileceği birisini bulmasını istiyordu. Onun kim olduğunu anlayan ve onu asla değiştirmeye çalışmayacak birisini, Londra'da âşık olduğu delikanlı gibi birisini. O aptal delikanlı Fiona'yı kaybettiği zaman bir mücevher kaybetmişti.

Fakat Fiona birini bulur mu acaba? diye endişeyle düşündü Nick.

Ve sonra tekrar Henri'yi gördü. Henri ondan uzaklaşıyor, lavanta tarlaları arasında taştan güzel bir eve doğru gidiyordu. Üzerinde eski mavi bir iş önlüğü vardı; elleri boya içindeydi. Dönerek el salladı, onu çağırıyordu, birdenbire Nick tatlı yaz havasının kokusunu almaya, yüzünde güneş ışıklarını hissetmeye başladı. Arles... Henri'nin gittiği yer orasıydı. Fransa'nın güneyindeki kendi evleri. Tabii ya! Henri daima yaşamaları gereken yerin orası olduğunu söylemez miydi?

"Yapamam," diye fısıldadı gözyaşlarıyla. "Fiona'yı terk edemem."

Odasının ay ışığıyla yıkanan karanlığında, sanki uzaktan gelen bir sesi dinliyormuş gibi kafasını yana eğdi. Başını salladı, sonra uyumakta olan Fiona'ya döndü.

"İyi olacaksın, Fee," diye fısıldadı. "Olacağını biliyorum."

Fiona sıçrayarak uyandı. "Neyin var, Nick? İyi misin? Dr. Eckhardt'a ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

Fiona, Nick'e uykulu uykulu gözlerini kırpıştırarak baktı. "Peki ne öyleyse?"

"Sadece sana seni sevdiğimi söylemek istedim."

Fiona rahatlayarak gülümsedi. "Ah, Nicholas, ben de seni seviyorum," dedi onun yanağını okşayarak. "Hadi uyu artık. Uyuman gerekiyor."

"Peki," dedi Nick, uyuyamayacağını biliyordu, ama yine de onu mutlu etmek için gözlerini kapadı.

Fiona tekrar koltuğuna yerleşerek kitabını eline aldı. Birkaç dakika içinde, yeniden uykuya dalmıştı.

Nick artık kendisini gece havası gibi hafif ve ince hissediyordu. Kendisini havanın ta kendisiymiş, gecenin ta kendisiymiş, pencerenin dışındaki tüm yeşil canlıların ta kendisiymiş gibi hissettiği tuhaf bir hayal gördü. Kalbindeki zayıf ve şişmiş atardamar patlayıp göğsünü kanla doldururken, ıstırap veren son bir sancı hissetti. Hızlı hızlı sığ nefesler alırken gözlerini kapadı. Acı yatıştı. Dudaklarında bir tebessüm dans etti.

Birkaç saniye geçtikten sonra Nicholas Soames usulca göğüs geçirdi. Büyük ve cömert kalbi tekledi ve durdu.

Bölüm Altmış Beş

Trinity Kilisesi'nin Broadway ile 155. Cadde'nin kesişimindeki mezarlığının yemyeşil asude topraklarında Peder Walter Robbins, Nick'in bedenini toprağa, ruhunu Tanrı'ya emanet etti.

Fiona mezarın yanında da tıpkı kilisede durduğu gibi, gözlerini ileriye dikmiş, bomboş bir ifadeyle ve dini törenden tamamen kopuk bir şekilde duruyordu. Rahibin sözleri gevezelikten, dua kitabı ve haçı birer sahne donanımından ibaretti. Nick ölmüştü ve söyleyeceği hiçbir şey ona teselli veremezdi.

"... kardeşimiz Nicholas artık cennette, İbrahim'in koynunda dinleniyor. Ebedi yaşam vaadiyle Kurtarıcımız İsa Mesih'e katıldı..."

Fiona adamın kendini beğenmiş güvenine sahip olmayı diledi. Nick'in nerede olduğunu nereden biliyordu? Onun bu bilgiç ve otoriter tavrına, etraftaki yaslı kişilerin de bütün o görgülü ve edepli davranışlarına son vermek istiyordu. Hepsi cenaze merasimine uygun kıyafetler içindeki insanlara göz gezdirdi. Siyah elbiseler ve takımlar; siyah oğlak derisi eldivenler; yaka iğneleri ve broşlar. Şurada bir burun çekişi, burada bir hıçkırık – ama çabucak bastırılan bir hıçkırık. Nemli gözlere bastırılan zarif mendiller. Yüksek sesli veya yakışık almayan gösterilere yer yoktu.

Fiona hem yüksek sesle hem de yakışıksız davranmak istiyordu; ulumak istiyordu. Nick'in tabutunun kapağını açmak, onu dışarı çıkarmak, duayı sessizce dinleyen cenaze levazımatçısı onu ıslak toprağa gömmeden önce son bir kez gökyüzünü, bulutları ve yeni yeşermiş yaprakları görmesine imkân vermek istiyordu. Ona sımsıkı sarılmak, yanağından öpmek ve kendisini ne kadar mutlu ettiği hakkında bir fikri olup olmadığını sormak, onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Göklere ıstırabını haykırmak ve bir hayvan gibi acı acı bağırarak ağlamak istiyordu, ama yapamadı.

Bu, Whitechapel'daki bir fakir cenazesi değil, New York'ta bir sosyete cenazesiydi ve tüm sosyete katılmıştı. Müzeden insanlar. Nick'in temsilcisi olduğu ressamlar. Çay ticaretindeki kendi meslektaşları ve müşterileri. Çalışanlarından çoğu. Seamie. Michael Amcası ve Mary Yengesi. Şimdi büyümüş ve bir bankacı olmuş olan Ian. On yaşındaki Nell. Altı yaşındaki ikizler Sean ve Pat, Mary'nin kucağına sokulmuş bebek Jenny. Ve yetmiş beşinde hâlâ hayat dolu olan Alec. Fiona onların hepsinin önünde kendisini kontrol altında tutmak, duygularını sıkı bir şekilde denetlemek zorunda olduğunu biliyordu. Yumrukları iki yanında sıkılmış, ıstırabı ve öfkesiyle yapayalnız, mükemmel bir şekilde kıpırdamadan duruyor, sadece rahibin susmasını diliyordu. O budalaca beyanatlarını kesmesini, kitabını çarparak kapamasını ve Nick'in nerede olduğuna dair en ufak bir şey bilmediğini itiraf etmesini istiyordu. Ve hazır eli değmişken, Tanrı'nın genel yetersizlik düzeyini tamamen kabul edilemez bulduğunu onun da onaylamasını istiyordu.

Fiona uzun zaman önce ailesini ve neredeyse hayatını kaybettikten sonra, Tanrı'nın, bulunması gereken bulunmayan bir ev sahibinden farksız olduğuna karar vermişti. Dikkatsiz, ilgisiz, başka yerlerde meşguliyetleri olan bir ev sahibi olduğuna. O zamandan bu yana, vardığı sonucu yeniden değerlendirmesini gerektirecek hiçbir şey olmamıştı. Katillerin sağlıklı olmalarına izin verirken, annesiyle babasının zalimce ölmelerine izin veren yüce bir varlığa inanmak zor geliyordu. Zor bir soruyla karşılaştıklarında afallayan rahiplerin ve vaizlerin, "Tanrı gizemli bir şekilde faaliyet gösterir," diyerek yanıt verdiklerini sık sık duymuştu. Sanki bu her şeyi açıklayabilirmiş gibi. Ama açıklamıyordu. Hatta Tanrı'nın ucuz bir sihirbaz gibi görünmesine neden oluyordu. El çabukluğu yapan biri gibi, bir hileci gibi.

"... Tanrı'nın kederimize dayanacak gücü vereceğinden hiçbir zaman şüphe etmeyin," diye devam etti papaz.

Fiona ona yakından baktı. Bir erkek çocuğundan biraz daha büyüktü. Sarışın, pembe yanaklı, tombul. Belki de yirmi iki yaşındaydı. Muhtemelen ilahiyat okulundan yeni çıkmıştı. Kuşkusuz annesinin göz bebeğiydi. Kıyafeti yeni ve mükemmel bir kalitedeydi. Çocuğun ayaklarına baktı Fiona. *Aileden zengin*, diye düşündü. Bu el yapımı ayakkabı, genç bir rahibin maaşıyla alınamazdı. Çocuk hâlâ parlak olan kalın bir altın alyans takmıştı. Yeni evliydi. Belki de bebeği yoldaydı.

Sen bana ıstırapla alakalı ne söyleyebilirsin ki, muhterem rahip? diye düşündü, delikanlının merhametli ama ciddi yüzünü araştırarak. Bu ifadeyi çok iyi tanırdı ve dayanılmaza dayanılamadığını biliyordu. Bu konuda umut edilebilecek en iyi şey, ayakta kalabilmekti.

Nick'in tabutunun toprağa indirilmesini izledi. Rahip üzerine toprak serpti, orada bulunan herkese tozdan başka bir şey olmadıklarını ve sonunda toza döneceklerini hatırlattı. Ve sonra her şey bitti. İnsanlar mezarın başından ayrılmaya başladılar. Fiona kıpırdamadı. Şimdi Michael'larda akşam yemeği olacaktı. Bunun üstesinden nasıl gelecekti? Omuzlarının etrafında kuvvetli bir kol hissetti. Seamie'ydi. Ablasını başının tepesinden öptü. Şimdi bunu yapabiliyordu. On beşinde olmasına rağmen, daha şimdi-

den Fiona'dan iki santim daha uzundu ve ağabeyi Charlie'ye çok benziyordu. Charlie'nin o yaşlardaki halinden daha uzun boyluydu ama o kadar kaslı değildi; çalımlı bir Doğu Londra delikanlısı değil, tam bir Amerikan centilmeniydi; ama muzır yeşil gözleri ve gülmeye hazır haliyle, iyi kalbi ve erkeksi hareketleriyle tamamen ağabeyine benziyordu.

Charlie şimdi yirmi altısında olacaktı, diye düşündü Fiona. *Yetişkin bir erkek.* Özel okuldaki eğitimi, yazları çıktığı doğa yürüyüşü gezileri, kışları çıktığı kayak gezileri ve hayatta sahip olduğu başka pek çok ayrıcalığı ve olanaklarıyla Seamie'nin kendi yaşamıyla ne yapacağını merak ettiği gibi, eğer yaşamasına izin verilseydi Charlie'nin de sert Londra yaşamıyla ne yapacağını merak etti.

Yıllar boyunca, Seamie'nin mezun olduktan sonra şehre geri dönerek evini ve işini paylaşacağına dair umut beslemişti. Ama Seamie büyüdükçe, bundan kuşkuları olmaya başlamıştı. Çocuk açık hava için yaşıyordu. Okul tatillerini doğa yürüyüşleriyle ve Catskills ile Adirondacks'da kano sporuyla geçiriyor, Rockies ve Grand Canyon'u keşfetmek için yanıp tutuşuyordu. Onu hiçbir şey bir bitkiyi, böceği veya hayvanı keşfetmekten daha çok heyecanlandıramıyordu. Notları da tutkularını yansıtıyordu – doğa bilimleri, matematik, coğrafya ve tarihte sınıfının en önündeydi. İngilizce, Latince ve Fransızcada ise en sonunda.

"Bu çocukta Çingene ruhu var," diyordu Michael sık sık. "Annenle tanışmadan önce baban da böyleydi. Onu kesinlikle yola getirip de çay sattıramazsın. O bilinmeyen yerlere gidecek."

Fiona amcasının haklı olduğunu biliyordu. Seamie dünyayı dolaşacaktı. Nick'in mirasına ek olarak kendisinin onun için açtırdığı gelir fonu bunu yapmasını sağlayacaktı. Ablasına Kahire veya Kalküta'dan yazacak ve maceraları arasında New York'a uğrayacak, fakat çay ticaretinde çalışmayacak veya Beşinci Cadde'de yaşamayacaktı. O kocaman ve güzel evde tek başına yaşlanacaktı Fiona.

"Hadi, Fee," diye fısıldadı Seamie, onu sıkarak. "Gitme zamanı geldi."

Fiona başını Seamie'nin omzuna dayayarak kardeşinin kendisini yönlendirmesine izin verdi. Seamie iki gün önce okulundan,

Groton'dan cenaze için gelmişti ve Fiona bundan memnundu. Onun varlığı kendisini başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde teselli ediyordu. En kötü zamanlardan birlikte geçmişler, bir okyanus aşmışlar, yeni bir hayata başlamışlardı ve bağları çok derindi. Fiona gelecek günlerde ona ne kadar ihtiyaç duyacağını biliyordu. Zor olan kısım, ölümün draması sona erdikten, tüm cenaze karmaşası bittikten sonra başlayacaktı. Istırabınızla tek başınıza kalakaldığınız zaman. Seamie, en moralsiz zamanlarında ona tam olarak ne söylemesi gerektiğini daima bilir, ablasının kendi elinin sıcaklığına ne zaman ihtiyaç duyduğunu daima hissederdi.

Teddy Sissons ve karısı, Fiona'nın yanına gelerek ona bir şeye ihtiyacı olması halinde mutlaka kendilerini aramasını söylediler. Onları farklı şekillerde ama hep aynı minvalde sözler söyleyen kişiler izledi. İyi, nazik insanlar. İyi niyetli, onu seven ve onun da sevdiği insanlar. Oysa şu anda onları görmeye dayanamıyordu. İsteksizce başını sallıyor, onlara teşekkür ediyor, gülümsemeye çalışıyordu. En sonunda herkes arabalarına yönelip de uzaklaşmaya başlayınca rahatladı.

"Bu gece bizimle kalıyorsun, Fiona. Sen ve Seamie," dedi Michael arkasından. Fiona arkasına döndü. Ailesi toparlanmış, gitmeye hazırdı.

Başını iki yana salladı. "Yapamam, Michael Amca, ben..."

"Tartışma, Fiona," dedi Mary. "Bu kazanamayacağın bir savaş. Bol bol odamız var, o kocaman evde yapayalnız dolanıp durmana izin veremem."

Fiona gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim," dedi yengesine sarılarak.

"Beyaz bir gül dikeceğim, tam mezar taşına bir sarmaşık. Bu hoşuna giderdi, Nick'in," dedi Alec. Çenesi titriyordu. Başını çevirerek gözlerini sildi. "En iyisi gidip kazıcılara oraya çimen koymamalarını söyleyeyim," diyerek mezara doğru yürümeye başladı.

"Seamie, Ian, onunla beraber gider misiniz?" diye sordu Mary. "Eskisi kadar iyi göremiyor. Mezarın içine düşecek diye korkuyorum.

Ian peşinde Seamie'yle büyükbabasının peşinden seyirtti. Mary diğer çocuklarıyla birlikte aile arabasına yöneldi. Michael ona birazdan geleceğini söyledi.

"Nasıl gidiyor, kızım?" diye sordu Fiona'ya yalnız kaldıklarında.

"Ben iyiyim," dedi Fiona. "Gerçekten."

Amcasına baktı ve kendisine inanmadığını gördü. "Onu özlüyorum, Michael Amca. Onu çok özlüyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Hepimiz özlüyoruz." Amcası Fiona'nın elini beceriksizce kendi eline aldı. "Her şey yoluna girecek, Fiona, göreceksin. Giden sadece bedeni. Sadece beden. Toprağa girmeyen bir parça her zaman vardır, ebediyen senin içinde kalacak bir parça."

Fiona amcasının yanağını öptü. Nazik sözlerine minnettardı ve onlara inanabilmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Ama Nick'i içinde hissedemiyordu. Tüm hissettiği engin, acı veren bir boşluktu.

"Gitme zamanımız geldi," dedi Michael. "Bizim arabamızla gelmek ister misin?"

"Hayır, kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Yalnız gideceğim. Seamie'yi siz alır mısınız?"

Michael alacaklarını söyledi ve Fiona kendi arabasına doğru yürüdü, sadece kısa bir süre bile olsa, tek başına kalmak için sabırsızlanıyordu. Arabaya yaklaştığında, uzun boylu, pahalı kıyafetler giymiş, arabanın yanında duran bir adam gördü, sırtı kendisine dönüktü. Fiona'nın ayak seslerini duyunca döndü ve şapkasını çıkardı. Saçları ağarmıştı, fakat hâlâ yakışıklı, hâlâ zarifti.

"Will," dedi Fiona tereddütle. Will'in elini tutmayacağından korkarak ona elini uzatmadı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. On yıl önce ayrıldıklarından bu yana birbirleriyle anlamlı olabilecek herhangi bir şey konuşmamışlardı.

"Merhaba, Fiona," dedi Will. "Üzgünüm... ben istedim ki... şey... nasılsın?"

"Pek iyi sayılmaz," diye yanıtladı Fiona yere bakarak.

"Evet, iyi olmanı hayal bile edemiyorum. Ne aptalca bir soru oldu." Will birkaç saniye sessiz kaldı, sonra, "Nicholas'ın... öldüğünü duydum. Cenazeye gelmek istedim, ama beni cenazede

isteyip istemeyeceğini bilemedim. Onun yerine buraya geldim. Taziyelerimi sunmak için," dedi.

Fiona gözlerini kaldırdı. "Neden?"

Will hüzünle gülümsedi. "Çünkü onun senin için ne kadar önemli olduğunu ben herkesten daha iyi biliyorum."

Fiona bakışlarını tekrar indirdi. Vücudu bir hıçkırıkla sarsıldı. Sonra bir başkası. Will'in sözleri, açıkça dile getirmediği merhameti ona derinden dokunmuştu. Göğsündeki sıkı duygu düğümü gevşeyerek içindeki tüm acısını ve öfkesini serbest bıraktı.

Ağlamaya başladı. Will onu kollarına aldı ve ağlamasına izin verdi.

Bölüm Altmış Altı

Fiona dirseklerini masasına dayamış, ofisinde oturuyor, parmaklarını şakaklarına bastırarak masaj yapıp şiddetli baş ağrısını yok etmeye çalışıyordu. Önünde Stuart'tan bir notla birlikte, faaliyete yeni başlayan Hızlı Kupa'nın satış raporları duruyordu. Daha şimdiden dört kez okumaya çalışmış, ama üçüncü cümleden öteye geçememişti. Raporun altındaysa ilgisini bekleyen bir mektup ve fatura yığını vardı. Sekreteri onları bekliyordu. Eğer doğru düzgün çalışmaya başlamazsa, bütün bu işlerin altından asla kalkamayacağını biliyordu.

Açık bir pencereden giren ani mayıs rüzgârı kâğıtlarını hışırdatıp yüzünü okşadı. Fiona ürperdi. Bahar onunla dalga geçiyordu. Dışarıda, bitkiler yaşama merhaba diyordu. Laleler, frezyalar ve nergisler güneşe parlak yüzlerini gösteriyorlardı. Kızılcık, manolya ve kiraz ağaçları çiçeklere boğulmuştu. Ve çocuklar ardına kadar açılmış kollarıyla parkta zevkten çığlık çığlığa koşturarak, dünyanın yeniden hayat bulmasını kutluyorlardı.

Ama baharın güzelliği Fiona'nın kederli kalbini aydınlatmıyor, sadece daha fazla ağırlaştırıyordu. Omuzlarına düşen güneş ışığının sıcaklığıyla büzülüyor, kuşların mutlu cıvıltılarıyla irkili-

yordu. Baharın belirtileriyle her şeyin ve herkesin başı dönmüştü, ama ya kendisi? İçten içe ölmüş gibi hissediyordu kendini. Hiçbir şey ona sevinç vermiyordu – ne yeni bir çay salonunun açılışı, ne başarılı bir reklam kampanyası. Hatta sevgili çay güllerinin açması bile. Yapabildiği tek şey her sabah sürünerek işe gelmekti. Peter Hurst'e daha fazla Burton hissesi için dırdır edecek veya on kutu mu yoksa on bin kutu mu Hızlı Fincan sattıklarını öğrenecek enerjiyi zorlukla bulabiliyordu.

Duvar saati çaldı. Saat ikiydi. İnledi. Teddy Sissons, Nick'in vasiyetnamesini gözden geçirmek için her an gelebilirdi. Onun ziyaretini hiç de dört gözle beklemiyordu Fiona. Son zamanlarda yanında birisinin olmasına tahammül edemiyordu. İnsanlarla konuşmak bile onu geriyordu. İçini çekerek dikkatini Stuart'ın notuna çevirdi, biraz ilerleme kaydetmeye kararlıydı. İlk sayfanın yarısına gelmişti ki, kapının vurulmasıyla işi yarım kaldı.

"Fiona?" diye seslendi bir ses.

"Merhaba, Teddy," dedi Fiona zorla gülümseyerek. "Gel içeri. Sana bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Teddy evrak çantasını masanın üzerine koyarak. "Hemen başlamayı tercih ederim. Saat dörtte adliyede olmak zorundayım."

Fiona onun için yer açtı. Teddy çantasından bir deste kâğıt çıkardı ve oturdu. Kâğıtları masanın üzerine düzgün bir şekilde yayarak düzene sokarken gözlüğü burnundan aşağı kaymıştı. Fiona masanın karşısından uzandı ve onun gözlüğünü yukarı itti.

"Teşekkürler," dedi Teddy dalgın dalgın. Bakışlarını kaldırarak Fiona'ya baktı. "Nasılsın?"

"İyiyim. Daha iyi, çok daha iyi."

"Sen çok kötü bir yalancısın."

Fiona yorgun bir kahkaha attı. "Çok berbatım o zaman. Buna ne dersin?"

"En azından doğru. Pekâlâ... hadi bakalım." Teddy, Fiona'ya vasiyetnamenin bir kopyasını uzattı. "Çoğu rutin şeyler, ama senin talimatlarına gerek duyacağım birkaç şey var."

Nick'in parasal olmayan vasiyetlerinin detaylarını vererek çabuk çabuk vasiyetnamenin maddelerini okumaya başladı. Ayrın-

tılı teknik terimler için özür diledi, fakat Nick'in her şeyin kitabına uygun olmasında ısrar ettiğini açıkladı. Fiona takip edebilmek için elinden geleni yapıyordu, ama sözcükler gözlerinin önünde uçuşuyordu. Teddy, Nick'in çeşitli banka hesaplarına ve bunların nasıl dağıtılacağına geldiğinde, Fiona'nın baş ağrısı dayanılmaz hale gelmişti. Tam bir saniye daha dayanamayacağını düşünürken, Teddy belgelerin son sayfasını çevirdi.

"İşte bu kadar, Fiona," dedi. "Son bir şey hariç."

"Ne?" dedi Fiona ağrıdan yüzünü buruşturarak.

"Eminim biliyorsundur, Nick'in Londra'da Albion Bank'ta özel bir yatırım fonu vardı. İngiltere'den ayrılırken babası onun üzerine belli bir miktar para yatırmış, bu para da çeşitli hisse senetlerine yatırılarak değerlendirilmiş ve karşılığında da belli bir gelir getirmiş."

Fiona başını salladı.

"O fon da sana bırakıldı. Şu anda yaklaşık yedi yüz bin sterlin değerinde."

"Teddy, bu doğru olamaz. Üç milyon dolardan fazla bu!"

"Evet, biliyorum. Hatta bir zamanlar daha da fazlaymış. Çok daha fazla."

"Ama *nasıl*? Evlendiğimiz zaman hesap ancak yüz bin dolar değerindeydi."

"İlave hisse senetleri alınmış."

"Kim tarafından? Nick mi? O bir borsacının yakınından bile geçmezdi. Veya bir bankanın."

"Hayır, Lord Elgin tarafından. Babası. Ölmeden kısa süre önce Nick bana babasının hesaba hisse senedi ilave ettiğini söyledi. Ayrıca babasının savaşmadan bu paradan feragat etmesini beklemediğini de söyledi. Fon kesinlikle sana ait olduğu halde, Randolph Elgin'in transferi engellemeye çalışabileceğini de söyledi ki bence de çalışacaktır. Şimdiye dek üç milyon dolardan fazla bir parayı savaşmadan teslim eden birisini hiç görmedim."

"Öyleyse savaş onunla, Teddy. Ne gerekiyorsa yap. Bunun bedelini ödeyeceğim. Nick'in babası korkunç bir adam. Onu paradan mahrum bırakmaktan mutluluk duyarım. Bu parayı daha olumlu bir şeyler için kullanmayı tercih ederim. Nick'in onay-

layacağı bir şey için. Belki sanat öğrencileri için burs veya Met'e bir bağış."

"Pekâlâ," dedi Teddy, aradığı belgeyi bulana kadar kâğıtları altüst ederek. "Bana fonu olduğu şekliyle, yatırımlar bozulmadan mı tutmak, yoksa likide edip paranın bankana havale edilmesini mi istediğini söylemen gerekiyor."

"Likide et," dedi Fiona şakaklarına tekrar masaj yaparak. Sinirliydi, işin bitmesi için sabırsızlanıyordu.

"Emin misin? Elgin'i büyük miktarda nakit yerine hisselerden feragat etmeye ikna etmek daha kolay olabilir. Hatırladığım kadarıyla, yatırımlar arasında bazı iyi gelir getiren hisseler ve bir de işe yaramayan bir hisse var. Bir bakalım şunlara... Abingdon Yayıncılık... Birleşik Çelik, bu iyilerden biri... Beaton, Wickes Fabrikası... Brighton Değirmenleri... Ah, işte çürük elma da burada! Bir çay şirketi, Fiona. Burton Çayları. Tanrım, Elgin bundan neden bu kadar fazla almış ki? Ve neden elinde tutmuş? Alım değerinin üçte ikisini kaybetmiş."

Fiona şakaklarını ovuşturmayı kesti. "Ne dedin sen, Teddy?" diye fısıldadı.

"Şey... Burton Çayları?"

"Tam olarak kaç hisse?" diye sordu kâğıt kalem aranarak.

Teddy parmağını sütundan aşağı doğru indirdi. "Aslında oldukça fazla."

"Teddy, *kaç tane*?"

"Dört yüz elli bin."

Fiona nefesini tuttu. Teddy gözlerini kaldırarak ona baktı. Fiona onun bakışlarına fincan tabağı kadar kocaman açılmış gözlerle karşılık verdi. "Demek böyle yapmış," dedi. "Yalancı, sahtekâr piç! Bu kadar borcu varken yüzde elli bir hisseyi hâlâ nasıl elinde tuttuğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Tam olarak böyle yapmış işte."

"Ne yapmış, Fiona?"

Fiona ona cevap vermedi. Bunun yerine, hızla bir çekmeceyi açtı ve içinden bir klasör çıkardı. Klasörü açtı, içindeki belgeleri inceledi ve bazı sayılar çiziktirdi. "Yüzde elli iki!" dedi, sesi titreyerek. "Lanet olası yüzde elli ikiye sahip oldum!"

"Neyin?"

"Burton Çayları'nın, Teddy. Ver de şunlara bir bakayım," dedi Fiona, belgelere uzanarak.

Teddy kâğıtları ona verdi. En üstte en son kayıtlar vardı. Fiona aradığını bulana kadar sayfaları üçer dörder geriye doğru çevirdi: Burton Çayları alımı. Nick'in fonuna 1894 Martı'nda eklenmişti. Elgin hisse başına yaklaşık üç sterlin –hemen hemen on beş dolar– ödemişti. Burton Çayları hisse senetlerinin toplamına ek olarak, Nick'in diğer hisse senetleri –ki o zamana kadar yüz altmış bin sterlinden fazla değer kazanmıştı– hesabın değerini bir buçuk milyon sterline çıkarıyordu ki bu muazzam bir miktardı. Fiona çabucak aynı döneme ait kendi hesap özetlerini bulup çıkardı ve Burton Çayları hisse senetlerinin adedine on sekiz ve yirmi bir dolar arasında paralar ödemiş olduğunu buldu. Nick'in hisseleri indirimli olarak alınmıştı.

Daha sonra, Nick'in '94 Martı'na ait hesap özetiyle, sonuncu hesap özeti olan '98 Martı'na ait hesap özetini karşılaştırdı. Teddy haklıydı: Burton Çayları dışındaki her şey kazanç sağlamıştı ve Burton Çayları'nın kayıpları çok ciddiydi, o kadar ki diğer kâğıtların değer kazanmasına rağmen, hesap, '94'teki değerinin yarısından fazlasını kaybetmişti. Nick'in dört yüz elli bin Burton Çayları hissesinin değeri şimdilerde sadece beş yüz bin sterlin dolaylarındaydı.

Tarihler, hisse fiyatları arasındaki farklılıklar, kayıplar... Her şey yerli yerine oturuyordu.

"Teddy, bana Nick'in fonunu elde et. Bozulmamış olarak," dedi Fiona, hesaplardan başını kaldırarak. "Ne gerekiyorsa yap, beni anlıyor musun? O hisselere sahip olmam gerekiyor. Bu gece başla. Albion'a bir mektup yolla... hayır... bir telgraf..." Aniden paniğe kapılmıştı. "Elgin hisseleri satamaz, öyle değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Tabii ki hayır. Vasiyetname New York'ta tasdik işlemlerinden geçerken Nick'in malvarlığı dondurulduu. Şimdi yasal olarak en yakın akrabasına ait. Yani sana."

"İyi. İyi. İsteklerimi Elgin'e hemen bildir." Fiona ayağa kalktı ve odayı adımlamaya başladı. "Telgrafı bu gece çek, Teddy. Bu

gece. Ofisinden biri bunu yapabilir mi? Elgin'in yarın ilk iş bunu öğrenmesini istiyorum. Hadi, Teddy, şimdi git. Benim arabacım seni götürür. Böylece adliyede olman gereken zamandan önce ofisine uğrayacak zamanı bulabilirsin."

Son derece şaşkın bir ifade takınan Teddy apar topar Fiona'nın ofisinden çıkarak onun arabasına doğru yollandı. Fiona ona telgrafı çekeceğine yemin ettirdi, sonra arabacıya onu hızla ofisine götürmesini haykırdı.

Tekrar ofisine dönünce, Fiona yeniden koltuğuna oturdu, söyleyecek söz bulamıyordu. Ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu Burton Çayları hisseleri bunca zamandır kendi kocasının yatırım hesabında duruyordu. Halka arz edilen bir buçuk milyon hissenin yüzde otuzu. Tam da Nick'in ellerinde.

Her şey mükemmelen mantıklıydı. Burton '94'te Amerikan pazarına girişini finanse etmek için paraya ihtiyaç duymuş olmalıydı. O zamana kadar Albion'dan zaten üç yüz bin sterlin borç almış durumdaydı. Hissedarları bunu biliyorlardı ve bu konuda –Fiona'nın okuduğu çeşitli gazete makalelerine göre– tedirgin olmuşlardı.

Yatırımcılarının haberi olmadan ilave fon elde edebilmek için, Burton muhtemelen Elgin'in –bankasına değil– kendisine kendi kişisel hisselerinden satmayı teklif etmişti. Ve Fiona'nın hesaplarda gördüğü kadarıyla, bu hisseleri oldukça indirimli bir fiyattan vermişti. Burton, Elgin'in hisseleri güvende tutacağını biliyordu, çünkü Burton Çayları –artan nüfusuyla muazzam bir piyasa olan– Amerikan piyasasına yerleştiği zaman şirketin değerinin artacağına hiç kuşkusuz onu ikna etmiş olmalıydı. Bu gerçekleştiğinde, Burton, Amerika'dan elde ettiği kârları hisselerini daha yüksek bir fiyata geri almak için kullanacak ve Elgin de voliyi vurmuş olacaktı.

Satış sessiz tutulacağı için, Elgin'in Albion'un parasını kullanması mümkün değildi. Albion artık halka açık bir banka olmuştu ve kayıtları hissedarlarının denetimine tabi tutuluyordu. Bu yüzden Elgin kendi parasını kullanmış ve hisseleri özel bir hesapta, Nick'in hesabında saklamıştı. Büyük olasılıkla bunu idare ede-

cek özel bir sekreteri veya üst düzey bir memuru vardı. Hesabın mevcut olduğunu bilen sadece ikisi olmalıydı. Elgin doğal olarak hisselerin emniyette olacağını ve Nick'e herhangi bir açıklama yapmaya gerek olmadığını düşünmüş olmalıydı. Onun da gayet iyi bildiği gibi, oğlu Albion'la alakalı her şeyden nefret ediyordu. Hisseleri hiçbir zaman talep etmeyecekti; babasının yatırımlarıyla hiç ilgilenmiyor, sadece yatırımların getirisiyle ilgileniyordu. Ve Nick ölümcül hastaydı. Evlenmeden ve arkasında bir vâris bırakmadan öldüğü zaman fon tekrar ailesine kalacaktı.

Her iki adam da bunun mükemmel bir düzenleme olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Burton gerek duyduğu borç parayı alacak, Elgin de neticede büyük miktarda para kazanmış olacaktı, bundan daha akıllıca bir şey olamazdı.

Ancak Elgin'in hesaba katmadığı iki konu vardı: Birincisi Burton'ın Amerika girişiminin başarısız olacağı ve bu felaketin onu hisselerini geri alamayacak duruma getireceğiydi; ikincisi ise, Nick'in evlenmeden ve yatırım fonu da dahil olmak üzere sahip olduğu her şeyi karısına bırakmadan ölmeyeceğiydi.

Fiona derin bir nefes aldı ve bıraktı. Ayağa kalktı, öğrendiklerinin şokuyla yerinde duramıyordu. Gözleri masasının arkasındaki rafta tuttuğu Nick'in fotoğrafına takıldı. Keşke daha önce bilseydi, ama nasıl bilebilirdi ki? Nick ona hesabında ne olduğundan hiç bahsetmemişti. Bunu Nick'in kendisi de bilmiyordu. Hatta cüzdanında ne olduğunu bile hiçbir zaman bilmezdi.

Fiona fotoğrafı aldı. Nick öldüğünden beri ilk kez onu burada kendisiyle birlikte hissediyordu. Nick onu hâlâ koruyor, ona hâlâ göz kulak oluyordu. Bedeni gitmiş olduğu halde, ruhu Fiona'nın kalbinde yaşamaya devam ediyordu. O Fiona'nın bir parçasıydı ve hep öyle kalacaktı. Tıpkı Michael'ın dediği gibi.

Odada tekrar bir esinti oldu ve Fiona bu sefer ürpermedi. Bu sefer, esintinin yumuşak okşayışlarının Nick'in yanağına dokunan eli olduğunu hayal ederek gülümsedi. Fotoğrafı göğsüne bastırdı, gözlerini kapadı ve ona bu son hediyesi için fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Bölüm Altmış Yedi

"Ve böylece kardeşim James'e en içten tebriklerimi sunuyorum," dedi Joe kardeşinin düğün yemeğinde kadehini kaldırarak. "Ve yeni gelinimiz Margaret'a ise..." Duraksadı, üzülmüş numarası yaparak baktı ve sonra, "... yürekten taziyelerimi," dedi.

Konuklardan ıslıklar ve bağırışlar, gelinden ve kız kardeşlerinden kahkahalar geldi.

"Aman ne komik, Joe," diye bağırdı Jimmy şamatanın üzerinden. "Umarım sattığın meyveler şakalarından daha tazedir. Artık yiyebilir miyiz?"

"Jimmy ve Meg'e!" dedi Joe kadehini kaldırarak. "Uzun ömür, sağlık, zenginlik ve mutluluklar!"

"Jimmy ve Meg'e!" diye yanıtladı topluluk. Kadehler tokuşturuldu, damada gelini öpmesi için tezahürat yapıldı ve bunu yaparken daha fazla ıslıklar çalındı. Joe garsonların servise başladığından emin olmak için etrafına bakınırken, gömlek kolunun çekildiğini hissetti. Yanında oturan büyükbabasıydı.

"Bunda bir acayiplik var," dedi yaşlı adam, kadehini işaret ederek. "Bu şimdiye kadar tattığım en acayip bira."

"Bu şampanya, büyükbaba. Fransa'dan."

"Fransız birası mı? Bana soracak olursan, fazla lüks kaçmış. Fuller'ın suyu mu çıktı?"

Joe bir garson durdurdu ve büyükbabasına mutfaktan büyük boy bir bira getirmesini söyledi. Bir başkasına da daha fazla şampanya açması ve kadehlere doldurması için talimat verdi. Konuklar kadehlerindekini bitirmişlerdi ve daha fazlası için yaygara koparıyorlardı. Bir üçüncü garsona da biraz daha ekmek getirmesi için emir verdi. Sonra o gün için ilk kez oturdu.

Joe kardeşinin düğün yemeği için Greenwich'teki kendi evinde ev sahipliği yapıyordu ve her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Bu onun yeni çifte hediyesiydi. Whitechapel'lı parasız bir pazarcı ailesinden gelen yeni gelinine bayılıyor ve ona güzel bir

gün geçirtmek istiyordu. Hazır yemek firmaları ve çiçekçiler, konağının balo salonunu süslemek için şafak vaktinde gelmişlerdi, ancak güneş yükselip de havanın açık olacağını görür görmez, Joe fikrini değiştirmiş ve her şeyi dışarıya taşıttırmıştı. Balo salonu güzeldi, ama kendi arazisinin güzelliğini hiçbir şey gölgede bırakamazdı.

Joe'nun evi, hafif engebeli tepeleri ve bereketli meyve bahçeleri Thames'in güney kıyısında sona eren eski bir malikâneydi. Araziye kadim meşe ağaçlarının yanı sıra kiraz ağaçları, kızılcık ağaçları ve sarmaşık gülleri serpiştirilmişti. Evin arkasında muntazam çiçek bahçeleri uzanıyordu. Joe masaları hemen onların ötesinde kurdurmuştu. Oturdukları yerlerden, konuklar çiçek açan elma, armut ve ayva ağaçlarını ve onların ötesindeki nehri görebiliyorlardı.

Önüne konmuş yemeğe dikkat etmeden sadece konukların eğlenmeleri için kaygılanarak etrafına bakınırken, gülümsemesi gerekiyordu. Babası güzel, mercan renkli bir somon parçası yiyor ve bir balık satıcısı olan komşusuyla, İskoç tütsüleme metotlarının Norveç'e özgü tütsüleme yöntemlerine olan üstünlükleri hakkında konuşuyordu. Kocası Smithfield et pazarında bir toptancı olan kız kardeşi Ellen, önündeki eti onaylarcasına başını sallıyordu. Montague Sokağı'ndan bir başka komşuları olan ve geçimini Batı Yakası tiyatrolarının önünde çiçek satarak sağlayan Bayan Walsh hayran hayran masa düzenlemelerine bakıyordu. Joe'nun Doğu Londralı ailesi ve arkadaşları yemek masasında herhangi bir kont veya dükün olmayı umabileceğinden çok daha müşkülpesent, damak tatları konusunda çok daha titizlerdi. Hepsi pazarcılık ve seyyar satıcılıktan gelen konuklar, kimin daha iyi patates yetiştirdiği –Jersey çiftçileri mi yoksa Kentish çifçileri mi–, daha iyi jambon elde etmek için hayvanlara ne tür yemlerin verilmesi gerektiği ve en iyi çileği kimin ürettiği –İngilizler mi, yoksa Fransızlar mı– gibi konularda kesin fikirler öne sürüyorlardı. Unvan sahibi olan emsalleri nasıl ki en iyi Wellington bifteğini hangi kulüpte yiyebileceklerini şiddetle tartışıyorlarsa, onlar da hangi kasabın daha iyi sosis imal ettiği ve morina balığını kimin daha iyi kızarttığı gibi konuları aynı şiddetle tartışıyorlardı.

"Joe Dayı! Joe Dayı!"

Joe döndü. Ellen'ın çocukları, üç sırma saçlı yumurcak üzerine üşüştü.

"Annem pasta var diyor," dedi en küçükleri olan Emma. "Hani şu üzeri çiçekli olanlardan!"

"Var canım. Görmek ister misin?" Çocukların üçü de başlarını salladılar. "Kilerde duruyor. Gidip bir göz atın." Çocuklar gitmeye yeltendiler. "Ve Robbie..."

"Evet, Joe Dayı?" dedi en büyükleri arkasına dönerek.

"Şu çatalı alayım ben, teşekkür ederim."

Robbie amcasının yanına geri döndü ve arka cebine tıkıştırdığı çatalı teslim ettikten sonra kıkırdayarak fırladı.

"Üçü de haydut bunların," dedi Joe'nun büyükbabası. "Sen yemeğini yemeyecek misin?"

"Yiyeceğim, büyükbaba, fakat önce yapmam gereken bazı işler var. Hemen gelirim."

Joe, Jimmy'yle Meg'in yanına gitti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu onlara.

"Joe, hayatım, her şey harikulade!" dedi Meg onun elini tutarak. "Teşekkür ederim!" Yüzü çillerle kaplı olan kızıl saçlı gelin, kırık beyaz renginde, yüksek yakalı organze bir elbise seçmişti. Jimmy ona düğün hediyesi olarak bir çift inci küpe vermiş ve gelinin annesi de kızının ensesinde örülüp düzgünce toplanmış olan saçlarının arasına beyaz güller sıkıştırmıştı. Joe başından beri onun hoş bir kız olduğunu düşünürdü, ama yeni kocasına her baktığında kızaran yanakları ve gözlerindeki yumuşak parıltı onu gerçekten güzel kılmıştı.

"Memnun olduğunuza sevindim. Sakıncası yoksa kocanı ödünç alabilir miyim? Sadece bir dakika tutacağım."

Meg sakıncası olmadığını söyledi ve Jimmy eve doğru yürüyen Joe'yu izledi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sizin için bir düğün hediyesi aldım."

"Bir tane daha mı? Joe, bu kadarı çok fazla..."

"Hayır, değil. Hadi gel." Joe kardeşini çalışma odasına götürdü, arkalarından kapıyı kapadı ve masasının üzerinde duran büyük yassı bir kutuyu işaret etti. "Aç onu," dedi.

Jimmy kutunun kapağını açtı ve açık yeşil bir kumaş parçasını geriye itti. Kutunun içinden dikdörtgen biçimli büyük bir pirinç tabela ona göz kırpıyordu. Yazıyı okudu: COVENT GARDEN BRISTOW'S TOPTAN ZERZEVAT. JOS. VE JAS. BRISTOW, SAHİPLERİ; sonra şaşkınlıkla ağabeyine baktı.

"Tanrım, Joe..."

Joe onun elini tuttu ve salladı. "Artık ortağız," dedi.

"Bunu hiç beklemiyordum. Neden yaptın bunu? Bu senin işin, sen başlattın..."

"Ve sen olmadan asla bu kadarını başaramazdım. Bu senin de işin. Sadece bunu resmileştirmemiz gerektiğini düşündüm. Avukatlar evrakları hazırlıyor. Gelecek hafta bitmiş olur. Yeni maaşın ve Londra'nın en büyük zerzevat toptancısının yarı hissesi sayesinde, artık Meg'e Islington'da beğendiği o evi satın almakta hiçbir sorun çekmezsin sanırım."

"Ben... ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim." Jimmy duygulanarak ağabeyine sarıldı ve sırtına vurdu. Sonra tabelayı aldı ve karısına iyi talihlerini haber vermek için çalışma odasından fırladı.

Yeniden dışarı çıkınca Joe dalgın bir tebessümle onları izledi – Meg parmağını kocasının isminin üzerinde gezdirirken Jimmy'nin gözlerinin içi gülüyordu. Jimmy iyi bir iş yapmıştı. Harika bir kızla, gerçekten sevdiği bir kızla evlenmişti. Yakında bir aileleri olacaktı. Ve artık bu ortaklık sayesinde, yeni karısına ve gelecekteki çocuklarına rahat bir şekilde bakabilirdi.

Joe'nun kendisi birkaç misli milyonerdi. Toptancılık işinin yarısını Jimmy'ye verdikten sonra bile, hâlâ Montague dükkânlarının hepsine ve kazançlı Montague kapıdan-kapıya teslimat işine sahipti. Ama yine de, kardeşini seyrederken, kendisini fakir biri gibi hissediyordu. İkisinin arasında, gerçekten değerli olan şeye sadece Jimmy sahipti.

Elleri belinde öylece dururken, Joe birdenbire birisinin koluna girdiğini hissetti.

"İyi bir şey yaptın canım," dedi annesi.

"Hak ettiğinden fazlasını yapmış değilim," dedi Joe. "Bunu çoktan yapmış olmam gerekirdi."

Rose'un üzerinde Joe'nun aldığı kızıl-kahverengi ipek bir elbise ve kaliteli bir şal vardı. Artık daha yaşlıydı, saçları daha da ağarmıştı, ama Joe'ya hâlâ güzel geliyordu. Yıllar önce, annesinin ve babasının Montague Sokağı'ndaki o rutubetli ve cereyanlı evden Finsbury'deki daha güzel, yeni, teraslı bir eve taşınmaları konusunda ısrar etmişti Joe. Anne ve babası o evde bir hafta kadar kalmış, sonra Whitechapel'ı ve arkadaşlarını özleyerek eski evlerine geri dönmüşler ve oradan kıpırdamayı reddetmişlerdi. Joe, yenilgiyi kabul ederek evi onlar için satın almış ve tamir ettirmişti. Onlara büyük miktarda para bağlamış olmasına rağmen, babası hâlâ pazartesileri hariç her gün pazarda satış yapıyor, annesi de yanı başında oluyordu. En büyük savurganlıkları yeni bir işporta arabası almaları ve sık sık müzikhole gitmeleriydi.

Rose oğlunun yüzüne baktı. Onun Jimmy ve Meg'e bakışlarını izledi.

"Onu düşünüyorsun, değil mi?"

"Kimi?"

Rose ona bir göz attı. "On yıl oldu, hayatım."

"Ne kadar olduğunu biliyorum anne, bu yüzden başlamadan bitir. Ben hiç kimseyi düşünmüyordum."

"Tamam, tek bir kelime söylemeyeceğim. Sadece endişeleniyorum, hepsi bu," dedi Rose usulca. "Neredeyse otuz yaşma geldin. Bir karın olmalı. Bir ailen. Senin gibi yakışıklı, başarılı bir erkek. Senin gibi birisi için varını yoğunu verecek en az on kız tanıyorum."

Joe inledi, ama annesini durdurmanın yolu yoktu.

"Tek istediğim senin mutlu olman hayatım."

"Ben mutluyum, anne. Çok mutluyum. İşim beni çok ama çok mutlu ediyor."

"Of, saçma. O kadar çok çalışıyorsun ki, hiçbir zaman durup mutlu olup olmadığını düşünecek zamanın olmuyor."

"Anne, sanırım büyükbabamın balığını yemek için yardıma ihtiyacı var. Sen neden..."

"İşte buradalar!" diye bağırdı neşeli bir kadın sesi. Cathy'ydi. "Konuklarınla konuşman gerekirken neden yan çizip burada duruyorsun ki, Joe? Sally burada. O senden hoşlanıyor. Senin çok yakışıklı olduğunu düşünüyor."

Joe güldü. "Sally Gordon mu? Senin şu küçük okul arkadaşın? O kaçında... on yaşında mı? Onun dadıya ihtiyacı var, kocaya değil. Saçları hâlâ örgülü mü bari?"

"Hayır, değil. Hatta bir hayaletin arkasından düşüncelere dalıp hayal dünyasında gezinmesen onun ne kadar güzel olduğunu fark edebilirsin bile."

Joe bakışlarını kaçırdı. Bu canını acıtmıştı. Cathy tam da bam teline basmıştı. Her zamanki gibi.

"Bu kadarı yeter, kızım," diye uyardı Rose.

"Birisinin ona hayatını heba ettiğini söylemesi lazım, anne," dedi Cathy küstahça. "Bu da ben olabilirim." Ağabeyine baktı, konuşurken çenesini kaldırmıştı. "Fiona Finnegan milyon mil uzakta ve bir züppeyle evli, geri gelmeyecek, işte bu kadar. Sally Gordon ise tam burada ve sana âşık. İstediği adamı seçebilir, ama o sadece senden bahsediyor. Tanrı bilir neden. Senin ne kadar iç karartıcı yaşlı bir turşu olduğunu bilseydi hemen fikrini değiştirirdi!"

"Bu kadarı yeter dedim!" diye tersledi Rose. Cathy hışımla uzaklaştı.

"İç karartıcı yaşlı bir turşu mu?" dedi Joe, kendini tutamayıp gülerek.

"Hepinizi idare ettim, ama bu kıza asla söz geçiremedim," diye söylendi Rose en küçük çocuğunun arkasından kaşlarını çatarak. "Umarım yeni dükkânı ona emanet ederek ne yaptığını biliyorsundur."

"Biliyorum. Başka birisine teslim edemem."

"O akıllı bir kız, hakkını vermeliyim," dedi Rose. "Ve aslında çok da iyi kalpli. Ayrıca sana deli oluyor. Seni seviyor, Joe. Senin için en iyisini istiyor, hepimiz gibi. " Rose, oğlunun kolunu sıktı. "Biliyor musun, şu anda gerçekten de konuklarınla sohbet ediyor olman lazım. Hem Sally'ye bir merhaba demenin sana bir zararı olmaz. Sadece kibar davran."

Joe annesinin elini kendi eline aldı. "Hadi gidip Sally'yi bulalım o zaman. Ama çöpçatanlık yapmak yok, anne, tamam mı? Benim bir eşe ihtiyacım yok. Sen ve Cathy başımın etini yeterince yiyorsunuz, bir erkek bundan fazlasına dayanamaz."

Bölüm Altmış Sekiz

"Adam savaşacak, Fiona," dedi Teddy Sissons, kalın evrak tomarını çarparak masanın üzerine koyarken. "Bunlar ofisime bu sabah geldi. İyi avukatları var. Tahmin ettiğim her engeli karşıma çıkarıyorlar, hatta dahası da var."

Fiona kâğıtları okumaya başlarken, Teddy oturdu. Cebinden bir mendil çıkardı, gözlüklerini çıkararak alnını sildi. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir haziran günüydü.

"Bu kadarı fazla!" diye bağırdı Fiona. "Talebimi derhal geri çekmem halinde hisselerin üçte bir değerini nakit olarak teklif ediyor bana. Kahrolası üçte bir! Ve teklife altmış gün süre veriyor, ondan sonra hiçbir şey alamayacakmışım! Bu tamamen yasadışı. Adamın küstahlığına inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum," dedi Teddy, mendilini cebine sokarak. "Ve avukatın olarak bu teklifi kabul etmeni öneriyorum."

"Ne?"

Teddy gözlüklerini tekrar taktı. "Kabul etmeni öneriyorum."

"Ama Teddy, o hisseleri ne kadar istediğimi biliyorsun," dedi Fiona öfkeyle, Teddy'nin dönek davranışından kafası bulanmıştı

"Bırak da bitireyim, Fiona. Bir şeyi anlamak zorundasın. Bu iş bütünüyle çirkinleşmek üzere. Sen çok zengin bir kadınsın. Bu hisselere ihtiyacın yok. Bu savaşa ihtiyacın yok. Bırak gitsin."

Fiona sanki onu iyi duyamamış gibi başını yana eğdi. "Ben savaşmaktan korkmam. Buna razı olacağımı da nereden çıkardın?"

"Bu işin muazzam bir maliyeti olacak."

"Ne gerekirse ödeyeceğimi söylemiştim..."

"Paranın yanı sıra zaman da gidecek," dedi Teddy kabaca onun sözünü keserek. "Dava yargıç karşısına çıkmadan önce, orijinal belgeleri –senin nüfus cüzdanın, evlilik cüzdanın, Nick'in vasiyetnamesi, ölüm belgesi– istetip senin kimliğini saptamak, Nick'inkini teyit etmek, bu evliliğin gerçekten gerçekleştiğini doğrulamak için sana bir ya da iki yıl zamanını ve binlerce dolarını harcatacaklar. İşlemleri içinden çıkılmaz bir hale getirecekler."

"Belki firmadan birisi elinde belgelerle Londra'ya gidebilir. Orada baskı yapacak birisinin olması iyi bir fikir olabilir," dedi Fiona.

"Bu işe yaramayacaktır. Benim firmamdaki hiç kimsenin İngiltere'de avukatlık yapma lisansı yok."

"Orada sana bağlı şirketler mutlaka vardır. Amerikalı bir müşterin ölürse ve İngiltere'de malvarlığı varsa ne yapıyorsun?" Fiona zaten malum olan bir şeyi söylediğini hissediyor ve genellikle cesur ve inatçı bir adam olan Teddy'nin neden bunu gündeme kendisinin getirmediğini merak ediyordu.

"Şey, evet. Londra'da birlikte çalıştığımız bir avukat grubu var."

"O zaman benim için bir toplantı ayarla. Gerekirse önümüzdeki hafta Londra'ya ben kendim giderim."

"Ya işin ne olacak? Öylece bırakıp gidemezsin."

"Stuart Bryce benim yokluğumda TasTea'yi yürütebilecek kapasitede, Michael da çay salonlarını ve bakkalları halledebilir," dedi.

Teddy koltuğunda kıpırdandı. Sonra, "Kâğıtları incelediğin zaman Elgin'in avukatlarının Nick'in tıbbi kayıtlarını ele geçirdiklerini göreceksin," dedi. "Eckhardt'ınkilere değil –o adam kayıtları asla vermez– ama Dr. Hadley'in kayıtlarına. Anladığıma göre, Nick'e frengi teşhisini ilk o koymuş."

Fiona başıyla onayladı. "Evet, bu doğru. Hadley, Nick'in ailesinin doktoru."

"Hadley'in notlarına göre, Nicholas hastalığı başka bir adamdan kapmış."

"Avukatlar bu notları nasıl ele geçirmişler? Bunların hepsi gizli bilgilerdir."

"Eğer Hadley Elgin'in arkadaşıysa, muhtemelen sorun çıkarmadan vermiştir."

"Bunu neden gündeme getiriyorsun, Teddy? Bunun benim davamla ne alakası var?"

"Çok alakalı. Elgin'in avukatları Nick'in frengisini kullanmayı tasarlıyorlar ve onun... şey... cinsel eğilimleri nedeniyle evliliğinizin sahte olduğunu, bir danışıklı dövüş olduğunu, Nick'in

evlendiği sırada hastalığı nedeniyle aklen yetersiz olduğunu, bu evliliğin hiçbir zaman *tamamına ermediğini* ve senin onun malvarlığında hiçbir hakkın olmadığını ileri sürecekler."

Fiona başını iki yana salladı, gözleri inanmazlıkla fal taşı gibi açılmıştı. "Buna cüret edemezler."

"Ortada bu kadar para varken, kesinlikle edeceklerdir."

"Hiç fark etmez," dedi Fiona öfkeyle. "Ben gene de savaşacağım."

"Gerçekten yapacak mısın bunu?"

"Evet! Yapacağımı biliyorsun," dedi Fiona sabırsızlıkla. "Sana bunu defalarca söyledim. Neden hâlâ soruyorsun?"

Teddy bakışlarını kaçırdı. Birkaç saniye sonra boğazını temizledi ve, "Fiona, bir evliliğin tamamına erip ermediğini kanıtlamak veya çürütmek çok zor bir şeydir. Fakat bu durum avukatları denemekten alıkoymaz. Beni anlıyor musun?"

"Hayır, Teddy, lanet olsun, anlamıyorum! Bu kadar nazik olmayı kes. Onların bana Nick'le sevişip sevişmediğimi soracaklarını mı söylemek istiyorsun? Onlara seviştiğimizi söyleyeceğim."

Teddy bakışlarını ona çevirdi. "Bilirsin ki, senin müthiş iradene, zorluklardan kaçmayı reddetmene her zaman hayran olmuşumdur. Fakat kuvvetli olmak her zaman sonuna kadar direnmek değildir. Bazen ne zaman geri çekileceğini de bilmek gerekir."

"Teddy, dinle beni..."

"Hayır. Sen beni dinle," dedi Teddy sert bir şekilde. "Dava avukatlarının neler yapabileceği hakkında en ufak bir fikrin yok. Ya Elgin'in adamları bir doktorun –kendi seçtikleri birinin– seni muayene etmesinde ısrar ederlerse? Ya evdeki personeline yeminli ifade verdirmek için New York'a gelirlerse?"

"Bu asla olmayacak," dedi Fiona.

"Öyle mi? Atlantik ötesine bir çift avukat yollamanın masrafıyla *üç milyon* dolardan fazla bir para kaybetmeyi bir kıyasla hele! Tabii ki her şeyi yapacaklar! Senin kendi oda hizmetçine hiç Nick'le aynı yatağı paylaşıp paylaşmadığını soracaklar. Çarşaflarındaki lekeleri bile soracaklar, Fiona. Doktoruna mahkeme celbi yollayacaklar ve hiç hamile kalıp kalmadığını soracaklar. Hiç düşük yapıp yapmadığını. On yıllık evliliğinde hamile kalmakta başarısız olmanın herhangi bir sebebi olup olmadığını."

Fiona yutkundu, bunu düşünmek bile midesini bulandırmıştı.

"Yeterince çirkin mi?" diye sordu Teddy. "Bekle hele. Eğer işlerin istedikleri gibi gitmediğini anlarlarsa, Lonra'da bir erkek fahişe –hasta ve parasız, zavallı bir frengili– bulacaklar. Ona Nick'le çeşitli kereler ilişkiye girdiğini söylemesi için para verecekler. O zavallı adam da bazı tarihler, zamanlar ve yerler bildirecek. Nick'in poposunda ben veya uyluklarında yara izi olup olmadığını bilecek. Nick'in bir kadınla ilişkiye giremediğini söyletmek için, ağır kumar borcu olan eski okul arkadaşlarından birini bulacaklar."

"Bunu yapamazlar!" diye bağırdı Fiona, ellerini masasına vurarak.

"Bu kadar saf olma! Yapabilirler ve yapacaklar! Randolph Elgin oyun oynamıyor. Sen o hisseleri ne kadar almak istiyorsan o da her bir zerresini elinde tutmayı o kadar çok istiyor. Elinden geleni ardına koymayacaktır." Teddy bağırdığını fark edince üzülerek koltuğunda arkasına yaslandı ve bir nefes aldı.

Fiona masasından kalkıp büfede duran çaydanlıktan iki fincana çay doldururken odaya sessizlik çöktü. Fincanlardan birini Teddy'nin önüne koydu ve kendisininkini pencerenin yanına götürdü. Çayını yudumlarken Hudson'ın gri sularına baktı. Elgin'in el altından işler çevirmesini beklemişti ve adam onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ama yine de, ölmüş oğlunun geçmişini mahkeme salonuna götürebilecek olması onu şoke etmişti. Anlaşılan para konu olunca Randolph Elgin ortağı William Burton kadar acımasızdı.

Teddy, ondan Elgin'le anlaşmasını istiyordu. Bu ahlaksız savaştan uzak durmasını. Fiona onun kendisini koruma arzusuyla böyle bir tavsiye verdiğini biliyordu ve buna müteşekkirdi. Ancak Teddy önemli bir noktayı gözden kaçırıyormuş gibi geliyordu. Teddy, Elgin'in avukatlarından gelen mektubu okumuş ve sadece aşağılık bir savaşın eli kulağında olduğunu görmüştü, ama kendisi başka bir şey görüyordu. Satır aralarında olan bir şey. Korku. Randolph Elgin korkuyordu.

Açıkça görülüyordu ki, Fiona'nın özel hayatına burnunu sok-

ma ve evliliğinin en mahrem ayrıntılarını gözler önüne serme tehdidinin Fiona'yı korkutacağını umuyordu. *Bu kadar alçaldığına göre endişeleniyor olmalı,* diye mantık yürüttü Fiona. *Benim kazanabileceğimi düşünüyor olmalı. Avukatları ona benim talebimin yerinde olduğunu ve Nick'in fonunu kaybetme olasılığının büyük olduğunu söylemiş olmalılar. Burton'a hisselerini kaybettiğini söyleme ihtimali karşısında endişe ediyor. Eğer beni sindirip davamı geri çektirebilirse, hiçbir zaman bunu yapmak zorunda kalmayacak.*

Elgin'in korktuğunu bilmek, Fiona'ya cesaret verdi. Geri adım atmayacaktı. "Teddy, yapmak istediğim şey şu," dedi onun yanına oturarak. "Elgin'in avukatlarına yaz ve onlara üçte birin bir hakaret olduğunu söyle. Onlara de ki..."

"Fiona, teklifi kabul etmende ısrar ediyorum. Eğer davanda ısrar ediyorsan, artık seni temsil edemeyeceğim. Ben Nick'e sana iyi bakacağıma dair söz verdim. Eğer seni bu konuda teşvik edecek olursam, verdiğim sözü çiğnemiş olurum."

"Ben Londra'ya gidiyorum."

Teddy mağlup olmuş bir şekilde derin bir of çekti. "Ne zaman?"

"Bir hafta içinde."

"Fiona," dedi Teddy yorgun bir şekilde. "Sana yalvarıyorum... bunu yapmaman için yalvarıyorum. Seni lime lime edecekler. New York gazetelerinde sefil suçlamaların çıkmasını sağlayacaklar. Bir skandal olacak ve bu sefer benim bunu durdurmam mümkün olmayacak. Mahvolacaksın. TasTea'nin kapılarını bugünden kapayabilirsin. Nick'i hepimiz biliyorduk ve bu hiçbir şeyi fark ettirmedi, o bizim arkadaşımızdı. Ama herkes bu kadar açık fikirli değil. Nick'in yaptığı şey bazıları için günahtır ve eğer seni de ahlaksızlığın bir parçası olarak görürlerse senden çay almayacaklardır."

Fiona onun elini tuttu ve sıktı. "Beni şu anda terk etme, Teddy. Sana ihtiyacım var. Benim her zaman arkamda oldun. Daima. Şimdi de ol."

Teddy onun gözlerinin içine baktı, belli ki Fiona'nın bu saplantısının nedenini anlamaya çalışıyordu. "Yapma bunu, Fiona, bu delilik," dedi usulca. "Uğrunda çalıştığın her şeyi mahvedeceksin."

"Yanılıyorsun, Teddy," diye yanıtladı Fiona. "Uğrunda çalıştığım tek şey bu."

Bölüm Altmış Dokuz

"Elbette, ama bu bok çukuruna epeydir ayak basmadım," dedi Roddy, başını kaldırıp Taj Mahal'in cafcaflı bir şekilde boyanmış tabelasına kaldırarak. Bakışlarını tuğla binanın üst katlarına çevirdi ve camları kırık bir dizi pencere gördü. "Bana bahsettiğin hasar bu mu?"

Polis memuru McPherson başım salladı. "Pencerelerin hepsinin yanı sıra kapıyı da kırmışlar, ayrıca kasa da soyulmuş."

"Dün gece mi?"

"Evet."

"Quinn kendisi mi haber verdi?"

"Hayır, komşulardan biri camın kırıldığını duymuş ve polis diye bağırmaya başlamış. Ben patırtıyı duydum ve koşarak geldim. Quinn'e onun için bunu halledeceğimi söyledim, ama o yardım etmemi istemedi. Bunun kendi problemi olduğunu ve kendisinin ilgileneceğini söyledi. Bölgedeki bazı delikanlılarla kendisi arasındaki bir problem olduğunu söyledi."

"Melon Sheehan ve Sid Malone adında iki yaramaz sokak itiyle," dedi Roddy sertçe.

"Evet, ama hangisi? Hep Quinn'in Sheehan'ın adamı olduğunu duymuştum. Onun taraf değiştirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama öğrenmeye kararlıyım. Bir şeyler oluyor. Birdenbire Malone arz-ı endam ediyor ve Quinn'in camları aşağı iniyor; Doğu Londra için bir savaş çıkacak gibi görünüyor. Bunu hissedebiliyorum. Bu serseri her kimse, kendine özgü büyük planları var ve buna nehrin bu kıyısı da dahil."

"Denny'nin neler olup bittiğini sana söyleyeceğini düşünüyor musun?"

"Güzel mekânının kapanmasını istemiyorsa, söyleyecektir. Hadi gel girelim."

Roddy Taj'ın kapısını açtı ve içeri girdi, McPherson hemen arkasından onu takip ediyordu. Her zamanki tatsızlıklara hazırdı Roddy – öfkeli bakışlar ve alçak sesle mırıldanan küfürler. Kaba sözler. Ayağının dibine fırlatılan yemek artıkları. Ceketine sıçratılan bira. Kafasına nişan alınan bir şişe. Danny'nin kızlarından birinin yanına yanaşıp yaramazlık teklif etmesine de hazırdı. Hatta bizzat Denny'nin koşarak gelip yakasına yapışarak –hepsi müesseseden olmak üzere– viski ve biftek yemesi için kendisine ısrarda bulunmasına bile hazırdı. Fakat gördüğü şeye hiç hazır değildi.

Hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Etrafta hiç kimse yoktu. Tek bir kişi bile. Hareketli bir cuma gecesinde. Işıklar sönüktü. Bilardo masaları boştu. Barda sıralanmış bahisçiler yoktu. Barmen yoktu. Kızartmalardan tıkınan kimse yoktu, kızlardan birinin peşinden yukarı çıkan hiç kimse yoktu. Sessizliğe şaşırmış bir şekilde kendi etrafında döndü.

"Quinn?" diye seslendi tereddütle. "Denny?" Hiç cevap yoktu.

McPherson'a baktı, ama McPherson da ondan fazla bir şey anlamamıştı. İki adam elleri coplarında, barın arkasına doğru yürüdüler ve mutfağa açılan bir kapıdan geçtiler. Orada da hiç kimse yoktu, fakat lavabo soyulmuş patateslerle doluydu. Sanki birisi kesecekmiş gibi kesme tahtasının üzerinde bir dizi sosis duruyordu.

Roddy'nin ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlamıştı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Aynı yoldan geri dönerek mutfaktan çıkıp bardan geçti ve ana merdivenlere yöneldi. Quinn'in ofisi merdiven sahanlığının hemen ilerisindeydi. Quinn'in kendisi veya Den'in kız arkadaşı ve fahişe kadrosunun maması Janey Symms içeride olmalıydı. Neler olup bittiğini onlar açıklarlardı

"Quinn!" diye bağırdı ofis kapısının dışından. Cevap yoktu. Kapının topuzunu çevirdi, ama kapı kilitliydi. "Den? İçeride misin?" diye bağırdı, kapıya güm güm vurarak. Hâlâ cevap yoktu. Tam tekrar vurmak üzereyken alçak sesle, hafif bir inilti duydu. Geriye çekildi, sonra ileri doğru yüklenerek kapıya omuz attı. Kapı sarsıldı, ama dayandı. Tekrar yüklendi. Kilit kırıldı. Roddy hızla içeri girdi.

Dennis Quinn yerde yatıyordu, cansız gözleri tavana dikilmiş, vücudundan sızan kan etrafında kırmızı bir çiçeğe benzeyen tuhaf bir havuz oluşturmuştu.

"Aman Tanrım," dedi McPherson.

Roddy yere çömeldi ve Quinn'in nabzını kontrol etmek için boynunu yokladı, ama bunu yaparken oradaki bıçak yarasından daha fazla kan akmasına neden oldu. Bakışlarını Denny'nin vücudunun alt kısmında gezdirdi; gömleğinin ön tarafı kandan kıpkırmızı olmuştu. Ayağa kalkarken, iniltiyi tekrar duydu. Bunun ölü adamdan gelmediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Ses odanın öbür tarafındaki masanın arkasından geliyordu. Daha oraya varmadan ne göreceğini –kimi göreceğini– anlamıştı Roddy.

Janey Symms yan yatmış, nefes almaya çalışıyordu, vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Bir elini göğsündeki derin yaraya bastırmış, diğerini önünde ileri doğru uzatmıştı. Roddy'ye vahşi, cam gibi gözlerle bakıyordu.

"Janey, kim yaptı bunu? Söyle bana. Bana bir isim ver."

Janey yutkundu, konuşmaya çalıştı, ama yapamadı.

"Bekle, tatlım," dedi Roddy. "'Seni hastaneye götüreceğim." Ceketini çıkardı, kadının üzerine sererek onu kaldırmaya çalıştı, ama Janey acıyla haykırınca geri bırakmak zorunda kaldı. "Biliyorum Janey, canının yandığını biliyorum, sadece biraz sabret, iyileşeceksin..."

Janey başını iki yana salladı. Elini kaldırdı. Roddy tuttu. Janey elini yere bastırdı.

"Gitmek zorundayız, Janey. Seni tekrar kaldıracağım."

Janey gözlerini kapadı. Son kalan kuvvetiyle, Roddy'nin elini kaldırdı ve yere çarptı. Roddy, çam döşeme tahtasının üzerinde Janey'in elinin yanında duran kendi eline baktı, Janey'in elinin kıpkırmızı işaret parmağını gördü ve nihayet onun kendisine göstermek istediği şeyi gördü. Janey zemine bir S harfi çizmişti. Kanların içine. Kendi kanlarının.

"Sheehan," dedi Roddy.

"Ya da Sid," dedi McPherson.

"Hangisiydi, Janey? Sheehan mıydı yoksa Sid Malone mu!" diye sordu Roddy alelacele. Janey'nin çok fazla zamanının kalma-

dığını biliyordu. Janey tekrar yutkundu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Dayan," dedi Roddy kadının elini sıkarak. "Seni buradan çıkaracağım." Ama bunu söylerken bile, onun can vermekte olduğunu biliyordu. Janey gitmişti. Roddy küfrederek başını salladı. Kadının elini bıraktı. Daha şimdiden, Janey'in yaralarından sızan kanlar, döşemenin üzerindeki *S* harfinin üzerini kaplamaya başlamıştı. "Senin tahminin ne!" diye sordu McPherson'a bakarak.

"Eğer Quinn ona sırtını döndüyse Sheehan'dır. Yok dönmediyse, o zaman Malone'dur."

"Çok yardım ettin doğrusu," dedi Roddy. "Neredeyse buradaki ölü tanığımız ve biraz evvel silinip yok olan kanıt kadar büyük bir yardım. Bunu yapan her kimse dün gece içeri girdiğinde aşağıda olan muhtemelen elli küsur insanın bulunması ve hiçbirinin öne çıkmayacak olması kadar büyük bir yardım. İki kişi öldürüldü ve üzerine gideceğimiz hiçbir şey yok. Lanet olsun, hiçbir şey."

"Bu konuda haklısın. Ama daha önce söylediğin bir şeyde yanılıyorsun."

"Ne söylemiştim?"

"Doğu Londra için bir savaş çıkacakmış gibi görünmüyor. O savaş çoktan çıkmış bile."

Bölüm Yetmiş

Konuşkan, şişmanca, gözlüklü, altmışlı yaşlarında bir adam olan Neville Pearson eğilerek bir merdivenin etrafından dolaştı, bir boya kovasının üzerinden atladı ve Fiona'nın eline uzandı. "Bayan Soames, değil mi?" diye sordu, Fiona'nın elini neredeyse dişlerini birbirine çarptıracak kadar şiddetle sallarken. "Sizinle tanışmak bir zevk. Teddy yazdı. Bana sizden bahsetti."

Üzerinde yirmi yıl önce şık olabilecek kahverengi bir takım elbise ve üstü çay lekeleri ve ekmek kırıntılarıyla dolu ekose sarı bir yelek vardı. Başının yan taraflarındaki bembeyaz saç tutamla-

rının dışında keldi ve yemekten içmekten zevk alan bir adamın kırmızı ten rengine sahipti. Teddy'ye veya Fiona'nın tanıdığı şık takım elbiseli ve şık saç kesimli, elleri manikürlü ve ayakkabıları kaliteli diğer New York'lu avukatlara hiç benzemiyordu. Koltuğunun altında yıpranmış evrak çantası ve burnunun üzerinde hafif kaymış gözlükleriyle Pearson, Londra'nın en saygın medeni hukuk avukatlarından, Kraliçe'nin Hukuk Danışmanlarından birinden ziyade kafası karışık bir akademisyene benziyordu.

"O zevk bana ait, Bay Pearson," diye yanıtladı Fiona.

"Hmm. Evet, pekâlâ..." dedi Pearson etrafına bakınarak, "... hadi sakin bir köşe bulalım! Sizi benim odama götürürdüm, ama inşaatçılar her tarafı karmakarışık ettiler. Tüm bunlar için çok çok üzgünüm. Yeniden döşüyoruz. Genç bir avukatın fikri. Buranın eski göründüğünü, zamanın gerisinde kaldığını söylüyor. Modern görünmemizi istiyor. Bense buna parayı kötü kullanmak ve kahrolası bir rahatsızlık diyorum. Edwards!"

"Evet, Bay Pearson!" diye yanıtladı resepsiyon masasının arkasından genç bir adam.

"Benim bir ofise ihtiyacım var."

"Sanırım Bay Lazenby'ninki boş, efendim."

"İyi. Beni izleyin, Bayan Soames ve eteğinize dikkat edin."

Fiona'yı resepsiyon alanından alıp uzun bir koridor boyunca yürüttü, yol boyunca Gray's Inn'den –Londra'daki dört avukatlık cemiyetinden (Inns of Court) biri–, on dördüncü yüzyılda binasının çeşitli bölümlerinin nasıl inşa edildiğinden ve Tudor'lar tarafından nasıl genişletildiğinden, tüm bu yıllar boyunca hiçbir şey bilmeyen tadilatçıların elinden geçmediği için nasıl güzel kaldığından bahsetti.

Fiona onu izlerken gülümsüyordu, adamın sesi hoşuna gitmişti. İngiliz seslerinin müziğini özlemişti. New Yorklular kelimelerinin üzerinde kabaca kayıyorlar, başka her şeyde olduğu gibi konuşmalarında da acele ediyorlardı. Ama Londralılar kendi lisanlarından zevk alırlardı. Dudaklarıyla sessiz harfleri kesin bir şekilde biçimlendiren ve sesli harflere hakkını veren otelindeki tok sesli kapı görevlisinden kendisini buraya getiren arabacıya (ağzında leziz bir biftek varmış gibi harfleri zevkle çiğneyen Lambeth bölgesinden bir adam) kadar herkes.

Pearson'ın ofisine yaptığı gezi dün Savoy Otel'e geldiğinden beri Fiona'nın ilk dışarı çıkışıydı. Son yirmi dört saat boyunca, bir zenginlik ve zarafet şehri görmüştü – hiç tanımadığı bir Londra. Süit odası muhteşemdi ve karşısında el pençe divan duruyorlardı. Inns of Court'a giderken arabasının geçtiği sokaklar havadar ve zarif, yol üzerindeki evler ve dükkânlar güzeldi.

Bununla birlikte, Londra'nın sadece bu kadar olmadığını biliyordu. Doğu tarafı başka bir şehirdi; yoksulluk, mücadele, açlık ve zorluklar şehriydi. Orası Londra'nın ikinci yüzüydü ve kendisini bekliyordu. Fiona yakında oraya gidecekti, gerçi merkezine değil –Whitechapel henüz dayanamayacağı bir yerdi– ama Bow'a gidecekti. Roddy'yi görmeye. Bu hem çok özlemini çektiği, hem de korktuğu bir birleşmeydi. Onu tekrar görme düşüncesiyle mutlu oluyordu, ama babasına gerçekte ne olduğunu anlatmak zorunda kalacağım ve bunun Roddy'nin yüreğini sızlatacağını biliyordu.

"İşte geldik!" diye bağırdı Pearson aniden, birkaç adım önünde durmuştu. İterek bir kapıyı açtı ve "Ah! Çok çok özür dilerim, Lazenby! Sana iyi günler. Ve size de beyefendi. Özür dilerim." Kapıyı hızla çekerek kapadı ve bunu yaparken, Fiona, Lazenby olduğunu sandığı adamın Pearson'a Phillips'in ofisinin boş olduğunu söylediğini duydu. Ve sonra Pearson'a özür dilemesine gerek olmadığını söyleyen –ve kuşkusuz Bay Lazenby'nin müşterisine ait olan– başka bir ses daha duydu.

Bu sesteki bir şey Fiona'yı birdenbire durdurdu. Bir erkek sesiydi. Sıcak bir ses. Canlı ve şakacı ve çok Doğu Londralı. Öne doğru birkaç adım attı ve kapı topuzunu kavradı, duyduğu sesle büyülenmişti.

"Buradan Bayan... ah... Bayan... ah, lanet olsun!"

"Soames," dedi Fiona, elini kapı topuzundan çekerek. Ne yapıyordu böyle? Bir avukatla müşterisinin yanına böyle paldır küldür dalamazdı.

"Evet, elbette, Soames," dedi Pearson onu merdivenlere doğru götürerek.

"Hadi üst katı deneyelim. O ofis meşgul. Çok önemli bir müvekkil. Onu burada hep görüyorum, ama ismini hatırlayamıyorum. İsim konusunda berbatım. Barton? Barston? Buna benzer

bir şey. Muazzam bir mağazalar zinciri var. Neydi ismi? Montague's! İşte bu!" Basamaklarda Fiona'ya doğru döndü ve kendi kafasına vurdu. "Çarklar hâlâ çalışıyor ne de olsa," dedi halinden memnun bir havayla.

Fiona bir kez daha, *Teddy bu adamı tavsiye ederken acaba tam olarak ne düşündü*, diye merak etti.

"Çok başarılı bir adam şu Barton," diye devam etti Pearson. "Kendini sıfırdan yetiştirdi. Siz de aynı işteşiniz değil mi? Çay işine ilave olarak? Teddy'nin mektubunda bir mağazalar zincirinden bahsettiğini hatırlıyorum. Bir Montague's mağazasını ziyaret etmek için mutlaka zaman ayırmalısınız. Çok harika mekânlar." Merdivenlerin tepesinde tekrar durdu. "Gelecek hafta Knightsbridge'de amiral gemisi olacak mağazasını açıyor. Büyük bir kutlama partisi verecek. Bütün firma davetli. Neden benimle karıma katılmıyorsunuz? Önce bir yerde akşam yemeği yeriz, sonra da partiye gideriz."

Fiona daveti kibarca geri çevirdi –partilerden daha önemli şeyler vardı düşünmesi gereken– ama Pearson ısrar etti. Fiona teklifi kabul edinceye kadar vazgeçmeyecek gibi görünüyordu ve bu yüzden Fiona da davasını konuşmak için sabırsızlanarak daveti kabul etti. Bundan memnun olan Pearson, Fiona'yı boş bir ofise götürdü, geçmekte olan bir kâtibe çay getirmesini emrettikten sonra işe koyuldu.

Teddy'nin yolladığı kâğıtları yeniden okuduktan sonra Fiona'ya sayısız sorular sordu. Bunu yaparken, dalgın havası tamamen yok olmuştu ve Fiona, Teddy'nin kendisini gerçekten zeki ve tecrübeli bir avukatın eline teslim ettiğini anladı.

"Talebiniz kesinlikle meşru, Bayan Soames," dedi Pearson sonunda, hâlâ evrakları inceliyordu. "Ve kesinlikle davayı kazandıracak sağlam delillere sahip."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Fiona, rahatlamıştı.

"Ancak, kuşkusuz Teddy'nin de söylediği gibi uzun ve pahalı bir süreç olacaktır."

Fiona'nın yüreği sıkıştı. "Hızlandırmak için yapabileceğiniz bir şey yok mu, Bay Pearson? Kestirmeden gideceğiniz yollar yok mu? Davayı hızlandırmanın bir yolu yok mu?"

Pearson gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Kanun aceleye getirilemez, Bayan Soames."

Fiona başını salladı, dersini almıştı. "Ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?"

"Belgelerin detaylarını incelemek ve bazı soruşturmalar yapmak için birkaç güne ihtiyacım var. O zaman bir tahmin yapabilirim. Sanırım sizi aşırı iyimser olmamanız konusunda uyarmam gerekiyor. Elgin'in avukatlarını tanırım. Uzun vadede kazanacağımızdan eminim, ama bunun kolay bir zafer olmasına izin vermeyeceklerdir. Veya hoş bir zafer olmasına. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, Bay Pearson ve tatsızlıklara hazırım."

Pearson samimiyetini ölçercesine uzun bir bakış attıktan sonra, "Çok iyi," dedi. Onu bir hafta içinde arayacağını söyledikten sonra arabasına götürmek üzere ayağa kalktı. Çıkışa doğru yürürlerken gene Lazenby'nin ofisinin önünden geçtiler. Ve Fiona kendisini büyüleyen sesi tekrar duydu. Ses bu sefer hafifçe yükselmişti, ama ağır kapı yüzünden boğuk geliyordu yine de. Fiona'ya yabancıydı –bu ölçülü ve otoriter ses tonunu daha önce duymadığından emindi Fiona– ama yine de çok ilgisini çekmişti. Eli gene kapı topuzuna gitti.

"Hayır, hayır, bu taraftan, Bayan Soames," dedi Pearson, ona eliyle yolu göstererek. Fiona o gün ikinci kez kendisine ne olduğunu merak etti. Pearson'ı izleyip fuayeye geldi ve oradan ayrıldı.

Bölüm Yetmiş Bir

Roddy O'Meara yan gözle kolundaki zarif kadına baktı. Öylesine gösterişli ve saygın bir görünümü vardı ki, bir zamanlar yalınayak, üzerinde yamalı bir elbise ve önlükle şöminenin yanında, Roddy'nin anlattığı peri ve cin masallarını kocaman açılmış gözlerle dinleyen kız olduğuna inanmak çok zordu.

Ta ki o olağanüstü mavi gözlerini ona çevirinceye kadar. Artık hiç de zor değildi. Kız hâlâ orada, o gözlerdeydi. Yüzü artık bir kadın yüzüydü, ince kemikliydi ve yaşam kaygılarıyla alnında hafif çizgiler belirmişti, ama gözleri... hâlâ bir çocuğunki kadar heyecanlı ve sevimliydi. Sıcaktı, ama sertlikle de doluydu. Hatta meydan okumayla.

Gözlerini babasından almış, diye düşündü Roddy. *Meydan okumasını da.* Paddy'yi sendika işini üstlenmeye, kızını ise Whitechapel'dan kaçmaya ve böylesine olağanüstü bir başarı kazanmaya sevk eden şey buydu.

Eski dostunu düşününce birden üzüntü hissetti, ama bunu saklamak için elinden geleni yaptı. Acı dolu anıların üzerinde durarak Fiona'yı üzmek ve bu harika buluşmayı bozmak istemiyordu. Fiona akşam yemeği için eve gelmiş ve Grace düzgün bir İngiliz yemeği hazırlamıştı: rosto ve her türlü garnitürüyle Yorkshire böreği. Roddy onu karşılamak için kapıyı açtığında her tarafı gözyaşları ve kahkahalar sarmıştı. Ne kendisi ne de Grace onun bu kadar değişmiş olmasına inanamamışlardı. Fiona ise ikisini de bırakmak istememişti. Her ikisine de sımsıkı sarılmadan ve tekrar tekrar öpmeden ne Roddy'nin şapkasını almasına, ne de Grace'in kendisine bir fincan çay ikram etmesine izin vermişti. Peşinden arabacısı her birinin üzerinde şık bir New York mağazasının ismi yazılı olan art arda kolilerle onu izlemişti. Grace için çok güzel bir şapka ve bir çift yakut küpe, Roddy için şık kaşmir bir ceket ve bir çift altın kol düğmesi getirmişti. Çocuklar –en büyükleri olan dokuz yaşındaki Patrick, yedi yaşındaki Emily, dört yaşındaki Roddy Junior ve bir yaşını henüz bitiren Stephen– için de oyuncaklar, oyunlar ve şekerlemeler vardı.

Salondaki çay ve yemek salonundaki akşam yemeği sırasında son on yıldan söz etmişlerdi. Roddy ve Grace ona kendi yaşamlarını, Roddy'nin polis kuvvetlerindeki terfisini anlatmışlardı, Fiona'da onlara kendisininkini. Fiona anlatmayı bitirdiğinde birkaç saniye durdu, sonra, "Size anlatmadığım bir şey var," dedi. "Seamie'yle benim İngiltere'den ani ayrılış nedenimiz. Bunun için özür dilerim. İkinizden de." Roddy onun bunu söylerken zorlandığını görebiliyordu. Onu susturmaya çalıştı, ama Fiona üsteledi.

"Hayır Roddy Amca. Bunu söylemek istiyorum. Bu beni on yıldır rahatsız ediyor. Nereye gittiğimi söylemeden, benim için tüm yaptıklarına yüz yüze teşekkür edemeden kaçıp gittiğim için çok çok derinden üzgünüm. Fakat bunun bir sebebi vardı. Artık söyleyebileceğim bir sebep... sana anlatmam *gereken* bir sebep." Bakışlarını Roddy ve Grace'ten çocukların yüzlerine çevirdi. "Ama sanırım burası uygun değil."

"Neden sen ve Roddy bir yürüyüşe çıkmıyorsunuz, Fiona?" diye önerdi Grace. "Bu bana bulaşıkları toparlamak için, size de konuşmak için fırsat verir. Tatlıyı döndüğünüz zaman yeriz."

Böylece Roddy'yle Fiona yakındaki parkta dolaşmak üzere yola koyuldular. Temmuz günü ilerlemişti, ama güneş hâlâ sıcak ve gökyüzü bulutsuzdu.

"İngiltere'nin yazı kadar güzel bir şey yok, değil mi?" dedi Fiona, hayran hayran acı bakla çiçeklerine bakarken. "Daha önce hiç dikkat etmemiştim. Whitechapel hangi mevsim olursa olsun kasvetliydi. Ama bugün Hyde Park tarafından geldim ve şimdiye dek bu kadar güzel bir şey görmediğimi düşünüyorum."

Roddy onunla aynı fikirde olduğunu söyledi. Fiona'nın hava, çiçekler ve Londra hakkındaki gevezeliklerini dinlerken, bir yandan da neden başka her şeyden bahsettiği halde konuşmak için geldikleri asıl konuyu açmadığını merak ediyordu. Acaba Joe'yla alakalı bir şey miydi? Roddy eğer istiyorsa kendisi lafını açar diye düşünerek kasten ondan bahsetmemişti. Yoksa bir zamanlar Sheehan'ın iddia ettiği, Burton'dan çaldığı parayla mı alakalıydı? Her ne olursa olsun, Fiona'nın konuyu açmakta tereddüt etmesi Roddy'ye bunun hâlâ ona acı verdiğini anlatıyordu. Kendisi şahsen böyle şeyleri bir çırpıda anlatıp kurtulmanın daha iyi olduğunu düşünüyordu. Tıpkı bir yaradan yara bandını çekip çıkarmak gibi. En iyisi bir seferde ve hızla yapmaktı. "Bana anlatmak istediğin bir şey mi var kızım?" diye sordu sonunda.

Fiona başını sallayarak onayladı. Dosdoğru ileriye bakıyordu ve Roddy onun çenesinin seğirdiğini görebiliyordu. Fiona yüzüne bakmak için döndüğünde Roddy onun gözlerine yeni bir ifadenin yerleşmiş olduğunu gördü. Rahatsız edici bir üzüntü ve öfke karışımıydı – hayır, öfke değil, *hiddetti* ve bu Roddy için yeni

bir şeydi. Fiona onun yanında yaşarken o genç kızın gözlerinde yürek paralayıcı bir üzüntü görmüştü. Umutsuzluk da görmüştü. Ama böylesini hiç görmemişti.

"Var, Roddy Amca. Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Cesaret bulmaya çalışıyordum."

"Fiona, kızım, geçmişteki hayaletlerden söz açmak zorunda değilsin..."

"Zorundayım. Keşke olmasaydım." Fiona eliyle yakındaki bir bankı işaret etti. "Hadi oturalım."

Oturur oturmaz konuşmaya başladı. Hikâyesi içinin derinliklerinde öyle uzun zaman hapis kalmıştı ki, birdenbire zincirlerinden boşalmıştı sanki. Roddy'ye her şeyi anlattı, sözlerini bitirdiğinde Roddy geçirdiği şoktan sanki midesine tekme yemiş gibi banka yığılmıştı. "Üzgünüm, Roddy Amca. Çok üzgünüm," dedi Fiona onun elini tutarak.

Roddy'nin sesine kavuşması zaman aldı. "Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordu sonunda. "Kaçıp gitmek yerine neden bana gelmedin? Onları tutuklatabilirdik."

Fiona başını iki yana salladı. "Hayır, Roddy Amca. Bir düşün. Benden başka tanık yoktu. Hiç kimse Burton'a karşı benim sözlerime inanmazdı. Ve tehlikede olduğumu biliyordum."

"Ben seni korurdum. Seni emniyette tutardım."

"Nasıl?" diye sordu Fiona usulca. "Günün her anında benimle kalman gerekecekti. İşe veya puba gitmek ya da Grace'i görmek için dışarı çıktığın anda, Sheehan harekete geçecekti. Ben zaten tehlikedeydim ve seninle Grace'i de tehlikeye atmak istemedim. Uzaklaşmak zorundaydım. Düşünebildiğim en iyi şeyi –tek şeyi– yaptım."

Roddy başıyla onayladı. Onun nasıl korkmuş ve perişan bir halde olduğunu hayal edebiliyordu. Paddy. *Öldürülmüştü*. Üzüntüsüne mağlup oldu. Başını eğdi ve ağlamaya başladı. Bunca yıl onu bir kazada kaybettiğini düşünmüştü ve bu yeterince zordu. Ama ya bu! Ömrünce sahip olduğu en iyi arkadaşını bir adamın hırsı yüzünden kaybetmek... işte bu anlaşılmaz geliyordu. Uzun bir süre ağladı ve hatta gözlerinde daha fazla gözyaşı kalmadığı zaman da hareketsiz oturmaya devam etti. Bir süre sonra Fiona'nın iyi olup olmadığını sorduğunu duydu.

Başını kaldırdı ve gözlerini sildi. "Ben sadece... olup bitenleri düşünüyordum," dedi. "Bundaki adaletsizliği. Olay on yıl önce oldu ve senden başka tanık olmadığını söylediğini biliyorum, ama gene de... Burton ve Sheehan'a yaptıklarını ödetecek bir yol olmalı. Kafamda çevirip duruyorum, ama onların icabına bakacak kahrolası bir yol bulamıyorum."

"Ben buldum sanırım. En azından birinin icabına bakabilirim."

"Nasıl?"

Fiona, Burton Çayları'yla alakalı planını ve Randolph Elgin'le yaklaşan davasını anlattı. Roddy borsa işlemlerini tam olarak anlamıyordu, ama bir şirketin hisselerinden yüzde elli ikisini elinde bulunduran birisinin şirkete sahip olacağını anlayacak kadar bilgisi vardı.

"Öyleyse," dedi, "sen hisselerini elde eder etmez Burton Çayları senin oluyor, değil mi? Pearson ne diyor? Bunun ne kadar zaman alacağını düşünüyor?"

"Bilmiyor. New York'taki avukatım yıllar alabileceğini söylüyor."

"Yıllar mı? Aman Tanrım."

"Ve bunun sadece yavaş bir süreç olmakla kalmayıp, çirkinleşeceğini de düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Fiona daha önce Nick'le evliliğindeki hakikati örtbas etmeye çalışmıştı; şimdiyse Roddy'ye tüm hikâyeyi anlattı. Randolph Elgin'in evliliklerinin yalan olduğunu ileri sürmek için Nick'in eşcinselliğini kullanacağını söyledi. Çıkacak skandal ticari hayatını yaralayabilir, hatta yok edebilirdi.

"Gerçekten olabilir mi?" diye sordu Roddy.

"Evet," dedi Fiona. Roddy'ye New York basınından ve doymak bilmez dedikodu iştahından söz etti. "Ben bir skandalı önlemeye çalışırken kendime bir koca edindim," dedi, "ama gerçek şu ki, artık çıkacak skandal umurumda bile değil, Roddy Amca. O hisseleri elde etmek için işimi seve seve kaybedebilirim, ama Burton'ı mahvetmekte başarılı olsam bile, Sheehan ne olacak?"

Roddy eline bir dal parçası almış, Fiona'nın anlattıklarını sin-

dirmeye çalışarak onunla oynuyordu. En sonunda, "Yapacağımız şey, sıçanları birbirine düşürmek," dedi. "Ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum. En azından henüz. Yine de, bildiğim bir şey var. Avukatların bir işi çabuk hallettiklerini hiç görmedim. Ama bu işi hızlandırmanın, üstelik Sheehan'ı da enselemenin bir yolu olmalı. Sadece henüz göremiyorum."

Fiona içini çekti. "Ben de."

Yakındaki bir kilisenin çanı çalıp Roddy'ye Grace ve çocukların yanına geri dönmeleri gerektiğini hatırlattığında, her ikisi de susmuşlar, çöken alacakaranlıkta dosdoğru ileri bakarak oturuyorlardı. Kalktılar. Fiona şu anda Roddy'ye çok solgun ve kırık görünüyordu. Bu sırrı on yıldır tek başına saklamıştı Fiona. Ve Roddy onun bunları anlattığı ilk –ve tek– kişiydi. Fiona orada durup ona bakarken, Roddy onun için kalbinin sızladığını hissetti. Kızın maruz kaldığı ıstırap ve dehşet için. Fiona olup biten her şeye rağmen hüznün ve öfkenin onu alt etmesine izin vermemişti. Evet, artık gözlerinde bir karanlık vardı, ama ışık da vardı. Küçük bir kızken parıldayan aynı güçlü, berrak ışık.

Roddy hiçbir şey söylemeden onu kendisine doğru çekti. Babası, annesi yoktu bu kızın. Hatta sevdiği kocası bile ölmüştü. Fakat kendisi vardı. Onu kendi kızı gibi seviyordu ve ona yardım etmek için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı. Geçmişi geri alamazlardı, ama belki geleceği değiştirebilirlerdi. "Bu işte artık yalnız değilsin kızım," diye fısıldadı hararetle. "Onların hakkından geleceğiz. İkimiz beraber."

Bölüm Yetmiş İki

Fiona on dakika içinde hazır bulunmak zorunda olduğu reklam ajansının adresini hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. "Tavistock Caddesi yirmi üç numara, değil miydi?" dedi yüksek sesle, Savoy Caddesi ile Strand'in kesiştiği yerde kaldırımda duruyordu. "Ve Tavistock, Southampton'dan ilerde, Southampton

da Strand'den. Yoksa Tavistock otuz iki numara mıydı?" İçini çekti. "Kendi kendine konuşuyorsun, farkında mısın?" diye fısıldadı adresi bulmak için çantasını karıştırırken. Bir kâğıt parçası çıkardı. "Otuz iki numara. Tamam o zaman. Hadi gidelim. Ve artık söylenmek yok."

Strand'den batıya doğru devam etti, dudakları birbirine kenetlenmişti. Bir daha kendi kendine konuşmayacaktı. Bu alışkanlıktan nefret ediyordu; onu korkutuyordu. Delilik yolunda ilk adım gibi geliyordu. Böyle yapmaya başladıysan, daha ne olduğunu bile anlayamadan, kaldırımlarda görünmez arkadaşlarıyla bağıra çağıra konuşan o zavallı kişilerden biri oluverirdin. Genellikle bu dürtüsünü kontrol ediyordu, ama bugün kafası o kadar karışıktı ki, kontrolü kaçırıvermişti elinden.

Neville Pearson'la buluşalı tam bir hafta geçmişti ve adam hâlâ kendisine geri dönmemişti. Bunu kötü bir alamet olarak görüyordu. Her şey beklediğinden daha da kötü olmalıydı. Elgin'in avukatları hangi taktikleri tezgâhlıyorlardı acaba? Acaba o hisse senetlerine ne olacaktı? Ve ne zaman?

Roddy'den de haber almamıştı. Buluşmalarından bu yana iki gün geçmişti ve Roddy'nin Sheehan'ın peşine düşmenin bir yolunu bulduğuna dair ne bir mektup almıştı ne de ziyarete gelen olmuştu.

Keşke şu hisseleri eline geçirebilseydi, keşke Roddy Sheehan'ı enseleyecek bir yol bulmuş olsaydı. Keşke. Keşke.

Fiona Strand'den sağa, Southampton Caddesi'ne saparak Covent Garden'a yöneldi. Saatine baktı –neredeyse dört olmuştu– ve adımlarını hızlandırdı. Hızlı Kupa'yı bir gün İngiltere'ye getirmek istiyordu ve İngiliz reklam firmalarının nasıl işlediğini görmesinin ileride kendisine yararlı olacağını biliyordu. İş örneklerini görmek, maliyetleri ve tutundurma stratejilerini öğrenmek için, Nate Feldman'ın tavsiye ettiği bir firmanın başkanı olan Anthony Bekins'le buluşacaktı. Eğer aklını işe verebilirse, diğer kaygılarını unutacağını biliyordu. En azından bir süre için.

Fiona tamamen düşüncelerine dalmış, Southampton ve Tavistock'un köşesinde, arabası marul sandıklarıyla tepeleme dolu olan pazar hamalının kendisine doğru geldiğini çok geç oluncaya

kadar fark etmemişti. Adamın yolundan çekilmek için çabalarken tökezledi ve bir tuğla binanın duvarına çarpıp düştü. Adam kıl payıyla yanından geçti.

"Gittiğin yere bak, hanım!" diye bağırdı.

"Ben mi?" diye kekeledi Fiona, düşüşünden sersemlemiş bir halde. "Asıl *sen* gittiğin yere bak, seni aptal!"

Adam ona bir öpücük yolladı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Şeytan gibi bunlar," dedi bir ses. Fiona döndü ve kalçasının üzerinde içi çiçek buketleriyle dolu bir sepet taşıyan bir kadın gördü. "İyi misin kuşum," diye sordu kadın kalkmasına yardım ederken.

"Sanırım. Teşekkür ederim."

"Sen sen ol, burada kendine dikkat et. Gözünün içine baka baka adamı ezerler burada. Hadi hoşça kal."

"Güle güle," dedi Fiona çantasını aramak için dönerek. Çantanın kaldırımın üzerinde durduğunu gördü ve almak için uzandı. Bunu yaparken, omzuna bir sancı saplandı. *Düştüğüm zaman çarpmış olmalıyım*, diye düşündü. Doğruldu, ovmak için durakladı ve rahatsızlığının sebebini gördü. Sert pirinç bir tabela. Pırıl pırıl parlıyordu ve üzerinde bir yazı vardı: COVENT GARDEN BRISTOW'S TOPTAN ZERZEVAT. JOS. VE JAS. BRISTOW, SAHİPLERİ. Tam bir dakika boyunca tabelaya bakarak, sözleri tekrar tekrar okudu. Sonra, "Olamaz," diye fısıldadı.

O değildir, dedi kendi kendine. Neden kendi başına olsundu ki? O Peterson's için çalışıyordu. Muhtemelen orayı şimdi o yönetiyordu. Ama o olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Joe'nun kendinden küçük Jimmy adında bir kardeşi vardı –Fiona onu belli belirsiz hatırlıyordu– Jas. Bristow o olmalıydı. Kız kardeşleri de vardı. İkisini de gözünde canlandıramıyordu Fiona. Çok uzun zaman olmuştu. Yutkunmaya çalıştı, ama ağzı kurumuştu. Ve elleri titriyordu. *Düştüğüm içindir*, dedi kendi kendine.

Kaldırımda erkekler ve kadınlar –tümü pazar çalışanlarıydı– kâh görmezden gelerek kâh meraklı bakışlar atarak onun önünden geçtiler. Fiona kapıya baktı. Kapı canlı bir yeşile boyanmıştı, tıpkı kendisiyle Michael'ın bakkal dükkânlarının cepheleri gibi.

Aynı rengi Fortnum & Mason's'ın ön cephesinde gördüklerini hatırladı. Bir keresinde dışarı çıktıkları zaman. Rengi ikisi de beğenmişler, bir dükkân kapısı için harika bir renk olduğunu düşünmüşlerdi.

Yukarı çıkmak istiyordu. Onu görmek istiyordu. Ama korkuyordu. Kapıya doğru bir adım attı, sonra durdu. *Yapma*, dedi kendi kendine. *Bir anlamı yok. Sadece kendini üzeceksin. Geri dön ve yürümeye başla. O zaman en azından onu parmağında yüzükle, mutlu görmedim diyebilirsin.* Ama kıpırdamadı. "Git," diye tısladı kendine. "Hemen şimdi, seni aptal!"

Yürümeye devam etti. Önce odun gibi, sonra daha kararlı. Tavistock otuz iki numaraya geldi, kapı topuzunu çevirdi, sonra döndü ve köşedeki binaya doğru geri koştu. Asla teslim olmadığı tek şey, korkuydu. Bununla başa çıkabilirdi. Artık hepsi geçmişti – öfke, üzüntü, hepsi. Sadece onu görmek istiyordu. Eski bir arkadaş olarak. Sadece bilgi almak ve hayatın ona nasıl davrandığını görmek için. "Yalancı," diye fısıldadı. Görmek istediği şey o gülen mavi gözlerdi.

Soluk soluğa binanın dışında durdu ve baktı. Kısmen açık olan koskoca kapılardan bir depo görünüyordu. Onun depoda olacağından şüpheliydi. *Ama avcı yeşili kapı ofislere gidiyor olmalı*, diye mantık yürüttü. Bunu deneyecekti. Derin bir nefes aldı, kapıyı iterek açtı ve bir kat merdiven çıkarak, bir dizi yüksek pencereden süzülen güneş ışığının yıkadığı açık bir resepsiyon alanına geldi. Uzun ahşap bir bankonun arkasında iki genç kadın masalarına oturmuş sinirli sinirli daktilolarının tuşlarına basıyorlardı; üçüncü bir masanın üzerinde sürekli çalan ve devamlı duvardaki büyük saate göz atan bezgin bir delikanlının ilgilendiği iki telefon duruyordu. Tamamen taze ürünlerle dolu olan meyve ve sebze sandıkları –incelenmek ve denenmek üzere, diye tahmin etti Fiona– gelişigüzel istiflenmişlerdi.

Kolunun altında bir zarfla az önce içeri girmiş olan mutfak beyazları içinde bir çocuk, mektubunu öfkeli bir kâtibe vermeyi reddederek odanın ortasında duruyordu. "Bu parti menüsü," dedi meydan okurcasına. "Şef Reynaud onu işe yaramaz bir kâtibe verme, patronun kendisine ver dedi." Kâtip çocuğu boğazını

sıkmakla tehdit etti. Ne telefona bakan delikanlı ne de sekreterler başlarını kaldırıp baktılar. Fiona birisinin dikkatini çekmekten umudunu kaybetmeye başlamıştı ki, doğruca depoya inen ikinci bir merdivenin yanında iki hamalla sarışın genç ve güzel bir sarışın gördü. Kadın hamallara uzun bir sipariş kâğıdı verdi, sonra Fiona'ya doğru döndü. Birkaç saniye dikkatle baktı ve sonra Fiona'ya panik gibi gelen tuhaf bir bakışla, "Size yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Ben... ben Joseph Bristow'u görmek istiyordum," dedi Fiona.

Kadın duraksadı. "Üzgünüm," dedi, "ama şu anda burada değil."

"Söyleyin bana, Bay Bristow... Montague Sokağı'ndan mı? Whitechapel'dan?"

"Evet."

Fiona, kalbi küt küt atarak çantasını açtı ve bir kartvizit çıkardı. "Bunu onun için bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Kartın arkasına hızla bir not karalarken Fiona kadının bakışlarını kendi üzerinde hissediyordu. Kartı kadına uzattı. "Eğer zahmet olmazsa."

"Kesinlikle olmaz. Güle güle."

"Evet. Şey... hoşça kalın," dedi Fiona, kendisini beceriksiz ve hayal kırıklığına uğramış hissederek. Daha sonra merdivenlere ve Tavistock Sokağı'na, Bekins ve Brown'daki randevusuna yöneldi.

Cathy Bristow, merdiven boşluğunda gözden kayboluncaya kadar siyah saçlı güzel kadının arkasından baktı, sonra bakışlarını elindeki kartvizite çevirdi. BAYAN NICHOLAS SOAMES, yazıyordu.

Oydu. Fiona'ydı. *Bundan emindim*, dedi kendi kendine. *Unutulması zor bir yüzü var. Gerçi o benimkini tamamen unutmuş*, diye düşündü sinirli sinirli. *Gerçi ben o zaman kaç yaşındaydım ki? Birbirimizi son gördüğümüzde ben sekiz yaşındaydım.*

"Cathy!" diye haykırdı bir ses koridordan.

"Ne var, Joe?" Cathy, resepsiyon masasından öteye koridora doğru baktı. Ağabeyi ofisinin kapısından dışarı eğilmişti.

"Konuk listesine ihtiyacım var. Cumartesi için. Getirebilir misin, hayatım?"

"Hemen," dedi Cathy.

Joe tekrar ofisine girerek gözden kayboldu. Cathy karta tekrar baktı. *Bu senin üstüne vazife değil*, dedi kendi kendine. Yine de mesajı okudu. "Sevgili Joe, birkaç haftalığına Londra'dayım. Savoy'da kalıyorum. Seni görmek isterdim. Saygılarımla, Fiona Finnegan Soames."

Cathy dudağını ısırdı. *Onu bekletmeliydin*, dedi vicdanı. *Joe'yu alıp getirmeliydin. Yaptığın şeyi öğrendiği zaman Joe öfkeden köpürecek. Fiona'yı hâlâ yakalayabilirsin. Çok geç kalmadın. Git peşinden!*

Merdivenlere doğru yürümeye başladı, sonra durdu. *Neden?* diye sordu kendine. *Ne için? Eski yaraları yeniden açmak için mi? Fiona Finnegan evli. Bayan Nicholas Soames, kartta böyle yazmıyor muydu? Onun peşinden gitmenin bir anlamı yok. Hiç mi hiç yok. Hem Joe'yu neden görmek istiyor ki? Belki de hâlâ ona kızgındır*, diye mantık yürüttü. *Belki de bir tür intikam almak istiyordur. Ona mutlu bir evliliği olduğunu ve artık ulaşılamayacağını göstermek istiyordur.*

Cathy kartı gördüğünde ağabeyinin yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyordu. Salak herif yerinden fırlayacak ve koşa koşa Savoy'a gidecekti. Ve onu gördükten sonra, Fiona ona kocasını ve New York'taki harikulade hayatını anlattıktan sonra yıkılacaktı. Cathy ağabeyini çok seviyordu ve onun gözlerinde hep var olan üzüntüyü görmek içine acı veriyordu. Bunun ancak Joe tekrar âşık olursa yok olacağını biliyordu. Ve biliyordu ki ağabeyi eğer Fiona'yı görürse bu asla gerçekleşmeyecekti.

Sally Gordon'a Joe'yu elde etmesi için yardım edeceğine söz vermişti ve sözünü tutmaya kararlıydı. Jimmy'nin düğününde ağabeyi ve o konuşmuşlardı ve sohbetleri iyi gitmişe benziyordu. O gün Joe çok çekiciydi ve Sally de çok tatlı ve güzel görünüyordu. Joe ona nasıl âşık olmuyordu? Çok iyi bir çift olurlardı. Sadece Joe'nun bunu görmesini sağlamak gerekiyordu. Fiona'nın onun yaşamında yeniden ortaya çıkması ise her şeyi rayından çıkarmaya yarayacaktı yalnızca.

"Cathy!" diye tekrar bağırdı Joe. "Şu konuk listesi nerede kaldı?"

Cathy yıldırım hızıyla kararını verdi. Kartı yırttı ve parçalarını çöpe attı. Parçalar çöp kutusunun dibine doğru inerlerken, seslendi: "Bir dakika bekler misin! Geliyorum!"

Bölüm Yetmiş Üç

"Oymuş, komiserim," dedi polis memuru McPherson, havada bir deste kâğıt sallayarak.

Roddy dolabının kapısında asılı olan küçük dikdörtgen aynadan döndü ve adama baktı. "Ama bu imkânsız," dedi. "Çünkü olamaz. Çünkü o öldü."

"Evet, haklısın," dedi McPherson görev duygusuyla.

"Fakat sadece seninle benim aramda..."

"... tamamen varsayımsal olarak..."

"... adli tıp raporu gösteriyor ki..."

"... adi herif hayatta, gayet iyi ve gene iş üstünde."

"Of Tanrım," diye içini çekti Roddy. Tekrar aynaya döndü ve yakasında düz durması gereken metal amblemleri düzeltmeye bıraktığı yerden devam etti. Biraz önce onu amirinin ofisine çağıran bir mektup gelmişti, daha on dakika bile olmamıştı. Oradan hemen ayrılmak zorundaydı. Bir süreden beri bu çağrıyı bekliyordu, ama yanıtlamak için hiç de sabırsızlanmıyordu.

İki gün önce, McPherson ve başka bir polis memuruna Thrawl Sokağı'nda metruk bir evin arka tarafındaki tuvalette çürümeye terk edilmiş bir cesedin bulunduğu haber verilmişti. Ceset bir grup çocuk tarafından keşfedilmişti. McPherson ceketi tanımıştı, şatafatlı mor bir şeydi ve cesedi de fahişe Maggie Riggs olarak teşhis etmişti. Kadının boğazı kesilmiş ve yüzünü kesmek için de girişimde bulunulmuştu. Elbisesinin cebi yırtılarak açılmıştı ve üzerinde hiç para yoktu, bu yüzden Roddy onun şiddet içerikli bir soygun kurbanı olduğu bilgisini yaymıştı. Bu suçla Karındeşen cinayetleri arasında herhangi bir benzetme yapılmayacağını umarak basına kadının yaralarıyla alakalı bilgi vermemişti. Bu işi oldukça sessiz tutmayı başarmış, ama amirinin haberi olmuştu. Şimdi Roddy adli tıp raporunu adama sunmak ve memurlarının gece gündüz sokaklarda devriye gezdiğine, her şeyin kontrol altında olduğuna dair güvence vermek zorundaydı.

Küçük aynada kendini mümkün olduğu kadar görme çabasıyla bir o yana bir bu yana hareket ederek üstünün başının nasıl olduğuna baktı. Sonra McPherson'a döndü ve, "Rozetlerim düzgün oldu mu?" diye sordu.

McPherson, Roddy'nin yakasına, omuzlarına, ön cebine bakarak rütbesinin tüm amblemlerini inceledi. "Bomba gibi."

"Quinn cinayetine ne oldu? O konuda bir şey var mı?"

"Yok."

"Hiçbir şey mi yok? Hiç kimse bir şey duymamış mı? Bir şey gören yok mu?"

"Komiserim, burada kim bir şey görür ki? Whitechapel'da her erkek, her kadın ve çocuk sağır, dilsiz ve kör sanki. Commercial Caddesi'nin ortasında cumartesi günü öğlen vakti bir cinayet işlense bile hiç kimse bir şey görmez."

Roddy başım salladı. *Whitechapel'da hiçbir zaman normal yağmur yağmaz, anca bardaktan boşanır*, diye düşündü. Önce Taj'daki çifte cinayet, şimdi de katledilen fahişe.

"Baskıya devam et, McPherson," dedi Roddy. "Sheehan veya Malone olduğunu düşünerek yanlış taşın altına bakıyor olmamız mümkün. Herkes olabilir. Kimin Denny'ye garezi var? Kime para borçlu? Ona kimin borcu var? Barmeni sıkıştırın. Adı Potter. Ek iş olarak kârlı bir afyon işi yaptığını duydum. Onu işine taş koymakla tehdit edin."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Dean Sokağı."

"Teşekkürler, patron. Thrawl Sokağı raporunu masana bırakacağım."

McPherson ayrıldı. Roddy aynada kendisine son bir bakış attı, bir gün önce saçını ve sakalını kestirmiş olduğuna memnundu. Yorgun görünüyordu, ama bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Fiona'yı gördüğünden ve Paddy'ye gerçekte neler olduğunu öğrendiğinden bu yana, uyumakta zorluk çekiyordu. Ne kadar çabalasa da, Sheehan'ı enseleyecek bir yol bulamıyordu. Bir çözüm bulmak için çırpınıyordu. Fiona'ya yardım etmek istiyordu, onun beklentilerini boşa çıkarmak istemiyordu, ama dört gün geçmişti ve hiçbir şey yoktu. Eline raporu aldı. Bu gece eve gitti-

ğinde ve zihni berrakken bu probleme yine saldıracaktı. Şu anda, gitmesi gereken bir randevusu vardı. Ancak tam ofisten ayrılmak üzereyken, karakolun ön tarafından bir bağırtı duydu.

"Girin içeri, sizi adi piçler! İlerleyin – ikiniz de!"

"Hey! Durun bir dakika..." diye bağırdı memurlardan biri.

Önce itiş kakış sesleri, sonra bir patırtı duyuldu. Bir adam acı içinde inledi ve sonra: "Hele bir daha kaçmayı dene, bacaklarını kıracağım."

"Ripton! Neler oluyor?" diye bağırdı Roddy, uzun adımlarla koridordan geçip karakolun girişine doğru ilerlerken.

"Emin değilim, efendim."

Roddy kapıya doğru baktı. İçeride iki adam duruyordu. Daha doğrusu, sallanarak düz durmaya çalışıyorlardı. Yüzleri berbat haldeydi – kan ve çürük içerisindeydi. Giysileri yırtılmıştı. Roddy başını iki yana salladı, bu görüntü karşısında sersemlemişti. Adamlara yaklaştı ve birdenbire onları tanıdığını fark etti – Reg Smith ve Stan Christie'ydi bunlar. Melon Sheehan'ın adamları.

"Günaydın, Komiser O'Meara," dedi onların arkasından bir ses.

Üzerine dar kesimli bir pantolon ve kırmızı gömlek giymiş müthiş kaslı bir genç adam öne çıktı. Onu benzer kıyafetli başka bir adam izledi.

Kabadayı delikanlılar, diye düşündü Roddy. *Bunu kıyafetlerinden anlayabilirsiniz. Ellerinde değil. Hani ellerinde pankartla dolaşsalar yeridir.* "Sizi tanıyor muyum ben?" diye sordu, birinci delikanlının çenesindeki yara izini ve ikincisinin artık hamur gibi olmuş boksör burnunu süzerek.

"Tom Smith," dedi ilk delikanlı, dürüst ve cesur bir yüz ifadesiyle.

"Dick Jones," dedi ikincisi.

"Öyleyse sadece Harry Bollocks eksik," dedi Roddy.

"Anlayamadım, komiserim?" dedi Tom.

"Cin olmadan adam çarpma, evlat. Burada ne işiniz var?"

"Bunların size söyleyecekleri bir şey var," dedi Tom. Tutsaklarını dürttü. "Konuşsanıza pislik herifler. Doğru dürüst ve yüksek sesle konuşun ki herkes duyabilsin."

Ne Reg ne de Stan konuştu. Yüzü cinai bir ifadeye bürünen Tom ellerinden birini diğeriyle kavradı ve gürültüyle parmaklarını çıtlattı. Reg irkildi. Stan, mor ve şişmiş dudaklarının arasından, "Den Quinn'i ve fahişesini haklayan biziz," dedi.

"Başka kim var?" diye atıldı Tom.

"Melon Sheehan."

Roddy, Reg'le Stan'e inanmayarak baktı. "Bunu yazıp imzalamaya hazır mısınız?"

İki adam perişan bir şekilde kafalarını salladı ve Roddy toplanmış memurlarından onları alıp götürmelerini istedi. Tom ve Dick de kapıya yöneldiler.

"Siz durun bir dakika," diye emretti Roddy. "Bunlar nasıl bu hale geldiler?"

Tom omzunu silkti. "Bilmiyorum. Onları bu halde bulduk. Bir pubın dışında."

"Bir pubın dışında mı? Hangi pub?"

"Hangisini istersen."

"Kimin için çalışıyorsunuz siz?" diye sordu Roddy.

Tom gülümsedi. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, komiserim," dedi.

"Ah. Demek anlayamadın." Roddy eşiğe doğru yürüdü gitti, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. "Hapiste birkaç gün geçirirsen anlamana yardımcı olur mu acaba?"

"Hangi suçtan?"

"Canımın istediği suçtan, ayrıca beni durduracak kimse yok. Buna ne dersin?"

Tom, Dick'e baktı. Dick başını salladı. "Denny Quinn'in bir arkadaşı için. Melon Sheehan'ın cinayetten yakayı sıyırmasını istemeyen bir adam için."

"Arkadaşmış, hadi oradan. Malone için çalışıyorsunuz. Adamınız Sheehan'ın yoldan çekilmesini istiyor. Bana Reg'le Stan'i veriyor ve kirli işlerinin geri kalanını onun için benim yapacağımı düşünüyor, öyle değil mi?"

İki genç adam da cevap vermedi. Sadece aynı anda nazik ve saygılı, küstah ve sinir bozucu bir bakışla Roddy'ye baktılar.

"Anlayamadığım şu," diye devam etti Roddy, "Malone neden

Reg ve Stan'i öldürmedi? Ve neden Sheehan'ı öldürmüyor? Sheehan saklanıyor ve Malone da onu bulamıyorsa, o zaman başka tabii. Belki de böyledir. Muhtemelen bu iki hödüğü yem olarak kullanıyordur. Sheehan'ın onların hapse girmesini istemeyeceğini biliyor. Adamlarının konuşması Sheehan'ı feci endişelendirecek. Onları almak için gelecek. Kendisini gösterecek ve Malone da onun işini bitirecek. Haklı mıyım beyler?"

Tom yutkundu. Dick gözlerini kırpıştırdı. İkisi de tek kelime etmediler.

Roddy kapının kilidini açtı. Onun da kendi cevapları vardı. "Uslu çocuklar olun," dedi, "ve Bay Malone'a nehrin kendi tarafında kalmasını söyleyin. Ona eğer bunu yapmazsa, çok pişman olacağını da söyleyin."

Tom dışarı çıkarken durdu. "Onları mahkûm ettirebilir misin, komiserim?" diye sordu.

"Eğer itiraflarını imzalarlarsa, evet."

"Peki Sheehan'ı? Quinn cinayeti için?"

"Eğer aleyhinde yeterli delil bulursak veya cinayeti itiraf ettirebilirsek, o zaman evet," dedi Roddy.

Tom başını salladı. "Denny Quinn iyi bir adamdı. Ve bu şekilde ölmeyi hak etmedi. Ancak Melon Sheehan bunu hak ediyor. Bu yaptığı için asılacak." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Öyle ya da böyle."

"Sen o işi bize bırak," diye uyardı Roddy. "Sheehan ölecek olursa, sizin peşinize düşerim."

Ama Tom ve Dick daha şimdiden sokağa çıkmışlardı. Roddy onların arkasından bakarak birkaç saniye durdu. Bilmeden kucağına düşen bu hediyeyle o kadar kendinden geçmiş, öylesine şaşırmıştı ki, elinde öldürülen fahişenin raporunu tuttuğunu ve amirinin ofisine gitmek zorunda olduğunu unutmuştu.

Tom haklıydı. Melon kesinlikle asılacaktı. Sadece Den ve Janey için değil, Paddy Finnegan için de.

Başarmıştı Roddy. En azından Fiona'ya yardım etmek için bir planı vardı. İtiraf etmeliydi ki, uzun vadeli bir plandı, ama gene de bir plandı. Hızla harekete geçmesi gerekecekti. Stan'in ve Reg'in tutuklanma haberi yayılmadan, Sheehan bulamayacağı şekilde saklanmadan harekete geçmek zorundaydı.

"Ripton!" diye bağırdı.

"Evet, komiserim?"

"Yarım düzine adam al ve Melon Sheehan'ı bulup getir. Eğer gerekiyorsa, Whitechapel'daki her parke taşının, her köpek pisliğinin altına bak, ama onu bul."

"Hemen, efendim."

"Ve Ripton..."

"Buyurun, efendim?"

"Bunu o ikisinden önce yap," dedi Roddy, parmağıyla kapıyı göstererek. "Onu tek parça halinde istiyorum."

Bölüm Yetmiş Dört

"Şunlara bakın!" dedi Neville Pearson, gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak. "Son derece etkileyici, değil mi?"

"Onlar dört mevsim!" diye bağırdı karısı Charlotte. "Gördün mü? Şuradaki ilkbahar, şu yaz, buradaki sonbahar ve bu da kış. Her biri kendi hediyesini sunuyor. Ne akıllıca bir fikir!"

"Kesinlikle muazzam," dedi Neville. "Kaça kaç acaba... altı metreye on metre olabilir mi? En az!"

Fiona hiçbir şey söylemedi. Yavaşça kendi etrafında döndü. Montague's zerzevat salonunun dört karşıt duvarındaki çerçevelenmemiş duvar resimlerinin güzelliğiyle büyülenmişti. Ressamı tanıyordu; John William Waterhouse, Ön-Rafaellocu İngiliz ressamlardan biriydi. Nick onun iki romantik tablosuna sahipti.

Bakışları sırayla her mevsimin üzerinde oyalandı. Esmer olan yaz, üzerinde canlı yeşil bir elbise, elinde çileklerle bir çayırda duruyordu, yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı. Sonbahar bir meyve bahçesinde armut topluyordu. Bakır rengi saçları uzundu ve kırmızı elbisesi gibi dökümlüydü. Kış beyaz elbiseler içinde soluk sarışın bir kar kraliçesiydi. Başında çobanpüskülünden bir taçla her mevsim yeşil kalan yeşilliklerin ortasında duruyordu. İlkbahar ise kıvrak, siyah saçlı bir kızdı, açık mavi giysileri içinde koyu

çivit mavisi gözleriyle bir su perisiydi. Elinde gül goncaları tutuyor ve bir akarsuyun yanında duruyordu. Arkasında çiçek açmış kiraz ağaçları vardı. Ayağının altındaki kara topraktan yeşil tomurcuklar fışkırıyordu. Onunki hasat veya kış molası değil, gelecek olan şeylerin vaadiydi.

Bir bakkaliye dükkânına tablo asmak kimin aklına gelmiş? diye merak etti Fiona. Kuşkusuz yerlere beyaz yerine mavi ve yeşil karolar koyanla aynı kişiydi. Mekânı zambak şeklinde avize ve apliklerle aydınlatan kişiyle. Sergileri iki misli büyük göstermek için gıda tezgâhlarının arkasına ayna koymayı düşünecek kadar bilgisi olan kişiyle. Satış elemanlarının gümüş isim etiketlerinde isimlerinin altına "Satıcı" yerine "Uzman" kelimesini kazdıran kişiyle. Dükkânın üst katlarına çıkan merdivenleri ana katın arka tarafına yerleştirerek çiçekçiye veya tütüncüye giden müşterileri sayısız cazip malların arasından geçmek zorunda bırakan kişiyle.

O kişi her kimse, büyük bir deha, diye düşündü Fiona. Seçtiği her şey, aldığı her karar –tablolardan muhteşem çiçek aranjmanlarına, egzotik meyve ve sebzelerin sanatsal bir şekilde sergilenişine kadar her şey– mekânın kalitesini artırıyor, gürültülü bir gıda dükkânından düzeyli, lüks bir mağazaya çeviriyordu. Neville, Fiona'ya adamı bulur bulmaz onunla tanıştırma sözü verdi... şu Bay Barston veya Barton'ı... Hangisi olduğunu hâlâ hatırlayamıyordu.

"Sana benziyor, Fiona," dedi Neville ilkbaharı işaret ederek.

Fiona resimdeki kıza baktı. "Çok daha genç. Ve çok daha güzel," diye yanıtladı.

"Saçma, Neville haklı. Tamamen sana benziyor, hayatım," dedi Charlotte Pearson.

Fiona elini salladı ve hayal gördüklerini söyledi. Bu sırada elinde tepsiyle bir garson geçti yanlarından. Neville tepsiden bir kadeh kaparak bir yudum aldı. Kibarlık olsun diye Fiona da bir kadeh aldı, ama hemen ardından güzel pötifurları geri çevirdi. Bir şey yiyemeyecek kadar gergindi. Kafasında çok fazla şey vardı.

Önce, Neville vardı. Partiden önce Fiona Savoy'da Pearson'larla akşam yemeği yerken, Neville, Burton hisselerini elde etmenin altı ay alacağını düşündüğünü söylemişti. Detayları ko-

nuşmak için salı günü öğleden sonra kendi ofisinde görüşmeyi teklif etmişti. Altı ay imkânsız derecede uzun geliyordu Fiona'ya. Hisseleri şimdi istiyordu, bundan yarım yıl sonra değil. Londra'da kalırsa Amerika'daki işlerini nasıl yürütecekti? Sürekli iki ülke arasında yolculuk yapmak zorunda kalacaktı ve bu olasılık da hiç hoşuna gitmiyordu.

Sonra Roddy vardı. Dün ondan bir not almıştı. "Onu hakladım," diyordu. "Bana iki gün ver." Bir günü zaten geçmişti. Bir gün kalmıştı. Roddy, Sheehan'ı nasıl enselemişti? Ve onunla ne yapıyordu acaba? Endişeden gece uyuyamamıştı Fiona. Roddy ne planlıyordu? Ve bu her neyse, işe yarayacak mıydı? Beklemek dayanılmazdı, ama sabırlı olmak zorundaydı. Şansı varsa, pazartesi günü öğrenecekti.

Sonra bir de Joe vardı. Tekrar etrafına bakındı; bir kadının elbisesine, çevredeki gıda sergilerine – kartvizitini onun ofisine bırakmasından bu yana tam üç gün geçtiğini aklından çıkaracak her şeye. Joe'dan hiçbir haber alamadan geçen üç koca gün. Bunu yapmakla aptallık etmişti. Joe'nun onunla alakalı hiçbir şey istemediği açıktı. Tabii ki istemezdi. Bunu on yıl önce net bir şekilde belli etmişti. Muhtemelen kadın ona verir vermez kartı yırtıp çöpe atmıştı. Fiona bunu düşünür düşünmez ürperdi. Joe'nun sessizliğine aldırış etmemeye, kendisine bunun bir önemi olmadığını anlatmaya çalıştı. Ama önemliydi. Acı veriyordu. Hâlâ.

Bugünlerde tüm zamanını bekleyerek geçiriyormuş gibi geliyordu. Joe'dan bir cevap için. Randolph Elgin'e karşı davasında bir çözüm için. Roddy'den haber almak için. Normalde Problemlerine çözüm bulmak için beklemeye alışık değildi; o eyleme geçmeye alışıktı. Ve hareketsiz kalmak, işe yaramaz ve boş birisiymiş gibi yaşamak zorunda kalmak onu deli ediyordu.

"Bu nedir sence?" diye sordu Neville başparmağıyla işaret parmağı arasında yeşil bir kabuğu mıncıklayarak. Sebze ve meyve tezgâhlarını dolaşıp geri gelmişti.

"Bamya," dedi Fiona. "Amerika'dan. Güney eyaletlerinde yetişiyor." Ama sebzenin nasıl bu kadar taze ve yeşil kalabildiğini merak etti. Kendisi ve Michael, Georgia ve Carolina'dan iyi ürün almakta genellikle sıkıntı çekiyorlardı. Toptancılarının sunduğu

ürünlerin çoğunu geri çeviriyorlardı. *Buz depolarının içinde, çok hızlı bir gemiyle Güney limanlarının birinden direkt geliyordur*, diye karar verdi.

"Bamya. Ne kadar sıradışı," dedi Neville. Denemek için ısırdı, yüzünü buruşturdu ve hoşuna gitmeyen sebzeyi bir garsonun tepsisine attı. "İkiniz de benimle gelip neler keşfettiğimi görmelisiniz," dedi. "Olağanüstü bir şey! Sebze tezgâhının yanında durmuş yaz sıcağında nasıl bu kadar taze kalabildiklerini merak ediyordum ki, birdenbire tezgâhın içinden sis çıkmaya başladı."

"Sis mi?" dedi Charlotte. "Bu doğru olamaz."

"Evet, sis, canım. Çok dahiyane! Gelin görün."

"Londra'da tek ihtiyacımız da buydu zaten, daha fazla sis," dedi Charlotte, kocasının peşinden giderken.

Fiona, Pearson'ları izledi ve Neville'in söz ettiği şeyi gördü. Ürünler emaye kaplı eğimli tezgâhlarda sergileniyordu. Birisi, sebze-meyveleri taze tutmak için tezgâhların, ürünlerin üzerine hafif bir sis püskürtmesini sağlayacak bir yol icat etmişti. Fiona üst kısmın altına uzandı ve yokladı. "Burada bir hortum var," dedi. "İçinde küçük delikler olmalı. Bir şekilde hortuma basınçlı su veriyorlar. Belki bir pompayla. Ama nerede?" Daha iyi bakmak için başını tezgâhın içine doğru uzattı, ama bunun yerine tezgâhtan püskürtülen sular geldi yüzüne. "Haklısın, Neville, bu çok dâhiyane!" dedi heyecanla, elbisesinin koluyla ıslak yanaklarını silerken. "Nasıl yapıldığını öğrenmem gerekiyor. Bu Bay Barton nerede acaba?"

"Bilmiyorum,"dedi Neville, kaşlarını çatmış kalabalığı araştırırken. "Buralarda bir yerlerde olmalı, ama onu görmedim. Hadi etrafta dolaşalım biraz, olur mu?" dedi bir kolunu ona, diğerini karısına uzatarak. "Onunla mutlaka karşılaşırız."

Mal sahibini arayarak dolaşırlarken, üçlü, ekmeklerin muazzam çeşitliliğine –Charlotte kırka kadar saydıktan sonra durmuştu–, ağız sulandıran kek, puding ve kurabiyelere; balık ve kabuklu deniz ürünlerinin sergilendiği güzel sergiye; geyik, av kuşu, sığır ve domuz etlerinin zenginliğine; hazır gıdalara –ezmelere, salatalara, çeşitli malzemeler ve av sahneleriyle süslenmiş etli böreklere– ve kule gibi istiflenmiş peynir çeşitlerine hayran hayran bakarak Montague's'un ana katını incelediler.

Fiona büyülenmiş bir şekilde Burton Çayları hisselerini ve Joe'nun kendisini hiçe saymasını, Roddy ve Melon Sheehan'ı bir süre için unutmayı başarmıştı. Nefis kalitede bir dilim parmesan peynirinin tadına bakarken veya bir satıcıyı –hayır, bir *uzman*– daha önce hiç görmediği bir kahve hakkında sorguya çekerken endişelenmek pek mümkün değildi. Barton adındaki bu olağanüstü tüccara hayran olmuştu ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Bu sırada Charlotte bir arkadaşını gördü ve onunla çene çalmak için uzaklaştı. "Hadi yukarı çıkalım," dedi Neville, Fiona'ya. "Tütün bölümünü ziyaret etmek istiyorum. Aramızda kalsın, hayatım. Charlotte bunu onaylamıyor."

Fiona güldü. Ruh hali hafiflemişti. Geniş mermer merdivenlerden yukarı çıkarlarken başlar onlara döndü. Oradakiler Pearson'ın kolunda gülümseyen güzel kadını tanımıyorlar, dikkatle bakıyorlardı. Üzerinde Chantilly danteliyle süslenmiş ve beline dar mavi bir kuşak tutturulmuş, krem rengi ipek muslinden yazlık bir elbise vardı. Açık yakası, uzun ve zarif boynunu açıkta bırakıyor, inci, opal ve ametist karışımı bir kolye ve bir çift küpe de bu boynun güzelliğini iyice vurguluyordu. Gözler ona doğru çevriliyor, sonra her hareketinde ortaya çıkan canlılık ve neşeyle büyülenerek üzerinde oyalanıyordu.

Üst katta parmaklıklı tırabzanlar sağa ve sola doğru uzuyor, insanlara durup aşağıdaki sahneyi seyredebilecekleri küçük alanlar yaratıyordu. Fiona gömme tipte bir tütün nemlendirme kutusu olan sigara kısmına giden Neville'e eşlik etti. Neville'in seçimini yapmadan önce, tazeliklerini belirlemek amacıyla hafifçe sıkarak çeşitli puroları burnuna götürmesini merakla seyretti. Puroların parası ödendi, sonra alelacele göğüs cebine saklandı.

Tekrar dışarı çıktıklarında, görebildikleri hiçbir yerde Charlotte yoktu. Fiona ve Neville onu beklemek için tekrar tırabzanlara doğru yürüdüler. Yeni şampanya kadehleri getirildi. Fiona ilk kadehini içmeden aşağıda bırakmıştı. Şimdi daha rahatlamış olarak, bu ikinci kadehi yudumladı. Yakışıklı genç bir garson ona mükemmel bir kırmızı gül verdi. "Çiçekçimizden bir hediye," dedi.

"Güzel bir parti," dedi Neville.

"Gerçekten de," diye kabul etti Fiona, gülün kokusunu içine çekerek. "Ne olağanüstü bir dükkân."

Neville kolunu tırabzana dayadı. "Şu insanlara bir bak. Adam şampanyaya bir servet harcamış olmalı."

"Evet, ama hepsi müşterisi olduğu zaman harcadıklarını fazlasıyla geri alacak," dedi Fiona bakışlarını aşağıdaki ışıltılı, görkemli kalabalığın üzerinde dolaştırarak. Bunlar paralı insanlardı. Toplumda tanınmış kişilerdi. Kıyafetlerinin kalitesinden, üst tabakaya özgü seslerinden belli oluyordu. Bu geceki partiyle gözleri kamaşacak, sonra eve gidecekler ve kâhyalarına Montague's'dan alışveriş yapmalarını söyleyeceklerdi. Mağazanın sahibi şu anda ne harcarsa harcasın, gelecekteki kârlarının yanında bu sadece küçük bir yatırım sayılırdı.

"Restorana da uğrayalım mı?" diye sordu Neville. "Bir üst katta. Olağanüstü olmalı."

"Evet, hadi. İçkimi hemen bitiriyorum..." Aniden Fiona'nın sözleri canlılığını kaybetti. Gözleri kocaman açılmış, kalabalığın içindeki bir yüze, bir erkek yüzüne kilitlenmişti.

Atkuyruğu gitmişti. Artık sarı saçlar düzgün bir şekilde kesilmişti, ama hâlâ gür ve dalgalıydı. Eski püskü gömlek, kasket ve kırmızı boyunbağı da gitmişti. Takım elbise giyiyordu. Mükemmel kesimli gri bir ceket ve pantolon. Ama geniş, cömert tebessümü aynıydı. Yaz göğü kadar mavi ve engin gözleri de aynıydı. Delikanlı gitmişti. Yerine bir erkek gelmişti. Şimdiye dek gördüğü en güzel erkek.

Zihninde bir ses duydu Fiona, Neville'in firmasını ziyareti sırasında duyduğu sesi. İzah edilemez bir şekilde bu sese doğru çekilmişti. Çünkü onun sesiydi. "Barton veya Barston," demişti Neville. "Ben isim konusunda çok kötüyüm." Hayır, Bristow'du. Joe Bristow. Kendi Joe'su.

Onu izlerken zorlukla nefes alıyordu. Joe gülümseyerek bir çiftle konuşuyordu, eli adamın omzundaydı. Fiona'nın kalbi o kadar duyguyla dolmuştu ki, aniden gözleri yaşardı. Geçen gün, Joe'nun Covent Garden'daki ofisinde, kendi kendine onunla tekrar karşılaşmanın üstesinden gelebileceğini söylemişti. Üstesin-

den gelmek mi? Ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Onu sadece görmek bile aşk ve özlemle sarsılmasına neden olmuştu. Uzun zaman önce yendiğini sandığı duygulardı bunlar. Onun yanına gitmek, sesini duymak, eline dokunmak ve bir kez daha gözlerinin içine bakmak istiyordu. Kollarını boynuna dolayıp onun da kendisine sarıldığını hissetmek, sadece birkaç saniyeliğine bile olsa hiç ayrılmamışlar gibi davranmak istiyordu.

Görüntüsünün her ayrıntısını –duruşunu, konuşurken ellerini cebine sokuşunu, dinlemek için başını yana eğişini– içer gibi onu seyrederken, Joe aniden üç şamatacı sarışın çocuğun akınına uğradı. Eğilip en küçüğünü aldı, yanağından öptü, sonra oradan geçen bir tepsiden çaktırmadan çocuk için bir şeker aşırdı. Çocuğu yere indirirken, *küçük kız onun kızı olmalı*, diye düşündü Fiona. *Çocukların üçü de onun olmalı. Onun ve Millie'nin.* O Millie'yle evliydi, aradan on yıl geçmişti ve kendisiyle alakalı hiçbir şey istemiyordu.

Fiona kendisini fiziksel olarak hastalanmış hissederek tırabzanlardan geri çekildi. Buradan çıkmak zorundaydı. Şimdi. Joe kendisini görmeden. Yoksa sevdiğinden uzak duramayan sevdalı bir aptal gibi görünecekti. Umutsuz, zavallı bir kadın.

Neville onun üzüntülü ifadesini fark etmişti. "Fiona? Ne oldu? Neyin var?"

Kendini zorlayarak gülümsedi Fiona. "Bir şey yok, Neville. Sadece biraz başım döndü, hepsi bu. Yüksekliğe tahammül edemiyorum," diye yalan söyledi. Ardından son derece eğlendiğini, ama yorgun olduğunu ve kendisini yoğun bir günün beklediğini, bu yüzden oteline geri dönmek zorunda olduğunu söyledi. "Lütfen Charlotte'a selam söyle, salı günü ofisinde görüşürüz," dedi.

Sonra uzun, manzaralı merdivenlerden inmeye başladı. Bir yan kapı gördü ve doğruca oraya gitmeye karar verdi. Koşmak istiyordu, ama basamakları uygun bir hızla inmek için kendini zorladı. Nihayet zemine ulaştığında, çabucak kalabalığın arasından yol açarak kapıya doğru yöneldi. Kapı Montague's binası boyunca uzanan dar bir sokağa açılıyordu. Dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Dar sokaktan caddeye çıkıp hemen bir kiralık araba buldu.

Arabanın içinde, duygularını serbest bıraktı. Arabacı onun boğuk hıçkırıklarını duymuştu. Endişeyle döndü ve iyi olup olmadığını sordu.

"Hayır, değilim. Hiç değilim," dedi Fiona, yabancı birinin karşısında ağlamaktan mahcup olamayacak kadar üzgündü.

"Deme ya... Mesele bir erkek, değil mi?" diye sordu adam.

Fiona başını salladı.

"Sen bir aptalsın, bayan. Senin gibi güzel bir kadın... vay canına, haftanın her günü ondan daha iyisini bulabilirsin. Kim olduğu umurumda bile değil."

Fiona içini çekti. "Ben de kendime bunu söylüyorum. Belki bir gün inanırım."

***

"Oydu," dedi Joe kendi kendine. Dükkânının dışında sokakta durmuş, insan izdihamının arasında çıldırmışçasına krem rengi elbiseli bir kadını arıyordu. O mavi gözler, o yüz... O Fiona'ydı. O buradaydı.

Merdivenlerde gözüne ilişmişti. Fiona'yı görmenin ani şoku o kadar büyük olmuştu ki, elindeki kadehi düşürmüştü. Kadeh ayağının dibinde tuzla buz olmuştu. Daha ismini bile seslenemeden Fiona merdivenlerden inmiş ve dükkândan çıkmıştı. Joe onun peşinden koşmuş, ama kalabalık hızını yavaşlatmıştı. Dar sokaktan aşağı inip caddeye ulaştığında, Fiona gözden kaybolmuştu.

Fiona. Burada. Londra'da. Kendi dükkânında. Onu *görmüştü*. Arabaların pencerelerine bakarak kaldırımda birkaç adım attı; caddeyi geçti, aşağı yukarı göz attı, fakat onu hiçbir yerde bulamadı.

Oydu, bundan eminim, dedi kendi kendine. *Ama o Londra'da değil, New York'ta yaşıyor. Kocasıyla birlikte.*

"Joe!" diye bağırdı birisi. "Joe... buradayım!"

Sesin geldiği yöne doğru döndü. Cathy'ydi. Kardeşi ona el sallıyordu. "Nerelerdeydin?" diye sordu Cathy, Joe tekrar karşıya geçince. "Senin koşarak çıktığını gördüm. Bir şey oldu sandım."

"Hayır, bir şey yok. Hiçbir şey. Sadece düşündüm ki..."

"Sana içeride ihtiyaç var. Az önce Leydi Churchill geldi. Rehberli bir tur istiyor." Cathy, Joe'ya yakından baktı. "Joe, hayatım, neyin var senin? Aklın başından gitmiş gibi görünüyorsun."

Joe başını iki yana salladı. "Buna inanmayacaksın, ama Fiona Finnegan'ı gördüğüme yemin edebilirim."

Cathy önce caddeye sonra ona endişeli bir bakış attı. Joe onu endişelendiriyor olabileceğini fark etti. "Benim kaçık olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

"Kaçık değilsin, canım. Sadece aşırı çalışıyorsun. Hepimiz bir aydan fazladır haftanın yedi günü günde on sekiz saat çalışıyoruz. Ama dükkân artık açıldı ve eğer bugüne bakılırsa çok büyük bir başarı olacak. Ortalık yatışır yatışmaz birkaç gün tatil yapıp Greenwich'te dinlenmelisin."

Joe başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle."

"Hadi gel o zaman," dedi Cathy canlı bir şekilde. "Leydi hazretlerini bekletmemeliyiz."

Cathy dar sokakta önden yürümeye başladı. Dükkâna ana giriş kapısından girmeye çalışmaktan daha çabuk olacaktı. Joe kardeşinin içeri önden girmesi için kapıda duraksadı. Tam onu izlemek üzereyken ayağının dibindeki parke taşının üzerinde kırmızı bir gül gördü.

Gülü aldı. Fiona kırmızı gülleri severdi. Ona her fırsatta bir gül götürürdü Joe.

"Joe? Geliyor musun?"

"Hemen." Joe çiçeği cebine soktu. Deliriyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Cathy haklıydı. Birkaç gün dinlenmek onu kendine getirecekti.

Bölüm Yetmiş Beş

"Seni piç! Seni bok yiyen aşağılık piç! Beni burada tutamazsın! Avukatımı istiyorum ve *hemen şimdi* istiyorum! Haklarımı biliyorum! Buradan çıkınca göreceksin, O'Meara! O pis İrlandalı kıçını

iyi kolla! Beni duyuyor musun? Senin rozetini sökeceğim, puşt herif! Önce seninkini, sonra da beni buraya sürükleyen pisliklerinkini..."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Roddy, demir parmaklıkların arkasındaki adama kendinden memnun bir sırıtmayla baktı. Bir-iki dakikaya enerjisi tükenirdi. Yemek ve su olmadan geçen iki gün, en dayanıklı insanı bile güçsüz bırakırdı. Ve Melon tüm patırtısına rağmen o kadar dayanıklı değildi. Kesinlikle Reg veya Stan kadar iriyarı değildi. Darbeleri emecek kadar yağlı olmayan ince bir yapısı vardı. Roddy onun aşırı kan kaybedeceğini tahmin ediyordu.

Kemerinden yıpranmış copunu çekip çıkardı ve sağa sola birkaç kere sallayarak küçük bir deneme yaptı. Melon onun yaptığı şeyi gördü ve yine yağmur gibi sövüp saymaya başladı. Ama bu sefer küfürleri az önceki gibi renkli ve güçlü değildi. Adam yoruluyordu.

Roddy bu türde bir sorgulama yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. McPherson yardım teklif etmiş, ama o bu teklifi geri çevirmişti. Melon'u tamamen kendine istiyordu.

Melon nihayet iyice tükenip hücresindeki banka oturuncaya kadar birkaç dakika daha bekledi. Sonra kemerinden bir anahtar destesi çıkardı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Tam da beklediği gibi, Melon kapının tık sesini duyar duymaz üzerine atıldı. Roddy buna hazırdı. Copuyla bir darbeyi savurdu, Melon'un kolunu yakalayarak onu şöyle bir döndürdü ve parmaklıklara doğru fırlattı. Melon demire çarpıp sekerek ona geri geldi. Roddy copunu kafasına indirince gözünün üzerinde derin bir yara açıldı.

Melon çığlık attı. Roddy onu gömleğinden yakaladı ve tekrar banka fırlattı. "Paddy Finnegan benim için kardeş gibiydi," dedi.

"Lanet olsun, bunun benimle ne ilgisi var?" diye bağırdı Melon, gözündeki kanları silerek.

"Onu sen öldürdün. Sen ve William Burton."

"Senin neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ayrıca Dennis Quinn ve Janey Symms'i de sen öldürdün."

Melon kanlı bir balgam tükürdü. "Sen yanlış adamı yakaladın. Hepsini Sid Malone yaptı. Doğu Yakası'na girmek istiyor. Qu-

inn'e ağırlığını hissettirmek istedi, ama Quinn bunu kabul etmiyordu. Bu yüzden Sid Malone onun icabına baktı."

Roddy cebinden iki kâğıt parçası çıkardı, açtı ve Melon'un göz hizasına kaldırdı. "Okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Siktir git."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Roddy. "Bunları dikkatle oku. Bunlar Reg Smith ve Stan Christie'nin imzalı itirafları, polislerimden ikisi de bu itiraflara tanıklık etti. Senin Quinn'i bizzat bıçakladığını ve Reg'le Stan'in Janey Symms'i kesip biçtiğini söylüyorlar."

Roddy belgeleri okuyan Melon'un gözlerini izlerken, orada korku dolu bir titreşim görmekten memnun oldu.

"Ne olmuş yani?" dedi Melon okumayı bitirince. "O ikisi böyle söylüyor. Ben farklı şey söylüyorum. Den öldürüldüğü zaman Taj'ın yakınlarında değildim."

"Dinle, Melon, sana bir teklif yapacağım. İkimiz de bunu senin yaptığını biliyoruz. Reg'le Stan'in ifadelerini bunu desteklemesi için aldım. Ve eğer gerekirse, daha fazla tanık da bulurum. Barmen Potter senin orada olduğunu söyleyecek. Den'in yarım düzine kızı da."

Melon gülümsedi. "Buna cesaret edemezler."

"Eğer senin dışarı çıkacağını düşünürlerse edemezler," diye kabul etti Roddy. "Ama ben onlara senin dışarı çıkamayacağını garanti edersem, işin bitiktir. Sen mekâna girdiğinde, Lamb Caddesi'ndeki cin dükkânının sahibi Ronnie'nin orada bilardo oynadığını duydum. Adamın senden bunca yılın hesabını sormak isteyeceğinden eminim. Hatta senden nefret ettiğine kalıbımı basarım. Bahse girerim ki bülbül gibi ötecektir. Bunu mekândaki herkes için söyleyebilirim. Senden kurtulmak çok hoşlarına gidecektir."

Melon derin bir nefes aldı, tuttu, sonra serbest bıraktı. "Ne istiyorsun?"

"Hakikati. Quinn'le alakalı. Paddy Finnegan'la alakalı hakikati de öyle. Finnegan cinayetinin nasıl olduğunu söylemeni istiyorum. William Burton'ın seni bu işe nasıl zorladığını."

Melon başını salladı. "Tam olarak böyle oldu! Beni buna zorladı!"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Roddy cesaret verircesine. "Asıl istediğim kişi Burton."

Melon öne doğru eğildi, artık hevesliydi. "Peki bunu yaparsam, benim çıkarım ne olacak?"

Cellatın dans kartında bir yer, diye düşündü Roddy. "Seninle ben ilgileneceğim," dedi. "Ben takdirimi gizleyecek biri değilimdir. Yargıcın senin bana yardım ettiğini bilmesini sağlayacağım ve sana kıyak geçmesi için elimden geleni yapacağım. Darağacı yerine hapse gireceksin, zaman içinde iyi halden cezan kısaltılacak. On, on beş yılda özgür bir adam olacaksın." Durakladı, sonra devam etti: "Ama reddedecek olursan, senin Quinn yüzünden asılman için, şimdiye dek iyilik yaptığım, bana borçlu olan herkesin yardımını isteyip borçlarını geri ödemelerini talep edeceğim."

Melon bir süre düşündü. "Tamam," dedi sonunda. "Oyun bitti demek. Ama eğer ben düşüyorsam, Burton da benimle birlikte geliyor. Bu köpek deliğinde hiç kâğıt var mı? Kalem? Hadi şunu bitirip kurtulalım."

Bölüm Yetmiş Altı

Fiona, üzerinde koyu gri bir tayyör, aceleyle Commercial Caddesi'nden yürüdü, Christ Kilisesi'ni geçti ve Bells adında viran bir puba girdi. Bulutlu bir havaydı, saat henüz altı olmamıştı. Sert tipli birkaç işçi barda oturmuş çayla etli börek veya İskoç yumurtası atıştırıyorlardı.

"Fiona! Buraya!"

Bağıran Roddy'ydi. Kuytuda bir masaya oturmuştu. Geçen gece Fiona'ya bir not yollayarak onunla burada buluşmak istemişti. Babasının ölümüyle alakalı bir bilgiye ulaştığını söylemişti. Planlarıyla ilgili. Önünde bir demlik çay ve mükellef bir kahvaltının artıkları duruyordu. Fiona onun tıraşsız yüzünü ve kızarmış gözlerini fark etti. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Ne oldu?" diye sordu otururken.

"Neler olmadı ki?" dedi Roddy yorgun yorgun. "Bu sabah saat ikide bir çağrı aldım." Mekânda etrafına bakındıktan sonra sesini alçalttı. "Fournier Caddesi'nin orada bir ara sokakta bir ceset bulundu. Bir fahişe. Boğazı kesilmiş. Bir adam çığlığını duymuş, yardımına koşmuş ve ölüsünü bulmuş."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Keşke öyle olsaydı."

"Bu bana Jack'in işiymiş gibi geldi."

Roddy elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Evet, öyle görünüyor," dedi. "Ve gazeteler bunu duyunca bayram edecek. Olay mahalli bilgi almaya çalışan muhabirlerle kaynıyor. Onlara hiçbir bilgi vermememiz emredildi, fakat bu onları durdurmuyor. Öğrenemediklerini uyduruyorlar. *Clarion*'un editörü lanet olası Bob Devlin, akşama kalmadan tüm Doğu Yakası'nı ayağa kaldıracak. Bir sorun çıkması olasılığına karşılık Limehouse, Wapping ve Bow'dan takviye kuvvet istedik. Ama bunların hiçbirinin seninle alakası yok." Garson kadın masaya bir demlik taze çay getirince Roddy durdu ve Fiona'ya ne yemek istediğini sordu.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim," dedi Fiona.

"Günün bu saatinde sadece yemek yiyen müşterilere masa veriliyor," dedi kadın suratını asarak.

"Pekâlâ. Bana da bir kahvaltı tabağı getirin."

"Kızarmış patates veya domates ister misiniz..."

"Her şeyden. Her şeyden istiyorum," dedi Fiona, kadının gitmesini isteyerek. Kendisine bir fincan çay doldurdu ve Roddy lafına devam ederken içine biraz süt ilave etti.

"Bugün sana gelemeyeceğimi bildiğim için senden buraya gelmeni istedim. Sana olup bitenleri anlatmak istedim," dedi Roddy. "Birkaç gün önce Dennis Quinn adında bir adam kız arkadaşı Janey Symms'le birlikte öldürüldü."

Fiona, Quinn'in ölümünün babasının ölümüyle ne ilgisi olduğunu pek anlamadan başını salladı.

"Cinayetleri işleyense Melon Sheehan. Onu bana başka bir suçlu, Sid Malone adında bir adam verdi. Dolambaçlı bir yolla."

"Malone mu?" diye tekrarladı Fiona. "Bir keresinde beni bir ara sokağa çekmeye çalışan Sid Malone mu?"

"Öyle olmasına şaşırmazdım, ama emin değilim. Herifi on yıldır görmedim." Roddy, Malone'un adamlarının Reg ve Stan'i nasıl karakola getirdiklerini ve kendi adamlarının Sheehan'ı nasıl kız kardeşi Stepney'in evine saklanmış halde bulduklarını anlattı. "Ona onu Quinn için yakaladığımı, ama babanın cinayetini itiraf ederse... ve William Burton'ı ele verirse, yargıcın kendisine yumuşak davranmasını sağlayacağımı söyledim."

Fiona fincanını gürültüyle tabağına bıraktı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Peki Burton'ı ele verdi mi?"

"Evet."

Fiona sandalyesinde arkasına yaslandı, olayların bu beklenmedik gelişimi karşısında ağzı açık kalmıştı. Tüm bu gelişmeleri düşününce, Nick'in hisseleri için altı ay beklemek zorunda olmadığını fark etti. Onlara ihtiyacı yoktu. Sheehan'ın itirafı onu da William Burton'ı da ipe götürecekti. "Artık Burton'ı tutuklayabilirsin, değil mi? Onu hapse atabilir, duruşmaya çıkarabilir ve yaptıkları için astırabilirsin," dedi.

Roddy tereddüt ediyordu. "Umarım, kızım," dedi, "ama bunu garanti edemem."

"Ama neden?" diye sordu Fiona, canı sıkılmıştı. "Elinde Sheehan'ın itirafı var."

"Elimde sadece azılı bir suçlunun saygın bir tüccarın aleyhindeki sözleri bulunuyor. Babanın cinayetinde görgü tanığı yok. Sheehan'ın söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yok," dedi Roddy. "Ben yapabileceğimin en iyisini yaptım. Ve belki birazcık şansla, bu kadarı yeterli olur. Burton'ın ofisine Sheehan'ın itirafını haber vermek ve resmi bir soruşturma yapmak üzere iki polis yolladım. Belki bir mucize sağlarız. Belki itiraf eder. Böyle şeyler daha önce olmuştu. Bir insan vicdanında cinayetle ancak belli bir süre yaşayabilir, ta ki vicdan azabı onu bitirinceye kadar." Elini Fiona'nın elinin üzerine koydu. "Şimdi biraz inançlı olmaya çalış."

Fiona kederli bir şekilde başını salladı. William Burton öyle bir insan değildi ve inanç da Fiona'nın pek güçlü bir yönü sayılmazdı. Babasının ölümünün intikamını almaya yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. Roddy çok fazla şey yapmıştı. Yapboz parçalarının

çoğunu yerlerine oturtmuştu. Artık Fiona'ya tek gereken, biraz ilave destek, Burton'ı tuzağa düşürecek, onu itiraf etmeye zorlayacak bir çareydi. Ama ne?

Bu sırada yemeği geldi. Fiona tabağındaki lokmalarla oynuyordu. *Tamam*, dedi kendi kendine. *Ne olursa olsun, Roddy, Sheehan'ı ele geçirdi. Yaptıkları için asılacak. Ve Burton suçunu itiraf etmeyecek olursa, o zaman sen de orijinal planına döneceksin – Neville hisse senetlerini elde edecek ve sen de onları Burton'ın canına okumak için kullanacaksın.* Hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak çayından bir yudum aldı. Gözü Roddy'nin gazetesine takıldı. *Clarion* gazetesi. Gazeteyi masanın üzerine koymuştu Roddy. Manşetinde "Whitechapel'da cinayet!" yazıyordu. "Ara Sokakta Doğranan Kadın." Bunun altında çıkan bir arbedeyle alakalı bir haber vardı. "Meyhanede Çıkan Arbedede Yirmi Beş Yaralı." Ve bunun altında da: "Skandal! Milletvekili ve Fahişe. Detaylar Sayfa 5'te." Buna benzer başlıklarla *Clarion* gazetesi New York gazetelerini tamamen ölçülü gösteriyor, diye düşündü Fiona. Yazıları tekrar okudu. Nedense, bir kelime özellikle üstüne üstüne geliyordu.

Skandal.

Bu, Fiona'nın yakından tanıdığı bir sözcüktü. Bundan kaçınmak için Nick'le evlenmişti. Ve kayınpederi sözünü tutup bir skandal yaratacak olursa, önündeki altı ay içinde çay işini kaybedebilirdi.

Skandal.

Bağırarak da söylense, fısıltı halinde de söylense, güçlü bir sözcüktü. Göz korkutucuydu. Hatta dehşet vericiydi. Skandallar yüzünden evlilikler mahvoluyordu. İş hayatı, itibar, yaşamlar. Küçük bir tehdit bile yıkıcı olabiliyordu. İnsanlar bunu önlemek için her çareye başvuruyorlardı. Birisini bir skandalla tehdit ettiğiniz zaman onun üzerinde güç sahibi oluyordunuz. Baskı ve kontrol kurabiliyordunuz.

Tabağını yana itti. "Bir mucizeye ihtiyacımız yok, Roddy Amca," dedi sükûnetle.

"Yok mu?"

"Hayır. İhtiyacımız olan tek şey, gazetede çalışan bir arkadaş. Herhangi bir gazetede. Bahsettiğin adamı ne kadar iyi tanıyorsun? Devlin'i?"

"Çok iyi. Yıllar içinde birbirimize pek çok iyilik yaptık."

Fiona çantasını açtı, masanın üzerine biraz bozukluk bıraktı ve ayağa kalktı. "Hadi gidip onu görelim."

"Neden?"

"Bizim bir skandal tertiplememize yardımcı olup olmayacağını görmek için. Burton'ı babamın cinayeti için mahkûm ettirmemiz mümkün olmayabilir, ama insanları bunu yapabileceğimize inandıracağız."

"Anlamıyorum. Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Roddy peçetesini buruşturarak.

"Umarım her şeye. Hadi, gel gidelim. Yolda açıklarım."

***

Roddy, eli *Clarion* ofisinin kapısında, duraksadı. Fiona'ya döndü ve, "Biliyor musun, kızım, bu işe yarayabilir,"

"Yarasa iyi olur, Roddy Amca."

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Roddy kapıyı iterek açtı ve baskı makinelerinin bulunduğu uzun, gürültülü bir odaya girdiler. Kuvvetli bir yağ ve mürekkep kokusu vardı.

"Gel," dedi, öne düşüp Fiona'yı merdivenlere doğru götürürken. "Haber odası bu tarafta."

Binayı biliyordu. Buraya pek çok kez gelmişti. *Clarion* gazetesi pek *Times*'a benzemezdi, ama yüksek tirajı olan cesur, saldırgan bir gazeteydi. Çoğunu *Times*'ın ve diğer önde gelen gazetelerin aldığı bütün yerel haberleri yakalardı. Amaçlarına gayet iyi hizmet edecekti.

Fiona planını ona açıklamıştı. Parlak bir plandı, ama işe yarayıp yaramaması tamamen Devlin'e bağlıydı. Devlin genelde iyi bir adamdı, ama inatçı bir tarafı vardı. Bugün inatçı bir ruh halinde olması ihtimaline karşılık, Roddy yolda karakola uğramıştı. Devlin'e küçük bir hediye vermek için. İşleri hızlandıracak bir rüşvetti bu hediye.

Haber odasında yenmemiş kahvaltı kokusuyla karışık yoğun

bir tütün dumanı vardı. Bir düzine kadar muhabir masalarında daktiloyla yazı yazarken, odanın ortasında kısa boylu bir adam durmuş bağırıyordu.

"Sen kendine muhabir mi diyorsun, Lewis? Nohut kadar aklın var! Detaylar nerede? Renk nerede? Boğazı kesildi demedin mi sen? Yaranın uzunluğu ne kadardı? Ne kadar derindi? Darbe nefes borusuna gelmiş miydi? Yerde kan var mıydı, yoksa kanı elbisesi mi emmişti? Bunlar okuyucularımızın bilmek istediği şeyler. Şimdi çık git ve bana gerçek hikâyeyi getirene kadar da geri gelme."

"Ama Bay Devlin, efendim, polis bize hiçbir bilgi vermiyor! Silaha bakamadım. Hatta ara sokağa bile giremedim!"

"Sen erkek misin, Lewis? O pantolonun içinde bir şeyler var mı? Sızlanmayı kes ve bana hikâyeyi getir! Eğer polis yardımcı olmuyorsa, olacak birini bul. Komşu binadan bir kiracı. Sorgu hâkiminin asistanı. Otopsiden sonra yerleri silen adam. Doğru avuca sıkıştırılacak birkaç kuruş mucizeler yaratır. Bir yolunu bul!"

En fazla on sekiz ya da on dokuzunda bir delikanlı olan muhabir oradan sıvıştı: başı öne eğik, yanakları yana yana. Devlin onun gidişini başını sallayarak izledi, sonra Roddy'yi fark etti.

"Komiser! Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu yanına gelerek.

"Seninle konuşmamız lazım, Bobby. Özel olarak."

Devlin başını salladı ve onları ofisine götürdü. Roddy, Fiona'yı tanıştırdı, sonra adam daha konuşmaya başlamadan, "Senin için bir hikâyem var. İyi bir hikâye. Ve bu geceki gazetenin ön sayfasında çıkmasına ihtiyacım var," dedi.

Devlin yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi. "Rolleri değiştiriyoruz yani," dedi. "Ben senin iyi haberleri gazetelerden uzak tutmaya çalışmana alışığım, gazeteye vermene değil. Hem de ön sayfasında çıkmasını istiyorsun. Ne hakkında peki?"

Roddy ona Patrick Finnegan adında bir sendika liderinin on yıl evvel grev başlamadan hemen önce nasıl öldürüldüğünü ve Melon Sheehan'ın kısa süre önce suçunu nasıl itiraf ettiğini anlattı. İkinci şüphelinin de çay tüccarı William Burton olduğunu söyledi.

Devlin kaşlarını çattı. "İlginç bir hikâye," dedi, "ama suçlama-

ların kanıtı yok. Eğer faydası olacaksa basarım, ama ön sayfa olmaz. Dördüncü sayfa belki. Ön sayfaya fahişe cinayeti basılacak. Ben de onun için buraya geldiğini ummuştum."

Roddy zaten olumsuz bir cevap bekliyordu. "Hadi Bobby. Sana bir sürü iyilik yaptım. Sana bir sürü ipucu verdim. Mesela'96'daki Turner Caddesi Cinayetlerini vermiştim, hatırladın mı?" dedi. "Bunlar kariyerine yaradı. Ve bir de Kör Dilenci çetesi. O hırsızlar hakkında koskoca bir haber dizisi yazmıştın. Editörlüğe terfi ettin."

Devlin, bir kâğıt ağırlığıyla oynayarak öfkeyle somurttu. "Bu haber senin için neden bu kadar önemli?"

"Sana bunu söyleyemem. Daha olmaz. Sadece bunu benim için yap, Bobby. Bana olan borcunu ödemeni istiyorum."

"Kahrolsun, bu kadarı yeterli değil! Olay on yıl önce olmuş. Çok eski. İnsanlar yeni cinayetler istiyorlar. Boğazı kesilmiş fahişe gibi. İşte o iyi bir cinayet!"

Roddy son kozunu oynadı. "Bir değil iki cinayet söz konusu," dedi.

Devlin kâğıt ağırlığıyla oynamayı bıraktı. "İki mi?"

Roddy başıyla onayladı. "Geçen gece Fournier Caddesi'nde bulunan ceset, iki hafta içinde öldürülen ikinci fahişeydi. Her ikisinin de boğazları kesilmiş."

"Aman Tanrım!"

"Panik çıkmasını istemedik. Sessiz tutmaya çalıştık. Eh, sen bilmiyorsan, iyi iş çıkarmışız demektir."

"Ama nasıl yaptınız..."

"İlk kurbanın mesleği konusunda yalan söyledik. Onun kadın terzisi olduğunu söyledik. Yarı yarıya gerçekti de. Kadın herkese öyle söylüyormuş zaten. Cinayeti de acemice yapılmış bir soygun gibi gösterdik."

"Karındeşen yine başladı demek!" dedi Devlin heyecanla. "İlk kurban nerede bulundu? Aynı bölgede mi? Kaç yaşındaydı? İkisinde de aynı türde bıçak mı kullanılmış? Başka yara var mıydı? Başka bir berelenme?"

Roddy ceketinin düğmelerini açıp iç cebine uzandı ve bir deste kâğıt çıkardı. "Bunlar her iki adli tıp raporları." Devlin kâğıtla-

ra uzandı, ama Roddy vermedi. "Bunlar senin... *ama* Sheehan'la Burton'ı bu gece ön sayfaya koyarsan."

Devlin teklifi kafasında tartarken dudağını ısırıyordu. Sonunda merakına yenildi. Tıpkı Roddy'nin beklediği gibi. "Tamam, tamam," dedi.

"Ve buradaki meslektaşım Bayan Soames'a da önceden gazetenin yüz nüshasını vermeni istiyorum."

"İstediğin başka bir şey var mı? İkinci sayfaya da çocuklarının resmini basalım mı?"

"Yapacak mısın?"

"Evet! Ver artık şu raporları!"

Roddy raporları verdi. "Bunların bana bir saat içinde geri getirilmesini istiyorum, Bobby. Bir saat. Yeni delikanlılardan birini yolla. Ona bana etli bir sandviç getirmesini söyle. Balık ve patates kızartması. Ne olursa. Bana akşam yemeği siparişimi getiriyormuş gibi görünsün. Muhabir olduğu kesinlikle anlaşılmamalı. Anladın mı? Sana bunları vererek risk alıyorum."

Devlin başıyla onayladı, gözleri belgelerin üzerindeydi. "Dinle şunu, O'Meara. Boğazda soldan sağa kesik... soluk borusu yırtılmış... yemek borusu da... omurgada bıçak izleri... yüzde kesikler... iç organları dışarı çıkarma girişimi... bu o!" dedi neşeyle.

Roddy ayağa kalktı. Fiona da öyle yaptı. Roddy onun solgun göründüğünü fark etti. Fiona'yı buradan çıkarmak istiyordu. Annesinin ölüm şekli göz önüne alındığında, Fiona'nın Devlin'in kan coşkusunu paylaştığını pek sanmıyordu.

"Okuyucularına fahişeler hakkında doğru düzgün bir haber vereceksin, değil mi, Bobby?" dedi Roddy. "Hepimiz öldü bilirken cinayetler için Karındeşen'i suçlamak gibi sorumsuz bir şey yapmazsın, değil mi?"

"Asla," dedi Devlin, hâlâ okuyordu.

"İyi," dedi Roddy, rahatlamıştı.

Devlin bakışlarını kaldırdı ve sırıttı. "Karındeşen'in hayaleti diyeceğiz!"

***

"Buna inanamıyorum, Roddy," dedi Joe usulca. "Paddy Finnegan öldürülmüş mü?"

"Evet, dostum. Dok işçilerinin örgütlenmelerini önlemek için."

Joe birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Fiona'nın bana ihtiyacı vardı, Roddy. Bana fena halde ihtiyacı vardı. Ve ben onu terk ettim. Ona sırtımı döndüm. Ona yardım etmedim," dedi.

"Ona *şimdi* yardım et. Eğer onu bir zamanlar sevdiysen, senden istediğim şeyi yap."

"Yapacağım. Hem öyle yapacağım ki Harrods ve Sainbury's ile daha bir sürü yer de aynı şeyi yapacak. Bundan paçasını kurtaramayacak."

"Teşekkür ederim, evlat. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Fiona'ya ufak bir güvence sağlamak istiyorum. Senden ve diğer tüccar arkadaşlarından. Ve sendikadaki insanlardan." Roddy ayağa kalktı. Joe'nun ofisinde, Covent Garden'daydı ve önünde uzun bir yolculuk vardı. "Gitmek zorundayım. Daha gidip Wapping'in başkanı Pete Miller'ı bulmam gerekiyor."

"Roddy, bekle."

"Evet?"

"O nerede?"

Roddy başını iki yana salladı. "Sana bunu söyleyemem."

"Lütfen, Roddy."

"Seni görmek istediğini sanmıyorum, evlat."

"Bırak bunu bana o söylesin. Bana kendisi söylesin, bir daha onu asla rahatsız etmem."

"Onun hayatına öyle paldır küldür dalamazsın, Joe!" dedi Roddy kızarak. "Tanrım! Bu gece sen kapısında belirmeden de kafasının yeterince dolu olduğunu düşünemiyor musun?"

"Bu gece gitmem. Yarın giderim. İşi bittiği zaman. Sana yalan söylemeyeceğim, aslında hemen şimdi gitmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Roddy ona uzun uzun baktı. "Savoy'da," dedi sonunda. Joe'ya verdiği sözü hatırlatacaktı, ama Joe buna fırsat vermedi.

"Trudy!" diye haykırdı, koşarak onun yanından geçip sekreterinin odasına gitti. "Bana Harrods'ı bağla. Hemen!"

***

Yavaş yavaş alçalan karanlık ve uğursuz yağmur bulutları Londra'nın üzerine çökmüştü. Keskin bir rüzgâr bulutları kamçılayarak Thames'den iç kısımlara, nehir kıyısındaki varoşların üzerinden batıya, şehrin iç tarafındaki evlerin üzerine ve daha da iç kısımlara, Westminster'la St. James'in üzerine –ayrıcalık ve gücün hüküm sürdüğü görkemli yerleşim bölgelerine– sürüklemişti.

Doğudan bir fırtına geliyor, diye düşündü Fiona. Rüzgârdan nehrin kokusunu alabiliyordu. *Şimdi bana doğru esen aynı rüzgâr Whitechapel'ın kasvetli sokaklarından da esmiş midir acaba?* diye merak etti. Oradaki harap evlerin ince duvarlarından geçip içerideki insanların eski püskü elbiselerine de esmiş miydi acaba? Kafasından mı uyduruyordu, yoksa rüzgâr yoksulluğun acı kokusunu mu taşıyordu beraberinde?

İyi giyimli ve semiz iki adam hızla yanından geçerek, şu an dışında durduğu seçkin centilmen kulübü White's'ın içinde gözden kayboldu. Kayınpederi Winchester Dükü Lord Elgin de içerdeydi. Geceleri orada yemek yiyordu. Fiona bunu biliyordu, çünkü Nick ona adamın kulüpte evdekinden daha fazla zaman geçirdiğini söylemişti.

Eğer her şey yolunda giderse, onunla birkaç dakika içinde yüz yüze gelecekti Fiona. Ve sonra her şey kendisine bağlı olacaktı. Rol yapma, dik durma, para, piyasalar ve İngiliz yatırımcıların alışkanlıkları hakkında kesin yargılara sahipmiş numarası yapma ve finansal konularda kendisinden katbekat üstün olan, İngiltere'nin en güçlü bankalarından birinin sahibine blöf yapma becerilerine bağlı olacaktı her şey. Peki bütün bunları nasıl yapacaktı? Bu kadar çok şey tehlikedeyken, başarısızlığa uğramaktan ödü kopuyordu.

Ani bir rüzgâr eteğini silkeledi. Durup eteğini düzeltti. Bunu yaparken birden Nick'in kendisine verdiği elmas parıldadı. Onun burada olmasını nasıl da isterdi. Şu anda ona ihtiyacı vardı. Arkadan üzerine doğru aniden daha kuvvetli bir rüzgâr esti. Sırtında adeta bir el varmış da kendisini ileri doğru itiyormuş gibi gel-

di. Ansızın Nick'in kendisiyle olduğu duygusuna kapıldı – tıpkı Teddy'nin Nick'in vasiyetnamesini okuduğu gün olduğu gibi. Şu anda Nick'in ruhu Paris'te veya artık her neredeyse, sanki onunla birlikte olmak, onu desteklemek için ani bir baskın yapmıştı sanki. Onun sesini duyabiliyordu Fiona: "Devam et, eski ayakkabı, pestilini çıkar onun!" Bu da ona merdivenlerden çıkıp kulübe girecek cesareti verdi.

Fuayede Fiona'yı bir garson karşıladı. "Son derece üzgünüm, madam," dedi sertçe, "ama bu özel bir kulüptür. Sadece beyler için."

Fiona adama sanki böcekler âleminin özellikle antipatik bir türüymüş gibi baktı. "Ben Vikontes Elgin'im," dedi kibirli bir tavırla, unvan sanki her gün kullanıyormuş gibi dudaklarından kolaylıkla dökülmüştü. "Winchester Dükü benim kayınpederimdir. Kendisini derhal görmem gerekiyor. Bu acil bir durum. Özel bir aile konusu."

Garson aniden uzlaşmacı bir tavra bürünerek başını salladı. "Bir dakika lütfen," dedikten sonra, üzerine İngiltere peyzajlarının asılı olduğu ahşap panelli duvarların yanından geçip halı kaplı bir merdivenden yukarı kata çıkarak gözden kayboldu.

Fiona derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar çok iyi gitmişti. İlk rolünü üstlenmiş ve gayet iyi oynamıştı, ama bundan sonraki çok daha zor olacaktı. Garsonun dönmesini beklerken, kulaklarında Roddy'nin veda sözleri yankılanıyordu: "Dikkatli ol, kızım. Çok dikkat et. Birkaç yüz bin şöyle dursun, ben bir sterlin için bile adam öldürüldüğünü gördüm." Dikkatli olacağına dair ona söz vermişti Fiona. Roddy kendisi için çok şey yapmıştı. O olmasaydı, şu anda burada, hassas planının başarılı olduğunu görmekten birkaç metre ötede olamazdı. Roddy de bunu istiyordu. Başarısız olamazdı.

Garson yeniden göründü. "Dük sizinle görüşecek. Beni izleyin lütfen." Fiona'yı merdivenlerden yukarı çıkardı ve bir koridordan geçirerek özel bir odaya aldı. Kapıyı arkasından kapadı ve Fiona yalnız kaldı. Veya soğuk ve yutarak konuşan bir erkek sesi, "Çok küstahsınız, Bayan Finnegan," deyinceye kadar öyle zannetti.

Fiona bakışlarını adama sabitledi. Odanın uzak ucundaki bir masanın arkasında duruyordu, siyah bir salon ceketi giymişti, bodurdu, tombuldu ve bir kurbağaya benziyordu. Yüzü son derece iticiydi – tek bir özelliğinin dışında. Olağanüstü turkuaz gözleri. Nick'in gözleri.

"Elgin. Bayan Nicholas Elgin," dedi Fiona. "En azından evlilik cüzdanımda böyle yazıyor. Ama ben Soames'u kullanıyorum. Merhum kocam öyle tercih ediyordu."

"Sakıncası yoksa yediğim olağanüstü akşam yemeğini neden yarıda kestiğinizi sorabilir miyim?"

Fiona evrak çantasından bir *Clarion* nüshası çıkardı ve masanın üzerine attı.

"Bu yayına aşina değilim," dedi dük, gazeteye keyifsiz gözlerle bakarak.

"Olmayabilirsiniz," diye yanıtladı Fiona, "ama şehirdeki önde gelen tüm gazetelerin editörleri tanıyor. Baş haberi okumanızın çıkarınıza uygun olacağına inanıyorum."

Dük masaya eğildi. Fiona adamın bakışlarının manşetin üzerinde dolaştığını gördü.

"Çay Tüccarı Sendika Liderinin Cinayetiyle İtham Ediliyor." Ve bunun altında: "William Burton Polis Tarafından Sorgulandı." Dük sayfayı çevirdi ve haberi okudu. Fiona dükün soğukkanlı ifadesinin çok kısa bir an da olsa bir panikle bozulduğunu gördü. Bu panik ifadesi aynı hızla kayboldu, ama Fiona'nın içinde ona güven veren bir umut kıvılcımı alevlenmişti.

"Bunun tam olarak benimle ne ilgisi var?" diye sordu dük en sonunda.

"Nicholas sizin için pek çok şey söyledi, ama asla aptal olduğunuzu söylemedi, efendim. Siz de en az benim kadar biliyorsunuz ki, katillerin uzun süre kanundan kaçmasına izin verilmiyor. William Burton tutuklanacak, mahkûm edilecek ve asılacak. İşi mahvolacak. Bendeki *Clarion* nüshası şehirdeki büyük küçük bütün Londra gazetelerinin editörlerine dağıtıldı. Yarına kadar haber bütün şehre yayılacak. Burton'ın diğer büyük hissedarlarına da gazetenin nüshalarından yollandı. Bir katilin şirketine yatırım yapmış olmanın onları dehşete düşüreceğini düşünüyorum. Sabahleyin, hisselerinden kurtulmak için çabalıyor olacaklar."

"Belki," dedi dük. "Benden ne istiyorsun?"

"Nick'in Burton Çayları hisselerini."

"Peki ya reddedersem?"

"O zaman Burton Çayları'nı mahvetmek için yapabileceğim her şeyi yaparım. Şirketin yüzde yirmi iki hissesine sahibim –Nick'in hisseleri olmadan– ve size söz veriyorum, gözünüzü bile kırpmaya fırsat bulamadan bütün hisseleri yok pahasına satarım. Öğlene kalmadan, bütün piyasa Burton Çayları hisselerine doymuş olur. Hisseler pula döner. Şirket mahvolur. Ve Albion Bank da yatırmış olduğu üç yüz bin sterlini kaybeder."

Dük masanın üzerinde duran gümüş bir kutudan bir sigara aldı, hafifçe masaya vurdu ve yaktı. Uzun uzun içine çektikten sonra, dışarı bıraktı ve ardından, "Pek sanmıyorum," dedi. "Polis William'ı sorgulayacak. O da tabii ki olayla herhangi bir ilgisi olduğunu inkâr edecek ve birkaç gün içinde her şey geçip gidecek. Ne öfkeli yatırımcılar ne de panik satışları."

"Paniği ben başlatacağım. Piyasa açıldığı anda."

"Ne amaçla? Halihazırda hisselerin yüzde yirmi ikisine sahip olmana ilaveten merhum oğlumun hisselerini eline geçirmekteki fanatik kararlılığın, bana tek bir şey anlatıyor: Burton Çayları'nı ele geçirmek istiyorsun. Eğer tüm hisselerini elden çıkarırsan bunu nasıl başaracaksın?"

"Başarmayacağım. Fakat şirketi iflas ettireceğim. En azından böyle tatmin olacağım."

Elgin bunu düşündü. "Pek mümkün, ama bunun garantisi yok. Birisi senin hisselerinden büyük bir miktar satın alıp senetleri sabitler ve şirketi kurtarabilir. Böyle olduğunu görmüştüm."

Fiona yutkundu. Avantajını kaybediyordu. Son kozunu oynadı. "Bu üç yüz bin sterlinlik bir banka çeki," diyerek evrak çantasından bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine koydu. "Albion'un Burton Çayları'na verdiği borcun tamamı. Bana Nick'in hisselerini verdiğiniz anda, sizin."

Elgin kaşlarını kaldırdı. "Tüm borcu ödemek mi istiyorsun?"

"Hepsini. Yarın sabah saat sekizde Albion'da olacağım. Takası o zaman yaparız – paramın karşılığında Burton Çayları hisseleri. Hesapta başka hisseler da vardı. Onlar da epey eder. Onlar sizde

kalsın. Hepsi. Ben sadece Burton Çayları hisselerini istiyorum." Dükün teklifi sindirmesi için durdu. "Ya yanılıyorsanız? Ya ben haklıysam? Ya Burton Çayları batarsa? Bu dünyada ahlaka ve adalete kazançtan daha fazla değer veren insanlar da var."

"Öyle mi? Onlardan hiçbirini tanımadığımdan eminim. Çok güzel bir konuşmaydı, canım, ama inan bana, yatırım yapanlar cüzdanlarına uzun zaman önce ölmüş bir dok işçisinden daha fazla önem verirler." Dük sigarasını söndürdü. "Küçük görüşmemizden büyük zevk aldım –akşamlarım genellikle böyle dramatik teneffüslere sahne olmuyor– ama artık yemek arkadaşlarımın yanına dönmeliyim."

Fiona'ya odanın duvarları üstüne kapanıyormuş gibi geldi. Birdenbire nefes almakta zorluk çekmeye başlamıştı.

Dük yanına yaklaştı. Yakınında durdu, o kadar yakındı ki, Fiona adamın içtiği şarabın ve yediği kuzu etinin kokusunu duyabiliyordu. Dük pürdikkat Fiona'ya bakıyordu. "Söyleyin bana, Bayan Finnegan. Bakire misiniz?"

Fiona o kadar şoke olmuştu ki soruyu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. "Bu ne cüret..." diye başladı, ama dük lafını kesti.

"Oğlum seni hiç becerdi mi? Bana hakikati söyle ve tüm bu saçmalığa bir son verelim. Sana bir erkek gibi sahip oldu mu, yoksa aletini biçimli kıçına mı tıkıştırdı? Onun tercih ettiği metot buymuş, bana öyle söylediler. En azından oda arkadaşı Eton'ın söylediği böyle. Benim avukatıma. Hatta, daha dün." Dük, Fiona'nın bembeyaz olan yüzüne gülümsedi. "Ne o? Dilini kedi mi yuttu? Endişelenmene gerek yok, benim bunu öğrenecek başka yollarım da var. Şu üç yıl önce kovduğunuz çamaşırcı kadın Margaret Gallagher – çok konuşkan biri. Ve her şey başarısız olsa bile, bir değerlendirme yapması için daima bağımsız bir tıbbi otorite bulabiliriz. O ince bacakları ayırıp arasında ne olduğuna bakmaya can atan azgın bir moruk mesela."

"Seni piç!" diye bağırdı Fiona, tokat atmak için elini kaldırmıştı. Ama ağır bir adam için şaşırtacak kadar çevik olan dük onu bileğinden yakaladı ve birdenbire onu kendine doğru çekti. Fiona mücadele etti, ama adam sıkı duruyordu.

"Seni aptal sürtük, birisine blöf yaptığın zaman onu korkut-

man gerekir. Ona kaybedeceği bir şey olduğunu hissettirmen gerekir. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Yarın gazetelerde bir heyecan olabilir, ama geçecektir. Burton Çayları ayakta kalacak. William borcunu ödemeye devam edecek. Onun hisselerine harcadığım parayı geri alacağım ve sen Bayan Finnegan..." –kolunu öylesine sıkıyordu ki Fiona kolunun kırılacağını zannetti– aptalca talebini geri çekeceksin."

Fiona'yı serbest bıraktı ve uzun adımlarla odadan çıktı. Fiona'nın bacaklarında derman kalmamıştı. Birdenbire gevşeyerek masanın yanına çöktü. Yenilgiye uğramıştı. Bitmişti. Kesinlikle ve tamamen.

Bölüm Yetmiş Yedi

Yatak odasında bir koltukta, çoktan sönmüş bir ateşin önünde uyuyan Fiona aniden kıpırdandı, sonra acıklı acıklı inledi. "Hayır... lütfen... yardım edin bana... birisi yardım etsin..."

Karanlık adam onun için gelmişti ve bu sefer onu yakalamıştı. Adam onu çıkışı olmayan bir depoya girinceye kadar dolambaçlı yollarda, terk edilmiş binaların içinde ve dışında takip etmişti. Fiona vahşice mücadele etmesine rağmen adam onu sımsıkı tutuyordu şimdi. Birisinin kendisini duyacağını umarak tekrar haykırdı. Ama hiç kimse gelmedi. Adamın soluğunu ensesinde hissetti ve havaya kaldırdığı bıçağın parladığını gördü. Sonra gürültülü ve ısrarlı bir vuruş sesi duydu. Dışarıda birisi vardı. Birisi ona yardım edecekti. "Bayan Soames!" diye bağırdı ses. "Orada mısınız?"

"Buradayım!" diye bağırdı Fiona. "Çabuk!"

"Bayan Soames, sizinle konuşmam lazım..."

"Bana yardım edin lütfen!"

Ama çok geçti. Karanlık adam bıçağıyla boğazını yardığı zaman yakıcı bir acı hissetti. Kendi kanı göğsünde çağlarken ıstırap içindeydi, nefes alamıyordu, sonra vuruşları gene duydu. Ve

tuzla buz olan camın sesini. Sonra korkudan nefes nefese uyanarak yağmurlu sabahın zayıf ışığında gözlerini kırpıştırdı. Oturdu ve etrafına bakındı, hayatta ve yalnız olduğu için rahatlamıştı. Önündeki masada yarı boş bir şarap şişesi, buruşuk bir mendil gördü. Kendine bir göz attı ve tamamen giyinik olduğunu gördü. White's'tan döndükten sonra tükenmiş bir halde koltuğa çöktüğünü hatırladı... saatler önce... kendisine bir kadeh şarap doldurmuş ve sonra sarsıcı bir ağlama nöbetine tutulmuştu. *Ağlaya ağlaya uyuyakalmış olmalıyım*, diye düşündü. Sonra o korkunç kâbusu görmüştü işte. Sadece anısı bile sarsılmasına neden oldu. Karanlık adam, bıçak, tüm o kan. Hayal meyal birisinin kendisine yardım etmeye çalıştığını hatırlıyordu. Sesi yeniden hatırladı, tahtaya vuran bir yumruk sesi. Gözlerini kapayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı, sonra vuruşlar tekrar başlayınca yüreği ağzına geldi.

"Bayan Soames! Fiona, orada mısın? Benim, Neville Pearson. Lütfen içeri al beni!"

Neville mi? Ne istiyor acaba? diye merak etti Fiona. Saatine göz attı. Daha yedi bile değildi. Ellerini saçlarının içinden geçirdi. Karmakarışık olduklarını tahmin edebiliyordu. "Bir dakika!" diye bağırdı gevşemiş tutamları tekrar yerlerine sokmaya çalışarak. Ayağa kalkarken ayağının altında ezilen bir cam sesi duydu. Şarap kadehi. Eteğine baktı. Üzerinde kocaman ıslak bir leke vardı. "Lanet olsun!" diye sövdü. "Geliyorum, Neville!"

Aceleyle yatak odasından antreye çıkıp kapıya gitti. Koridorda üç adam duruyordu: avukatı; iyi giyimli, ufak tefek, endişeli görünen ellilerinde bir adam ve gür koyu renk saçlı, henüz otuzlarında, küstah ve kavgacı görünümlü bir adam.

"Tanrıya şükür buradasın!" diye bağırdı Neville, yüzünü rahatlama kaplamıştı.

"Neden buradasın? Neler oluyor?" diye sordu Fiona.

"İçeri gelebilir miyiz?"

"Tabii ki. Affedersin." Fiona onları içeri alarak oturma odasına götürdü.

Neville ona bir göz attı. "Sen uyumadın mı?"

"Tam olarak değil, ben..."

Neville sözünü kesti. "Hayır, uyumuş olabileceğini hayal bile

edemiyorum. Dün geceden sonra. Aslanın inine gitmen son derece aptalca. Ayrıca son derece cüretkâr da."

"Sen nereden biliyorsun..." diye başladı Fiona, ama Neville bitirmesine izin vermedi.

"Sana sormadan yukarıya kahvaltı yollanmasını istedim," dedi Neville. "Her an gelebilir. Bu arada Albion Bank'ın yönetim kurulu başkanı Giles Bellamy'yle tanışmanı istiyorum..."

Fiona kasıldı. Adama başıyla selam verdi. *Bu iyi bir haber olmayacak*, diye düşündü.

"... ve David Lawton, kendisi Lord Elgin'in avukatı. Bana dün gece dükle buluştuğunu David ve Giles söyledi. Merhum kocanın hisselerinin transferine nezaret etmek için buradalar."

"Konuştuğumuz koşullar ışığında, Neville," diye alelacele söze girdi David Lawton. "Bayan Soames'un Randolph Elgin'e yaptığı teklifi gerçeğe dönüştürmeye istekli olması gerekiyor. Hisselere karşılık banka çeki. Dükün şartları böyle."

"Evet, ama geçen geceden bu yana epey bir değişiklik oldu, öyle değil mi David?" dedi Neville hararetle. "Artık hisselerin çeyrek peni bile edeceğinden kuşkum var."

Fiona, yorgun, ihtiyatlı ve artık iyice kafası karışmış bir halde, "Durun bir dakika... siz neden bahsediyorsunuz," dedi. "Ben Elgin'le dün gece görüştüm –görünüşe göre hepiniz bunu biliyorsunuz– ve Radolph Elgin bana Nick'in hisselerini vermeye en ufak bir niyeti olmadığını gayet açık bir şekilde belirtti."

Neville ona hayretle baktı. "Sen sabah gazetelerini görmedin mi?"

"Hayır, görmedim. Geç vakte kadar ayaktaydım. Sonra uyuyakalmışım ve..."

"İşte." Neville evrak çantasını açtı, yarım düzine kadar gazete çıkarıp sehpanın üzerine attı. "Oku şunları, hayatım." Kapıya nazikçe vuruldu. "Ah, kahvaltı olmalı. Ben hallederim. Otur, Giles. Sen de David."

Fiona *Times* gazetesini aldı. Ne araması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İngiliz ekonomisi hakkında acıklı manşetler mi? Hindistan'daki huzursuzlukla alakalı bir haber mi?

"Altta sağda," dedi David Lawton bir koltuğa yerleşerek.

Fiona gözlerini ön sayfada gezdirdi. Ve sonra gördü. "Burton Çayları Mali Yıkımın Eşiğinde." Fiona oturdu, gözleriyle haberin her satırını kana kana içiyordu adeta. Neville önlerinde servis arabası iki garsona yolu göstererek geri döndü. Büyük bir nezaketle çaylar dolduruldu ve kahvaltı servis edildi, ama Fiona tüm bunlara karşı kayıtsızdı.

Burton Çayları'nın gün sonuna kadar iflasını açıklamasının beklendiği söyleniyordu. En büyük müşterilerinden çoğu siparişlerini iptal etmişti. Buna ek olarak, geçen gece deposuna giren kimliği belirlenemeyen adamlar tarafından tüm malları tahrip edilmişti. Paniğe kapılan hissedarların, değeri düşmüş hisselerle, açılır açılmaz borsaya akın etmesi bekleniyordu.

Fiona izleyen paragrafı soluksuz okudu.

Burton Çayları'nın en iyi müşterilerinden biri olan Montague's'un siparişini neden çektiği sorulduğunda, popüler zincirin başkanı Joseph Bristow şu şekilde cevap vermişti: "Davayı araştıran yetkililerle görüştüm ve William Burton'ın suçlu olduğu kanısına vardım. Mümkün olabilecek en kuvvetli sözlerle ifade etmek isterim ki, Montague's'un Burton'la bundan sonra hiçbir ilişkisi olmayacaktır. Biz dürüst ve ahlaki yollarla kazanç sağlıyoruz ve aynısını yapmayan hiçbir tedarikçiyi destekleyemeyiz. Bizim müşterilerimiz de bunu bekler. Tüccar sınıfından birinin işçi sınıfının haklı davasını raydan çıkarmak için böylesine alçakça yollar kullanması karşısında şoke olduğumu ve çileden çıktığımı söylerken sadece kendi adıma değil, tüm Montague's çalışanları adına konuşuyorum.

Nereden biliyor? diye merak etti Fiona, şaşırmıştı. Haber dün geceki hiçbir gazete baskısında çıkmış olamazdı ve Joe'nun *Clarion*'u okuduğundan da kuşkuluydu. Peki ama Joe nasıl öğrenmişti? Haber şöyle devam ediyordu:

Montague's'la aynı ahlaki zemini paylaştıklarını müşterilerine göstermek isteyen Londra'daki pek çok perakendeci, otel ve restoran sahibi de Burton'la olan ticari ilişkilerini kestiklerini açıkladılar.

Fiona isimleri okudu: Harrods. Sainsbury's. Home and Co-

lonial Stores. Simpson's-in-the- Strand. The Savoy. Claridge's. The Connaught. Hatta Cunard and White Star Lines bile. Fiona tekrar koltuğuna çöktü, başı fırıl fırıl dönüyordu.

"Okumaya devam edin," dedi David. "Sendikanın bile işe karışmasını sağladınız. Oldukça büyük bir başarı, Bayan Soames."

"Pespaye vandallar. Ortalığı karıştıran tipler," diyerek dudak büktü Giles Bellamy.

Fiona sayfayı çevirip ikinci sayfaya geçti ve yüzleri atkıyla veya çuval beziyle gizlenmiş düzinelerce adamın geceleyin Oliver's Rıhtımı'na zorla girerek her çay sandığını, kutusunu ve tenekesini Thames'e attıklarını öğrendi. Ambalajlama makinesini de tahrip etmişlerdi. Serseri çeteleri Doğu ve Güney Londra'daki dükkânlara paldır küldür dalarak buldukları bütün Burton Çayları ürünlerini sokaklara atmışlardı. Dükkân sahipleri bu markayı satmamaları konusunda uyarılmışlardı: alışveriş yapanlar da satın almamaları konusunda. İşçi ve ev kadınlarının ise kendilerine bir şey söylenmesine gerek olmadığını, William Burton'ın kana bulanmış çay yapraklarıyla alakalı hiçbir şey istemediklerini söyledikleri yazıyordu.

Makale, maskeli adamların kim olduğunu hiç kimsenin bilmediğini, ama şüphelerin dok işçileri sendikasının Wapping bölümüne yöneldiğini söyleyerek devam ediyordu. Wapping'in lideri Peter Miller öfkeyle sendikanın hiçbir türde kanunsuzluğu tasvip etmediğini ve muhabirlerin kendisi ve adamları yerine gerçek suçlu William Burton'ın peşine düşmelerinin daha doğru olacağını beyan etmişti. Makale, tüccarların ve kamuoyunun artık şirketin müşterisi olmaktaki isteksizliği nedeniyle Burton Çayları'nın tüm hisselerinin elden çıkarılacağı yönünde piyasa uzmanlarının yaptığı bir tahminle sona eriyordu.

Fiona önce Neville'e, sonra Giles'a, ardından David'e baktı. Artık şaşkın değildi. Neden burada olduklarını anlamıştı. Geçen gece, derin bir umutsuzluğa kapılmıştı. Başarısızlığa uğradığına inanmıştı. Ama şimdi başardığı apaçık belliydi. Hisseleri elde edecekti. Üç adam sayesinde: Joe Bristow, Peter Miller ve Roddy O'Meara sayesinde. Bütün bunların arkasında Roddy vardı, öyle olduğunu biliyordu. Muhtemelen Joe da Peter Miller da onun

için neler yaptıklarını bilmiyorlardı, ama öğreneceklerdi. Kendisi onlara söyleyecekti. Onlara teşekkür edecekti. Tüm bunlar geride kalır kalmaz Peter Miller'ı şahsen ziyarete gidecekti. Adam *Times*'a istediğini söyleyebilirdi, ama Burton'ın çaylarını nehre atanlar onun adamlarıydı ve bunu yapmalarını o söylemişti. Ve New York'a döner dönmez Joe'ya yazacaktı. Joe onu görmek istememişti ve kendisi onu görmeye giderek gururundan ikinci kez ödün vermeyecekti, ancak Joe onun için inanılmaz bir iş yapmıştı ve Fiona ona minnet borçluydu.

"İşe geri dönebilir miyiz?" diye önerdi Giles sessizliği bozarak.

"Elbette," dedi Neville. "Demin de açıklamaya çalıştığım gibi, Fiona, bu sabah erken vakitte Lord Elgin, David'e senin önerdiğin anlaşmayı yapmak üzere yetki vermiş – Nicholas Elgin'in Burton Çayları hisselerine karşılık üç yüz bin sterlinlik banka çeki. Sonra David yanında Giles'la doğruca beni görmeye geldi ve biz de birlikte sana geldik. Bu beylere benim böyle bir tekliften hiç haberim olmadığını ve bilseydim bile aksini tavsiye edeceğimi bildirdim. O hisselerin artık pek bir değeri yok."

"Transferi yap, Neville," dedi Fiona.

"Ne! Ama neden? O hisseler beş para etmez!"

David Lawton sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ama öyle değil, Neville. Bayan Soames için öyle değil," dedi. "Müvekkilinin halihazırda Burton Çayları'nın yüzde yirmi ikisine sahip olduğunu biliyor muydun? Genç Elgin'in hisseleri ona yüzde elli ikiyi sağlamış olacak. Şu anda Burton Çayları'nın yeni sahibine bakmaktasın. Bize banka çekini vererek sadece yeni şirketinin borcunu ödemiş oluyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu Neville.

"Evet," dedi Fiona.

"Baban yüzünden mi?"

"Evet."

Neville başını iki yana salladı. Şimdi şaşırmış görünme sırası ondaydı. "Peki o zaman beyler, başlayalım mı? David, hisseler sende mi?"

"Evet."

David evrak çantasının tokasını açtı, kalın bir hisse senedi

tomarı çıkardı ve Neville'e verdi. Neville belgeleri incelerken, "Dük bir servet kaybetti," dedi.

"Dük pratik bir insandır," diye yanıtladı David. "Kendi parasının çoktan gittiğinin farkında. Albion'un parasını da kaybederek hatasını artırmak istemiyor."

"Çek nerede, Fiona?" diye sordu Neville. "Otel kasasında mı?"

Fiona başını iki yana salladı. Eteğinin cebine uzandı ve buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte burada," dedi.

"Cebinde mi?" diye sordu Neville hayretle. "Bunun için uykunda öldürülebilirdin. Delirdin mi sen?"

"Son yirmi dört saatten sonra bu oldukça mümkün," dedi Fiona. "Ama çeki teslim etmeden önce bir ricam olacak."

"Nedir?" diye sordu David.

"Senden ve Giles'tan, Burton Çayları'na giderken bana ve Neville'e eşlik etmenizi istiyorum. Bu sabah onunla yüzleşmeye gideceğim. Üstümü değiştirir değiştirmez," dedi Fiona. "Sizin varlığınız benim iddiamı güçlendirecektir. O ve yönetim kurulu üyeleri benden ve Neville'den duyacakları gerçeği kabul etmeyebilirler, ama Elgin'in avukatından ve Albion'un yönetim kurulu başkanından duyarlarsa kabul etmek zorunda kalacaklardır."

"Söz konusu bile olamaz," diye heyecanla araya girdi Giles Bellamy. "Albion kesinlikle böyle bir şeye ortak olamaz. Bir adamın şirketini elinden almak son derece çirkin bir iş."

"Bir adamın canını almanın çirkinliğine yaklaşamaz bile," dedi Fiona sakin bir sesle.

David Lawton ona uzun uzun baktı. Çok kısa bir an gözlerindeki sertlik yumuşayarak hayranlığa benzer bir ifade aldı. "Kahvaltını bitir, Giles, gidiyoruz," dedi.

★★★

"Neler oluyor be adam? Neden hareket etmiyoruz?" diye bağırdı Neville Pearson, arabanın penceresinden dışarı sarkarak. Ama yüzüne çarpan şiddetli yağmur, onu içeri çekilmek zorunda bıraktı.

"Üzgünüm, efendim," diye haykırdı sürücü, sesi fırtınanın gürültüsünde neredeyse kaybolmuştu. "Caddeler tıklım tıklım! Hiç şans yok! Buradan sonra yürüseniz daha iyi olur!"

Şemsiyeler ayarlandı, evrak çantaları toparlandı. Kira arabasının dışında Fiona önündeki manzarayı gözden geçirdi. Cadde, arabalardan tıkanmıştı. Çok sayıda insan itişip kakışarak Burton Çayları binasını kuşatmıştı.

"Tüm bu insanlar da kim?" dedi Fiona merakla.

"Öfkeli hissedarlar. Benim tahminim böyle," dedi David.

"Ve biz onları daha da kızdıracağız," dedi Neville kasvetli bir sesle. "Hadi. Gidip şirketi William Burton'dan kurtaralım." David ve Giles'a döndü. "Prosedürü biliyorsunuz. Konuşmayı Bayan Soames yapacak. Biz sadece onun iddiasını doğrulamak için buradayız."

Her iki adam da başlarını sallayarak onayladılar. İfadeleri kasvetliydi. Fiona'nınki de öyleydi, ama yanındakiler bunu göremiyorlardı, çünkü yüzü geniş kenarlı bir şapkaya tutturulmuş siyah bir dantelle gizlenmişti. Dantel üstündeki siyah ipek kıyafete uygundu. Bir yas kıyafeti.

Grup sokakta ilerlerken, Fiona kabaca itilip kakılıyordu. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve Fiona'nın tek yapabildiği Nevill'i gözden kaybetmemeye çalışmaktı.

"Bayan Soames? Neredesin?" diye bağırdı Neville ona bakmak için dönerek.

"Buradayım!"

Neville şimdiden merdivenlerin yarısına ulaşmıştı. Fiona kapılarda bağırıp çağıran, cevap almak için yalvararak kapıcıyı abluka altına almış hissedar kalabalığını yararak ona yetişmek için acele etti. Birdenbire bu insanlar için kendini son derece üzgün hissetmeye başlamıştı. Çoğu çok ağır kayıplara uğramıştı, hatta belki de hayatları boyunca biriktirdikleri paraları uçup gitmişti. Kendi yüzünden. İçinden Burton Çayları'nı onlar için kârlı bir şirket haline getirmeye yemin etti. Hissedarlar paralarını ve daha da fazlasını alacaklardı.

Yatırımcıların arasındaki muhabirler, William Burton'ın suçlu mu yoksa masum mu olduğu konusunda görüşlerini almak

için bulabildikleri herkesi sorguya çekiyorlardı. Neville'in artık merdivenlerin tepesine ulaştığını ve el kol hareketleri yaparak kapıcıyla konuştuğunu gördü Fiona. Giles Bellamy de Neville'in hemen arkasındaydı. Yaptıkları plana göre Giles kapıcıya Burton'ı görmek istediğini söyleyecekti. Kuşkusuz Burton ofisine çekilmişti, ama Albion Bank'ın yönetim kurulu başkanıyla görüşmeyi reddetmeye cesaret edemezdi. Ancak Fiona tam iki adama katılmak üzereyken, olaylar hepsi için beklenmedik bir yönde gelişmeye başladı.

Bezgin bir kâtip binadan çıkıp sinirli sinirli boğazını temizledikten sonra bağırarak Bay Burton'ın yarım saat içinde bir hissedarlar toplantısı yapacağını, hepsine gerekli bilgi ve güvenceyi vereceğini söyledi. Toplantı eğer herkes düzenli bir şekilde hareket ederse herkesin sığacağı kadar büyük olan şirketin yönetim kurulu odasında yapılacaktı. Toplantıya muhabirler kabul edilmeyecek, içeride sadece hissedarlar olacaktı. Bu açıklamayla, not defterleri gizlice ceket ceplerine sokuşturuldu.

"Yine de Burton'ı yalnız görmeye çalışalım mı?" diye sordu Neville, Fiona yanına ulaşınca.

"Hayır," dedi Fiona. "Hadi toplantıya katılalım." Adamla kendi ofisinde, babasının ölümüne güldüklerini duyduğu odada karşılaşmayacağı için ani bir rahatlama hissetmişti. Yönetim kurulu odasında çok insan olacaktı ve kalabalıkta güvenlik vardı.

İnsanlar yavaş yavaş kurul odasına girmeye başladılar. Önde konuşma kürsüsü olan yüksek tavanlı etkileyici bir yerdi burası. Yirmi büyük dikdörtgen masa, arka arkaya beş sıra halinde dörderli olarak dizilmişti. Masalardaki sandalyelere ek olarak duvar kenarlarına da sandalyeler dizilmişti. Fiona ve refakatçileri arkaya yakın bir yere yerleştiler. Oda dolmuştu. Çoğu kişi ayaktaydı. Endişeli sesler yükseliyor ve kalabalıkta söylentiler dolaşıyordu. On dakika geçti, sonra yirmi oldu.

Fiona hiçbir şey görmese de bir an William Burton'ın odaya girdiğini hissetti. Tıpkı dereden su içen bir ceylanın aniden aslanın yaklaştığını hissetmesi gibi, onun varlığından kesin olarak haberdar olmuştu. Burton odanın ön tarafındaki bir yan kapıdan girmişti içeri ve şimdi kürsünün arkasında duruyor, ellerini arka-

sına kavuşturmuş etrafı izliyordu. Fiona onu görünce içgüdüsel olarak kasıldı. Katışıksız, kontrol edilemez bir dehşete kapılmıştı. Bu adamla son kez aynı odada bulunduğunda, neredeyse canından oluyordu. Gayret ederek korkusunu yatıştırmaya çalıştı. *Artık farklı*, diye hatırlattı kendine. Artık iki katilin üzerine saldırdığı genç bir kız değildi. Artık yetişkin ve kontrollü bir kadındı.

Burton aşağı yukarı hatırladığı gibi görünüyordu. İyi giyimli, kibar, güçlü. Yüzü daha yaşlıydı, ama pürüzsüz ve tamamen ifadesizdi. Gözleri uzaktan bile bir yılanınki kadar kara ve soğuk görünüyordu.

"Günaydın," dedi kesin bir şekilde.

Tüm konuşmalar kesildi. Tüm gözler ona çevrildi. Burton konuşmaya başladı. Sesi sakin ve güvenliydi. Fiona bu sesi bu kadar iyi hatırlamasına şaşırdı, gerçi bu sesi on yıl boyunca kâbuslarında duymuştu.

"Bildiğiniz gibi, eski çalışanlarımdan birinin, Patrick Finnegan adında bir sendika liderinin öldürülmesinde suça iştirak etmekle suçlanıyorum. Sizi temin ederim ki, Limehouse'lu azılı bir suçlu olan Thomas Sheehan'ın bana karşı ileri sürdüğü tüm suçlamalar tamamen asılsızdır. İşçilerimden herhangi birine asla zarar vermedim, sadece adil ücret ve insanca çalışma koşulları sağlayarak onların yaşamlarını iyileştirmeye çalıştım."

Bu sözleri duyunca Fiona'nın dehşet hissi yok oldu ve içindeki o tanıdık öfke, uzun yıllar boyunca uykuda olan o için için yanan öfke alev aldı.

"Bay Sheehan'la tanışma talihsizliğine ilk kez iki yıl önce uğradım," diye devam etti Burton. "Oliver's Rıhtımı'ndaki ustabaşıma eğer her ay koruma parası olarak yüz sterlin ödemezsem mekânı yakıp kül edeceğini söyledikten sonra. Talep bana iletildikten sonra adamı arayıp buldum ve böyle bir zorbalığa asla teslim olmayacağımı net bir şekilde bildirdim. Beni mülküme ve insanlarıma zarar vermekle tehdit etti. Oliver's'da güvenliği artırdım, ama aptalca davranarak aynı şeyi eski çay fabrikama yapmayı akıl edemedim. Bay Sheehan orayı yakıp yıktı. Bunu nereden mi biliyorum? Bana gelip kendisi söyledi. Ve şimdi de, başı polisle derde girince bu saçma suçlamalara başvurdu. Muhtemelen Qu-

inn cinayetindeki rolünü bir nebze olsun affettirmeye yönelik bir anlaşma karşılığında."

Fiona'nın içinde yanan öfke ateşi büyük bir yangın haline gelmişti. Yerinde kalmayı, sakin olmayı, kontrolünü kaybetmemeyi dileyerek gözlerini kapamış, ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemiş, kaskatı oturuyordu sandalyesinde.

Burton hisse senetlerinin değerinin o sabah gerçekten düştüğünü onaylayarak devam etti, ama yatırımcılarına ismi temize çıkar çıkmaz eski müşterilerinin teveccühünü geri kazanacağına dair güvence vererek, onlardan hisseleri ellerinde tutmalarını ve kendisi Burton Çayları'nı kısa ömürlü bir fırtınanın içinden geçirirken şirkete olan inançlarını korumalarını istedi.

Fiona etrafına bakındı ve Burton'ın yaptığı açıklamaların, verdiği sözlerin, paralarının emniyette olduğuna dair güvence almaya ihtiyaç duyan zavallı insanlar tarafından nasıl kolayca kabul edildiğini gördü. Eğer yatırımlarının heba olmayacağı anlamına geliyorsa, Burton'ın inkârlarına inanmaya ve ona karşı yapılan suçlamaları göz ardı etmeye hazırlardı. Gerçi Fiona buna izin vermeyecekti. Hepsi hakikati duyacaklardı.

Burton konuşmasını bitirince soruları kabul etti. Birbiri ardına soru yağmuruna tutuldu. Kısa ve öz cevaplar vererek, araya şakalar serpiştirip hissedarları gülümsemeye teşvik ederek konuşmayı ustalıkla idare ediyordu. Yirmi kadar soruya cevap verdikten sonra, sonuncu soruyu alacağını duyurdu.

"Albion Bank'ın borçlarınızın tam olarak ve hemen geri ödenmesini istediğine dair söylentiler dolaşıyor, Bay Burton. Bu doğru mu?" diye sordu bir adam.

Burton güldü. "Bu bilgileri nereden alıyorsunuz, efendim? Düzgün gazetelerden mi yoksa ucuz hikâye kitaplarından mı? Albion böyle bir talepte bulunmadı. Onlarla bu sabah erken vakitte konuştum ve güçlü desteklerini dile getirdiler. Evet, şimdi eğer yapacak başka bir iş kalmadıysa, sizlerden ayrılıp firmama gitmeli ve hisselerinizin değerini olması gerektiği yere, yani tekrar yukarı çekmeliyim."

Gaz lambalarıyla aydınlanan odanın yoğun kasvetinde Fiona ayağa kalktı. *Times* gazetesinden bir muhabir daha sonra Fio-

na'nın o esnada yılan saçlı öfke tanrıçalarına benzediğini, bir intikam meleği gibi göründüğünü yazacaktı.

"Yapacak küçük bir iş daha var, Bay Burton," dedi Fiona. Bütün başlar ona döndü.

"Siz bir hissedar mısınız, hanımefendi?" diye sordu Burton, kürsüde duraksayarak. "Bu toplantı sadece hissedarlara açık."

"Aslında en büyük hissedarınız benim."

"Öyle mi? Ben de kendim olduğunu sanıyordum," dedi Burton, kalabalıktan kahkahalar yükselmesine neden olarak. "Tanıştığımızı sanmıyorum. İsminiz nedir?"

"Bayan Nicholas Soames," dedi Fiona. "Ve inanıyorum ki bu iyi insanların bu sabah itibariyle Burton Çayları'nın yüzde elli ikisine benim sahip olduğumu bilmeleri gerekiyor. Şirketin yeni sahibi olarak, sizden derhal istifa etmenizi talep ediyorum. Hemen."

Burton inanamayarak ona bakakalmıştı. "Deli bir kadın," dedi.

"Ben deli değilim, Bay Burton. Ve istifa etmenizde ısrar ediyorum."

"Bir akıl hastasının şakası. Çıkarın onu buradan!" diye böğürdü Burton kâtiplerinden ikisine.

Neville Pearson ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Fiona kalabalığın arasında fısıltıyla onun isminin dolaştığını duydu. Neville oradaki çoğu kişinin tanıdığı seçkin bir adamdı.

"Bay Burton, bu bir şaka değil," dedi Neville yüksek sesle. "Müvekkilim Bayan Soames, gerçekten de Burton Çayları'nın sahibidir. Söylediği gibi şirketin yüzde elli ikisi kendisine aittir." Ellerini önündeki masada duran iki kalın dosyanın üzerine koydu. "Belgelerin hepsi burada."

Burton'ın soğukkanlı duruşu çatırdamaya başlamıştı. "Bu mümkün değil!" diye bağırdı. "Ben hisselerimi çok yakından takip ederim, Bay Pearson. Tek bir yatırımcının bile şirketin yüzde beşten fazla hissesine sahip olmadığını kesin olarak biliyorum."

"Munro Enterprises... yirmi beş bin hisse. Chelsea Anonim Ortaklığı... on beş bin hisse," dedi Fiona monoton bir sesle. "Seamus Consolidated... kırk bin hisse. The Thames Group... on bin hisse."

Burton söylenenleri kavrayamıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Hepsi, TasTea Anonim adında bir ana şirketin iştiraki. Bunlar ve daha pek çoğu. *Benim* şirketim, Bay Burton."

"Öyle olabilir, Bayan Soames, ama kendi şirketimin çoğunluk hissesi benim elimde!"

David Lawton ayağa kalktı. Fiona, Burton'ın onu tanıdığını gördü. "Artık değil, William," dedi David. "Bir zamanlar hisselerin çoğuna sahiptin. Ta ki müvekkilim Randolph Elgin'e yıllar önce dört yüz elli bin hisse satıncaya kadar. O hisseler Elgin'in bu baharda vefat eden oğlu adına bir fonda tutuluyordu. Soames adını kullanan Nicholas Elgin, ailesine haber vermeden evlenmiş. Yatırım fonu da dahil olmak üzere tüm malvarlığını karısına bağışlamış. Bu sabah hisseler ona transfer edildi."

"Bu doğru, William," dedi Giles Bellamy sakin bir ifadeyle sandalyesinden kalkarken. "Artık Burton Çayları'nın sahibi Bayan Soames."

Odada bir kargaşa patlak verdi. İnsanlar ayağa fırladılar. Fiona'ya ve arkadaşlarına bağırarak sorular soruluyordu. Burton kürsüden aşağı atlamış, sadece birkaç dakika önce güvence vermeye çalıştığı insanları sağa sola iterek kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışıyordu.

"Giles, bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Belgelerin hepsi burada, William. Oku onları," dedi Giles. Bir dosyayı açtı ve sertifikaları çıkardı. Bunları Fiona New York'tan getirmişti. Sonra ikinci bir dosyayı açtı. Bunda Nick'in hisseleri vardı. Artık Fiona'nın olan hisseler.

Burton hisse senetlerini teker teker masadan alıp inceledi. Hepsini gördüğü zaman, birkaç adım geriledi, avuçlarını şakaklarına bastırdı ve, "Olamaz. Bu olamaz," dedi. Gözlerini sımsıkı kapamış, çevresindeki bağırışları, soruları, tüm karmaşayı görmezden geliyordu. Sonra gözlerini tekrar açtı, Fiona'ya baktı ve haykırdı: "Kimsin sen?"

Odaya sessizlik çökmüştü. Fiona dantelini kaldırdı ve Burton'ın nefretle dolu siyah gözleriyle karşılaştı. Önce Burton'ın yüzünde sadece kafa karışıklığı vardı, ama Fiona'ya bakmaya devam ederken tanıma ifadesi belirmeye başladı. "Sen!" dedi. Oda bir kilise mahzeni kadar sessizdi.

"Beni hatırladınız demek, Bay Burton?" diye sordu Fiona. "Gururum okşandı doğrusu. Ben de sizi hatırlıyorum. Hem de çok çok iyi. Bir gece ofisinizde durup sizin ve Bay Sheehan'ın babamın ölümünden bahsetmenizi dinlediğimi hatırlıyorum. Sizden para dilenmeye, babamın sözümona kazası için tazminat rica etmeye gelmiştim. Böylece erkek kardeşim ve ben yiyecek alabilecek ve bir oda kiralayabilecektik. İstemeye geldiğim paradan fazlasını aldım. O geceyi hatırlıyor musunuz? Bir sendika lideriydi babam. Dok işçilerinin saat başına bir peni daha fazla ücret almalarını istiyordu. Çocukları için biraz daha iyi gıdalar alabilmek, çalışırken giyebileceği sıcak bir ceket edinebilmek için. Bir penicik daha. Ama siz... Fiona durdu, hassaslaşmıştı. Öfkesi gözlerini yakıcı yaşlarla doldurmuştu. Boğazındaki acılığı hissedebiliyordu. "... bunu ödemek istemediniz. Bay Sheehan size babamın ölümünü nasıl düzenlediğini anlatıyordu. Ve siz kahkaha attınız. Kahkahanızı kâbuslarımda hâlâ duyuyorum, Bay Burton. Ofisinizden çıkmaya çalıştığımı ve tökezlediğimi hatırlıyorum. Siz beni duydunuz. Siz ve Bay Sheehan. Ve peşimden geldiniz. Bay Sheehan o gece beni öldürmeye çalıştı. Ama ben babamdan daha şanslıydım. Kaçtım. Ancak anılardan kaçamadım. Yaptıklarınızı ödeyeceğinize yemin ettim. Ve öyle oldu. Burton Çay benim oldu."

Odada yine bir karmaşa patlak vermişti. İnsanlar karmakarışık konuşuyor ve bağırışıyorlardı. Kimisi mendillerini terleyen alınlarına bastırıyor, diğerleri sertifikalara bakmak için mücadele veriyordu. Muhabirler Fiona'nın ismini sesleniyorlardı. Ama Fiona onları duymuyordu bile. Burton'ın gözleri onunkilere kilitlenmişti. Fiona onun bakışlarına korkusuzca karşılık veriyordu. Aralarında çıplak bir nefret –kapkara, öfkeli, elle tutulabilir bir nefret– vardı.

"Seni işbirlikçi sürtük. Keşke elimde fırsat varken seni öldürseydim," dedi Burton. "O zaman sefil baban gibi iki metre toprağın altında olurdun."

"William... aman Tanrım!" diye bağırdı Giles Bellamy. Masadan geriye çekildi, yüzü kül gibi olmuştu.

"Bayan Soames!" diye bağırdı bir muhabir. "Bayan Soames, buraya!"

Beyaz bir flaş patladı, bir duman kokusu çıktı. Birisi içeri gizlice fotoğraf makinesi sokmayı başarmıştı. Fiona gözlerini kırpıştırdı, flaştan körleşmişti. Burton'ın ihtiyacı olan da buydu. Seri bir hareketle ceketinin içinden bir bıçak çıkardı ve üzerine saldırdı.

David Lawton darbenin geldiğini görmüştü. Fiona'yı ceketinden yakalayarak geriye doğru çekti. Boğazını kıl payı ıskalayan bıçak Fiona'nın ceketini yararak köprücük kemiğinin altındaki yumuşak ete saplandı.

"Birisi onu durdursun!" diye bağırdı Neville.

Burton bıçağını sallayarak toplantı odasının ön tarafına koştu ve kürsünün arkasındaki yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Bir grup adam peşinden koştu, ama Burton kapıyı kilitlemişti. Onu binanın içinde yakalamak için harekete geçildi. Kimisi kovalamacaya katılırken kimisi Fiona'nın etrafına toplandı.

David onu bir sandalyeye oturtmuştu. Kendi mendiliyle Giles'ınkini onun yarasına sarmıştı, ama elinin altındaki beyaz kumaşlar daha şimdiden kıpkırmızı olmuştu. "Daha fazla mendile ihtiyacım var... bir gömlek... herhangi bir şey!" diye bağırdı. Etraftan bir sürü mendil verildi. David birkaçını bir tomar haline getirerek Fiona'nın bıçak yarasına bastırdı. Fiona çığlık attı. Acısı dayanılmaz hale gelmişti.

"Onu hemen hastaneye götürmemiz lazım!" diye bağırdı Neville. "Giles, arabayı getir..."

"Zaman yok," dedi David. "Sokak tıklım tıklım. Arabacıyı buraya getirmek asırlar sürer. Onu taşımak zorundayız. En hızlı yol bu. Hadi!"

David, Fiona'yı kucağına alırken Neville yaygara koparan meraklı izleyicilerin arasından bastonuyla yol açtı. Giles üzerine kan sıçramış olan sertifikaları topladı ve peşlerinden yürüdü. Kaldırımda onları geçti ve araba için bağırarak önden koşmaya başladı. Arabacı onları görünce Mincing Lane'in yukarısına yanaştı.

"Londra Hastanesi, hemen!" diye bağırdı Giles. Arabaya bindi, Neville de onu izledi. Fiona'yı almak için uzanıp onu yukarı çektiler ve rahatça koltuğa yerleştirdiler. Neville onu koluna yatırmıştı. Fiona gözlerini kapadı, berbat bir baş dönmesiyle mücadele ediyordu. Göğsü alev alev yanıyordu. Elbisesinden sızan sıcak,

ıslak kanını hissedebiliyordu. David'in de bindiğini, arabanın öne doğru sallandığını, sonra hız kazandığını hissetti.

"Daha hızlı, dostum, daha hızlı!" diye bağırdı Giles pencereden dışarı.

"Bayan Soames... Fiona... beni duyabiliyor musun?" diye sordu David hafifçe Fiona'nın yüzüne vurarak.

"... duyuyorum..." diye mırıldandı Fiona sayıklar gibi.

"Dayan lütfen. Neredeyse geldik!"

"Bayıldı!" dedi Giles. "Ah, Tanrım, Neville, yüzü kâğıt gibi oldu!"

"Fiona!" diye haykırdı Neville. "Beni duyabiliyor musun? Bir şeyler söyle!"

"Londra'da ailesi var mı?" diye sordu David. "Olup biteni bildirmemiz gereken birisi var mı?"

"... babama söyle David," diye mırıldandı Fiona. "Babama kazandığımızı söyle..."

Bölüm Yetmiş Sekiz

"Aman Tanrım! Şu haline bak!" Roddy elinde başlığıyla hastane odasının kapısında duruyordu. Yataktaki zayıf, kül gibi figürün görüntüsü karşısında harap olmuştu.

Fiona gözlerini açtı ve ona yorgun yorgun gülümsedi. "'Ben iyiyim, Roddy Amca."

"Öğrenir öğrenmez geldim. Adamlarımdan biri karakola haberi koşarak getirdi. İnanamadım. Tanrım, o kadar korktum ki! Öldürüldün zannettim. Lanet olsun, nasıl da düşünemedim? Yalnız gitmene asla izin vermemeliydim!"

"Yalnız değildim, Roddy Amca, ben..."

"Ben de seninle beraber gitmeliydim."

"Ama ben iyiyim..."

"Evet evet, turp gibisin. Sana bir şeyler getirebilir miyim? Biraz su? Susadın mı?"

"Dilim damağım kurudu."

Roddy odayı kat etti ve komodinin üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu. "İşte burada. Doktorlar ne diyor?" diye sordu.

"Biraz kan kaybettiğimi, ama iyi olacağımı," dedi Fiona bardağı ondan alarak.

"Neden burada kalmanı istiyorlar?"

"Sadece bir-iki gün göz kulak olmak için. Kuvvetimi tekrar kazanıncaya kadar."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Roddy elinin tersiyle yanağına dokundu. Fiona'nın rengini hiç beğenmemişti. Veya gözlerinin altındaki derin gölgeleri. Ya da bandajlardan sızan kanı.

"Sadece zaman zaman başım dönüyor."

"Burton darağacına gitmeyecek. Tanrı'ya ant olsun ki gitmeyecek. Bulunduğu zaman kafasını bizzat ben koparacağım!"

"Hâlâ kaçak mı?"

"'Korkarım öyle. Buraya gelmeden önce Mincing Lane'e gittim ve oradaki görevlilerle konuştum. Bütün Burton Çay binası aranmış; hiçbir ize rastlanmamış. Evinde de yokmuş. City'deki çocuklar onun Amerika'ya kaçmaya çalışacağını düşünüyorlar. Daha kaçmadıysa tabii. Tüm feribot şirketlerini uyardılar. Ve bir ödül koydular."

Roddy davaya kendi bakmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı, ama Mincing Lane, idari olarak Londra şehrine bağlı olduğu için, City'nin kendi polis teşkilatının yetki alanına giriyordu. Oysa Roddy İçişleri Bakanlığı'nın himayesi altında olan ve Londra'nın geri kalan kısmını denetleyen Metropolitan Polis Teşkilatı'nın bir üyesiydi.

Fiona komodinine doğru eğildi. Bardağını koyarken yüzünü buruşturdu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu Roddy.

"Biraz. Doktor yaranın yirmi santim uzunluğunda olduğunu söyledi." Fiona alaylı alaylı güldü. "Artık bana boynu açık elbiseler giymek yok."

"Fiona, ne kadar şanslı olduğun hakkında hiç fikrin var mı? Eğer daha yakın duruyor olsaydın... eğer tam zamanında geri çe-

kilmeseydin... eğer bıçak bir santim daha uzun olsaydı..." Roddy başını salladı. "Eh, seni hastanede değil, adli tıpta ziyaret ediyor olacaktım."

"Ama öyle bir şey olmadı," dedi Fiona. Tekrar gülümsedi. "Başardık, Roddy Amca."

"Sen başardın, kızım. Nasıl olduğunu Tanrı bilir, ama sen yaptın."

"Senin yardımınla. Geçen gece fazladan ziyaretler yaptın, değil mi?"

"Bir-iki tane."

"Peter Miller'ı nerede bulabilirim?"

"Lion'da, babanın eski barı."

"Joe Bristow'la da konuştun, değil mi?"

"Konuştum."

Fiona sessizce başını sallarken Roddy onun gözlerindeki derin acıyı, göğsündeki yarayla hiç alakası olmayan ıstırabı görebiliyordu. Anılar hâlâ acı veriyordu. Bunca yıl sonra, sadece Joe'dan bahsetmek bile hâlâ acı veriyordu. Roddy, Joe'ya Savoy adresini hiç vermemiş olmayı diledi. Fiona'dan uzak duracağını umuyordu.

"Onu görmek istemiyorum," dedi Fiona sonunda. "Benim için çok şey yaptı ve ona şahsen teşekkür etmem gerekir, ama yapamam. Yine de ona yazacağım. Hele bir eve gideyim. Ona bunu borçluyum."

Roddy başını sallayarak onayladı. Tam Fiona'dan bütün günün olaylarını başından sonuna kadar anlatmasını isteyecekti ki, kapının vurulduğunu duydular. Bembeyaz başlıklı bir rahibe kapıdan başını uzattı.

"Nasılsın canım?" diye sordu Fiona'ya.

"İyiyim, teşekkür ederim. Geldiğim zamankinden çok daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Diğer centilmenler seni buldular mı?"

"Centilmenler mi?" diye sordu Fiona.

"Teslimatçılar."

"Ne teslimatçısı?" diye sordu Roddy sertçe.

"Çiçekçiden iki delikanlı. Onları koridorda Bayan Soames'un odasını ararlarken buldum. Onlara oda numarasını verdim."

"Ben size Bayan Soames'a ziyaretçi gelmeyecek demiştim. Tek bir kişi bile." Roddy nöbetçi rahibeye polis memurlarının erişimini bile kısıtlamasını söylemişti. Böyle yaparak City teşkilatının damarına basmış oluyordu, ama umurunda değildi.

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız, efendim!" dedi kadın sinirlenerek. "İyi çocuklardı. Çok kibarlardı. Ellerinde devasa bir gül aranjmanı vardı. Ne yapsaydım yani? Aranjmanı onlardan alsa mıydım? Kaldıramazdım bile!"

Roddy hemen ayağa kalktı. "Nasıl tiplerdi?"

"Bil... bilmiyorum," dedi rahibe bocalayarak. "Güller çok güzeldi, onlara bakıyordum, delikanlılara değil."

"Bir şeyler hatırlayabiliyor musun? Herhangi bir şey?"

"Sanırım koyu renk saçları vardı... ve muhtemelen yirmi yaşlarındaydılar. Belki daha genç. İriyarıydılar. Kaslı."

Whitechapel'daki külhanbeylerinin yarısı senin tarif ettiğin gibi, diye düşündü Roddy. "Bu kapının kilidi var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi rahibe, cebini karıştırarak. "İşte anahtar."

"Burada Bayan Soames'la kalın. Ben gidince kapıyı kilitleyin. Rozet numaram sıfır-dört-iki-üç. Kapıyı tekrar açmadan önce bana bunu sorun."

"Roddy Amca, sorun nedir?" diye sordu Fiona.

"Hiçbir şey umarım," dedi Roddy, "ama kapıyı kilitli tutun."

Arka taraftaki merdivenlere doğru koridorda hızla ilerlerken Roddy bedeninin her hücresiyle tehlike algılıyordu. İterek kapıyı açtı ve spiral şeklindeki merdivenlerden aşağıya baktı. Hiçbir şey görmedi, ama aceleci ayak sesleri ve hemen alt tarafında çarparak kapanan bir kapı sesi duydu. Hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden indi, bir yan kapıdan hastanenin atıklarının konduğu pis bir ara yola çıktı. Soluk soluğa, Whitechapel Caddesi üzerindeki yayaları tarayarak sokağın ağzına koştu, eğitimli gözleri hemşirenin tarifine uygun iki kişiyi arıyordu. Pek çok kişi gördü: puba doğru yürüyen iki kişi, otobüse binen bir başkası, bir seyyar satıcıyla konuşan bir üçüncüsü. Hiçbiri şüpheli görünmüyordu. Birkaçı gülüyor veya gülümsüyordu: Hepsi sakin ve telaşsızdı.

Belki de adamlar sadece teslimatçıydı, diye düşündü, kendini aptal gibi hissediyordu. Hem belki de kaybolmuşlardı. Geri döndü ve tekrar ara sokağa yöneldi. Acaba altıncı hissi, o çok güvendiği sezgileri günün olaylarının ardından ciddi bir yara almış da kendisine yanlış alarmlar mı yolluyordu? Rahibeyi terslediği ve Fiona'yı alarma geçirdiği için kendini kötü hissetti.

Büyük metal bir çöp bidonunun yanından geçerken, gözüne parlak bir kırmızılık ilişti. Başını çevirdi, gördüğü şeyin kanlı bir paçavra veya yatak çarşafı olacağından emindi. Ama bunun yerine güller gördü. En azından iki düzine vardı. Solmuş eski bir aranjman değil, taze, güzel çiçeklerdi. Bidonun içine bakarak üzerinde iade adresinin yazdığı bir paket parçası, bir kart arandı, ama hiçbir şey yoktu. Çiçekçinin adresi bile.

Bunun önemi yoktu. Onları yollayanın... ve getiren iki delikanlının kim olduğunu bilmek için adrese gerek yoktu; City'deki çocuklar yanılıyorlardı. William Burton Londra'dan ayrılmamıştı. Hâlâ buradaydı. Ve başladığı işi bitirmeye kararlıydı.

Bölüm Yetmiş Dokuz

"Arabacı için bir adres var mı, Komiser O'Meara?" diye sordu otel görevlisi.

"Hayır. Ona kendim söyleyeceğim. Onunla birlikte gideceğiz, Bayan Soames ve ben."

"Peki, efendim. Hafif çantaları şimdiden alayım. Sandıklar için geri döneceğim."

Çocuk kolunun altına bir şapka kutusu sıkıştırdı ve iki bavulu kaldırarak eline aldı. Roddy onun için kapıyı açtı, sonra kilitledi. Antredeki bagaj yığınlarının arasından dikkatle, ağır ağır oturma odasına ilerlerken, önünden geçtiği Fiona'nın yatak odasının kapısına göz attı. Kapalıydı. Fiona hâlâ uyukluyordu. Sandıklar aşağıya ininceye kadar onun dinlenmesine izin verecekti. Toplanmak Fiona'yı yormuştu. Hastaneden daha bu sabah çıkmıştı ve hâlâ güçsüzdü.

Roddy onu aşırı zorlamaktan endişeleniyordu. Kendisinin ısrarcı olduğu bu taşınmanın onun kırılgan kuvvetini tüketeceğinden endişe ediyordu, ama başka çaresi olmadığını da biliyordu. Fiona'yı öldürme girişiminden iki gün sonra William Burton hâlâ serbestti. Polis onu bulmak için şehri sıkı bir şekilde arıyordu. Mincing Lane'deki evine ve Albion Bank'a polisler yerleştirilmişti. Pek çok gazetede resimleri basılmış ve halka tetikte olmaları için çağrılar yapılmıştı, ama adamdan hiçbir iz yoktu.

Onun nerede olduğunu kimse bilmiyordu, ama o istese Fiona'nın yerini kolaylıkla bulabilirdi. Birçok gazete Fiona hakkında çeşitli haberler yayınlamıştı. Okuyucular babasının intikamını alan cesur ve genç dul hakkında her şeyi bilmek istiyorlardı. Hatta bazı gazeteler onun Savoy'da kaldığından bile söz etmişlerdi. Burton'ın yapması gereken tek şey, bir gazete alıp okumaktı. Ve odalar özel olduğu halde, otelin lobisi herkese açıktı. Her gün yüzlerce kişi içeri giriyordu. Vicdansız bir komi veya hizmetçiye verilecek birkaç kuruş, otel konuklarından biri hakkında kolaylıkla bilgi satın alabilirdi.

Roddy özel bir evde Fiona'nın çok daha güvende olacağına karar vermişti. Knightsbridge'de bir emlakçı ayarlamış ve kadına tamamen güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu, bunu hemen istediğini söylemişti. Kadın aynı gün bir yer bulmuştu – Mayfair'de meydanın tam ortasında bulunan güzel döşenmiş bir şehir eviydi ve tek giriş kapısı ön taraftandı. Kısa süre önce İspanya'ya atanmış bir diplomata aitti. Roddy ayrıca evin önüne iki polis memuru yerleştirmesi için Burton araştırmasını yürüten Başkomiser Alvin Donaldson'ın da başının etini yemişti.

Fiona, Burton'ın çoktan gittiğine, Londra'nın onun için tehlikeli bir yer olduğuna inanıyordu. Roddy'ye aşırı evhamlı olduğunu söylüyordu, ama Roddy geri adım atmamıştı. Burton, Fiona'nın babasını sadece şirketine tehdit kabul ettiği için öldürmüştü. Şirketini elinden alan kişiye neler yapmazdı? Onu gözünü bile kırpmadan öldürürdü. İhtiyaç duyduğu tek şey, bir şans elde etmekti.

Oturma odasını unutulan bir şey var mı diye araştırırken, kapıya vurulduğunu duydu Roddy. Copunu kontrol etti. Sadece

sandıklar için geri gelen komi olduğundan emindi, ama hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. "Kim o?" diye bağırdı eli kapı topuzunda. Kısa bir duraksama oldu, sonra yanıt geldi: "Joe Bristow."

"Lanet olsun," dedi Roddy kendi kendine. Kapıyı açtı.

"Merhaba, Roddy. O... o burada mı?"

Roddy başını iki yana salladı. "Öyleydi," diye yalan söyledi, arkasındaki sandıkları işaret ederek, "ama Amerika'ya gitmek üzere yola çıktı. Daha bu sabah." Joe Bristow'u Fiona'nın üzerine salmaya hiç niyeti yoktu. Fiona onu görmek istemediğini söyledikten sonra bu olmazdı.

Joe mahzun görünüyordu. "Onu kaçırdığıma inanamıyorum," dedi. "Gazetelerde olup biteni okuduktan sonra onu hastanede görmeye çalıştım, ama ziyaretçi kabul etmiyorlardı. Hatta yukarı ismimi yollamama bile izin vermediler."

"Evet, ben öyle talimat vermiştim," dedi Roddy. "Burton veya onun için çalışan birisinin Fiona'ya ulaşmaya çalışmasından endişeleniyordum. Ona senin uğradığını haber vereceğim, Joe. Selamlarını ileteceğim."

"'Ben kendim bildirmek isterdim," dedi Joe. "New York'taki adresini alabilir miyim?"

Roddy bir an darbeyi yumuşatmak için ne söyleyebileceğini ölçüp biçtikten sonra ona karşı dürüst olmaya karar verdi. "Joe, Fiona buluştuğumuzu, senin onun için yaptığın her şeyi biliyor ve sana minnettar. Ama seni görmek istemiyor. Bunu bana kendisi söyledi. Üzgünüm evlat."

Joe önce yere, sonra tekrar Roddy'ye baktı. "Ona en azından uğradığımı söyler misin?"

"Söylerim."

"Peki bunu da ona verir misin?" Roddy'ye bir kart verdi Joe.

"Bunu ona yollayacağım."

"Teşekkür ederim. Hoşça kal, Roddy."

"Güle güle, Joe." Roddy kapıyı kapadı ve kartı cebine soktu.

Bu sırada yatak odasının kapısı açıldı. Fiona dışarı çıktı, yüzü uykudan şişmiş, etekleri kırışmıştı. "Sesler duyduğumu zannettim," dedi. "Kapıda birisi mi vardı?"

"Kapıda mı? Ah, hayır. Kimse yok. Sadece... şey... sadece sey-

yar satıcı bir çocuk kapı kapı dolaşarak ıvır zıvırlarını satmaya çalışıyor."

Fiona gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Seyyar satıcı çocuk mu? Otelde mi?"

"Sana burada güvenliğin olması gerektiği gibi olmadığını söylemiştim," dedi Roddy, sonra alelacele konuyu değiştirdi.

Bölüm Seksen

Fiona mezarların üzerindeki hüzünlü ahşap haçlara baktı. İşaretledikleri toprak parçaları uzamış çimler ve yabani otlarla kaplanmıştı. İkisi yamuk duruyordu. Birisi dibinden kırılmıştı. Dördüncüsünün de bağlantı çivilerinin pas lekeleri yüzünden rengi değişmişti. Sadece üzerindeki isimden arta kalanları seçebiliyordu Fiona: "Patrick Finnegan."

Yanındaki adama döndü, Roddy'nin arabacısı ve koruması olarak tuttuğu irikıyım Doğu Londralı bir adamdı. Bir tırmık, kürek, mala, makas, bahçıvan kovası ve bir torba gübre taşıyordu.

"Onları buraya bırakabilirsin, Andrew," dedi Fiona.

"Sepetinizi getireyim mi? Ve geri kalan çiçekleri, Bayan Soames?"

"Zahmet olmazsa."

Fiona elindeki paketleri yere koyarak ambalajlarını açtı. Minik gül fidanlarıydı bunlar – çay gülleri. Doğru gülleri bulmak için tüm öğleden sonrasını bir çiçekçiden diğerine dolaşarak geçirmişti. Kilise mezarlığı küçüktü ve Andrew'un arabası kapının hemen dışında duruyordu. Rengârenk çuha çiçekleri ve hasır bir sepetle geri dönmesi sadece bir dakikasını almıştı. Andrew onları yere bıraktı, sonra elleri belinde, Fiona'nın yanı başında durdu.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum, Andrew. Beni arabada bekleyebilir misin?" diye sordu Fiona.

Adam kaşlarını çattı. "Komiser O'Meara sizi yalnız bırakmamamı söyledi."

"Hiçbir şey olmaz. Komiser O'Meara'nın aksine, William Burton'ın hâlâ Londra'da olduğundan çok şüpheliyim, hem öyle olsa bile, bir mezarlığın civarında dolaşmıyordur, öyle değil mi?"

"Sanırım, evet. Tamam o zaman... Ama bana ihtiyacınız olursa seslenin."

"Olur."

Fiona tırmığını aldı ve işe koyuldu. Açık, bulutsuz bir ağustos günüydü ve güneş sırtını ısıtıyordu. Hareket etmek, vücudunu tekrar kullanmak harika gelmişti. Dikişleri dün alınmıştı. Burton kendisini yaklaşık üç hafta önce hastanelik ettiğinden beri çok az hareket etmişti. Roddy'nın kısıtlamaları altında asabı bozulmuş ve taze havaya, özgürlüğe, kendi başına zaman geçirmeye hasret kalmıştı.

Roddy onun bu gezisinden hiç memnun olmamıştı. Burton'ın hâlâ Londra'da olduğundan son derece emindi, oysa Fiona bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu. Adam nereye saklanabilirdi ki? Alvin Donaldson sabah durumda bir değişiklik olmadığını söylemek için ziyaretine gelmişti. Burton'ın evi, ofisi ve parasını tuttuğu banka sürekli gözetim altındaydı. Donaldson onun buralara yaklaşmamasını ve son iki haftadır kimse tarafından görülmemesini hesaba katarak, Burton'ın bir yerlerde saklanmış bir parası olduğunu ve bu parayı Kanalı geçmek için kullandığını düşünüyordu. Artık Fransızlar da onu arıyorlardı; yakalanması sadece zaman meselesiydi.

Donaldson'ın ziyareti sırasında Roddy de Fiona'yla birlikteydi. Adamın söylediği her şeyi duymuş ve yürüttüğü mantığın sağlam olduğunu itiraf etmişti, ama yine de Fiona'nın evden çıkmasını istemiyordu. Bugün bazı işleri vardı ve kendisinin de onunla birlikte gelmesi için Fiona'dan yarına kadar beklemesini istemiş, ama Fiona bunu geri çevirmişti. *William Burton hayatını çok uzun süre gölgeledi*, diye karar vermişti. Artık tek bir gününü bile mahvetmesini istemiyordu.

Bir saat sonra Fiona yabani otları ayıklamış ve dört toprak parçasının üzerindeki çimler kırpılmıştı. Daha sonra gülleri, ardından çuha çiçeklerini dikti, yakındaki bir musluktan su kovasını doldurdu ve her tarafı iyice suladı. Elleri ve eteği çamurlanmıştı,

ama aldırmadı. Bugünden sonra toprakları düzenlemesi için bir bahçıvan tutacaktı, ama bu işleri kendisi yapmak istemişti. Buna ihtiyacı vardı. Çok uzun zaman uzak kalmıştı.

Çalışırken kilise mezarlığı neredeyse tamamen ona ait gibiydi. Çiçek bırakıp sessizce selamlarını mırıldanmak üzere bir mezara doğru yürüyen iki yaşlı leydi geçti yanından. Aynı şekilde, siyahlar içinde genç bir anneyle küçük oğlu. Ve ardından elleri ceplerinde iki delikanlı etrafta dolaşmaya başladı. Ara sıra durup mezar taşlarını inceliyorlardı. Fiona onlara bir kez bakıp, elleriyle haçları göstermelerini ya da ayak uçlarıyla yabani otları ittirmelerini izledi. İkinci kez başını kaldırdığında daha yakındaydılar. Çok daha yakın.

"Orada yaptıklarınız güzel görünüyor, güller güzel olmuş," dedi biri.

"Teşekkür ederim," dedi Fiona başını kaldırıp onlara bakarak. Genç, iri yapılı delikanlılardı. Üstlerinde dar pantolonlar, yakasız pamuklu gömlekler, yelekler ve kırmızı boyunbağları vardı. Yüzlerinde kavgacı yapılarının delilleri görülüyordu – birinde bir bıçak yarası vardı, diğerinin burnunun kırılmış olduğu apaçık belliydi.

"Onun büyükbabasını arıyoruz," dedi ilki, diğerini göstererek, "ama bulamıyoruz."

"İsmi nedir?" diye sordu Fiona.

"Nesi?"

"İsmi. Mezar taşındaki isim ne?"

"Smith, Tom Smith. Benimkiyle aynı," dedi ikinci delikanlı.

Fiona komşu mezar taşlarına baktı, ama hiçbirinin üzerinde "Smith" ismi yoktu. "Burada olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Oradaki isim ne?" diye sordu Tom Smith, Fiona'nın babasının mezarındaki tahta hacı göstererek.

"Patrick Finnegan," dedi Fiona. "Babam."

"Öyle mi?" dedi Tom. Haça bakmak için yanına geldi, o kadar yakındı ki Fiona delikanlının üstündeki duman ve nefesindeki bira kokusunu duyabiliyordu. Çok kısa bir an korktuğunu hissetti. Roddy ona hastanedeyken kendisini aramaya gelen iki adamdan bahsetmişti – *Burton'ın adamları*, demişti. Ya bunlar

aynı adamlarsa? Derken Andrew'u gördü. Sadece beş-altı metre ötede duruyor, delikanlıların her hareketini izliyordu. Onlar da Andrew'u gördüler. Tom Smith kasketinin kenarına dokundu. Andrew başını eğerek karşılık verdi, gülümsemiyordu, kollarını göğsüne kavuşturmuştu.

"Eh, biz bakmaya devam etsek iyi olur sanırım. Buralarda bir yerlerde olmalı. Herhalde kalkıp mezarından dışarı çıkmamıştır, öyle değil mi?" dedi Tom sırıtarak. "Hoşça kalın bayan."

"Güle güle," diye yanıtladı Fiona kendisini aptal gibi hissederek. Sadece arkadaş canlısı iki delikanlıydı ve ona zarar vermeye niyetleri yoktu. Muhtemelen annesi Tom'u büyükbabasının mezarını düzenlesin falan diye yollamıştı. Roddy'nin korkunç uyarıları onu asabileştirmişti. Delikanlıları aklından çıkarmaya karar verdi. İşine geri döndü ve birkaç dakika sonra delikanlılar mezarlıktan ayrılınca Andrew arabasına geri döndü.

Mezarların bakımını bitirince Fiona yere bir örtü serdi, sepetinden küçük bir çay termosuyla sandviç çıkardı ve bir süre ailesiyle birlikte oturdu. Yemeğini yerken, onlara başına gelen her şeyi anlattı. Yıllar önce William Burton'ın ofisini ziyaretini ve orada neler olduğunu. New York'u, Michael'ı, Mary'yi ve tüm geniş ailesini. Çay işini. Will'i ve Nick'i. Seamie'yi görseler artık tanıyamayacaklarını, ufaklığın tam bir Amerikalı olup çıktığını. Seamie bir gün bir şeyler keşfedecekti, Fiona bundan emindi. Bir hastalığın tedavisini veya bir dinozoru ya da yeni bir ülkeyi. *Yakışıklı*, dedi, *Charlie kadar yakışıklı*. Onlara Seamie'yle, tıpkı kendisi gibi onların da gurur duyacaklarını söyledi. Sonra da William Burton'ın çay şirketini nasıl aldığını anlattı.

Adam mahvoldu, dedi. Ve yakalanır yakalanmaz önce hapse, sonra da darağacına gideceğini söyledi. "Bu pek yeterli değil, baba," dedi elini babasının mezarının üzerine koyarak. "Ama umarım yine de bir şeydir. Umarım bu biraz daha rahat uyumana yardımcı olur." Devam ederken gözleri yaşarmıştı. "Seni özledim, baba. Her gün özlüyorum. Ve seni seviyorum. Annemi, Charlie'yi ve bebeği benim için öper misin? Ve onları da sevdiğimi söyler misin onlara?"

Akşam vaktinin ilk güneş ışıklarının eğik bir şekilde ağaçların

arasından çimleri alacalamasını seyrederek sessizce birkaç dakika daha oturduktan sonra, buraya tekrar gelmek için on yıl beklemeyeceğine söz verip ayağa kalktı.

Andrew'a seslendi ve tüm aletleri tekrar arabaya yığdılar. Andrew Fiona'nın arabaya binmesine yardım etti, arkasından kapıyı kapadıktan sonra atlarını Mayfair'e geri dönmek üzere Whitechapel'ın dar yollarına doğru sürdü. Fiona pencereden dışarı bakarken, tanıdık sokak levhaları ve binalar ilişiyordu gözüne. İşlerinden eve dönen adamlar gördü, birbirlerine seslendiklerini veya çocuklarını selamladıklarını duydu. Bir zamanlar Charlie'nin çalıştığı bira fabrikasını gördü ve Montague Sokağı'ndan fazla uzak olmadığını anladı. Ansızın eski sokağını, evini, büyüdüğü yeri görmek için kahredici bir özleme kapıldı.

"Andrew!" diye bağırdı, kendi bölümünü arabacının oturduğu yerden ayıran sürgülü pencereyi tıklatarak. "Andrew, dur!"

Araba durdu. "Ne oldu, Bayan Soames? Sorun nedir?"

"İnmek istiyorum. Biraz yürüyeceğim. Evime yürümek istiyorum."

"Bunu yapamam, efendim. Komiser O'Meara sizi gözden kaybetmememi söyledi. Sizi mezarlıktan sonra doğruca eve götürmemi söyledi."

Fiona onu dinlemiyordu bile. Whitechapel'ı yeniden görmüştü. Ve duymuş, kokusunu almıştı. Whitechapel onu çağırıyordu. "Ben söylemezsem Komiser O'Meara'nın asla haberi olmaz, Andrew," dedi. "Lütfen benim için endişelenme. Karanlık olmadan eve dönerim." Ve sonra, adamın tüm itirazlarına rağmen, elinde çantası, arabadan indi.

Brick Lane'den aşağı doğru yürürken, eski bir etek ve bluz giydiğine memnun oldu. Eteğindeki kurumuş çamurdan, bahçıvanlık yaparken saçlarının dağılmış olmasından memnundu. Görünüşü çevreye uygundu; hiç kimse dönüp ikinci kez bakmıyordu. Akın eden işçilerin arasında hızla ilerledi.

Nihayet Montague Sokağı'nın köşesini döndüğünde nefesini tuttu.

İşte oradaydı, kendi evi. Tamamen aynı görünüyordu. İsli kırmızı tuğlalar ve siyah panjurlar, pırıl pırıl ovulmuş basamaklar.

Ve hemen biraz aşağıda, Joe'nun evi. Bir an için, tekrar, çay fabrikasından eve dönen, Joe'nun dışarıda, merdivenlerde oturmuş kendisini beklediğini ümit eden on yedi yaşındaki Fiona oldu.

Sokak insan doluydu. Akşam yemekleri için aceleyle evlerine giden babalar arasında yürüdü. Çocuklarına seslenen annelerin arasından. Saçları örgülü olan küçük kızların ya da kalçalarının üzerinde minik erkek ya da kız kardeşlerini taşıyan daha büyüklerinin arasından. Birbirleriyle paslaşan bir grup oğlanın arasından. Oğlanlardan biri topu on altı numaranın açık penceresinden içeri attı. Bir gürültü oldu. "Ah, çaydanlığım!" diye bağırdı bir kadın içeriden. Sonra evin erkeği merdivenlerde kana susamış bir şekilde bağırdı. Ama oğlanlar çoktan gitmişler, serçe sürüsü gibi dağılmışlardı.

Gürültü ve karmaşaya hayretle bakıyordu Fiona. Beşinci Cadde'de hiç kimse haykırmazdı. En azından kendisinin de yaşadığı şehrin yukarı kısmında. Çocuklar etrafta topla oynamazlar veya ip atlamazlardı. Bir araya kümelenen ev kadınları müstehcen kahkahalar atmazlardı. Şişmiş karnıyla genç bir eşe sempatiyle bakıp kıkır kıkır gülmezlerdi. Yaşlı adamlar ödüllü muhabbet kuşlarıyla gösteriş yapmazlardı.

Bu sokaklarda çok fazla yaşam, çok fazla yürek vardı. Bunu her zaman biliyor muydu? Genç kızken sadece buradan kaçmak istiyordu. Neden? Hiçbir zaman burada yaşadığı zamankinden daha mutlu olmamıştı. Cereyanlı arka avlusunda bir tuvaleti, ikişer katında sadece ikişer odası olan o eski püskü evde benim diyebileceği bir odası bile yokken. Hiçbir şeyi yoktu, ama gene de her şeyi vardı.

Sokağın sonuna varınca arkasına baktı. Doklardan eve dönen babasının şarkı söylediğini duyabiliyordu neredeyse. Ve elleri belinde, Charlie'yi çağıran annesini. Yürek burkacak kadar yakışıklı olan o uzun boylu ve sarışın delikanlının, elleri cebinde, kendisine doğru yürüdüğünü neredeyse görebiliyordu.

Yürümeye devam etti ve sonunda Commercial Caddesi'ni geçti. Burada durup Mayfair'e geri dönmek için bir kiralık araba bulması gerektiğini biliyordu. Artık alacakaranlık çökmeye başlamıştı – gökyüzünde birkaç soluk yıldız ayırt edebiliyordu. Bunun

yerine, ayakları onu güneye, Wapping'e ve nehre doğru götürdü. Yolu ezbere biliyordu ve bir iki pubın isimleri değişmiş veya bir dükkân farklı bir renge boyanmış olsa da, her şey ona tamamen aşina geliyordu.

Fiona karşıdan karşıya geçerken Wapping'deki High Caddesi neredeyse tamamen boştu. Oliver's Rıhtımı hâlâ oradaydı. Artık oraya sahip olduğunu düşünmek tuhaf geliyordu. Yan tarafında tam da hatırladığı gibi Eski Merdivenler'e doğru inen dar bir geçit vardı. Merdivenlerin tepesinde durdu ve akşam göğünün altında kararmakta olan, o çok sevdiği sakin ve durgun Londra nehrini görünce bir anda nefesi kesildi. Thames hiçbir zaman gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Merdivenlerden aşağı indi ve genç bir kızken yaptığı gibi çenesini dizlerine dayayarak merdivenlerin dibine oturdu. Alçalan suların üzerinde sallanan tekneleri seyretti, koyu mavi gökyüzüne karşı siyah vinçlerin siluetlerini gördü. Zihnine milyonlarca anı doluşmuştu. Küçükken burada, bir külah kızarmış patatesi veya bir etli böreği paylaşarak babasına sokulup oturduğunu, onun kendisine gururla nehirden geçen gemileri göstererek onların nereden geldiklerini ve ne taşıdıklarını anlatmasını hatırladı. Daha da büyüdüğü zaman burada Joe'yla oturduğunu ve son kez burada buluştukları, Joe'nun kalbini paramparça ettiği geceyi hatırladı. *Parçalar nerede?* diye merak etti. Hâlâ buradalar mıydı? Kuma mı gömülmüşlerdi yoksa?

Diğer zamanları, daha iyi zamanları düşünmeye çalıştı. Dükkânlarından söz ettikleri, Joe'nun kendisini ilk kez öptüğü, ilk kez sevdiğini söylediği zamanları hatırladı. Hepsi burada, nehir kıyısında olmuştu. Gözlerini kapadı, yüzünde sıcak yaz esintisini hissediyor, dalgaların hafif hafif kıyıya çarptığını duyuyordu. Tıpkı her zaman olduğu gibi, nehir onu avuttu. Tazeledi. İlham verdi.

Düşüncelerini geçmiş yerine geleceğe çevirdi. Şimdi yönetecği yeni bir çay şirketi, fethedeceği yeni pazarlar vardı. Hastaneden taburcu edildiği günün ertesinde, bütün yeni çalışanlarına bir toplantı çağrısı yapmış ve onlara artık yeni patronlarının kendisi olduğunu bildirmişti. TasTea'yle alakalı her şeyi anlatmış ve Burton Çayları'nı –şimdi TasTea Londra'ydı– hiç olmadığı kadar

güçlü, iyi ve kazançlı hale getirecek ticari zekâya ve mali güce sahip olduğuna dair onlara güvence vermişti. *Kalmayı isteyenler istedikleri kadar kalabilirler*, demişti. William Burton'a sadık olanlar ayrılmalıydılar. Ama hiç kimse ayrılmamıştı.

Öğreneceği çok şey vardı. Şirket hakkında. Şirketin hem Londra'daki hem de yurtdışındaki malvarlıkları hakkında. Ve İngiliz ve Avrupa pazarları hakkında. Stuart Bryce'ı derhal buraya getirtmek zorunda olduğunu biliyordu. Şirketi devraldıktan hemen sonra onu aramıştı; onun sesini hâlâ duyabiliyordu: "Lanet olsun, Fiona! Tekrarlar mısın? *Ne* yaptım dedin?" İşletecek tamamen yeni bir çay şirketleri –ofisleri, bir rıhtımları ve Hindistan'da bir ekim alanları– olduğunu duyduğunda Stuart'ın aklı başından gitmişti. Burton Çayları'nı da elde ettikten sonra, Stuart'la birlikte TasTea'yi sadece Amerika'nın değil, tüm dünyanın en büyük çay şirketi haline getireceklerinden Fiona'nın en ufak bir kuşkusu yoktu.

Bu fikirle heyecanlanarak ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını sıyırarak nehrin çakıllı çamur yüzeyine atladı. Biraz yürüdükten sonra, bir avuç taş aldı ve yapabildiği kadar sertçe ve hızla suyun üzerinde sektirmeye başladı.

***

"Ne diyorsun, Alf?" diye sordu Joe, ustabaşısının burnunun altında bir kepçe dolusu yeşil kahve çekirdeği tutarak.

Alf Stevens kokuyu içine çekti, sonra başını salladı. "Sonuncu partiden daha iyi bir görüntüsü var. Hiç küflenme belirtisi yok. Rengi güzel, parlak. Kabuğu pürüzsüz. Tamamen güzel, taze bir hasat. Oscar Sanchez'in çiftliğinden sanırım. Bogotá'nın hemen kuzeyinde."

"Alf, insanı hayrete düşürüyorsun," dedi Joe yaşlı adamın sırtına hafifçe vurarak. Alf Stevens, Wapping'in High Caddesi üzerindeki Fas rıhtımında otuz yılı aşkın bir süreden beri ustabaşıydı ve kahvenin sadece ülke veya bölgesini değil, şöyle bir koklayıp görüntüsüne bakarak hangi ekim alanında yetiştirildiğini de söyleyebiliyordu. "Kendimize yeni bir tedarikçi bulduk. Marquez'le

işim bitti. Bize son yolladığı parti berbattı. Pazartesi sabahı bir yük arabası mal getirteceğim."

"Onlar için hazır olacağım."

"Tamam dostum. Başka her şey nasıl gidiyor? Oliver's olayından bu yana hiç sorun çıktı mı?" diye sordu Joe, William Burton'ın Paddy Finnegan'ı öldürmekle itham edilmesinden sonra Oliver's Rıhtımı'na verilen hasarı kastediyordu.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı."

Joe onun yanıtında bir tereddüt sezmişti.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey, patron. Bu... bu çok aptalca," dedi Alf, utanıp sıkılarak.

"Söyle bana."

"Adamların Oliver's'a nasıl baskın yaptıklarını, bazı mazgalları nasıl parçaladıklarını biliyorsunuz, değil mi? İşte birkaç gün önce eve dönüyordum –saat geç olmuştu– ve başımı kaldırıp binaya baktım. Bunun çok aptalca geldiğini biliyorum, ama orada duran bir adam gördüm. Mazgal boşluklarından birinde. O kadar ürktüm ki bir taşa takıldım ve neredeyse yüz üstü düşüyordum. Tekrar yukarı baktığımda adam gitmişti."

"Nasıl biriydi?"

"Sert, solgun bir yüzü vardı. Ve koyu renk saçları. Ve gözleri, onları hatırlıyorum. Gece yarısındaki nehir gibiydi. Eğer ruhlara ve tüm o safsatalara inanıyor olsaydım, o olduğunu, Finnegan denen adam olduğunu söylerdim. Öbür dünyadan geldiğini."

Joe, Alf'e şüpheli bir bakış attı. "Yani bana bir hayalet mi gördüğünü söylüyorsun?"

Alf kendini savunurcasına omzunu silkti. "'Ben hiçbir şey söylemiyorum."

"Muhtemelen gece bekçisidir. Kontrollerini yapıyordur."

"Bekçileri yok. Orası yerle bir olduktan sonra işi bıraktılar." Alf elini kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum, patron, ama yemin ederim ki Papa kadar ayıktım."

"Dönüş yolunda oraya kendim bir göz atarım. Eğer onu görecek olursam, senin selamını söylerim."

Joe'nun şakacı ifadesi Alf'i hiç etkilememişti. "Bende pek ar-

kadaş canlısı bir tip izlenimi bırakmadı," dedi yaşlı adam. "Onu görecek olursan yürümeye devam etmeni tavsiye ederim."

Alf ve Joe rastgele seçtikleri çuvalların içine bakarak ve içindekileri değerlendirerek son sevkiyatı teftiş etmeyi bitirdiler. Tatmin oldukları zaman, Joe, Alf'e kahve çekirdeklerinin pazartesi sabahı geleceğini hatırlatarak veda etti. Alf homurdanarak hatırlatmasına gerek olmadığını ve artık hayaletler görmeye başladığı için kendisinin kuş beyinli olduğunu düşünmemesini söyledi.

Joe High Caddesi'nden aşağı, batıya doğru yürürken Oliver's'ın yukarı katlarına bakmayı hatırladı. Ama orada hiçbir şey görmedi. Sadece mazgallar. Kimisinin kepenkleri indirilmiş, kimisi açıktı. *Ruhlar*, diye düşündü başını sallayarak. *Alf'i rahatsız eden ruhlar arka cebindeki viski şişesinden geliyor olmalı.* Binaya dikkatle bakmaya devam ederken, William Burton'ın verilen hasarı neden tamir ettirmediğini merak etti ve sonra birdenbire aklına binanın sahibinin artık William Burton olmadığı geldi. Bina Soames adında bir kadınındı. Fiona Finnegan Soames.

Düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Onun Londra'ya kadar geldiğini, ama aradan on yıl geçip de dul kaldıktan sonra bile hâlâ kendisiyle alakalı hiçbir şey istemediğini düşünmek çok acı veriyordu. Gazetelerde onun hakkında yazılanları okumuştu. Oteldeki odasına giderken umut doluydu. Roddy'nin yardım istemek için kendisine geldiği geceden bu yana tekrar umut etmekten alıkoyamamıştı kendini. Keşke sadece konuşabilseydiler. Keşke ne kadar üzgün olduğunu, onu sevmekten hiç vazgeçmediğini söylemesine izin verseydi Fiona. Ondan ikinci bir şans elde etmek için her şeyi yapardı. Onun affını kazanmak için her şeyi.

Ama böyle bir şey olacak değildi. Onu kendisine en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda terk etmişti. Whitechapel'ın kenar mahallelerinde tek başına mücadele etmeye bırakmıştı. Onu Melon Sheehan ve William Burton'ın insafına terk etmişti. Fiona yüce gönüllüydü, ama yaptıklarını affedecek kadar değil. Ve yapamadıklarını. Hiç kimse bu kadar yüce gönüllü değildi.

Deponun yanında dururken, Town of Ramsgate'in kapısı açıldı. Dışarı bir adam çıktı, şapkasını çıkararak selam verdi ve yoluna devam etti. Peşinden her zamanki pub kokuları yayılmış-

tı: sigara dumanı, bira ve yemek. Joe aç olduğunu fark etti. İçeri dalıp yiyecek bir şeyler sipariş etmeye karar verdi. Bu aklındaki düşünceleri bertaraf edecekti.

Mezgit balığıyla kızarmış patates ve beklerken içmek için bir bardak bira siparişi verdi. Bardağını elinde tutmak zorundaydı; adamlar barda sardalye gibi sıkışık oturuyorlardı. Bir masa bulmak için etrafına bakındı, ama hepsi tutulmuştu. Yoğun bir cuma gecesiydi. Mekân işçiler ve denizcilerle dolmuştu. Bardaki kıza yukarıda masa olup olmadığını sordu, fakat yukarısının daha da beter olduğu cevabını aldı. Kız yapılacak en iyi şeyin, yemeğini dışarıda, Eski Merdivenler'de yemek olduğunu söyledi. İsterse yemeğini onun için paketleyebilirdi.

Eski Merdivenler. Harika bir fikirdi. Fiona'yı aklından çıkarması için tam da gerekli olan şey. Bardağındakini bitirdi, yemeğini aldı –sıcak, yağlı bir paket– ve dışarı yöneldi. Taş basamakların ortasında bir yere yerleşirken, anılar akın etmeye başladı. Kendisi yaklaşırken Fiona'nın sevinçle kocaman açılan mavi gözleri. İşten sonraki kokusu – tüm çay yaprakları ve teninin o terli, o tatlı kokusu. Elini kendi avucunda hissetmesi. Bütün bunları düşünürken o eski, bildik üzüntü tekrar çöktü üzerine.

"Bu işin peşini bırak, Joe," diyordu herkes. Annesi. Cathy. Jimmy de. "Geçmiş çoktan geçip gitti. Hayatına devam et."

Ama ne için? En nadide şeyi –aşkı, gerçek sevgiyi– tanımış, elinde tutmuş ve çöpe atmıştı. Kendisi için geriye ne kalmıştı ki? İkinci en iyilerle dolu bir ömür. Ölü hayaller ve acı dolu anılarla. Bir zamanlar Peterson'daki işinin, paranın, Tommy'nin takdirinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu hatırladı. Artık hayatındaki hiçbir şey –ne kazandığı başarı, ne de para– sevdiği kızla oturduğu bu merdivenlerde oturmak kadar anlamlı gelmiyordu. Eski bir kakao kutusuna atılan birkaç sterlin ve hayallerinden başka hiçbir şeyleri olmadan, sadece ikisi.

Alf haklı, diye düşündü akşam yemeği paketini açarken. Burada bir hayalet var. Yapayalnız, kalbi kırık bir ruh. Gerçekleşebilecekken hiçbir zaman gerçekleşememiş her şeyin hayaleti.

Demir attıkları yerde hafif hafif sallanan teknelere baktı. Gece gelip çatmıştı ve ayın gümüşi huzmeleri dalgaların üzerine çiz-

giler halinde yayılmıştı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. En sevdiği yıldız olan o parlak yıldız sihirli bir şekilde titreşiyordu. Şimdiye kadar gördüğünden daha parlak, daha güçlüydü. Bakışlarını Eski Merdivenler'in aşağısında dolaştırdı. Onu bulmak için buraya kaç kere gelmiş, o basamakta dalgaları seyrederek ve hayal kurarak kaç kere oturmuştu?

Merdivenlere göz gezdirmeye devam ederken, en alt basamakta bir şey olduğunu fark etti. Öne eğildi ve gözlerini kıstı. Bir çift siyah ayakkabı duruyordu. Kadın ayakkabıları. Birisi düz dururken, diğeri yana devrilmişti. Yanlarında duran yığın da çoraba benziyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü telaşla. *Umarım zavallı bir kız kendini öldürmemiştir.*

Nehirde intihar edenlerin, genellikle, kullanabilecek birisinin bulması umuduyla ayakkabılarını kıyıda bıraktıklarını biliyordu. Zavallı küçük bir miras. Gözleriyle nehir kıyısını taradı. Yaklaşık yirmi metre solunda, onu gördü. Yalınayak ince bir kadın kazıkların yanında duruyordu. Sırtı ona dönüktü, ama Joe onun birbiri ardına sertçe ve hızla nehirde taş sektirdiğini görebiliyordu. Kadın biraz daha taş almak için eğildiğinde ay ışığı siyah saçlarını aydınlattı. Joe rahatlamıştı. Aklı başında olmayan biri taş sektirmezdi.

Yine de onun bu saatte nehir kıyısında yapayalnız ne yaptığını merak etti. Burası bir kadının bulunacağı en güvenli yerlerden değildi. Onu izledi; kendinden emin, zarif hareketlerinden büyülenmişti. Saçlarının ensesindeki topuzundan kurtularak serbest kaldığını ve eteğinin çamurlara süründüğünü gördü. Aniden bir su kuşu kanatlandı. Kadın onun bağırtısıyla başını kaldırdı.

Joe ayağa kalktı. Yemeği kucağından kayarak basamaklara düştü. "Bu olamaz," diye fısıldadı.

Bu bir aldatmacaydı. Sebebi burasıydı, anılardı. Özlem içindeki kalbinin ve karanlığın komplosuydu. Ama gözleri bunun bir aldatmaca olmadığını söylüyordu. Merdivenlerden aşağı atladı ve ona doğru yürüdü. Umarak. Korkarak. Bunu daha önce de yapmıştı. Pek çok kez. Birdenbire siyah saçlı ince bir kadın görür gibi olmuş ve kendini tutamayıp ona seslenmişti, ama her sefe-

rinde, seslendiği kadın arkasına dönüp, soğuk bir nezaket taşıyan ve Fiona'nınkilerle alakası bile olmayan sorgulayıcı gözlerle ona bakmıştı.

Onu korkutmak istemeyerek, yavaşça, dikkatle yaklaşmaya başladı Joe. Bir zamanlar burada çamurlu etekleriyle durup, Londra kadar büyük ve güçlü olacağına ant içen kızı hatırlıyordu.

Joe'nun taşlardaki ayak seslerini duyunca irkilerek döndü Fiona. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ve sonra Joe on yıldır duymak için hasret çektiği sesi... o sesin kendi ismini söylemesini duydu. "Joe? Aman Tanrım... sen misin?"

***

Fiona dilini yutmuştu sanki. Hiçbir şey duymuyordu; ne Town of Ramsgate'ten gelen sarhoş kahkahalarını, ne de yakından geçen bir kayığın suya dalan kürek seslerini. Hiçbir şey hissetmiyordu; ne ayaklarına hafif hafif çarpan nehrin sularını, ne de eteğini hışırdatan gece esintisini. Hiçbir şey görmüyordu; Joe'dan başka hiçbir şeyi.

"Sen gerçek misin?" diye fısıldadı, nehrin çamuruna bulanmış parmaklarıyla onun yanağına dokunarak.

O yüz, ezbere bildiği o yüz aynıydı, ama farklıydı. Birkaç sığ çizgi vardı ve teninin altında elmacık kemikleri biraz daha belirginleşmişti. Ama gözleri aynıydı – çok mavi, çok güzel, ama artık kederliydi. Hatırladığından çok daha kederli.

Joe onun yüzüne dokundu, sonra çenesini avucuna aldı ve elinin sıcaklığı Fiona'ya onun gerçek olduğunu anlattı. Joe onu kendisine doğru çekip öptüğü zaman, Fiona kulaklarında bir gürleme, içinin derinliklerinde bir yerlerden gelen, sanki bir gölün üzerindeki buzlar kırılıyormuş gibi titreşen, uzun bir çatırtı duydu. Joe'nun teninin kokusu, ağzının tadı, hemen yanı başındaki vücudunun teması onu tamamen etkisi altına almıştı. Adeta o sonsuz gibi gelen on yıl... ona özlem duyduğu, üzüntüsüne ve öfkesine rağmen onu sevmeye devam ettiği on yıl; acı veren on yalnızlık yılı; kalbindeki ve vücudundaki on yıllık çoraklık sadece saniyeler içinde uzaklaşıp gitmişti.

On yıl boyunca önüne set çektiği güçlü, çelişkili duygular engellerini yıkmış, Fiona'yı altına çekiyor, onu boğmakla, paramparça etmekle tehdit ederek tehlikeli bir sel gibi akıyordu. Joe'dan uzaklaşmaya çalıştı, ama Joe bileklerini yakaladı.

"Hayır! Gitmene izin vermiyorum. Bir daha asla. Beni duyuyor musun? Duydun mu?" Fiona'ya bağırıyordu Joe. Fiona onunla mücadele etti, kurtulup kaçmaya uğraştı, yapamayınca da öfkelendi. Ve sonra da canını acıtıp acıtmadığına aldırmadan Joe'nun ceketini, gömleğini, altındaki etini kavrayarak ona sıkı sıkı tutundu. Yüzünü göğsüne gömdü ve tekrar tekrar hıçkırarak ismini tekrarladı. Joe da sımsıkı sarılarak onu göğsüne bastırdı. "Gitme, Fiona. Lütfen, lütfen gitme," diye fısıldıyordu.

Fiona ihtirasla onun dudaklarını arayarak kendini öpüşmeye bıraktı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Tam bir delilikti. Yanlıştı. Joe kendisine ait değildi. Ama artık kendisini tutamıyordu. Onu çok ama çok istiyordu ki! Joe'nun gömleği açılmıştı. Elini içine soktu. Avucunun altında Joe'nun kalp atışlarını hissetmek gözlerini yaşlarla doldurmuştu. *Tek istediğim bu*, diye düşündü, *Joe'nun kalbinin bende olması. Ve benimkinin de onda.*

Çok eski bir arzu, yüreğinin ta derinliklerine gömülü olan bir arzu, alevlenmişti. Joe'nun vücudunu kendi vücudunda hissetmek istiyordu. Onu içinde hissetmek. Onun ruhuna tekrar dokunmak ve onun da kendisininkine dokunduğunu bilmek istiyordu, tıpkı bir zamanlar Covent Garden'daki bir dairede, dar bir yatakta yaptıkları gibi. Joe da bunu istiyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu Fiona.

Joe hiçbir şey söylemeden veya sormadan Fiona'yı kaldırdı ve kazıkların arasına taşıdı. Gözlerden uzak bir yerde dokun altına vardıkları zaman, onu eski bir branda bezinin üstüne indirdi. Sonra yan tarafının üzerine uzanıp ona sokuldu, vücutları kusursuz bir şekilde uyum sağlamıştı birbirine. Her zaman olduğu gibi. Fiona çamurlu ve sığlaşmış nehrin kokusunu alıyor, Joe önce bluzunu sonra iç gömleğini açarken dalgaların kazıklara hafif hafif vurmasını duyabiliyordu. Joe yüzünde öfkeyle karışık bir üzüntü ifadesiyle onun yara izine dokundu. Fiona bluzunun tekrar yarasının üzerine çekmeye çalıştı, ama Joe elini itti ve mosmor

tenini öptü. Omuzlarını, boynunu, sonra göğüslerini öptü. Ona karşı nazikti ve Fiona öyle olmasını istemiyordu. Onun ellerinin, dudaklarının, dişlerinin vücudunda iz bırakmasını istiyordu. Bu geceyi yarın ve sonsuza kadar hatırlamak için.

Joe'nun yüzünü tutup kendisininkine doğru kaldırdı ve kollarını boynuna doladı. Onu tüketmek istermiş gibi sertçe öpmeye başladı. Joe'nun pantolonunu açmaya çalıştığını hissetti, eteğini kalçalarına kadar sıyırdığını ve iç çamaşırlarını aşağı çektiğini hissetti; derken Joe bacaklarının arasında ve nihayet içindeydi. Onu doldurarak. Onu bütün haline getirerek.

"Seni seviyorum, Fiona. Ah, Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum..."

Fiona başını iki yana salladı. Bu sözleri duymak istemiyordu. Joe onu, o da Joe'yu seviyordu ve bu tamamen umutsuz bir durumdu, tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Seviş benimle, Joe. Lütfen, sadece seviş,"diye fısıldadı.

Ama Joe yapmadı. Hiç kıpırdamadan durmuş ona bakıyordu. Karanlıkta bile gözlerindeki tutku şiddetli ve korkutucuydu.

"Bana beni sevdiğini söyle, Fee," dedi.

"Bunu sorma. Hiç adil değil."

"Söyle bana. Söyle, Fiona. Söyle."

Fiona gözlerini kapadı. "Seni seviyorum, Joe," dedi, sesi titriyordu. "Seni daima sevdim..."

Ve sonra Joe hareket etti, kendisini gittikçe daha da derinlere itiyor, Fiona'nın başını kollarının arasında tutuyor, tekrar tekrar onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu, ta ki Fiona tüm varlığıyla çözülene kadar. Fiona onun ismini haykırdı ve her ikisi de hareketsiz kaldıkları zaman, ağlamaya başladı. Derin, titrek hıçkırıklarla tüm vücudu sarsılıyordu.

"Şşşş," diye fısıldadı Joe. "Her şey yolunda sevgilim, tamam. Ağlama..." Fiona'dan uzaklaştı, dirseğine dayanarak doğruldu ve onu kendine doğru çekti.

Joe'yu kaybetmek, o ani boşluk hissi her şeyi daha da kötüleştirmişti. Bu doğru değildi. Onu tekrar içinde istiyordu. Bunun bitmesini istemiyordu. Onun ayağa kalktığını ve tekrar uzaklaşıp gittiğini görmek istemiyordu. Böyle kalmak istiyordu, ikisi birlik-

te. Nehirden bir rüzgâr esti. Ürperdi. Joe onu daha da yakınına çekti.

"Bu gece benimle kal," dedi. "Benimle eve gel."

Fiona onu doğru duyup duymadığını merak etti. "Seninle *eve* gelmek mi?"

Joe uzanıp alnından öptü. "Evet, hemen şimdi."

"Deli misin sen?"

Joe şaşkın şaşkın ona baktı. "Hayır. Sorun nedir? Seni engelleyen kim?"

"Beni engellemek mi?" diye sordu Fiona sesinde acıyla. "Ya Millie ne olacak, Joe? Karın ne olacak?"

"Millie mi?" diye tekrarladı Joe, hâlâ şaşkındı. Sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Vay canına, sen bilmiyorsun. Lanet olsun, hiçbir şeyden haberin yok."

"Neyi bilmiyorum?"

Şimdi Joe da doğrulmuştu. "Fiona, Millie'yle ben neredeyse on yıl önce boşandık."

"*Ne?*"

"İlk evlilik yıldönümümüzden önce boşandık. Ve sonra ben seni bulmaya çalıştım. New York'a geldim. Seni her yerde aradım."

"New York'a geldin demek," dedi Fiona boş boş.

"'89'da. Düğününden hemen önce."

Fiona birdenbire başının döndüğünü hissetti. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Galiba..." dedi Joe, Fiona'nın bluzunun kenarlarını çekip kapatarak, "galiba önce konuşsak daha iyi olurdu."

***

Joe, Oliver's Rıhtımı'nın Eski Merdivenler'e bitişik bir parçası olan tuğla bir duvara yaslanmıştı. Başını sallayarak gülüyordu.

"Ne?" diye sordu Fiona, tuzlu, sirkeye batmış bir patates kızartmasını dişleyerek. Joe'nun yanında oturmuş, onun pubdan getirdiği yeni ısmarlanmış balık ve kızarmış patatesleri yiyordu.

"Sen. Bu gece. Hepsi büyük bir mucize."

Fiona utangaç utangaç gülümsedi. "Bir rüya."

"Hiç uyanmak istemediğim bir rüya."

"Benim de."

Joe yüzünü yana çevirdi, dökülen bir tuğlayla oynadı, sonra birdenbire Fiona'yı kendine çekerek öptü. Fiona homurtulu bir kahkaha attı, ağzı patates dolu olduğu için onu geri öpememişti. Joe da güldü, sonra tekrar başım çevirdi. Birbirlerine yabancıydılar. Bir an biri diğerinin eline uzanıyor veya büyülenmiş gibi diğerinin yüzüne bakıyor, bir sonraki an beceriksizleşip kızarıyorlardı. Çok tanıdık, ama yine de yabancıydılar.

Yarım saati aşkın bir süredir Eski Merdivenler'de oturmuş konuşuyorlardı. Joe'nun New York'a geldiğini düşünmek, yıllarca önce birlikte olabileceklerini düşünmek... Bunu bilmek yüreğini burkuyordu Fiona'nın, ama o yıllar geride kalmıştı. Suyun üzerindeki yapraklar gibi süzülüp gitmişlerdi. Ve hiçbir şey onları geri getiremezdi. Ama şimdi buradaydılar. Beraberdiler. Bir kez daha nehir kıyısında oturuyorlardı.

Fiona ona kendisini terk ettiği günden birkaç saat önce ailesinin mezarını ziyaret edip nehir kıyısında yürüyüşe çıkmasına kadar başından geçen her şeyi anlatmıştı. Joe da ona anlatmıştı. Evliliğin bitmesiyle alakalı her şeyi. Covent Garden'da ahırda yaşamasını. Onun nereye gittiğini bulmaya çalışmasını. İşini kurmasını. Onu bulmak için New York'a gidişini ve ardından gelen tüm o ölü, yalnız yılları. Onu düşünmekten, onu sevmekten nasıl hiç vazgeçmediğini anlattı ve Fiona da aynı şeyleri söyledi. Kâh gözyaşlarıyla, kâh sert sessizliklerle. Bu konularda konuşmak kolay değildi. Hâlâ üzüntü, hâlâ öfke vardı.

Ama sevinç de vardı. Yanında oturanın Joe olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Sevdiği adam, arzuladığı adam, ama aynı zamanda da en eski arkadaşı. Birlikte büyüdüğü delikanlı, dünyada başka herkesten daha iyi tanıdığı kişi.

Sulara gözünü dikmiş nehri seyreden Joe'ya baktı. Aniden kararıvermişti gözleri. Birkaç saniye öncesine kadar gözlerinin içinde gördüğü ışık kaybolup gitmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, birdenbire Joe'nun yaptıklarından pişman olmasından korkarak. Her şeye rağmen kendisini isteme-

diğinden. Kazıkların arasında söylediklerinin sadece kendi hayal ürünü olmasından. "Sorun nedir?"

Joe elini tuttu. "Hiçbir şey," dedi. "Ve her şey."

"Olanlardan pişmansın, değil mi?"

"Pişman mıyım! Seninle seviştiğim için mi? Hayır, Fiona, bu konuda pişman değilim. Korkuyorum. Senin beni istememenden korkuyorum. Buradan ayrıldıktan sonra seni bir daha hiç görememekten korkuyorum. Pişman olduğum bir şey varsa, o da on yıl önce tam burada yaptıklarım..."

"Joe, bunları söylemek zorunda değilsin..."

"Zorundayım. Çok çok üzgünüm. Her şey için. Sana yaşattığım tüm acılar için."

"Her şey yolunda..."

"Hayır, değil. Hiçbir zaman olmadı. Bu merdivenlerden çıkıp senden uzaklaştığım günden beri hiçbir şey yolunda değil. O gün seni incittim, bunu yaptığımı biliyorum, ama sen sadece beni kaybettin. Bense seni kaybettiğim için kendimi milyonlarca kez incittim. Seni istedim, senin için acı çektim, o günden sonra her gün. Bunca yıl sensiz yaşamak..." Joe sertçe yutkundu ve Fiona gözlerinde parlayan yaşları gördü. "Soğuk, karanlık ve umutsuz bir zindanda yaşamak gibiydi." Fiona'nın ellerini tekrar ellerine aldı. "Elimde olsa o güne geri dönmek ve yaptığım şeyi yapmamış olmak için her şeyi verirdim, ama dönemem. Fakat bana izin verirsen, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Az önce söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum, Fee. Tüm kalbimle. Sence baştan başlayabilir miyiz? Sence beni affedebilir misin?"

Fiona o çok iyi tanıdığı, sevdiği gözlere baktı. Hüzünle, acıyla doluydular. Ondaki bu acıyı yok etmeyi çok istiyordu. "Zaten ettim," dedi.

Joe onu kollarına alarak sarıldı. Uzun süre o şekilde kaldılar, sonra Joe, "Benimle birlikte eve gel," dedi.

Fiona tam ona geleceğini söyleyecekti ki, Eski Merdivenler'in en tepesinde bir çift ayak göründü ve bir ses kükredi: "İşte buradasın, seni kör olasıca aptal kız!"

Roddy'ydi ve çok kızgındı. "Senin derdin nedir, Fiona? Hiç mi aklın yok senin? Saat neredeyse on oldu! Andrew saatler önce

karakola gelip senin tek başına gittiğini söyledi. Mayfair'deki evde seni bekleyip durdum. Ve meraktan geberdim! William Burton seni ele geçirdi sandım. Nerede kaldın!"

"Burada... ben... şey... kıyıda tek başıma yürüyordum. Taş arıyordum."

"Bir çift buldu da," dedi Joe duyulmayacak bir sesle.

Fiona'nın soluğu tutuldu, tıkandı, sonra öksürmeye başladı. Joe'nun hınzır mizah anlayışını unutmuştu. Onun müstehcen, alaylı şakalarını. Sonunda kendini tutamayarak histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Hiç komik değil!" diye bağırdı Roddy. "Tek başına dışarıda olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu sana beş yüz kere söyledim!"

"Evet, haklısın. Komik değil," dedi Fiona kendisini kontrol etmeye çalışarak. "'Özür dilerim, Roddy Amca. Seni korkutmak istemedim, ama ben iyiyim. Beni hiç kimse rahatsız etmedi. Sadece Whitechapel'dan buraya yürüdüm, Joe'yla karşılaştım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Evet, bunu görebiliyorum," diye homurdandı Roddy.

"Gel bizimle otur," dedi Fiona, üst tarafındaki basamağa vurarak. "Bütün akşam gayet güvendeydim. Gerçekten."

"Güvende derken neyi kastettiğine bağlı," dedi Roddy, Joe'ya anlamlı bir bakış atarak. Homurdanarak merdivenlerden indi ve onlarla birlikte oturdu. Fiona yemekten kalanları ona verdi. Roddy bir parça yedi, sonra bir tane daha, derken balığı bitirdi. "Açlıktan midem kazınıyor. Akşam yemeği yemedim. Bütün geceyi seni arayarak geçirdim. Neredeyse Londra polis teşkilatının yarısını ayağa kaldıracaktım."

"Sana doğru dürüst bir akşam yemeği getireyim. Otur burada. Hemen dönerim," dedi Fiona, yerinden sıçrayıp kalkarak. Merdivenleri tırmandı ve Roddy'nin gazabından kaçmak için sabırsızlanarak puba yöneldi. Geri geldiğinde Roddy'nin birazcık yatışmış olacağını umuyordu.

Joe ve Roddy onun gidişini izlediler. Gözden kaybolunca önce birbirlerine, sonra kara sulara baktılar. "New York'a gitti demek?" dedi Joe.

"Eğer senin yüzünden tek bir gözyaşı döktüğünü görürsem, tek bir damla görürsem, Tanrı şahidim olsun ki..."

"Görmeyeceksin."

Bir dakika kadar bir sessizlikten sonra, Roddy, "Kafasını muayene ettirmeye ihtiyacı var," dedi. "İkinizin de. Başka hiçbir sebep olmasa bile, güzel bir restoranda yemek yiyecek kadar paranız varken burada, bu çirkin nehrin kıyısında oturup yağlı patates yediğiniz için."

Bölüm Seksen Bir

Roddy, Melon Sheehan'ın Newgate Hapishanesi'nin egzersiz avlusunda yüzükoyun yatan cansız, kanla kaplı cesedini ayağının ucuyla dürttü. Yerde, cesedin yanında hâlâ açık bir ustura duruyordu. "Bu işi yaptığını itiraf eden biri çıkmamıştır, değil mi?" dedi gardiyana.

Adam homurdandı. "Hepsi kendi yaptı diyor, efendim."

Roddy kaşlarını çattı. "Buraya geldiğinde kesinlikle üzerinde olmayan bir usturayı aldı ve kendi boğazını kesti. Tam da avlunun orta yerinde, öyle mi?"

Gardiyan rahatsız görünüyordu. "Onlardan birinin yaptığını biliyoruz, ama hiç kimse konuşmuyor."

"Peki ya öteki gardiyanlar?"

"Onlar da hiçbir şey görmemişler."

"İşte bu harika," dedi Roddy burnundan soluyarak. "Sanki benim derdim bana yetmiyormuş gibi. Şimdi de bu karışıklık." Diz çöktü ve Sheehan'ın boğazındaki bıçak yarasını üstünkörü inceledi. *Neden?* diye merak etti. *Onu neden öldürdüler?* Kuşkusuz diğer mahkûmlardan bazılarının ondan şikâyetleri vardı, ama suçlular arasında husumet olağandışı bir şey değildi ve azıcık beyni olan hiçbir haydut bir hınç yüzünden kendini ateşe atmazdı. Bir adamın böyle bir riske girmesi için tek bir neden olabilirdi – çok büyük miktarda para. Birisi Melon'u öldürmesi için mahkûmlardan veya gardiyanlardan birine rüşvet vermişti.

Hapishaneden çıkarken Roddy, Sheehan'ın ölümünü haber

verdiği için kendisine teşekkür etmek üzere hapishane müdürünün ofisine uğradı. Newgate'e çağrılmıştı, çünkü hapishane müdürü onun bu davayla özel olarak ilgilendiğini ve sözü geçen mahkûmla ilgili her türlü gelişmeden haberdar edilmek isteyeceğini biliyordu. Roddy müdürün odasında Alvin Donaldson'la karşılaştı. Sheehan'ın William Burton'la olan geçmişi ve kendi davasıyla alakalı olma ihtimalinden dolayı Sheen'ın ölümü Donaldson'a da haber verilmişti.

"Burton'la alakalı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Donaldson, Roddy'ye birlikte dışarı çıkarlarken.

"Bu düşünce aklımdan geçmişti," diye yanıtladı Roddy.

"Seni ikna etmek için ne lazım, O'Meara? Adam gitti. Bundan eminiz. Fransızlarla işbirliği yapmak için elimizden geleni yapıyoruz. Resimler yolladık. Onu görür görmez enseleyecekler."

"Sadece kendi evinde veya Mincing Lane civarında boy göstermediği için mi gidip Fransa'da tatil yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu Roddy. Donaldson'dan hoşlanmazdı. Adam kendi fikirlerinden fazla emindi. Çok kendini beğenmişti.

"Hayır, gidecek başka bir yeri olmadığı için Fransa'da olduğunu düşünüyorum. Adamın başına ödül kondu. Bunu biliyorsun. Senin şu Bayan Soames ödülü bin sterline çıkardı," dedi Donaldson. "Hadi sadece varsayım olarak diyelim ki adam burada bir pansiyonda saklanıyor... diğer pansiyonerler onu polise teslim etmez mi sanıyorsun? Bin sterlin için? O kadar hızlı yakalarlar ki adamın başı döner."

Roddy hiçbir yanıt vermedi.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Ve bana sorarsan..."

"Sormuyorum."

"... senin nehrin karşı yakasındaki dostumuz Sid Malone'u araman gerekiyor. Söylenenlere göre, Quinn'i öldürdüğü için Sheehan'a hesap sormak istiyormuş."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Sana şunu da söylemeliyim ki, Bayan Soames'un evine yerleştirdiğimiz adamları çekiyoruz."

"Ne? Lanet olsun, bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Roddy öfkeyle.

"Amirimiz Burton'ın gittiğini söylüyor. Ve eğer gittiyse, Bayan Soames'u ondan korumaya daha fazla gerek yok. İyi bir neden olmadan adamlarımızı bağlayamayız."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hiç değil. Peki ya yanılıyorsanız?"

Donaldson gülümsedi. "Yanılmıyoruz."

Sonra oradan ayrıldı ve Roddy'yi burnundan soluyarak hapishane girişinde bıraktı. Roddy dışarı çıkarken ziyaretçi defterine baktı, ama dikkatini çeken bir isim çıkmadı. Aslında bunun olmasını beklemiyordu. Sheehan'ı öldürtecek kadar akıllı olan biri, deftere sahte isim koyacak kadar akıllı olurdu.

Karakola geri yürürken, Donaldson'ın sözlerini kafasında tekrar tekrar evirip çeviriyordu. Sezgileri Sheehan'ı öldürtenin Burton olduğunu söylüyordu, ama sezgi sadece bir duyguydu. Mantığı aksini söylüyordu. Belki de Burton gerçekten artık Londra'da değildi. Bu düşüncenin zihnine nüfuz etmesine izin verirken, aslında öyle olmasını ne kadar istediğini fark etti. Donaldson ne kadar emin konuşursa konuşsun, eğer Burton Fransa'daysa, onu yakalamak çok zor, belki de imkânsız olacaktı.

Roddy daha sonra Fiona'yı ziyaret edecek ve Sheehan'a olanları anlatacaktı. Fiona bunu bilmek isterdi. Ona bu işin arkasında muhtemelen Sid Malone olduğunu söyleyecekti Roddy.

Bununla yüzleşmek zordu – Burton'ın tutuklanmasının asla gerçekleşmeyebileceği, asla adalete teslim edilemeyebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zordu. Ama belki zamanla kabul ederdi. Belki de kendi fikirlerine fazla güvenen Alvin Donaldson değil, kendisiydi.

Bölüm Seksen İki

Joe büyük bir yudum şarap aldı, yuttu ve yanında huzur içinde uyuklayan çıplak kadına baktı. Fiona yan tarafının üzerinde yatmıştı. Siyah saçları açılmış, beyaz yastığa yayılmıştı. Güzel kolları

ve uzun, mükemmel bacaklarından biri hariç vücudunun büyük bir kısmı bir çarşafla örtülüydü. Joe'nun o güne dek hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Onunla biraz önce sevişmişti Joe. Kendi yatağında. Ateşin sıcak parıltısı Fiona'nın tenine yansırken. Sonrasında Fiona nehirde yaptığı gibi ağlamamış ve Joe bunu görünce mutlu olmuştu. Onun bir daha ağlamasını asla istemiyordu. Fiona sadece kızarmış yanaklarıyla gülerek çarşafların arasına sokulmuş, hoş bir şekilde içini çekmiş ve gözlerini kapatmıştı.

Bugün cumartesiydi – nehirde yeniden karşılaşmalarının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Hayatının en mutlu haftası. Joe hâlâ olanlara inanamıyordu, Fiona'nın yine kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Her sabah uyandığında, hemen paniğe kapılıyor, nehir kıyısındaki gecenin ve onu izleyen muhteşem günlerin sadece hayal olmasından korkuyordu. Ama ardından yatağında dönüyor ve Fiona uykulu uykulu itirazlar mırıldanırken onu kendisine çekiyor, onun bir hayal değil gerçek olduğunu anlayıp rahatlıyordu.

Şimdiyse Fiona'yı başından öptü. Saçları nemliydi. Joe'nun meyve bahçelerinde yürüyüp nehre bakarlarken aniden yağmur boşanmıştı. Çığlıklar ve kahkahalar atarak eve koşmuşlar, sırılsıklam Joe'nun mutfağına girmişlerdi.

Fiona'yı yukarıya, yatak odasına çıkarmadan önce tozlu bir şişe Haut-Brion için çabucak mahzene uğramıştı Joe. Odada şömineyi yakmış ve üşümesi geçsin diye Fiona'ya bir kadeh kaliteli şarap doldurmuştu. Kururlarken şöminenin önünde oturarak konuşmuşlar, fakat bu sadece altmış saniye sürmüş, sonra Joe onu koltuğundan kaldırıp soyduktan sonra hemen yatağa götürmüştü. Fiona'ya büyük bir açlık duyuyordu. Güzel vücudunu görmek, ona sarılmak, dokunmak, nehirde olanlarına aksine hiç acele etmeden onun tadını çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Fiona'nın kolları arasında, onun gözlerine bakarken, sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. Onun kendisini affettiğini, kendisini sevdiğini ve birlikte olmak istediğini bilince, sürekli yoldaşı olan o hüznün nihayet ruhunu terk ettiğini ve yerini tarifsiz bir sevincin aldığını hissediyordu.

Pencereden yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı görülüyordu. Pencerelerden birinden dışarı baktı ve kadim bir meşe ağacının dallarının rüzgârda çılgınca sallandığını gördü. *Esebildiği kadar essin*, diye düşündü mutlulukla, *isterse tüm dünyayı uçursun.* Bu odada, ikisi birlikteydi ve önemli olan tek şey buydu. Çarşafı yukarı, Fiona'nın omuzlarına doğru çekti, yataktan kalktı ve üzerine bir sabahlık aldı.

"Gitme," diye mırıldandı Fiona.

"Gitmiyorum, hayatım. Sadece ateşe bir kütük daha atacağım." Şömineye iki kütük daha attı, kütükler tutuşup hoş bir şekilde alevleninceye kadar onları dürterek ateşi karıştırdı. Kadehleri yeniden doldurduktan sonra sessizce odayı kat etti ve şifonyerini didik didik ederek bir şey aramaya başladı. Fiona'ya verecek bir şeyi vardı. Ona vermeyi çok istediği bir şey. Aklı başında olan herkes bunun için daha çok erken olduğunu söylerdi. Fazlasıyla erken. Ama onun aklı başında değildi. Fiona'yı seviyordu. Ve kendisi için erken olamazdı.

Aradığı şeyi buldu; üzerinde "Lalique, Paris" markası bulunan küçük, kırmızı deri bir kutuydu. Kutuyu komodinin üzerine koydu, sabahlığını sıyırıp çıkardı ve tekrar yatağa çıktı. Fiona kıpırdandı. Joe'nun niyeti küçük kutuyu onun avucuna bırakmak ve ona kutuyu açtırmaktı. Ama kendisi yataktan kalktığında, Fiona tekmeleyerek çarşafı üzerinden atmıştı. Joe ona baktı. Yuvarlak, nefis göğüsleri hatırladığı kadar güzeldi. Vücudunun hatlarını takip ederek bakışlarını aşağıya kaydırdı. Onu tekrar istiyordu. Kutunun beklemesi gerekecekti.

Üzerine eğilerek Fiona'yı öptü. Fiona tembel tembel gerinerek gülümsedi. Joe onun göğüslerini avuçlarına aldı ve sıkıca kavradı, sonra başını eğip dudaklarını göğüs uçlarında gezdirdi. "Mmmmm," diye içini çekti Fiona. Joe ellerini aşağı kaydırdı, Fiona'nın belinden uyluklarına indi ve sonra bacaklarının arasına götürdü. Orasını önce hafif, sonra daha sert dokunuşlarla okşamaya başladı. Parmaklarını içine, o tatlı yumuşaklığına kaydırarak Fiona'yı nefessiz bıraktı, sonra durdu ve kadınının karnını, kalçasının yumuşak kıvrımını öpmek için duraksadı.

"Başladığın işi bitirsen iyi olur, bayım," diye fısıldadığını duydu Fiona'nın.

Onun ateşlenmiş ve rahatsız olmuş haliyle eğlenerek sırıttı Joe. Onun kendisini istemesi hoşuna gidiyordu, Fiona'nın tenindeki ve içindeki hararetin, boğazından gelen alçak sesli iniltilerin hepsinin kendisi için olduğunu bilmeyi seviyordu. Yine de şu anda içinde olmak istemiyordu. Daha değil. Onun kendisine duyduğu arzuyu iyice hissetmek, dudaklarında kendi ismini duymak istiyordu. Onun kendisine ait olduğunu bilmek istiyordu. Sadece kendisine.

Yavaşça kulağını ısırarak onu kıkırdattı, sonra burnunu boynuna sürttü. Aşağı inerek göğüs uçlarını tekrar ağzına aldı, sonra dilini pembe teninde gezdirdi ve olmak istediği yere varana kadar aşağı indi. Sonra bacaklarını açarak onun tadına baktı. Fiona bu sefer genç bir kızken yaptığı gibi itiraz etmek yerine kendisini ona açtı, Joe onu keşfederken Fiona zevkten titriyordu. Joe sadece birkaç saniye sonra küçük bir çığlık duydu, Fiona'nın bedeninin titrediğini, ismini fısıldadığını duydu.

Fısıldamak mı? diye düşündü kaşlarını çatarak. *Bu yeterli değil. Hem de hiç değil.*

Fiona yan tarafına dönmüştü. Yüzü ışıldıyor, terden hafifçe parlıyordu. Joe da yastıklara dayanarak yanına uzandı ve onun saç tutamlarıyla oynamaya başladı. Fiona'nın solukları yatışıncaya kadar bekledikten sonra onu kendi üstüne çekti.

"Ah, Joe, yapamam..." dedi Fiona gülerek, sesi boğuk, gözleri sanki afyon içicisiymiş gibi baygın ve hülyalıydı. Dengesini sağlamaya çalışarak Joe'nun üzerine ata biner gibi oturdu. "Kıpırdama, düşerim," diye kıkırdadı. Joe şarap kadehine uzandı ve alıp ona uzattı. Fiona kadehi iki eliyle tutarak büyük bir yudum aldı. O bunu yaparken, Joe da kendini onun içine doğru yöneltti. Fiona'nın gözleri kapandı. Vücudu ona doğru kıvrıldı. Joe tam zamanında uzanarak kadehi düşmeden onun elinden aldı ve kenara koydu.

Fiona'nın kalçalarını kavradı, sımsıkı kendine çekti ve içinde yavaş yavaş, ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı; Fiona'nın yorgun, doymuş itirazlarını tatlı sözlerle yatıştırarak, öncekinden daha yüksek sesle inlediğini duyana, teninin kayganlaştığını hissedene kadar devam etti. Kendini onun içinde daha derinlere

ve daha sertçe itince Fiona nefesini tutarak sımsıkı onun ellerini kavradı. Ve ardından Joe onun tatlı, titreşen kasılmalarını hissetti ve isminin fısıldanmak yerine haykırıldığını duydu. Sonra da dudaklarında Fiona'nın ismiyle boşalmak üzere kendini serbest bıraktı.

Tekrar nefes alıp görebildiği zaman, Fiona'nın tek kelimeyle tükenmiş bir halde üzerinde yattığını fark etti. Fiona gözlerini açtı ve ona baktı. Joe onun yüzündeki saçları geriye doğru itti ve, "Şimdilik bu kadar yeter, Fee. Beni öldüreceksin," dedi.

Fiona kahkahayı bastı. Joe kırmızı deri kutuyu verdiğinde hâlâ kıkırdıyordu. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bir bak bakalım."

Fiona doğruldu, çarşafı etrafına sıkıştırdı ve kutuyu açtı. "Benim mavi taşım!" diye bağırdı.

Joe başını salladı. Nehir çamurlarının arasından çıkardığı güne göre taş çok farklı görünüyordu. Joe parlattırmak için taşı Paris'e yollamış ve bir yüzüğün üzerine monte ettirmişti. Ünlü Fransız mücevhercisi Rene Lalique, iç içe geçmiş saz ve nilüferlerden oluşan özel bir mücevher yuvası tasarlamıştı.

"Bunu nasıl buldun?" diye sordu Fiona heyecanla.

Joe, Fiona'yı aramak için tuttuğu özel dedektifin Roddy'nin eski dairesinin yakınındaki rehinci dükkânında taşı nasıl bulduğunu anlattı.

"Çok güzel!" dedi Fiona, ateşin ışığında görmek için yüzüğü yukarı kaldırarak. "Öyle parlıyor ki nehirdeki cam olduğuna inanamıyorum."

"Bu cam değil, Fee. Safirden oyulmuş bir taş."

"Şaka yapıyorsun!" diye fısıldadı Fiona.

"Yapmıyorum." Joe yüzüğü ondan aldı. "Biraz param olur olmaz bu yüzüğü yaptırdım, sonra da bir gün sana bizzat verebilmek umuduyla sakladım. Taşı Paris'e yollamamdan bir hafta sonra, kuyumcu bana kendi telefon ederek bunun safir olduğunu söyledi. Antikaymış. Ve çok değerliymiş. Sen çok ucuza satmışsın." Başını iki yana salladı, Fiona'sız geçen onca yılı hatırlayınca birden gene üzülmüştü.

"Çok komik, elinde bir mücevher tutuyorsun, öyle bir kenara

atıyorsun ve kaybedinceye kadar onun ne kadar değerli olduğunu anlayamıyorsun."

Fiona onun yüzünü ellerinin arasına alarak öptü. "Yapma," dedi. "Artık hüzünlü anılar yok. Sadece güzel anılarımız olacak artık."

Joe yüzüğü onun parmağına taktı. "Peki o zaman, bu ilki olsun. Eski bir mücevher, ama yeni bir anı." Şarap koymak için ayağa kalktı.

Fiona önce yüzüğüne hayran hayran baktı, sonra bakışlarını cilveli bir şekilde Joe'ya çevirdi. "Joe?"

"Hımm?"

"Bu bizim flört ettiğimiz anlamına mı geliyor?"

"Belli olmaz."

"Nasıl yani?"

"İyi bir eş olup olamayacağına göre değişir. Yemek yapabilir misin?"

"Hayır."

"Temizlik?"

"Hayır."

"Peki ya ütü? Ütü yapabilir misin?"

"Hayır."

"Peki ne yapabilirsin sen?"

"Buraya gel de göstereyim."

"Gene mi? Doymak bilmiyorsun! Bir keçi kadar azgınsın. Yaşlı kadınların kediler kadar azgın olduklarını duymuştum."

"*Yaşlı kadınlar mı!* Seni küçük aptal! Gösteririm sana kim yaşlıymış..."

Fiona, Joe'yu yatağa çekti ve seviştiler. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tuttuğu sırada birbirlerinin kolları arasında uykuya dalarlarken, Joe, Fiona'nın söylediklerinde haklı olmasını ümit ediyor, artık kötü anıların olmayacağından, sadece yeni anılarının olacağından umutlu, gülümsüyordu. Artık aralarına hiçbir şey girmeyecekti. Karanlık geçmişleri peşlerini bırakacaktı. Sadece birlikte yaşayacakları gelecek olacaktı. En sonunda beraberlerdi.

Bölüm Seksen Üç

"Bobby Devlin," dedi Roddy masasındaki kâğıtlardan başını kaldırıp kapı aralığında duran ziyaretçisine bakarak. "Bu ne büyük şeref."

"Şu saçmalığa bak, O'Meara," dedi Devlin. Roddy'nin masasına bir *Clarion* nüshası attı. "Yarınki baskı."

Roddy gerindi ve saatine baktı. Saat üçtü. "Tanrım, daha şimdiden bu kadar geç mi olmuş?" dedi. Bir Cumartesi günüydü. Gecikmiş işlerini yetiştirmek için saat dokuzda işe gelmişti. Son birkaç haftadır William Burton'ın nerede olduğuyla kafası o kadar meşguldü ki, diğer görevlerini ihmal etmişti. Devlin'e oturmasını işaret etti. "Şimdi de gazeteci çocuk mu oldun? Dağıtım mı yapıyorsun?"

"İlginç gelebileceğini düşündüm. Senin şu Burton'la alakalı. Onu yakında tekrar göreceğini düşünme."

Roddy ön sayfaya baktı. "Sahtekâr ve Düzenbaz William Burton Ülkeden Kaçtı," yazıyordu manşette. Ve altında da şöyle deniyordu: "Akrabası Onun Adına Savunma Yaptı." Haberin altında Devlin'in imzası vardı. Roddy hızla gazeteyi açtı ve makaleyi okudu. Devlin arayıp tarayıp William Burton'ın seksen yaşındaki ihtiyar teyzesi Sarah Burtt'ü ortaya çıkarmıştı. Bayan Burtt, Kensington'da rahat bir dairede yaşıyordu. Haberde kadının yeğeninin namusunu temize çıkarmak için *Clarion*'a açık yürekle konuşmayı kabul ettiği yazıyordu.

İzleyen röportajda Bayan Burtt, William Burton'ın herkes tarafından bilinen o yoksulluktan başarıya yükseliş hikâyesini –yani küçükken öksüz kaldığını, hiç evlenmemiş yardımsever teyzesi tarafından büyütüldüğünü ve mütevazı kökenlerinden yükselerek zengin bir çay kralı olduğunu– tamamen yalanlıyordu.

Kendisinin William'ı gerçekten yanına aldığını söylüyordu. Ancak annesi *öldüğü* için değil, hem o zamanlar beş yaşında olan William'ı hem de üç yaşındaki erkek kardeşi Frederick'i *terk ettiği*

için. Anneleri oğlanları yanlarına para veya yemek bırakmadan, iğrenç bir pansiyonun pis bir odasında terk edip gitmişti. Ses çıkarmamalarını, yoksa dayak yiyeceklerini söylemiş, William ve Frederick de sessizce onun dönüşünü beklemişlerdi. En sonunda komşu odadaki kiracılar kötü bir koku duyup da yanlış giden bir şeyler olduğunu anlayana kadar birkaç gün geçmişti. Ama o birkaç günün sonunda Frederick için artık çok geç olmuştu. Kapıyı kırıp içeri girdiklerinde beş yaşındaki William'ı kardeşinin çürüyen cesedinin yanında bulmuşlardı. Açlık ve hastalıktan hezeyan içinde *fareler* deyip duruyordu. O zaman Frederick'in sağ ayağının kemirildiğini fark etmişlerdi.

Devlin, Bayan Burtt'e annelerinin oğlanları neden terk ettiğini sormuştu. Onlara bakamamış mıydı? Onun terzi maaşıyla yaşayamamışlar mıydı? Bayan Burtt, kız kardeşi Allison Burtt'ün işe terzi olarak başladığını, ama sonunda fahişe olduğunu söylemişti. Ahlaksız, içki bağımlısı bir kadındı ve çocukları acımasızca dövüyordu. Oğlanlar doğmadan önce kız kardeşi ailesi tarafından evlatlıktan reddedilmişti.

Sonra Devlin, Burton'ın babasının gerçekten gemisiyle birlikte batan bir kaptan olup olmadığını sormuştu. "Olabilir," demişti açık sözlü Bayan Burtt. "Bir kasap, fırıncı veya şamdancı da olabilir." Oğlanların babaları hakkında hiçbir fikri yoktu ve kız kardeşinin de bildiğinden kuşkuluydu. Daha sonra bunlardan hiçbirinin önemli olmadığını savunmuştu. Önemli olan William'ın daima iyi bir çocuk olması, teyzesi Sarah'ya karşı hep iyi davranmış olmasıydı. Okulda çok başarılı olmuştu. Ve çok çalışmıştı. On dört yaşında okulu bıraktığı zaman, yaşadıkları Camden Town semtinde bir köşe dükkânında işe girmiş ve on yedi yaşına geldiğinde bu dükkânı yaşlı sahibinden satın almaya yetecek kadar para biriktirmişti. O dükkân Burton Çayları'nın başlangıcı olmuştu.

Devlin daha sonra Burton'ın annesi için bir araştırma yapılıp yapılmadığını sormuştu. "Belki de hâlâ Camden Town'da yaşıyordur," diye akıl vermişti. Bayan Burtt, kız kardeşinin hiçbir zaman Camden Town'da yaşamadığını söyleyerek yanıtlamıştı bunu. Kız kardeşi Whitechapel'da, Adams Court'da yaşamıştı. "Bu ismi hatırlıyor olabilirsiniz," demişti Bayan Burtt. "O kor-

kunç cinayetlerin sonuncusunun gerçekleştiği yer. Berbat bir yer."

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Roddy. "Burton, Adams Court'ta yaşamış. Orası Fiona'nın ailesinin yaşadığı yer!"

"Bu konuda ve diğer her konuda yalan söylemiş," dedi Devlin.

Roddy okumaya devam etti. Bayan Burtt'ün, yeğeninin kulağa daha görkemli geldiğini düşündüğünü için ismini Burtt'ten Burton'a değiştirdiğini anlattığı bölüme göz gezdirip yazının sonuna kadar geldi, yazının sonunda Devlin son bir ay boyunca yeğenini görüp görmediği konusunda kadından doğru ve samimi bir yanıt vermesini istiyordu.

Bayan Burtt görmediğini, ama iki hafta önce ondan yurtdışına gittiğini belirten bir mektup aldığını söylemişti. Yeğeni nereye gittiğini söylememişti. Bayan Burtt yeğeni için endişeleniyordu. "Her zaman iyi bir adam oldu," demişti, "Sarah Teyze'sine karşı daima terbiyeli davrandı." William'ın Soames denen kadını bıçakladığına veya bir dok işçisini öldürdüğüne inanmıyordu. Röportaj Bayan Burtt'ün yeğenine Londra'ya dönmesi ve adını temize çıkarması için yaptığı çağrıyla sona eriyordu.

"Adam Londra tarihindeki en büyük insan avının hedefi ve elden kaçıp gidiyor. Her yerde olabilir. Fransa, İtalya. Şimdiye kadar Çin'in yarı yoluna bile varmış olabilir. Merak ediyorum, bunu nasıl yaptı. Kılık değiştirmiş olabilir mi? Sahte bir isim? Çok zeki bir adam," dedi Devlin.

"Ah, doğru, zeki bir adam, ama Avrupa'da değil," dedi Roddy. O karıncalanma yine başlamıştı. Ense kökünde. Kollarında. İliklerine kadar her yerinde. Donaldson'la yaptığı konuşmadan bu yana bastırdığı altıncı hissi bir intikam duygusuyla birlikte yeniden peyda olmuştu.

"Seni anlayamıyorum."

"Doğru olmayan bir şeyler var, Bobby. Fazla derli toplu, fazla düzenli. Eli ayağı tutmayan yaşlı teyze. Mektup. Her şey fazla usturuplu."

"Mektubun düzmece olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle. Sanırım er ya da geç birisinin Sarah Burtt'ün mevcudiyetini keşfedeceğini anladı. Polis ya da basının. Böylece teyzesinin

onlara göstereceği bir mektubunun olmasını garantiye aldı. Ama bu yanlış bir yönlendirme. Yurtdışına gittiğini düşünmemizi istiyor, ama gitmedi. Başından beri buradaydı. Bekliyor. Donaldson denen şu kendini beğenmiş herif yüzünden! Gitmediğini biliyordum. Hem de adım gibi biliyordum!"

Roddy ayağa kalktı ve ceketini giydi. Altıncı hissi artık sadece karıncalanmıyordu. Omzuna vurup onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bir çekiçle hem de. Fiona'ya Sarah Burtt'ün röportajını göstermek istiyordu Roddy. Yarası iyileştiğinden ve Joe'yla yeniden bir araya geldiğinden bu yana Fiona çok daha sık dışarı çıkar olmuştu. Onu uyarması, son derece tedbirli olmasını söylemesi gerekiyordu. Fiona, Andrew'u işten çıkarmaktan bile söz ediyordu. Ama Roddy onun bunu yapmasına izin veremezdi.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu Devlin.

"Fiona'nın evine. Senin gazeteyi göstermeye. Burton'ın hâlâ burada olduğuna o da inanmıyor. Bunun Burton için çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Artık evinin, çay şirketinin, kalmak için bir sebebinin olmadığını söylüyor. Ancak, yanılıyor. Adamın bir nedeni var. O da Fiona."

***

Davey O'Neill on yıldır her gece vicdanının sesini bastırmaya çalıştığı mevkiinde oturmuş, elli sterlinlik gıcır gıcır bir banknotla oynuyordu. Elli sterlin, şimdi on bir yaşında ve hâlâ yeterince kuvvetlenememiş olan kızını bir yıllığına Bath'te bir sanatoryuma yollamaya yeterdi. Bu para kendisine, yapmayı istemediği bir başka iş için ödenmişti. Buna acı acı gülümsedi. O adam için en başından beri kokuşmuş kafasını parçalamaktan başka bir şey istememişti oysa.

Parasını cebine atıp emniyete aldı, bir bira söyledi ve mideye indirdi. Başının etini yiyen, biraz evvel yaptığı teslimatın sonuçlarının ne olacağını tekrar tekrar soran o sesi susturma çabasıyla hemen bir tane daha biraz ısmarladı.

Bilmiyorum ve umurumda da değil, dedi sese. *Bu bir getir götür işi, hepsi bu. Benimle bir alakası yok. Hem ayrıca, bu sonuncusuydu. Buradan gideceğini söyledi. Artık işim bitti. Özgürüm.*

Özgür mü? diye alay etti ses. *Asla özgür olamayacaksın, Davey. Sen ruhunu sattın. Kadını da sattın. Bir avuç gümüş para için. Tıpkı Yehuda'ya benziyorsun. Ama Yehuda bile kendini asacak kadar şerefliydi.*

"Sadece bir mektup," diye söylendi Davey öfkeyle. "Tanrı aşkına beni rahat bırak!"

"Ne oldu, Davey?" diye sordu meyhaneci. "Bir tane daha mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır. Üzgünüm, Pete. Kendi kendime konuşuyorum."

Meyhaneci bardakları kurulamak üzere uzaklaştı. Bu sırada Davey'in gözüne barın arkasındaki aynada kendi görüntüsü ilişti. Bir deri bir kemik kalmış, gözleri çukurlaşmıştı. Yüzünde çizgiler vardı. Saçları kırlaşmıştı. Daha sadece otuz dört yaşındaydı.

Elleriyle yüzünü sıvazladı. Yorgundu. Fiona Finnegan'ı bulmak günlerini almıştı. Peşine takılıp onu izlemişti. İki kez Oliver's'tan ve üç kez de Mincing Lane'den – ama her seferinde arabayı trafikte kaybederek. Sonra, beşinci denemesinde şansı yaver gitmişti. Kendi arabacısı Mayfair'e kadar tüm yol boyunca Fiona'nınkine yakın kalmayı başarmıştı. Fiona'nın arabasının Grosvenor Meydanı'na yanaştığını, onun on altı numaraya girdiğini görmüştü Davey. Ve Fiona'nın adresini öğrendikten sonra, Joe Bristow'un Covent Garden'daki adresini öğrenmişti. Ardından Bristow'un çay sevkiyatının nereye indiğini öğrenmek çok kolay olmuştu.

Burton kadına zarar vermeye niyetli, dedi ses. *Bunu biliyorsun, değil mi?*

Sadece bir mektup, dedi tekrar Davey içinden. *Bir mektubun nesi zararlı olabilir ki?*

O bir ölüm fermanı. Cebindeki para, kan bedeli.

Bunu Lizzie için yaptım. Yaptığım her şeyi Lizzie için yaptım.

Lizzie için katil de olur muydun?

"Ben kimseyi öldürmedim!" dedi yüksek sesle.

Adam kızın babasını öldürdüğü zaman seyirci kaldın. Ve şimdi de gene aynı şeyi yapıyorsun.

"Hayır!" diye bağırdı Davey yumruğunu bara indirerek.

"Davey, seni rahatsız eden ne dostum?" diye sordu meyhaneci.

"Bi-bir şey yok, Pete. İşte biramın parası," dedi Davey barın üzerine metal bir para atarak. "Gitmek zorundayım."

Davey pubdan yürüyerek ayrıldı, ama çok geçmeden koşmaya başladı. Son on yılını Paddy Finnegan'ın ölümünde bir rol oynadığını bilerek yaşamıştı ve bu bilgi onu yiyip bitiriyordu. Hayatının geri kalan kısmını Burton'ın tekrar cinayet işlemesine yardım ettiğini bilerek geçiremezdi. Harekete geçirdiği şeyi durdurmak için çok küçük bir şansı –sadece tek bir şansı– olduğunu biliyordu. Ve bu şansı kullanacaktı.

***

Kira arabası Southampton ve Tavistock'un köşesine yaklaşınca yavaşladı. Davey parayı arabacıya atarak, araba durmadan kendini dışarı attı.

Mektubun üzerinde gönderen adresi olarak, "J. Bristow, Tavistock Caddesi 4 Numara, Covent Garden," yazıyordu. Ama notu Bristow yollamamıştı ve Davey'in ona mektubu kimin gönderdiğini söylemesi gerekiyordu. Belki o ne yapılacağını bilirdi.

Dört numaraya kadar son birkaç metreyi koştu. COVENT GARDEN BRISTOW'S TOPTAN ZERZEVAT. JOS. VE JAS. BRISTOW, SAHİPLERİ, yazıyordu tabelada. Kapı topuzunu çevirdi, ama kapı kilitliydi. Kapıya vurdu. "Bay Bristow!" diye bağırdı. "Bay Bristow! Kimse yok mu!" Ama hiç cevap yoktu. Cumartesi ikindi vaktiydi, çoğu işyeri kapalıydı, ama hâlâ içeride bir kapıcı veya bir kâtip, Bay J. Bristow'un nerede olduğunu kendisine söyleyecek herhangi bir kişi olabilirdi. "Bay Bristow!" diye bağırdı tekrar.

"Bay O'Neill," dedi bir ses usulca arkasından.

Davey arkasında William Burton'ın durmuş, korkunç siyah gözleriyle kendisine baktığını görmeyi bekleyerek döndü. Ama Burton değildi. Bir delikanlıydı. Düz bir şapka ve bir boyunbağı takmıştı. Çenesinde berbat bir yara izi vardı ve boğa gibi iri yapılıydı. Yanında da başka bir delikanlı duruyordu. "

"Bizimle gelir misiniz, lütfen?" dedi ilki.

"İsmimi nereden biliyorsunuz?" diye sordu onlara Davey, geri çekilerek.

"Hadi gidelim, Davey," dedi ikinci delikanlı.

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum... benim... benim Bay Bristow'u bulmam gerekiyor," diye kekeledi Davey. Ve sonra fırlayarak kaçtı.

Yara izli delikanlı onu yakalayıp binaya dayadı. "Bunu bir daha yapma," diye uyardı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Davey mücadele ederek.

"Zamanı gelince. Önce cevaplanması gereken birkaç sorumuz var." Genç delikanlı Davey'i bekleyen arabaya doğru ittirdi. "Yürü," dedi.

"Burton'a onunla işimin bittiğini söyleyin," dedi Davey, sesi yükselerek. "Onunla alakalı hiçbir şey istemiyorum. Bir anlaşma yaptık..."

Delikanlı Davey'in kolunu yakaladı, arkasına doğru büktü ve onu arabaya kadar yürüttü. "Biz William Burton için çalışmıyoruz seni aptal pislik. Gerçi seninle işimiz bittiğinde keşke öyle olsaydı diyebilirsin."

"Ah! Kahretsin! Kolum!" diye haykırdı Davey. "Nereden geliyorsunuz? Kim yolladı sizi?"

"Bizi patron yolladı, Davey. Sid Malone."

***

Joe elinde kırmızı bir gül buketiyle Grosvenor Meydanı on altı numaranın basamaklarını koşarak çıktı. Kapıyı evin baş hizmetçisi Bayan Merton'ın açmasını bekleyerek zili çaldı. Ama onun yerine iriyarı, bıyıklı bir adam buldu karşısında.

"Joe? Ne halt ediyorsun sen burada?" diye sordu Roddy.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Joe. "Sakıncası yoksa içeri girebilir miyim? Fiona nerede?"

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım. Onun seninle olması, senin de Oliver's'da olman gerekiyordu."

Joe güllerini koridordaki masanın üzerine bıraktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. "'Benim hiçbir yerde olmam gerekmiyor. İşim erken bitti ve akşam yemeğini erken yemek isteyip istemeyeceğini, benimle Greenwich'e gelip gelemeyeceğini sormak için bir anlık bir kararla buraya geldim."

Roddy şaşırmış görünüyordu. "Bunu anlayamıyorum. Buraya birkaç dakika önce geldim ve Bayan Merton Fiona'nın seninle buluşmaya gittiğini söyledi. Ona bir not yollamışsın. Çay sevkiyatıyla alakalı bir şeymiş."

"Ben not falan yollamadım," dedi Joe, artık o da şaşkındı. Ve endişeli.

"Bekle... belki ben yanlış anlamışımdır," dedi Roddy. "Bayan Merton!" diye bağırdı. "Bayan Merton, orada mısın?"

Acele ayak sesleri duydular ve ardından hizmetçi kadın göründü. "Evet? Ne oldu?"

"Sen Bayan Soames'un Oliver's'a gideceğini söylemiştin, öyle değil mi? Bay Bristow'dan bir not aldığını?"

"Evet, doğru. Bana öyle söyledi. Çok geç kalmayacağını ve buraya Bay Bristow'la birlikte dönmeyi planladığını söyledi."

"Ama ben herhangi bir not yollamadım," dedi Joe, korkunun o ilk dalgalarının içine yayılmaya başladığını hissederek.

Bayan Merton kaşlarını çattı. "Bayan Soames'un sizin isminizden söz ettiğinden eminim, efendim. Ama elbette notu ben okumadım."

"Not hâlâ burada mı?" diye sordu Joe. "Fiona yanında mı götürdü?"

"Bilmiyorum," dedi kadın, holdeki masanın üzerine dağılmış postaları inceleyerek. Orada açık herhangi bir zarf bulamayınca, masanın altından lake bir çöp kutusu çıkardı ve içini kontrol etmeye başladı. "İşte burada," dedi, Joe'ya buruşturulmuş bir zarf ve kart uzatarak.

Joe, Roddy'nin de görebilmesi için onları masanın üzerinde düzeltti. Zarfın arka tarafında kendi ofisinin adresi vardı. Daktiloyla yazılmıştı. Kart da daktiloyla yazılmıştı, büyük bir çay sevkiyatının beklenenden erken geldiğini ve bu yüzden, genellikle kendi çayının indirildiği Orient Rıhtımı'nda yer olmadığını yazıyordu. Çaylarını Oliver's'da depolayıp depolayamayacağını soruyordu ve Fiona'dan kendisiyle saat altıda orada buluşmasını istiyordu. Not daktiloyla yazıldığı için özür diliyor, zamanının çok dar olduğunu, bu yüzden mesajını dikte ettirdiğini söylüyordu. Kartın sonunda kendi ismini okuyana kadar, Joe'nun korkusu şiddetli bir dehşete dönüşmüştü.

"Aman Tanrım, Roddy, bu Burton," dedi.

"Oliver's'da."

"... ve Fiona onunla buluşmaya gidiyor."

Hemen ardından dışarı fırladılar, merdivenlerden inerek Joe'nun arabacısına bağırmaya başladılar.

***

Andrew Taylor içini çektikten sonra tekdüze bir sesle, "Komiser O'Meara sizi hiçbir yere yalnız bırakmamamı söyledi. Her zaman sizinle birlikte kalmam gerekiyor," dedi.

"Andrew, sadece rıhtıma gidiyorum," dedi Fiona. "Bay Bristow zaten içeride. Ustabaşı da orada."

"Bayan Soames, ben atları bağlayıncaya kadar bir dakika bekleyemez misiniz?"

"Saçmalama! Bak, kapı üç metre ötede! Ve ardına kadar açık! Atları bağla ve içeri gel," dedi Fiona. Andrew da Roddy kadar çekilmez olmaya başlamıştı. Fiona'nın Joe'yla buluşacağını biliyordu. Fiona Joe'yla Oliver's'da buluşmak için arabayı alacağını Bayan Merton'a söylerken Andrew da yanındaydı. Artık hepsi çok fazla olmaya başlamıştı. Burton gitmişti. Sheehan ölmüştü. Donaldson evini bekleyen polisleri görevden almıştı, ama Roddy, Andrew'un her yerde yanında olmasında hâlâ ısrar ediyordu. Fiona öğleden sonra çay içmek istediğinde, Fortnum & Mason's'a onunla birlikte gidiyordu Andrew. Yeni bir elbise veya birkaç güzel iç çamaşırı almak istese, Harrods'a birlikte gidiyorlardı. Sanki William Burton bir çay masasının altına saklanacak veya iç çamaşırı yığınlarının arasından dışarı fırlayacakmış gibi!

Fiona Oliver's'a yönelirken güzel safir yüzüğünü sinirli sinirli parmağında çevirdi, ama yüzündeki somurtma hemen yok oldu. Çok mutluydu, bu günlerde hiçbir şeye uzun süre kızamayacak kadar mutluydu. Bazen son birkaç haftayı, başına gelen her şeyi düşündüğünde -hepsi çok anlaşılmaz geliyordu- öylesine dolup taşıyordu ki, bunu düşünmeyi bırakmaya çalışıyordu. Onun yerine, zevkini çıkarmaya bakıyordu. Joe'nun sıcak sevgisinin ve kendisinde yeni keşfettiği mutluluk kapasitesinin.

Yüzüğüne baktı. Joe'nun yüzüğü kendisine verdiği gece, flört etmeleri konusunda Joe'yla dalga geçmiş olmasına rağmen, yüzük gerçekten de onun nişan yüzüğü haline gelmişti. Joe'yla iki hafta içinde evleneceklerdi. Ve tüm bunların nasıl olduğunu düşününce kendini gülmekten alamıyordu.

Bir hafta önce Joe'nun annesiyle babasını ziyarete gitmişlerdi. Fiona onları tekrar görmek için öyle sabırsızlanıyordu ki, oraya yolculukları sırasında kendini zor tutmuştu. Montague Sokağı dört numaranın kapısı açılır açılmaz Rose dışarı fırlamış ve birbirlerini görür görmez iki kadın gözyaşlarına boğulmuşlardı. Rose harikulade kokuyordu, Fiona'nın çocukluğundaki tüm anıları –köşedeki dükkânda kocaman bir kalıptan kesilmiş lavantalı sabun, kızarmış patates, tarçınla pişirilmiş elma, kuvvetli çay kokusu– üzerine sinmişti adeta. Aynı anda hem kuvvetli hem de yumuşak olan kucaklaması, Fiona'ya annesininki gibi gelmişti. Nihayet birbirlerini serbest bırakabildikleri zaman, Rose onu içeri sokup Peter'ın ve ailenin geri kalanının yanına götürmüş, Joe da peşlerinden onları izlemişlerdi. Joe'nun büyükbabasıyla yeniden karşılaşmıştı Fiona. Sonra Jimmy ve ilk çocuklarını bekleyen karısı Meg'le; Ellen, kocası Tom ve üç çocuklarıyla ve en sonunda da, tüm selamlaşmalar ve tanıştırmalar esnasında gözlerini yerden ayırmayan Cathy'yle.

"Kart için özür dilerim," demişti Cathy beceriksizce, sonunda gözlerini kaldırıp ona bakarak. "Dost muyuz?"

"Dostuz," demişti Fiona onun eline uzanarak. Cathy elini kendi eline almıştı. "Vay be, ne kadar güzel bir yüzük!" demişti Fiona'nın safirine hayran hayran bakarak. "Böylesini hiç görmemiştim."

"Güzel, değil mi? Onu bana Joe verdi," demişti Fiona düşünmeden.

"Öyle mi? Yani nişanlandınız mı?" diye sormuştu Cathy.

Fiona ne diyeceğini bilememişti. Bu konuda sadece şakalaşmışlardı. Berbat bir sessizlik olmuş, sonra Ellen atılmıştı. "Aa, böyle şey sorulur mu hiç?"

"Neden? Joe ona bir yüzük vermiş, öyle değil mi? Ve onun arkasından yarım asırdır hayal dünyasında yaşıyordu. Tabii ki onunla evlenmek istiyor."

"Aman Tanrım," diye içini çekmişti Peter gözlerini tavana kaldırarak.

"Cathy, sen çok saygısız, çok kaba küçük bir..." diye başlamıştı Rose. Sonra durmuş ve Fiona'ya dönmüştü. İfadesi yumuşamıştı. "Nişanlandınız mı hayatım?"

Fiona yer yarılsa da içine girsem diye beklemişti. Öyle bir şey olmayınca da, "Ben ... şey... bilmi... şey yani, biz bu konuyu pek..." diye kekelemişti

"Eh, ben onun seninle evlenmek istediğini biliyorum," demişti Rose endişeyle. "Hayatında en çok istediği şey bu. Onunla evleneceksin, değil mi canım?"

Fiona kıpkırmızı olmuş, sonra gülümsemişti. "Eğer bu seni mutlu edecekse, Rose, evleneceğim."

Rose çığlık atmış ve ona sarılmıştı. "Duydun mu dostum?" diye bağırmıştı. "Fiona seninle evlenecekmiş!"

"Evet, ben de öyle duydum. Teşekkürler, anne. Yapmak istediğim en son şey, ona bunu kendim sormaktı zaten," diye homurdanmıştı Joe.

Yemeğe oturduklarında, Joe'yla ikisinin üç hafta içerisinde evlenmelerine çoktan karar verilmişti, çünkü Rose aileyi ve arkadaşları toplamanın ve doğru dürüst bir düğün yemeği hazırlamanın ancak bu kadar süreceğini düşünüyordu. Fiona tüm bunların ortasında kendisini kurtarması veya en azından konuyu değiştirerek yardımcı olması için sessizce yalvararak Joe'yla göz göze gelmiş, ama Joe annesiyle kız kardeşlerine karşı savunmasız olduğunu belirtircesine sadece gülümsemiş ve omuz silkmişti.

Bristow'larla hayatının en harika öğleden sonrasını geçirmişti Fiona. Onların yanında kendini evinde gibi hissediyordu ve en son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu. Çok gürültülü, şamatacı bir topluluktu. Daima birisi tamamen yersiz bir şey söylüyor ya da yapıyordu. Bu, sokak satıcısı olmaktan geliyordu, Fiona bundan emindi. İnsanları haftanın her günü bir arabanın önüne koyup da o satış tekerlemelerini söylemelerini istedikten sonra, onlardan sadece masada oldukları için sessiz olmalarını bekleyemezdiniz. Yakında bütün bu insanlarla akraba olacaktı. Joe da kocası olacaktı. *Tüm bunlar nasıl oldu?* diye merak etti. *Bir insana birdenbire nasıl bu kadar mutluluk verilebilir ki?*

Başını salladı ve güldü, kendi sorularına cevap veremiyordu. Oliver's'ın ikinci katına çıkan ahşap merdivenlerin yanından geçerek büyük zemin kat odasına girdi. Rıhtımın iç kısmı dışarısından daha karanlıktı ve gözlerinin alışması birkaç saniye sürdü. Odanın karşısına baktığında Hindistan'daki yeni arazilerinden gelmiş olan çay sandıklarını görebiliyordu. Ayrıca Pete Miller'ın adamlarının tahrip ettikleri kapıların yerine yeni mazgal kapılarının asılmış olduğunu da görebiliyordu.

"Joe?" diye seslendi. "Bay Curran?" Hiç cevap yoktu. Rıhtım çok sessizdi. Biraz önce sokak da öyleydi. *Yarım gün mesaisi*, diye düşündü babasının cumartesi iş programını hatırlayarak.

"Kimse yok mu?" diye bağırdı. Hâlâ cevap yoktu. *Yukarı katlardan birinde olmalılar*, diye mantık yürüttü. Tam merdivenlerden çıkmak üzereydi ki ustabaşının ofisinde ışık yandığını fark etti. Işık katın tam öbür tarafında, nehre yakın kısımdaydı. Belki de oradaydılar ve kendisini duymamışlardı.

Çay sandıklarının etrafından dolaştı. Ofis kapısı birkaç santim aralıktı. "Bay Curran? Orada mısınız?" Thomas Curran iskemlesinde oturuyordu. Sırtı ona dönüktü. "Demek buradaymışsınız," dedi Fiona. "Bay Bristow daha gelmedi mi?"

Ama Curran ona cevap vermedi. Başı öne eğikti. Sanki uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Bay Curran?" Fiona elini adamın omzuna koydu ve onu hafifçe sarstı. Curran'ın başı önce öne, sonra geriye doğru sallandı. Çok geriye. Aşağıda gömleğinin önünde kan vardı. Sumeninde, daktilosunda. Boğazı kesilmişti.

"Ah, hayır... hayır... aman Tanrım," diyerek inledi Fiona geriye çekilerek. Geri geri giderken kapıya çarptı, gözlerini korkunç görüntüden ayıramıyordu, sonra döndü ve koşmaya başladı. "Joe!" diye feryat etti. Önündeki çay sandığını göremedi ve sandığa çarptığı gibi acı bir çığlık kopardı. "Joe!" diye haykırdı tekrar, paniğe kapılmıştı. "Lütfen Joe! Çabuk gel!"

Ama hiç cevap yoktu. Topallayarak sokak kapısına doğru ilerledi, bacağı zonkluyordu. "Joe! Andrew! Orada kimse var mı?"

Kapıdan on metre kadar uzakta onları duydu. Ayak seslerini. Yavaş ve ölçülü.

"Ah, şükürler olsun Tanrım," diye hıçkırdı. "Joe, Bay Curran ölmüş!"

Ama karanlıkta ona doğru ilerleyen figür Joe değildi.

Fiona gözlerini sımsıkı kapadı. *Böyle bir şey olmuyor,* diye düşündü. *Böyle bir şey olamaz. O gerçek değil. Sadece bir kâbus. O mevcut değil.*

Titreyerek ve korkudan sapsarı kesilerek gözlerini tekrar açtı ve karanlık adamın nefret dolu çılgın gözleriyle karşılaştı.

★★★

"Joe!" diye haykırdı Fiona. "Yardım et bana!"

"O burada değil," dedi William Burton; elleri yan tarafında, ona doğru yürüyordu. "Hiç olmadı. Notu sana ben yolladım. Burada hiç kimse yok."

Fiona adamın dediklerini anlamaya çalışıyordu. Joe burada değildi. Hiç kimse yoktu. Ama Burton yanılıyordu. "Andrew!" diye bağırdı. "Buradayım! Çabuk!"

Burton başını iki yana salladı. "Korkarım seni duyamaz." Sağ elini öne doğru uzattı ve Fiona onun elinde tuttuğu bıçağı gördü. Gümüş bıçak kanla ıslanmıştı.

"Andrew... ah, hayır!" diye haykırdı elini ağzına götürerek. O ölmüştü. Andrew ölmüştü. Sadece kendisine göz kulak olduğu için. "Seni piç!" diye haykırdı, birdenbire öfkeye kapılarak. "Seni pislik, katil piç!"

Burton hiç cevap vermedi, sadece gülümsedi. Fiona bağırırken o yaklaşıyordu. Artık sadece birkaç metre uzaktaydı.

Harekete geç, seni aptal! diye emretti Fiona'nın içinden bir ses. Kapıyla arasındaki mesafeyi anlamaya çalışarak önünde duran çay sandığının etrafından dolaştı. Bir dışarı çıkabilseydi. Town of Ramsgate meyhanesi hemen bitişikteydi. Oraya ulaşabilirse, emniyette olacaktı.

Burton onun nereye baktığını gördü ve ona net bir görüş sağlayacak şekilde yana çekildi. "Kilitli," dedi. "Sanırım merdivenleri deneyebilirsin. Tabii eğer ben sana ulaşmadan oraya ulaşabileceğini düşünüyorsan. Hem bunun ne anlamı var ki? Merdivenler yukarı çıkıyor, dışarı değil. Sadece işi uzatmış olacaksın."

Fiona çılgın gibi etrafına bakındı. Gidecek hiçbir yer yoktu. Binanın etrafı sağlam tuğladandı. Sol arka köşede Curran'ın ofisi bulunuyordu. İçinde kısa süreli bir umut alevlendi. Kendisini içeriye kilitleyebilirdi. Burton kalın meşe kapıyı geçip de ona ulaşamazdı. Ama Burton sanki zihninden geçenleri okumuş gibi, sağ tarafa doğru atılarak yolu kesti. Fiona arkasına baktı. Nehir tarafındaki duvarda mazgal delikleri vardı, ama kilitliydiler. Kulplarındaki zincirlere asılı olan demir asma kilitler sallanıyordu. Sağ duvarda hiçbir şey yoktu, ne mazgal kapısı, ne pencere, hiçbir şey. Sadece birisinin çiviye asılı bıraktığı bir tırmanma kancası ve duvara yaslanmış birkaç çay tırmığı.

Ve Burton hâlâ yaklaşıyor, onu giderek duvara doğru geriletiyordu. Bir anda duvarı tam arkasında buldu. Topuğunu duvara çarptı ve omzundaki bıçak yarasına keskin, ani bir sancı saplandı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi sırtını tuğlalara vererek dümdüz durmaya çalıştı, ama yapamadı. Bir şey batıyor, canını acıtıyordu.

Tırmanma kancası.

Fiona arkasına bakmayı göze alamadı. Sadece kolunu yukarı uzattı, kasları acıyla çığlık atana kadar kendini zorlamaya devam edip elini daha da yükseğe kaldırdı.

Artık Burton sadece birkaç metre ötesindeydi.

"Gırtlağını kesip ölümünü seyredeceğim, Bayan Soames," dedi Burton. "Ve ardından burayı yakıp kül edeceğim."

"Bundan yakanı sıyıramazsın. Seni bulurlar," dedi Fiona, sesini kayıtsız tutmak için mücadele ederek. Eklemleri cayır cayır yanıyordu. Neredeydi şu kanca? Hangi cehennemdeydi? Tam kolunun gerçekten yerinden çıkacağını düşünürken, parmakları metale değdi. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. *Düşürme, sakın düşürme.*

"Bulamazlar. Bir saat içinde Calais'ye giden gemide olacağım."

Dokuz metre, sekiz.

"Babanın aşağı düştükten sonra, çığlıkları duyuluncaya kadar bir saat kadar bacakları kırık halde kendi kanının içinde yattığını biliyor muydun?"

Bir an için Fiona cesaretini kaybeder gibi oldu, neredeyse yığılıyordu. *Dinleme onu*, dedi kendi kendine. *Dinleme.* Kancayı

çivisinden kurtardı, sonra pürüzsüz ahşap sapı avucuna gelecek ve kıvrımlı demiri parmaklarının arasından çıkacak şekilde elinde döndürdü.

Yedi metre, altı, beş.

"Boğazı kesilerek ölmek, düşerek ölmek kadar uzun sürmüyor," dedi Burton. "Ama bazı kişilerin sandığı gibi hemen de olmuyor."

Fiona elini sıkarak yumruk yaptı. Vücudundaki tüm kaslar geriliyor ve korkudan kıvılcımlar saçıyordu. Dört metre, üç metre, iki... bundan sonra ne olduğunu biliyordu, rüyalarında görmüştü... on yıldan bu yana geceler boyunca

Bu sefer hariç, çünkü şimdi uyumuyordu.

Bir haykırışla kancayı salladı. Kıvrımlı metal Burton'ın yanağına saplandı ve derisini yırtarak yardı. Burton acıyla kükredi. Bıçağı tangırdayarak yere düştü.

Fiona ok gibi fırlayarak onu geçti, çay sandıklarının arasında zikzaklar çizerek ahşap merdivenlerden ikinci kata, sonra yeni sandıkların üçer dörder istiflendiği üçüncü kata fırladı. Burton'ın ağır adımlarla merdivene hamle yaptığını, ikinci kattan bağırdığını duydu. İkinci katta çay sandıkları üst üste yığılmamış, inceleme için açık bırakılmışlardı. Burton'ın Fiona'nın orada olmadığını anlaması uzun sürmeyecekti. Fiona hızla hareket ederek odanın ortasına doğru ilerledi ve yüksek bir sandık istifinin arkasına çömeldi.

Ve sonunda Burton sahanlıkta belirdi. "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Şimdi çıkarsan işini hızlı bitiririm. Ama seni bulmak zorunda kalırsam, o zaman o hırsız kalbini oyup dışarı çıkarırım!"

Fiona ellerini kulaklarına bastırdı ve tortop oldu, korkudan uyuşmuştu. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Yeni mazgal kapıları görmüştü, ama kilitliydiler. Kilitli olmasalar bile, atlayamazdı zaten. Dok hemen aşağıdaydı. Atlayış Burton'ın bıçağı kadar ölümcül olurdu. Tek yaptığı biraz zaman kazanmaktı. Bir-iki dakika sonra Burton onu bulacak ve bulduğunda her şey bitecekti. Sessiz sessiz ağlamaya başladı.

Bu sırada yeri göğü inleten bir gürültü oldu. Bir sandık yığını devrilmişti. "Kokuşmuş küçük orospu..." diye küfretti Bur-

ton. Bir gürültü daha. Bu sefer daha yakından gelmişti, çok daha yakından. "Burası *benim* depom... bunlar *benim* çaylarım..." diye gürledi Burton. Fiona gözlerini sımsıkı kapadı. Sandıkların öbür tarafındaydı Burton, sadece bir metre ötede. Yapması gereken tek şey iki adım daha atmaktı, Fiona'yı bulması işten bile değildi.

Ama tam bu sırada Burton durdu. Fiona bir gürültü duydu. Aşağı kattan. Israrla bir şeye vuruluyordu. Sert darbelerle. Ses binanın ön tarafından geliyordu. Kapılardan. Fiona dinlerken ses daha da şiddetlendi. Fiona bunun balta sesi olduğunu anladı. Birisi baltayla kapıyı parçalıyordu.

Öfkeli bir haykırış duydu, yanındaki sandıkların sallandığını hissetti, derken sandıklar devriliverdi. İkisi yanına düşmüştü. Üçüncüsü omzuna çarptı ve ceketini yırtıp tenini sıyırarak sadece birkaç santim ötesine düşüp parçalandı. Bağırmamak için alt dudağını ısırdı. Çay tozları havaya kalkmış etrafında dönüyordu.

Alt kattaki baltayla parçalama işi sona ermişti. "William Burton!" diye bir ses gürledi aşağıdan. "Ben Komiser Rodney O'Meara. Kapıyı aç ve teslim ol!"

Çabuk ol Roddy Amca! Çabuk! Fiona içinden sessizce yalvarıyordu.

Burton'ın sokak tarafındaki pencereye koştuğunu, merdiven boşluğuna girdiğini ve basamaklardaki ayak seslerini duydu. Birkaç saniye sonra bir göz atmaya cesaret etti. Burton görünürde yoktu. Sürünerek sandıkların arkasından çıkma ve aşağı fırlama güdüsüyle savaştı. Bulunduğu yerden sadece merdivenlerin üst kısmını görebiliyordu ve Burton yarı yolda bir yerlerde saklanıyor olabilirdi. Burada, gözden uzaktan kalmak daha güvenli olacaktı. Yapması gereken tek şey, Roddy'nin kapıyı kırmasını beklemekti. Polis içeri girer girmez, sorun kalmayacaktı. Balta sesleri gene başlamıştı.

Beklerken alnını bönçuk boncuk ter kaplamış, yüzüne damlıyordu. Nefessiz kalmış ve sıcaklamıştı. Hâlâ havada uçuşan çay tozları tenine yapışıyor, gözlerinin içine giriyordu. Balta darbeleri devam ediyordu. Ahşap kapılar çok büyük ve kalındı, insanları dışarıda tutmak için yapılmışlardı. "Ah, çabuk," diye fısıldadı. "Lütfen, lütfen acele edin."

Gözleri yaşarmaya başlamıştı. Boğazı yanıyordu. *Nerede kaldılar?* diye merak etti endişeyle. *Bu kadar uzun süren ne?* Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve teneffüs ettiği şeyin çay tozu olmadığını anladı. Çay sandıklarının arkasından sürünerek çıkıp merdiven sahanlığına baktı. Sahanlık dumanla dolmuştu. Burton rıhtımı ateşe vermişti.

Fiona üçüncü kattan uzaklaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Tahta sandıklar ve kuru çay yapraklarıyla dolu bir çakmaktaşıydı rıhtım binası. Her an havaya uçabilirdi. Eğer yangın merdivenlere ulaştıysa, asla dışarı çıkamazdı. Metanetini kazanarak ayağa kalktı ve hızla koşmaya başladı. Merdivenleri duman kaplamıştı. Ceketini çıkararak burnunu kapattı.

Aşağı inerken korkudan titriyor, bıçağını çekmiş Burton'ın üzerine atılmasını bekliyordu. Ama Burton üzerine atılmadı. Fiona güvenle ikinci kata indi ve etrafına bakındı. Odanın ortasında sandıklar bir araya toplanmış ve ateşe verilmişti. İyice yükselen alevler ahşap tavanı yalıyordu. Zemin kata inmeye başladığında haykıran bir ses duydu: "İçeri girmek üzereyiz, komiserim!"

Fiona rahatlayarak hıçkırdı. Yapması gereken tek şey, kapıya ulaşmaktı –sadece birkaç basamak daha– ve sonra güvende olacaktı. Duman artık gece yarısı kadar siyah ve yoğundu. Gözleri yanıyor, güçlükle nefes alabiliyordu. "Roddy Amca!" diye bağırdı. "Buradayım!"

Elini kapıya doğru uzattı ve tam balta kapıyı yıkmak üzereyken, dumanların arasından cehennemi bir öfke ve delilik maskesine benzeyen, kül ve kana bulanmış bir yüz kükreyerek üzerine geldi. Kara gözleri alev alevdi, yanağındaki yırtık açılmış, dişlerini ve kemiklerini açıkta bırakıyordu.

Burton onu saçlarından yakaladı ve haykırarak, kendisiyle beraber merdivenlerden yukarı çekti.

"Bırak onu!" diye bir ses gürledi.

Joe'ydu. Dumanların arasından onlara doğru yol almaya çalışıyordu.

"Joe! Bana yardım et!" diye bağırdı Fiona. Burton'ı yavaşlatmaya çalışarak tekmeler savuruyor, mücadele ediyordu, fakat Burton çok kuvvetliydi ve onu inşaat işçilerinin henüz elden geçirmedik-

leri, boş olan dördüncü kata kadar merdivenlerden yukarı sürükledi. Parçalanan çay sandıkları yerlere saçılmıştı. Mazgal delikleri kapanmamış, öylece duruyordu. Burton Fiona'yı onlardan birine doğru çekti, sol elini tuğla kemere dayayarak deliğin yanında durdu, sol kolunu tüm gücüyle Fiona'nın boynuna dolamıştı.

"Geri çekil!" diye bağırdı. "Geri çekil, yoksa atlarım ve kızı da beraberimde götürürüm!"

Fiona neredeyse hiç kıpırdayamıyordu, ama aşağı bakacak kadar kafasını döndürmeyi başardı ve altlarında çalkalanan nehri gördü. Binanın hemen kenarında, en doğudaki mazgalda duruyorlardı. Doklar hemen aşağıda sona eriyordu. Eğer düşecek olursa, hayatta kalmak için tek umudu dokların kenarına çarpmadan suya düşmekti.

"Atlamaya fırsatın olmayacak, Burton, ondan önce seni ben öldüreceğim." Roddy'ydi bu. Silahını çekmiş, Burton'ın kafasına nişan almıştı.

"Bırak onu. Artık bitti," dedi Joe onlara doğru yürüyerek.

Fiona boynunu saran kolun sıkılaştığını hissetti. Joe'ya baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Burton'ın yapması gereken tek şey bir adım geriye atmaktı, o zaman Fiona Joe'yu bir daha asla göremeyecekti.

Roddy bağırmayı sürdürüyordu. Joe da konuşmaya, yaklaşmaya devam ediyordu. Fiona onun Burton'a hitap etmesine rağmen, kendisine baktığını gördü. Kendisinden kuvvetli olmasını, paniğe kapılmamasını istediğini hissedebiliyordu. Joe'ya başını salladı ve bu sırada Joe'nun gözlerinin çabucak sağ tarafa yöneldiğini gördü. Mazgal deliğinin kenarına. Bir kez. İki kez. Fiona onun bakışlarını izleyince, ip bağlamak için kullanılan, tuğlaya monte edilmiş büyük demir bir halka gözüne ilişti.

Joe biraz daha yaklaştı. Roddy daha yüksek sesle bağırdı. "Atlayamazsın seni orospu çocuğu! Sen yoluna çıkan herkesi öldürürsün, kim olursa, ama kendini öldüremezsin!"

"Dur!" diye haykırdı Burton, gözleri Roddy'den Joe'ya çevrilmişti. "Daha fazla yaklaşma!"

"Şimdi, Fiona!" diye bağırdı Joe.

Fiona var olan tüm gücüyle ileri atıldı ve halkayı yakaladı.

Aynı anda Joe, Burton'a doğru fırladı ve herifin kolunu Fiona'nın boynundan çekti. İki erkek boğuşmaya başladılar. Burton geriye doğru adım attı, ama ayağı basacak yer bulamayarak havada kaldı. Dengesini kaybetti. Elleriyle tutunacak bir yer aradı.

Ve Joe'yu buldu.

"Haaayıır!" diye çığlık attı Fiona her iki adam da mazgal deliğinden düşerken. Arkalarından atıldı, ama kuvvetli bir çift kol onu yakaladı ve geriye doğru çekti.

"Olmaz, Fiona, hayır!" diye bağırdı Roddy onu geriye çekerek.

Fiona çıldırmış gibi gözlerle çığlık çığlığa onu yumruklayarak serbest kalmaya çalıştı.

"Gel hadi!" diye haykırdı Roddy. "Buradan hemen çıkmak zorundayız, yoksa hiç çıkamayacağız!" Onu odanın karşı tarafına doğru sürükledi. Döşeme tahtalarının arasından dalgalar halinde duman yükseliyordu. Üçüncü kat alevler içindeydi. Alevler merdivenleri yalıyordu. İkinci kata ulaştıklarında, alevlerin zemin kat merdivenlerini tamamen sarıp yuttuğunu gördüler.

"Koş! Olabildiğince hızlı!" diye bağırdı Roddy onu yere bırakarak. "Tek çare bu!"

Fiona başını elleriyle örterek hızla alevlerin arasına daldı. Güçlü bir kükreme sesi duydu, inanılmaz bir sıcaklık hissetti. Bacağında şiddetli bir ağrı vardı, derken kendilerini dışarıda buldular, bir düzine el kıyafetlerine vuruyordu.

Fiona polisleri ve etraflarında duranları iterek geçip Eski Merdivenler'e doğru koştu. Taş merdivenlerden uçar gibi indi ve tam nehir kıyısına ulaşmıştı ki, şiddetli bir patlama sesiyle bez bebek gibi öne fırlayarak çamur ve suyun içine düştü. Birkaç saniye boyunca, ne görebildi ne duyabildi ne de kolunu bacağını kıpırdatabildi. Ağzı ve burnu suyla dolmuştu. Sonra aniden duyularına yeniden kavuştu. Öksürerek ve tükürerek dizlerinin üzerinde doğruldu ve arkasına baktı. Eski Merdivenler gitmişti, paramparça olmuştu. Merdivenlerin yerinde tuğla ve yanan kerestelerden bir dağ vardı. Oliver's'ın batı duvarının olduğu yerde artık en az iki kat yüksekliğinde bir delik vardı. Delikten duman ve alevler çıkıyordu. Fiona artık Town of Ramsgate meyhanesini veya Eski Merdivenler'den caddeye çıkan dar sokağı göremiyordu. Roddy

neredeydi? Memurlarıyla birlikte mi kalmıştı? Yoksa onun peşinden mi koşmuştu?

"Roddy!" diye haykırdı, taş merdivenlere doğru geri giderek. "Roddy Amca!"

"Fiona! İyi misin?" Ses güçlüydü, ama uzaktan geliyordu. Roddy Amca molozların öbür tarafında olmalıydı. "Gaz boruları infilak etti! Bina tamamen çökmeden uzaklaş oradan!"

"Yapamam! Joe'yu bulmam gerekiyor!"

Sular yükseliyordu. Fiona, Joe'ya seslenerek kazıkların altına, karanlık sulara doğru koştu. Durmadan daha ileriye gitti, dalgalar onu yüksek kazıklara çarptırıyordu. Rıhtımın en doğu ucuna doğru ilerlemeye çalışıyordu, orada dokların sağ tarafında nehir kıyısının bir parçası vardı. Eğer Joe dokları sıyırmayı başarıp suya düşmüşse, bir şansı olabilirdi. Nihayet –nehir suları dizlerinin etrafında girdap yapıp çalkalanırken– kazıkların arasından dışarı çıktığında, çamurlu kıyıda, yarısı suların içinde yarısı dışında kalmış kıpırdamadan yatan bir figür gördü. Bacağı vücuduna göre tuhaf bir açıyla duruyordu.

"Joe!" diye bağırdı çaresizlik içinde. "Ah, hayır... lütfen, hayır!"

Joe inledi ve doğrulmaya çalıştı. Fiona ona koştu. Hıçkıra hıçkıra yüzünü öptü. "İyisin! Lütfen iyi olduğunu söyle!"

"'İyiyim sanırım. Bacağım dışında. Aşağı düşerken dokun kenarına çarptım. Tam dizimin altı. Kıpırdatamıyorum."

"Burton'a ne oldu?" diye sordu Fiona korkuyla etrafına bakınarak.

"Bilmiyorum. Kendimi sudan dışarı çektiğimde burada değildi. Sanırım doklara çarptı." Joe kendisini kıyının biraz daha yukarısına çekmeye çalıştı, ama acıyla kıvranarak çamurun içine geri düştü. Fiona onun betinin benzinin attığını ve titremesine rağmen tere batmış olduğunu gördü.

"Kıpırdama," dedi. "Seni buradan çıkaracağım."

Ama nasıl? diye merak ediyordu çılgın gibi. Sular her saniye yükseliyordu. Çamurlu kıyının kalan kısmı tamamen suyun altında kalmadan önce beş, belki on dakikası vardı. Geldiği yerden geri dönemezdi. Eski Merdivenler'deki basamaklar artık kullanıl-

maz haldeydi ve onların ötesinde sadece hain Wapping Girişi'nin dik duvarları vardı. Nehrin üzerinde mavnaları görebiliyordu, ama hepsi nehrin orta yerinde demirlemişlerdi, yardımları olamayacak kadar uzaktaydılar. Dışarı çıkmak için geriye kalan tek yol, Wapping'in Yeni Merdivenleri'ydi, ama bu merdivenler şu anda bulundukları yerin epeyce doğusunda kalıyordu. Oliver's ile Yeni Merdivenler arasında hepsi birbirine bitişik olan ve aralarında herhangi bir geçit bulunmayan yarım düzine kadar büyük rıhtım vardı. Kendisi Yeni Merdivenler'e ulaşıp yardım getirinceye kadar çok geç olabilir, sular iyice yükselebilirdi. Bir de Oliver's'ın kendisi vardı. Bir patlama daha olursa tüm rıhtımı yıkabilirdi. Böylece Fiona, Joe'yu suya indirmesi gerektiğini anladı. Yeni Merdivenler dışarı çıkış için tek çareleriydi.

Joe'ya planını anlattı. "*Bana birkaç tahta veya sopa* bulabilir misin?" diye sordu Joe. "Bacağımı desteklemek için?"

Fiona, Orient Rıhtımı'na doğru koşarak umutsuzca tahta parçaları aradı. Bir çay sandığı parçası ve suların sürüklediği başka bir tahta parçası buldu. Başarmak zorundaydılar. Joe'ya geri koştu ve yanında diz çöktü. Ateli sabitlemek için eteğinden uzun bir kumaş parçası yırtarken, Joe aniden kafasını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Fiona, dikkat et!" diye haykırdı onu geriye iterek.

Fiona yan tarafa doğru düşerken, yanağının yakınından ıslık sesi gibi bir ses çıkararak geçen bir şey hissetti. "Koş, Fiona, koş! Çık buradan!" diye bağırdı Joe.

Fiona sendeleyerek ayağa kalkarken omzunda yakıcı bir acı hissetti, döndü ve elinde bıçağıyla kendisine doğru hamle yapan William Burton'ı gördü. Kanlar içindeki adam harap durumdaydı. Çığlık atarak geriye kaçtı. Burton'ın ne yaptığını, sırtındaki sıcak kanı hissetti. Burton yaklaşmaya devam ediyor, onu Eski Merdivenler'e doğru gerilemek zorunda bırakıyordu; Orient Rıhtımı'ndan, nehirden uzaklaştırıyor ve kaçmaya dair tüm umutlarını tüketmek istiyordu.

"Onu rahat bırak, Burton!" diye bağırdı Joe. Doğrulmaya, Fiona'ya ulaşmaya çalışıyordu.

Burton sırıtarak Fiona'ya doğru tekrar hamle yaptı, onu gittikçe Joe'dan uzaklaştırıyordu.

"Yardım edin! Birisi bana yardım etsin!" diye çığlık attı Fiona.

"Seni sokaklarda, sokak aralarında, evlerde ve odalarda aradım. Senin gibisi çok var, hepsi fahişe," dedi Burton.

Fiona geri geri gitmeye devam ederken Wapping Girişi'nin duvarına çarptı. Gidecek başka bir yer yoktu. Her şey bitmişti, tamamen bitmişti. Burton onu öldürecekti. Döndü ve umutsuzca duvarı tırmanmaya çalıştı, sonra eğilip yerden çamurla karışık bir avuç taş aldı ve körlemesine fırlatmaya başladı. "Katil!" diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Burton tuhaf teraneler geveleyerek yaklaşmaya devam ediyordu. "Polly, Kara Annie, Uzun Liz. Küçük kırmızı çiçeğiyle Catherine. Hâlâ boğazı varken bana şarkı söyleyen Marie. Güzel Frances. Ve işime burnunu sokan, ölü bir kızıl saçlı..."

Fiona bu isimleri biliyordu. Hepsi fahişeydi. Bir tanesi hariç. İşine burnunu sokan. Ölü bir kızıl saçlı. Çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktü, artık korkunun ötesine geçmişti. Dehşetin ötesine. Burton şimdi sadece beş-altı metre uzağındaydı. Fiona korkunç bir kesinlik hissinin etkisine kapılmıştı. "Sen Jack misin?" dedi boğuk bir sesle.

Bir an göz göze geldiler. Burton'ın gözleri ölümcül bir karanlık taşıyordu. Parlak, siyah ve deli.

"... kaçtın, ama ben seni buldum. Bıçağım keskin ve yeni işi için hazır. Kaçamayacaksın, kalbini söküp çıkaracağım, çıkaracağım..."

"Sen Jack misin?"

Burton bıçağını kaldırdı.

"Cevap ver bana kahrolası!" diye haykırdı Fiona.

Havada keskin bir patlama sesi duyuldu. Sonra bir tane daha ve ardından bir tane daha. Toplam altı tane. Vücudu her patlama sesiyle seğirip sarsılan Burton birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra ileri doğru sendeledi ve yere yıkıldı. Arkasında elinde tabancayla bir adam duruyordu. Fiona bakışlarını tabancadan Burton'a doğru çevirdi, dudaklarından sızan, vücudundaki deliklerden süzülen kana baktı. Sonra çığlık atmaya başladı, kendisini tutamıyordu. Taş duvara dayanarak büzüldü, gözlerini kapadı, ama kollarının altından kendisini yukarı doğru çeken eller hissetti. "Hadi,

Bayan Soames, gitmemiz gerekiyor," dedi bir adam. Oliver's artık bir cehennem."

"Hayır!" diye bağırdı Fiona uzaklaşmaya çalışarak, korku ve acıdan çılgına dönmüştü.

Bir vinç çapasından serbest kalırken vahşi, metalik bir ses duyuldu. Derken vinç etrafa tahta parçaları saçarak rıhtıma düştü. Adam hızla çekerek Fiona'yı ayağa kaldırdı ve suya doğru itti.

"Joe!" diye haykıran Fiona kazıklara doğru yalpaladı. "Bırak beni! Bırak beni!"

Adam onu sımsıkı kavradı. "O iyi, Bayan Soames. Onu bulduk. Şimdi sandalda. Hadi gelin şimdi."

Şok geçiren Fiona titreyerek adama baktı. Genç ve kaslı bir adamdı, çenesinde bir yara izi vardı. "Seni tanıyorum," dedi Fiona. "Sen Tom'sun. Tom Smith. Mezarlıktan."

Tom Smith gülümsedi.

"Buraya nasıl geldin? Seni Roddy mi yolladı? Roddy Amcam mı?"

Tom güldü. "Pek sayılmaz. Bizi Sid Malone yolladı. Seni gözetiyordu. İyi ki de yapıyormuş."

Sid Malone. Kendisine tecavüz etmeye çalışan adam. Melon Sheehan'ı öldüren adam. Kendisinden ne istiyordu acaba? Bir sandalda Sid Malone gibileriyle kapana kısılmak istemiyordu, ama başka çaresi yoktu.

Tom onu sandalın yanına yürüttü. Büyükçe bir sandaldı. Hemen uzanan eller, bele kadar gelen sudan onları çekip çıkardı. Sandala bindiklerinde, kürekler çekilmeye başladı ve sandal Oliver's'dan uzaklaştı. Sandalda beş adam vardı – ikisi Fiona'nın yanında kıç tarafındaydı, ikisi kürek çekiyordu ve baş tarafta sırtı kendisine dönük olan bir kişi daha vardı.

"Joe nerede? Nerede o?" diye sordu Fiona, tanımadığı yüzlere bakıp cevap arıyordu. Tom kendi arkasını işaret etti. Joe üzerinde bir battaniyeyle sandalın zeminine yatırılmıştı. Gözleri kapalıydı. Fiona onun yanında diz çöktü ve Joe'nun çok fazla ıstırabı olduğunu gördü. Elini kendi eline alarak yanağına götürdü, teninin soluk rengi karşısında dehşete düşmüştü, sonra gene Tom'u arandı. "Teşekkür ederim," dedi ona. "Bunu nasıl veya neden yaptığını hâlâ bilmiyorum, ama teşekkür ederim."

"Ben yapmadım, Bayan Soames," dedi Tom, başıyla pruva tarafındaki kişiyi işaret ederek.

Fiona'nın ona doğru gitmesine yardım etti. "Bay Malone?" dedi Fiona adamın sırtına doğru, sesini sakin tutmaya, korku belirtisi göstermemeye çalışıyordu. Ama hiç cevap yoktu. "Bayım, bizi nereye götürüyorsunuz? Arkadaşımın doktora ihtiyacı var."

"Ona gerekli bakım yapılacak," dedi adam.

Kuvvetli bir Doğu Londra şivesiyle konuşuyordu. Ve tanıdıktı. Çok tanıdık.

"Anladığınızı sanmıyorum. Hastaneye gitmesi gerekiyor." Fiona adamın koluna dokundu. "Bay Malone?"

Adam kasketini çıkardı ve döndü.

Fiona nefesini tuttu. Bacakları büküldü. Eğer Tom yanında olup da onu yakalamasaydı yere yığılacaktı. "Olamaz," diye fısıldadı. "Ah, Tanrım, olamaz..."

"Merhaba, Fiona," dedi ses.

Ölmüş bir adamın sesi.

Bir hayaletin sesi.

Kardeşi Charlie'nin sesi.

Bölüm Seksen Dört

"Hızlı Kupa'nın getirdiği kazançlar kesinlikle olağanüstü! Makinede haftada on ton çay işliyoruz ve yine de talebi karşılayamıyoruz. Yeni bir makine sipariş ettik ve Dunne makinenin kasıma kadar New York'ta olacağına söz verdi. Noel tatili için tam zamanında! Maddie, Noel için çok güzel bir hediye kutusu tasarladı. Görmen lazım. Eskizleri getirdim..."

"Ah, çayı boş ver, Stuart. Sen nasılsın?" diye sordu Fiona. "Michael'la Mary, Nate'le Maddie nasıllar? Teddy nasıl? Ya Peter?"

"Ben iyiyim. Onlar da iyiler. Herkes iyi, Fiona. Asıl *sen* nasılsın? Olanlara hiç kimse inanamıyor, biliyor musun? Michael bize gazetelerde çıkan haberleri anlatıp durdu, biz de bütün bunları

kafasından uydurduğunu söyleyip durduk. Ciddi söylüyorum! Önce yepyeni bir çay şirketi, sonra bir eş... herkes senin balatayı sıyırdığını düşünüyor!"

Fiona güldü. Stuart burada olduğu için çok mutluydu. Stuart New York'tan daha o sabah gelmişti. Fiona onun istasyonda karşılanmasını ve eşyalarının Savoy'a getirtilmesini ayarlamış, sonra da yarım saat önce onu görmeye gelmişti. Aslında güzel, medeni bir öğle yemeği planlamıştı, ama Stuart oturmaktan bıktığını söylemiş ve doğruca Oliver's'a ve ardından Mincing Lane'e gitmekte ısrar etmişti. Tepeden tırnağa bir çay tüccarıydı, iş ve ticaretle ıstakoz salatasından çok daha fazla ilgileniyordu.

Şimdi arayı kapatmaya çalışarak, kol kola Wapping'in High Caddesi'nde yürüyorlardı.

"Gerçekten de, Fiona," dedi Stuart, birdenbire ciddileşerek. "Şaka bir yana, az daha hayatını kaybedecekmişsin."

"Kaybetmekten ziyade buldum."

"Ama adam seni neredeyse öldürüyormuş! Onca insan dururken, William Burton. Bir zamanlar neredeyse onun yanında çalışacaktım. Delikanlıyken. Yıllar yıllar önce." Stuart başını salladı. "Aklım almıyor doğrusu. Ve cesedini bulamadıklarını söylüyorsun?"

"Evet, onlar yangını söndürene kadar, sular yükselip alçalmıştı. Adamın cesedini de alıp götürmüş."

"Peki ya onu öldüren adam?"

"Onu da bulamadılar," dedi Fiona bakışlarını kaçırarak.

"Sadece William Burton'ı vurdu, seni kurtardı ve yoluna devam mı etti yani?"

"Bir sandalcıydı. Nehrin karşısından yolcu almış," dedi Fiona usulca. "Yangını görmüş, benim çığlıklarımı duymuş ve yardım etmek için durmuş."

"Sandalcıların silah taşıdıklarını bilmiyordum."

"Eskiden pek çok kez soyulduğunu söyledi."

"Sana ismini vermedi mi?"

"Vermedi. Bunu kasten yaptığından eminim. Bir adam öldürdü. Beni ve Joe'yu korumak için, ama ne olursa olsun birini öldürdü ve polisin ziyaretini istemedi. Bizim hayatlarımızı kurtardı, Stuart."

"Macera romanından çıkmış gibi," dedi Stuart ve bir an Fiona'ya başlarının üzerinden kara bir bulut geçmiş de güneşin önünü kapatmış gibi geldi.

"Gerçi roman mutlu sonla bitiyor, öyle değil mi?" diye sordu Stuart. "Hemen arkasından evlendin, yanılıyor muyum?"

"Evet," dedi Fiona gülümseyerek. "Joe'nun evinde. Greenwich'te. Bu gece gideceğin yerde."

"Ve bu adamı genç kızlığından tanıyorsun demek?"

"Evet."

"İyi bir adam mı?"

"Çok iyi bir adam."

"Belli oluyor. Yüzünde güller açmış, Fiona. Seni hiç bu kadar mutlu hiç görmemiştim."

"Teşekkür ederim, Stuart. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Stuart hafifçe Fiona'nın elini okşadı. "Nick senin için mutludur. Biliyorsun, değil mi?"

Fiona başıyla onayladı. Stuart'ın kolunda duran eline baktı. Nick'in alyansını mücevher kutusuna kaldırmıştı, zaman zaman içine kazınmış harflere bakıyor ve ilk kocasını, en sevgili dostunu hatırlıyordu. Artık Joe'nun alyansını takıyordu. Ve onun nefis safirini. Ama Nick'in elmasını da hâlâ takıyordu – sol yerine sağ yüzük parmağına. Joe aldırmıyordu. Hatta ona çok iyi baktığı için Nicholas Soames'a borçlu olduğunu bile söylüyordu sık sık.

"Eee, seni ne zaman New York'a geri götürüyoruz?"

"Bir ay içinde. Hazır sen buradayken, Londra'daki şirketi tekrar rayına oturtmayı umuyordum. Son birkaç aydır şirketi ancak ayakta tutmayı başarabildim, umduğum kadar güçlendiremedim. Yapacak çok işimiz var, Stuart. Ama kaynakların hepsi mevcut. Hatta kendi arazilerimize bile sahibiz! Hayal edebiliyor musun? Ama tamamen baştan başlamak zorundayız. Her şey kargaşa içinde. Acaba... bir süre burada kalmanın bir sakıncası var mı? Muhtemelen uzunca bir süre? Tabii ki bunun bir karşılığı olacak. Yeni bir unvan. TasTea Londra'nın Başkanı. Ve yeni bir maaş."

"Sakınca mı? Fiona, benden buraya gelmemi istediğin telgrafı aldığım andan itibaren, benden yeni şirketi yönetmemi isteye-

ceğini umuyordum. İngiltere'yi korkunç özledim. Sanırım kuş beyinli olmaya başladım. Trenden indiğimde neredeyse ağlayacaktım. Evime dönmeyi çok isterim."

"Ah, Stuart, bu harika! Bundan iyisi can sağlığı! Çok mutluyum!"

"Peki ya sen? Londra'dan ayrılman zor olmayacak mı?"

"Roddy Amca'dan ve kocamın ailesinden ayrılmak zor gelecek, ama ailemin geri kalanını çok özledim, Stuart. Seamie ve Mary'yle çocukları görmek için sabırsızlanıyorum." Fiona muzip muzip gülümsedi. "Hatta Michael'ı bile." Hepsini çok özlemişti gerçekten de. Korkunç bir şekilde. Amerika'dan ayrıldığı zaman temmuz ayıydı ve en fazla bir ay kalmayı planlamıştı. Şimdi neredeyse ekim ayı gelmişti. TasTea'yi de özlemişti. Stuart yokluğunda her şeyi mükemmel bir şekilde idare etmişti, ama deposunu, yük vagonlarını ve arabalarını tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

"Ya kocana ne olacak? Seni New York'a yollamak ona zor gelmeyecek mi?"

"Ah, onu burada bırakmıyorum ki!" dedi Fiona gülerek. "O da benimle birlikte geliyor. Üç ay New York'ta, üç ay Londra'da yaşamaya çalışacağız, bakalım nasıl gidecek, göreceğiz." Fiona, Stuart'ı durdurdu ve karşılarındaki kırmızı tuğla binayı gösterdi. "İşte geldik," dedi. "İşte burası. Oliver's Rıhtımı."

"Vay canına! Devasa bir yer!" diye bağırdı Stuart, daha iyi görmek için geriye doğru eğilirken.

Fiona da binaya baktı, çalışmaların hızla ilerlediğini görmekten memnundu. Oliver's yeniden mağrur görünüyordu. Dış cephesindeki siyah is lekeleri temizlenmişti. Yıkılan duvar yeniden yapılmıştı. Pencereler ve mazgal kapıları yerine takılmıştı. İçeride, destek kolonları ve kirişlerin hepsi yeniden inşa edilmişti ve inşaatçılar yeni döşeme tahtalarını döşüyorlardı. Şimdiden depoya yine çay getirilmişti. Fiona'nın TasTea Londra'nın yeni çay harmanı markası için sipariş ettiği Assam yaprakları ikinci kattaki sandıklarda duruyordu. İşçilerin döşeme tahtalarını vinçle dördüncü kata çıkarmalarını seyrederken nehirden serin bir meltemin estiğini hissetti.

"Hadi içeri girelim," dedi Stuart.

"Sen devam et, etrafına bak. Ben hemen arkandan geleceğim," dedi Fiona.

Stuart gözden kayboldu ve Fiona biraz su kıyısında oturmak için Eski Merdivenler'e –yeni Eski Merdivenler'e– yöneldi. Sevgili nehrini görmeye, kendini toparlamaya, Oliver's'ın yandığı gece olup bitenleri anlatırken tekrar alevlenen güçlü duygularını yatıştırmaya ihtiyacı vardı. Basamakları çıktı ve her zamanki noktada, merdivenlerin ortasındaki yerini aldı.

Bir süre martıları izledi, çamuru kazarak hazine arayan birisini gördü. Kendini ikna edebildiğinde nehrin karşı tarafındaki Cole's Rıhtımı'na göz attı, orası nehrin güney tarafında bir tahıl deposu ve kardeşini en son gördüğü yerdi.

Charlie'nin sesini duyuşunu, yüzünü görüşünü ve güçlü kollarının kendisine sarılmasını her hatırladığında olduğu gibi gözleri yine yaşlarla doldu. Duygularından ve bitkinlikten, yaralarından, yaşadığı dehşetten ve nihayetinde sevinçten çözülmüş, ağlamış ağlamıştı.

Sandal yolculukları sırasında Charlie ona Burton'ın şirketini ele geçirdikten sonra gazetelerde hakkında yazılanların hepsini nasıl okuduğunu anlatmıştı. Babalarını Burton'ın öldürdüğünü öğrenince neler hissettiğini –şok, öfke ve üzüntü– söylemişti. Ve Fiona'nın şimdi hayatta ve iyi olduğunu öğrenmekten ne kadar mutlu olduğunu. Adamlarına Fiona'ya göz kulak olmalarını ve Burton'ı bulmalarını emretmişti. Ama bulamamışlardı; Burton çok iyi saklanmıştı. Ancak Tom ve Dick, O'Neill'i Fiona'nın evine ve ardından Covent Garden'a kadar takip edip yakaladıktan sonra Burton'ın Oliver's'ın en üst katında bir odada yaşadığını öğrenmişlerdi. Ama bunu öğrenene kadar, neredeyse her şey için çok geç kalınmıştı. Neyse ki Charlie'ye telefon etme basiretini göstermişler ve Charlie de birkaç adamını daha yanma alıp sandalla yola çıkmıştı. Tom ve Dick, Burton'ın ne yapmak istediğini anladıktan sonra Oliver's'a vardıklarında rıhtımın alevler içinde olduğunu görmüşlerdi. Yeni Merdivenler'den aşağı koşmuşlar ve nehir kıyısına tam zamanında koşarak Burton'ın Fiona'yı öldürmesini engelleyebilmişlerdi.

Charlie konuşurken adamları nehrin güneyine doğru kürek çekmişlerdi. Cole's Rıhtımı'nda karaya çıkmışlar ve bir yan kapıdan içeri girmişlerdi. Fiona kendisini içinde masa ve sandalyeler, yemek ve şarap bulunan iyi aydınlatılmış rahat bir odada bulunca şaşırmıştı. Joe özenle bir kanepeye yatırılmış ve ağrısı için afyon ruhu verilmişti. Çabucak bir doktor getirilmişti. Bacağı düzeltilip yerine oturtulmuştu. Kraliçenin cerrahına bile gitse bundan daha iyi tedavi edilemezdi. Wallace isimli doktor Fiona'nın yaralarını da temizlemiş ve dikiş atarak yaraları kapatmıştı. Burton'ın bıçağı ilk seferki kadar derinden kesmemiş ve Fiona o zamanki kadar kan da kaybetmemişti.

Daha sonra, Joe dinlenirken ve Tom Smith'le diğerleri karınlarını doyururken, Charlie Fiona'yı daha küçük, daha özel bir odaya götürmüştü. İçeride büyük bir masa, birkaç rahat koltuk ve bir çift kanepe vardı. Yeniden kucaklaşmışlar, Fiona kardeşine sımsıkı sarılıp tekrar ağlarken Charlie hıçkırıklarını susturmak için onun saçlarını okşamıştı. Charlie onu bir kanepeye götürmüş, oturmasını istemiş ve bir kadeh şarap doldurmuştu.

"Fee, ağlamaya son vermelisin. Lütfen. Gözlerin ağlamaktan şişip kapanacak. Buradayım, her şey yolunda," demişti.

Fiona başını sallamış, ama yine de ağlamaya devam etmişti. Yüksek sesli hıçkırıklar arasında, arada bir yutkuna yutkuna ona karmakarışık milyonlarca soru sormuştu. "Neredeydin Charlie? Senin öldüğünü zannediyorduk. Nereye gittin? Nehirden bir ceset çıkardılar. Üzerinden babamın saati çıktı. Tüm bu zaman boyunca neredeydin? Neden bizi bulmaya çalışmadın?"

Charlie kadehinde kalanları içtikten sonra bariz bir güçlükle, Jack'in son cinayet gecesinden başlayarak son on yılı anlatmıştı.

Bir galibiyeti kutladıktan sonra Taj'dan eve dönüyormuş. Geç vakitmiş ve karanlıkmış, Adams Court'ta toplanmış kalabalığı görünce şaşırmış. Kalabalığın arasından kendine yol açmış ve annesinin parke taşları üzerinde cansız yattığını, kanının taşların aralıklarına süzüldüğünü görmüş. Fiona'nın çığlıklarını, bebeğin feryatlarını duymuş. Annesine sarılmaya, polislerin annesini alıp götürmesini engellemeye çalıştığını hatırlıyormuş. Ve sonra koşarak uzaklaştığını hatırlıyormuş. O korkunç sahneden uzaklara.

Kendisinden uzağa. Bacakları ağrıyana ve ciğerleri yanana kadar, kalbi durması için çığlıklar atıncaya kadar koşmuş. Doğu Londra'nın karanlık derinliklerine kadar. Isle of Dogs'a kadar tüm yolu koşmuş. Orada, bir çitin altından sürünerek geçmiş ve kendisini bir tersanede bularak, eski bir trol teknesinin kalıntıları arasına saklanmış. Orada ne kadar kaldığını hatırlamıyordu. Belki saatlerce. Veya günlerce. Hurda teknenin içinden emekleyerek çıktığında nerede veya kim olduğunu bilmiyormuş. Aklına bir şeyler olmuş – şimdi bile tam olarak ne olduğunu bilmiyormuş. Denny Quinn buna hafıza kaybı dendiğini söylemiş.

Tersaneyi ve rıhtımları dolaşmış. Zorlukla uyuyor, çöp bidonlarını eşeleyerek ne bulursa onu yiyormuş. Daha sonra kıyıdan ilerleyerek tekrar batıya doğru gitmiş. Hafızası parça parça yerine gelmiş. Ara sıra aklına eski sokağı, ailesi, arkadaşları geliyormuş. Ama görüntüler gelir gelmez gidiyormuş. Ve sonunda hepsi geri gelmiş; bir erkek ve iki kız kardeşi olduğunu, annesinin öldürüldüğünü hatırlamış. Istıraptan kahrolmuş.

Fiona'ya onları aramak için bir gece Adams Court'a geri döndüğünü, ama onların gitmiş olduğunu anlatmıştı. O zaman hiç kimsesi ve gidecek hiçbir yeri olmadığını anlamış, böylece sokaklara geri dönmüştü.

"Ama neden Roddy'yi bulmaya çalışmadın?" diye sormuştu Fiona. "O sana yardım edebilirdi, benim ve Seamie'nin nereye gittiğimizi söyleyebilirdi."

"Denedim," diye kaçamak bir şekilde cevap vermişti Charlie. "Onu eski dairesinde aradım, ama orada yoktu."

Fiona üstelemişti. "Ama sen ortadan kaybolduktan sonra nehirde bir ceset bulundu. Roddy onu teşhis etti. Kızıl saçlıydı ve ceket cebinde babamın saati vardı. Sana verdiği saat. Sen olduğunu düşündük. Charlie, madem sen değilsin, peki biz kimi gömdük?"

Charlie bakışlarını başka yöne çevirmişti. "Kim Charlie?"

"Sid Malone."

Fiona donakalmış bir şekilde kanepeye yığılmıştı. "Nasıl?"

Charlie ona acele acele anlatmıştı. Bir gece, hafızasının ilk yerine geldiği sıralarda, kendisini Wapping'in High Caddesi'nde

bulmuştu. Pubın çöplerini karıştırırken bir delikanlı gelip boğazına yapışmıştı. Eski rakibi Sid Malone'du. "Vay vay, demek senmişsin! Herkes sana ne olduğunu merak ediyor. Kaçtığını duymuştum. Senin bir korkak olduğunu başından beri biliyordum," demişti Sid. Sonra bir yumruk savurup Charlie'nin burnuna kırıvermişti. Charlie acıdan birkaç saniye kör gibi olmuş, bu süre saldırganının avantaj kazanmasına yetmişti. Sid onun ceplerini karıştırmıştı. Charlie'nin ceplerinde para yoktu, ama babasının saati vardı. Sid saati cebine atmış, sonra onu yumruk yağmuruna tutmuştu. Onu öldüreceğini ve cesedini nehre atacağını söylemişti. Ve yapacaktı da. Yumrukları çok gaddardı, onu yere düşürmüştü. Charlie ayağa kalkmaya çalışmıştı. Parmaklarıyla parke taşlarını kavramaya çalışırken gevşemiş bir parke taşı bulmuştu. Taşı oradan sökmüş ve görmeden nişan almıştı. Ardından yumuşak, ıslak bir çatırtı olmuştu.

Sid'i kafasından vurmuştu. Onu ayıltmaya, hayata döndürmeye çalışmış, ama faydası olmamıştı. Eğer birisi öğrenecek olursa bunu kendisini korumak için yaptığına asla inanmayacaklarından korkmuştu. Onu asarlardı. Paniğe kapılarak Sid'in yapacağını söylediği şeyi yapmıştı: Cesedi nehre doğru sürüklemiş ve rıhtımdan nehre atmıştı – aceleden saatini geri almayı unutarak.

"Roddy'ye gitmeyişimin asıl nedeni buydu," diye itiraf etmişti Charlie. "Birisinin Sid'e yaptıklarımı görmüş olmasından endişelendim. Onu bu işe karıştırmak istemedim."

"Roddy sana inanırdı, Charlie," demişti Fiona, yeniden hıçkırıklara boğularak. "O sana yardım ederdi."

"Onun yerine Denny'ye gittim. Benim Sid'in ismini almam onun fikriydi. Sid'in ailesi olmadığını söyledi. Göze batmamaya çalışmamı, nehrin beni hiç kimsenin tanımadığı güney kısmına gitmemi söyledi. Benimle ilgilendi. Tüm bu yıllar boyunca bana o baktı. Birlikte iş yapacaktık. İkimiz birlikte. Tüm Doğu Londra'yı, nehrin kuzeyini ve güneyini ele geçirmek üzereydik. Bana nasıl hayatta kalacağımı o öğretti, Fiona. Bana sanki oğluymuşum gibi davrandı."

"Ve seni bir suçluya dönüştürdü," demişti Fiona usulca.

Bunun üzerine Charlie önce arkasını dönmüş, sonra bir

parmağını ona doğru uzatarak hızla tekrar Fiona'ya dönmüştü. "Hiçbir şeyim yoktu! Hiç kimsem! Hayatta kalmam gerekiyordu, Fiona. Ve kaldım. Belki senin yönteminle değil, ama kendi yöntemimle. Doğu Londra yöntemiyle."

"Hırsızlık yaparak mı, Charlie? İnsanların kafalarını kırarak mı? Melon Sheehan'ın yaptığı şeylerin aynısını yaparak mı? Sheehan, hatırladın mı? Babamızı öldüren adam?"

Charlie'nin çenesi kasılmıştı. "Sanırım seni eve götürme zamanı geldi," demişti.

"Tommy! Dick!" diye haykırmıştı.

Fiona onu çok derinden yaraladığını anlamıştı. "Hayır, Charlie, daha değil. Konuş benimle, lütfen."

"Charlie de kim?" demişti kardeşi gözlerinde acı ve isyanla. "Benim adım Sid. Sid Malone."

Öperek Fiona'ya veda etmiş ve kendisini bulmaya çalışmamasını söylemişti. Sonra adamları tüm gözyaşlarına ve itirazlarına rağmen Fiona'yı onun ofisinden çıkarmışlardı.

İzleyen günler son derece zor geçmişti. Charlie'nin adamları onu ve Joe'yu Joe'nun evine bırakır bırakmaz, Fiona hemen Roddy'nin karakolunu aramıştı. Roddy yerinde yoktu, ama bir memur onu bulmuş ve Joe ile Fiona'nın nerede olduklarını söylemişti. Roddy daha şafak sökmeden Greenwich'e gelmiş, hayatta olmalarına zorlukla inanabilmişti. Fiona ona olan biten her şeyi anlatmıştı. Ve Roddy, Fiona'nın o güne dek tanıdığı en sağlam, en dayanıklı adam, Sid Malone'un gerçekte kim olduğunu duyduğu zaman bir çocuk gibi ağlamıştı. Bir gece Cole's Rıhtımı'na bir kez daha gitmişlerdi – Fiona, Joe ve Roddy. Bekçi onları içeri sokmak istememiş, ama Roddy rozetini göstererek adamı ikna etmişti. Tüm rıhtımı –her katını– aramışlar, ama sadece kargo bulmuşlardı. Tüm mobilyalar, yiyecek ve içecekler, birisinin orada bulunduğuna dair her türlü iz yok olmuştu.

Bir soruşturma yapılmış ve bir sürü zor soru sorulmuştu. Fiona kurtulmalarına yardım eden adamlardan herhangi birini tarif etmeyi reddetmiş, Joe da aynı şekilde davranmıştı. "Fazla hatırlamıyoruz," demişlerdi. Hava karanlıktı; ikisi de şok geçiriyorlardı.

Fiona kalbinde hakikati biliyor ve bundan ürkmüyordu. Sev-

gili kardeşi bir suçluydu. Bir hırsızdı. Kaçakçıydı. Haraççıydı. Yakışıklı, amansız, zümrüt gözlü bir hayduttu.

Ama başka bir hakikati daha biliyordu – Charlie onun hayatını kurtarmıştı. Ve Joe'nunkini de. O olmasaydı her ikisinin de şu anda ölmüş olacaklarından hiç kuşkusu yoktu Fiona'nın. Ayrıca Charlie, Fiona'nın on yıldan bu yana yapmaya uğraşıp başaramadığı şeyi yapmış, William Burton'ı yok etmişti.

Burton'ın son anlarını ve kendisini öldürmeye ne kadar yaklaştığını düşündüğü zaman hâlâ ürperiyordu Fiona. Veya Tom onu vurmadan önce adi herifin söylediği sözleri düşündüğü zaman. Joe ve Roddy'ye Burton'ın deli zırvalarını anlatmıştı. Roddy onun evini aratmış, fakat adamları Burton'ı suçlayacak hiçbir şey bulamadan geri gelmişlerdi. Burton'ın Fiona'nın üzerinde kullanmayı planladığı bıçak da onunla birlikte yok olmuştu. Roddy, Fiona'ya bıçağı tarif ettirmiş ve aletin hem tipinin hem de uzunluğunun kesinlikle '88 yılındaki kadınların yaralarında ve son zamanlarda cesetleri bulunan fahişelerin üzerinde kullanılmış olabileceği sonucuna varmıştı.

"O olabilir," demişti. "Yaptığını bildiğimiz şeylere bakılacak olursa, bunu yapması beni hiç şaşırtmazdı. Ama o burada olup da sorulara cevap vermediği için hiçbir zaman emin olamayacağız, öyle değil mi?"

Hayır, Roddy Amca, diye düşündü Fiona nehre bakarken, *hiçbir zaman bilemeyeceğiz.*

Bazen hâlâ onu gördüğünü hayal ediyordu... Burton... Jack... karanlık adam. Siyah frak ve silindir şapkasıyla, ellerini arkasında kavuşturmuş, nehir kıyısında yürüdüğünü. Sanki birdenbire Fiona'nın kendisine baktığını fark edecek, ona doğru dönecek, şapkasını çıkaracak, sonra da Wapping Girişi'nin karanlık suları veya Orient Rıhtımı'nın gölgeleri arasında gözden kaybolacak gibi geliyordu. Roddy onun öldüğünü söylemişti; yakından altı kurşun yiyen hiç kimse yaşayamazdı. Fiona da onun öldüğünü biliyordu. Ama yine de Burton hayatına devam ediyordu. Fiona'nın vücudunda bıraktığı yara izlerinde. Yüreğinde bıraktığı yara izlerinde.

Soruşturmayı izleyen haftalarda, Roddy başka bir yere tayin edilmesi için başvuruda bulunmuştu. Amirlerine Doğu Lond-

ra'dan artık usandığını ve ailesini Londra'dan uzaklaştırmak istediğini söylemişti. Oxfordshire veya Kent'e tayin edileceğini umuyordu. Fiona'ya eğer kalacak olursa, sonunda Charlie'yle yollarının kesişeceğini ve Paddy'nin oğlunu tutuklama ihtimalinin kendisi için çok ağır olduğunu söylemişti. Ona gerçek Charlie Finnegan'ın öldüğünü söylemişti. Geçmişte, '88 yılında ölmüştü.

"Hepimiz ölmedik mi?" demişti Fiona hüzünle. Öyle de olmuştu zaten. Hiçbiri –ne kendisi ne Roddy ne de Joe veya Charlie– on yıl öncekiyle aynı kişiler değillerdi.

Bir kez daha gözleri yaşarmıştı. Michael'a ne diyecekti? Ya ağabeyine tapan Seamie'ye? "Onlara hiçbir şey söyleme," demişti Joe. "Bırak Seamie anılarını korusun. Ona en azından bunu ver." Fiona onun tavsiyesini kabul etmişti. Fakat sadece şimdilik. Sadece bugün için. Charlie ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, Charlie'yi bulmaya çalışmaktan vazgeçmeyecekti. Onu seviyordu. Ve bir gün onu geri kazanacaktı. Gerçek Charlie'yi, Sid Malone'u değil. Umut etmekten asla vazgeçmeyecekti.

Nehirden gelen esinti gözyaşlarını kuruturken arkasındaki merdivenlerde ayak sesleri duydu. Stuart'ı görmeyi bekleyerek döndü, ama onun yerine kızıl saçlı, muhtemelen dokuz-on yaşlarında küçük bir kız çocuğu gördü. Kız ona utangaç utangaç gülümsedi. "Ben de bazen burada oturup tekneleri seyrediyorum," dedi. "Bugün hava güzel kokuyor, değil mi? Tıpkı çay gibi."

Fiona gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, öyle. Öyle de olmalı zaten. Dün Oliver's Rıhtımı'na en iyisinden elli ton Assam indirildi."

"Çayı severim," dedi kız, şimdi biraz daha yüreklenmişti. "Çay doğudan geliyor. Hindistan'dan, Çin'den ve Seylan'dan. Haritada oraların nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi kız heyecanla. "Bir gün Hindistan'a gideceğim. Gemiyle. Ve kendi çay arazilerim olacak. Ben de gazetelerdeki kadın gibi, Bayan Soames gibi soylu bir leydi olacağım."

"Sanırım o artık Bayan Bristow oldu," dedi Fiona, yıpranmış pamuklu elbisesi ve eski püskü ceketi içindeki cesur küçük kıza gözlerinde keyifli bir parıltıyla. "Hindistan'a gerçekten gidecek misin?"

"İstiyorum," dedi kız, kocaman kahverengi gözlerinde kuşku vardı şimdi. "Ama bilmiyorum..." Başını eğip ayakkabılarına baktı, birinin ucunu basamağa sürtüyordu. "Bayan benim aptal olduğumu söylüyor. Kafamın hayaller ve örümcek ağlarıyla dolu olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" dedi Fiona, gözlerini kısmıştı. "Bayan dediğin kim?"

"Öğretmenim."

"Eh, öğretmenin yanılıyor. Sen aptal değilsin. Hayalleri olan insanlar akıllı olur."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Birisinin senden hayallerini almasına izin verdiğin gün, gidip cenaze levazımatçısının kapısını çalabilirsin, çünkü o zaman ölüden farkın kalmamış demektir."

"Bu doğru mu?" diye sordu kız, gözlerini kocaman açmıştı.

"Kesinlikle. Bana bunu çok akıllı bir adam söylemişti. Eskiden buraya gelen ve tekneleri seyreden bir adam. Tıpkı senin gibi. Senin ismin ne, kızım?"

"Daisy."

"Pekâlâ, Daisy. Eğer bir gün kendi çay bahçen olsun istiyorsan, çay hakkında çok fazla şey öğrenmen gerekecek."

"Sen çayla alakalı çok şey biliyor musun?"

"Bir şeyler biliyorum."

"Anlatsana bana!" dedi Daisy.

"Bilmen gereken ilk şey iyi çayla kötü çayı ayırabilmek. Ve bunu yapmanın da birkaç yolu var. Hadi gel sana göstereyim."

Fiona elini uzattı. Daisy de uzatılan eli tuttu. Eski Merdivenler'den yukarı çıktılar. Arkalarında, birçok vinç inip kalkıyor, mavnalar feribotlarla itişip kakışıyor, meltem bir denizci şarkısını taşıyor ve gümüş rengi Thames akmaya devam ediyordu. Değişmez, bitmez tükenmez bir şekilde. Kendi sınırlarını zorlayarak, kıyılarının ötesine uzanarak. Daima ve asla aynı kalmadan.

BRO SIS